

Huyết Hải Thâm Cừ

Contents

Huyết Hải Thâm Cừ	1
1. Ân Cừ Vương Vít	2
2. Bí Kíp Trong Động Đá	20
3. Vào Hang Hổ Tìm Thân Thế	38
4. Huyết Chiến Quần Ma	52
5. Chấn Viên Tiêu Cực	65
6. Tìm Thù Phương Bắc	83
7. Thực Giả Khó Phân	92
8. Trên Đường Tìm Bước Dao Vương	114
9. Chim Hồng Không Lưu Vết	139
10. C 10	148
11. Đơn Kiếm Vào Hang Cọp	173
12. Oan Khốc Vì Đâu	180
13. Đất Phật Ba Đào	197
14. Oán Trước Oán Sau Chồng Chặt	215
15. Thiên Sơn Môn Kiếm	226
16. Mưu Ma Chúc Quỷ	252

Huyết Hải Thâm Cừ

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-hai-tham-cuu>

1. Ân Cừ Vương Vít

Cứ theo truyền thuyết thì vùng này từ khai thiên lập địa vốn là biển cả, trải qua nhiều cơn biến động địa chất nước biển khô đi bày ra đáy biển toàn là đá tảng biến thành một vùng bao la toàn đá và đá.

Bỗng đột nhiên giữa chốn hoang vu xuất hiện một trung niên thư sinh với dáng vẻ phong trần đang chậm rãi băng theo lối đá đi vào. Hình dung thư sinh tuy rất tiêu tụy nhưng vẫn không dấu được nét tinh anh ánh lên đôi mắt sáng quắc.

Thư sinh đi đến trước cửa rừng đá, ngửa đầu lên nhìn chỉ thấy trên một tảng đá lớn cheo leo có viết bốn chữ: “Thiên khai dị cảnh” bằng nét sơn đại tự mà nét bút vô cùng xương kính không biết do tay danh bút nào viết lên.

Hai bên tảng đá cheo leo ấy lại có hai tảng đá rất lớn, đều có viết hai dòng chữ, một bên đề bốn chữ “Đại khí bàng bạc”, một bên cũng viết bốn chữ là: “Quỷ phủ thần công”.

Thư sinh muốn dẫn bước vào rừng đá ấy, nhưng nhìn chung quanh toàn là những khối đá chập chùng trông rất kỳ quái ghê rợn bày thành cảnh vật như muôn ngàn con quái vật, bất giác trong lòng hơi sợ hãi, nghĩ thầm: “Trong sách du ký của Từ Hà Khách có câu rằng ‘Thạch lâm vạn hộ thiên môn khai, bất á Vô Hưu bát trận đồ’ (rừng đá mở ra muôn hình vạn trạng như bát trận đồ của Vô Hưu Gia Cát Lượng) nếu không có người bản địa ở đây hướng dẫn làm sao ta dám một mình dẫn thân vào? Quả là câu thơ ấy không phải lời khoa trương vậy”.

Nghĩ vậy, thư sinh trầm ngâm một lúc, nhưng rồi cuối cùng đành phải tiến vào rừng đá.

Quả nhiên càng vào sâu, cảnh sắc rừng đá càng mở ra những vẻ kỳ lạ, đường lối lại hết sức quanh co, đá liên tiếp đá. Lại có dòng suối ngầm tách ra khỏi một mạch đá nhưng chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách đâu đây, chứ không nhìn thấy nước đâu cả.

Càng đi sâu vào rừng đá thâm u, lại như đi xuống mặt đất mê cung. Thư sinh hoảng hốt vì không phân biệt được đâu là nam, bắc, đông, tây gì nữa. Chàng nghĩ thầm trong bụng: “Thiên khai dị cảnh, thực là danh bất hư truyền, chỉ tiếc cảnh hùng vĩ thâm u thế này mà ta không có thì giờ rồi rảnh để cứ yên tâm du ngoạn.” Chính lúc đang nghĩ như thế thì chân chàng cũng vừa bước qua cảnh sắc thảm đạm đầy những loạn thạch xếp chập chùng lên nhau. Đột nhiên chàng nghe có một luồng gió nhẹ, rồi bỗng có một người xuất hiện sau lưng chàng, dùng trảo đánh vào huyệt tỳ bà của chàng.

Xuất thủ rồi người ấy mới lên tiếng:

- Người là ai? Thư sinh hơi trầm vai tránh đòn nghiêng mình nửa vòng theo thế Quái Mãng Phiên Thân di chuyển ra xa đối thủ mà không thèm trả lời câu hỏi trống không ấy.

Người kia vươn tay ra thành chỉ đánh tiếp vào vai thư sinh, nhưng chàng cũng vừa xoay thế thi triển thượng thừa võ học chữ “khước” ra hóa giải đòn tấn công của địch thủ khiến chỉ công của đối phương đánh vào khoảng không, khiến đối phương kinh hoàng vì biết gặp tay cao thủ, hoang mang hỏi gần giọng:

- Người là ai? Nếu không trả lời, đừng trách ta đó nhé! Trung niên thư sinh vẫn không buồn đáp, chỉ hơi di động chân, lập tức thân đã di chuyển về vị trí cũ, lưng xoay lại phía đối phương.

Người nọ bỗng cất tiếng hú lên một Chương dài rồi nói:

- Chỉ một chút nữa là sư phụ ta đến đây, lúc ấy người có muốn nói cũng không được! Miệng nói vậy, nhưng y cũng biết hôm nay đã gặp tay võ công tuyệt hảo nên vội xuất chiêu Bài Sơn Đảo Hải song chưởng cùng một lúc chém xuống, khiến tiếng gió rít lên ghê rợn như tiếng sấm sét. Chưởng lực rất mạnh như muốn “dời non lấp bể”.

Trung niên thư sinh, chớp nhoáng lật ngửa bàn tay xuất chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa dùng đơn chưởng đề song chưởng của đối phương. Đối phương cố vận dụng hết sức, nhưng cũng không thể tiến lên được một bước.

Đột nhiên không biết trung niên thư sinh thi triển võ công gì mà người nọ bỗng nhiên không thấy sức cản của chưởng lực nữa, thân thể như bị mất trọng tâm, chân lão đảo mấy bước như sắp ngã.

Nhưng người nọ cũng là tay cực kỳ miễn tiện, trong lúc nguy khốn vì không còn trọng lực liền chớp nhoáng biến thể chuyển thân về vị trí cũ rồi phản thể liền. Hữu chưởng đánh bật ra ngoài, còn tả chưởng cất lên thành chiêu Linh Dương Quả Giác đánh thẳng vào mặt thư sinh.

Trung niên thư sinh dường như không thèm chú ý đến các chiêu pháp biến đổi mau lẹ của đối phương, chỉ buông một tiếng khen “tốt lắm”, song thủ hốt nhiên cùng lúc điểm vào đùi đối phương.

Thực là thủ pháp biến ảo ra ngoài cả dự đoán của người nọ. Quyền thể của thư sinh mau lẹ chớp nhoáng qua, như người nọ không kịp né tránh thì song thủ của thư sinh đã điểm đến khiến y sợ run vì biết không còn kịp tránh đòn.

Nói thì chậm, nhưng thực sự đòn thế ra cực kỳ chớp nhoáng, chỉ nghe một tiếng “bình” lớn, người nọ đã bị trúng chưởng của thư sinh.

Người nọ lão đảo lùi lại mấy bước, mặt cứ ngậy ra nhưng chỉ một phần vì đau còn phần lớn vì quá kinh ngạc trước chưởng pháp của thư sinh, miệng y há hốc ra đến mấy phút mới ấp úng thốt ra:

- Người... người có phải là nhị sư phụ không? Sở dĩ người nọ hỏi câu ấy vì chiêu pháp thư sinh vừa đánh ra chính là Thinh Thủ Thức của Điểm Thương phái.

Ngoài Điểm Thương phái không có môn phái võ học nào có thể đánh được Thinh Thủ Thức này nên người nọ mới hốt hoảng hỏi câu ấy.

Thường thường người muốn học Thinh Thủ Thức phải là người nhập môn Điểm Thương phái từ lúc tám, chín tuổi. Nay tận mắt nhìn thấy công phu siêu tuyệt của trung niên thư sinh nên người nọ mới lấy làm kinh ngạc.

Trung niên thư sinh cười một hơi dài rồi nói:

- Hoa nhi, người cũng đã tiến bộ về võ công lắm rồi đó! Đến đây, chúng ta cũng nên biết mục đích của trung niên thư sinh khi dẫn chân vào rừng đá này.

Trung niên thư sinh định tâm nhìn người nọ, trước mắt chỉ thấy một thiếu niên, tuy về tuổi tác có phần không tương đồng nhưng càng nhìn càng thấy giống người bạn thân thiết của chàng là Mạnh Nguyên Siêu.

Trung niên nhớ tới bạn là Mạnh Nguyên Siêu cùng với Vân Tử La, hiện nay hành tung của Mạnh Nguyên Siêu chưa biết ra sao, chỉ có Vân Tử La chắc chắn chết mất rồi. Nghĩ tới đó, thư sinh không ngăn được hai dòng lệ thấm vì tiếc thương một người bạn.

Riêng thiếu niên thì lại rất vui mừng, vội vàng chấp hai tay vái trung niên thư sinh:

- Nhị sư phụ, đệ tử không ngờ người lại về đây sớm thế, còn đại sư phụ có được khỏe mạnh chăng? Nguyên lai trung niên chính là Ân Cửu Thế, là một trong Điểm Thương Song Kiệt, còn thiếu niên là đệ tử của môn phái này tên gọi là Dương Hoa theo người sư huynh của Ân Cửu Thế là Bốc Thiên Điều. Trước đây bảy năm, đột nhiên Bốc Thiên Điều thọ tử chính vào ngày Dương Hoa bị cừu nhân bắt đi. Về cái chết của sư phụ, Dương Hoa ngờ trong ấy còn ẩn nhiều điều bí mật nên gặp mặt nhị sư phụ y hỏi ngay:

- Nhị sư phụ, về cái chết của sư phụ con trước đây sự thực ra sao, xin người cho con biết tường tận.

Y Chương tưởng lại thời trước đây mới gặp sư phụ được một thời gian ngắn đã xảy ra đột biến, dẫn đến cái chết của phụ thân y. Phụ thân y cũng là một võ sư có tiếng, không hiểu vì nguyên nhân gì bỗng nhiên vào một buổi chiều ấy ông ấy thất cổ tự ải chết khi y còn rất nhỏ, nên ấn tượng về người cha rất mơ hồ chỉ mang máng nhớ rằng, hôm ấy tự nhiên phụ thân cho gọi y và mẫu thân tới như muốn nói một điều gì đó rồi sau ông không nói gì cả mà lại tự ải chết.

Khi xác còn ở nhà, mẫu thân y và cô cô y dắt nhau bỏ đi mất.

Linh tính báo cho y biết có lẽ thủ phạm gây ra cái chết của thân phụ y chính là cô cô, nhưng lúc ấy y còn nhỏ lắm nên chỉ dám ngờ vực trong bụng vậy thôi, chứ không dám nói với ai cả.

Y nhớ lại lúc ấy có hai người khách lạ đến tự xưng là bằng hữu rất thân thiết với phụ thân y và dắt y đuổi theo tìm mẫu thân và cô cô y.

Hai bằng hữu của cha y sau này chính là đại sư phụ Bốc Thiên Điều và nhị sư phụ Ân Cừ Thế.

Đại sư phụ tướng mạo rất hung dữ nên thoát đầu y cũng rất sợ, nhưng rồi đại sư phụ đối với y rất tốt nên y cũng dần dần yêu mến, còn nhị sư phụ đối với y đặc biệt ưu ái, chẳng những dạy võ nghệ mà còn dạy y cả đọc sách viết chữ nữa.

Chương ước của y cuối cùng là thời gian ở trên núi Điểm Thương. Khi ấy nhị sư phụ không hiểu vì việc gì vắng mặt tại nhà và đại sư phụ không biết nguyên do gì bị trúng thương rất nặng phải nhờ y công đến nhà Lăng bá bá cũng ở trên núi để dưỡng thương.

Nhớ lại thời gian ấy, đến bây giờ lòng y vẫn còn nửa sợ nửa hoang mang.

Lúc ấy y đang nằm mơ màng, nửa thức nửa ngủ trên giường thì có bốn kẻ lạ mặt đột nhập vào nhà Lăng bá bá tấn công đại sư phụ. Y nhìn ra thấy Lăng bá bá đã bị trúng thương máu ra ướt đầm cả chiếc áo màu trắng nằm rên la thảm thiết.

Y sợ quá nằm co vào một góc giường, không biết số phận của đại sư phụ ra sao nữa.

Sau đó y bị bốn người lạ mặt (sau này y mới biết bốn người ấy gọi là Điền Nam tứ hổ) bắt đi giao cho một đạo sĩ. Đạo sĩ mang y xuống núi chạy càng ngày càng xa đến vùng toàn núi đá tảng này.

Tính tình đạo sĩ cực kỳ hung dữ, ông ta đồ riệt cho phụ thân y có ý phản loạn triều đình và gọi cha y là “đại tặc”, trong bụng y rất lấy làm kỳ quái vì nếu cha y là “phản tặc” sao không bị bọn công sai đến bắt mà trái lại khi động quan bọn huyện quan trong huyện đến đưa ma một cách rất trân trọng? Đã nhiều lần y muốn trốn khỏi tay tên đạo sĩ hung ác này, nhưng chưa có cách nào, thì hôm nay bỗng nhiên gặp nhị sư phụ ở đây, y không mừng sao được? Đang miên man Chương tưởng chuyện cũ, bỗng y nghe tiếng cười gằn của nhị sư phụ Ân Cừ Thế kéo y về thực tại.

Ân Cừ Thế cười gằn nói rằng:

- Sự việc của đại sư phụ ngươi, từ từ rồi ta sẽ kể rõ cho ngươi nghe. Ngay bây giờ ta muốn ngươi dẫn ta đến gặp sư phụ hiện tại của ngươi đi.

Dương Hoa vừa mừng vừa sợ vội nói:

- Nhị sư phụ, nguyên lai thân thể đại sư phụ ra sao chắc người có biết, sau này xin nói cho con rõ.
- Đương nhiên, vì đại sư phụ ngươi với ta là bằng hữu, ta sẽ kể cho ngươi nghe chuyện môn phái ta bảy năm trước.

Ân Cừ Thế nói vừa dứt câu bỗng nghe có tiếng gió nhẹ thổi tới, chàng liền cong tay như chiếc móc câu, ngón tay cái quặp lại đánh bạt về sau lưng. Một người lạ xuất hiện đánh “chỉ” vào trên xương tỷ bà của chàng. Ân Cừ Thế hô lớn:

- Kinh Thần Chỉ Pháp giỏi lắm! Thân liền hơi chùng xuống tránh đòn, chưởng cũng lật ra liền đánh trúng một mặt đá xệt ra lửa như sét đánh.

Dương Hoa hoảng hốt la to:

- Nhị sư phụ, chúng ta cùng là... cùng là...

Y định nói “cùng là bằng hữu cả” nhưng chưa kịp nói hết câu thì cả hai đều đã xuất thế và thu thế xong rồi, cùng chấp tay lại nhìn nhau cười lớn. Người kia không ai xa lạ, chính là sư phụ hiện tại của Dương Hoa, tên gọi là Đan Khâu Sinh.

Ân Cừ Thế nói lớn:

- Rất mừng khi thấy huynh đã luyện thành Kinh Thần Chỉ Pháp thất truyền đã lâu, còn thu được đồ đệ giỏi nữa! Đan Khâu Sinh cũng cười nói:

- Cẩm Chương Công Phu của huynh cũng đã lên tới tuyệt đỉnh rồi. Cứ chỗ ta thấy, có lẽ trên đời khó ai có thể luyện được độc chương này bằng. Còn nói về đồ đệ, ha ha, đó chẳng qua là ta hưởng đồ đệ thừa của huynh đó thôi. Hôm nay huynh đến đây có phải để hỏi tội ta chăng? Ân Cừ Thế cười rằng:

- Huynh đã dạy đồ đồ đệ đến độ xuất sắc như vậy, ta cảm thấy cảm kích còn chưa kịp, hà huống nói đến tội? Chỉ lấy làm lạ là tại sao huynh không ở trên núi Không Động mà lại đem đứa trẻ này đến đây? Đan Khâu Sinh hỏi:

- Nơi này không tốt sao? Ân Cửu Thế đáp:

- Không phải là không tốt, nhưng chỉ hiểm hiểm trở quá, khiến ta tìm kiếm bảy năm qua bây giờ mới gặp.

Đan Khâu Sinh cười ha hả:

- Nơi đây phong cảnh cực kỳ tuyệt thú, tại vì huynh chưa có dịp quan lãm hết đó thôi.

Rồi quay sang Dương Hoa:

- Hoa nhi, con hãy mau mang rượu lại đây cho ta.

Ân Cửu Thế theo Đan Khâu Sinh bước thêm vài bước nữa, bỗng nhiên trước mắt hiện ra một cảnh hồ nhỏ đẹp như trong tranh vẽ, chung quanh hồ là kỳ hoa dị thảo, hương thơm đưa ngào ngạt nức mũi, cạnh hồ có một hòn đá đứng chót vót một mình, trên hòn đá có viết hai chữ “Kiếm Phong” bằng chữ đại tự, cạnh hòn đá chót vót có thêm một phiến đá bằng phẳng viết hai chữ “Kiếm Trì” bằng lối chữ thảo nhỏ.

Hai hòn đá đứng cạnh hồ soi mình xuống mặt nước long lanh, dưới đáy hồ phẳng phất có hình ảnh nụ hoa mọc chung quanh soi ngược bóng xuống nước trong vắt tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ. Ân Cửu Thế trước cảnh đẹp ấy liền than một câu:

- Cảnh này thật là cảnh đào nguyên của cõi trần khiến cho ta đến quên về mất thôi! Đan Khâu Sinh kể:

- Tương truyền rằng từ đời Minh đại hiệp Trương Đan Phong đã từng đến đây luyện kiếm trong ba năm, hằng ngày vẫn thường xuống hồ này rửa kiếm cho nên đỉnh núi này mới có tên là “Kiếm Phong” và hồ này có tên là “Kiếm Trì” đó.

Ân Cửu Thế cười rộ, khoanh tay lại:

- Tìm được nơi ẩn cư đẹp mỹ lệ như nơi đây, huynh đáng để cho ta khâm phục lắm.

Đan Khâu Sinh trở mắt:

- Ta có gì đáng để cho Ân huynh khâm phục chẳng qua ta bị bức bách phải ở nơi đây mà thôi.

Ân Cửu Thế kinh ngạc:

- Tại sao lại bức bách? Ai có quyền bức bách được Đan Khâu huynh? Đan Khâu Sinh cười buồn:

- Ta là kẻ có tội với chưởng môn sư thúc của ta, lại không được sự dung tha của đồng môn, nên trở thành một tên đồ đệ bỏ đi của Không Động phái.

Ân Cửu Thế kinh ngạc:

- Huynh là một nhân vật kiệt xuất của phái Không Động, cứ xét theo lẽ thường thì huynh phải phạm vào lỗi lớn lắm mới bị môn phái tuyệt tình như vậy? Đan Khâu Sinh đáp:

- Thực ra ta cũng chẳng có lỗi lớn gì, chẳng qua chỉ vì ta không thể hòa theo các bạn đồng môn làm việc bậy mà thôi.

Nói xong câu ấy, Đan Khâu Sinh thở dài, gương mặt đầy nét phẫn khích.

Ân Cửu Thế lại hỏi:

- Phải chăng lỗi của Đan Khâu huynh bắt nguồn từ việc cứu Dương Hoa chẳng? Cứ theo ta biết thì người đem Hoa nhi giao cho huynh là bọn Diên Nam Tứ Hổ kia mà? Đan Khâu Sinh lại thở dài:

- Việc này chắc huynh cũng đã nghe biết rồi, đừng bắt ta phải kể lại nữa. Chỉ cần biết trong việc này ta bị sư thúc xử ép đẩy ta vào thế kẻ phản đồ là đủ rồi! Ân Cửu Thế kêu lên:

- Sao gọi là phản đồ? Đan Khâu huynh nói thế khiến ta càng thêm mười phần bất bình.

Đan Khâu Sinh buồn thối:

- Thôi, chuyện xấu trong môn phái ta không nên cho người ngoài biết. Ân huynh, huynh là bạn tốt của ta, đừng bắt ta phải nói rõ.

Ân Cừu Thế nghe Đan Khâu Sinh nói câu ấy biết đây là chuyện đau khổ thầm kín của bạn, không tiện hỏi thêm nên hỏi lảng qua chuyện khác:

- Ô, nhưng dù cho huynh có lỗi lớn gì đi nữa, chỉ cần về sư môn tạ lỗi cùng các đồng môn là xong chứ gì?

- Tạ lỗi thì ta sẵn sàng tạ lỗi, nhưng đây là Không Động phái buộc ta đến chỗ chết, chứ có muốn ta tạ lỗi đâu? Ân Cừu Thế nghe tới đây, đoán rằng trong chuyện Đan Khâu Sinh bị đuổi ra khỏi môn phái tất có điều gì khuất khúc lắm mà Đan Khâu Sinh không muốn nói ra nên cũng dám hỏi tiếp nữa, nhưng bỗng nhiên Đan Khâu Sinh lại nói:

- Hiện tại ta chưa thể nói rõ cho huynh biết được, vì nói ra sợ huynh sẽ vì ta mà nộ khí xung thiên.

Ân Cừu Thế đành nói:

- Việc trong môn phái huynh, ta đâu dám can dự, nhưng nghe thoáng qua ta cũng e rằng sư thúc của huynh là người bất thông sự lý. Ta có thể giúp huynh chút nào để giải nỗi oan cho huynh chăng? Đan Khâu Sinh có vẻ xúc động vì vẻ chân tình của Ân Cừu Thế, đáp rằng:

- Ân huynh, thịnh tình của huynh khiến ta cảm kích lắm, nhưng việc của ta phiền toái lắm.

- Chính vì việc phiền toái mà ta muốn giúp huynh một tay, không lẽ huynh muốn chịu suốt đời ở chốn toàn núi đá này sao, dù cho cảnh này có là đào nguyên nơi trần thế mà khi bị bắt buộc phải ở cũng đáng buồn lắm! Đan Khâu Sinh nói:

- Nhưng ta biết làm sao? Huynh còn chưa biết chuyện ba năm trước ta bị lệnh sư môn đến đây thì nơi đây vốn có chủ cũ rồi, ta phải dùng võ lực đuổi người đó đi, nên cũng gây thêm một mối thù ở đây nữa.

Ân Cừu Thế hỏi liền:

- Chủ cũ ở đây là ai? Đan Khâu Sinh đáp:

- Ba mươi năm trước, trên giang hồ có một tên ma đầu hoành hành thiên hạ chắc huynh cũng đã nghe tên, chính y là chủ cũ của vùng đất này tên là Mạnh Thần Thông.

- Ô, ta có nghe đến tên này, hình như là người cùng thời với tiền bối Kim Thế Di? Và hình như hai vị tiền bối đệ nhất cao thủ này đã có lần giao đấu bất phân thắng bại, thế mà sau này nghe nói Mạnh Thần Thông chết dưới kiếm của nữ hiệp Lệ Thắng Nam?

- Đúng đó, chuyện của Mạnh Thần Thông trong giới võ lâm ai cũng biết, tuy nhiên rất ít người biết rằng sau khi họ Mạnh chết rồi có một người cháu của y họ Dương đã khổ luyện được Tu La Âm Kỵet Công của y.

Ân Cừu Thế nghe tới đó kinh hoảng la lên:

- Trời ơi, vậy phải chăng cừu thù của huynh chính là người cháu của Mạnh Thần Thông chăng?

- Đúng vậy, họ Dương ở đây thu nạp đệ tử định khai sáng một môn phái mới nên mới độc chiếm khu rừng đá này làm căn cứ định tranh hùng cùng các danh môn chính phái, nhưng cũng may y đang luyện dở dang Tu La Âm Kỵet Công nên rất sợ tiết lộ ra ngoài biết, nên chung quanh khu rừng đá này có bao nhiêu dân số, y đều hạ độc thủ giết sạch.

Ân Cừu Thế nghĩ thầm: “Thảo nào khi ta tìm người hướng đạo vào đây, tuyệt nhiên không gặp ai”, rồi nói với Đan Khâu Sinh:

- Tên họ Dương thực là tàn độc quá, nếu đổi địa vị ta là huynh, ta cũng sẽ giết chết y thôi.

Đan Khâu Sinh đáp:

- Rất tiếc ta không giết chết y được, cũng may y chưa luyện thành Tu La Âm Kỵet Công nên ta mới đuổi y ra khỏi khu rừng đá này được đó.

Ân Cừu Thế dặn:

- Như vậy huynh cũng nên đề phòng có ngày y sẽ quay trở lại để báo thù chứ!
- Khi ta với y tỷ thí, y cũng đánh ta trọng thương phải đến ba năm ta mới Chương phục được công lực đó! Ân Cừu Thế hỏi:
- Thế y có biết huynh bị đồng môn phái ghét bỏ không? Nếu biết chắc y thế nào cũng liên kết với Không Động phái để phục thù chứ?
- Dù ta chỉ là một tên đồ đệ bị đuổi, nhưng Không Động phái xưa nay là một danh môn chính phái, không lẽ nào lại đi câu kết với một tên ma đạo để làm việc báo thù ti tiện ấy?
- Ta cũng mong như vậy.

Đột nhiên Đan Khâu Sinh nói:

- Từ khi ta bị đuổi khỏi Không Động phái rồi kể từ với bọn ma đầu trên chốn giang hồ, không biết ngày nào chết bỏ thân ở chốn này. Ta vì tiếc chút sở học võ công nên ngày đêm lo lắng lấy máu mình viết lên một bí kíp võ công của phái Không Động mà ta sở đắc được. Lâu nay ta trân tàng bí kíp võ công này, nay ta muốn nhờ huynh một việc...

Ân Cừu Thế ngắt lời:

- Huynh muốn nhờ ta trao lại cho ai chẳng?
- Sau khi ta chết rồi, nhờ huynh mang di thư của ta trao lại cho trưởng môn sư thúc.

Nếu sư thúc cũng không còn tại thế, huynh hãy trao cho một người nào kế vị làm trưởng môn nhân Không Động phái, huynh giúp ta việc ấy chứ? Ân Cừu Thế cười đáp:

- Việc trao di thư thì dễ rồi, nhưng sao huynh lại nói gở thế, như huynh còn sống ít nhất vài chục năm nữa, chưa chắc ta hay huynh ai là người chết trước.

Đan Khâu Sinh cười lớn:

- Huynh là kẻ đại trượng phu mà cũng kỵ hủ với chữ “chết” hay sao? Huynh hiện nay còn khỏe mạnh làm sao có thể chết trước ta được?
- Trời còn có lúc mưa gió, người ta họa phúc sớm tối bất định làm sao nói trước được? Đan Khâu Sinh nghiêm nét mặt:
- Ân huynh, ta không nói đùa với huynh đâu, khi nào huynh đi rồi, ta sẽ trao cho huynh bí kíp của ta, xin nhờ huynh thực hiện tâm nguyện giùm ta.

Ân Cừu Thế thấy Đan Khâu Sinh trân trọng quá nên đành đáp:

- Được, ta sẽ làm theo lời huynh, nhưng... nhưng... chỉ sợ bọn đồng môn.

Khâu Sinh ngắt lời:

- Ta biết huynh định nói gì rồi, huynh sợ rằng đồng môn của ta không nhận vì ta là tên đồ đệ tử trực xuất chứ gì? Nhưng huynh ơi, cuối cùng ta với họ vẫn là đồng môn dù có ghét bỏ nhau tới đâu đi nữa. Chẳng lẽ họ lại để võ học của Không Động phái rơi vào tay bọn yêu nhân hay sao? Ân Cừu Thế hỏi lại:
- Sao huynh không trao bí kíp cho Hoa nhi nhờ y trao lại cho môn phái? Khâu Sinh cười buồn:
- Ta vốn là người khoáng đạt nên bị sư môn từ khước, các sư thúc, sư huynh sư đệ của ta đều ghét bỏ ta. Nay Hoa nhi là đồ đệ của ta, cũng đã từng là đồ đệ của huynh, lại là con trai Dương Mục, nghĩa là tự nhiên Hoa nhi học được võ công của ba môn phái. Xưa kia ta chưa bị đuổi khỏi sư môn ta thu y làm đồ đệ cũng đã phạm vào luật cấm của môn phái, bây giờ có nhờ y mang bí kíp về sư môn chỉ sợ y bị liên lụy vì tội cấm của ta thôi! Vừa lúc ấy Dương Hoa đã mang một bình rượu cùng với vài cái chung nho nhỏ. Đan Khâu Sinh đỡ lấy bình rượu vừa định rót ra bỗng nghe ngoài cửa đá có tiếng động nhỏ rồi một giọng rất sắc cắt lên liền:
- Đan Khâu Sinh, ngươi tưởng ta không dám trở về chốn này nữa ư? Đan Khâu Sinh không có vẻ gì là ngạc nhiên cũng lớn tiếng đáp:

- Ta vốn biết người sẽ trở lại, muộn hay sớm thì có gì khác nhau? Người đến đây với bằng hữu nào sao không xuất hiện cho rồi? Đan Khâu Sinh vừa dứt lời, trước cửa vách đá xuất hiện một người hình dạng rất ư dị kỳ, miệng cộp mũi như mũi chim ưng, thân thể ngắn cùn cùn như một cục thịt biết đi, người lạ cười hăng hắc:

- Việc gì mà phải gấp thế! Dương Hoa bây giờ đứng cạnh Ân Cừ Thế hạ thấp giọng nói với chàng:

- Nhị sư phụ, người này chính là tên ác ma họ Dương đó.

Ân Cừ Thế nhìn kỹ người lạ, mặt mũi y tuy hết sức cổ quái, nhưng đặc biệt có đôi mắt rất linh động, chàng biết về nội công, y đã luyện đến mức vô cùng thâm hậu. Chàng cũng nói nhỏ với Dương Hoa:

- Hoa nhi đừng sợ, không biết bọn chúng đến đây mấy người. Nếu chẳng may phải động thủ, Hoa nhi cứ đứng sau ta.

Dương Hoa đáp:

- Con đâu thêm sợ, trước đây y đã từng bị Đan sư phụ đánh chạy rồi.

Người lạ có vẻ dương dương tự đắc rất dễ ghét, y không thèm nhìn Đan Khâu Sinh và Ân Cừ Thế, cứ ngửa mặt lên trời hỏi trống không:

- Ở đây mấy năm có thích không? Đan Khâu Sinh trầm giọng:

- Dương Kế Mạnh, người đến đây với mục đích gì? Nghe Đan Khâu Sinh gọi, Ân Cừ Thế mới biết danh tánh của người lạ, nghĩ thầm: “Tên y là Kế Mạnh, chắc có liên quan đến Mạnh Thần Thông, hay y chính là đồ đệ hay con cháu gì của Mạnh Thần Thông không biết chừng?” Dương Kế Mạnh cười nhẹ:

- Đan Khâu Sinh, trước đây người đã dùng võ lực cướp đoạt động đá này của ta, chắc đã hưởng sung sướng ở đây nhiều rồi? Đan Khâu Sinh đáp:

- Hà, té ra người đã luyện xong Tu La Âm Kiệt Công nên định đến đây để cướp lại động đá này chứ gì? Trước đây ba năm, Đan Khâu Sinh đã đả thương Dương Kế Mạnh chính tại nơi đây rồi đuổi y đi, không ngờ y lại khôi phục công lực mau lẹ đến thế. Hôm nay nghe âm thanh trầm trọng của y, Đan Khâu Sinh biết rằng y đã hoàn toàn bình phục mà võ công của y so với ba năm trước đây chắc chắn đã tiến bộ nhiều.

Dương Kế Mạnh chậm rãi nói:

- Nhân lực của người quả không sai, nhưng rất tiếc cũng chỉ đúng một nửa thôi.

Đan Khâu Sinh cười nhạt:

- Dĩ nhiên ta cũng dự biết nếu người có thiện ý thì đã không tìm về đây, đã tìm về đây là không có thiện ý. Vậy hãy nói mau người muốn gì? Dương Kế Mạnh lạnh lùng:

- Nợ tiền thì trả bằng tiền, nợ máu thì trả bằng máu. Người đã chiếm đoạt đất này của ta thì lẽ đương nhiên bây giờ phải trả lại cho ta, có gì đâu mà dài lời? Đan Khâu Sinh cười gằn:

- Ta đả thương người năm xưa nên người muốn hôm nay chúng ta tính toán nợ nần với nhau chứ gì, thế thì còn bọn dân thôn quanh vùng rừng đá này bị người giết chết bao nhiêu người, người có nhớ không? Dương Kế Mạnh quát lên:

- Chuyện đó là của riêng ta, ta chỉ muốn tính nợ với người hôm nay thôi.

Đan Khâu Sinh cũng gằn lên:

- Được lắm, ta cũng chờ người tính nợ đây.

Vẫn chưa thấy Dương Kế Mạnh động thủ, y bỗng cười lớn một Chương:

- Người đã từng là một nhân vật của Không Động phái, do đó ta cũng có gia ân cho người, chỉ cần người dập đầu lạy ta ba lạy và kêu ta là “gia gia” một tiếng là ta...

Không đợi y dứt lời, Đan Khâu Sinh cười gằn bước lên một tiếng chuẩn bị động thủ:

- Đồ con rùa, ta phóng sinh cho ngươi cút đi đó! Dương Kế Mạnh vẫn không di chuyển, lạnh lùng ngó Đan Khâu Sinh:

- Ngươi định hôm nay cạy đông áp bức ta chứ gì? Ta cũng có trợ thủ như ngươi thôi! Y vừa dứt lời trên ngọn đá đề hai chữ “Kiếm phong” bỗng xuất hiện hai người. Đi Trước là một đạo sĩ tóc bạc phơ, theo sau là một trung niên mặc đồ võ quan.

Lão đạo sĩ mặt như mặt sắt, mới xuất hiện đã chỉ Đan Khâu Sinh mắng liền:

- Đan Khâu Sinh, ngươi thật là lớn mật, dám coi thường cả bậc trưởng thượng như ta nữa ư? Vừa nhìn thấy đạo sĩ, nét mặt Đan Khâu Sinh bỗng tái hẳn đi không biết vì hoảng sợ hay vì đau khổ, lắp bắp đáp:

- Trời ơi, sư thúc, ta... ta... không ngờ... không ngờ lão nhân gia lại... đến đây.

Té ra đạo sĩ này chẳng ai khác chính là một trong ba trưởng lão của Không Động phái tên là Động Huyền Tử mà Động Huyền Tử lại là sư đệ của trưởng môn nhân hiện giờ là Lăng Hư Tử, tức là sư thúc của Đan Khâu Sinh vậy.

Vừa mới trước đây một chút, Ân Cừ Thế đã có y nghi ngờ tên ác ma họ Dương có thể liên kết với Không Động phái, thì bây giờ rõ trước mắt lời tiên đoán đã thành sự thật.

Tất nhiên Đan Khâu Sinh hết sức bối rối kinh sợ mà Ân Cừ Thế cũng phải kinh ngạc không kém.

Ân Cừ Thế tuy chưa từng quen biết với trưởng lão Không Động phái Động Huyền Tử, nhưng đối với trung niên mặc võ phục đi sau thì chàng lại biết rõ, đó là tên Âu Dương Nghiệp, sư đệ của thống lĩnh ngự lâm quân Bắc Cung Vọng và là con trai của tên ma đầu Âu Dương Kiên trước đây mười năm đã tác yêu tác quái trên chốn giang hồ. Từ khi Âu Dương Kiên và Bắc Cung Vọng qua đời, y kế thừa nghiệp nhà, lưu lại trong ngự lâm quân và nay đã lên đến chức phó thống lĩnh Ngự lâm quân.

Bon Dương Kế Mạnh kéo bè kết đảng là chuyện thường tình, nhưng y cấu kết được cả với Không Động phái và phó thống lĩnh Ngự Lâm quân quả là điều Ân Cừ Thế chưa bao giờ nghĩ đến. Chàng phân vân tự hỏi: “Việc này xảy ra không biết là do cá nhân Động Huyền Tử bị mua chuộc hay là triều đình nhà Thanh đã mua chuộc được toàn bộ Không Động phái rồi?” và chàng hy vọng chỉ là sự sa đọa của một mình Động Huyền Tử.

Ân Cừ Thế đang nghĩ ngợi như thế bỗng nghe Động Huyền Tử nói với Đan Khâu Sinh:

- Ngươi đã biết có ta tới sao không làm lễ bái yết? Ta đến đây là theo lệnh của sư môn xem xét hành vi của ngươi ra sao. Ha ha, Đan Khâu Sinh có phải võ công ngươi ngày nay tiến bộ lắm phải không? Đan Khâu Sinh trong lòng đang rối loạn, nhưng vẫn nhớ phải tôn kính bậc trưởng lão của môn phái nên trả lời nhỏ nhẹ:

- Không dám, mấy năm nay võ công của sư đệ không tiến bộ chút nào, chỉ sợ làm nhục đến bản môn thôi! Động Huyền Tử cười nhạt:

- Ngươi cứ mở miệng ra là bản môn với bản phái, Ngươi đã quên rằng từ lâu ngươi đã không còn là đệ tử của bản môn sao? Đan Khâu Sinh cũng lạnh lùng đáp:

- Sư thúc đã không thừa nhận kẻ này là đệ tử của bản môn, thế lão nhân gia đến đây để gọi là “xem xét” cái gì? Động Huyền Tử cả giận:

- Ngươi tuy đã bị đuổi khỏi bản môn nhưng trước đây ngươi đã phạm tội mà chưa bị trừng phạt nên hôm nay ta vâng lệnh trưởng môn sư huynh đến bắt ngươi về hỏi tội đây.

Khâu Sinh cao giọng:

- Ta đã phạm tội gì? Huyền Tử đáp:

- Ngươi đã phạm tội cũ lại thêm tội mới. Tội cũ là lộng quyền bức tử cả sư đệ, tội mới là chiếm đoạt đất của người còn đả thương cả người ta. Nay vị Dương tiên sinh đến đây giảng giải lý lẽ cùng ngươi, chỉ cần ngươi dập đầu nhận tội là có thể khoan dung, mà ngươi còn lấy bá đạo ra ương ngạnh đuổi người ta đi. Chuyện ấy xảy ra trước mắt ta, ngươi còn cố cãi nữa ư? Đan Khâu Sinh đáp:

- Sư thúc, sư thúc kể tội cũ của tôi, tôi đã từng giải bày với sư thúc nhiều lần rồi, nay không cần nói lại. Sư môn đã không nguyên lượng cho tôi, tôi còn biết làm sao nữa? Còn nói về chuyện hôm nay, chắc sư thúc không thể chối rằng sư thúc không biết “Dương tiên sinh” chính là đồ tôn của tên ma đầu Mạnh Thần Thông?

- Nếu thế thực thì có sao?

- Cũng chẳng sao, người ác thì là ác, kẻ hiền vẫn cứ hiền, nhưng hành vi của tên “Dương tiên sinh” này so với sư tổ của y chẳng có gì khác nhau, cũng chỉ là một bọn ma giáo cả thôi. Sư thúc không biết ư? Động Huyền Tử cười nhạt:

- Những lời vu khống của ngươi, ta không có thì giờ xem xét là thật hay giả, nhưng trước mắt ta chứng kiến thái độ của ngươi là tự phụ võ công cao cường, rồi ngang ngược vô lý chiếm đoạt nơi cư ngụ của người, đuổi người xa chạy. Ta nay được mời tới đây để phân giải còn bị ngươi mắng át giọng hướng là...

Đan Khâu Sinh đã có vẻ giận, vùng vằng nói:

- Sư thúc, tôi đã hết lời, nếu không tin tôi thì thôi vậy.

Động Huyền Tử đáp:

- Ngươi có tội thì phải chịu trừng phạt, khỏi cần phân biện nữa.

Lúc ấy Dương Hoa đứng ngoài lên tiếng:

- Thái sư thúc, người cứ đổ cho sư phụ của tôi là chiếm đoạt đất đai của người ta, thế khu rừng đá này có thể gọi là sản nghiệp của ai được chẳng? Động Huyền Tử liếc nhìn Dương Hoa một cái, hỏi:

- Tên tiểu súc sanh này có phải là con của Vân Tử La chẳng? Dương Hoa nghe nhắc tới tên mẫu thân thì giận lắm đáp liền:

- Ông tuy là thái sư thúc, nhưng cũng không được chửi người khác đó! Đan Khâu Sinh nói:

- Hoa nhi, đây là người mà ta tôn kính, ngươi thấy ta đã nhẫn nại từ nãy đến giờ, đừng hỗn láo với thái sư thúc.

Rồi quay lại Động Huyền Tử:

- Đứa bé này chính là con của Vân nữ hiệp, như vậy có gì lạ? Động Huyền Tử cười gằn:

- Khi xưa người ép bức các sư đệ để đến nỗi sau đó bị chết dưới lưỡi kiếm của Vân Tử La, người có biết chuyện ấy không? Dương Hoa nháy một cái lại gần, giọng run lên vì giận:

- Ông chửi mắng tôi sao cũng được, nhưng nếu chửi mắng mẫu thân tôi thì tôi không kể gì ông là thái sư thúc hay không thái sư thúc nữa đâu, đồ đạo tặc...

Động Huyền Tử cau mày:

- Ai là thái sư thúc của ngươi? Ta sẽ tóm cổ ngươi về cho đệ tử bản môn báo thù.

Đan Khâu Sinh bước lên một bước đứng án ngữ giữa Động Huyền Tử và Dương Hoa.

Động Huyền Tử đánh một trào xuống, chỉ thấy một luồng chân lực rất nhu hòa phát ra cản trào thủ của lão lại. Chân lực ấy tuy rất nhu hòa nhưng cũng đủ đẩy lão lùi lại một bước, Lão hết sức kinh hoàng nghĩ thầm: “Tên nghịch đồ này võ công quả tiến bộ hơn ba năm trước rất nhiều. Xem chân lực của y chắc đến phải chừng môn sư huynh mới có thể đối đầu được.” Đan Khâu Sinh mắng đệ tử:

- Hoa nhi không được vô lễ.

Rồi quay sang Động Huyền Tử:

- Sư thúc, sư thúc là bậc tôn trưởng của bản môn, lý sự làm gì với tên trẻ con non nớt ấy? Vả chăng sư đệ bốn môn có chết là chết dưới kiếm của mẫu thân y chứ y có tội gì đâu.

Cứ theo tôi biết thì các sư đệ bốn môn hợp cùng bọn quân nhà Thanh làm điều xằng bậy nên mới bị Vân Tử La nữ hiệp giết chết chứ có phải lỗi của Vân nữ hiệp đâu? Động Huyền Tử đã giận lắm rồi, hai mắt lão đỏ ngầu, miệng lão xù cả bọt mép:

- Người nói thể nghĩa là ta vô lý ư? Đan Khâu Sinh cười nhạt:
- Hoa nhi dù sao cũng là đồ đệ của tôi, tôi xin chịu hình phạt của sư thúc.

Động Huyền Tử hơi tươi nét mặt:

- Tốt lắm, vậy người hãy nghe rõ hình phạt của người theo lệnh của chúng môn đây: Người hãy tự phế võ công rồi theo ta về Không Động Sơn đợi mệnh.

Đan Khâu Sinh nhợt nhạt:

- Nếu tôi không vâng lệnh thì sao?
- À, nếu không vâng lệnh, ta bắt buộc phải ra tay phế bỏ võ công của tiểu tử này, vì võ công ấy là của phái Không Động do người lên lút truyền thụ cho y.

Đan Khâu Sinh phá lên cười ba tiếng thật lớn, Động Huyền Tử nghe tiếng cười khinh mạn của họ Đan tức giận quát:

- Người cười cái gì? Không tuân lệnh của chúng môn chẳng? Đan Khâu Sinh vẫn cười nhạt:
- Sư thúc đã không nhận tôi là người của bản môn, thì làm sao bắt tôi vâng lệnh của chúng môn? Huống gì lệnh ấy chưa biết thật hay giả nữa.

Động Huyền Tử chuyển bộ bước xéo qua, giọng nói hết sức trầm trọng:

- Người tuy đã bị đuổi khỏi bản môn, nhưng vốn phạm tội mà chưa bị trừng phạt.

Người không chịu tự phế bỏ võ công, ta sẽ phế bỏ giùm người.

Đan Khâu Sinh lại bật cười ba tiếng lớn:

- Không dám, tội của tôi chưa biết ra sao. Nhưng xin được kể cho sư thúc nghe tội của sư thúc. Thứ nhất là các huynh đệ sư môn đã theo sư thúc đầu hàng triều đình nhà Thanh để mong kiếm chút công danh lợi lộc, tôi không đồng ý với hành động ô nhục ấy nên bị bọn sư thúc ép vào tội phản bội sư môn. Thứ hai, những việc xấu xa tày đình trong bản môn của sư thúc và chúng môn chỉ một mình tôi biết nên bị đẩy đến chỗ phải chết. Sư thúc có công nhận những điều ấy là hoàn toàn sự thật? Động Huyền Tử nghe Đan Khâu Sinh hỏi câu ấy, lộ vẻ vừa tức giận vừa kinh hoàng đến độ há miệng ra ấp úng:

- Người... người nói bậy bạ gì thế? Ta... ta... làm việc gì mà gọi là xấu xa tày trời? Đan Khâu Sinh cười lạnh lẽo:

- Có cần tôi phải nói ra ở đây không? Ôi, việc xấu trong nhà đúng lý không nên khoe ra. Nếu tôi nói ra việc xấu xa tày trời ấy ra đây chẳng những sư thúc hổ thẹn đến chết mà tôi cũng chẳng đẹp mặt nào.

Ân Cừu Thế đứng ngoài nghe hai người lời qua tiếng lại với nhau trong bụng lấy làm hết sức kinh ngạc nghĩ thầm: "Đan Khâu huynh dường như có điều gì khó nói trong việc này, không biết y định nói đến điều xấu xa tày trời là việc gì, theo ta biết thì chúng môn Không Động phải vốn là người có địa vị cực cao, vả chăng xưa nay nổi tiếng là một chính nhân quân tử, sao lại có chuyện xấu xa tày trời? Bỗng nhiên nghe Động Huyền Tử quát lên hai tiếng:

- Liệu hồn! Vừa dứt tiếng, chúng lực vô cùng mãnh liệt đã nhắm Đan Khâu Sinh đánh tới. Chỉ thấy thân hình của Đan Khâu Sinh khẽ lay động, chúng phong đã đánh hụt, rồi họ Đan cất tiếng:
- Sư thúc, có thật sư thúc muốn giao đấu cùng tôi chăng? Tôn trọng sư thúc là trưởng bối, tôi xin nhường sư thúc ba chiêu. Vừa rồi là chiêu đầu tiên rồi đấy.

Động Huyền Tử thấy chiêu đầu tiên của mình đánh ra đối phương tránh né được dễ dàng quá, hai con người đối thành trắng bạch, lão suy nghĩ kỹ nửa muốn thử sức xem bản lãnh của Đan Khâu Sinh tới đâu, nửa sợ rằng mình không thể thắng được. Và nếu bại dưới tay tên sư đệ này trước mặt Dương Kế Mạnh thì

thật là ê mặt nên khi nghe Đan Khâu Sinh nói dứt “vừa rồi là chiêu đầu tiên rồi đấy” lão càng hận vì chiêu ấy không đánh trúng nên chiêu thứ nhì lão thận trọng đến độ chưa dám xuất chiêu, trong lòng vừa sợ vừa buồn bã cứ gườm gườm, nhìn Đan Khâu Sinh. Đan Khâu Sinh nhìn qua nét mặt của Động Huyền Tử biết tâm trạng của lão nên cười nói:

- Sư thúc, chúng ta nên bãi bỏ cuộc độ sức này ở đây được không? Dương Kế Mạnh nhìn qua tình hình, thấy Động Huyền Tử lúng túng quá, y liền tiến lên nói:

- Động Huyền đạo huynh bắt tất phải nổi giận, đạo huynh đã vì ta đã xử lý công đạo, ta rất lấy làm cảm kích, nhưng việc này xin đạo huynh nhường cho ta tính toán với tên này, khỏi phiền tới đạo huynh.

Động Huyền Tử được lời trong bụng đã vui vẻ lắm, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng:

- Tên này là nghịch đồ của bản phái, đúng lý phải do ta tự tay thanh lý. Nhưng vì giao tình thâm trọng của ta và huynh, ta không tự tay trừng trị y được, trong lòng ta đau khổ lắm. Xin nhường lại cho huynh.

Đan Khâu Sinh thấy Dương Kế Mạnh tiến lên, giác ngộ liền hôm nay phải một mất một còn với y, nên lớn tiếng hỏi:

- Xin nói cho rõ ràng, hôm nay ta với người chỉ hai người giao đấu để thanh toán việc cũ thôi chứ? Dương Kế Mạnh đáp:

- Ta mời sư thúc của người đến đây là để chứng giám thôi. Đương nhiên, hôm nay ta với người giao đấu thôi, không có ai được tham dự vào.

Nguyên là Dương Kế Mạnh cũng lo Ân Cừ Thế ra tay hỗ trợ cho Đan Khâu Sinh, nhưng thực ra bên y còn có Động Huyền Tử và Âu Dương Nghiệp, nếu hợp lực lại chưa chắc Ân Cừ Thế làm gì được, nên y mới mạnh miệng hẹn cùng giao đấu với Đan Khâu Sinh để tìm hiểu xem võ công họ Đan đã tiến bộ đến đâu. Y cũng đã suy nghĩ kỹ, chưa chắc y có thể dễ dàng thua Đan Khâu Sinh, nếu hỗn chiến bên y đông hơn, dù có thủ thắng đi nữa cũng mang tiếng lấy đông đánh người không hay ho gì, chẳng bằng cứ giao đấu tay đôi với Đan Khâu Sinh mà có lợi hơn.

Đan Khâu Sinh nghe Dương Kế Mạnh trả lời liền khen ngay:

- Tốt lắm, sự việc hôm nay chỉ có ta và người phân được thua còn mất, không người nào khác được tham dự vào. Động thủ đi thôi! Động Huyền Tử nghe Đan Khâu Sinh nói câu ấy cứ nghĩ y ám chỉ riêng mình, nên trong bụng lấy làm ầm ục, nhưng không có cơ gì để nói một lời, nhưng trong bụng đã rắp tâm sẽ tìm cách trả thù. Còn phó thống lãnh Ngự Lâm quân Âu Dương Nghiệp liếc nhìn Ân Cừ Thế và Dương Hoa trong bụng cũng đang tìm cách tấn kích, nhưng chưa biết nên tấn kích như thế nào, y nghĩ thầm cứ nên đợi tình hình tỷ thí giữa Dương Kế Mạnh và Đan Khâu Sinh ra sao rồi sẽ liệu sau, do đó bốn người, hai bên Đan Khâu Sinh và hai bên Dương Kế Mạnh cùng đứng bên cạnh hồ Kiếm Trì nín thở theo dõi trận đánh.

Đan Khâu Sinh la lên:

- Sao còn chưa động thủ, còn đợi bao giờ nữa? Dương Kế Mạnh nghe Đan Khâu Sinh hỏi liền chém xuống một chưởng.

Chưởng lực của y lâu nay ảm tàng nội lực rất lớn, vì y đã luyện thành đến “đệ bát trùng” của Tu La Âm Kiệt Công.

Thực ra thì Tu La Âm Kiệt Công tối cao công lực là “đệ cửu trùng” nhưng dù là “đệ bát trùng” chưởng lực của y đã ghê gớm lắm rồi.

Chưởng lực vừa phát ra một luồng gió lạnh đã thổi tới.

Trong động đá lúc này khí trời đang ở mùa xuân ấm áp, đột nhiên bao nhiêu hơi ấm mùa xuân bỗng như bị quét sạch biến thành như đang ở vào mùa đông rét buốt.

Ân Cừ Thế là người có nội công vô cùng thâm hậu mà bỗng cũng cảm thấy một luồng khí lạnh bao bọc chung quanh, nhìn sang Dương Hoa chỉ thấy hai hàm răng y gõ vào nhau lạch cạch và sắc mặt y tái dần, Ân Cừ Thế nghĩ thầm: “Đứa nhỏ này từ thuở bé đã được mẫu thân truyền thụ chính tông nội công và công phu cơ bản, luyện được ‘đồng tử công’ so với ta cùng tuổi ấy, y hơn ta nhiều, thế mà hôm nay vẫn tỏ vẻ nao

núng”. Lại than thầm: “Tu La Âm Kiệt Công quả là danh bất hư truyền, nếu bây giờ ta ở địa vị đối địch với tên ma đầu này, chưa chắc ta dễ dàng thắng y được. Cũng may mấy năm qua Đan Khâu Sinh công phu Tinh tiến nhiều lắm, nếu không thật không biết chuyện gì sẽ xảy ra”.

Ân Cừu Thê không biết rằng trong lúc đó Đan Khâu Sinh đang than thầm trong bụng.

Khi ngọn hàn phong do cường lực của Dương Kế Mạnh đánh tới áp lực mạnh như núi đè, người ngoài thấy phong độ của Đan Khâu Sinh tưởng rằng chàng dễ dàng đối phó, thực sự chàng có cảm giác như khí lạnh sắp vào tới tận tim, lo sợ nghĩ thầm: “Tu La Âm Kiệt Công của tên ma đầu này đã hơn hẳn trước đây. Không hiểu sao công phu này của y lại khôi phục mau quá đến như thế?” Nguyên là trong cuộc giao chiến ba năm trước, Dương Kế Mạnh đã bị thọ thương rất nặng, chàng không tưởng tượng được sau ba năm họ Dương đã khôi phục gần như hoàn toàn mà còn tiến bộ hơn trước nữa.

Chàng đâu có biết chuyện sau khi thọ thương Dương Kế Mạnh may gặp được Âu Dương Nghiệp và được tên họ Âu Dương này lấy trộm thuốc Trường Xuân đại bổ hoàn trong được kho triều đình luyện theo đơn thuốc bí chế của Thiếu Lâm Tự cho y uống và cũng vì vậy, y khôi phục công phu một cách vô cùng mau lẹ, nhưng cùng từ đó y phải chịu sự sai khiến của Âu Dương Nghiệp.

Đan Khâu Sinh tuy trong bụng có hơi hoảng hốt, nhưng không để lộ ra ngoài mặt.

Dương Kế Mạnh hiện tại đã luyện Tu La Âm Kiệt Công đến trình độ cực cao, thêm vào đó nội ngoại công phu của y đều tiến bộ hơn trước. Y sau khi xuất hàn cường ép Đan Khâu Sinh lùi lại liên tiếp mấy bước liền chớp nhoáng rút trường kiếm đâm tới. Không biết từ lúc nào trong tay Đan Khâu Sinh cũng có một thanh trường kiếm sắc như nước.

Kiểm thuật của Đan Khâu Sinh quả là ảo diệu, chỉ thấy kiếm quang phóng lên như điện chớp không hiểu chiêu thế ra sao, mũi kiếm đã điểm vào mười ba đại huyệt trên kỳ kinh bát mạch của Dương Kế Mạnh, đến độ Ân Cừu Thê đứng bên ngoài cũng không phân biệt được rõ ràng kiếm thế của Đan Khâu Sinh. Bỗng nhiên nghe một tiếng “đinh” nhúc ọc vang lên, hai thân ảnh như nhập vào làm một rồi đột nhiên rời ra, ông tay áo phải của Dương Kế Mạnh đã bị phạt rách một đoạn, phần tay áo rơi ra bay lả tả xuống đất, nhưng lạ một điều là không thấy Đan Khâu Sinh thừa cơ hội truy bức tiếp mà lại vội vàng chuyển kiếm từ tay phải sang tay trái và về mặt ngay ra nhìn đối phương.

Nguyên là cả hai vừa trao đổi với nhau mấy chiêu thế cực kỳ hiểm độc. Kiếm của Dương Kế Mạnh ánh lên như chớp đã điểm trúng huyệt Khúc Trì và huyệt Liệu Khí của Đan Khâu Sinh, còn Đan Khâu Sinh cũng sử dụng công phu Huyền âm chỉ đánh rụng tay áo của y và đập trúng sống kiếm của y. Cả hai đều đã biết rõ bản lĩnh của nhau, và đều kinh sợ bạt ra hai bên.

Đan Khâu Sinh chuyển kiếm sang tay trái, lo sợ nghĩ thầm: “Tên ma đầu này đã luyện thành ‘Cách Vật Truyền Công’ quả là lợi hại!” Cách Vật Truyền Công là một công phu của bọn tà phái mười phần quái dị, năm xưa Mạnh Thân Thông đã từng dùng công phu này quyết đấu với cường môn của Thiếu Sơn phái là Đường Hiểu Lan bất phân thắng bại. Dương Kế Mạnh là đệ tử của Mạnh Thân Thông, dĩ nhiên công phu chưa bằng sư phụ, nhưng Đan Khâu Sinh võ công hiện nay cũng chưa thể bằng Đường Hiểu Lan khi xưa, thế cho nên khi cùng nhau thi triển võ công, cả hai đều có điểm e dè lẫn nhau.

Dương Kế Mạnh thi triển Cách Vật Truyền Công để đối phó với kiếm pháp Huyền Âm Chỉ của Đan Khâu Sinh, Đan Khâu Sinh có cảm giác như có một luồng khí lạnh theo đầu kiếm của Dương Kế Mạnh thọc thẳng vào tay cầm kiếm của chàng trúng ngay huyệt Quan Xích, khiến chàng phải đổi kiếm qua tay trái không dám truy kích tiếp.

Dương Kế Mạnh tuy vậy cũng bị đối phương đánh trúng huyệt đạo không đứng vững lùi lại liền ba bước, toàn thân đã muốn lạnh toát vừa lúc Đan Khâu Sinh chuyển kiếm sang tay trái.

Nói thì chậm, nhưng tất cả mọi động tác diễn ra rất mau lẹ. Dương Kế Mạnh lại nhắm Đan Khâu Sinh đánh tới mười sáu chiêu nữa, Đan Khâu Sinh khoa kiếm lên không, chỉ thấy kiếm quang lúc thì ở bên đông lúc ở bên tây, lúc ở bên nam lúc ở bên bắc. Trong chớp mắt hoàn toàn không thấy bóng người đâu nữa, chỉ hoàn toàn thấy chỗ nào cũng là ánh kiếm quang.

Dương Kế Mạnh lúc ấy mới than thầm: “Tưởng hần sử dụng kiếm tay trái vụng về, thực không ngờ cũng không kém phần lợi hại. Y lại đành đem bản lĩnh Cách Vật Truyền Công ra thi triển.

Bỗng nghe “xoảng” một tiếng, y đã đánh trúng sống kiếm của đối phương. Lợi dụng cơ hội, Dương Kế Mạnh xuất trảo, bấu vào tay Đan Khâu Sinh miệng hô lớn: “Buông kiếm!” năm ngón tay y như năm lưỡi câu quặp vào tay trái của Đan Khâu Sinh theo thế “Đệ bát” trong Tu la Âm Kiệt Công.

Thủ pháp của y đã hết sức mau lẹ, nhưng Đan Khâu Sinh còn mau lẹ hơn, trảo thủ của y vừa vụt đến, kiếm của chàng đã nhảy qua tay phải rồi kêu lên “véo, véo, véo” ba tiếng liên tiếp. Mỗi khi kiếm rít lên đều đâm trúng phươg vị huyết đạo của đối phương. Dương Kế Mạnh đã đánh liên tiếp ba thế Cách Vật Truyền Công mà không trúng được kiếm của Đan Khâu Sinh.

Đan Khâu Sinh hô lớn:

- Không được vô lễ, hãy coi kiếm ta đâm trúng huyết đây.

Kiểm chiêu đột nhiên biến đổi chớp nhoáng đang ở trước mặt bỗng nhiên biến ra sau, đang ở bên trái bỗng chuyển qua phải, Dương Kế Mạnh bất giác thấy bốn bề hướng nào cũng có hình ảnh của Đan Khâu Sinh thoáng qua thoáng lại, chỗ nào cũng bị chưởng phong của đối phương áp bức.

Kiểm thuật của Đan Khâu Sinh quả là đã đến chỗ xuất quỷ nhập thần, không có huyết đạo nào của họ Dương là không bị kiếm truy bức. Tuy Dương Kế Mạnh chưa bị đánh trúng, nhưng y cũng có cảm giác là nguy hiểm lắm rồi.

Ân Cừu Thế cũng là tay kiếm thuật cao cường, nhưng đứng ngoài quan sát chiêu số của Đan Khâu Sinh cũng phải phục thẳm: “Kim Trục Lưu xưa nay từng xưng là ”Thiên hạ đệ nhất kiếm thuật” tiếc rằng hôm nay không được thấy Thái Sơn. Ta cũng chỉ thấy vằn con báo, chứ chưa chắc đã biết toàn thể con báo. Cứ theo ta thấy, Đan Khâu Sinh chỉ cần luyện kiếm ít năm, sợ còn hơn tài nghệ của Kim Trục Lưu nữa”.

Ân Cừu Thế chăm chú nhìn vào kiếm pháp của Đan Khâu Sinh rồi bỗng la lên tán thành:

- “Oanh vân kiếm pháp” tuyệt hay! “Kinh Thần chỉ pháp” tuyệt hay! Nguyên là Oanh Vân kiếm pháp từ lâu không có ai trong Không Động phái học được, vì là kiếm pháp cực kỳ khó, còn Kinh Thần chỉ pháp thì lại là một công phu điểm huyết đã thất truyền của Không Động phái. Người của Không Động Phái có mặt hôm nay là trưởng lão Đạo Huyền Tử cũng chỉ được nghe thấy tên của các môn võ công ấy chứ cũng không hề biết phương pháp luyện tập ra sao.

Động Huyền Tử nhìn Đan Khâu Sinh thi thố toàn những tuyệt chiêu của môn phái, thì cứ há hốc mồm kinh ngạc, trong bụng lão có phần ghen tức mà hoàn toàn không biết những bí kíp này y học ở đâu. Có lẽ đến sư huynh trưởng môn của y và y cũng mù tịt về những bí kíp của môn phái mình thì xấu hổ thật! Lão đâu có thể ngờ được đây hoàn toàn là những chiêu số Đan Khâu Sinh tự mình nghiên cứu ra. Đan Khâu Sinh vốn là kẻ có thiên tư lĩnh ngộ thông tuệ hơn người, sau khi nắm được căn bản võ công của Không Động phái liền khổ công nghiên cứu từ một mà lần ra mọi đầu mối bao nhiêu võ công thất truyền của bản môn đều tự tham khảo ra hết, tuy so với Kinh Thần Chỉ Phong xưa kia có chỗ chưa giống hẵn, nhưng đều cùng nguồn gốc. Chàng ứng dụng Kinh Thần Chỉ Phong vào kiếm pháp, khiến “kiếm” và “chỉ” hợp nhất khi vận dụng đối phó với địch thủ thì uy lực càng mạnh mẽ. Có thể nói trong lịch sử Không Động phái chàng dư thừa quyền để thay thế tổ sư khai sáng.

Riêng về Dương Kế Mạnh là đồ đệ chân truyền của tên ác ma vô lâm Mạnh Thần Thông, nên bản lãnh cũng không phải tầm thường, đương nhiên so với Đan Khâu Sinh cũng không dễ gì khuất phục.

Đấu với nhau đã lâu mà chỉ thấy chưởng phong dồn dập đến nổi cát bay, đá chạy, kiếm ảnh vun vút như muôn hoa rơi rụng khiến người ngoài hoa cả mắt. Chú bé Dương Hoa đứng như trời trồng vì lần đầu tiên được chứng kiến hai đại cao thủ thi thố võ công thượng thừa.

Dương Kế Mạnh không chỉ có Tu La Âm Kiệt Công cực kỳ lợi hại mà bộ pháp của y cũng vô cùng kỳ diệu. Y chưa hạ được Đan Khâu Sinh nhưng kiếm pháp phiêu hốt của Đan Khâu Sinh xem ra cũng không dễ dàng hạ y, đó là y mới học được ba phần võ học rất nhiều phức tạp của sư phụ y là Mạnh Thần Thông. Trong các môn võ công quái dị của môn Thiên La bộ pháp tuyệt ư ảo diệu có thể tránh được những chiêu số đao kiếm thần kỳ nhất.

Động Huyền Tử quan sát hai bên đánh nhau đã hơn trăm chiêu thế, chưa phân thắng bại, trong bụng nảy ra ý nghĩ: “Xem ra giao đấu đã lâu mà không phân cao hạ, cứ tình thế này chưa chắc mèo nào cắn mỉu

nào, nhưng xét về căn bản, Tu La Âm Kiệt Công của Dương Kế Mạnh càng đánh lâu càng phát huy công lực, may ra...” Còn Ân Cừu Thế lại nghĩ khác: “Tu La Âm Kiệt Công tuy có lợi hại nhưng Đan Khâu Sinh võ học thuần dương nếu trận chiến kéo dài thế nào cũng có cơ Thủ thắng”. Tuy người nào cũng mong cho bằng hữu của mình chiếm được thể thượng phong, nhưng cứ tình hình trước mắt không ai dám quả quyết bên nào sẽ hơn bên nào. Chỉ có chú bé Dương Hoa là trình độ võ học còn thấp nhất trong bọn, nên chưa nhận ra được những chỗ ảo diệu, chỉ thấy các chiêu số tuôn ra tới tấp như múa như nhảy rất là khẩn cấp. Có một chiêu thức cực hiểm khi Đan Khâu Sinh đánh ra là cậu nhận ra liền, mừng rỡ kêu lên:

- Tuyệt quá, lần này chắc chắn tên ma đầu chết rồi! Nhưng rồi cậu lại tiếc rẻ:

- Ô tiếc qua, chỉ sai có nửa tắc thôi.

Té ra kiếm của Đan Khâu Sinh danh đánh tới Dương Kế Mạnh.

Những câu reo vui của Dương Hoa lọt vào tai Động Huyền Tử, lão lạnh lùng bảo Dương Hoa:

- Tiểu quỷ đầu ngu quá, làm sao trúng được bằng hữu của ta? Nói xong câu ấy, nhìn thấy mặt Dương Hoa cứ phớt tỉnh, lão cau tiết vươn trảo đến chộp vào mặt cậu bé.

Nhưng Ân Cừu Thế đã trông thấy. Chàng quát lên:

- Đừng động đến chú nhỏ! Tiếng vừa dứt, người cũng đã đảo đến cạnh Dương Hoa. Trảo pháp của Động Huyền Tử chưa kịp hạ xuống mặt cậu bé, lão liền kịp thấy một luồng khí lạnh xẹt tới, trường kiếm của Ân Cừu Thế đã đánh vào cổ tay của lão. Động Huyền Tử hoảng hốt thu tay về miệng quát lớn:

- Ta xử trí đồ đệ của bản môn, có quan hệ gì đến ngươi? Ân Cừu Thế đáp:

- Y cũng là đồ đệ của ta, lão không biết ư? Vả chăng, Đan Khâu Sinh đã bị đuổi ra khỏi Không Động phái, làm sao có thể gọi Dương Hoa là đồ đệ bản môn được? Mặt của Động Huyền Tử xanh lừ như màu sắt, lão gầm gừ:

- Y đã từng học công phu của Không Động phái, ta có quyền phế bỏ công phu của học trò y! Ân Cừu Thế cười nhạt:

- Lão muốn phế bỏ công phu của y cũng dễ thôi, hãy hỏi trường kiếm của ta đây rồi cứ việc.

Nghe câu nói khinh mạn của Ân Cừu Thế, Động Huyền Tử là một tiền bối võ lâm, dù lão biết bản lãnh của Ân Cừu Thế không phải là dễ đối phó nhưng lão cũng tức đến tím mặt, lão quát:

- Ân Cừu Thế, đừng vô lễ, ngươi tưởng lão phu không dạy ngươi được một bài học hay sao? Ân Cừu Thế vẫn khiêu khích:

- Lão không phải là sư thúc của ta. Nếu ta không nể nang tuổi tác của lão thì ta cũng có thể dạy cho lão một bài học được lắm.

Câu khiêu khích ấy khiến Động Huyền Tử không thể không ra tay, Tay trái lão cầm một cây phát trần, tay phải thủ trường kiếm cùng kết hợp đánh tới một lượt. Phát trần đánh theo chiêu Phát Vân Kiếm Nhật còn trường kiếm xĩa thế Độ Kiếp Kim Châm.

Nói về tính năng của các vũ khí thì phát trần chủ về nhu, kiếm chủ về cương không cùng một tính năng rất khó kết hợp, nhưng Động Huyền Tử võ công lên đến chỗ siêu tuyệt nên điều khiển được cả nhu lẫn cương, lấy cương bổ cho nhu và ngược lại cho nên hai chiêu vừa xuất trong công có thủ, trong thủ có công.

Ân Cừu Thế khinh mạn:

- Công phu của lão còn xa mới bằng sư diệt lão.

Thân hình của chàng chuyển động chớp nhoáng, trong tay chỉ có trường kiếm, chàng tung chưởng đối phó với hai thứ vũ khí của đối phương.

Hai tay chàng cũng đánh hai chiêu số khác nhau. Phát trần của Động Huyền Tử xem nhẹ nhàng như không dùng một chút sức lực nào, nhưng muôn ngàn sợi phát trần như bị chưởng lực quán chặt lấy.

Nguyên là trước đây Ân Cừ Thế đã từng luyện qua độc chưởng công phu, nhưng sau nhận thấy độc chưởng công phu không phải môn phái quang minh chính đại, chàng chuyển qua khổ luyện Cẩm Chưởng bảy năm đạt tới mức độ chém đá nát vụn như bột. Từ khi luyện thành Cẩm Chưởng lấy nhu nhuyễn hóa giải nhu nhuyễn nên mới dễ dàng đối phó với phát trần của Động Huyền Tử.

Khi chưởng trái vừa chế ngự phát trần, kiếm ở tay phải chàng đồng thời chớp nhoáng đâm tới nghe một tiếng “choang” rất lớn, hai kiếm chạm nhau, xẹt ra tia lửa, cả hai cùng lùi lại hộ khẩu đều ngấm ngấm chấn động.

Động Huyền Tử xuất chiêu đầu chưa chiếm được tiện nghi, lão hơi ho lên một tiếng, phát trần lại xoay một vòng đánh tới nhưng lần này những sợi phát trần không xòe ra nữa mà tụ lại thành một bó biến thành một thứ phán quan bút cứng ngắt nhắm ngay vào huyệt đạo Ân Cừ Thế đánh thẳng tới đồng thời trường kiếm cũng xé gió theo sau cùng phát trần liên hoàn công kích.

Ân Cừ Thế nhìn chiêu số vô cùng lợi hại của đối phương, bất giác nghĩ thầm: “Tên già già này mang danh ‘Không Động tam lão’ thực chẳng phải là hư danh. Công phu kết hợp liên hoàn cương và nhu của lão quả là thần diệu, trong võ lâm hiện nay sợ ít người hơn lão được?” Lúc này Ân Cừ Thế so sánh lão với sư diệt Đan Khâu Sinh là có ý muốn khiêu khích lão. Tuy bản lãnh của Động Huyền Tử chưa bằng Đan Khâu Sinh thật, nhưng cũng không thể gọi là “còn xa mới bằng sư diệt” được, ấy là chưa nói đến công phu hỏa hầu, chưa chắc Đan Khâu Sinh đã hơn được lão.

Động Huyền Tử là một lão cáo già, tuy bị Ân Cừ Thế chọc giận đem so sánh với sư diệt, nhưng lão không hề tỏ ra vẻ tức giận chút nào vì lão biết rằng hai cao thủ đang giao đấu với nhau điều tối kỵ là để tâm xao động.

Động Huyền Tử lại di động phát trần đánh vùn vụt về phía Ân Cừ Thế. Chỉ còn thấy kiếm ảnh và loang loáng bóng phát trần qua lại vùn vụt không còn thấy bóng người đâu nữa.

Dương Hoa đứng ngoài quan sát trận thế, y cũng muốn ra tay để tiếp sức sư phụ của mình, nhưng chỉ một thoáng, y không còn phân biệt được đâu là Ân Cừ Thế, đâu là Động Huyền Tử, hai thân ảnh xẹt qua lại khi đảo trước, lúc lui sau như hai luồng ánh sáng vô cùng mau lẹ. Dương Hoa tuổi tuy còn trẻ, nhưng y từ lúc lên năm tuổi đã bắt đầu luyện tập võ nghệ, đến nay trải qua mười một năm nhưng về kinh nghiệm thực sự y chưa từng trải qua, bây giờ mới có cơ hội tận mắt hai đệ nhất cao thủ thi thố hết sở học của mình bất giác mới vừa được ấn chứng những lý thuyết đã học xưa kia, y mừng rỡ nghĩ thầm: “Nhị sư phụ đã mở cửa cho ta thấy mặt trời, ta chỉ cần nhìn qua những chiêu thế đơn giản nhất của người cũng đủ biết sự biến hóa tinh diệu của nó rồi, còn tam sư phụ càng đánh càng mau chắc cũng có ý để cho ta biết thủ pháp sau này sẽ chế ngự địch nhân chăng?” Khi Dương Hoa đang mê mải suy nghĩ như thế, bỗng nghe Ân Cừ Thế la to:

- Hoa nhi, coi chừng ác cầu! Dương Hoa giật mình hoảng hốt vừa chớp mắt nhìn đã thấy Âu Dương Nghiệp chuyển thân đến bên cạnh.

Âu Dương Nghiệp cười to mấy tiếng:

- Tên tiểu quỷ xem ta đùa mấy chiêu chơi! Dương Hoa vội nhảy lên, kiếm trong tay đã phạt một đường hết sức chớp nhoáng, Âu Dương Nghiệp mau không kém, ngón cái của y vươn ra thành chỉ điểm tới. Chỉ chưa điểm trúng huyệt, nhưng Dương Hoa đã cảm thấy một luồng khí nóng ập tới, cậu vội vàng nhảy tránh qua theo thế Nhiếp Vân Bộ Pháp trong lòng hết sức kinh hoàng. Âu Dương Nghiệp nhìn thấy thân pháp của cậu bé mau quá phải buột miệng khen:

- Tiểu quỷ đầu linh hoạt thật! Vừa dứt câu liền biến chỉ thành chưởng chém mạnh tới. Chưởng phong của y nóng nực như lửa bếp lò vì y đã luyện được công phu gia truyền Lôi Thần Chưởng.

Đan Khâu Sinh mặc dù đang phải đối phó với địch thủ của mình, nhưng vẫn lo lắng cho tính mạng của Dương Hoa nên chỉ điểm bằng lời nói:

- Hãy chạy sang cửa Càn rồi chuyển về cửa Khảm phản công vào huyệt Lao cung.

Vốn là Âu Dương Nghiệp luyện Lôi Thần Chưởng tối kỵ đánh vào huyệt Lao cung, khi nghe Đan Khâu Sinh nói đúng yếu điểm của mình, y hốt hoảng chân khí bị phân tán nên vội vàng thu tay lại ngay.

Nhưng trong lúc Đan Khâu Sinh chỉ điểm cho học trò như thế cũng bị phân thần giúp cho Dương Kế Mạnh cơ hội để phản công, đệ bát chương Tu La Âm Kiệt Công phát huy công lực đánh tới, Đan Khâu Sinh nội công thâm hậu hơn người mà vẫn bị hàn khí của chương lực áp đảo.

Ân Cừu Thế thấy vậy cũng la lớn:

- Mau dùng kiếm tấn công hạ bàn của địch! Đến đây Ân Cừu Thế cũng bị phân thần giúp Động Huyền Tử thừa cơ tấn công, phát trần phiêu phiêu áp đảo tới.

Chỉ có Dương Hoa là kiếm thế bình tĩnh, đánh liên tiếp liên hoàn kiếm ba thế lợi hại, khiến đối thủ phải lui lại, Dương Hoa nói to lên:

- Nhị sư phụ yên tâm, đồ nhi không sợ tên ác cẩu này đâu.

Ân Cừu Thế cười nói:

- Được lắm, đúng là trâu non không sợ hổ! Đan Khâu Sinh thêm vào:

- Không phải, phải nói là trâu non không sợ ác cẩu! Cả hai thấy đồ đệ mình đối phó với cường địch rất dũng mãnh đều lấy làm đắc ý mà không để ý đến chính bản thân của mình đang đối phó với cường địch, không nên phân thần tán khí.

Động Huyền Tử và Dương Kế Nghiệp nhân cơ hội ấy chiêu thế chẳng chịt tung ra dũng mãnh như bóc đất lột cây, khiến Ân Cừu Thế và Đan Khâu Sinh muốn tiếp tục chỉ điểm cho đồ đệ cũng không sao thi hành được.

Thực ra nói về bản lãnh của Dương Hoa thì còn xa mới bằng đối phương, cậu chỉ có Nhiếp Vân bộ pháp là sở trường chứ võ công chưa thể so sánh với Âu Dương Nghiệp được.

Do bản lãnh của hai bên khác biệt nhau rất lớn nên chỉ trong nháy mắt đã biến đổi.

Khi được hai sư phụ chỉ điểm cậu còn miễn cưỡng đối phó được với đối phương, nhưng khi sư phụ không thể chỉ điểm được nữa, Dương Hoa đã lúng túng, chiêu phát xuất ra vụng về rõ ràng là kẻ nội công còn rất thô thiển.

Đan Khâu Sinh thấy tình thế của học trò nguy khốn, bèn cấp tốc đánh tới ba chiêu liên hoàn buộc Dương Kế Mạnh phải lùi lại một bước rồi thu hết nội lực la lớn về phía Dương Hoa:

- Hoa nhi hãy nghe ta, con hãy nhớ câu “mục trung hữu địch, tâm trung vô địch” (trước mắt nhìn thấy địch, nhưng trong lòng như không có địch).

Đây là câu gần như là linh nghĩa của cương lĩnh võ học, bình nhật Đan Khâu Sinh đã từng nhiều lần nhắc nhở Dương Hoa cho nên vừa nghe sư phụ nhắc tới cậu liền tỉnh ngộ. Câu này có nghĩa vừa phải xem trọng địch thủ, nhưng đồng thời Vừa phải đừng sợ địch thủ quá đáng. Mắt phải nhìn rõ các động tác của địch thủ để đối phó, nhưng trong tâm phải khinh thường địch thủ để không có tâm lý sợ hãi, đạt được tâm trạng này là đã lên tới cảnh giới tối cao của võ học.

Dương Hoa đã hiểu được ý nghĩa của câu dạy này nên cứ theo chiêu mà giải chiêu, dựa vào thế mà biến thế, sinh tử, vinh nhục, thắng bại loại ra khỏi đầu óc, không cầu khắc địch chế địch thủ cho nên dễ dàng khắc chế địch thủ. Quả nhiên đang ở vào thế bị động, dần dần cậu bé đã biến đổi tình hình khiến Âu Dương Nghiệp càng lúc càng thấy kiếm pháp của cậu bé là lợi hại. Tuy nhiên vì bản lãnh của y so với Dương Hoa là quá cao nên y vẫn không tỏ ra nao núng.

Nhìn tổng quát trận đấu sau trên trăm hiệp ác chiến, thì Đan Khâu Sinh đã chiếm được thế thượng phong, Ân Cừu Thế và Động Huyền Tử không bên nào hơn được bên nào. Đánh thêm trăm chiêu thế nữa Dương Hoa là người xuống sức trước tiên vì nội lực của cậu thấp nhất trong bọn, cậu than thầm: “Nếu không được sư phụ chỉ điểm không biết ta còn có thể tiếp tục đối đầu với tên này được chăng”. Cậu không biết rằng, nãy giờ cậu đã tiếp được Âu Dương Nghiệp trên ba trăm chiêu là đã quá khả năng của cậu, vì Âu Dương Nghiệp vốn là một cao thủ võ lâm.

Âu Dương Nghiệp thấy mình đánh với một đứa bé mà đã quá lâu không hạ thủ được, y nóng nảy tung ra toàn những chiêu độc địa, mong kết thúc mau chóng trận chiến.

Dương Hoa càng lúc càng lúng túng, mồ hôi cậu đã tuôn ra ướt cả áo, chiêu pháp của cậu đánh ra đã không còn đúng thứ tự nữa.

Âu Dương Nghiệp nhìn qua chiêu thế của đối phương, biết rằng cơ hội đã đến, y rống lên một tiếng hết sức dữ dội hữu chưởng chụp sầm sét xuống đầu của Dương Hoa còn tả chưởng vươn ra thành ngũ chỉ chớp nhoáng móc xuống đầu cậu bé. Đây là chiêu sát thủ của Âu Dương Nghiệp có thể kết liễu mạng sống của cậu trong nháy mắt.

Đan Khâu Sinh đang ở thế thượng phong dồn Dương Kế Mạnh vào thế bị động. Tuy đánh với họ Dương, nhưng mắt y vẫn nhìn bao quát cả trận chiến, đột nhiên thấy đệ tử bị lâm nguy vào cảnh chỉ treo chuông, liền hú lên một tiếng thân hình chuyển nhanh như chớp tới.

Dương Kế Mạnh chỉ thấy trước mắt một làn chớp trắng, liền bị một luồng khí nóng bao phủ khắp người. Thì ra trong cơn khẩn cấp, Đan Khâu Sinh đã chụp lấy bình rượu từ lúc nào rồi há miệng dùng nội lực hút hết rượu trong bình vào miệng rồi vận hết nội công phun vào người họ Dương, khiến y hoảng hốt phải nhắm mắt lại vì sợ trúng độc tửu của Đan Khâu Sinh, đồng thời gơ song chưởng lên bảo vệ thân mình. Ngệm rượu của Đan Khâu Sinh rất lớn, khiến y ướt hết cả quần áo, nhưng cũng phải nói y đã luyện võ công đến độ mình đồng da sắt, mà vẫn thấy khí nóng rất cả thân thể. Y tưởng Đan Khâu Sinh sắp sửa đánh tuyệt chiêu cuối cùng, bất giác trong lòng sinh ra kinh hoảng.

Thực ra Đan Khâu Sinh khi thi hành chiêu thế này là đã phải vận dụng gần hết nội lực thâm hậu của mình. Tất cả huyết đạo trên người Dương Kế Mạnh đã bị rượu nóng đánh trúng khiến “Âm Kiệt khí” của y tiêu tan, do đó uy lực cũng giảm sút hẳn. Nhưng Đan Khâu Sinh tự biết mình cũng đã tổn thương nguyên khí nhiều.

Cần phải biết rằng cả hai công lực gần như nhau, bản lãnh cũng tương đương, nếu Đan Khâu Sinh không thi hành chiêu thế này thì thật khó chấm dứt được trận ác đấu.

Ở bên cạnh Ân Cửu Thế thấy tình hình khẩn cấp như thế cũng hú lên một tiếng, múa kiếm như bão táp dùng đến mười thành công lực chém Động Huyền Tử một thế. Động Huyền Tử kinh hoảng khi thấy kiếm khí toát ra dững mãnh, y la:

- Người muốn chết mau ư? Chỉ nghe lời đáp:

- Muốn lắm.

Song kiếm đã chạm nhau “xoảng” một tiếng rất lớn gây liên làm bốn đoạn. Ân Cửu Thế nắm đoạn kiếm gãy quăng tới rồi không thèm để ý đến Động Huyền Tử xoay liền sang đồ đệ đang lâm vào thế tử.

Thực ra hành động quăng đoạn kiếm gãy tới của Ân Cửu Thế có tên gọi là Thần Long Trắc Vĩ là một chiêu trong Ân gia kiếm pháp chỉ sử dụng lúc đối diện với cái chết, nên gọi là “trong bại cầu thắng” và là chiêu tối hậu tuyệt chiêu.

Tâm tư của Ân Cửu Thế cũng như Đan Khâu Sinh lúc bấy giờ chỉ quan tâm tới tính mệnh của đệ tử Dương Hoa mà thôi, nên cả hai cùng một lúc đỡ tuyệt chiêu trong sở học của mình ra khiến địch thủ hết sức kinh hãi. Đoạn kiếm gãy của Ân Cửu Thế đúng là tuyệt chiêu vì nó đã cắm vào giữa ngực Động Huyền Tử.

Động Huyền Tử mất lộ đầy gân máu, vội vàng dùng chỉ pháp điểm liên tiếp vào ba huyết đạo, đây là phép phong huyết cầm máu của Không Động phái để vết thương không chảy máu quá nhiều có thể kéo dài mạng sống chờ cấp cứu.

Động Huyền Tử tự biết rằng tính mạng mình khó bảo toàn lâu được, nên lão tranh thủ thời gian, lão cứ để y mũi gươm gây cắm giữa ngực, tay huy động mũi kiếm gãy còn một nửa của lão tiếp tục tấn công Ân Cửu Thế.

Chính lúc ấy trào thế của Âu Dương Nghiệp đã sắp chụp xuống đầu Dương Hoa, thì thân ảnh của Đan Khâu Sinh vọt tới, ông lật chưởng thành quyền đánh vào cổ tay Âu Dương Nghiệp, khiến y phải trầm thân thu trào về xòe ra thành chưởng đỡ quyền của Đan Khâu Sinh, chỉ nghe “bùng” một tiếng lớn, cả hai cùng lao đảo lùi lại ba trượng.

Ngã xuống trước là Âu Dương Nghiệp, cùng lúc ấy ba ánh chớp lóe lên, ấy là Dương Kế Mạnh, Ân Cừ Thế và Động Huyền Tử cùng chớp nhoáng nhảy đến.

Dương Hoa lúc ấy tinh lực đã cạn kiệt, hai mắt cậu hoa lên vì ảo pháp của Âu Dương Nghiệp, tuy mới chỉ chụp xuống gần đầu cậu thôi, nhưng chưởng lực của Lôi Phong Chưởng đã chấn động tới óc não cậu, khiến cậu văng đầu hoa mắt, toàn bộ đầu như bị ngọn lửa nóng thiêu đốt đến nỗi trong một thời gian ngắn cậu không biết sự tình xảy ra như thế nào nữa, chỉ thấy tự nhiên thân hình nhẹ bổng lên, thì ra Ân Cừ Thế đã nắm lấy cậu nhấc lên mang hẳn ra xa.

Đan Khâu Sinh sau khi tiếp một chưởng của Âu Dương Nghiệp, tuy đối phương đã bị ngã trước nhưng ông cũng tự biết mình khó đứng vững. Nên biết ông vừa qua trận ác đấu cùng Dương Kế Mạnh, nguyên khí đã bị thương tổn trầm trọng lại phải trực tiếp đối chưởng Lôi Phong Chưởng của Âu Dương Nghiệp, Lôi phong chưởng là chưởng tàn độc và nóng còn Tu La Âm Kiệt Công của Dương Kế Mạnh lại độc và lạnh như băng cùng một lúc phát tác vào thân thể ông, khiến ông có lúc như bị chìm vào giá lạnh, có lúc như bị xô xuống hố lửa.

Đó là công lực của ông vô cùng thâm hậu mà vẫn không tránh được, chỉ một lúc sau là hai hàm răng của ông đã đánh vào nhau nghe “lách cách”.

Âu Dương Nghiệp lúc ấy đã ngồi trên mặt đất, y trầm giọng hô:

- Đan Khâu Sinh đã bị nội thương, bọn ta hãy ra tay mau mau tể độ cho nó đi! Dương Kế Mạnh đáp:
- Tốt lắm, ta sẽ vì huynh mà báo thù! Song chưởng theo lời đánh cùng lúc tới vận dụng hết sức lực cuối cùng của Tu La Âm Kiệt Công.

Đan Khâu Sinh tự biết đây là giờ phút quyết định, cước bộ không dám chậm, vội vàng phản thủ đưa chưởng ra đỡ:

- Hay lắm, hôm nay nếu ta không chết thì người chết! Chưởng lực vừa phát ra bỗng Đan Khâu Sinh nghe một luồng khí lạnh lẽo xuyên thẳng vào xương cốt, máu huyết trong toàn thân ông dường như ngưng đọng lại, không còn luân lưu nữa. Nhưng Dương Kế Mạnh cũng không hơn gì, khí huyết trong người y cũng nhận nhập, lực phủ ngũ tạng như bị đảo lộn.

Lúc ấy Ân Cừ Thế vừa nhấc Dương Hoa ra khỏi vòng ác đấu liền chuyển thân một vòng, Động Huyền Tử đã ở sát bên lưng chọc tới thanh kiếm chỉ còn một nửa, một tay bặn giữ Dương Hoa, Ân Cừ Thế trở tay không kịp, bị kiếm gãy của Động Huyền Tử đâm suốt ngang bụng, Dương Hoa bỗng nghe một luồng gió như đập tới ngay mình, vội vàng xuất chiêu ra đối địch, nhưng đó là chưởng cuối cùng của Ân Cừ Thế đẩy cậu tới cùng với tiếng hô lớn:

- Hoa nhi, chạy mau đi! Tuy chỉ với hơi sức cuối cùng, nhưng chưởng lực của Ân Cừ Thế cũng đủ sức xô Dương Hoa chạy tới hơi mười bước mới dừng lại được. Vừa dừng chân, cậu bé đã quay ngược lại nghĩ bụng: “Nhị sư phụ, xin tha thứ cho đồ nhi lần này không vâng lệnh được!” rồi chạy tới bên Ân Cừ Thế để hỗ trợ động thủ, nhưng chân khí của cậu gần như tiêu tan hết cả đến nhấc chân cũng không được nữa, lúc ấy cậu mới nhận ra thân mình đã bị nội thương, thảo nào Ân Cừ Thế không cho cậu ở lại.

Vừa lúc ấy Dương Hoa chợt nhìn thấy tình cảnh của Ân Cừ Thế và Động Huyền Tử.

Cả hai đều bị thương vì lưỡi kiếm gãy đâm vào nhau nhưng vẫn tiếp tục hỗn đấu. Phất trần của Động Huyền Tử múa lên pháp phối đánh xuống. Chưởng phong của Ân Cừ Thế tung lên bó chặt lấy phất trần. Đột nhiên thân ảnh của mỗi người bay về mỗi phía rồi Động Huyền Tử rống lên một tiếng khùng khiếp ngã xuống đất và Ân Cừ Thế mặt đầy máu lão đảo lùi lại cũng ngã luôn xuống.

-oOo-

2. Bí Kíp Trong Động Đá

- Sư phụ, sư phụ có sao không? Cậu biết rằng trong người Ân sư phụ lúc nào cũng mang theo Kim Sang được là thuốc có công hiệu Chương phục rất mau, cậu định thò tay vào áo Ân Cừu Thế tìm Kim Sang được, nhưng Ân Cừu Thế đã cất giọng rất thâm thiết:

- Hoa Nhi, đừng lo cho ta, hãy mau đến giúp cho tam sư phụ của con đi...

Đan Khâu Sinh và Dương Kế Mạnh đã đến lúc quyết tử cùng nhau. Họ Đan hầu như đã mất hết bình tĩnh, ông giờ hữu chưởng đề lên song chưởng của Dương Kế Mạnh như không còn biết nguy hiểm là gì, còn tay trái ông nhắc cao trường kiếm thọc nhanh vào yết hầu Dương Kế Mạnh. Song chưởng của Dương Kế Mạnh phát huy hết nội lực còn lại của Tu La Âm Kiệt Công vì y cũng nôn nóng hạ thủ mau để kết thúc trận đấu, tuy Đan Khâu Sinh chỉ dùng tay hữu đỡ chưởng, nhưng tay tả ông lại vẫn còn thanh trường kiếm rất lợi hại, thế cho nên có thể nói hai người ở vào tình thế quân bình, bên tám lạng bên nửa cân. Ngay bây giờ nếu bên nào được một nội lực bên ngoài hỗ trợ thì ắt sẽ đánh gục được đối phương ngay.

Dương Hoa vừa nghe lời Ân Cừu Thế chạy đến bên cạnh Đan Khâu Sinh đã thấy kiếm ảnh hạ “xoẹt” một tiếng sắc gọn xuyên thẳng vào yết hầu Dương Kế Mạnh. Dương Hoa mừng rỡ, chỉ mong tên ma đầu sớm chết dưới tay của sư phụ mình, nhưng không ngờ Dương Kế Mạnh và Đan Khâu Sinh cùng lúc đều rút lên một tiếng lớn và cùng ngã xuống một lần với nhau.

Vì kinh sợ quá nên Dương Hoa thoát hết chân khí, cậu cũng ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Dương Hoa mới mơ màng tỉnh dậy. Đầu tiên cậu thấy toàn thân mình nóng như có lửa đốt, từ từ mở mắt ra.

Thì ra ở bên cạnh cậu là hai sư phụ, một người đang dùng chưởng đề xuống huyết huyệt hung đường của cậu, còn một người cũng dùng chưởng ấn vào sau lưng, chính là cả hai đang vận dụng hết tàn khí còn lại truyền nhập cơ thể cậu để trị nội thương cho cậu.

Dương Hoa thều thào kêu lên:

- Sư phụ, sư phụ, các sư phụ...

Đan Khâu Sinh ngắt lời:

- Im đi, đừng vội nói.

Dương Hoa đưa mắt nhìn ra xa, cậu nhìn thấy ngay Âu Dương Nghiệp và Động Huyền Tử đang nằm bất động dưới đất, xa hơn chút nữa là Dương Kế Mạnh dựa hẳn vào một gốc cây lớn nằm rũ như một xác chết, hai mắt y nhắm nghiền, mặt mũi đỏ lỏm máu mủ, không biết y còn thở nữa hay không? Dương Hoa cứ nằm yên như thế một lúc lâu, mới thấy Đan Khâu Sinh hơi mỉm cười:

- Tốt lắm, tính mạng của Hoa nhi không còn gì phải lo ngại nữa rồi.

Vừa nói xong câu ấy, bỗng người ông hình như đã cạn hết tinh lực, gục liền xuống bên cạnh, tình hình của Ân Cừu Thế cũng không khác gì với Đan Khâu Sinh, song thủ vừa thu lại, cả hai đột nhiên đều ngã gục xuống đất.

Dương Hoa cả kinh la lên:

- Sư phụ, làm sao vậy? Một tay cậu đưa ra nắm lấy Ân Cừu Thế, còn tay kia nắm Đan Khâu Sinh, nhưng vì sức còn yếu, cậu không sao nhắc hai sư phụ lên được.

Giọng nói của Đan Khâu Sinh chỉ còn nhẹ như tiếng thở:

- Con yên tâm, kẻ thù của chúng ta hiện đã chết cả rồi, nếu ta không sống nổi nữa thì bọn chúng cũng không làm gì được con...

Nghe giọng nói của sư phụ, Dương Hoa biết ông đã bị nội thương rất trầm trọng, cậu sợ run lên lắp bắp nói:

- Không, không... con không sợ, nhưng chúng ta... chúng ta... sư phụ không thể chết...

Đan Khâu Sinh cười nhẹ:

- Ai mà không phải chết? Chỉ mong chết không có gì ân hận. Bây giờ không còn nhiều thì giờ nữa, con hãy ghé tai lại đây nghe ta dặn câu này...

Nói hết câu này, khí lực của Đan Khâu Sinh đã tiêu trầm nhiều lắm.

Dương Hoa hoảng hốt vội vàng ghé tai vào sát miệng Đan Khâu Sinh, cậu nghe ông thều thào:

- Trong người ta hiện có một bí kíp do ta lấy máu của ta chép hết tinh hoa võ công của Không Động phái, ta định trao cho nhị sư phụ Ân Cửu Thế mang trả cho môn phái của ta, nhưng chừng môn sư thúc đã không coi ta là đệ tử môn phái nữa nên việc ấy không cần thiết, nay ta trao lại cho con, con hãy cố khai mở một môn phái riêng, còn như...

Đan Khâu Sinh thở rất gấp, nên không biết ông định nói “còn như...” cái gì, bỗng thấy Ân Cửu Thế lấy tay khê cào vào vai ông một cái, ông chuyển lời:

- Được, ta quên mất nhị sư phụ cũng có lời muốn dặn con, con hãy nghe lời nhị sư phụ trước...

Dương Hoa thấy nhị sư phụ bị thương còn nặng hơn tam sư phụ nữa nên vội vàng ghé tai lại phía Ân Cửu Thế. Giọng nói của Ân Cửu Thế đứt đoạn:

- Ta... ta... luyện thành Mạnh gia đao pháp của Mạnh Nguyên Siêu, con... con... chính là...

Dương Hoa nghe hơi thở của Ân Cửu Thế gấp quá vội vàng cắt lời:

- Mạnh Nguyên Siêu là gì của con? Hỏi hai lần câu ấy mà không nghe Ân Cửu Thế trả lời gì cả, cậu nóng ruột đưa tay vào mũi Ân Cửu Thế, thì ra nhị sư phụ của cậu đã tắt hắt từ lúc nào.

Dương Hoa sợ quá quay vội lại Đan Khâu Sinh rồi rít gọi:

- Tam sư phụ, tam sư phụ! Cậu nhìn thấy mặt Đan Khâu Sinh đã trắng bệch, Dương Hoa đã sợ lại càng thêm sợ vội vàng lay mạnh Đan Khâu Sinh:

- Tam sư phụ, sư phụ nói cho con nghe Mạnh Nguyên Siêu là thế nào của con? Đụng tay vào người Đan Khâu Sinh, cậu mới biết người của ông lạnh giá như một khối tuyết không biết từ lúc nào, ông đã chết.

Trong khoảnh khắc, Dương Hoa đã mất hai người thân yêu nhất trong đời cậu, hai người đã vì sự sinh tử của cậu mà phải tận lực kiệt tinh đến chết. Dương Hoa đau đớn muốn khóc mà mắt cứ ráo hoảnh, cậu nấc lên một tiếng té xuống bất tỉnh nhân sự.

Hôm sau, Dương Hoa mới hết cơn hôn mê vì ánh sáng mặt trời soi thẳng vào động đá, chiếu long lanh trên mặt nước Kiếm Trì xanh biếc, chung quanh hồ cây cỏ hoa lá lay động đưa mùi thơm ngào ngạt, còn trên ngọn Kiếm Phong chim chóc nhảy nhót đùa vui. Thiên nhiên và vạn vật yên tĩnh như chưa hề xảy ra việc gì xáo động được đời sống yên bình của chúng.

Dương Hoa ngồi dậy định thần, từ từ nhớ lại chuyện mấy hôm trước, trong lòng vẫn chưa hết khổ đau, nghĩ thâm trong bụng: “Hai vị sư phụ đã chết thảm, ta cũng nên chôn cất tử tế để yên linh hồn họ”.

Cậu nhìn quanh chỗ thi thể nhị vị sư phụ mới phát giác ra hai thi thể đã mất tự lúc nào. Dương Hoa kinh ngạc vội đưa mắt tìm thi thể của Dương Kế Mạnh, Động Huyền Tử và Âu Dương Nghiệp, cả ba thi thể ấy cũng biến mất.

Cậu kinh sợ đến độ không tin vào mắt mình nữa, cứ đứng ngây ra đến cả khắc đồng hồ, bụng bảo dạ: “Không lẽ những chuyện mới xảy ra hôm trước chỉ có trong giấc mộng dữ của ta ư?” Cậu còn nhớ rõ ràng nhị sư phụ và tam sư phụ gục xuống bên cạnh hồ, còn về mấy cái chết của các đối thủ, cậu vẫn nhớ như in: Động Huyền Tử bị đoạn kiếm gây xuyên suốt gục chết không cách xa đây. Âu Dương Nghiệp rõ ràng chết gục bên một khối đá lớn còn Dương Kế Mạnh dựa lưng vào một gốc tùng lớn tắt thở, nhưng sao tất cả hình ảnh trong trí nhớ ấy bây giờ như trong ảo ảnh vì không còn thấy thi thể của một ai nữa cả.

Cậu bàng hoàng nghĩ: “Không lẽ Dương Kế Mạnh chưa chết và đã mang hết các thi thể đi rồi?” rồi lại tự trấn an: “Tam sư phụ trước khi chết đã quả quyết với ta nội thương của Dương Kế Mạnh không thể nào y sống nổi, không lẽ đó chỉ là lời dối gạt ta? Huống hồ nếu y còn sống với nội thương trầm trọng như vậy, y cũng không thể nào mang hết tử thi qua khỏi rừng đá chập chùng như thế này, ấy là không nói tới y mang

tử thi đi thì có ích gì?” Nghĩ ngợi quẩn quanh một lúc, bỗng cậu giật mình, một ý mới lóe lên trong đầu: “Sao mình không nghĩ biết đâu nhị sư phụ vẫn còn sống?” cậu mừng quýnh với ý nghĩ ấy vội vàng gọi to:

- Nhị sư phụ, tam sư phụ! Nhưng trên ngọn kiếm phong đầy đá chỉ có tiếng dội lại ngân dài của cậu lập đi lập lại mấy tiếng: “Nhị sư phụ, tam sư phụ!...” Chuyện lạ không xuất hiện, nhưng Dương Hoa cũng vừa phát hiện ra trên mặt đất có những vết máu còn mới rõ ràng là vết tích không thể chối cãi được của trận ác đấu mới hôm qua đây, trong những vết máu ấy có máu của bọn đối thủ ác ma, có máu của nhị vị sư phụ và cũng có máu của chính bản thân cậu nữa. Dương Hoa đưa mắt ngó ánh nắng lấp lánh trên những tảng đá rồi lại ngó những vết máu kéo dài trên mặt đất. Rõ ràng tất cả không phải là giấc mộng.

Đột nhiên mắt cậu bắt gặp trên mặt một phiến đá, tập sách nằm hờ hững. Cậu vội vàng nhặt lên xem, thì ra đó chính là bí kíp võ công Không Động phái mà Đan Khâu Sinh đã vận dụng hết tinh lực viết nên, chính Đan Khâu Sinh trước lúc chết đã giao phó lại cho cậu.

Dương Hoa mân mê tập bí kíp với nét chữ cứng cỏi của sư phụ, lòng thầm nghĩ: “Chỉ mong nhị vị sư phụ thoát được cơn hiểm nghèo tai qua nạn khỏi, còn bí kíp này nếu không có sư phụ chỉ bảo thì cũng là vô ích đối với ta thôi”.

Không tìm thấy xác nhị vị sư phụ lại càng có hy vọng cả hai còn sống sót, Dương Hoa dần dần nguôi nỗi buồn thương vội vàng kiểm tra lại các vật đem theo bên mình. Trong áo cậu vẫn còn bản Mạnh gia đao pháp mà Ân Cửu Thế đã cho.

Sau đó vài hôm, Dương Hoa ra sức sửa sang chỉnh đốn lại khu rừng đá, sắp xếp lại các thế trận bằng đá để không có người lạ nào thâm nhập được, cậu vừa sắp xếp vừa nghĩ ngợi: “Trong bọn cừu thù của ta, người biết rõ về rừng đá là Dương Kế Mạnh, nếu chẳng may mà tên ma đầu này chưa chết, y có thể tìm một nơi kín đáo trong rừng đá ẩn thân dưỡng thương trong vài năm rồi mới xuất đầu lộ diện thì ta không còn cách nào chống lại y”.

Suy nghĩ như vậy, Dương Hoa càng gấp rút sửa sang đảo lộn trật tự của rừng đá với ý đồ khiến mai đây Dương Kế Mạnh có trở lại cũng không thể tìm ra dấu vết.

Rồi từ đó Dương Hoa yên tâm ở trong rừng đá, tuân thủ di ngôn của nhị vị sư phụ khổ luyện võ công. Trước đây Đan Khâu Sinh đã sẵn tích trữ lương thực có thể đủ ăn trong vòng một năm, vả lại, trong khu rừng đá này vẫn có thể săn thú bắt cá nên sinh hoạt hằng ngày cũng chẳng khác gì khi Đan Khâu Sinh còn sống.

Trước tiên, Dương Hoa đem Mạnh gia đao pháp ra luyện tập. Cậu phát giác bí kíp này rất lạ lùng như chép trên hai loại giấy khác nhau và bút pháp cũng là do hai người chép khác nhau.

Nét chữ trong chính kinh thì rõ ràng không phải là nét chữ của Ân Cửu Thế, vì cậu biết rõ ràng Ân Cửu Thế chỉ chép phần “chú giải” bằng nét chữ nhỏ hơn. Vậy thì nét chữ lớn chép ở phần chính kinh là của ai? Dương Hoa không sao biết được, nhưng cậu vẫn cảm nhận nét bút ấy rất quen thuộc như đã từng thấy ở đâu rồi.

Lời ở chính kinh chỉ rõ những uyên ảo tinh vi nhất của đao pháp thế gian, có thể nói là đã đạt tới chỗ tinh mật huyền ảo nhất của đao pháp. Mỗi ngày, Dương Hoa đều mang Mạnh gia đao pháp ra luyện tập nên đều bị câu hỏi kia dẫn dắt: “Nét bút ai chép nên bí kíp huyền diệu này mà sao quen thế?” Một hôm cũng đang luyện đao pháp bên cạnh Kiếm hồ bất giác Dương Hoa nhìn thấy cái bóng của mình chiếu ngược xuống dòng nước xanh biếc, cậu bỗng nhớ tới ngày xưa, khi theo mẫu thân đi chơi thuyền trên vùng Bắc Đới Hà xa xôi, không sao ngăn được đau đớn vì nhớ tới mẹ:

- Cha ta là một người tốt, nhưng không bằng được mẹ ta, từ thuở còn nhỏ xúu mẹ đã dạy ta võ công, rồi kèm cặp ta đọc sách viết chữ. Ôi! Không biết đến bao giờ ta mới gặp được mẫu thân, có lẽ là không bao giờ nữa. Ta phải cố gắng tuân lời nhị sư phụ dặn dò, cố công luyện thành tuyệt đao võ học để báo thù cho mẹ ta. Còn chữ viết trong Mạnh gia đao pháp này nếu không của Mạnh Nguyên Siêu, thì ai vào đây được nữa? Ta cứ học cho tinh thuộc đao thế trước đã, còn có phải chữ của Mạnh Nguyên Siêu hay không, ngày sau ta sẽ tìm gặp hỏi cho ra lẽ cũng chẳng muộn gì.

Cậu nhất quyết không thềm để ý thắc mắc xem chữ viết của ai nữa, nhưng chợt nhớ tới mẫu thân, đột nhiên cậu như muốn la lên:

- Đúng là chữ viết của mẹ ta rồi! Phát hiện được điều này, Dương Hoa càng lấy làm hoang mang nghĩ thầm: "Tại sao mẫu thân ta lại tinh thâm Mạnh gia đao pháp đến thế? Hay là Mạnh gia nhờ mẹ ta viết chữ chẳng? Như vậy là mẹ ta có quen biết thân thuộc với Mạnh Nguyên Siêu? Vì nếu Mạnh Nguyên Siêu không tin tưởng mẹ ta đến mức độ thắm thiết sao dám đem bí truyền đao pháp nhà họ Mạnh ra nhờ mẹ ta chép lại? Dương Hoa cứ phân vân nghĩ ngợi lan man, cậu lại đem bí kíp Mạnh gia đao pháp ra lật lên lật xuống xem nét bút chép vô kinh, đúng là của mẫu thân. Do vậy sự việc càng rối rắm khiến cậu không sao giải thích được.

Dương Hoa quả không nhìn lầm vì mẫu thân của cậu là Vân Tử La đã viết giùm bí kíp võ công cho Mạnh Nguyên Siêu. Xưa kia Vân Tử La và Mạnh Nguyên Siêu vốn là đôi thiếu niên nhân tình trong giới võ lâm, chỉ có một điều duy nhất là Dương Hoa chưa biết cậu chính là con trai của Mạnh Nguyên Siêu, kết quả của mối tình giữa hai thiếu niên hiệp lữ Vân Tử La và Mạnh Nguyên Siêu vậy.

Đầu óc luôn luôn bị ám ảnh bởi chữ viết trong Mạnh gia đao pháp cuối cùng Dương Hoa đành lập tâm: "Chuyện này quả là rắc rối, ta chỉ còn cách phải đi tìm Mạnh Nguyên Siêu để hỏi cho ra nguyên do, hà tất bây giờ phải nghĩ ngợi ngược xuôi cho mệt óc?" Từ thuở nhỏ Dương Hoa đã được mẹ là một danh sư võ học chỉ dạy, tư chất của cậu lại cực kỳ thông tuệ nên cậu khổ luyện Mạnh gia đao pháp mới gần nửa năm đã thuần thục, cậu bèn chuyển qua tiếp tục luyện tập bí kíp tinh hoa võ công Không Động phái do Đan Khâu Sinh để lại. Đây là võ học của môn phái cậu đã được Đan Khâu Sinh chỉ dạy phần cơ bản nên khi luyện thuần thục hết bí kíp này mới chưa tròn một năm.

Trong gần một năm ấy, Dương Hoa nghiêm nhiên đã thành một trang thanh niên tuấn tú dung hợp được cả hai nền võ công vào bậc thượng thừa của thiên hạ. Dương Hoa có thể thi triển vừa đao pháp tối diệu của Mạnh gia lại vừa thi triển kiếm pháp vô địch của Không Động phái mặc dù hai môn phái này đều có phần đặc điểm khác nhau. Mạnh gia đao pháp lấy sự nhanh nhẹn làm chủ, còn Không Động kiếm pháp lấy sự nhàn nhã làm chủ. Chiêu số hai môn phái bất đồng, chiêu pháp lại hoàn toàn khác biệt, thậm chí còn tương phản hẳn với nhau. Do đâu từ chỗ tương phản lại dung hợp được với trường hợp của Dương Hoa? Ấy là vì Dương Hoa lúc ấy hỏa hầu còn non nớt nên dễ dàng dung hợp được tất cả môn phái võ công.

Chính vì như vậy nên qua gần một năm khổ công luyện tập, võ công của Dương Hoa đã đột nhiên tiến bộ khác thường, so với trước đây quả là khác nhau một trời một vực.

Dương Hoa đã định thầm trong bụng đúng tròn một năm là cậu sẽ từ già khu rừng đá này lên đường đi tìm Mạnh Nguyên Siêu.

Hôm nay chỉ còn bảy ngày nữa là tròn một năm, sau biến cố đẫm máu ở đây. Dương Hoa chuẩn bị từ già nơi cậu đã ở mấy năm nay, trong lòng cậu xao xuyến vì dù sao qua mấy năm, cậu với khu rừng đá cũng có nhiều kỷ niệm đáng nhớ, nên trước khi vĩnh viễn không trở lại đây, cậu định sẽ du ngoạn nhìn lại một lượt các nơi chốn yêu dấu ấy.

Một hôm, Dương Hoa nhảy xuống Kiếm Trì bơi lội một vòng cho thân thể nóng lên, khi cậu đã nhảy lên khỏi Kiếm Trì cao hứng ngửa mặt lên nhìn ngọn Kiếm Phong sừng sững.

Cậu nhìn sững vào nét bút của hai chữ Kiếm Phong rất linh hoạt, tương truyền rằng đây là nét chữ của đệ nhất kiếm khách đời Minh là Trương Đan Phong viết nên. Nét bút quả là đã lột được hết mười phần công lực sắc sảo như những đường kiếm xuất ra dứt khoát. Dương Hoa cứ chú tâm nhìn nét bút, có cảm giác Trương Đan Phong đã đem kiếm pháp và bút pháp hòa làm một viết thành hai chữ Kiếm Phong để đời này. Đột nhiên cậu phát hiện dường như nét sổ của bộ "đao" nằm trong chữ "kiếm" bị khuyết đi một chút. Không lẽ một người võ công thâm hậu như Trương Đan Phong mà lại run tay khi đang viết chữ ư? Hoặc là giữa núi đá dựng lên sừng sững hoàn toàn không có chỗ đặt chân nên bút lực của họ Trương mới kém phần xương kính? Quả là ghê gớm nếu ai có ý muốn viết chữ trên ngọn núi đá này, vì ngọn núi dựng thẳng lên trời như ngọn bút đứng hoàn toàn không có một nơi nào bằng phẳng để đặt chân thì làm sao có thể du mãi giữa không trung để viết thành chữ? Không hiểu Trương Đan Phong đương thời đã dùng cách gì, treo người vào đầu mà viết được hai chữ Kiếm Phong còn lại đến ngày nay? Trên đỉnh ngọn núi này có thể nói đến loài khỉ vượn cũng khó trèo lên được huống hồ con người? Nhưng Dương Hoa bây giờ võ công đã lên tới tuyệt đỉnh, cậu lại đang thắc mắc vì một nét gãy của hai chữ Kiếm Phong nên thi triển chiêu pháp Bích Hồ Du Tường khinh công thượng thừa vọt mình lên mặt đá trơn bóng. Khi thân hình của Dương Hoa đã vọt lên lơ lửng

đến gần hai chữ Kiếm Phong, cậu quan sát nét sổ bị gãy đột nhiên phát giác ra không phải xưa kia Trương Đan Phong bị run tay mà đó chính là một miệng hang nên làm nét bút không liền lạc với nhau được.

Dương Hoa nhanh tay rút kiếm chém một đường cực mạnh vào gốc cây mọc đưa ra từ miệng hang, đường kiếm cắm sâu vào thân cây tạo thể tựa cho cậu vọt lên một lần nữa đã dựa được thân vào miệng hang.

Dương Hoa căng mắt nhìn vào trong miệng hang, chỉ thấy một màu đen đặc lờ mờ không thể biết được lòng hang nông hay sâu, động tĩnh hiếm kỳ Dương Hoa quên cả sợ hãi, cậu mạnh dạn bước vào sau khi đánh lên một hòn đá lửa để có thể nhận rõ lối đi.

Trong động đưa ra một luồng uế khí nhức óc, nhưng đã quyết định thám hiểm, Dương Hoa dứt khoát giương cao ngọn lửa vạch đám cỏ lau rậm rạp bước sâu vào.

Miệng động đang hẹp bỗng mở rộng ra, Dương Hoa đi qua một hành lang bằng đá thốt nhiên đến một nơi rộng rãi sáng sủa. Cậu nhìn thấy góc động có đặt một chiếc bàn đá, trên bàn có một viên bạch ngọc và vài hàng chữ viết ngay trên mặt bàn. Viên ngọc trắng này kỳ dị ở chỗ nó bằng một khối ngọc đẽo thành ra rất lớn, có thể nói với độ lớn này nó là một viên ngọc vô giá.

Đằng sau chiếc bàn trên vách đá là bức tranh vẽ một trung niên thư sinh người tuần tú thanh nhã khác với, một hàng chữ nhỏ bên trái viết rằng: “Trương Đan Phong tự họa năm Thiên Thuận thứ bảy”.

“Thiên Thuận” là niên hiệu của ông vua thứ sáu triều nhà Minh là Anh Tông Chu Kỳ Trấn (tính theo tây lịch thì Thiên Thuận thứ bảy là năm ####) cách đây đã trên ba trăm năm.

Dương Hoa đứng trước bức họa chân dung của vị được coi là võ học đại tông sư không khỏi tự sinh lòng cảm phục kính trọng. Cậu nhìn lại mấy hàng chữ viết trên mặt bàn cạnh viên bạch ngọc, bốn hàng chữ đại tự viết rằng: “Kẻ nào đã vào được đến đây là có duyên lớn với ta, nếu nguyện làm đồ đệ của ta thì phải tuân theo giới luật của ta”. Liền sau đó viết liền bằng nét chữ nhỏ mười điều giới luật, rồi lại tiếp một hàng chữ: “Lễ bái sư phải đọc hết mười điều luật rồi lạy ta mười lạy là đã thành đồ đệ của ta”.

Nhìn khắp mặt bàn hoàn toàn không thấy có quyền kinh kiếm phổ hoặc bí kíp nào cả.

Dương Hoa nghĩ thầm trong bụng “Ta hoàn toàn không cần tuyệt thế võ công làm chi, nhưng đứng trước vị đại hiệp như Trương Đan Phong đây, ta sẵn sàng cúi đầu lạy trăm lạy tôn ông làm sư tôn xa đời”.

Trong mười điều giới luật chép sau đó chỉ có giới luật thứ nhất rất đặc biệt khiến Dương Hoa chú ý còn chín điều kia cũng giống giống như giới luật của các danh môn chính phái khác như “Không cậy mạnh hiếp yếu, không được gian dân trộm cướp, không giữ vật bất nghĩa...” Đệ nhất điều giới luật như sau: “Không được làm thần tử cho triều Minh, nhưng khi có ngoại địch xâm lược thì cũng có thể vì triều Minh mà cộng lực”. Nguyên do có giới luật như thế vì xưa kia tổ phụ của Trương Đan Phong vốn với thủy tổ nhà Minh là Chu Nguyên Chương cùng nổi lên chiếm đoạt giang sơn đang nằm trong tay nhà Nguyên. Tổ phụ của Trương Đan Phong là Trương Sĩ Thành ác chiến một trận với Chu Nguyên Chương trên sông Trường Giang, Trương đại bại phải tự trầm dưới lòng sông cho nên Trương Đan Phong vẫn nhớ mối hận ấy viết nên giới luật cấm thứ nhất, không được làm quan với nhà Minh.

Dương Hoa lại nghĩ: “Đương nhiên ta không hề có ý làm quan, nhưng yếu chỉ cốt ráo của giới luật này là phải ra sức chống lại sự xâm lược của ngoại xâm. Hiện nay bọn tộc Mãn Châu đang chiếm hết giang sơn của người Hán, ta cũng có tâm niệm phải đánh đuổi bọn Mãn Thanh ra khỏi đất nước thì cũng trùng hợp với ý nguyện của Trương tiên bối rồi! Còn chín điều kia toàn là những điều giống như các vị sư phụ vẫn dạy ta, nào có gì khác?” Nghĩ đến đây, bất giác đầu gối của Dương Hoa đã quy xuống tự lúc nào và đầu cậu cũng tự nhiên cúi xuống lạy liền mấy cái.

Đây là xuất phát từ lòng ngưỡng mộ chân thành trước di tượng của một bậc võ học tông sư và tự nhiên trùng hợp với di chúc của Trương Đan Phong. Cứ đọc một điều giới luật Dương Hoa lại dập đầu lạy mười lần, đọc hết mười điều giới luật cậu đã dập đầu lạy đến một trăm lần, trán cậu xưng lên một cục rất lớn.

Bỗng nhiên xảy ra điều kỳ lạ.

Đập vừa hết cái lạy thứ một trăm bỗng mặt đất mở ra một khoảng lớn để lộ một cửa sơn động lấp lánh, trong động phát ra một luồng ánh sáng kỳ dị.

Dương Hoa nhìn xuống lòng đất sâu, thấy dưới đó có một hộp nhỏ bằng ngọc, bốn cạnh đều có khảm bốn loại minh châu rất quý. Dương Hoa cầm hộp ngọc lên mở nắp ra coi, bên trong chỉ có một quyển sách trên bìa viết mấy chữ Huyền Công Yếu Quyết.

Dương Hoa đã được các vị sư phụ chân truyền đạo pháp và kiếm pháp có thể nói khó có người đối địch, nhưng về nội công thượng thừa thì cậu chưa có cơ hội học tập. Tuy lúc nhỏ cậu có được thân mẫu và Ân Cừu Thế chỉ điểm cho phần nhập môn luyện công rồi sau lại được Đan Khâu Sinh dạy thêm công phu nữa, nhưng nội công của hai vị sư phụ này hỗn loạn giữa lẫn ranh tà và chính không thể gọi là thượng thừa chính tông nội công tâm pháp được.

Trương Đan Phong lưu lại bản Huyền Công Yếu Quyết này nhất định là tinh sáng võ học của cả một đời ông và quyết phải là tâm pháp thượng thừa.

Dương Hoa nghĩ bụng: “Trương Đan Phong là bậc võ học tông sư, hiển nhiên nội công tâm pháp phải rất khó lãnh hội?” Quả nhiên, đọc trang đầu cậu mù mịt chẳng hiểu gì cả, trang ấy viết: “Khổng Tử nói: Phạm vi biến hóa của trời đất chẳng qua không ngoài lý, khí và tượng”. Xem văn tự và ý nghĩa, Dương Hoa càng mù tịt thêm, cậu than thầm: “Khổng Tử có biết gì về nội công mà lại dẫn ông ta vào đây?” Bèn đọc lại một lần nữa, dần dần mới biết lời của Khổng Tử quả là có quan hệ đến luyện công. Trong sách còn viết: “Tượng là hình của quyền, khí là thể của quyền, lý là công của quyền. Lý, khí, tượng đầy đủ thì giờ tay đá chân, không thể nào không trúng.” Khi đã nắm được căn bản của các lời giải thích ấy, thì việc tu tập nội công thượng thừa đã nắm được chỗ “tâm pháp” rồi. Dương Hoa cố công xem xét kỹ lưỡng, càng đọc càng thông hiểu các nguyên lý uyên ảo. Tuy phần giải nghĩa trong Huyền Công Yếu Quyết chỉ có hơn mười trang giấy mà đã bao quát cả bao la vạn tượng. Cậu thấy sở học của cậu trước khi học Huyền Công Yếu Quyết giống như suối nhỏ so với biển rộng.

Dương Hoa giở đến trang cuối cùng của cuốn sách đọc được dòng chữ cuối cùng: “Khi nào thông hiểu được tâm pháp của sách này mới có thể học tới phần Vô Danh Kiếm Pháp, cậu nghĩ bụng Huyền Công Yếu Quyết là tinh thâm bát đại, muốn thông hiểu được nó, đâu phải là chuyện dễ dàng? Tiếc rằng ta không có thì giờ ở đây lâu được, vậy hãy cứ xem Vô Danh Kiếm Pháp trước đã”, lại nghĩ thêm: “Kiếm pháp gọi là ‘Vô Danh’ thực là đặc dị. Ta nghe rằng Trương Đan Phong là Thủy tổ của môn phái Thiên Sơn phái sao ông không đặt tên là Thiên Sơn kiếm pháp?” Dương Hoa vừa nghĩ vừa bước vào sơn động cuối cùng đến một gian thạch thất. Chung quanh vách đá của thạch thất chỉ chít những hình vẽ đủ mọi tư thế người đang cầm kiếm giao đấu có đến mười tám đồ hình, mỗi đồ hình đều ở tư thế khác nhau.

Nhưng chỉ có đồ hình thôi, tuyệt không có một chữ nào giải thích cả.

Dương Hoa chú tâm quan sát. Đồ hình thứ nhất tượng hình Triều Thiên Nhất Chú Hương, đây là một kiếm thế, đầu kiếm dựng lên như bút chỉ lên trời. Nhưng có điều kỳ dị là nhìn thẳng thì thấy kiếm chỉ lên trời, mà nhìn nghiêng lại thấy đầu kiếm nghiêng xuống nhìn ở góc độ khác lại thấy kiếm như đang chém xuống đầu địch thủ.

Chiêu thứ hai giống như Huyền Diệu Hoạch Sa nhưng nhìn kỹ lại không giống. Huyền Diệu Hoạch Sa dường như chuyển thân phản thủ kiếm thức. Dương Hoa rút kiếm bên mình ra thử hai chiêu thế đầu từ Triều Thiên Nhất Chú Hương biến thành Huyền Diệu Hoạch Sa.

Tất cả các chiêu thế kiếm pháp sau đó đều biến ảo kỳ dị, nhìn sơ qua tưởng là những chiêu thức phổ thông nhưng học kỹ thì lại hoàn toàn khác hẳn, thậm chí sự biến ảo của nó xảy ra ở cùng một chiêu thế như đánh một chiêu mà tay phải giống như của phái Giáp, nhưng tay trái lại ra thế giống như của phái Ất, mà kiếm ở giữa lại ra giống như chiêu số của phái Bính. Nhưng qua mười tám đồ hình đầu, kiếm thế đều không liên tục, Dương Hoa thấy sự kỳ diệu lạ lùng của các chiêu thức trong bụng nghĩ: “Kiếm pháp này có thể so sánh với Huyền Công Yếu Quyết về sự khó hiểu, các tên gọi chiêu thức đều ảo diệu đến không bút mực nào tả được, hèn chi nó gọi là Vô Danh Kiếm Pháp”.

Đây vốn là kiếm pháp do Trương Đan Phong đến văn niên mới sáng chế ra sau khi đã khai sáng Thiên Sơn phái khá lâu. Đó là lúc người vợ yêu quý của ông là Vân Lôi vừa chết, ông giao cho chưởng môn đệ tử là Tiêu Thiên coi sóc môn phái, còn ông trở lại Trung Nguyên tìm đến những nơi xưa kia ông và Vân Lôi từng đi qua, Chương tưởng lại thời gian vui sướng bên người vợ quý, cuối cùng ông vào rừng đá này sống hết tuổi

già và sáng chế ra mười tám thế Vô Danh Kiếm Pháp. So với các loại kiếm gọi là “hữu danh” thì Vô Danh Kiếm Pháp đạt tới trình độ cao hơn một bậc.

Nhưng có điều Dương Hoa chưa tường tận Huyền Công Yêu Quyết nên đương nhiên không thể hiểu được phần tối thâm ảo của Vô Danh Kiếm Pháp.

Dương Hoa đi ra khỏi thạch thất, trong bụng tự an ủi: “Hiện nay ta không có thời gian để lãnh hội Huyền Công Yêu Quyết. Cố gắng muốn học chỉ vô ích thôi, và kiếm pháp của tổ sư tất nhiên là phải thâm diệu, chỉ bằng ta cố ghi nhớ các đồ hình đợi sau này biết đâu ta chẳng giác ngộ được chỗ kỳ duyên của nó?” Ra đến cửa động mới hay trời đang về đêm, bốn bề mênh mông bóng tối. Nguyên vì cậu chăm chú ở trong động mê mải tìm hiểu võ học của Trương Đan Phong đã gần hết một ngày, đến lúc thấy đói bụng mới ra ngoài cửa động vội bỏ xuống ngọn Kiếm Phong.

Liên tiếp mấy ngày hôm sau, Dương Hoa lúc nào cũng đem những đồ hình trong thạch thất mà cậu đã ghi nhớ trong bụng ra luyện tập, bất giác bảy ngày qua mau như tChương đưa, hạn kỳ một năm đã đến và mười tám thế Vô Danh Kiếm Pháp cũng đã in sâu vào trí nhớ của cậu.

Tuy nhiên Dương Hoa đã hết thời gian lưu lại rừng đá, vả chăng cậu cũng rất nóng ruột đi tìm Mạnh Nguyên Siêu để hỏi cho ra những mối nghi ngờ ngổn ngang trong lòng cậu và cậu cũng còn kế hoạch tầm cừu trả oán cho các sư phụ vì đã đứng một năm từ ngày hai sư phụ cậu thất tung.

Cuối cùng đã đến ngày, Dương Hoa dù lưu luyến cách mấy cũng phải chia biệt với khu thạch thất của cậu, nhưng ngay ngày hôm ấy khi Dương Hoa đang đi ra khỏi khu rừng đá bỗng xảy ra một sự việc. Cậu vừa đi vừa nghĩ ngợi nhớ đến cũng ngày này đúng một năm về trước: “Nhị vị sư phụ của ta tử sinh ra sao chưa biết được, nhưng khả năng còn sống chỉ là khả năng hiếm Chương nhất. Nếu có như vậy thì sao bọn ma đầu Dương Kế Mạnh lại không thể chưa chết?” Nghĩ đến đó Dương Hoa lại bàng hoàng nghĩ tiếp: “Giả như Dương Kế Mạnh chưa chết thì việc trước hết là y sẽ trở lại khu thạch lâm này, nếu vạn nhất y phát hiện ra bí mật trên ngọn Kiếm Phong với sở học võ công của y, y sẽ lãnh ngộ được Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong và như vậy thực nguy hại cho giới võ lâm. Sao bằng ta hãy trở lại Kiếm Phong phá hủy hết đi đã.” Nghĩ rồi Dương Hoa quyết định quay lại, cậu vòng trở về phía Kiếm Hồ, cúi mình xuống uống một ngụm nước trong vắt trong lòng hồ, trong lòng phấn khích cậu thuận tay ngắt luôn một bông hoa mọc hoang dã bên bờ hồ.

Chính lúc cậu đang ở bên bờ hồ ấy, bỗng nhiên nghe có tiếng chân người, giống như đã đến bên cạnh rồi vậy. Dương Hoa kinh hoảng vội đảo thân nằm rạp đằng sau một khối đá lớn.

Tiếng chân đã lại gần. Đó là cặp thanh niên nam nữ vừa đi vừa chuyện trò, nhưng chỉ nghe thấy tiếng mà chưa thấy mặt vì khu rừng đá này toàn những đá tảng chất chồng lên nhau vòng qua ngoặc lại rất ư thâm hiểm, nếu đã thấy mặt tức là cự ly cách nhau rất gần.

Dương Hoa tâm động: “Hoặc là sư phụ trở về tìm ta chăng? Nếu thật là sư phụ ắt người đã lớn tiếng gọi tên ta rồi chứ? Hoặc là tên Dương Kế Mạnh với bọn ma đầu đã tìm đến?” Vừa nghĩ tới đó, mọi nghi vấn của Dương Hoa tiêu tan cả vì lập tức đã xuất hiện cặp thanh niên nam nữ, nghe thanh âm tiếng nói của họ thì có thể đoán được họ còn rất trẻ.

Nàng con gái chu môi tán thưởng:

- Đây thực là cảnh động phủ thần tiên! Người con trai khê cười:

- Muội muội đừng quên phải ghi lại dấu hiệu cẩn thận để nếu chúng ta không tìm được thức phụ cũng biết đường mà trở ra.

Dương Hoa nghe câu nói ấy chợt nhớ ra có lần nhị sư phụ nói với mình ông cũng có một người cháu, trong lòng tự hỏi: “Trước đây Dương Kế Mạnh cũng từng sống ở đây một thời gian, không hiểu thanh niên này là diệt nhi của ai?” Rồi lại nhớ có lần tam sư phụ nói rằng nhị sư phụ xưa kia vốn là một tiểu vương gia, từ khi lìa bỏ gia đình đi giang hồ, cháu ông kế thừa tước vị tiểu vương gia của ông. Cách đây trên hai năm có lần chính tại cậu cũng có nghe sư phụ nhắc đến tên người diệt nhi ấy, hay là đây chính là tiểu vương gia này đến đây tìm thức phụ chăng? Nghĩ ngợi phân vân mãi vẫn chưa có gì sáng tỏ, Dương Hoa đành phải cứ theo dõi xem đôi nam nữ này đến đây với ý định gì. Cậu dùng thuật khinh công nấp sau những tảng đá âm thầm đi theo họ.

Người thiếu nữ tiếp tục nói:

- Huynh hãy yên tâm, em không bao giờ quên được chỗ này đâu, vì xưa kia Mạnh đại hiệp đã từng dẫn em tới đây nhiều lần rồi.

Dương Hoa nghe câu ấy tâm thần chấn động. Mạnh đại hiệp? Phải chăng vị cô nương này muốn nói đến Mạnh Nguyên Siêu? Quả nhiên thanh niên trả lời:

- Mạnh Nguyên Siêu là bạn rất thân với thúc phụ của ta, lâu rồi không gặp người, Bằng muội, lâu rồi em có biết gì về tin tức của người không? Không nghe vị tiểu cô nương đáp lại ra sao, đột ngột nàng la lên:

- Thanh ca, chết rồi...

Thanh niên được gọi là Thanh ca hỏi dồn dập:

- Bằng muội, cái gì chết rồi? Tiểu cô nương:

- Khi xưa Mạnh đại hiệp có dẫn em hãy tìm đến Kiếm Phong ở đây sẽ có chuyện kỳ thú, sao ta chưa thấy Kiếm Phong ở đâu vậy? Thanh niên tên thực là Ân Kiếm Thanh đáp:

- Bằng muội, sao Bằng muội nói là đã qua đây nhiều lần? Thiếu nữ tên Lãnh Băng Nhi bối rối:

- Em... em... thực trí óc hỗn độn quá... hay là... hay là...

Nàng chưa kịp nói hết câu, bỗng ngừng hẳn vì bên tai lờng lờng có tiếng đối đáp của những người lạ không biết từ đâu xuất hiện. Đầu tiên là tiếng nói ồm ồm như quát của một lão nhân:

- Thạch Sinh, ngươi sợ hay sao không dám dẫn ta đến Kiếm Phong? Dương Hoa đã trông thấy mặt người được gọi tên là “Thạch Sinh” ấy, cậu Chương tưởng lại chuyện cũ: tên này tên là Bàn Thạch Sinh, nguyên là đại đệ tử của Dương Kế Mạnh bốn năm trước đã cùng Dương Hoa giao đấu. Bốn năm trước Dương Hoa mới là cậu bé mười bốn tuổi, bản lãnh đương nhiên không thể so sánh với y được, nên bị y đánh cho một trận tan tác, may nhờ có Đan Khâu Sinh đánh bại Dương Kế Mạnh nên Bàn Thạch Sinh đành bỏ dở trận đấu chạy theo sư phụ thoát ra khỏi khu rừng đó và nhờ đó Dương Hoa mới thoát chết dưới tay y.

Hôm nay y trở về đây với lão già lạ mặt không biết có ý định gì? Vừa lúc ấy Dương Hoa nghe tiếng Bàn Thạch Sinh trả lời:

- Không phải ta sợ gì nhưng đạo trưởng nên nhớ Đan Khâu Sinh bản lãnh phi thường, ta phải tìm hiểu xem y còn sống hay không, rồi mới nên tìm đến Kiếm Phong. Vả lại, ta còn lo cho tính mạng của sư phụ ta trước chứ...

Lão già ngắt lời:

- Lệnh sư phụ có phải đến đây một mình đâu mà ngươi phải lo? Đi theo hỗ trợ cho sư phụ ngươi còn có sư huynh ta là Động Huyền Tử và thêm cả Âu Dương Nghiệp là tay cao thủ. Người phải biết trong Không Động phái của ta trừ chưởng môn sư huynh thì không kể, về nội công có ai hơn được Động Huyền sư huynh đâu. Đan Khâu Sinh làm sao đáng là đối thủ được? Bàn Thạch Sinh nói:

- Nếu Đan Khâu Sinh đã chết sao đã một năm rồi không thấy sư phụ ta trở về? Nghe lời đối thoại của hai người, Dương Hoa đã rõ ý định của chúng đến đây thì ra vì đã đứng một năm không thấy đồng bọn trở về, nên họ đi tìm đó thôi.

Lại nghe lão già ồm ồm đáp:

- Ta cũng chẳng hiểu tại sao. Hoặc là bọn họ ở trong núi đá sâu thẳm quá không biết có chúng ta đến tìm chẳng? Nếu ngươi sợ hãi quá, ngươi cứ về trước đi.

Nghe câu này, Bàn Thạch Sinh lộ sắc giận, y đáp:

- Động Minh đạo trưởng, ta còn có sư phụ ở trong này, ta nào có sợ gì? Dương Hoa nghe đến bốn chữ “Động Minh đạo trưởng” liền kinh hoảng vì trước đây đã có lần nghe sư phụ Đan Khâu Sinh nhắc đến tên này.

Cứ theo lời Đan Khâu Sinh thì Không Động phái, trừ chưởng môn nhân có hai đệ tử lớn, một là Động Huyền Tử được coi là đệ nhất nội công, hai là Động Minh Tử là đệ nhất kiếm thuật, người này đã luyện

thành Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp mỗi khi thi triển kiếm thuật này như có tám kiếm khách cùng hợp tấu, uy lực rất cường mãnh.

Về kiếm học, ngoài tổ sư Trương Đan Phong đã cách đây ba trăm năm là không kể, Dương Hoa chỉ khâm phục bản lãnh của tam sư phụ Đan Khâu Sinh, nhưng nghe Đan Khâu Sinh ca ngợi Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm, cậu biết Động Minh Tử phải là tay vô cùng lợi hại, tiếc rằng khi xưa cậu học Nhiếp Vân Kiếm Pháp với Đan Khâu Sinh chỉ được nửa năm, không biết có đủ bản lãnh để đối phó với Động Minh Tử hay không? Động Minh Tử và Bàn Thạch Sinh nói chuyện với nhau thanh âm nhỏ dần, nhưng Dương Hoa bây giờ nội công vô cùng thâm hậu bất phàm nên cậu chỉ cần áp tai sát xuống mặt đất là đã nghe khá rõ những lời qua lại của họ.

Lúc ấy Lãnh Băng Nhi và Ân Kiếm Thanh vẫn còn đang luống cuống chưa biết đối phó ra sao, nhưng rồi chàng thanh niên đành chủ động trước:

- Ta đi khỏi nơi đây thôi! Vừa ngay lúc Động Minh Tử và Bàn Thạch Sinh đã đến bên Kiếm Trì, Động Minh Tử trầm giọng:

- Im lặng, hình như có người! Lãnh Băng Nhi cũng la lên:

- Coi kìa Thạch ca, hình như người này...

Lãnh Băng Nhi chưa kịp dứt câu, lão đạo sĩ và trung niên đã xuất hiện ngay trước mặt:

- Các người là ai, đến đây làm chi? Ân Kiếm Thanh và Bàn Thạch Sinh cùng lên tiếng hỏi một câu y như nhau.

Động Minh Tử cười lớn:

- Có phải người là tiểu vương gia họ Ân, cháu ruột của Ân Cừ Thế không? Tiểu vương gia, hân hạnh, hân hạnh.

Ân Kiếm Thanh đáp:

- Dám hỏi đạo hiệu của đạo trưởng, hình như chúng ra chưa gặp nhau bao giờ làm sao đạo trưởng biết tôi là tiểu vương gia họ Ân? Động Minh Tử lại càng cười lớn:

- Tiểu vương gia là một dòng họ lớn cực kỳ cao quý còn bản đạo là kẻ ngu lậu mà còn nghe đại danh của tiểu vương gia huống là. Đó là chưa nói lệnh thúc khét tiếng giang hồ, bản đạo từ lâu rất ư ngưỡng mộ. Bản đạo là Động Minh Tử của phái Không Động, không biết có bao giờ lệnh thúc nói qua tên của bản đạo với tiểu vương gia? Ân Kiếm Thanh khẽ lắc đầu:

- Gia thúc rất ít khi có dịp nói chuyện với tôi về các nhân vật võ lâm, nên xin đạo trưởng lượng thứ. Dám hỏi đạo trưởng tới đây có việc gì? Động Minh Tử vẫn còn cười:

- Câu hỏi ấy đáng lẽ để ta hỏi tiểu vương gia mới phải.

Rồi lão lạnh lẽo tiếp:

- Chủ nhân của khu thạch lâm này vốn là sư đệ đệ của bản đạo.

Ân Kiếm Thanh kinh ngạc:

- Sư đệ đệ của đạo trưởng là ai? Động Minh Tử đáp:

- Tiểu vương gia, người không biết thực hay là giả không biết? Nghe Động Minh Tử hỏi xách mé, Ân Kiếm Thanh phật ý:

- Vì có gì đạo trưởng bảo ta biết? Ta thực không biết.

Động Minh Tử chậm rãi đáp:

- Tộc sư đệ đệ tên gọi là Đan Khâu Sinh, cứ theo ta biết, lệnh thúc và y là bằng hữu rất thân thiết. Có lần lệnh thúc cũng đã đến thăm Không Động Sơn, tiếc rằng lúc ấy ta không có mặt trên núi nên vô duyên không được gặp. Tiểu vương gia, phải chăng vương gia đến đây tìm lệnh thúc chăng? Ân Kiếm Thanh biết không thể nói dối lão già này được, đành công nhận:

- Vâng, không ngờ gia thúc của tôi lại đến đây tìm sư diệt của đạo trưởng.

Động Minh Tử đáp:

- Tốt lắm, thế vương gia đã gặp được bọn họ chưa? Trong giọng nói của lão, nghe kỹ có ý mỉa mai, khiến Ân Kiếm Thanh bất bình, chàng quay sang người bạn gái của mình:

- Ta đi thôi, xin đạo trưởng lượng thứ vì chúng ta không có thì giờ khoản tiếp đạo trưởng.

Bàn Thạch Sinh bỗng nhiên nói lớn:

- Hãy chậm đã.

Rồi liếc mắt rất nhanh về phía Động Minh Tử, Động Minh Tử trở giọng cứng rắn:

- Tiểu vương gia, thôi, chúng ta nên nói vào câu chuyện chính đi.

Ân Kiếm Thanh gằn nhẹ:

- Đạo trưởng có gì muốn chỉ giáo? Bàn Thạch Sinh chen vào:

- Sư phụ ta có đến đây, người biết chứ? Ân Kiếm Thanh:

- Ai biết sư phụ của người là ai? Bàn Thạch Sinh đáp:

- Sư phụ ta là Dương Kế Mạnh, người thực không biết ư? Lãnh Băng Nhi hết sức kinh ngạc, vì từ lâu Dương Kế Mạnh vốn nổi tiếng là tên ác ma đệ tử của Mạnh Thần Thông nay lại gặp ngay đệ tử của Dương Kế Mạnh ở đây, nhưng Ân Kiếm Thanh thực sự không hề biết Dương Kế Mạnh là ai, chàng thật thà hỏi lại:

- Dương Kế Mạnh là ai ta thực chưa nghe nói tới bao giờ! Bàn Thạch Sinh cười lạnh leo:

- Cái gì người cũng đáp là không biết. Thế nhưng bí kíp võ công của Trương Đan Phong cất ở khu thạch lâm này chắc người phải biết chứ? Câu “bí kíp võ công của Trương Đan Phong” từ miệng của Bàn Thạch Sinh nói ra khiến Ân Kiếm Thanh thực sự kinh ngạc:

- Bí kíp nào đâu? Ta... ta quả thật không hiểu người... người... định nói cái gì? Bàn Thạch Sinh cười lạnh lùng:

- Hảo tiểu tử! Thật giỏi nói láo! Chúng ta đều đã thấy và nghe người vừa mới nói chuyện với tiểu cô nương đây về bí kíp...

Ân Kiếm Thanh không biết bản lĩnh của đối phương ra sao, nhưng trong bụng tự nhủ: “Bí kíp đã bị tiết lộ... ta phải bật mồm chúng lại...” Chàng ngạo nhiên đáp lời:

- Ta không nói nữa, người đã nghe lẫn lộn rồi. Mời động thủ! Động Minh Tử cười khà khà, mặt nghiêm sắc:

- Tiểu vương gia, ta khuyên người nên cẩn thận lời nói. Xưa kia sư phụ của Bàn Thạch Sinh ở khu rừng đá này trước cả Đan Khâu Sinh mấy năm cố công truy tìm bí kíp võ công. Bí kíp này là của người ta, tại sao vương gia định tới đây chiếm đoạt? Ân Kiếm Thanh nộ khí xung thiên:

- Ta đã nói không biết là không biết, thôi đừng hỏi lý lẽ gì mất công! Dứt lời, tay liền rút kiếm.

Động Minh Tử như không thèm nhìn, càng cười dữ dội hơn:

- Tiểu vương gia, người muốn tỷ thí với ta ư? Ta e rằng người nên về học kiếm thêm mười năm rồi hãy đấu với ta.

Ân Kiếm Thanh vẫn khinh thường:

- Nếu lão không dám so kiếm, ta nhường trước cho một chiêu đầu đó! Bàn Thạch Sinh bước tới một bước:

- Đạo trưởng, ông đôi co với tiểu tử ấy làm chi. Tiểu tử có học kiếm thêm mười năm cũng chưa đáng là đối thủ của ông đâu. Xin nhường tiểu tử cho ta! Lời vừa dứt, thân ảnh cũng đã tiến đến. Ân Kiếm Thanh chém tới một kiếm. Bàn Thạch Sinh nhẹ nhàng búng vào sống kiếm một búng. Ân Kiếm Thanh chỉ thấy một luồng hàn khí công thẳng vào lòng bàn tay lạnh buốt tới xương đến nỗi không cầm nổi kiếm đành phải buông rơi kiếm xuống đất.

Ân Kiếm Thanh kinh hoàng nhắc vội chưởng lên ra chiêu Lan Giang Tuyết Đầu bảo vệ trước ngực. Bàn Thạch Sinh không biết dùng chiêu thể gì chưởng vươn ra quét vệt tới.

Song chưởng cùng đụng nhau, Bàn Thạch Sinh la lên một tiếng “Ồi” vang dội.

Nguyên là Ân Kiếm Thanh tuy bản lãnh chưa phải là cao cường, nhưng về nội công lại được chân truyền bởi Trương Đan Phong học phái nên Bàn Thạch Sinh khinh địch không ngờ tới.

Bàn Thạch Sinh sau tiếng la vội chuyển thế, tả chưởng trầm trọng xuất ra cùng với hữu trảo đánh tới cổ tay của Ân Kiếm Thanh.

Trảo và chưởng của y đều vận dụng Tu La Âm Kỵet Công nên hàn khí toát ra lạnh tới xương đánh trúng tay Ân Kiếm Thanh. Ân Kiếm Thanh trúng chiêu đau đớn rú lên một tiếng, mặt cắt không còn một hạt máu trong khi cổ tay vẫn bị Bàn Thạch Sinh giữ chặt.

Lãnh Băng Nhi hô lớn:

- Buông ra mau! Nhưng nàng biết nàng không đủ sức đối phó với địch thủ nên thân nhảy tới mà chiêu pháp không dám thi triển.

Bàn Thạch Sinh cười ghẹo:

- Ta không nỡ đã thương mỹ nhân đẹp như hoa thể này đâu.

Nghe câu trêu ghẹo của Bàn Thạch Sinh, Lãnh Băng Nhi nộ khí quên cả sợ, đâm liên tiếp mấy mũi kiếm vào mặt y. Kiếm pháp của Thanh Thành phái phiêu phiêu lợi hại, nhưng Bàn Thạch Sinh có ý không muốn đã thương Lãnh Băng Nhi, y chỉ né tránh cố ý làm cho chiêu thể cước pháp của Lãnh Băng Nhi hỗn loạn. Y cười độc ác:

- Tốt lắm, nếu muốn đâm ta cho đâm! Tay y khẽ lay động đã nắm Ân Kiếm Thanh xoay về phía kiếm của Lãnh Băng Nhi.

Bàn Thạch Sinh nhìn thấy Lãnh Băng Nhi lúng túng điều khiển mũi kiếm để dừng đâm trúng Ân Kiếm Thanh thì buông ra một chuỗi cười khoái trá. Bỗng nhiên một tiếng hô rất lớn:

- Buông tay! Chỉ thấy một vệt sáng vọt tới đẩy mạnh mũi kiếm ra. Đó là Dương Hoa.

Thân hình của Dương Hoa đang còn lơ lửng trên không đã phóng ra ám khí là một viên đá nho nhỏ.

Bàn Thạch Sinh kinh hoàng vì không ngờ có người phi thân tới như tướng trên trời rơi xuống, mắt y vừa hoa lên thì viên đá ám khí đã bay tới trước mặt nhằm ngay huyệt Thái dương của y nhanh đến độ có muốn cong người xuống tránh cũng không còn kịp nữa.

Bỗng nhiên một tiếng “cong” vang lên, viên đá đã vỡ làm hai bay vọt ra hai bên.

Nguyên là Động Minh Tử thấy tình hình của Bàn Thạch Sinh nguy cấp quá liền rút một đồng tiền trong túi bắn ra nhằm ngay viên đá. Đồng tiền bắn ra đụng viên đá vỡ làm đôi chứng tỏ công lực của lão còn hơn cả Dương Hoa nữa.

Tuy không đánh trúng Bàn Thạch Sinh, nhưng rõ ràng trước mắt viên đá sắp đã thương mình, khiến Bàn Thạch Sinh cũng phát sợ đến toát mồ hôi hột.

Lãnh Băng Nhi thừa cơ hội y đang đứng ngậy ra, liền đâm một kiếm từ đằng sau y.

Bàn Thạch Sinh trong thế bất buộc đành phải buông Ân Kiếm Thanh ra lăn một vòng ra xa tránh kiếm.

Viên đá tuy đã vỡ làm hai, nhưng dư lực của nó vẫn còn mạnh mẽ đập trúng mái tóc của Lãnh Băng Nhi khiến nàng vừa đau vừa giận, nhưng thấy tình cảnh của Ân Kiếm Thanh, nàng cố nhịn đau chạy lại dịu bạn.

Bàn Thạch Sinh đứng dậy, toàn thân đầm mồ hôi, rõ ràng nếu Động Minh Tử không búng kịp đồng tiền cứu y thì dù y không bị trúng “Thái dương huyệt” chết liền tức khắc, viên đá ít nhất cũng trúng mắt khiến y mù luôn rồi.

Y cố lấy lại bình tĩnh đã thấy Dương Hoa đứng sững trước mặt cười hỏi:

- Bàn Thạch Sinh, người nhận ra ta chứ? Bàn Thạch Sinh lộ mắt ra nhìn, y kinh hoảng:
- À, thì ra tiểu tử năm xưa à? Động Minh Tử hỏi vội:
- Tiểu tử này là ai vậy? Bàn Thạch Sinh đáp:
- Chính là tên đồ đệ họ Dương của Đan Khâu Sinh đó và tính ra cũng là đồ tôn của đạo trưởng.

Động Minh Tử nói:

- Sư phụ của nó đã sớm bị tổng cổ ra khỏi bản phái, làm sao gọi là đồ tôn của ta được? Nếu người trêu chọc ta thì hãy liệu mà cẩn thận một mình đối phó với tiểu tử họ Dương đi! Nguyên Động Minh Tử vốn tự phụ võ công của mình là cực cao, còn võ công của Dương Hoa bất quá cũng tầm thường như tuổi tác của y thôi, nên lão tỏ ý coi thường. Nhưng khi biết Dương Hoa là đồ đệ của Đan Khâu Sinh lão không khỏi kinh sợ thầm nghĩ bụng: “Nghe nói Đan Khâu Sinh luyện thành bản phái thất truyền Nhiếp Vân Kiếm Pháp không biết võ công này kỳ diệu đến thế nào. Nhưng đồ đệ đã như thế, thì cũng có thể biết được sư phụ rồi. Được lắm, ta sẽ xem kỹ thân thủ của tên tiểu tử này mà biết được công phu của thầy trò y”.

Lão một mặt muốn quan sát thân pháp của Dương Hoa để tìm hiểu võ công của Đan Khâu Sinh, một mặt lão là người tự phụ võ công thâm cao siêu, thân phận lại hơn Dương Hoa nhiều bậc, không tiện cùng động thủ, cho nên lão mới nói câu “cẩn thận một mình đối phó”.

Khi Bàn Thạch Sinh nhận ra Dương Hoa bao nhiêu ý khiếp sợ liền tiêu tan hết, y nghĩ thầm: “Dù cho tiểu tử này có thêm ba năm công phu đi nữa ta cũng không thể tin bản lãnh hơn ta được. Cùng lắm có lẽ tiểu tử chỉ luyện được chút ít khinh công và bản ám khí để dọa ta vậy thôi”.

Dương Hoa cười khanh khách nói:

- Tốt lắm, người không quên ta là tốt lắm. Thế người có nhớ ba năm trước người còn thiếu ta một món nợ không? Bàn Thạch Sinh nghe Động Minh Tử dùng hai chữ “cẩn thận” nói kháy mình đang tức tối lắm, lại nghe thêm câu hỏi xách mé của Dương Hoa càng cáu tiết thêm, y hét lên:
- Tiểu tử đúng không biết sống chết là gì. Lại nhè nhằm Diêm Vương mà đòi nợ! Giận quá mất khôn, y giờ chưởng tức thì đập xuống.

Dương Hoa vẫn đứng yên, đợi cho chưởng đến gần mình mới hơi nghiêng thân hoành ngang chưởng kéo lên.

Bàn Thạch Sinh vừa phát chưởng vừa nghĩ: “Trong vòng mười chiêu mà ta không hạ được tên tiểu tử này ắt sẽ làm trò cười cho Động Minh Tử thôi.” rồi khi thấy Dương Hoa không thèm tránh chưởng của mình mà cũng phát chưởng đỡ lại y mừng rỡ trong bụng vì y đã sử dụng Tu La Âm Kiệt Công rất độc hiểm.

Bàn Thạch Sinh chưa kịp mừng lâu song chưởng đã đụng nhau, chỉ nghe một tiếng “xoẹt” lớn, cánh tay phải của Bàn Thạch Sinh đã bị rụng ra khỏi vai.

Nguyên là Dương Hoa sử dụng một chiêu trong Mạnh gia khoái đao biến thành chưởng pháp nên Bàn Thạch Sinh không phải là tay non nớt nhưng cũng không thể nào biết được sự tinh diệu của tuyệt chiêu chưởng hóa thành đao này.

Nhưng Dương Hoa sau khi chế khắc được đối phương cũng phải thối lui lại hai bước, hai hàm răng đánh vào nhau lách cách vì khí lạnh của Tu La Âm Kiệt Công vì tuy cậu đã khổ luyện công phu một năm rồi nhưng hỏa hầu vẫn chưa đủ chống lại hàn độc thâm nhập thân thể. Dương Hoa trong bụng cũng có phần kinh sợ, cậu Chương tướng lại Huyền Công Yếu Quyết có một đoạn chỉ dạy về phương pháp vận khí khu trừ tà độc, vội vàng cậu theo đó vận khí liên tiếp ba lần liền khám phá ra trong thân dường như có luồng khí nóng từ từ dâng lên.

Dương Hoa cả mừng nghĩ thầm: “Huyền Công của tổ sư quả nhiên là kỳ diệu”. Rồi đó tinh thần phấn chấn, chính là lúc Bàn Thạch Sinh phát chưởng đánh tiếp tới.

Bàn Thạch Sinh tình trạng mới là đáng lo, vì dù sao y cũng có thân thể hơn hẳn Dương Hoa nay ở chiêu đầu đã bị đối thủ đánh cho nát cả cánh tay chỉ còn cánh tay trái là nguyên vẹn. Y sợ nếu chiêu này không thủ thắng ắt ngượng đến chết trước mặt Động Minh Tử nên còn bao nhiêu công lực y dồn vào tả chưởng phát ra một luồng Tu La Âm Kiệt Công rất dữ dội.

Chưởng vừa ra y vừa la lớn:

- Tiểu tử chết này.

Dương Hoa đáp lại:

- Để xem ai chết.

Rồi hai tay chắp hai chưởng lại theo một thế do sư phụ Ân Cừu Thế truyền thụ gọi là Khởi Thủ Thức nhưng công lực của Dương Hoa bây giờ đã hơn hẳn mấy năm trước nên Khởi Thủ Thức phát huy hết nội lực phát ra những tiếng “u u” rất kinh dị.

Chỉ nghe Bàn Thạch Sinh kêu lên “Ồi chà” thống thiết, người y đã văng ra lão đảo ngã xuống đất lăn lộn vì cánh tay trái của y cũng đã bị trọng thương.

Dương Hoa cười lớn mấy tiếng:

- Ba năm trước ngươi đã tặng ta một chưởng. Hôm nay ta trả lại món nợ ấy! Lần này dù tiếp chiêu Tu La Âm Kiệt Công của Bàn Thạch Sinh nhưng Dương Hoa khí sắc vẫn bình thường, hiển nhiên là hoàn toàn không bị khí hàn độc xâm nhập.

Động Minh Tử đứng ngoài quan sát trận chiến không khỏi kinh dị, lão cùng lắm chỉ dám nghĩ Bàn Thạch Sinh dù không phải là đối thủ của Dương Hoa đi nữa cũng không thể chỉ mới có hai chiêu đầu đã chịu trọng thương bại trận một cách quá ư mau lẹ đến như vậy.

Lão nghĩ thầm: “Thật là kỳ quái, tên tiểu tử này sử dụng hai chiêu hình như không phải là võ công của bản môn. Tuổi y còn quá trẻ không hiểu sao lại luyện nội công đến mức có thể hóa giải Tu La Âm Kiệt Công dễ dàng đến thế?” Lúc ấy Lãnh Băng Nhi đã dìu Ân Kiếm Thanh chạy ra xa khỏi vùng giao đấu. Động Minh Tử vội vàng quát lên:

- Tiểu cô nương chậm chân lại! Trong bụng lão nghi ngờ Ân Kiếm Thanh đã đoạt được bí kíp võ công Trương Đan Phong nên gấp đào tẩu. Hiện nay Bàn Thạch Sinh đã thụ thương, lão định nhân cơ hội đoạt lấy bí kíp làm của riêng.

Lãnh Băng Nhi cười khẩy:

- Lão tự xưng là võ lâm trưởng bối mà nói không biết giữ lời sao? Động Minh Tử khề ho một tiếng:

- Ta nói gì không giữ lời? Lãnh Băng Nhi đáp:

- Có phải lão đã nói nếu chúng ta không học võ công thêm mười năm nữa ắt chưa phải là đối thủ của lão không? Động Minh Tử cười khanh khách:

- Ta không động thủ hại đến bọn ngươi, nhưng bọn ngươi cũng phải để vật ăn cướp lại chứ.

Lời vừa dứt thân ảnh của lão cũng đã vụt đến thoáng chớp đã ở sát sau lưng Lãnh Băng Nhi. Tay lão giơ lên phát ra một luồng kinh phong dữ dội xô Lãnh Băng Nhi lão đảo sắp té.

Lão dự biết bản lĩnh của hai nam nữ thanh niên này không thể so sánh với lão nên lão chỉ muốn dọa già dọa non cho họ sợ thôi chứ không muốn đả thương vội nhưng trước mắt lão ánh lên một lần chớp, Dương Hoa đã đến nơi. Nhìn sắc mặt Dương Hoa không hề thay đổi, lão kinh dị nghĩ thầm: “Bản lĩnh của tên tiểu tử này thật xuất phàm, cứ theo lẽ thường thì với tuổi tác của y dù có luyện đến tột cùng nội công của bản phái cũng không thể chống cự lại được với Tu La Âm Kiệt Công. Ồ, không phải rồi. Chính thị y đã học được bí kíp của Trương Đan Phong rồi!”, lão trầm tư đứng ngó ra một lúc rồi mới nhận ra việc Dương Hoa đã ở trong vùng thạch lâm này mấy năm, đã từng nhiều lần thăm dò vùng Kiếm Phong và biết đâu chẳng phát giác ra bí kíp? Khả năng chiếm giữ bí kíp của Dương Hoa xét ra thuận lợi hơn Ân Kiếm Thanh rất nhiều. Lão tự trách: “Ta thật ngu muội, tại sao lại không sớm nghĩ ra điều ấy? Tiểu tử này thông thạo quen thuộc với thạch lâm này, tất nhiên y phải cướp được bí kíp rồi!” Nghĩ đến đây lão bèn chuyển ý định không buồn để ý đến Ân Kiếm Thanh và Lãnh Băng Nhi nữa, vả lại lão cho rằng Ân Kiếm Thanh đang bị thương dù có muốn cũng không thể đi mau được.

Nếu không chế được Dương Hoa, lão quay lại bắt bọn Ân Kiếm Thanh chắc vẫn còn kíp.

Động Minh Tử tâm trạng vừa chuyển động, cước bộ đã chớp nhoáng bước lại bên Dương Hoa.

Dương Hoa cố ý chặn chân chỗ Động Minh Tử, cậu còn khinh mạn hỏi đùa:

- Muốn cùng nhau động thủ ư? Động Minh Tử thản nhiên đáp:
- Đưa bí kíp của Trương Đan Phong ra đây người sẽ thoát chết.

Dương Hoa hỏi:

- Phải đạo trưởng là trưởng lão Động Minh Tử của Không Động phái không?
- Nếu phải thì sao? Dương Hoa nghiêm trang:
- Tuy sư phụ của ta bị đuổi khỏi môn phái nhưng xét cho cùng lão vẫn là trưởng bối của ta, ta xin nhường người ba chiêu đầu! Ta nên biết quy củ trong giới võ lâm khi hai đối thủ có danh phận khác nhau giao đấu thì tự nhiên người nào là trưởng bối phải nhường chiêu chứ không thể tiểu bối lại đi nhường chiêu cho kẻ trên được. Nay xét về thân phận thì Dương Hoa còn thua Động Minh Tử đến mấy bậc mà đòi nhường chiêu cho lão quả là cao ngạo quá đáng khiến lão nổi giận đến tím mặt. Lão ho khan một tiếng:
- Tiểu tử cuồng ngôn vọng ngữ thật, người đã không muốn sống nữa, ta sẽ vì người chiêu ý! Hai chữ “chiêu ý” vừa buông ra tức thì ảo pháp cũng quào xuống.

Thực ra Dương Hoa cố ý chọc cho lão nổi giận, khi thấy khí gió mãnh liệt đập tới, thân hình của Dương Hoa bỗng biến thành như con rắn nước trườn đi mất từ lúc nào thoát khỏi chiêu trảo đầu tiên của Động Minh Tử.

Động Minh Tử đánh hụt chiêu đầu, sợ hãi thầm nghĩ: "Thân pháp của tên này quả là cổ quái, giống như Nhiếp Vân Bộ Pháp đã thất truyền của bản phái.

Cứ theo truyền thuyết thì Không Động phái đã thất truyền Nhiếp Vân Kiếm Pháp lâu lắm rồi, tuy nhiên vẫn còn một bộ pháp phối hợp cùng kiếm pháp. Động Minh Tử tuy chưa được học về bộ pháp kỹ lưỡng nhưng cũng đã từng nghe qua nên trong bụng lấy làm nửa tin nửa ngờ.

Cổ nhiên Động Minh Tử kinh ngạc lắm, nhưng Dương Hoa cũng kinh sợ không kém vì ảo pháp của lão đánh vào sau lưng tuy chưa trúng người cậu mấy may mà cậu vẫn thấy một luồng hơi nóng chạy dọc theo xương sống khiến cậu cảm thấy như bị lửa đốt, cậu nghĩ thầm: "Thảo nào sư phụ ta đối với lão một lòng khâm phục. Lão nổi tiếng là trong bản môn kiếm pháp đệ nhất mà nội công cũng không phải tay vừa. Trảo chưa đánh trúng đã lợi hại như thế, nếu đánh trúng không biết ta sẽ ra sao?" Nói thì chậm nhưng sự việc rất mau lẹ, Động Minh Tử như ảnh theo hình luôn sát bên Dương Hoa, lần này lão ra chiêu cẩn thận hơn, một chiêu hai thế chưởng và quyền cùng thi triển một lúc. Chưởng hữu chụp từ trên xuống, quyền ta đảo ngược đánh móc từ dưới lên, chiêu này tên gọi là Thiên La Địa Vọng chưởng trên giống "thiên la" (lưới trời) quyền dưới giống như "địa vọng" (lưới đất).

Chưởng chủ về mềm, quyền chủ về cứng. Mềm thì hư mà cứng thì thật. Chưởng quyền liên hợp, cương nhu hỗ tương, hư thật kiêm dụng chính là bản lãnh của Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp của lão biến hóa mà thành.

Đánh ra chiêu tối độc này Động Minh Tử nhủ thầm: "Thử xem tiểu tử thoát khỏi Thiên La Địa Vọng bằng cách nào?" Một tiếng "xoẹt" kéo dài ra, chiếc áo trên thân của Dương Hoa đã bị chưởng đánh rách toét tả nhưng Dương Hoa trơn trượt như con cá đã thoát khỏi vòng Thiên La Địa Vọng.

Võ công của Động Minh Tử là vô cùng cao minh vậy mà lão cũng không rõ Dương Hoa thoát mất lúc nào do đó quyền của lão đánh vào khoảng không.

Dương Hoa tán thưởng:

- Hay lắm! Tuyệt chiêu! Thân hình Dương Hoa bắn ra xa rồi hạ xuống, cậu dùng chân đá lên một lớp cát bụi mù.

Dương Hoa đã nói trước là sẽ nhường lão ba chiêu. Bây giờ mới hai chiêu nên đá cát lên để hạn chế thị lực đối phương. Có thể nói đây chỉ là một xảo thuật vì chưa thể xuất thủ được.

Động Minh Tử thấy Dương Hoa có vẻ bồn chồn lại càng tức giận, lão gầm lên:

- Cuồng vọng tiểu tử, hôm nay ta không giết được ngươi, ta sẽ không làm người nữa! Tiếng gầm của lão như sấm động còn chường công của lão như sấm sét, bên cạnh lão có một thân cây to, chỉ nghe “bùng” một tiếng, thân cây trúng chường gãy gấp xuống.

Động Minh Tử đã gầm phát điên:

- Hảo tiểu tử! Đó là ngươi tự tìm cái chết, đừng trách lão! Chường phong liên tiếp xuất phát quét ào ào chung quanh, tuy không trúng Dương Hoa nhưng chỉ cần dư phong của nó Dương Hoa đã thấy lực phủ ngũ tạng trong người lộn lạo như gần nhảy vọt ra ngoài, cậu vội vàng hợp một ngưng chân khí vận dụng tâm pháp nội công của Trương Đan Phong điều tiết hơi thở. Lúc ấy bụi cát đã bị Dương Hoa đá lên mù mịt do đó Dương Hoa đứng trước mặt lão lúc nào lão cũng không biết.

Dương Hoa cười ha hả:

- Thái sư phụ, văn bối đã nhường ba chiêu may mà chưa chết. Thế là đã tận tình tận nghĩa với bản môn. Xin tha thứ nếu văn bối không thể tiếp tục nhường nữa.

Đứng ra nếu ở thân phận như Động Minh Tử, qua ba chiêu không đả thương được hàng tiểu bối thì nên bãi thủ nhưng nghe câu nói khiêu khích của Dương Hoa, lão nổi giận nghĩ thầm: “Trước mặt ta đây còn có Bàn Thạch Sinh, sự việc hôm nay nếu y mang ra rêu rao trong giới giang hồ, ắt ta không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa!” Lão nắm liền lấy đốc kiếm rồi chớp mắt rút ra liền.

Dương Hoa nhìn nét mặt lão, đoán được tâm ý của lão già này nên càng chọc thêm:

- Động Minh đạo trưởng, tôi nghĩ rằng chỉ một kiếm khó giết tôi lắm, trưởng lão nên sử dụng luôn cả song kiếm.

Cậu không gọi lão là “thái sư phụ” nữa mà đổi gọi “đạo trưởng” tức là muốn biểu lộ tình sư môn đã hết.

Động Minh Tử giận quá mất khôn liền kéo “xoẹt” một tiếng, lưỡi kiếm sáng loáng tách ra thành hai lưỡi cực kỳ mỏng nhưng ánh sáng của nó lấp lánh rợn người.

Lão thủ song kiếm trong tay miệng cười nói:

- Chắc sư phụ của ngươi cũng nói qua về Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp của bản môn? Nguyên vì Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp rất ư phức tạp thường phải có vài người kết hợp với nhau thành kiếm trận thì hiệu quả mới cao hay ít nhất cũng phải có hai người liên hợp phát huy mới hết sự ảo diệu của nó. Nhưng Động Minh Tử là người chuyên luyện về “liên hoàn” hơn mười năm nay nên lão vẫn có thể một mình thi triển được chiêu pháp này bằng cặp song kiếm của lão.

Dương Hoa chăm chú nhìn vào đầu kiếm của đối phương.

Mũi kiếm của Dương Hoa dựng lên, đột nhiên bạch quang vẽ một vòng tròn nhỏ đảo lộn như con rồng nhỏ nhấm chệnh chếch về phía yết hầu của lão.

Động Minh Tử khê động hai hàng mi dài, trong bụng hoảng hốt: “Không biết tiểu tử sử dụng kiếm pháp gì vậy?” Nhưng ngoài miệng cố nói cứng:

- Tiểu tử đánh Huyền Hư Kiếm ư? Dương Hoa cười nhẹ:

- Đạo trưởng giỏi thật.

Chớp mắt kiếm quang biến ảo từ chỗ hư biến ra thật thành chiêu Bạch Hạc Tước Linh vẫn đâm thẳng mũi nhọn vào yết hầu của đối phương.

Chiêu kiếm này Dương Hoa đã sử dụng đến phần linh diệu nhất của Nhiếp Vân Kiếm Pháp trước tiên dùng hư chiêu khiến đối phương bị nhiễu loạn mắt nhìn, phản chiêu không kịp rồi biến thành thực chiêu.

Nhưng Dương Hoa không biết rằng Động Minh Tử hỏa hầu đã lên đến chỗ cực cao thâm tuy lão không biết Dương Hoa sử dụng kiếm pháp gì nhưng chỉ nhìn qua tư thế, lão biết liền đây là hư chiêu sắp biến thành thực chiêu nên định tương kế tựu kế, co thân lại như con tôm để kiếm của Dương Hoa lướt qua đâm vào khoảng không.

Nói thì chậm nhưng thực sự chiêu thế qua lại cực kỳ mau lẹ, Động Minh Tử búng thân lên xuất chiêu liên. Kiếm của lão như có bực gió xoẹt qua xoẹt lại đâm thẳng vào giữa ngực Dương Hoa.

Dương Hoa la lên:

- Giải lăm.

Tay lật ngược đốc kiếm khiến mũi kiếm trở ngược đâm thẳng về phía mình. Động Minh Tử cả kinh nghĩ thầm: “Thằng nhỏ này không giết được ta nên định tự sát ư?” Lão không ngờ đây là một chiêu thế cực kỳ cổ quái. Mũi kiếm quay ngược chỉ về một vòng rất nhỏ rồi lại lật trở lại khiến Động Minh Tử không còn kịp trông rõ phương vị nữa.

Động Minh Tử kêu lên một tiếng “ối” kinh ngạc, kiếm trầm hẳn xuống thành thế Xuyên Châm Dẫn Tuyến lấy chiêu giải chiêu nghĩ liền: “Quả là tiểu tử này sử dụng Nhiếp Vân Kiếm Pháp thật kỳ diệu”. Lão dồn nội lực vào cặp song kiếm khiến nó kêu lên “u u” liên tiếp đảo lộn không chế không cho kiếm pháp Dương Hoa thi triển rồi cười khanh khách quát mắng:

- Hảo tiểu tử, dù cho ngươi có sử dụng kiếm pháp gì đi nữa chẳng qua cũng như Tôn Hành Giả nằm trong tay Như Lai Phật Tổ thôi.

Dương Hoa lạnh lùng đáp:

- Thật vậy ư? Nói xong kiếm nhấc cao lên, đánh ra một thế biến thành hai chiêu, đang là kiếm thế bỗng biến ra đao thế hạ rất mau xuống. Động Minh Tử cười nhạt:

- Tiểu tử quả không thích sống nữa.

Lão biết rằng thế kiếm này chỉ ở sự nhẹ nhàng mau lẹ nên liền xuất chiêu Cử Hòa Liêu Thiên đối phó lại. Đao và kiếm như quấn vào nhau người đứng ngoài chỉ còn thấy những luồng sáng xẹt qua chớp lại, đột nhiên đao thế của Dương Hoa đánh vào song kiếm của Động Minh Tử tưởng có thể chém gãy kiếm rồi nhưng không ngờ vì kiếm có hai lưỡi nên lưỡi này đảo lên thì lưỡi kia lộn xuống, vẫn áp đảo đao thế.

Nguyên là Dương Hoa vừa đánh ra ba chiêu nhưng cùng một thế, hai chiêu đầu là dùng Nhiếp Vân Kiếm Pháp nhưng chiêu sau lại theo Mạnh gia khoái đao tiến ra, ấy là theo diệu lý “xem nặng như nhẹ, lấy vụng thắng khéo”. Mạnh gia khoái đao chủ về biến cách linh hoạt cho nên Động Minh Tử đoán không ra. Cũng may công lực của lão đương nhiên cao hơn Dương Hoa nhiều và kiếm thuật của lão cũng không phải tầm thường nên vừa thấy Dương Hoa biến thế lão cũng liền biến thế theo do đó tuy Dương Hoa có vẻ hơi chiếm được chủ động nhưng vẫn không thoát khỏi sự khống chế của song kiếm lão.

Động Minh Tử tuy chưa phải ở thế hạ phong nhưng lão cũng đã chần động: “Sở học của tên tiểu tử này thật phức tạp, xét kỹ quyết không phải là kiếm pháp của bản môn, không lẽ nó lại học được bí kíp của Trương Đan Phong? Nếu hôm nay ta không giết được tiểu tử, ba năm sau có lẽ e rằng ta không thể đối phó lại nó!” Càng nghĩ Động Minh Tử càng thấy hoang mang, nửa có sợ nhưng lại đổ kỵ ganh ghét nhiều hơn, muốn giết chết ngay Dương Hoa mới hả dạ.

Sát ý nổi dậy nôn nóng, lão lập tức triển khai Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm.

Nếu thực sự đem bản lãnh nội lực ra so sánh với nhau thì Dương Hoa còn thua kém Động Minh Tử xa nhưng nhờ cậu luôn luôn thay đổi kiếm pháp làm nhiễu loạn nhận định của đối phương nhưng vẫn chưa có biện pháp nào thoát khỏi sự kèm tỏa của đối phương.

Động Minh Tử chân bước theo phương vị của ngũ hành bát quái, song kiếm trong tay lão phiêu phiêu bay qua bay lại, bốn phương tám hướng trong thoáng chớp đều có ánh kiếm sáng loáng của lão, tuy chỉ có một mình nhưng không khác gì thập thoảng có nhiều đối thủ biến thành “kiếm trận”.

Dương Hoa biết rằng hôm nay mình không phải đối phó với một kiếm pháp mà phải đối đầu với cả một kiếm trận. Lúc ấy Dương Hoa mới nhớ tới lời sư phụ đã nói khi xưa: Động Minh Tử khi sử dụng Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp thì biến thành tám người cùng vây ta chứ không phải một người, quả nhiên không phải lời nói hão.

Kiểm ảnh bủa vây đan như mắt lưới không có kẽ hở nào khiến Dương Hoa chỉ cố gắng đón chiêu được gần một trăm thế. Càng lúc Dương Hoa càng tỏ ra phải miễn cưỡng lắm mới có thể đứng vững được, khí lực

của đối phương lại càng lúc càng thắt chặt lại.

Động Minh Tử biết thời cơ đã đến, kiếm càng mau lẹ hơn, lão cười gằn:

- Tiểu tử, sao chưa buông kiếm! Kiếm chiêu của lão lúc này biến hóa ảo diệu tự tin hơn nhảm cùng lúc nào bảy tử huyết của Dương Hoa, lão tin chắc lần này không tài nào Dương Hoa thoát được.

Trong chớp mắt cực kỳ hiểm nguy ấy, Dương Hoa Chương tưởng lại trước đây nửa năm cậu đã nhìn thấy Vô Danh Kiếm Pháp chiêu thứ nhất mũi kiếm hơi nghiêng xéo thẳng lên như thế Triều Thiên Nhất Chủ Hương nhưng lại không hẳn là thế Triều Thiên Nhất Chủ Hương.

Xưa nay Dương Hoa chỉ nhớ đồ hình là như vậy chứ quả thật cũng chưa hiểu rõ diệu dụng của chiêu thế này ra sao nay nhìn thấy kiếm thế của Động Minh Tử là một vị võ học đại gia vô cùng lợi hại, nhưng Động Minh Tử vẫn có phần hơi sợ kiếm chiêu mình dùng hư chiêu hơi nhiều, nếu đối phương khám phá ra thừa hư nhập nội thì lão cũng không tránh được nguy hiểm.

Động Minh Tử là tiền bối của Dương Hoa, võ học nội công đương nhiên hơn Dương Hoa mấy bậc, giao đấu chỉ có thể thắng chứ không được bại, vì tâm lý ấy đè nặng nên các hư chiêu phát ra càng nhiều mong mau chóng kết liễu. Nên biết kiếm thuật càng cao thì công kích bản thân lại càng dễ để lộ những điểm sơ hở.

Còn Dương Hoa từ lúc nhớ lại đồ hình Vô Danh Kiếm Pháp thì tinh thần phần chấn hấn lên, cậu không màng đến thế kiếm của đối phương ra sao cứ đem từng chiêu Vô Danh Kiếm Pháp đã thuộc lòng ra thi triển, tuy chỉ là “giống y như hình đồ” chứ chưa áp dụng từng trường hợp thực tế được cũng đủ cho đối phương hoảng sợ.

Động Minh Tử càng lúc càng thấy cổ quái, càng đánh càng kinh hoàng, lão trợn mắt há mồm:

- Hảo tiểu tử, ngươi sử dụng kiếm pháp gì thế? Dương Hoa cười đáp:

- Ta sử dụng kiếm pháp gọi là Vô Danh Kiếm Pháp, uống cho lão mang danh là đệ nhất kiếm thuật của Không Động phái mà chẳng biết gì cả! Dương Hoa nói lời ấy là nói thật nhưng Động Minh Tử lại nghĩ rằng cậu đùa giỡn với mình nên cả giận chửi liền:

- Nhãi ranh quả đã học được chân truyền của Trương Đan Phong nên mới lộng ngôn đến thế! Động Minh Tử càng vận dụng hết công lực. Đương nhiên về công lực lão hơn Dương Hoa nhiều, Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm vẫn bày thành thế kiếm trận vô cùng nghiêm ngặt nhưng bây giờ lão chỉ dám thủ chứ không dám công nữa. Nhưng nếu trận chiến cứ kéo dài không cần tốn công sức, Dương Hoa cũng đủ chết vì mệt mỏi.

Dương Hoa không làm sao giải được vòng vây kiếm trận, trong lòng chỉ biết kêu khổ thầm. Động Minh Tử biết nội lực của Dương Hoa còn non nớt nên lại càng muốn kéo dài trận đánh, song kiếm vẫn huy động bay chấp chới chung quanh thành một vòng hào quang sắc nước luôn luôn phát ra những tiếng “u u” rất kinh người.

Dương Hoa than thầm: “Vô Danh Kiếm Pháp tuy rất ảo diệu nhưng ta không biết cách phát huy uy lực của nó thì làm sao bây giờ đây?” Đột nhiên một ý tưởng lại đến: “Lão có thân thể của lão, ta có thân thể của ta, tại sao không coi ta là lão?” lại nhớ đến lời sư phụ dạy “trong mắt thấy địch nhưng trong lòng không có địch” trong đầu như có một luồng linh quang xẹt qua lập tức nhìn ra liền một điểm khuyết của kiếm trận đối phương. Kiếm của cậu liền vạch ra một đường dũng mãnh về chỗ đó buộc Động Minh Tử phải lui lại ba bước tâm hồn hoảng loạn. Lão lấy làm kinh dị trong bụng: “Kiếm pháp của tiểu tử này không hiểu sao càng lúc càng kỳ lạ nhưng trong chiêu này y hình như để lộ Du khí huyết, ta phải đánh vào đó”.

Nguyên lai Dương Hoa trong lúc ác chiến tự nhiên đến ngộ được diệu lý của thượng thừa võ công. Kiếm pháp của cậu xuất ra không cần biết sẽ đi theo hướng nào, thực ra tự nhiên trùng với Nhấp Vân Kiếm Pháp phối hợp thêm Mạnh gia đao pháp tổng hợp làm một và sáng tạo ra một loại chiêu thế mới.

Theo lời sư phụ dạy, Dương Hoa gần như không buồn để ý đến đối phương nữa nên kiếm thế biến hóa khôn lường, đường kiếm đi vùn vụt đến đúng vào những chỗ yếu hiểm của đối phương, kiếm thành mây bay nước cuốn ảo diệu khôn lường.

Trong chớp mắt hai người đã đấu với nhau thêm hơn một trăm chiêu nữa. Bây giờ Động Minh Tử chỉ còn mù mù mịt mịt biết rằng hễ bất cứ chiêu nào của lão vừa phát ra là đều bị Dương Hoa hóa giải tức thì. Lão

càng đánh càng sợ vì nếu nói về danh phận lão là “Thái sư thúc” của Dương Hoa. Tâm lý của lão là chỉ được thắng chứ không được thua nhưng cũng vì tâm lý ấy nên càng sợ thua thì thua càng rõ ràng, không thể tránh khỏi.

Bây giờ tâm trạng Động Minh Tử quả thật nan giải, lão nghiêng rằng lại đánh một thế tối độc trong Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp với hy vọng thắng được Dương Hoa một chiêu này đủ đỡ mang nhục với Bàn Thạch Sinh rồi lão sẽ bãi đấu ra khỏi vùng thạch lâm này ngay.

Lão cố bảo toàn danh dự của trưởng bối nên lâm vào thế “lộng xảo phản xuyên” (khéo quá thành vụng). Thực ra với thực lực của lão, nếu cứ từ tốn đấu với Dương Hoa ắt cậu khó thắng được lão, vấn đề của Dương Hoa là chỉ do thời gian quyết định. Những chiêu đầu nếu lão sát thương được Dương Hoa thì đã giải quyết được rồi. Bây giờ thì ngược lại, Dương Hoa khó thể bại dưới tay lão nữa, cậu lại còn quyết ý không để lão chạy ra được khu rừng đá.

Động Minh Tử không biết rằng Vô Danh Kiếm Pháp nếu biết phát huy thì gặp đối thủ càng mạnh kiếm pháp càng cao, càng phát động được sự vô cùng lợi hại của nó.

Động Minh Tử xuất một lúc liền mười chiêu số, song kiếm vẽ một vòng tròn trên đầu, ánh hào quang lấp lánh vây chặt lấy Dương Hoa vào giữa rồi lão chiêu dụ:

- Ta thấy ngươi tuổi còn trẻ, kiếm pháp tuy có cao thật đấy nhưng chưa gọi là hoàn bị.

Nếu ngươi chịu nói một lời xin ta bãi bỏ trận đấu, ta sẽ tha cho.

Từ lúc Dương Hoa phát hiện được những chiêu thế mới trong bụng rất lấy làm đắc ý nên cười lớn:

- Động Minh đạo trưởng, ta thấy tuy tên gọi kiếm pháp của đạo trưởng là “liên hoàn đoạt mệnh” nhưng xét thật vị tất đã “đoạt mệnh” được ai? Lời chưa dứt tiếng chiêu thứ nhất của Vô Danh Kiếm Pháp đã xuất phát.

Tuy chiêu này đã xuất ra hai, ba lần trước nhưng khi thi triển thì mỗi lúc lại một khác.

Lúc ấy Dương Hoa đứng trên một khối đá cao hơn Động Minh Tử, mũi kiếm nghiêng xuống, Động Minh Tử đứng ở dưới thấp và thấy thấp thoáng kiếm ảnh mũi kiếm đã đâm xuống nhằm vào các huyệt “lữ khí” “toàn cơ” “dương bạch”. Đây là ba tử huyệt nếu đánh trúng có thể khiến chết người tức thì. Kiếm thế của Dương Hoa biến hóa bất định, cả ba huyệt như đều bị kiếm sắp đâm trúng.

Động Minh Tử cả kinh nhưng lão vẫn chứng tỏ là cao thủ phi thường, trong chớp mắt lão gấp cong lưng eo người rũ xuống như cành liễu chân đạp về hướng “càn” rồi chuyển sang hướng “khảm”, song kiếm kẹp ở hai bên tả hữu hộ vệ hai sườn tránh khỏi chiêu thế của đối thủ.

Chân lão đang đạp ở phương vị ngũ hành bát quái liền sử dụng luôn một Tuyệt chiêu trong Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp, chiêu ra rất phồn tạp nhưng lão không biết rằng kiếm pháp của Dương Hoa không nằm trong môn phái nào cả mà do chính cậu biến thế mà ra nên muốn xuất là xuất, muốn thu là thu.

Trong các đồ hình Vô Danh Kiếm Pháp trong thạch động, Dương Hoa đã thuộc lòng nên từ chiêu Triều Thiên Nhất Chú Hương trở đi Dương Hoa thấu nhận được sự huyền ảo của nó.

Mới nhìn thì có cảm tưởng chiêu này không thể liên kết được với chiêu kia nhưng thực ra cốt tử của các chiêu pháp này tùy thuộc vào sự ứng phó của địch thủ, địch thủ đánh ra sao, Vô Danh Kiếm Pháp sẽ ứng dụng như thế hóa giải, đó là ý đồ của tổ sư Trương Đan Phong khi gọi kiếm pháp của mình là “vô danh”.

Nhân ảnh thoáng qua thoáng lại, kiếm quang vùn vụt như múa như nhảy, bỗng nhiên nghe một tiếng kêu lớn, Động Minh Tử đã bị kiếm đâm thẳng vào vai trái, lão lùi ra đến ba trượng rống lên một tiếng nghiêng rằng chịu đau, ôm vai chạy ba trượng thẳng ra khỏi khu thạch lâm.

Dương Hoa không ngờ kiếm mình đã đâm trúng Động Minh Tử, kinh ngạc đứng ngây ra một lúc mới đảo mắt tìm Bàn Thạch Sinh. Cũng không thấy bóng y đâu, té ra y đã biến dạng từ lúc nào rồi.

Dương Hoa vừa sợ vừa mừng, muốn hét lên vì không ngờ kiếm thuật của mình lại tiến bộ mau đến thế, trước đây nửa năm khi tập luyện Vô Danh Kiếm Pháp cậu chưa nhận ra sự ảo diệu của nó vì chưa hề dụng thực hành, nay đã vận dụng vào trận chiến mới thấy uy lực của nó quả là lớn.

Địch nhân đã bỏ đi cả, thạch lâm lại trở về với sự cô tịch lặng lẽ cố hữu của nó. Đến bây giờ Dương Hoa mới nhận ra khắp cả thân mình mỗi nhừ, xương cốt như sắp rời rã ra từng đoạn, cậu ngã xuống như người không còn chút sức nào mê man bất tỉnh luôn.

Mãi hai ngày sau Dương Hoa mới dần dần tỉnh dậy. Cậu chống tay bật người dậy liền và ý tưởng đầu tiên đến với cậu là “Không biết diệt nhi của sư phụ và vị cô nương họ Lãnh đi đâu mất rồi?” Dương Hoa tìm hết cả thạch thất, chỉ thấy các vật đều bị xáo trộn, đất cát trên mặt đất đầy những vết chân người giẫm qua xéo lại, hoàn toàn không có một bóng ai. Cũng may cậu tìm thấy một ổ bánh lớn không biết tại sao lại vất ở đó, cậu nhặt lấy và ăn rất ngon lành vì trong bụng trống rỗng.

Sau đó Dương Hoa lập tâm đi tìm Ân Kiếm Thanh và Lãnh Băng Nhi. Nhưng cậu cũng chỉ mới lục tung vùng thạch lâm này thôi chứ chưa muốn rời đây vội, trong bụng thầm nghĩ: “Ân Kiếm Thanh là cháu của sư phụ ta, y đã mạo hiểm vào đây trải qua biết bao mệt nhọc gian khổ chỉ muốn tìm cho ra bí kíp võ công của Trương Đan Phong tổ sư vậy ta tại sao không mang bí kíp này tặng y cho rồi? Nhưng bây giờ biết y ở đâu mà tặng?” rồi lại tiếp tục nghĩ lan man trong bụng: “Không biết Ân Kiếm Thanh có phải là một người tốt không, nếu y dùng bí kíp này làm việc ác trong thiên hạ thì quả là ô danh cho Trương tổ sư, chi bằng ta cứ theo dõi y cho chắc chắn rồi sau đó có tặng y bí kíp hay không sẽ tính”.

Dương Hoa vội vàng sửa soạn hành lý lên đường, thực ra hành lý của cậu cũng thật là đơn giản, chỉ là một cái túi nhẹ đựng ít lương khô vài bộ quần áo, thế là xong.

Sắp sửa đi ra khỏi thạch lâm rồi bỗng trong bụng cậu phân vân: “Ta đã không muốn đem bí kíp của tổ sư ra tặng cho Ân Kiếm Thanh thì tại sao lại còn để Vô Danh Kiếm Pháp của tổ sư ở lại trong động đá?” Sở dĩ Dương Hoa nghĩ như vậy vì cậu đã biết rõ rằng bọn Động Minh Tử cũng phát hiện ra trong động đá Kiếm Phong có giấu báu vật. Ai có thể bảo đảm rằng chúng sẽ không bao giờ trở lại đây nữa? Cậu vội vàng quay trở lại, dùng Bích Hồ Du Tường leo lên ngọn Kiếm Phong vào lại trong động đá xóa hết mười tám đồ hình trên vách đá.

Sau đó Dương Hoa mới rời bỏ thạch lâm, khi vào đây ba năm trước cậu mới mười lăm, hôm nay ra khỏi nơi này cậu đã thành một trang thanh niên tuấn tú, hết là một cậu bé ngây thơ nữa.

Ánh nắng ban mai nhảy múa trước mặt khiến chàng thêm phấn khích, Dương Hoa dù trong lòng còn ngổn ngang bao nghi vấn nhưng chàng vẫn cao hứng vì cảnh đẹp nên chân chàng đi mau về phía Bắc.

-oOo-

3. Vào Hang Hổ Tìm Thân Thế

Xa vùng Tiểu Kim Xuyên đã mười mấy năm hơn nhưng Dương Hoa vẫn nhớ như in thung lũng nơi có phần mộ của mẹ chàng nằm giữa vùng cô tịch quanh năm ít ai dám lai vãng đến.

Dương Hoa đến trước mộ mẹ, chàng không sao ngăn được lòng bi thương vì cây cỏ đã mọc um tùm xoắn tít đầy trên phần mộ. Chàng vừa tấm tức khóc vừa rút kiếm chặt bớt những loài cỏ hoang đã đan dây leo lên cả tấm bia đã sờn hết cạnh đá vì thời gian.

Tìm hai viên đá Dương Hoa đánh lên một ánh lửa và chùi bớt đất cát bám trên mộ bia, chàng lẩm nhẩm đọc mấy chữ đề trên ấy: “Vân nữ hiệp Tử La chi mộ” chỉ có bảy chữ lớn là bút tích của Mạnh Nguyên Siêu đã đề trên bia mộ mẹ chàng.

Dương Hoa nhớ đến ngày mẹ chàng còn sống chàng nước mắt:

- Mẹ ơi con về chậm đến mười năm không được tự tay liệm xác cho mẹ nhưng con nguyện sẽ kế thừa chí nguyện của mẹ, thề sẽ báo thù nhà nợ nước.

Chàng khóc xong thầm nhủ: “Muốn biết rõ chuyện của mẹ ta, trừ khi gặp Mạnh Nguyên Siêu chắc không ai biết hơn được. Tiếc rằng không biết nên phải tìm ở đâu?” Dương Hoa làm lễ trước mộ mẹ đã xong, định

quay trở về bỗng nghe có tiếng hú ở nơi rất xa, tiếng hú ngân dài như tiếng long ngâm hổ rống xuyên qua lớp cây rừng thâm u chấn động cả tai chàng.

Tiếng hú này nửa như bi thương nửa như uất hận nhưng vô cùng sung mãn, chàng kinh hãi nhủ thầm: “Tiếng hú này nếu không phải tay thượng thừa võ học vận dụng Sư Tử Hồng Công thì có lẽ không ai làm được. Cứ ta biết ngoài nhị lão Không Động phái và tên ma đầu Dương Kế Mạnh ra, trên đời này khó có ai hơn!” Dương Hoa không biết người hú tiếng này là ai nên càng thêm gợn tính tò mò vội vã tìm chỗ ẩn thân. Nhưng trừ ngôi mộ thấp lè tè tất cả là cây rừng không có chỗ nào kín đáo cả, cũng may đằng sau ngôi mộ có hai hòn đá lớn dựng thẳng như hai ngón tay nhưng phải là người nhỏ như trẻ con mới có thể nấp kín được, nhưng nhờ Dương Hoa đã luyện thành Xúc Cốt Công có thể thu người nhỏ lại nên chàng mới chui gọn vào khe hở giữa hai tảng đá chung quanh đầy cây cỏ rậm rạp cao quá đầu người.

Dương Hoa vừa chui vào chỗ nấp liền nghe tiếng hú chấm dứt, ngân dài ra âm thanh kỳ dị rồi một người phi hành đến trước ngôi mộ của mẹ chàng.

Dưới ánh trăng mờ đục chàng thấy lơ mơ một hán tử ước độ trên dưới năm mươi tuổi để râu dài.

Người ấy đến trước ngôi mộ liền phát hiện mộ vừa được phạt bớt cây cỏ mọc hoang đại kêu “Ồi” một tiếng kinh ngạc lắm lắm:

- Hình như có ai vừa đến đây! Không lẽ Mạnh Nguyên Siêu vừa đến tảo mộ ư? Lắm lắm như vậy rồi liền gọi lớn:

- Ta là Mậu Trường Phong đây, vị bằng hữu nào vừa quét dọn mộ của Vân nữ hiệp xin được tương kiến.

Bất giác Dương Hoa cũng kinh dị thầm nghĩ: “Không biết người họ Mậu này là ai? Nghe lời nói của y thì dường như y là bạn thân thiết của Mạnh đại hiệp?” Do vì tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng với Mậu Trường Phong không hề quen biết nên chàng chưa bao giờ nghe ông nói qua tên này, còn nhị sư phụ Ân Cửu Thế với Mậu Trường Phong chính là bằng hữu nhưng lần cuối gặp chàng ở khu rừng đá quá gấp gáp bận rộn rồi xảy ra bao nhiêu việc ác đấu do đó cũng không có dịp nói với Dương Hoa về giao tình giữa Mậu Trường Phong và Vân Tử La.

Dương Hoa thầm nghĩ: “Ta không cần gặp y vội, cứ xem y làm gì cái đã”.

Mậu Trường Phong nhìn xung quanh không thấy có bóng ai, chắc là người vừa quét mộ đã đi xa rồi bèn cảm uất ngâm lên một bài thơ: “Mười năm sinh tử mang mang Không sao quên được bóng nàng khi xưa Rừng hoang giờ là một nấm mồ Quanh năm lạnh giá sương mờ mịt giăng Hỡi ơi lệ xuống hai hàng Mái đầu cũng trắng vô vãn sợi tơ.” Ngâm vừa dứt giọng khóc nức lên rất bi thiết.

Nghe tiếng khóc của Mậu Trường Phong trong lòng Dương Hoa cũng cảm thấy xót xa thương cảm, chàng thầm nghĩ: “Nghe y khóc lóc quá ư thương tâm thế này, chắc y với mẹ ta rất thân thiết trong giới hiệp nghĩa, quyết không thể là địch nhân của mẹ ta được”.

Mậu Trường Phong khóc đến phải nằm rũ rượi trên nấm mồ mà kể lể:

- Vân Tử La ôi! Ngày nay ta đến đây để báo cho nàng biết tin đứa con mà nàng giao phó cho ta bảo bọc chu đáo, tiếc vì nó còn nhỏ quá, mới có mười tuổi đầu nên ta không dẫn tới đây làm lễ với nàng được. Ta xin báo với nàng: tuy võ công ta không dạy nó nhưng ta đã giao nó cho một vị minh sư chưởng môn nhân Thiên Sơn phái là Đường Kính Thiên. So với bản lãnh của ta thì Đường Kính Thiên hơn gấp nhiều lần, mai đây con của nàng chắc chắn sẽ trở thành một đại hiệp anh hùng không ai sánh kịp.

Dương Hoa nghe những lời ấy rất lấy làm kỳ dị, chàng nghĩ thầm: “Ừa, té ra ta lại có một đứa em nữa hay sao?” Mậu Trường Phong ở trước mộ than thở tiếp:

- Đời người tri kỷ không được mấy người, vậy mà nàng nữ tử bỏ ta đi sớm quá. Tuy nàng mất đã mười năm rồi nhưng vẫn sống trong lòng ta, chỉ nguyện...

Nghe câu này thì dường như họ Mậu không phải là chồng của Vân Tử La nhưng y nói “chỉ nguyện...” gì đó thì chưa hết câu bỗng đột nhiên y bỏ lửng ở đó vì tai y rất thính, nghe có tiếng chấn động lại.

Mậu Trường Phong dường như đã biết trước người sắp đến đây là ai rồi nên khẽ thở dài, tự than:

- Chắc là tên chồng đồn mặt của nàng không biết hổ thẹn vác mặt đến đây đó. Nếu gặp ta y nói láo lếu, ta quyết không dung tha đâu. Tiếc rằng ở đây là trước mộ của nàng, ta không thể sát sinh nên tạm tránh đi thôi.

Âm thanh tuy rất nhỏ nhưng vì chỗ Dương Hoa núp rất gần nên chàng nghe rõ ràng hết cả.

“Tên chồng khốn nạn của nàng” sáu chữ ấy như kim chọc vào tai Dương Hoa, chàng lấy làm kỳ quái nghĩ thầm: “Người này là ai mà bị Mậu Trường Phong mắng nhiếc như thế?” Mẹ ta là một thủ lĩnh nghĩa quân được tôn kính như một hiệp nữ, sao lại có thể có một người chồng như thế? Tiếng chân càng lúc càng đến gần, thì ra là hai người cùng sánh vai đi tới.

Mậu Trường Phong đã chớp nhoáng bay vọt lên một tàng cây rậm rạp hoàn toàn không có một tiếng động, chiếc lá rơi, Dương Hoa trong lòng rất khâm phục: “Không biết bản lĩnh của người này ra sao nhưng cứ nhìn thân pháp khinh công của y, ngoài ta ra chắc không ai hơn được, thảo nào tam sư phụ thường nói ngoài trời còn có trời là đúng lắm”.

Dương Hoa cố vệt cỏ cây rậm rạp nhướng mắt nhìn ra bên ngoài. Đi tới trước tiên là một người mặc y phục quân quan triều Thanh, người đi phía sau có dáng hơi lùn trông rất quen thuộc, Dương Hoa hơi động tâm: “Lạ thật, dáng đi của người phía sau nhất định ta đã gặp nhiều lần rồi nhưng không sao nhớ ra y là ai?” Tiếc rằng ở trong chỗ nấp nhìn ra dưới ánh trăng mờ đục Dương Hoa không làm sao nhìn được mặt mũi của người ấy.

Người đi sau nói trước:

- Toàn đại nhân, ta nghĩ rằng có ai đã tới đây trước ta rồi, đại nhân xem kìa! Có lẽ y chỉ cho người gọi là “Toàn đại nhân” thấy lớp cỏ trên mộ mới được quét dọn gọn ghẽ. Toàn đại nhân đáp:

- Ô, ta nghe đồn tên Mạnh Nguyên Siêu cứ mỗi năm lại tới đây một lần tảo mộ, có lẽ y vừa đến cũng nên? Tên kia nghe như vậy giọng nói âm giận dữ:

- Mạnh Nguyên Siêu? Nếu quả y có đến đây thật thì ta tiếc không gặp y để xẻ thịt y ra trăm mảnh! Tên họ Toàn gạt đi:

- Dương huynh! Chuyện đã cũ rồi mà Dương huynh còn để tâm lâu thế ư? Nghe câu nói này Dương Hoa giật mình đến thót một cái “Quái thật, tên này cũng là họ Dương ư”. Không biết y với Mạnh đại hiệp có thâm thù gì mà y có vẻ phẫn uất đến thế? Chàng càng tò mò cố vểnh tai lên nghe lời đối đáp của hai tên lạ mặt này. Tên họ Dương nói tiếp:

- Toàn đại nhân, đại nhân nghĩ rằng ta không thể xẻ thịt được tên Mạnh Nguyên Siêu chăng?

- Dương đại ca, đệ nào dám có ý ấy, Kim Cương Lục Dương Thủ của đại ca bây giờ thiên hạ vô địch, ai mà chẳng biết? Nghe câu này Dương Hoa càng làm quái dị đến bàng hoàng cả người vì Kim Cương Lục Dương Thủ chính là tuyệt kỹ gia truyền của nhà chàng. Khi trước và chàng còn quá nhỏ đại nên phụ thân chàng chưa kịp truyền cho chàng môn võ công tuyệt kỹ của nhà chàng. Cứ theo lời tên họ Toàn thì Kim Cương Lục Dương Thủ của tên họ Dương đã luyện tới chỗ “thiên hạ vô địch” nếu như thân phụ chàng đã mất rồi chỉ còn Dương cô cô của chàng biệt hiệu Lạt Thủ Quan Âm Dương đại cô là tinh luyện được tuyệt kỹ này mà thôi, nhưng trước mắt chàng rõ ràng tên họ Dương là nam tử chứ có phải nữ nhân đâu? “Quái lạ! Làm sao y biết được Kim Cương Lục Dương Thủ rồi lại xưng ‘thiên hạ vô địch’.

Ồ... ồ mà y cũng lại là họ Dương?” Lại nghe tên họ Dương nói:

- Mười năm nay ta khổ luyện tuyệt kỹ gia truyền là có ý để đối phó với tên Mạnh Nguyên Siêu đó thôi! Tên họ Toàn đáp:

- Vâng vâng, nhưng xin cho đệ nói câu này: giết gà cần gì đến dao mổ trâu? Tên họ Mạnh đó theo đệ nghĩ chắc cũng chẳng có bản lĩnh gì ghê gớm đâu, Dương huynh việc gì phải hao tâm đến thế? Họ Dương “hừm” một tiếng:

- Chuyện của ta có nhiều uẩn khúc, chắc Toàn huynh còn chưa rõ. Nay trước mộ của Vân Tử La ta xin nói thật: đến nay ta vẫn chưa rõ nên gọi Vân Tử La là vợ của Mạnh Nguyên Siêu hay là vợ của Mậu Trường

Phong? Hà, huynh nhìn kia, bia mộ của Vân Tiểu La đề tên người lập bia là Mạnh Nguyên Siêu đó! Tên họ Toàn cười nói:

- Ấy chính là chỗ ta khâm phục Dương huynh đó. Không biết có phải là vợ mình hay không mà huynh vẫn đối với Vân Tử La rất là tử tế, thật là người đa tình đa nghĩa vậy.

Họ Dương thở dài một tiếng:

- Ồ, quả có vậy, tuy tên tiện nhân kia không thể so với ta về tình nghĩa được nhưng ta là Dương Mục cũng phải giữ tình vợ chồng dù chỉ là trong một thời gian ngắn thôi.

Đến câu này thì Dương Hoa thực sự choáng váng vì y vừa xưng tên là “Dương Mục” đúng là tên thân phụ chàng khiến chàng gần muốn ngất đi vì kinh sợ: “Ta đang nằm mộng hay chẳng?” Chàng phải nghiêng rằng thật mạnh vào lưỡi cho đau đớn mới biết rằng đây là thật chứ không phải mộng: “Người này làm sao là phụ thân ta được, phụ thân ta đã chết lâu rồi cơ mà!” Giờ phút lâm tử của cha chàng, chàng vẫn còn nhớ như in trước mắt, lúc ấy mẹ chàng khóc đến thất thanh mà sao bây giờ có người xưng tên là thân phụ của chàng? Dương Hoa trong lòng hết sức hồ đồ: “Ta không chính mắt thấy thi thể của phụ thân nhập quan, hay là cha ta chưa chết?”. Không, không thể được, cha ta nhất định đã chết, tên này chỉ là mạo xưng thôi.

Trong lòng Dương Hoa khi mới nghe đến chữ “Dương Mục” đã nảy ý nghi ngờ nên nhất định không tin đây là cha mình thực. Trong bụng thì không tin nhưng ác thay trước mắt rõ ràng người ấy xưng tên là Dương Mục thì đúng là cha mình.

“Ta biết làm thế nào? Trời ơi! Ta biết làm sao?” Dương Mục đứng trước ngôi mộ của mẹ chàng, đọc to mấy chữ viết trên bia: “Vân nữ hiệp Tử La chi mộ. Người lập là Mạnh Nguyên Siêu.” bất giác nổi giận dưng dưng, y nghiêng rằng:

- Toàn đại ca, xin đại ca đứng yên đó xem tiểu đệ luyện công! Trong chớp mắt bên tai Dương Hoa nghe có tiếng gió rít lên u u rồi một tiếng ầm rất dữ dội tung cả đất đá. Chàng ngó ra xuyên qua bóng tối là tấm bia trên mộ phần mẹ chàng đã bị chưởng lực của Dương Mục chẻ đôi nằm mỗi mảnh một nơi. Dương Hoa nhìn thấy y đánh vỡ mộ bia của mẹ chàng, bất giác chàng nổi giận đến không tự kiềm chế giữ mình nữa, hai hàm răng chàng nghiêng vào răng phát ra tiếng động.

Tên quan họ Toàn là người phát hiện ra tiếng động ấy trước tiên, y hốt hoảng kêu lên:

- Hình như có ai ẩn nấp gần đây, ta mau trở về thôi Dương huynh! Dương Hoa sợ bọn họ phát hiện ra mình nhưng chưa kịp phản ứng gì bỗng nghe một tiếng hú ngân dài như long ngâm hổ tiếu rồi Mậu Trường phong cất giọng ồm ồm trên cành cây gần đó:

- Bọn chuột nhắt này ở đâu đến phá khuấy đây? Tiếng hú vừa dứt Mậu Trường Phong cũng vừa trên cao đáp mình xuống.

Nói thì chậm nhưng sự việc liên tiếp xảy ra vô cùng mau lẹ, chớp mắt thân ảnh Mậu Trường phong đã đứng sừng sững trước ngôi mộ, ông quát to:

- Bọn bây mau mau quỳ xuống tạ tội cùng Vân Tử La! Dương Mục cười gằn:

- Người có phải là chồng con gì của Vân Tử La mà xen vào đây? Hay là ngươi là gian phu của Tử La? Dứt lời không đợi đối phương trả lời, Dương Mục đưa cao song chưởng lên liền, giọng đối qua giận dữ:

- Người ẩn núp nghe lên mới đúng là đồ chuột hôi! Nên biết đã mười sáu năm, y khổ luyện Kim Cương Lục Dương Thủ, chiêu đã xuất ra rất ư là nguy hiểm, chỉ thấy bốn bên đều có bóng chưởng của y, đó là tuyệt kỹ gia truyền của họ Dương, một chiêu phát ra ẩn tàng trong đó đến sáu loại thể biến hóa như trong chiêu lại có chiêu, trong thể lại có thể.

- Bản lãnh của ngươi so với mười năm trước quả nhiên tiến bộ vượt bậc, Nhưng cách làm người so với mười năm trước tiếc thay lại chẳng tiến bộ mấy may.

Ông cũng nhấc song chưởng lên. Một tiếng “bùng” rất dữ dội. Dương Mục lão đảo lùi lại loạng choạng hai, ba vòng mới đứng vững.

Tên họ Toàn không biết trước mặt là Mậu Trường Phong, chỉ nghe Dương Mục mắng chửi nên đoán thầm: “Không lẽ tên này là Mạnh Nguyên Siêu? Y nổi tiếng dùng đao pháp sao không thấy dùng đao?” Mới nghĩ đến đây đã thấy Dương Mục lão đảo lùi sát bên y. Y không dám buồn nghĩ ngợi gì tiếp vội rút đao chém tới Mậu Trường Phong.

Hai tay y nắm hai ngọn đao lấp lánh dưới ánh trăng, đao tả thế chém hơi nghiêng quét ngang người theo thế Bút Vân Kiến Nhật còn đao hữu đâm thẳng mũi nhọn tới kéo thế Tiên Nhân Chỉ Lộ rồi đến giữa chừng hạ đao chớp nhoáng chém xuống. Thế này là thế liên hoàn ba đao liền một lúc chính là độc chiêu trong Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao.

Mậu Trường Phong kêu lên “a” một tiếng ngón tay búng ra đúng lúc đao của tên họ Toàn chém xuống, trảo của Mậu Trường Phong trúng ngay cán đao của y, khiến y vội vàng quay đao về, tay y thu đao lại rất mau lẹ tựa hồ như y vội vàng quay đao về, tay y thu đao lại rất mau lẹ tựa hồ như y không cần biết đao sẽ rất dễ đâm trúng y vậy. Mậu Trường Phong hỏi:

- Nghe nói Bắc Cung Vọng lúc sinh tiền có thu được một tên nghịch đồ có luyện Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao tên gọi là Toàn Đại Phúc, ấy có phải là người không? Toàn Đại Phúc tức nổ đom đóm mắt:

- Người là cái quái gì dám nói hồ đồ đến ta? Mậu Trường Phong cười khẩy:

- Thương Châu Thạch lão sư khi sáng chế ra Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao vốn là thuộc danh môn chính phái không thể ngờ được lại có một tên đồ đệ vô sỉ như người. Người không thích làm người, chỉ thích làm chó thì bảo sao ta không chửi cho được? Hừ, nghe người muốn thử đao pháp của Mạnh Nguyên Siêu, thật không biết lượng sức mình. Người không đáng cho Mạnh đại hiệp phải bắn đến đao đâu, ta sẽ thay Mạnh đại hiệp dạy cho người bài học! Lời vừa dứt song chưởng đã đánh tới, chiêu số lúc hư lúc thực không sao nhìn rõ nhưng chỉ qua vài chục chiêu số bỗng nghe hai tiếng “xoèng, xoèng” rất lớn, đao trong tay của Toàn Đại Phúc đã bị ông đánh rơi hết xuống đất.

Lúc ấy Dương Mục đứng ở bên ngoài, tự nghĩ Mậu Trường Phong nhất định không buông tha cho y, lòng rất muốn đào tẩu nhưng lại sợ chạy không thoát đành phải cố gượng đóng vai hảo hán quay đầu lại mắng:

- Mạnh Nguyên Siêu là một tên tiện nhân hạng nhất, người cũng đồng hạng với y, bọn người là lũ gian phu dâm phụ định giết người chồng chân chính của Vân Tử La ư? Hừ, biết rằng khi còn sống bọn người không dám ra tay, nay nằng chết rồi mới đến trước mộ nàng làm trò ô nhục.

Nghe lời ấy Mậu Trường Phong cả giận, ông mắng lại:

- Cũng vì trước mộ Vân Tử La ta không muốn sát sinh, nhưng riêng người ăn nói hồ đồ thì không giết không được! Dương Mục biết là không thể chạy được nữa bèn đưa chưởng lên nhưng Mậu Trường Phong đã nhanh hơn, song chưởng của ông như hai con rồng vẩy lộn ập xuống, chưởng thế ảo diệu khôn lường hốt nhiên từ hư hóa thật. Mặt trái của Dương Mục đã trúng một chưởng rất nặng vọt liền ra một luồng máu.

Toàn Đại Ohúc nhân cơ hội tìm đường chạy trốn, Mậu Trường Phong quát lên:

- Định chạy đi đâu? Hà hà, hôm nay cả hai phải chết trước mộ Vân Tử La mới giúp ta tiêu tan nỗi uất hận.

Toàn Đại Phúc vừa mới dậm bước đi lại bị gọi giật lại, lòng uất ức thầm nghĩ: “Bất quá ta và Dương Mục quyết đấu với hãn xem bên nào thủ thắng?” Thực ra Mậu Trường Phong muốn giết một người như Toàn Đại Phúc cũng chưa chắc đã dễ, huống chi giết cả Dương Mục? Nhưng ông cũng chỉ nói quá để áp đảo đối phương vậy thôi. Vả chăng Mậu Trường Phong là người rất nhiều tình cảm, đâu nỡ trước mộ Vân Tử La giết chết Dương Mục là người dù sao cũng đã có thời gian là chồng của nàng? Dương Hoa từ nãy đến giờ nấp trong hốc đá nhìn thấy mọi việc rất làm hổ thẹn vì hành động của phụ thân nếu Dương Mục là phụ thân của chàng vậy, tuy vậy nhìn Dương Mục bị người khác đả sát chàng cũng không nỡ, hà huống trong lòng còn nhiều nghi vấn chỉ có Dương Mục may ra mới giải thích được nên chàng không thể để Dương Mục bị giết.

Nếu chàng chắc chắn Dương Mục không phải là phụ thân của chàng có lẽ tâm trạng chàng sẽ đổi khác chăng? Lúc ấy Mậu Trường Phong phát mạnh tay áo, lưỡi đao của Toàn Đại Phúc đã lọt vào tay ông. Một luồng ánh quang lạnh lẽo vừa vụt qua đầu Dương Mục bỗng ở đằng sau phần mộ một thanh niên mặt mày lem luốc phi thân tới.

Dương Hoa xuất hiện vừa đúng lúc thay Dương Mục tiếp chiêu của Mậu Trường Phong.

Song chưởng vừa đụng nhau, phát ra tiếng trầm uất như tiếng sấm sét bị nén. Hổ khẩu của Mậu Trường Phong tê rần nóng như có lửa đốt cổ gượng lại nhưng thân hình lay động còn Dương Hoa đứng vững như đồng ngay trước mặt Dương Mục cố ý lấy thân che chở cho y.

Mậu Trường Phong kêu “ôi” một tiếng kinh ngạc rồi hỏi:

- Người là người nào? Tuy hỏi vậy nhưng trong lòng ông kinh sợ nhủ thầm: “Tuy ta chưa vận toàn lực nhưng xem tên này còn trẻ tuổi mà đã đỡ được Thái Thanh Khí Công thì cũng quả là lợi hại lắm”.

Nguyên vì Mậu Trường Phong đánh ra chưởng này là chắc chắn hạ gục Dương Mục nên chỉ dùng có ba phần công lực, đến khi đụng chưởng với Dương Hoa mới biết đối phương không phải dễ áp đảo nên mau lẹ phản chưởng biến thành Thái Thanh Khí Công nhưng chưởng cũng chưa tung ra hết sức lực liền bị bật lại bởi chưởng phong của Dương Hoa. Nên biết nội lực của Mậu Trường Phong hiện nay dù chỉ phát ra ba phần, trong giới giang hồ võ lâm cũng khó có ai đối đầu nổi.

Dương Hoa cũng biến chưởng mong chiếm được phần tiện nghi trước, chàng biết Mậu Trường Phong là kẻ đã tu luyện đến mức trường phong lưu hỏa thuần thanh nên không đợi Mậu Trường phong kịp suy nghĩ, chàng liền tiếp đánh tới mấy thế liên hoàn. Cũng may, Mậu Trường Phong là kẻ mền tài nên chưởng ra đối với Dương Hoa có phần gượng nhẹ.

Dương Hoa đứng chắn trước mặt Dương Mục rõ ràng có ý che chở cho y khiến Toàn Đại Phúc tưởng chàng và Dương Mục là huynh đệ chi đây còn Mậu Trường Phong thì nghĩ: “Tên tiểu tử này đã che chở cho tên Dương Mục ắt là cùng bọn ứng khuyển của triều nhà Thanh, võ công của y so với tuổi quả là lợi hại, nếu ta không diệt trừ y hôm nay có lẽ ngày sau sẽ là mối đại họa cho giang hồ”. Nghĩ vậy liền quát lớn:

- Hảo tiểu tử! Đừng tự mình tìm đến chỗ chết! Lời vừa dứt, chưởng phong chém xuống liền.

Dương Hoa cũng biết về công lực chàng vẫn còn kém Mậu Trường Phong xa lắm, chợt nhớ đến Huyền Công Yếu Quyết của Trương Đan Phong có dạy về tâm pháp “tỵ thực trích hư” (Tránh đòn thực đánh vào chỗ hư) liền trường thân bước hai cánh tay cong lại hóa giải chưởng lực của Mậu Trường Phong.

Mậu Trường Phong hô lên “Giỏi lắm!” rồi lắc đầu tác lưỡi “Thật đáng tiếc!” chiêu thế liền bám theo Dương Hoa.

Dương Hoa từ khi rời khỏi khu thạch lâm chưa từng gặp đối thủ nào võ công cương ngạnh như Mậu Trường Phong nên tự nhiên trong lòng phần khích, bao nhiêu tạp niệm liền vất hết ra ngoài, tập trung vào lời dặn của sư phụ: “trước mắt có địch nhưng trong tâm hoàn toàn không có địch”, bao nhiêu võ công đã học tập được liền mang ra thi thố, chỉ trong chớp mắt toàn bộ võ học dung hợp quán thông biến thành chưởng pháp cùng Mậu Trường Phong đối đầu qua hơn hai mươi chiêu thế mà vẫn không c#o chút gì nào núng khiến Mậu Trường Phong hết sức kinh ngạc.

Dương Mục và Toàn Đại Phúc lúc trước định tìm đường tẩu thoát nay thấy Dương Hoa đối địch ung dung với Mậu Trường Phong liền bỏ ý định ấy, muốn ở lại hợp lực với Dương Hoa hạ Mậu Trường Phong để tranh công.

Trận đấu với Mậu Trường Phong càng lúc càng ác liệt và do đó Dương Hoa càng vận dụng được những điều ảo diệu của võ công học ở Trương Đan Phong khiến Toàn Đại Phúc và Dương Mục đều mừng thầm trong bụng.

Toàn Đại Phúc hô lớn liền:

- Bọn ta cùng ở một đội quân, phải trừ tên họ Mậu đi thôi.

Thực ra đây là do y bịa ra như thế để áp đảo tinh thần Mậu Trường Phong khiến Dương Mục hiểu lầm “Thiếu niên này hết sức bảo vệ ta như vậy không biết y là người của như lâm quân thật chẳng? Ô chắc đúng rồi, có lẽ y thấy ta được triều đình trọng vọng nên tận lực với ta, đây đúng là cơ hội tốt nhất giúp ta trừ tên Mậu Trường Phong này!” Nhưng Mậu Trường Phong quả là võ công cao cường, ông chỉ cần một tay đủ đối phó với Dương Mục và Toàn Đại Phúc, còn toàn bộ tâm ý ông chú trọng đối phó với Dương Hoa.

Dương Hoa trong lòng không còn một chút tạp niệm, càng đánh càng biểu lộ tinh thần, người chàng thoảng qua thoảng lại, chưởng và quyền, trảo liên tiếp xuất chiêu biến hóa không thể ngờ được như muôn ngàn chiêu thế, bộ pháp của chàng cũng trở nên ảo diệu lúc thì như mã bộ, lúc hư bộ, lúc đảo bộ, lúc dục bộ tiến thoái linh động không thể nào là không chiếm phần tiện nghi, khiến càng đánh Mậu Trường Phong càng kinh sợ, ông than thầm: “Tên trẻ tuổi này chỉ cần mười năm nữa nhất định sẽ hơn hẳn ta, tiếc rằng một tay kỳ tài võ học như vậy mà lại cam tâm đi làm ứng khuyển cho triều đình!” Bỗng nhiên Mậu Trường Phong cất tiếng hú lên Chương lớn, dùng tám thành công lực của Thái Thanh Khí Công lật chưởng úp lại quét, chưởng lực rất trầm trọng nhưng không vũ bão đúng là chiêu thế thượng thừa của tinh hoa võ học. Dương Hoa cảm thấy giữa bụng như có một luồng khí nóng nhưng chưởng của Mậu Trường Phong đột ngột dừng lại không đánh tiếp nữa chỉ cách người Dương Hoa một gang tay.

Dương Hoa vội vàng đảo người lui lại ba bước, tay rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Mậu Trường Phong vẫn để yên chưởng trước mặt, cười hỏi:

- Hảo tiểu tử, ngươi chưa chịu phục ta ư? Hay cần đấu kiếm nữa? Tốt lắm để ta xem kiếm pháp của ngươi ra sao? Dương Hoa chém liền một kiếm tới, thế kiếm đi khiến Mậu Trường Phong không kèm được tiếng kêu kinh ngạc. Thế kiếm này chính là do Dương Hoa tự giác ngộ sáng chế ra từ Vô Danh Kiếm Pháp kiếm thế khi xuất ra phiêu hốt bất định không có chiêu thức gì cả nhưng nó tùy đối phương công hay thủ, cao hay thấp mà tức thì biến hóa.

Mậu Trường Phong liền xuất thế Huyền Diệu Hoạch Sa rồi giữa chừng biến thành thế Tô Tần Bội Kiếm rồi lại biến thành thế Thái Hòa Hiến Hoa liên tiếp biến thế ba lần. Kiếm pháp của Mậu Trường Phong đã đến chỗ tùy tâm ý thu phát biến ảo theo lòng mình nên rất khó đo lường.

Dương Hoa kết hợp giữa kiếm và chưởng hữu thủ thì sử dụng kiếm theo những chiêu thế trong Vô Danh Kiếm Pháp nhưng tả thủ chưởng vẫn nhắm chỗ sơ hở của đối phương đánh tới.

Trong một lúc lúng túng vì kiếm của Dương Hoa, Mậu Trường Phong bị trúng một “nhục chưởng” lão đảo phải lui lại đến ba, bốn bước cố gượng mới đứng vững được. Khi đang lão đảo, Mậu Trường Phong kêu khổ thầm trong bụng vì đây là cơ hội rất tốt cho Dương Hoa đâm kiếm công kích tiếp nhưng không hiểu sao Dương Hoa lại không lợi dụng cơ hội ấy.

Riêng Dương Mục đứng ngoài lại vui mừng kêu lên:

- Tốt quá, chúng ta hãy cho lão thêm một chưởng nữa để lão chết hẳn đi!

Toàn Đại Phúc không đợi y nói dứt, múa liền Ngũ Hổ Đoạn Phong Dao mau lẹ tấn công Mậu Trường Phong. Đường đao nhắm ngay huyết Thiên linh cái của họ Mậu bổ xuống, chưa kịp trúng đích bỗng nghe “canh” rất lớn, đao đã tung lên trời gây làm đôi bắn ra hai nơi, Toàn Đại Phúc há hốc mồm ngậy người nhìn kiếm quang của Dương Hoa vừa vụt tới phạt gãy đao của mình, y kinh ngạc đến độ lười riu cả lại:

- Tiểu tử... ơ... ơ... ta giết chết lão họ Mậu đi chứ? Dương Hoa lạnh lùng tiến lại gần y, xuất kỳ bất ý chàng xuất cước rất bất ngờ đá họ Toàn tung lên như trái bóng bắn ra xa có đến ba trượng.

Mậu Trường Phong bị trúng chưởng, ứng phó với kiếm pháp tuyệt luân của Dương Hoa đã khó khăn lắm rồi không ngờ còn bị tập kích thành linh ở hai bên, nhưng ông không tưởng tượng được Dương Hoa lại bắt ngờ xuất chiêu cứu mình khỏi tay Toàn Đại Phúc nên ông cũng ngậy người ra kinh ngạc.

Toàn Đại Phúc la hoảng:

- Ngươi... ngươi... làm cái gì thế? Trong bụng y vẫn còn ngờ Dương Hoa lỡ tay đánh trúng đao mình chứ không biết đó là chủ ý của chàng.

Dương Hoa trầm giọng quát:

- Cút đi! Rồi dường như không lý gì đến y nữa, chàng xoay kiếm lại tiếp tục tấn công Mậu Trường Phong.

Lúc ấy Dương Mục cũng thừa cơ thi triển Kim Cương Lực Dương Thủ vươn trảo pháp bấu vào xương tỳ bà của họ Mậu, liếc nhìn Toàn Đại Phúc bị Dương Hoa đá một đá khá nặng, y cũng phải kinh ngạc ngậy người ra khiến đồn thế chậm hẳn lại, Mậu Trường Phong hơi ngậy người tránh được.

Mậu Trường phong tránh đòn của Dương Mục nhưng lại nhìn vào Dương Hoa hỏi liền:

- Người không phải là đồng bọn của chúng ư? Từ nãy giờ ông cứ đinh ninh Dương Hoa phải là đồng bọn của Toàn Đại Phúc, không ngờ chàng lại cứu ông nên ông mới kinh ngạc hỏi như vậy. Tuy miệng hỏi nhưng tay ra chiêu thế không dám chậm chút nào vì lúc ấy Dương Mục cũng đã rút kiếm tấn công mấy chiêu liên tiếp.

Dương Hoa không trả lời, ánh thép của chàng xẹt qua như điện chớp thành chiêu Hoàn Viên Đoạn Phong cản bước tấn kích của Dương Mục rõ ràng là cố ý ngăn cản không cho Dương Mục đả thương Mậu Trường Phong.

Dương Hoa kéo một đường kiếm kỳ dị không theo chiêu thế nào cả, miệng quát lớn:

- Cút mau! Cút mau! Dương Mục trong lòng kinh nghi bất định, ngó lại thấy Toàn Đại Phúc đã ôm vết thương chạy mất, không ngờ tên tiểu tử này lại theo phe Mậu Trường Phong, rõ ràng không thể đối địch được vội vàng không dám nói năng gì nữa chuyển thân chạy theo Toàn Đại Phúc liền.

Dương Hoa lui lại mấy bước tay nắm đốc kiếm từ từ đưa chếch mũi kiếm lên rồi chậm rãi múa một bài kiếm như không chú ý gì tới động tĩnh của Mậu Trường Phong nữa.

Nhìn hành động của Dương Hoa, Mậu Trường Phong không hiểu chàng có chủ ý gì, nhưng ông nghĩ mình có vai vế tuổi tác hơn hẳn chàng nên không tiện hỏi, vả lại lúc nãy chàng quát lên: “Cút đi, cút đi!” mà không biết ám chỉ ai nên trong lòng ông có ý giận nên nhân lúc Dương Hoa vừa bước lui mấy bước, ông rút kiếm ra khỏi vỏ, miệng hỏi:

- Tiểu huynh đệ, ta không biết ngươi là người như thế nào, bây giờ không còn ai nữa cả, chúng ta có thể dùng kiếm thoải mái xem ai hơn ai được rồi! Nghe câu ấy Dương Hoa thầm nghĩ: “Ông không biết ta nhưng ta biết ông, ta sợ gì mà không dám so kiếm?” Thực ra, trong thâm tâm chàng lấy làm hổ thẹn không dám thú thật với Mậu Trường Phong tên phụ thân của chàng.

Mậu Trường Phong nói lớn:

- Cẩn thận đấy, tiếp chiêu.

Chớp mắt kiếm đâm tới nhanh như điện xẹt. Dương Hoa hoành ngang lưỡi kiếm, chỉ nghe tiếng “choang” rất lớn, hổ khẩu của chàng chấn động khiến chàng ngạc nhiên đến biến sắc mặt.

Mậu Trường Phong cười nói:

- Chiêu kiếm ấy của ta giống y như chiêu kiếm trước của ngươi, phải không? Nguyên vì Mậu Trường Phong sử dụng chiêu ấy giống hệt như chiêu kiếm vừa rồi của Dương Hoa đánh gãy đao của Toàn Đại Phúc, chẳng những chiêu số đã tương đồng mà còn giống cả thủ pháp chàng lúc ra chiêu nữa. Chỉ khác có một chút là chiêu thế của Dương Hoa vận dụng được nội công của Huyền Công Yếu Quyết nên chém gãy đao của đối phương còn chiêu thế của Mậu Trường Phong tuy giống hệt vậy nhưng không chém gãy được kiếm của Dương Hoa. Vả lại, trong chiêu thế này dường như Mậu Trường Phong cũng có phần nương tay vì dù không chém gãy được kiếm Dương Hoa, ông cũng dư sức để đánh rơi kiếm chàng xuống đất vì thực ra về thực chất võ học của ông vẫn có sự công phu tu luyện lâu hơn chàng nhiều.

Dương Hoa thấy kiếm chiêu và lời nói của Mậu Trường Phong liền tưởng Mậu Trường Phong có ý trêu chọc mình bèn tức giận quát lớn:

- Kiếm pháp của ta tất nhiên còn kém ông nhưng đừng dùng đó mà đùa với ta! Mậu Trường Phong cười ha hả:

- Kiếm pháp của ngươi rất cao minh nhưng theo ta biết tài năng của ngươi chưa sử dụng hết đâu, nhưng hình như tâm thần ngươi chưa được an định. Cẩn thận đấy, chiêu thứ hai, ta không nương tay nữa đâu.

Chớp mắt một cái, kiếm của ông thay đổi vừa xuất chiêu vừa nói:

- Lúc nãy ngươi cứu ta một thế, ta cũng vừa lưu tình với nhau một thế, vậy là đủ lẽ rồi.

Xem đây.

Chiêu thứ hai cùng theo lối đâm xoẹt tới với thế rất dũng mãnh.

Dương Hoa đảo thân liên tiếp hai vòng để mũi kiếm lướt qua bên áo khiêu khích:

- Tốt lắm! Lại đây, nếu có đủ bản lĩnh giết được ta hà tất phải hạ thủ lưu tình làm chi! Mậu Trường Phong cũng quát:

- Hảo tiểu tử, người ương ngạnh lắm! Miệng quát như vậy nhưng trong lòng ông lại nghĩ: “Tiểu tử này là tay sai của triều đình nhà Thanh nhưng xem ra cũng không giống với lũ tay sai tầm thường khác!” Dương Hoa đã giận lắm, chàng điều khiển kiếm bay lượn chớp nhoáng như gió cuốn trong nháy mắt đã đánh tới bảy thế, Mậu Trường Phong chỉ đánh trả được năm thế còn hai thế đành phải tránh kiếm. Kiếm Dương Hoa đi cực kỳ mau lẹ nhưng vẫn chưa trúng được Mậu Trường Phong, bất giác chàng than thầm trong bụng: “Hay là ta quên mất yếu chỉ của Vô Danh Kiếm Pháp rồi chăng?” Ý chỉ của Vô Danh Kiếm Pháp là lâm thời ứng biến rồi sau đó mới tùy đối phương xuất thế chế ngự. Đã lập tâm sẵn, nên kiếm pháp của Dương Hoa biến đổi, không vũ lộng như mưa bão nữa mà xuất chiêu rất chậm, tùy chiêu thế của đối phương mà thi triển. Quả là kỳ diệu hơn hẳn khi chàng đi kiếm mau, chiêu số đưa ra như vô cùng vô tận.

Mậu Trường Phong cũng đưa kiếm đi rất chậm chạp.

Đánh thêm hơn mười chiêu nữa, hai bên kiếm thế đều giống như nặng nề trầm trọng, từ từ đánh bên này một chiêu, bên kia một chiêu kiếm không hề giao nhau, thậm chí còn xa cách nhau vài trượng nữa không thể nào có thể đả thương nhau được, mới nhìn qua như là hai bên luyện kiếm học tập lẫn nhau vậy.

Thực ra, thoát nhìn tưởng là như đùa giỡn nhưng cả hai đều để hết tâm lực vào từng chiêu số.

Đánh thêm một lúc nữa, hai bên xuất kiếm càng chậm rãi.

Đột nhiên cả hai cùng nhảy tới cùng một lúc, kiếm chớp như ánh điện cùng chém vào nhau nhưng mỗi thế mỗi bên hoàn toàn tương phản. Chiêu pháp của Dương Hoa là ảo diệu biến chuyển còn chiêu pháp của Mậu Trường Phong thì bình thường như không có gì lạ lùng như không cần tiến hóa nhưng thế thủ, thế công đều hết sức kín đáo. Mỗi khi kiếm chạm nhau, Dương Hoa đều thấy hồ khẩu chấn động đau đớn.

Mậu Trường Phong thở dài một tiếng:

- Nếu nói về sự ảo diệu của kiếm pháp thì hiện nay người cũng vào loại cao thủ đó.

Nhưng yếu lý của kiếm thuật thì dường như chưa am hiểu gì cả. Kiếm pháp trong thiên hạ phạm chỉ gói gọn trong ba chữ: “trọng”, “chuyết” và “đại”. Nếu học được ba chữ ấy, người sẽ tiến đến cảnh giới vô địch kiếm đó! Nghe ba chữ của Mậu Trường Phong vừa nói, Dương Hoa tỉnh ngộ liền, chàng nhớ lại các yếu quyết kiếm thuật của chư vị sư phụ chẳng qua khi luyện tới bậc lô hỏa thuần thanh tối cao thì đều phản phác qui chân, xem nặng như nhẹ, tưởng là vụng nhưng là cực khéo, tưởng là nhỏ lại rất lớn.

Dương Hoa nghĩ thầm: “Ba chữ chân ngôn ‘trọng’, ‘chuyết’ và ‘đại’ ai mà không biết.

Nếu cho ta thêm vài năm luyện Huyền Công Yếu Quyết nữa thì để gì người có thể thắng ta?” Dương Hoa xét về kiếm pháp thì có thể nói đã lên tới mức thượng thừa, nhưng xét về công lực lại còn khá non nớt, chàng cũng biết vậy nên miệng vừa nói:

- Đa tạ lời chỉ giáo.

Kiếm vừa chuyển động thu về liền nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn vào đầu kiếm của Mậu Trường Phong.

Mậu Trường Phong cười nhẹ:

- Nếu nói về kiếm pháp người cao hơn ta đấy, người đã gặp được vị chân sư cao thủ nào mà không tự biết chăng? Nói rồi xuất chiêu tấn công tiếp.

Lần này cả hai cẩn thận hơn, chú ý tìm những sơ hở để tấn kích.

Đánh thêm độ nửa giờ nữa đột nhiên chàng thấy tâm máy động liền phản thân nhảy ra khỏi vùng kèm tỏa của kiếm đối phương quăng kiếm xuống đất, mắt buồn rười rượi:

- Ta xin chịu thua, tùy sự xử trí của người đó! Mậu Trường Phong thu trường kiếm lại, mũi kiếm đã dím sát vào yết hầu Dương Hoa, chỉ cần nhấn mạnh thêm chút nữa là có thể giết chết ngay chàng được rồi. Nhưng không hiểu sao họ Mậu chân chờ không chịu hạ thủ.

Cuối cùng, rất lâu sau Mậu Trường Phong than một câu:

- Rất uổng phí cho cao thủ như ngươi mà không biết đâu là trắng đâu là đen, cam tâm làm tay sai cho bọn triều đình nhà Thanh. Ta không nỡ giết ngươi, để ngươi có dịp xét lại kỹ lưỡng hành vi của mình xem có đáng thẹn hay không? Nói rồi tra kiếm liền vào bao, quay gót đi thẳng. Vừa đi xa vừa hát một khúc ca cuồng ngạo mà Dương Hoa chỉ còn nghe loáng thoáng được mấy câu: “Giang hồ lạc phách cần gì? Tâm can bỏ hết vãn vi cuộc đời An nhiên cứ việc đùa chơi...” Tiếng ca bị những vách núi dày dội lại như cứ lẫn quẩn bên tai chàng nhưng thực ra người đã xa lắm rồi. Trong lời ai nghe như có một nửa uất hận, một nửa hào hùng như muốn gởi gắm chút tâm sự gì đó xuống dưới huyết mộ của Văn Tử La? Dương Hoa tuy không biết hết tâm sự của Mậu Trường Phong nhưng chàng có cảm giác những lời ca ấy là gởi gắm tâm sự cho người dưới mộ. Mà người dưới mộ ấy lại chính là thân mẫu của chàng.

Ngẩn ngơ lắm Dương Hoa mới quỳ gối trước mộ mẹ, lạy mẹ ba lạy than thở:

- Mẹ ơi, khi sống chắc mẹ chẳng vui gì, đến chết mà hình như còn chưa yên dưới mộ.

Bất kể mẹ đã làm gì lúc sinh thời, mẹ vẫn là người con kính yêu nhất trên đời. Mẹ ơi, nếu mẹ còn bị ai nói xấu con nhất định vì mẹ rửa hờn! Chàng lạy mẹ thêm một lần nữa, trong bụng thầm từ biệt mẹ rồi quay gót.

Trong lòng cực kỳ đau đớn hoang mang, Dương Hoa cứ mặc cho chân bước từng bước không có ý định đi đâu tới đâu cả. Cứ đi thẫn thờ vô định như vậy một lúc, hốt nhiên chàng sức nhìn thấy thăm thẳm cây cối dưới chân mình và trên đầu ánh trắng sáng vàng vạc như gần lại. Thì ra chàng đã vô tình đi lên tận đỉnh núi.

Chung quanh vẫn là màn đêm lạnh người, chàng ngồi bệt xuống một mô đất, lòng thương cảm bi thương chàng không ngăn được bật ra tiếng khóc.

Đột nhiên chàng nghe thấy tiếng gọi xa xa:

- Hoa nhi, con đâu rồi? Âm thanh nghe quen thuộc. Dương Hoa kinh hoảng vội vàng nằm rạp xuống đất nhìn phía phát xuất ra tiếng nói.

Có vài bóng người thấp thoáng trước mặt chàng. Tiếng hỏi ấy phải chăng là tiếng Dương Mục? Chàng nép vào một gốc cây lớn im lặng theo dõi, phút chốc quả là Dương Mục đang lần mò trở lại tìm chàng.

Dương Hoa trong lòng cũng đang hết sức phân vân vì chưa lý giải nổi người này có thực là phụ thân của chàng hay không. Vả chăng, nếu y xứng là thân phụ chàng thì ắt có âm mưu gì? Chàng bước ra khỏi chỗ ẩn thân hỏi ngay:

- Bọn chó săn còn trở lại đây làm chi? Dương Mục nhìn thấy Dương Hoa còn lại một mình lộ vẻ mừng rỡ:

- Hoa nhi đã giết chết tên Mục Trường Phong rồi ư? Ta... ta... tìm con vì chính ta... là...

là phụ thân của con đây mà...

Hai tiếng “phụ thân” thoát ra khỏi cửa miệng của y cách rất ngượng ngùng lúng túng.

Dương Hoa lạnh lùng:

- Có gì làm bằng? Dương Mục cười gằn ba tiếng:

- Hoa nhi, mẹ con chết rất thảm, ta cũng không vui vẻ gì nên lưu lạc phải làm tay sai cho Thanh triều là để báo thù cho mẹ con.

- Mẫu thân chết vì binh khí của bọn quan quân nhà Thanh, hà cớ gì làm tay sai mà lại báo thù cho mẹ? Dương Mục thở dài, giọng thương tâm:

- Mẫu thân con chết hết sức thê thảm, thảo nào con không thương tâm. Nhưng người chết nào con không thương tâm. Nhưng người chết là hết, dù sao con cũng còn phụ thân là ta đây! Câu ấy lại càng khiến Dương Hoa thêm giận, chàng thầm nghĩ: “Có lẽ chính y không biết chừng đã gây nên cái chết thảm của mẹ ta”. Bây giờ y nỡ đi làm tay sai cho giặc còn nói lời ân nghĩa, vì vậy chàng im lặng không buồn đáp lời Dương Mục.

Dương Mục thấy chàng không nói không rằng trong bụng mừng thầm vì tưởng chàng đã tin lời y nói nên bước thêm một bước:

- Ta vốn biết ngay từ đầu con đúng là Hoa nhi, nhưng tiếc rằng con chưa biết ta nên lúc này bênh vực tên ma đầu Mục Trường Phong, cuối cùng tình phụ tử vẫn là thâm trọng...

Dương Hoa không thể nhịn được nữa, hét lên một tiếng:

- Người đừng ăn nói hồ đồ nữa, phụ thân ta đã chết lâu lắm rồi, người dám mạo nhận trắng trợn vậy ư? Hãy đi mau! Dương Mục vẫn cười:

- Hoa nhi, con lầm lẫn rồi đó. Ta chính là phụ thân của con. Xưa kia chỉ giả chết vì tình thế bắt buộc, con chưa biết chuyện ấy đâu? Dương Hoa sấn giọng:

- Ta không lầm lẫn đâu, chính người mới là người lầm! Dương Mục không đợi chàng nói hết câu, vội vàng tiếp:

-Ồ, có lẽ chính ta mới lầm. Nhưng con có biết nguyên nhân vì đâu mà lầm lẫn không? Chàng gạt đi:

- Ta không biết, và cũng không cần biết nguyên nhân, chỉ biết kẻ dám mạo nhận phụ thân của ta, ta sẽ không dung thứ.

Vừa dứt ba tiếng “không dung thứ” chàng vận chưởng đánh xuống một khối đá lớn ngay trước mặt như muốn trút tất cả giận dữ xuống đó. Khối đá vỡ ngay ra làm đôi, cát bụi bay lên lả tả. Chàng trút được nỗi giận xuống tảng đá, tỉnh táo nhìn về mặt kính hoàng của Dương Mục.

Dương Mục có vẻ sợ thật sự, y lùi liền hai, ba bước, miệng cứ ấp úng: “Tốt, tốt lắm” rồi tiếp:

- Ta đi... ta sẽ đi, sẽ có một ngày con hiểu minh bạch hơn...

Y định bụng sau câu nói ấy thế nào Dương Hoa cũng hỏi “Cái gì minh bạch?” nhưng chàng lại im lặng nên y lùi mấy bước nữa rồi cứ chần chừ không chịu đi nữa vì thấy mưu đồ của mình chưa thực hiện được.

Y lùi thêm mấy bước nữa rồi đứng lại, trong lòng tính toán tìm cách lay chuyển tình thế. Thực ra, trong lòng Dương Hoa lúc ấy cũng rất phân vân, nghi hoặc này chỉ có Dương Mục mới có thể giải hộ chàng. Làm sao chàng có thể nhận một tên tay sai cho kẻ thù làm cha được? Dương Mục đã định xong mục đích, ho liền mấy tiếng:

- Ta sẽ kể cho con nghe một câu chuyện cũ. Chuyện này nghe xong con sẽ nhận thực ai là phụ thân của con...

Vừa nói câu ấy y vừa quan sát phản ứng của Dương Hoa, thấy chàng đứng im không nói gì, y chậm rãi kể:

- Ngày xưa có một người làm nghề “bảo tiêu” danh chấn giang hồ, bản lĩnh vừa cao cường lại vừa giao du rất rộng. Vì làm nghề bảo tiêu nay đây mai đó trên giang hồ hai phe hắc bạch đều là chỗ quen biết, thậm chí có giao tình với cả giới hiệp khách anh hùng...

Ngừng lại một chút, thấy Dương Hoa có vẻ lắng nghe, y tiếp:

- Nói tóm lại là y rất nhiều bằng hữu nhưng nếu nói là bạn thân thiết sinh tử nhất chỉ có một người. Người này lúc đó là một thủ lĩnh nghĩa quân ở vùng Tiểu Kim Xuyên...

Nghe đến mấy câu ấy, Dương Hoa hơi giật mình trong lòng thầm hỏi: “Y vừa nói tới Mạnh Nguyên Siêu chẳng? Ta hãy nghe xem y nói thế nào về Mạnh đại hiệp...” Giọng Dương Mục vẫn chậm rãi:

- Khi vị tiêu đầu ấy biết bằng hữu thâm giao với người bạn ấy, y còn chưa đến vùng Tiểu Kim Xuyên mà trú ngụ thường xuyên tại nhà tiêu đầu. Vị tiêu đầu này có một người vợ cũng trong giới võ lâm nên mỗi khi người bạn tới ở người vợ bạn đều ân cần tiếp đãi.

Vị tiêu đầu lấy làm hạnh phúc vì vừa có vợ hiền lại vừa có bạn quý, chẳng bao lâu hai vợ chồng sinh hạ được một người con. Tất cả đều sung sướng không nghĩ gì đến tai họa sẽ chính từ trong nhà mà ra.

Dương Hoa nghĩ tới đó không những không tò mò mà còn hơi ghê tởm vì chàng biết y sắp nói đến chỗ chính yếu của câu chuyện. Chàng không thể bịt tai được nên vẫn nghe lời của Dương Mục có vẻ rất lấy làm đau khổ:

- Không ngờ lửa ở gần rơm, vì vị tiêu đầu phải xa nhà luôn luôn với việc bảo tiêu nên ở nhà người bạn thân với vợ mình đã lén lút tư tình từ lúc nào. Sau đó vị tiêu đầu mới biết rõ người bạn kia sở dĩ kết giao thâm tình với mình chỉ vì muốn chiếm đoạt vợ mà thôi. Ôi! Lòng người thật dễ tiện, xưa nay ai cũng tưởng người bạn ấy là hạng hiệp nghĩa, ai ngờ lòng lang dạ thú. Việc tư tình đã phát tác lâu rồi, tình cờ một lần nọ, tiêu đầu trở về nhà sớm, hơn dự định hai ngày mới bắt gặp rõ ràng vợ mình và bạn đang ở trong phòng dâm ô với nhau... Ô, việc này kế tiếp vừa bản miệng ta mà lại thêm bản tai con... có lẽ ta không nên kể tiếp nữa...

Dương Hoa nghe đến đây đầu óc quay cuồng như muốn bất tỉnh tuy chàng chưa thể tin hoàn toàn câu chuyện của Dương Mục. Chàng thầm hỏi lòng: “Nếu như câu chuyện này thì Mạnh Nguyên Siêu thường ở nhà ta, vì sao ta hoàn toàn không nhớ? Lúc ấy tuy ta còn nhỏ nhưng sao khi cha ta chết ta lại nhớ rõ?” Dương Mục dường như cũng biết Dương Hoa chưa tin hẳn nên lộ vẻ thống khổ nói tiếp:

- Vị tiêu sư ấy từ khi biết việc xấu xa của vợ mình vô cùng đau đớn nhưng vẫn nói với vợ ‘Ta không dám ngăn cản tình riêng của em, nhưng xin em hãy vì đứa con của chúng ta còn quá nhỏ. Khi nào con khá lớn, ta với em sẽ chia tay để em tự do sống với tình nhân’.

Người vợ khóc lóc nhận hết mọi sai lầm xin được chồng dung thứ và hứa từ nay sẽ tuyệt với tình nhân. Vị tiêu sư rộng lượng tin lời vợ. Không ngờ chỉ vài năm sau, tên bạn lòng lang dạ thú ấy lại quay trở lại sau khi đã giang hồ ở những phương trời xa. Và cũng không thể ngờ được đôi dâm phu gian phụ ấy lại tiếp tục lén lút với nhau.

Một hôm ta bắt quả tang bọn chúng đang tình tự trong vườn hoa nhà, không dằn được tức giận, ta có đánh gian phu một chưởng nhưng con biết, gian phu là một tên võ nghệ hết sức cao cường nên hắn đánh lại ta và ta không thể đứng được, đành giả chết để che mắt bọn chúng. Người dâm phụ ấy chắc con đã đoán được là ai và tại sao con cứ tưởng thân phụ con đã chết. Sau khi ta giả chết, dâm phụ trao con cho Bốc Thiên Điều và Ân Cừ Thế, còn ta từ đó gia đình tan nát, đến bây giờ ta còn hận oán cừu này, và về việc tại sao ta lại cam tâm theo bọn quan quân Thanh triều là cũng do muốn báo oán...

Dương Hoa rất đau đớn phân vân khi nghe xong câu chuyện của Dương Mục, chàng hét lên:

- Ta không tin, ta không tin. Mẫu thân ta với Mạnh Nguyên Siêu chung thủy vẫn là hai người bạn thâm trọng, lẽ nào làm chuyện bại hoại luân thường như thế? Tuy ngoài miệng nói quả quyết như vậy nhưng trong lòng Dương Hoa thực sự đang nổi lên cơn sóng gió luôn luôn có hai ý tưởng giằng xé chàng “Chuyện này là chuyện thực chẳng? Hay là chuyện giả chẳng? Không, không, ta không thể tin được, ta không thể tin được”.

Dường như Dương Mục cũng đoán biết chàng không tin vào y nên y dùng đòn tâm lý nói tiếp:

- Con biết không, làm tay sai cho thanh triều là nỗi thống khổ của đời ta, nhưng Mạnh Nguyên Siêu là tay võ lâm cao thủ, nếu một mình ta làm sao... làm sao...

Rồi y giả vờ chùi mấy giọt nước mắt:

- Thân phận ta bây giờ, vợ hiền đã chết, con yêu không biết lưu lạc phương nào, mười năm hơn mà ta vẫn còn nhớ như y gương mặt của con... tất cả chỉ do tên bằng hữu khốn nạn đã hại ta... Nay ta chỉ còn một mình con độc nhất là thân thích trên đời... nếu tìm được con nhất định ta sẽ cải tà quy chính...

Dương Hoa nghe lời than thở của y cũng có chút thành khẩn, bụng thầm nghĩ: “Những lời gạt gẫm cũng cảm động thực, tiếc rằng ta không còn là trẻ lên bảy nữa”.

Dương Mục bồi thêm đòn tâm lý nữa:

- Chắc con định hỏi ta “Tại sao ta cần gặp con mới cải tà quy chính?” Ấy là vì bây giờ ta tuổi tác đã cao, bản lĩnh lại không lấy gì làm cao cường, nếu không có sự bang trợ của con ta không thể nào thoát khỏi tay địch nhân được mà địch nhân của ta nổi tiếng là đao pháp đệ nhất thiên hạ nếu ta không ẩn thân khuất phục quan quân triều đình thì ta đã thực sự chết vì tay y rồi. Ôi, giờ ta chỉ còn hy vọng báo cừu bởi con ta...

Kể đến đó, Dương Mục thở dài than:

- Con nghe chuyện này thấy ra sao? Nếu thí dụ như con là con của vị tiêu sư ấy con sẽ làm gì? Dương Hoa thẳng người, giọng rành mạch:

- Mỗi người tự có trách nhiệm với mình, sao lại cứ phải nương cậy vào người khác? Nếu ta là con ruột của vị tiêu sư ấy, không cần phải ai nói gì cả, ta sẽ quyết vì đại nghĩa diệt thân tình! Vừa nói dứt câu “đại nghĩa diệt thân tình” chàng xoay chuyển hướng lên trên đánh rung một cành cây ở trên đầu. Dương Mục hoảng sợ, y biết khi chàng nói câu “diệt thân tình” là đã quyết, e rằng ở lại thêm bất lợi, y chớp nhoáng xoay mình bỏ đi.

Dương mục đã đi xa rồi mà Dương Hoa vẫn còn ngơ ngẩn, tuy nhiên linh tính vẫn báo cho chàng biết. Dương Mục không thể nào là thân phụ của chàng. Mới đây, khi nấp thân sau mộ mẹ chàng, chàng đã nghe tận tai, thấy tận mắt những lời ô uế giữa Dương Mục và Toàn Đại Phúc, làm sao chàng tin được một người tư cách như vậy mà đã có lúc là chồng của Vân Tử La nữ hiệp, mẫu thân chàng? Trong tâm trạng vẩn vút của chàng lúc này khi thì đau đớn, khi thì phẫn uất, khi thì tự xấu hổ vì hành vi của Dương Mục. Những lời lẽ trong câu chuyện của Dương Mục tuy linh tính báo cho chàng biết chỉ là câu chuyện bịa đặt nhưng chúng vẫn cứ như những con rắn độc cắn xé tâm tư chàng, chàng muốn đuổi chúng ra khỏi tâm trí nhưng không sao làm được “Ta không thể tin thân mẫu ta lại là kẻ hạ tiện như chuyện kể được”! Thương ôi! Lời lẽ của Dương Mục đã như chất độc thấm dần vào cơ thể chàng khiến chàng sinh đau đớn.

Chàng muốn kêu muốn hét lên cho hả nỗi đau nhưng giữa rừng núi u tịch thế này có ai nghe được tiếng chàng la hét? Bất ngờ tay chàng đụng phải vật cộm cộm trong người, thì ra đó là bản “Mạnh gia khoái đao đao phổ” do chính bút tích của mẫu thân chàng chép hộ Mạnh Nguyên Siêu.

Gió đêm thổi càng thêm lạnh lùng nhưng chàng không thấy lạnh chút nào vì bên tai tiếng nói của Dương Mục dường như vẫn còn ám ảnh chàng: “Tuy nguyên họa hoạn khiến gia đình ta tan nát chính là do hành vi lang sói độc địa của tên bạn khốn nạn nọ”.

Dần dần Dương Hoa bình tĩnh lại, chàng lẩm bẩm tự nói: “Có lẽ y nói cũng có phần đúng, tuy Mạnh Nguyên Siêu là một thủ lĩnh nghĩa quân nhưng ai cấm trong nghĩa quân cũng có bọn lang sói? Ai cấm họ Mạnh chính là một trong số ấy? Hừ, biết đâu y chính là bọn nghĩa quân xấu xa chỉ thích hại người khác?” Nghĩ đến đây nộ khí lại phát xung, Dương Hoa giơ bản đao phổ lên, lòng tự nhiên thấy oán hận Nguyên Siêu vô cùng, chàng ấn mạnh trảo công vào đao phổ, đao phổ chỉ là một cuộn giấy bình thường, trong chớp mắt đã nát vụn thành những mảnh giấy nhỏ rơi xuống đất.

Nhìn đám giấy bay tủa, Dương Hoa đột nhiên nhớ tới lời xưa kia của nhị sư phụ Ân Cừu Thế dặn dò: “Như bản lãnh của con, con chưa thể đối địch với Mạnh Nguyên Siêu được.

Muốn thắng y, con chỉ có cách xuất kỳ bất ý sử dụng đúng “Mạnh gia đao pháp” mới hy vọng đánh bại y còn không, chẳng thể nào hơn nữa”.

Dương Hoa vội vàng thu lượm những mảnh giấy vừa rơi xuống đất lòng nghĩ thầm: “Ta nên giữ bản đao phổ này, ngày sau đem vất trả vào mặt y rồi sẽ dùng đao pháp của y mà đánh y...” Chàng vươn mình đứng dậy, bất giác tay đã rút kiếm khỏi bao từ lúc nào, lời tự xuất ra khỏi ý nghĩ:

- Mạnh Nguyên Siêu, ngươi hãy đợi đấy. Thế nào rồi cũng có một ngày ta sẽ giết chết ngươi! Kiếm thuận thế múa một vòng chớp nhoáng đã tiện đứt cành cây ngay cạnh chàng như vừa chém ngang người Mạnh Nguyên Siêu.

Bỗng đột nhiên ngay bên cạnh chàng có giọng nói ư uyển chuyển nhẹ nhàng:

- Vì có gì ngươi muốn giết Mạnh Nguyên Siêu? Dương Hoa hoảng vía tỉnh người lại liền, đã thấy trước mặt chàng đứng sững một người mặt đẹp như ngọc đúng là mỹ thiếu niên mặc quần áo đàn ông. Chàng thoạt nhìn qua biết ngay là phụ nữ, không lẽ trong đời này lại có tiên nữ xuống trần? Dương Hoa vốn là người võ học đã cao cường nhưng vì đang trong lúc tâm thần đau đớn hoảng loạn nên không quan tâm ngoại cảnh, mỹ thiếu niên đến gần mới phát hiện ra.

Nhưng dù sao mỹ thiếu niên đến được gần chàng như thế cũng tự chứng tỏ khinh công tuyệt cao rồi.

Câu hỏi của người lạ đột ngột quá khiến Dương Hoa ấp úng mãi không biết phải trả lời ra sao.

Mỹ thiếu niên đưa hai mắt liếc Dương Hoa một cái giục:

- Nói đi chứ, vì sao người muốn giết Mạnh Nguyên Siêu? Không nói ta nghe thuận tai thì đừng có trách ta đấy nhé! Dương Hoa trấn định tinh thần đáp:

- Ta muốn giết Mạnh Nguyên Siêu hay không thì có quan hệ gì đến người? Người là gì của y? Mỹ thiếu niên cười nhạt:

- Ta với Mạnh Nguyên Siêu chẳng quan hệ gì cả, nhưng y vốn là thủ lĩnh của nghĩa quân. Đừng nói người đòi giết y, chỉ cần có hành vi bất kính với y cũng đáng cho ta không thể dung thứ rồi, trừ khi người nói được nguyên nhân chính đáng. Nói đi, ta nghe đây.

Dương Hoa không thể kể hoàn cảnh mình cho người lạ nghe được nên đành ấp úng đáp:

- Mạnh Nguyên Siêu là... là... một tên vô lại trong giới võ lâm!

- Đừng nói hỗn láo! Mỹ thiếu niên quát lên ngắt lời rồi nói tiếp:

- Mạnh đại hiệp đã vì nước vì dân ai cũng từng biết đó là một người đại anh hùng, đại hào kiệt, người căn cứ vào đâu mà dám nói vô lâm vô lại? Dương Hoa càng lúng túng, sắc mặt luôn luôn thay đổi, chỉ biết ứ ớ:

- Căn cứ ư? Căn cứ ư? Mỹ thiếu niên cười lớn:

- Người không nói được chứ gì? Để ta trả lời giùm người: chỉ là người là tay sai dè tiện của bọn quân quan Thanh triều! Dương Hoa tức giận:

- Đừng nói hồ đồ, ta nào làm tay sai cho quân quan? Giọng nói của mỹ thiếu niên vẫn rất mực nhu hòa:

- Ta hãy tạm tin người không phải là tay sai quân quan, thế người là người nào? Đây cũng là câu hỏi Dương Hoa không biết trả lời sao cho phải. Mỹ thiếu niên như đùa cợt:

- Sao? Người còn cần giết Mạnh Nguyên Siêu nữa hay không? Trong lòng Dương Hoa nhủ: “Dù không giết được Mạnh Nguyên Siêu, ta cũng phải làm cho y đau khổ suốt đời”. Nhưng ngoài miệng lại ấp úng:

- Ta... ta... vẫn muốn giết chết y.

Mỹ thiếu niên lộ vẻ giận dữ, quát mắng:

- Nếu vậy thì chính người mới là vô lại trong giới võ lâm.

Máng xong câu ấy dường như nàng càng thêm giận, kiếm tuốt ra khỏi vỏ liền:

- Hãy xuất kiếm đi! Dương Hoa cứ đứng ngây người ứ ớ:

- Người muốn ta xuất kiếm làm chi? Mỹ thiếu niên cười gằn:

- Người là lũ vô lại võ lâm không đáng làm bản đạo của Mạnh Nguyên Siêu, ta sẽ vì người giết chết người! Dương Hoa điềm nhiên:

- Làm sao người có thể giết ta được?

- Hừ, ta biết bản lĩnh của người cực cao, người chỉ cần tay không cũng đủ đối phó với ta rồi. Ta không thể hơn người đâu nhưng nếu không giết được người thì người cứ giết chết ta đi! Xuất kiếm mau!

- Bảo kiếm của ta chỉ giết những bọn vô lại, ta với người không oán không thù, vả chăng nhìn người ta chắc chưa đến nỗi vô lại lắm, ta nào giết người?

- Thế Mạnh đại hiệp là vô lại à?

- Ta đã nói rồi, khỏi cần hỏi thêm nữa.

- Vậy người khoan tay chịu ta giết chết ư?

- Người luôn miệng gọi là Mạnh đại hiệp ắt là người trong nghĩa quân. Nếu thích giết ta thì cứ ra tay chứ ta không giao đấu với người.

Mỹ thiếu niên đứng ngây ra nhìn chàng quả nhiên không hề có ý động thủ. Dương Hoa là người thế nào? Chẳng lẽ chàng không muốn đụng độ với nghĩa quân? Nàng hơi ho một tiếng nhẹ:

- Người nói thật chứ?

- Ta chết cũng không có gì ăn năn.

Mỹ thiếu niên giương tròn mắt kinh ngạc. Bỗng nhiên như một ánh chớp nàng chuyển thân đến bên chàng giờ tay tát một cái nổ đom đóm mắt vào má chàng. Quả nhiên chàng không hề động thủ.

Mỹ thiếu niên thu tay về đứng ngây ra một lúc rồi nói:

- Nếu không muốn giao đấu thì thôi. Ai bảo người miệt thị Mạnh đại hiệp nên ăn tát của ta, từ rày ăn nói phải cẩn thận nghe không! Rồi đột ngột như lúc tới, nàng xoay nhẹ mình một cái đã đi xa trả lại cho núi rừng vẻ tịch mịch thường có.

Còn lại một mình dưới gốc cây già, Dương Hoa ngơ ngẩn xoa xoa bên má vừa bị tát thâm nghĩ ngợi miên man: “Cô nàng này là người gì mà lại mặc giả quần áo đàn ông? Hà, sao lại bênh vực Mạnh Nguyên Siêu đến thế? Chắc chắn là một trong đám nghĩa quân dưới quyền họ Mạnh chứ chẳng sai, ta vì chút oán cừu nên phải giết thủ lãnh của nghĩa quân cũng là khổ tâm lắm. Nhưng Mạnh Nguyên Siêu hành vi quả là thô bỉ đáng giận. Hừ, chưa trả được oán đã ăn tát vào mặt thế ư?” “Thần trí” của chàng đã thanh tỉnh được một chút nhưng “lý trí” chưa hẳn đã thanh tỉnh nên lại tự trách mình: “Ta ăn tát của người mà chưa hề biết danh tánh họ, ngẫm thật đáng cười, cứ kiểu này đến Mạnh Nguyên Siêu thủ lĩnh đến đây làm sao ta biết?” Nhìn trời đã le lói chút ánh sáng, chàng cảm thấy tự nhiên trong người một nỗi tự bảo mình: “Ta đã đến tảo mộ mẹ ta hôm nay là đã đạt được một chút tâm nguyện. Bây giờ Mạnh Nguyên Siêu không có mặt ở Tiểu Kim Xuyên, ta còn lưu lại đây làm chi nữa?” Chàng móc trong túi một phần lương khô ăn xong rồi ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, chuẩn bị lên đường rời khỏi vùng đất Tiểu Kim Xuyên.

-oOo-

4. Huyết Chiến Quần Ma

Rõ ràng trong lúc nhập định luyện công chàng có nghe tiếng người, không thể nào làm được. Hừ, hay là cô nàng vừa tát chàng quay trở lại? Chưa kịp nghĩ tiếp bỗng giữa lưng chừng núi có tiếng cây cối lay động, Dương Hoa vội nằm rạp xuống đất. Chàng nghe có tiếng người nói:

- Toàn đại ca, vì sao chỉ có một tên nhãi ranh mà chúng ta phải huy động hết cả Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan thể này có phải phí phạm quá chăng? Té ra không phải một người mà là rất nhiều người đã lên núi, mà những người này đều không phải là loại nhân vật tầm thường.

Dương Hoa đã qua một tháng ở Tiểu Kim Xuyên, chàng có nghe dưới trướng của đề đốc thống soái quan quân triều đình Mãn Thanh là Thôi Bào Sơn có bốn gọi là Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan vốn là những cao thủ tuyệt cao.

Tứ Tăng gồm bốn tên Lạt Ma tăng từ Tây Tạng đến, Tứ Đạo gồm bốn phản đồ của Võ Đang và Không Động, còn Ngũ Quan tức là bốn thủ hạ thân tín của Thôi Bào Sơn trong đó có hai tên đã từng nắm chức vị cao của Ngự Lâm Quân.

Lúc ấy tiếng nói càng đến gần và càng náo động:

- Mã đại ca, đại ca chờ nên khinh thường tên nhãi ranh ấy. Hắn tuy trẻ nhưng võ công cực kỳ cao minh, đã từng đánh ngang ngửa với Mậu Trường Phong đó.

Nghe âm thanh Dương Hoa nhận đã nhận ra ngay đó là tiếng của Toàn Đại Phúc.

Bọn chúng nấp sau những bụi cây rậm rạp từ từ vượt lên trên đỉnh núi, vừa đi vừa nói chuyện bằng âm thanh rất nhỏ, nhưng vì Dương Hoa đã luyện tai đến độ công phu có thể phân biệt được những tiếng nhỏ nhất nên chàng nghe hết rất rõ ràng. Té ra tên Toàn Đại Phúc cũng là một trong Ngũ Quan.

Tên họ Mã dường như chưa chịu tin hẳn, hỏi lại:

- Có thật vậy chẳng? Toàn Đại Phúc đáp:

- Chính ta tận mắt chứng kiến sao lại không thật? Chẳng qua ta bị tên tiểu tử ấy liên thủ cùng Mậu Trường Phong nên ta không hiểu tiểu tử là người thế nào, chỉ sợ ít năm nữa hắn và Mậu Trường Phong cùng bọn thì nguy tai! Tên họ Mã gầm gừ:

- Năm xưa Bắc Cung thống lĩnh chết dưới kiếm Mậu Trường Phong đó. Với tên họ Mậu ta nên cẩn trọng, còn tên tiểu tử thì bất quá...

Trong giọng nói tên họ Mã vẫn chưa tin nổi võ công của Dương Hoa lại có thể đối đầu với Mậu Trường Phong.

Dương Hoa suy đoán: “Theo khẩu khí bọn này thì chắc lũ Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan hôm nay cùng ra tay chủ yếu là để đối phó với Mậu Trường Phong nhưng vì tên Toàn Đại Phúc hôm trước bị lãnh một kiếm của ta sinh lòng oán thù nên nhân dịp định rửa nhục đây.” Tên họ Mã hơi có vẻ trầm ngâm rồi mới nói:

- Tiểu tử này không biết có quan hệ gì với Dương Mục mà y chỉ báo cáo địa điểm mà không chịu cùng đến với bọn ta rồi lại xin bắt sống tên nhãi giao cho y tự ý xử trí.

Toàn Đại Phúc nói thêm:

- Theo tôi biết thì Thôi đại nhân đã đồng ý ra lệnh cho bắt sống tên tiểu tử để Dương Mục tự ý xử trí rồi.

Dương Hoa nghe tới đó lại càng thêm nửa hận thù nửa đau khổ, không ngờ thân phụ mình đã làm tay sai cho Thanh triều lại còn nhẫn tâm đem con mình ra trao đổi.

Lúc đó có tiếng tên họ Mã:

- Người có hiểu duyên cớ vì đâu không?

- Không... tôi không... Ồ! Có lẽ là vì...

- Là vì sao?

- Vì tiểu tử ấy cũng là họ Dương...

- Ồ! Thế thì thằng nhãi ranh ấy là con cháu gì của Dương Mục chẳng?

- Nếu có thể thật thì chúng ta phải làm sao?

- Ta với người có giao tình rất thân thiết, cứ theo ta thì việc này cứ kệ Dương Mục tự liệu là hơn.

Toàn Đại Phúc gạt đi:

- Ta với người giao tình thân thiết thực nhưng đây là việc công vụ, chúng ta phải xử theo công vụ. Cứ như theo ta nghĩ, nếu chúng ta không thể bắt sống tên tiểu tử vì võ công hắn cực cao thì cứ giết quách đi là xong.

Dương Hoa nghe câu ấy khí giận bốc lên, chàng đứng thẳng dậy lập tức hô lớn:

- Ta ở đây này, bọn bay chưa thấy ư? Thanh âm của chàng lồng lộng khiến người ở xa cách mấy cũng có thể nghe tiếng.

Chỉ trong nháy mắt bên phía đông đã có bóng càn sa hồng pháp phối phi thân tới, bốn tăng sĩ trong bọn Tứ Tăng đều cầm trong tay Cửu Hoàn Xích Trượng.

Phía nam xuất hiện luôn bốn đạo sĩ áo xanh tay cầm trường kiếm. Phía tây xuất hiện ba tên quan quân với đầy đủ binh khí, phía bắc xuất hiện Toàn Đại Phúc và tên họ Mã.

Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan đã đầy đủ bốn bên vây Dương Hoa vào giữa.

Tên quân quan họ Mã cười khanh khách:

- Dương Mục đoán không sai, tên xú tiểu tử quả nhiên vẫn còn ở đây. Chỉ tiếc rằng người chỉ có một mình.

Một tên quan khác nói:

- Tiểu tử chỉ còn đây một mình thế còn Mậu Trường Phong đâu rồi? Tên quan vừa nói câu ấy chính là thủ lĩnh của bọn Ngũ Quan tên gọi Đặng Trung Ngải, trước cũng từng là Ngự Lâm Quân.

Dương Hoa hào khí ngùn ngụt lớn tiếng cười:

- Giết gà đâu cần dao mổ trâu? Tất cả bọn người Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan gì đó cùng nhau tấn công ta một lúc thử xem! Một tên đạo sĩ tóc dài thậm thụt bước tới nói:

- Tên tiểu tử này kiến văn thật là rộng rãi đo, biết cả danh tiếng của Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan chúng ta.

Đó là tên đứng đầu Tứ Đạo có đạo hiệu là Hồn Nguyên Tử chính là môn đồ của chương môn nhân Vô Đang Lô Chấn Tử, vì tham lợi cá nhân nên đầu thú xin làm môn hạ của Thôi Bào Sơn.

Tên đứng cạnh bên béo tròn dùng tiếng Tây Tạng hỏi Hồn Nguyên Tử:

- Tên nhãi ranh đó nói gì đó? Tên lạt ma béo tròn này đứng đầu Tứ Tăng pháp hiệu Thiên Thái Thượng Nhân vốn không rành tiếng Hán lắm mà Dương Hoa lại nói rất mau, y nghe không rõ nên hỏi lại Hồn Nguyên Tử.

Hồn Nguyên Tử cười ha hả mấy tiếng, chậm rãi đáp:

- Tên nhãi ranh tự thị võ công thiên hạ đệ nhất nên thách đánh với tất cả bọn mình đó! Thiên Thái Thượng Nhân vốn có ý đến Trung Nguyên để dương danh võ học Tây Tạng nên rất ghét bị người Hán khinh thị, nghe Hồn Nguyên Tử đáp vậy liền cả giận.

Dương Hoa vẫn cười khinh mạn, chậm rãi dần từng tiếng cho Thiên Thái Thượng Nhân nghe rõ:

- Đối với bọn lừa ngựa rùa đen và quan chó má như bọn này, cần gì đến võ công đệ nhất? Chỉ cần kẻ mới học như ta vô danh tiểu tốt cũng đủ đuổi hết bọn này rồi! Đúng là lừa đổ thêm dầu, Thiên Thái Thượng Nhân nhảy tót lên vì giận, gầm lớn:

- Gớm cho tiểu tử không biết sống chết là gì, để Phật gia cho tiễn về Tây thiên cho! Nói xong quay lại bảo với Hồn Nguyên Tử:

- Ta yêu cầu nhường tiểu tử này cho ta dạy hần chút võ công Tây Tạng, các người ở ngoài đừng động thủ.

Cùng bọn Tứ Tăng với lão lạt ma này có mấy tên tăng sĩ tự động lay động Cửu Hoàn Xích Trượng cùng bước lên tạo thành thế trận.

Bọn Tứ Đạo, Ngũ Quan đã nghe Toàn Đại Phúc kể chuyện Dương Hoa đương đầu ngang với Mậu Trường Phong nên có hơi khiếp sợ võ công của chàng nên vui vẻ nhường cho Tứ Tăng ra tay trước.

Dương Hoa cười khẩy:

- Ta đã từng niệm chú vãng sinh lâu rồi. Đại hòa thượng, ông đừng có sợ không có người siêu độ cho ông! Trong bụng liền lập ý: “Địch đông ta ít, chi bằng hạ sát thủ ngay chiếm thượng phong.” Liền một mặt vận huyền công, múa trường kiếm một vòng tròn biến thành đại đao chém xuống một đường.

“Choang” một tiếng lớn, lửa hoa bắn ra tứ phía, thiền tượng của Thiên Thái Thượng Nhân đã bị chém khuyết một miếng lớn, nhưng hổ khẩu của Dương Hoa Cũng đau thốn, cả hai đều kinh dị, Thiên Thái Thượng Nhân nghĩ thầm “Tên xú tiểu tử này chắc thuộc tà môn.” còn Dương Hoa cũng ngấm ngấm công nhận nội công của đối phương là đáng nể, chàng tìm kế khác “Tên này khó mà thắng bằng sức, ta hãy thắng y bằng trí.” Tâm niệm vừa động, cước bộ liền biến đổi nghiêng người đá ngang Thiên Thái Thượng Nhân.

Thiên Thái Thượng Nhân vốn tự phụ, tuy biết võ công của chàng cao cường, tự liệu khó thắng chàng bằng sức, chỉ có nội công mới chấn động được chàng nên trong bụng lấy làm mừng, đợi thân hình chàng sắp đến liền chớp nhoáng lật cổ tay xoay cao thiền tượng nhắm vào huyệt Thiên Linh Cái của Dương Hoa đánh xuống.

Nói thì chậm nhưng sự thật mau không thể tả. Dương Hoa đang sử dụng thân pháp theo thể Phong Bái Hạ Hoa đâm thẳng kiếm vào bụng Thiên Thái Thượng Nhân rồi theo thể nghênh đầu tránh thiền tượng.

Thiên tượng của Thiên Thái Thượng Nhân đánh vào khoảng không, đầu tượng đập xuống đất, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, cà sa hồng của lão đã bị kiếm của chàng xuyên qua.

Nguyên Thiên Thái Thượng Nhân đã luyện Tây Tạng Mật Tông, nội công đã đến chỗ độc đáo. Vừa lúc đầu kiếm của Dương Hoa đâm thẳng vào người lão, lập tức cà sa của lão phồng căng ra như cánh buồm cho nên kiếm của chàng đâm suốt qua mà vẫn không trúng người lão.

Công phu này cùng với Triêm Y Thập Bát Trật của phái Thiếu Lâm cũng có chỗ giống nhau. Kiếm của Dương Hoa chỉ đâm xuyên cà sa của lão mà không khiến lão bị thương mảy may khiến chàng thêm kinh dị.

Ba tên lạt ma vây chàng cùng lúc hô hoán những tiếng rất kỳ dị, dao động Cửu Hoàn Thiết Tượng phân ra làm hai bên tả hữu nhắm Dương Hoa đập tượng tới.

Trên mỗi thiết tượng đều có treo chín vòng tròn đồng nho nhỏ, tổng cộng là hai mươi bảy vòng đồng cùng nhau khua lên một lúc thành những tiếng “đình đình đang đang” đình tai nhức óc. Nguyên bọn tăng Tây Tạng này chế tạo những vòng tròn đồng trên thiết tượng cũng là một loại vũ khí. Khi giao đấu những vòng tròn ấy chạm vào nhau phát ra những âm thanh hỗn loạn khiến tâm trí đối phương khó định tình nói.

Dương Hoa hét lớn:

- Tiếng quỷ gì thế? Thân hình bay vọt lên. Chàng nhìn rõ ba tên lạt ma thủ pháp đánh tượng phối hợp công và thủ rất nghiêm mật như kết thành một trận thế rất khó mà đối đầu lâu được, huống gì bên ngoài còn có bọn Tứ Đạo, Ngũ Quan. Càng kéo dài thời gian chàng càng bất lợi, nên chàng quyết đánh kỳ chiêu đột xuất.

Chàng nghiêng kiếm chém vào lão tăng lạt ma bên tả, lão này dựng tượng lên đỡ, chàng vọt thân lên cao rồi khi đang ở trên không, chàng phiêu thân dùng nội công bẻ kiếm ra làm hai cùng lúc đâm thẳng xuống hai lão tăng lạt ma ở bên hữu và ở giữa.

Không ai ngờ chàng đột nhiên bẻ kiếm nên hai lão tăng lạt ma giờ thiên tượng lên không kịp vừa lúc thân hình chàng hạ xuống song cước đá lên hai bên đánh bật thiên tượng của hai lạt ma văng xuống đất. Hữu thủ chàng vươn ra thành song chỉ đánh vào đầu một lão lạt ma còn đoản kiếm trong tay chàng chém liên tới.

Thiên Thái Thượng Nhân gầm lên giận dữ, tượng quét thẳng tới đúng lúc kiếm gãy của chàng vừa chĩa tới thẳng, lão sợ bị kiếm chém vào tay nên chân chuyển cước bộ. Dương Hoa cũng chuyển thân pháp, kiếm quang lóe mắt chém liên tiếp vào đối phương. Không ngờ Thiên Thái Thượng Nhân thu tay về mau lẹ không kém nếu không lão đã bị chém gãy mấy ngón tay rồi.

Cả bọn lạt ma cùng kinh hoảng la lên, Thiên Thái Thượng Nhân cũng chấn động thần khí, đột ngột hạ thấp thân hình cúi luôn tẩm cà sa màu hồng rất lớn quét lên biến thành một đám mây hồng. Chỉ nghe “xoẹt, xoẹt” một loạt. Chớp mắt cà sa đã bị kiếm xuyên dày đặc những lỗ nhỏ như tổ ong không thể mặc được nữa.

Dương Hoa thấy sự linh hoạt của thân thủ đối phương lấy làm khâm phục, kiếm thế chậm lại không tấn kích nữa, nhưng trận thế của Tứ Tăng coi như đã phá vỡ.

Bọn Tứ Đạo, Ngũ Quan đứng ngoài quan sát trận đấu không thể không kinh dị. Hồn Nguyên Tử ho lên một tiếng:

- Hảo kiếm pháp, chúng ta thử kiếm với nhau xem sao.

Trường kiếm của lão vừa rút ra khỏi bao đã kêu lên “ong ong” hiển nhiên công lực cực kỳ tinh thuần.

Lão múa một vòng hoa kiếm nói:

- Chúng ta Võ Đang Thanh Thành Tứ Hữu hãy tiến cùng tiến, thoái cùng thoái, ngươi đừng cho rằng lấy đông ép một.

Trong tay Dương Hoa chỉ còn thanh đoản kiếm nhưng chàng vẫn ung dung:

- Không cần! Cứ coi kiếm đây.

Hỗn Nguyên Tử vốn là một danh gia trong kiếm thuật. Nhìn Dương Hoa sử dụng chiêu thế Huyền Diệu Hoạch Sa bất giác lấy làm lạ, nghĩ thầm “Chiêu thế này rất tầm thường, tại sao y dám dùng để phá vòng vây của ta được?” Lão liền quyết cũng huy động kiếm thế Huyền Diệu Hoạch Sa của Võ Đang hóa giải cùng chiêu của Dương Hoa.

Lão không ngờ Dương Hoa chỉ sử dụng thế Huyền Diệu Hoạch Sa làm hư chiêu, giữa chừng kiếm chàng đột nhiên nghiêng hẳn đi khiến Hỗn Nguyên Tử không đoán ra được phương vị nữa. Kiếm từ từ đảo lại đâm thẳng tới, Hỗn Nguyên Tử kinh hoảng hô:

- Kiếm pháp cái gì thế? May mà lão đã luyện kiếm đến chỗ thu phát tùy tâm nên mới kịp kéo kiếm về hộ thân.

Đó là chiêu biến thế thành Hoành Giang Triệt Đầu của Dương Hoa đã chém vết lấy tay áo của lão.

Hỗn Nguyên Tử tái cả mặt, bật ra tiếng:

- Thật là thiếu niên anh hùng, bội phục, bội phục. Tôn sư là ai vậy? Nên nhờ Hỗn Nguyên Tử là một nhân vật đã thành danh của Võ Đang, thân phận trong giới võ lâm rất cao. Thua ngay chiêu đầu nên lão phải hỏi tôn sư của đối thủ với ý đồ cứu vãn danh dự của lão.

Dương Hoa cười ha hả:

- Sư phụ của ta không thể nói được, nhưng có nói tên ra chỉ sợ lão chết giấc thôi! Hỗn Nguyên Tử vờ ho một tiếng:

- Chắc tôn sư là chưởng môn một danh phái? Người nên biết hiện nay các chưởng môn đại kiếm phái cũng chỉ bằng vai với ta mà thôi.

Dương Hoa cười mỉm:

- Thật thế ư? Tốt lắm, ta có thể thành thật báo cho lão biết sư phụ của ta là đại hiệp Trương Đan Phong ba trăm năm trước, so với chưởng môn nhân của Võ Đang phái còn cao hơn mười mấy bậc. Kiếm pháp của ta do lão nhân gia chân truyền gọi là Vô Danh Kiếm Pháp đó! Rõ ràng là Dương Hoa đã không có chút nào nói dối nhưng Hỗn Nguyên Tử lại cho rằng chàng cố ý hí lộng, lão tức giận nói:

- Tiểu tử này dám điềm nhiên đùa giỡn với ta! Lão vẩy tay tức thì bọn Tứ Đạo đồng thời tiến lên, hai bên cùng lượt tấn công.

Dương Hoa cười nói:

- Được lắm! Cùng tiến lên một lúc ta càng đỡ mất công.

Lời chưa dứt, đoản kiếm đã vươn ra theo thế Dạ Chiến Bát Phương, kiếm quang lóe mắt. Tứ Đạo triển khai trận thế ra bốn hướng. Lần này Hỗn Nguyên Tử chuẩn bị cẩn thận cùng các sư đệ tiếp chiêu, kiếm thế giao nhau, kiếm pháp nghiêm mật dị thường. Dương Hoa muốn tấn công cũng không biết công phá vào đâu. Ngoài ra đối thủ còn có hai đạo sĩ thuộc phái Thanh Thành kiếm pháp cũng hết sức kỳ quái phiêu hốt muốn thủ biến thành thủ, muốn công lập tức biến thành công, không để cho Dương Hoa có cơ hội phá thế.

Tên cầm đầu bọn Ngũ Quan là Đặng Trung Ngải đứng bên ngoài tán thưởng:

- Cửu Cung Bát Quái Kiếm Pháp của Võ Đang quả nhiên ảo diệu, hôm nay chúng ta được một phen đại khai nhãn giới! Nghe mấy tiếng Cửu Cung Bát Quái Kiếm Pháp Dương Hoa đột nhiên tỉnh ngộ, chàng nhớ lại những lúc cùng tam sư phụ Đan Khâu Sinh đàm luận về kiếm thuật của tứ đại kiếm phái Trung Nguyên. Trong tứ đại kiếm phái, mỗi phái đều có sở trường riêng, nhưng nói về sự cẩn mật, Võ Đang phải kể đứng đầu lại thêm có Cửu Cung Bát Quái Kiếm Pháp rất khó tấn kích nhưng Cửu Cung Bát Quái Kiếm Pháp phải có đủ chín đệ tử mới bày thành kiếm trận. Về sau chưởng môn nhân Võ Đang là Lôi Chấn Tử cùng với sư đệ là Hoàng Thạch Đạo Nhân khổ công nghiên cứu chỉ cần hai đệ tử võ học cao cường là đã có thể bày thành kiếm trận.

Dương Hoa suy tính “Hai tên tặc đạo đã bày thành kiếm trận, ta muốn phá thế này tất phải tốn nhiều công phu lắm đây.” Chàng vốn giác ngộ được phần tối thượng thừa của Vô Danh Kiếm Pháp có thể tùy sáng tạo ra chiêu thế mới, vô luận Hỗn Nguyên Tử và bọn huynh đệ hợp đấu thế nào cũng không thể dễ dàng áp

bừa chàng được, nhưng bọn họ lại có thêm hai tên cao thủ Thanh Thành hỗ trợ nên kiếm trận có thể nói đã phát huy được đến độ ác hiểm nhất.

Chỉ nói tới việc Dương Hoa dùng để thua đã là khó, làm sao mà phá được kiếm trận? Đầu được một lúc, Dương Hoa đã gặp mấy lần cực kỳ nguy hiểm, trong lòng lấy làm lo lắng. Vừa lúc đầu kiếm của một đạo sĩ Thanh Thành đâm tới, chàng vội nghiêng mình, may mắn kiếm đi chỉ cách vai chàng gang tấc.

Hỗn Nguyên Tử cười lớn:

- Hảo tiểu tử, thấy người kiếm thuật đã đến chỗ cao mình ta không nỡ giết uống. Chỉ cần người xin hàng một lời, ta sẽ tha ngay! Dương Hoa đáp liền:

- Đầu cái con khỉ! Kiếm chàng phóng vút tới trong lúc bụng nghĩ: “Làm sao ta quên yếu quyết ‘mục trung hữu địch, tâm trung vô địch’ của sư phụ rồi?” Tiếp tục đấu thêm một chiêu nữa, chàng chợt nhớ đến Huyền Công Yếu Quyết của Trương Đan Phong có câu “Không cầu thắng ở chỗ địch có thể thắng, đó là chỗ tượng thừa của võ học”. Trong đầu chàng như có ánh sáng xẹt qua, chàng vui mừng như muốn hét lên, nhủ thầm: “Đúng rồi, chúng đã không thắng được ta, ta sẽ giúp chúng thắng ta”, liền cố ý đánh sơ hở một đường rồi đổi kiếm pháp.

Chàng định vận dụng Mạnh Gia Khoái Dao biến thành kiếm pháp nhưng sau lại nghĩ: “Ta sao nỡ đem dao pháp của kẻ thù ra bảo vệ mình ư? ”, nên còn chần chừ.

Ánh kiếm của Hỗn Nguyên Tử đã xoẹt tới xé tay áo của chàng, cơ hồ muốn đâm trúng người chàng.

Dương Hoa chớp nhoáng thu tay lại: “Mạnh Nguyên Siêu tuy là tên thô bỉ nhưng lại vì đại nghĩa quên thân, ta dùng dao pháp của một nghĩa sĩ giết lũ tay sai Thanh triều sao lại không được?” Tâm niệm đã định, khoái kiếm theo ý phát xuất tức thì cực kỳ chớp nhoáng đảo lộn vòng quanh bọn huynh đệ Võ Đang, ép chúng phải lùi lại. Hai tên đạo sĩ Thanh Thành chỉ thấy kiếm lóa mắt, không sao dùng được cũng tự nhiên lùi luôn mấy bước.

Dương Hoa càng múa kiếm càng mau, kiếm chiêu thế này nối liền thế khác như những đợt sóng dồn dập không chút nào ngưng nghỉ. Chàng kết hợp giữa Vô Danh Kiếm Pháp và Mạnh Gia Khoái Dao đến độ dường như không còn chiêu số gì nữa, biến ảo vô cùng.

Dương Hoa kiếm thuật đã đạt đến thượng thừa võ học, địch thủ càng mạnh, công phu của chàng càng phát huy, biểu lộ sự ảo diệu khôn lường, chỉ còn thấy kiếm ảnh của chàng lúc đông lúc tây, lúc nam lúc bắc, càng đánh càng mau và cuối cùng ngoài kiếm quang không còn thấy thân hình chàng ở đâu nữa. Trong lúc ác đấu như vậy, mỗi chiêu đều như tự nhiên công, tự nhiên thủ không cần công mà vẫn công, không cần thủ mà vẫn thủ.

Hỗn Nguyên Tử và các huynh đệ chỉ nhìn thấy kiếm quang vùn vụt lóa mắt. Dương Hoa tùy ý thi triển kiếm thuật dù địch trăm người mà chỉ như có một người trước mắt.

Đang khi ấy, Dương Hoa hú lên một tiếng lớn, sử dụng chiêu Dạ Chiếu Bát Phương Tàng Dao thức trong Mạnh Gia Khoái Dao biến thành kiếm pháp vẽ một vòng tròn lớn rồi đầu kiếm bỗng điểm thẳng bốn địch nhân chung quanh, mũi thì nhắm yết hầu, mũi thì nhắm não bộ. Chiêu thế này đồng thời công kích bốn địch thủ ở nơi hiểm yếu nhất mau lẹ không thể tưởng tượng.

Đúng như dự liệu của chàng, kiếm trận của phái Võ Đang tưởng là rất khó đột phá mà chàng đã dùng khoái kiếm bức bách vòng vây phải nổi lỏng. Chàng đột ngột hô lên “trúng”, kiếm kéo một đường điểm vào bọn sư đệ của Hỗn Nguyên Tử, đầu kiếm đâm thẳng vào hốc khẩu của y khiến y phải tức thời buông tay đành để rơi kiếm xuống đất.

Hỗn Nguyên Tử vội vàng hoành kiếm sang người sư đệ ngăn cản không cho Dương Hoa đâm tới.

Đoản kiếm của Dương Hoa tùy thời đổi hướng chớp nhoáng điểm luôn vào mắt Hỗn Nguyên Tử. Hai đạo sĩ của Thanh Thành thấy tình hình Hỗn Nguyên Tử bị bức bách gấp quá liền cùng lúc múa trường kiếm tấn công hai bên định đẩy lùi Dương Hoa vừa bảo vệ Hỗn Nguyên Tử.

Không biết chiêu pháp chàng biến dị ra sao không ai nhìn thấy, chỉ biết đốc kiếm của chàng xoay như chong chóng đột ngột đánh mạnh hai tiếng “cốp” vào hai đốc kiếm đạo sĩ Thanh Thành, trong chớp mắt hai trường

kiếm đành phải buông rơi rồi lập tức đoản kiếm của chàng vẫn như tiếp tục đâm thẳng tới mắt Hồn Nguyên Tử buộc lão dù không muốn vẫn phải lùi lại hai ba bước tránh kiếm.

Thủ lĩnh của bọn Ngũ Quan là Đặng Trung Ngải hét lên:

- Hảo tiểu tử, đừng quá ương cuồng, có ta đến đây! Trong tay y huy động một ngọn phán quan bút dài hai xích bốn tấc, ngắn hơn phán quan bút thông thường khác. Trong võ kinh có câu “ngắn một tấc là thêm một tấc nguy hiểm” đúng vào trường hợp vũ khí đang sử dụng của y cũng biết y là cao thủ môn phái chuyên về điểm huyết.

Tiếng nói vừa dứt phán quan bút đã gần đánh tới huyết Thiên Linh Cái của Dương Hoa buộc chàng phải bỏ Hồn Nguyên Tử quay đoản kiếm về đối phó với Đặng Trung Ngải.

Kiếm của chàng vừa quét về chưa đụng đến đầu phán quan bút thì y xoay thân liền thậm cực ảo diệu xoay mũi phán quan bút chúc xuống đánh vào huyết Kiên Tĩnh của chàng.

Nhưng y không ngờ kiếm chiêu của chàng lại có thể mau hơn nửa phần hất văng mũi phán quan bút trật hướng điểm vào khoảng không.

Cùng lúc ấy khoai đao của Toàn Đại Phúc và thanh đồng giản của tên họ Mã đồng thời đánh tới một lúc. Bây giờ Dương Hoa lại lâm vào thế bị bao vây bốn mặt rất chặt chẽ.

Tình hình của chàng mỗi lúc một thêm nguy hiểm vì đối thủ vừa đông lại vừa toàn những tay cao thủ sử dụng hầu hết các loại vũ khí lợi hại.

Phán quan bút của Đặng Trung Ngải vừa trượt ra khoảng không liền quay ngoặt lại tiếp tục điểm tới Kiên Tĩnh huyết bên vai trái của chàng. Trong chớp nhoáng để giải thế, chàng nghiêng người chân đạp theo thế Bát Tiên Bộ Pháp vừa lúc khoai đao của Toàn Đại Phúc chém tới, tả hữu chàng vươn ra chém vào khuỷu tay của Đặng Trung Ngải đồng thời hữu thủ dùng đoản kiếm đẩy đao Toàn Đại Phúc chém trượt ra ngoài.

Nói thì chậm nhưng các chiêu thế rất mau lẹ, cùng một lúc chàng thoát khỏi sự công kích của đao, giản, bút bèn xoay người ra sau tấn công hai tên quân quan.

Hai quân quan này một tên sử dụng Tam Tiết Côn vũ lộng phát ra những tiếng “vụt vụt” còn một tên không cầm vũ khí gì cả.

Dương Hoa quyết định chớp nhoáng hạ thủ hai tên quân quan này để tạo uy thế, nhưng tiếc thay chàng tính toán có hơi nhầm lẫn. Tên quân quan hai tay không dùng Song Nhục Chưởng không thể gọi là yếu nhược được, tuy trong bọn Ngũ Quan võ công của hắn không bằng Đặng Trung Ngải nhưng hắn lại chuyên về pháp môn Đại Cầm Nã Thủ Pháp ứng biến rất mau lẹ.

Dương Hoa chém hắn một kiếm theo thế Độc Phách Hoa Sơn trong Mạnh Gia Khoai Đao vô cùng trầm trọng chớp nhoáng. Kiếm thế đang đi biến thành đao thế chém vào cổ tay của tên quân quan. Không ngờ tên này biến chiêu cũng mau không kém gì Dương Hoa, tay hắn cung lại rồi bật ra thành song chỉ, chỉ bật hữu thủ mổ vào đốc kiếm của chàng mau như chớp. Tên quân quan kia thấy thủ pháp lẹ làng của đồng bọn trong lòng khắp khối, tam tiết côn nhắc lên ào ạt bổ xuống huyết Thiên Linh Cái của chàng.

Nhưng hắn không kịp mừng lâu, Dương Hoa từ nhỏ đã được hấp thụ võ công thượng thừa nên tùy cơ ứng biến vô cùng linh hoạt, đột nhiên bị cùng lúc tấn công hai nơi, chàng tức thì biến chiêu, so với chiêu pháp Cầm Nã Thủ của tên quân quan còn có phần khó lường hơn.

Chỉ thấy một luồng bạch quang chớp lên, Dương Hoa đột nhiên cầm lấy cây đoản kiếm ném vụt tới khiến chỉ pháp của tên quân quan không đánh trúng được đốc kiếm, sợ hãi bị trúng kiếm hắn vội vàng thu tay về cùng lúc song chưởng của chàng đánh tới. Chỉ nghe một tiếng “bùng” dữ dội, chưởng tâm của Dương Hoa đã đánh trúng giữa ngực hắn, lập tức hắn phun ra một búng máu, lão đảo quỵ xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Lúc ấy đoản kiếm của Dương Hoa quăng ra vẫn còn bay lơ lửng chưa kịp rơi xuống đất.

Chàng vừa tung chưởng xong tức thì búng người lên trước hữu thủ vươn dài, chộp luôn lấy đốc kiếm rồi không đợi cho thân hình chạm đất, xoay người một vòng trên không thuận thế chém xuống tên quân thứ hai, trúng ngay giữa tam tiết côn chẻ ra làm đôi. Hắn còn đang ngỡ ngàng thì mũi kiếm của chàng liền hạ xuống đâm thẳng vào giữa ngực hắn, xuyên tuốt tận sau lưng.

Chỉ trong nháy mắt chàng đã hạ gục hai đối thủ nhưng cũng vừa lúc ba người bọn Đặng Trung Ngải truy bức tới, ba mặt cùng tấn công.

Dương Hoa hào khí cuộn cuộn lên cao, tả thủ chàng thuận thế cầm nã thủ như ánh sao băng đập vào cổ tay tên đệ tử của Đặng Trung Ngải hết sức bất ngờ đoạt luôn trường kiếm của hắn.

Thế là hai tay hai kiếm, chàng vũ lộng càng thêm dữ dội, kiếm tả đâm Toàn Đại Phúc, kiếm hữu phạt luôn tên họ Mã khiến Toàn Đại Phúc phải vội vàng nhảy lui tránh kiếm. Đặng Trung Ngải chửi thầm trong bụng “Oắt con gớm thật” rồi bước thêm một bước ngăn cản sự truy kích của Dương Hoa, trong tay hắn bây giờ là cặp song bút dựng thẳng, một bút đánh thế Hoàn Giá Kim Lương nhắm vào trường kiếm của chàng còn tên họ Mã múa vùn vụt cây thanh đồng giản đập vào lưng chàng.

Trường kiếm quay ngược một vòng đảo thế như cuốn vào phán quan bút khiến Đặng Trung Ngải sợ bị đoạt bút nên vội vàng rút bút về và cùng một lúc như có mắt sau lưng đoán kiếm của chàng vòng về phía sau đối đầu với thanh đồng giản. Kiếm vừa vệt giản ra, thân hình Dương Hoa chỉ khẽ lay động đã thoát ra ngoài vòng kèm tỏa của phán quan bút, vọt tới gần Toàn Đại Phúc. Một tiếng kêu rất thảm thiết của Toàn Đại Phúc, hai chân hắn đã bị kiếm sắc như nước của chàng đeo văng ra xa. Thế kiếm này cực kỳ hiểm ác do thế đạo Địa Đường Đạo biến thành khiến Toàn Đại Phúc không tài nào tránh được chịu biến thành người tàn phế.

Trong lòng Dương Hoa vốn đã căm ghét tên Toàn Đại Phúc là đồng đảng của tên Dương Mục nên chàng quyết tiêu diệt hắn. Chém rụng hai chân họ Toàn, chàng đã phần nào hả giận. Nói thì lâu nhưng tất cả sự việc xảy ra cực kỳ mau lẹ, Dương Hoa vừa chém rụng hai chân Toàn Đại Phúc, trường kiếm quay lại liền theo thế tung thân của chàng ngoặt đâm sang tên họ Mã cùng với tiếng nói của chàng:

- Người và tên họ Toàn là bằng hữu, hãy nhận kiếm luôn.

Tên họ Mã nhìn thấy cặp giò của bạn nằm đỏ lôm trên mặt đất thì hồn đã xiêu, phách đã tán, chỉ sợ cũng bị chặt đứt chân như bạn nên vội co chân chạy dạt ra.

Hắn chạy mau nhưng không mau bằng mũi kiếm của Dương Hoa. Kiếm quang vụt tới, lại nghe một tiếng kêu thảm thiết nữa, một cánh tay của tên họ Mã đã rụng khỏi thân hình.

Trong năm tên của bọn Ngũ Quan thế là đã có hai tên chết, hai tên bị trọng thương, chỉ còn lại một mình Đặng Trung Ngải là toàn vẹn, so với sự thất bại của Tứ Tăng và Tứ Đạo thì thế thảm hơn nhiều. Đặng Trung Ngải vừa kinh hãi vừa giận dữ, hắn hét lớn:

- Tất cả bọn bay tiến lên hết, tên tiểu tử liều lĩnh dám cả gan giết quân quan triều đình, chúng ta phải dạy cho hắn biết thế nào là quy củ trong giới giang hồ! Dương Hoa cười gằn:

- Ta đã bảo ngay từ đầu là hãy tiến lên cả bọn, ai bảo không nghe lời ta? Lúc này dũng khí của Dương Hoa tăng lên ngàn ngạt, không còn sợ gì phải lấy một chọi với nhiều người nữa.

Ngũ Quan chỉ còn trở lại một mình Đặng Trung Ngải, nhưng bọn Tứ Tăng, Tứ Đạo còn gần như đầy đủ nên cùng với Đặng Trung Ngải cũng còn trên chín tên có thể giao đấu được.

Xét về bản lĩnh của Thiên Thái Thượng Nhân, Hồn Nguyên Tử và Đặng Trung Ngải, nếu đấu riêng từng người thì có thể nói là tương đương với Dương Hoa huống gì cả ba cùng liên thủ tình thế chàng rõ ràng là rất gian nan, ấy là chưa kể đến sự hỗ trợ của sáu tên cao thủ chung quanh nữa. Hà huống, với kiếm trận của bọn sư huynh sư đệ Hồn Nguyên Tử không dễ gì ai cũng phá vỡ được.

Qua thời gian đối phó với quá nhiều cao thủ, Dương Hoa hiện đã mệt mỏi lắm do đó khi chín địch nhân vây chàng lại thành vòng vây ba lớp nghiêm cần tưởng như không có một khe hở. Vòng vây gần nhất có Đặng Trung Ngải và bọn sư đệ Hồn Nguyên Tử cùng phối hợp công thủ với nhau. Tiếp vòng vây thứ hai là Thiên Thái Thượng Nhân và hai tên lạt ma cầm Cửu Hoàn Thiết Trượng án ngữ, ngoài cùng là hai tên đạo sĩ kiếm pháp rất kỳ dị của phái Thanh Thành và một tên Tây Tạng kết thành vòng tròn kín mít.

Dương Hoa bị vây đứng ở giữa, nhưng tất cả bọn địch nhân đều e dè vì võ công cao cường của chàng nên tên nào cũng lo sợ chưa dám xuất thủ trước.

Hỗn Nguyên Tử đứng gần chàng hơn hết, liếc qua sắc mặt chàng, lão nhận ra khí lực chàng đang mệt mỏi nên lão cố ý đợi thêm cho chàng sa sút hẳn rồi bắt sống là tiện nhất.

Chính khi vòng vây đang căng thẳng ấy bỗng Đặng Trung Ngải hốt hoảng la lên:

- Ai? Người nào đập vào ta thế? Dương Hoa nhìn ra xa, chỉ thấy ánh lên một nhân ảnh xẹt đến cực kỳ mau lẹ. Nhìn rõ ra thì chính là tên thiếu niên xinh đẹp đã tát tai chàng lúc trước.

Đặng Trung Ngải hoàn toàn không hiểu lai lịch của mỹ thiếu niên, thấy đối phương còn trẻ nên không buồn quan tâm, hấn quát ngay:

- Đứng lại! Nhưng mỹ thiếu niên nghe hấn quát càng chạy mau hơn, thoáng chốc đã đến bên vòng vây ngoài cùng. Tên tăng Tây Tạng chặn lại:

- Tiểu tử, không tự lượng sức mình, định tiếp cứu đồng bọn ư? Mỹ thiếu niên cười lạnh lẽo đáp gọn lỏn:

- Thật à! Rồi chưa dứt lời đã nghe “xoạt” một tiếng, trong tay cầm gọn một nhuyễn tiên tức thời đập về phía Tạng tăng.

Tạng tăng tuy võ công không quá tầm thường nhưng không ngờ bị một đòn xuất kỳ bất ý vội vàng quơ thiền trượng đỡ roi nhưng đã trễ nữa chớp mắt. Hồ khẩu của y chấn động đau đớn.

Mỹ thiếu niên quát lên:

- Ta cho ngươi chạy đi đó.

Nói thì chậm nhưng thức sự cực kỳ mau lẹ, Cửu Hoàn Thiết Trượng trong tay Tạng tăng đã bị nhuyễn tiên cuốn chặt lấy.

Cùng ở vòng vây ngoài cùng với Tạng tăng còn có hai đạo sĩ thuộc phái Thanh Thành, thấy kinh lực của mỹ thiếu niên vội vàng quăng thân lại hai kiếm cùng xuất chiêu đánh vào đối phương.

- Tiểu tử gớm thật, muốn tìm chỗ chết, bọn ta sẽ thanh toán cho! Mỹ thiếu niên vẫn cười lạnh lùng và chỉ nói gọn lỏn hai chữ: “Thật à?” đột nhiên nhuyễn tiên đang cuốn chặt thiền trượng đánh tới, nên biết thanh Cửu Hoàn Thiên Trượng này rất dài bị nhuyễn tiên quăng tới buộc cả hai lão đạo sĩ phải nằm rạp xuống đất mới tránh được, nhưng đầu thiền trượng vẫn đập vào trường kiếm của tên bên trái kêu “choang” một tiếng lớn rơi xuống. Tên đạo sĩ bên phải võ công cao hơn, thân hình co sát đất, kiếm đặt ngang đầu bật lên đánh bật thiết trượng qua bên.

Hai tên đạo sĩ Thanh Thành này kiếm pháp rất kỳ dị không ngờ chưa kịp thi triển gì đã bị mỹ thiếu niên đánh cho hốt hoảng rơi mất một kiếm. Do đó song kiếm phối hợp kể như không thành.

Mỹ thiếu niên chưa chịu buông tha, nhuyễn tiên kêu “xoạt, xoạt” hai tiếng mổ luôn đầu roi vào mặt tên đạo sĩ vừa rơi kiếm vẽ một đường máu ướt đầm, hấn đau đớn chịu không nổi vội vàng co chân phóng chạy xuống sườn núi.

Còn thiền trượng bị kiếm của đạo sĩ đánh bật ra tiếp tục bay tới chuyển hướng về phía Thiên Thái Thượng Nhân, tuy đã chậm lại nhưng sức bay vẫn cứ dữ dội khiến Thiên Thái Thượng Nhân phải vội vàng trụ chân dùng thiết trượng của mình đánh một chiêu Cử Hỏa Liêu Thiên đánh tung thiền trượng nọ lên cao, chín vòng nhỏ trên thiền trượng kêu đình đình liên tục bay ra ngoài xa đến hơn mười trượng mới rơi xuống vực núi.

Nhìn uy thế của lão tăng, mỹ thiếu niên biết ngay nội công của lão cao cường nên thân hình vội phiêu hốt lên cao uyển chuyển tựa như rắn nước tránh đối đầu với lão.

Nói thì chậm nhưng thực sự rất mau, thiếu niên chớp mắt đã lọt vào vòng vây thứ hai, tay huy động nhuyễn tiên đánh vào mặt lật ma bên tả. Tên lật ma này vội vàng di thân hoán bộ chân đạp vào cửa Càn rồi chuyển hướng trả lại một chiêu liên nhưng nhuyễn tiên của mỹ thiếu niên nhanh như điện xẹt chỉ khẽ lay động đã quay sang đánh vào mặt tên lật ma bên hữu, tên lật ma này cũng mau lẹ không kém di thân hoán bộ chân đạp vào cửa Tốn rồi lại chuyển qua hướng Ly né roi xong đánh lại một chiêu liên nhưng roi đi nhanh khùng khiếp, chỉ nghe một tiếng rung động màng nhĩ như tiếng sắt thép chạm vào nhau và cả hai tên lật ma đều bị đánh trúng mặt đau thấu xương, vất cả thiền trượng bỏ chạy xuống núi.

Rõ ràng mỹ thiếu niên nay tuy tuổi còn rất trẻ nhưng đã thuộc hạng đại gia võ thuật, chỉ cần nhìn bộ pháp của hai tên lạt ma đã đoán ra chính xác phương hướng sắp di chuyển đến nên nhuyễn tiên vốn đã mau hơn chớp lại đánh chặn đầu đúng y vào điểm cần trúng.

Thiên Thái Thượng Nhân giật dữ hét lên:

- Tiểu tử gớm thật, dám dả thương môn hạ của ta! Thiếu niên vẫn cười:

- Ta đâu muốn dả thương, chỉ tại bọn y đưa mặt ra thôi! Nói cùng lúc với tay xuất nhuyễn tiên pháp theo thế Dương Quan Chiết Liễu, nhuyễn tiên vẽ thành một vòng tròn nhắm vào yết hầu Thiên Thái Thượng Nhân. Thiên Thái Thượng Nhân mắng:

- Tiểu tử khinh thường ta quá lắm! Thiên trượng múa vùn vụt xé gió đưa ra đỡ, nhuyễn tiên vốn nhẹ nhàng không thể chịu đựng sức của thiên trượng, cộng thêm nội lực thâm hậu của Thiên Thái Thượng Nhân như thái sơn ập đổ xuống người mỹ thiếu niên.

Lúc ấy Dương Hoa đang đứng giữa vòng vây đối mặt với ba tên cao thủ tuy chưa có thể thắng ngay chúng được nhưng vẫn có thể cầm cự tự bảo thân. Nhìn qua tình hình của mỹ thiếu niên, chàng chớp nhoáng múa một đường kiếm dữ dội bức bách Đặng Trung Ngải lùi lại một bước, do đó chàng xuất chiêu tay phải, chuyển kiếm qua tay trái, tung một chiêu phách không nhắm Thiên Thái Thượng Nhân đánh xuống.

Trong lúc tập trung đối đầu với thiếu niên, Thiên Thái Thượng Nhân không kịp đỡ chiêu bị trúng chiêu ngay sau lưng, cước pháp đảo qua đảo lại tạo cơ hội cho mỹ thiếu niên chớp nhoáng trở đầu nhuyễn tiên quát vào eo lưng đối thủ miệng quát “Đi mau!” rồi mượn sức đẩy sức khiến lão phải nhấc thiên trượng lên không. Nhuyễn tiên phản chấn hắt lên quần ngang được người Thiên Thái Thượng Nhân đẩy một cái thật mạnh, lão văng ra xa và theo đà chạy luôn xuống núi.

Bấy giờ chỉ còn lại trong vòng vây ba tay cao thủ, trong đó có Đặng Trung Ngải. Hắn vũ lộng hai cây phán quan bút quyết đoạt lấy nhuyễn tiên. Về bản lĩnh, nói một cách chân thực Đặng Trung Ngải có hơn mỹ thiếu niên một bậc nhưng vì thiếu niên dùng chiến thuật Tiên Tranh Đoạt Nhân (ra tay trước đoạt người) khiến hắn không thể không sinh sợ hãi.

Đặng Trung Ngải phi thân bật lại gần mỹ thiếu niên, nhuyễn tiên của thiếu niên cơ hồ muốn quần chặt lấy song bút. Mỹ thiếu niên trần giọng:

- Nghe nói người tất tinh thông điểm huyết, ta cũng biết điểm huyết đây.

Nói rồi đầu nhuyễn tiên liền điểm vào huyết Uyên Dịch của hắn. Đặng Trung Ngải hô to:

- Tốt lắm, ta với mi cùng tỷ thí điểm huyết xem sao? Hắn là một tay đệ nhất cao thủ về điểm huyết, song bút vừa gạt đầu nhuyễn tiên ra, bút đánh quặt vào huyết Toàn Cơ đối phương liền.

Mỹ thiếu niên quát:

- Ta cùng ngươi không cùng một cách, chẳng qua học chung pháp môn điểm huyết, lấy gì so cao thấp? Vừa nói thân hình vừa lướt đi nhưng nhuyễn tiên như cuốn đất quét tới. Lúc thì gấp khúc thành vòng tròn. Lúc thì vươn thẳng như bút, trong vòng mười chiêu số đã biến thành mấy loại đả pháp có lúc như sử dụng phán quan bút lại có lúc như sử dụng thương pháp, ảo diệu phi thường, chiêu số xuất nhập ngoài ý tưởng của đối phương. Đặng Trung Ngải vừa đỡ vừa quát lại:

- Chẳng cần cao thấp gì cả miễn là ta thắng thì thôi! Miệng cố nói cứng như vậy nhưng nhìn nhuyễn tiên của thiếu niên bay lượn như con rồng nhỏ trong lòng hắn không thể không khỏi sợ hãi, không hề dám có ý khinh địch.

Mỹ thiếu niên bỗng nhiên đổi đầu pháp, chuyển qua sử dụng liên tiếp các thế Liên Hoàn Tam Tiên, Chương Phong Tảo Liễu tuyệt kỹ.

“Xoẹt, xoẹt, xoẹt” tiếng gió liên tiếp xé tới rồi xoay thành những vòng tròn chỉ thấy bóng roi nhắm vào Đặng Trung Ngải.

Đặng Trung Ngải thấy thế roi cực kỳ lợi hại, không dám trực diện đối đầu, hắn vội vàng cong lưng hạ thấp thân hình gần sát đất rồi búng người lên cao hơn một trượng, song bút giao theo đánh ập xuống.

Cơ hội đến trong chớp mắt, mỹ thiếu niên trườn mình dẻo như rắn nước thoát khỏi vòng khống chế khiến song bút đánh xuống khoảng không.

Nói thì chậm, sự việc xảy ra mau không thể tả. Mỹ thiếu niên lợi dụng chớp mắt ấy xoay nhuyển tiên quay về phía Hồn Nguyên Tử đang ác đấu với Dương Hoa.

Hồn Nguyên Tử là nhân vật danh tiếng của Võ Đang, không thể dễ bị trúng roi của thiếu niên nên trong lúc cấp thời bức bách, lão phải cong hẳn người lên theo dạng Đại Loan Yêu, Tà Pháp Liễu gập hẳn người xuống đất tay vẫn nắm chặt trường kiếm múa theo chiêu thế Tô Tần Bội Kiếm bảo vệ thân mình.

Nhuyển tiên và kiếm ảnh quần vào nhau chỉ nghe có tiếng người rống lên thảm thiết, một người mặt đầm đìa đầy máu, té ra một bên tai của lão đã bị đầu nhuyển tiên cuốn vào giạt rụng ra. Nhìn lại người thụ thương là sư đệ của Hồn Nguyên Tử.

Nguyên vì mỹ thiếu niên áp dụng chiến thuật Dương Đông Kích Tây vì biết khó mà đánh trúng Hồn Nguyên Tử nên trong lúc lão đang cong gập thân tránh nhuyển tiên, thiếu niên di động vượt qua đầu lão đánh trúng ngay lão sư đệ đứng sau xé luôn một tai rồi ra khỏi đầu.

Mỹ thiếu niên thấy mình đã đánh trúng đòn liền quay sang nói với Dương Hoa:

- Người trợ ta một chưởng, ta báo người một nhuyển tiên, vậy là trọn ân nghĩa rồi đó! Lúc đó Dương Hoa mới nhớ ra vừa trước đây có dùng cách không chưởng đánh trúng Thiên Thái Thượng Nhân nên nay thiếu niên trả nợ bằng cách đánh trúng sư đệ của Hồn Nguyên Tử giúp chàng phá vòng kiếm trận của Võ Đang.

Câu nói của thiếu niên khiến Đặng Trung Ngải lấy làm kỳ quái vì mới hiểu thiếu niên và Dương Hoa cứ như khẩu khí vừa rồi thì chẳng có gì thân thiết với nhau cả.

Bản lãnh của Dương Hoa vốn cũng dư để phá kiếm trận của sư huynh đệ Hồn Nguyên Tử, nay nhờ có một nhuyển tiên của thiếu niên, phần thắng đã nắm chắc trong tay. Sư đệ của Hồn Nguyên Tử bị mất một bên tai không nguy hiểm gì tới tính mạng nhưng cũng đau đớn đến tâm thần bấn loạn, thế phòng ngự trở nên lỏng lẻo không thể tự giữ được nữa. Biết không thể thắng được nữa, tên sư đệ của Hồn Nguyên Tử xoay mình chạy luôn xuống núi.

Dương Hoa múa kiếm cực nhanh hô lên “trúng” kiếm kéo một đường đâm thẳng vào Hồn Nguyên Tử.

Hồn Nguyên Tử hoành ngang kiếm bảo thân rồi xuất mười thành nội công quạt một chưởng tới Dương Hoa.

Lão không ngờ Dương Hoa đã dự liệu từ trước, thân hình chàng hơi lay động lướt qua đầu kiếm của lão.

“Bùng” một chưởng đánh xuống trúng ngay hõ khẩu của lão khiến lão đau đớn phải buông rơi kiếm. Chỉ thấy một ánh chớp lóe lên, tình hình Hồn Nguyên Tử giống y người sư đệ, máu tuôn đầy mặt, lão ôm mặt chạy như bay xuống núi. Thì ra thương thế lão còn trầm trọng hơn sư đệ nữa, một bên mắt của lão đã bị kiếm của Dương Hoa chọc mù.

Sư huynh đệ Hồn Nguyên Tử bị thương chạy mất, còn lại một mình Đặng Trung Ngải càng thêm sợ hãi, đương nhiên hẳn cũng vội vàng bỏ trận chiến chạy theo. Thế là Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan đã tan tác, tên thì chết, tên thì trọng thương, tên thì chạy chạy bạt mạng.

Sau một trường gió tanh mưa máu, đỉnh núi lại trở về với cảnh tĩnh mịch cổ hữu của nó chỉ còn lại hai người là Dương Hoa và mỹ thiếu niên.

Mỹ thiếu niên cười nho nhỏ liếc nhìn Dương Hoa, thần sắc thay đổi rất kỳ lạ. Dương Hoa dứt kiếm vào vỏ, bước đến thì lễ:

- Tiểu đệ là Dương Hoa xin đa tạ huynh đài đã ra tay cứu mạng. Xin thứ tội mạo muội, dám hỏi cao tính đại danh? Thiếu niên lạnh lùng:

- Ta với người không cùng một ý tưởng, hà tất phải biết danh cùng tánh làm chi?

- Huynh đài đã cứu tính mạng của tiểu đệ, tiểu đệ cần biết danh tánh để ghi xương khắc cốt.

Thiếu niên ho một tiếng:

- Bộ người tưởng mục đích ta lên đây để cứu người sao?

- Chứ huynh đài lên đây làm chi? Cái ân hỗ trợ của huynh đài tiểu đệ không bao giờ quên được.

Thiếu niên cười khan nói:

- Người làm việc tốt đẹp là dẹp lũ hại nước hại dân, ta không hỗ trợ sao được? Vả chăng, chúng ta ân oán đã phân minh rồi không ai còn nợ ai nữa cả, người đánh một chưởng cứu ta, ta đánh một nhuyễn tiên cứu người, có gì cần nói thêm nữa? Nói rồi chuyển thân định xuống núi. Dương Hoa chân bước mau hơn chận ngay trước mặt thiếu niên:

- Huynh đài, xin đừng đi vội.

- Không cho ta đi, muốn giao đấu chẳng? Dương Hoa hỏi ngay:

- Có phải huynh đài là người của nghĩa quân? Thiếu niên giương mi trả lời:

- Nếu phải thì sao?

- Chính tiểu đệ đang muốn đi tìm nơi tụ hội của nghĩa quân đây, không biết có được huynh đài chỉ điểm chẳng? Thiếu niên cười nhạt:

-Ồ, người tưởng ta dễ tiết lộ nơi ở của nghĩa quân lắm ư? Dương Hoa đau khổ:

- Tiểu đệ không đáng tin lắm chứ gì? Thiếu niên hừ một tiếng:

- Ta chẳng cần tin hay không tin, nhưng người vẫn giữ ý muốn giết Mạnh Nguyên Siêu chứ? Chàng càng áp úng:

- Đây là một việc khác... sự tình...

Thiếu niên ngắt lời chàng, hỏi như gắt:

- Mục đích của người ra sao hãy nói cho minh bạch.

- Vâng, tiểu đệ với Mạnh Nguyên Siêu vốn có chút ân oán phải tìm để tính sổ cùng nhau, nếu huynh đài không thích chuyện ấy, tiểu đệ xin thề có trời tiểu đệ không có ý xấu.

Nếu huynh đài không tin, tiểu đệ không dám làm phiền huynh đài nữa.

Nói xong quay người đi liền.

Lần này đến lượt thiếu niên đuổi theo chàng:

- Hãy chậm đã.

Dương Hoa hỏi:

- Còn gì chỉ bảo?

- Người cần tìm nghĩa quân làm gì?

- Hai vị thủ lĩnh của nghĩa quân là Lãnh Thiết Tiêu và Tiêu Chí Viễn là bằng hữu của gia sư tiểu đệ.

- Lệnh sư là ai?

- Tiểu đệ có ba người sư phụ. Đại sư phụ là Bốc Thiên Tiêu đã qua đời rồi, nhị sư phụ là Ân Cừ Thế, tam sư phụ là Đan Khẩu Sinh trước đây hơn một năm gặp tai họa đến nay chưa biết được sinh tử ra sao. Nhị sư phụ từng nói với tiểu đệ về hai vị đầu lĩnh nghĩa quân ở Tiểu Kim Xuyên giao tình rất đậm đà và dặn tiểu đệ phải tìm đến xin làm môn hạ.

Lời nói của chàng đúng là lời thật, tuy chàng chỉ giấu một chi tiết là đối với nghĩa quân sư phụ chàng thân thiết nhất chính là Mạnh Nguyên Siêu.

Nét mặt thiếu niên trở nên hòa nhã:

- Té ra người là đệ tử của Ân Cừ Thế à? Ta cũng có nghe qua đại danh của vị tiền bối này.

Dương Hoa vui mừng:

- Huynh đài nghe ra sao? Đột nhiên thiếu niên hỏi lại:

- Ân Cừ Thế là sư phụ của ngươi, thế còn Dương Mục là ai? Không ngờ bị thiếu niên hỏi thẳng đến vấn đề mà chàng vẫn lấy làm sĩ nhục, chàng không biết trả lời ra sao, tức thì chỉ biết đứng ngây người ra rồi cố ấp úng:

- Chẳng là... chẳng là... cái gì cả.

- Sao ngươi lại để cho y chạy mất? Không biết sao thiếu niên lại biết chuyện của chàng và Dương Mục? Hay là thiếu niên cũng có mặt ở đâu đó gần đây chăng? Thiếu niên thấy chàng lúng túng vì chưa biết trả lời ra sao càng lộ vẻ thích thú:

- Ngươi đừng lo, khi Dương Mục chạy xuống chân núi thì gặp ta. Võ công của y thua xa ngươi, nếu không cố ý tha thì làm sao y có thể chạy thoát được? Dương Hoa đành miễn cưỡng đáp:

- Vâng... vâng... chính ta tha y... nhưng... vì có điều khổ tâm khó nói...

Thiếu niên cười lạnh lùng:

- Lúc nào cũng... có điều khổ tâm khó nói... thế muốn giết Mạnh Nguyên Siêu thì không có điều khổ tâm ư?

- Hai chuyện này đâu có liên quan gì với nhau? Thiếu niên đổi sắc mặt:

- Tại ngươi chưa biết rõ đó thôi. Nhưng ta nói cho mà biết, võ công của ngươi tuy đã cao cường lắm nhưng so với Mạnh đại hiệp vẫn còn thua xa, chưa đủ đối địch đâu. Nếu muốn biết chỗ ở của đại hiệp thì hãy đồng tai lên mà nghe: Hiện người đang ở với nghĩa quân ở vùng rừng núi Sài Đạt Mộc tỉnh Thanh Hải đó, cứ đến đó mà xem!

- Huynh đài cũng đi đến đó ư?

- Không, ngươi sợ ta báo tin trước cho Mạnh đại hiệp à?

- Tôi... tôi... nào dám có ý ấy.

- Thế ngươi có ý gì?

- Tiểu đệ... nói ra sợ huynh đài cười... tiểu đệ chỉ có ý muốn được kết bạn đồng hành với huynh đài.

Dương Hoa từ thuở bé đã lưu lạc giang hồ với các sư phụ rồi cuối cùng sống với tam sư phụ Đan Khâu Sinh tại vùng thạch lâm, hoàn toàn chưa biết thế nào là tình bằng hữu trang lứa nên lời nói vừa rồi của chàng là phát xuất từ sự chân thành, nhưng thiếu niên đó lại có vẻ đùa bỡn:

- Ngươi không biết ta là ai, ta cũng chưa biết rõ ngươi là ai, nhờ ngươi nhằm kết bạn với người xấu thì sao?

- Tiểu đệ... tin chắc huynh đài là người tốt, sao huynh đài lại cười?

- Ta cười ngươi sao dễ tin người đến thế. Ngươi nên biết rằng trên đời này người tốt cố nhiên là có nhưng người xấu cũng không ít gì đâu, thí dụ như Dương Mục chẳng hạn. Hai mươi năm trước đây y cũng là người trong giới hiệp nghĩa, Nhưng sau vụ Vân Tử La Nữ Hiệp y mới thay đổi thành kẻ bất nhân...

Dương Hoa nghe thiếu niên nhắc đến chuyện cha mẹ mình với giọng tựa như rất tường tận lòng lấy làm kỳ quái nhưng không dám tiện hỏi về chuyện riêng của mình, chàng đành đành im lặng đứng yên.

Đột nhiên thiếu niên phẩy tay áo:

- Nhưng thôi, chúng ta mỗi người một chí hướng, tốt nhất là đường ai nấy đi... việc đời vốn biến ảo bất thường, hầu hết ra ngoài ý muốn của ta, người đối với người xưa nay đều do ngộ nhận cả thôi. Nhưng đất trời vốn là rộng lượng, thế nên ân oán là việc không nên để lâu trong bụng, ngươi thấy đúng không? Dương Hoa không biết trả lời sao, đành miễn cưỡng đáp:

- Đa tạ huynh đài có lời vàng chỉ giáo.

Thiếu niên cười:

- Ấy là ta giải chút lòng thành chứ đâu dám gọi là lời vàng lời ngọc gì, thôi trời cũng muộn rồi, chúng ta đi thôi...

Lời nói lộ vẻ quan thiết ân cần rồi quay người thủng thẳng xuống núi.

Dương Hoa nhìn theo đến khi bóng thiếu niên khuất hẳn sau những rừng cây xanh, còn lại một mình chàng mới ngẫm nghĩ: “Người này thực là kỳ quái, vừa không muốn kết bạn với ta, lại vừa như quan tâm đến ta, lúc thì chửi mắng ta, lúc thì lại ân cần khuyên nhủ, chẳng hiểu sao cả. Xem dáng điệu như là phụ nhân nhưng sao lại mặc quần áo nam nhân? Hà, cứ từ từ rồi xem...” Bất giác chân chàng cũng đã bước xuống theo sườn núi.

-oOo-

5. Chấn Viễn Tiêu Cục

Thế mà giữa miền núi non hiểm trở của cao nguyên Thanh Hải có một thanh niên khoảng mười bảy, mười tám lạng lẽ đội sương tuyết, một mình lặn lội trên đường. Thanh niên đơn độc ấy chính là Dương Hoa.

Chàng từ Tiểu Kim Xuyên theo con đường độc đạo xuyên lên miền Bắc, vượt Ngọc Môn Quan ở Cam Túc miền Thanh Hải.

Cảnh sắc ở miền bắc thay đổi liên tục khác hẳn miền nam ôn hòa, đứng trên đỉnh núi chàng nhìn lên bầu trời hình như thấp xuống, mây từng lớp đùn nhau lên như dày hơn. Nhìn xa xa không thể phân biệt được đâu là núi đâu là mây, cả hai như nhập vào với nhau cùng bầu trời bỗng bồng bênh dưới chân chàng.

Từ thuở bé, Dương Hoa đã ở giữa vùng núi đá, cứ tưởng đó là cảnh giới đẹp nhất thế gian rồi, đến bây giờ chàng lên vùng cao biên tái mới biết cảnh sắc ở đây mỹ lệ đa dạng hơn khu rừng đá nhiều. Thực là trong cảnh có cảnh, thảo nào cổ nhân không nói: “Độc muôn ngàn quyển sách không bằng được đi vạn dặm đường” (đọc vạn quyển thư bất như hành vạn lý lộ).

Đang lúc Dương Hoa còn ngơ ngẩn chiêm ngưỡng cảnh đẹp trước mắt bỗng bên tai chàng nghe có tiếng nhạc ngựa. Chàng quay đầu lại nhìn, thấy đằng xa có hai tên quân quan cùng ngồi trên một cỗ xe ngựa.

Đường núi rất hiểm trở nhỏ hẹp, nên tên ngồi trước vừa ra roi vừa quát mắng từ xa:

- Tên nhãi con, không sợ chết sao mà không tránh mau ra cho ta đi! Đó là cỗ xe có bốn ngựa kéo nên sức chạy rất mau, trong chớp mắt đã đến gần bên chàng, đầu roi ngựa nhắm vào đầu chàng đánh xuống.

Dương Hoa trong lòng rất giận vì sự nóng nảy hồ đồ của hai tên quân quan nên không thèm tránh roi, chàng cứ đứng giữa đường chờ roi đến gần đầu, định sẽ kéo y ngã xuống ngựa luôn.

Nhưng hai con ngựa chạy trước hình như là giống tuần mã đặc biệt của vùng biên tái.

Hai vó chúng chồm lên rồi đột ngột vọt qua đầu chàng khi roi chưa kịp xuống tới đầu chàng khiến tên cầm roi lảo đảo chút xíu nữa là rơi ra khỏi xe. Y nổi giận đỏ bừng cả mặt quát lớn:

- Tiểu tử làm gì thế? Ta phải quay lại cho gã một trận mới được! Tên quân quan ngồi sau lên tiếng:

- Hà tất! Chúng ta việc công đang bận, lý gì đến nó?

- Nhưng tiểu tử này ta xem có vẻ cứng đầu lắm, nó không sợ ngựa của ta giẫm chết ư?

- Hừ, nó đem mạng sống ra mà đùa cợt là việc của nó, còn ta đi mau lên là việc của ta.

Nhìn sắc trời thế này ta e rằng nếu không thoát mau ra khỏi khu Hắc Hồ Huyết này trước khi trời tối, sợ rằng sẽ gặp trận đại tuyết nguy hiểm đấy.

Thì ra đây là địa điểm tên là Hắc Hồ Huyết nổi tiếng nguy hiểm nhất trên vùng núi non bạt ngàn này. Tên quân quan ngồi phía trước nghe nói sắp có trận đại tuyết, vội vàng không dám nói gì nữa, ra roi cho ngựa phóng lên ngay.

Dương Hoa nghe tên quân quan đe dọa sắp có một trận tuyết lớn cũng lo sợ, không dám trù trừ vội vã tiếp tục lên đường. Nhưng chỉ mới đi được một đoạn ngắn bỗng chàng nghe có nhiều tiếng vó ngựa dồn dập sau lưng. Chàng rủa thầm:

- Hay là hai tên quân quan quay lại chịu chết? Nhưng chàng đã đoán lầm.

Trước mắt chàng là một đoàn người dồn dập nối đuôi nhau trên con đường núi quanh co khúc khuỷu, dẫn đầu là một lá tiêu kỳ rất lớn viết bốn chữ đại tự bay phấp phới: Chấn Viễn tiêu cục.

Té ra đây là đoàn bảo tiêu của Chấn Viễn tiêu cục, một tiêu cục lớn và nổi tiếng ở Bắc Kinh với người tổng tiêu đầu Hàn Uy Võ, bản lĩnh võ nghệ tuyệt cao. Chấn Viễn tiêu cục bình thường chưa bao giờ nhận áp tải những món hàng có giá trị bình thường cả. Lá tiêu kỳ bốn chữ này đã từng tung hoành hết các vùng đại giang Nam Bắc chưa bao giờ không đúng hẹn với khách hàng, dù gặp bất cứ lộ trình nào nguy hiểm nhất. Chính nhị sư phụ Ân Cừ Thế của chàng cũng đã nhiều lần nhắc tới vị tiêu đầu họ Hàn của Chấn Viễn tiêu cục một cách nể nang.

Theo sau lá tiêu kỳ là một hàng bốn con lừa chở bảy, tám cái hòm cao quá đầu người có lẽ đựng bảo vật, vì đều có nhiều tên võ sĩ hộ vệ theo kèm, cuối cùng là hai vị tiêu sư chỉ huy ngồi trên lưng hai con ngựa.

Vốn sẵn có lòng kính trọng đối với Chấn Viễn tiêu cục, Dương Hoa định tránh nép qua bên sườn núi để đoàn người dễ dàng vượt qua. Bỗng chàng nghe có tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đệ, định đi đâu đấy? Chàng đáp:

- Tôi định đến Sài Đạt Mộc tìm người thân.

Vị tiêu sư dường như có vẻ kinh ngạc hỏi lại:

- Xin cho hỏi, người thân ở Sài Đạt Mộc làm nghề gì?

- Y có một nông trường chăn nuôi nên gọi tôi đến nhờ giúp chăn ngựa.

- Tiểu bằng hữu đi bộ một mình thế này không sợ giữa đường gặp bão tuyết hay sao?

- Biết làm sao bây giờ? Đường từ xa qua đây không lẽ phải cứ chờ hết mùa đông ư? Vị tiêu sư gật đầu:

- Ủ, cũng phải, nhưng ta nhìn sắc trời hôm nay chắc chắn thế nào cũng sắp có một trận bão tuyết lớn đó, ta khuyên người nên gấp tìm một chỗ trú thân trước lúc hoàng hôn.

Dương Hoa cúi đầu:

- Đa tạ chỉ giáo.

Bỗng nhiên vị giáo đầu hỏi tiếp:

- Tiểu huynh đệ, người không thấy lạnh ư? Nguyên vì hiện trên thân Dương Hoa chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh từ lúc còn ở Tiểu Kim Xuyên. Chàng đáp hơi ngậm ngùi:

- Tôi là đứa con của nhà nghèo, chịu lạnh cũng đã quen rồi.

Vị tiêu sư im lặng một lúc rồi quay lại nói với người đi bên cạnh:

- Thạch lão đệ, áo lạnh người đang mặc trên người quá nhiều, hãy cho y một chiếc áo bông bên ngoài đi! Người họ Thạch cung kính:

- Xin vâng.

Rồi cởi liền chiếc áo bông bên ngoài đưa cho Dương Hoa. Chàng cảm kích:

- Tôi với các ông không quen biết, sao lại đối xử tốt đến thế? Vị tiêu sư ha hả cười lớn:

- Tứ hải giai huynh đệ, cần gì phải quen biết? Ôm khư khư lấy chiếc áo bông không cần thiết này, phỏng có được gì? Người họ Thạch xen vào:

- Hàn tổng tiêu đầu đã cho người, người cứ nhận lấy. Người chưa biết, Hàn tổng tiêu đầu của chúng ta rất thích kết giao bằng hữu, người từ chối không nhận chắc lòng tổng tiêu đầu cũng không vui đâu.

Nghe xong câu ấy, Dương Hoa bất giác kinh ngạc:

- Ông... ông ấy là Hàn tổng tiêu đầu ư? Hàn Uy Võ liếc nhìn Dương Hoa một cái, người họ Thạch vội hỏi:

- Người cũng nghe biết Hàn tổng tiêu đầu sao? Hay là người nghe người khác nói? Dương Hoa gật đầu:

- Tôi sinh trưởng ở nơi thô lậu, tình cờ nghe người ta nhắc đến tên Hàn tổng tiêu đầu thôi, bất quá tôi chỉ biết đại khái tổng tiêu đầu là một đại danh nhân vật.

Hàn Uy Vô nghe chàng nói hơi mỉm cười:

- Ta đâu xứng đáng là đại danh nhân vật? Chẳng qua ta kiếm ăn bằng mũi dao này chứ có gì hay? Đoàn người tiêu cục đã đi qua, chàng bèn ngưng thần cố nghe những lời đối đáp, loáng thoáng nghe tiếng Hàn Uy Vô:

- Thiếu niên này có vẻ khác lạ đấy.

Tiếng họ Thạch:

- Tiêu đầu có nghi gì chẳng?

- Ta thấy y tuy nghèo nhưng lại từ chối vật tặng của người khác, xem ra cũng là một kẻ nghèo khổ nhưng không tầm thường đó chứ.

Hai người bàn luận về chàng, còn chàng cũng lấy làm rất kỳ quái vì không ngờ Hàn Uy Vô lại phải đích thân bảo vệ hàng hóa.

Nên biết Chấn Viễn tiêu cục là một tiêu cục lớn nhất ở Bắc Kinh có phạm vi hoạt động lớn rộng trên toàn quốc và lãnh tụ nó là Hàn Uy Vô cũng có thân thế rất lớn, hôm nay phải tự thân đi bảo tiêu ắt có sự khác lạ chứ không phải bình thường.

Dương Hoa tuy kinh nghiệm giang hồ chưa nhiều nhưng đã nhiều lần nghe sư phụ nói về Chấn Viễn tiêu cục nên chàng cũng rõ tình hình ít nhiều: Mỗi khi tổng tiêu cục phải tự thân bảo tiêu thì hàng hóa tất thuộc một trong hai loại “Hong hóa” hoặc “Ám tiêu”.

“Hong hóa” tức là loại hàng có giá trị cực cao, nên phải cẩn trọng khi đi bảo hộ như các loại kim ngân châu bảo, thiên niên hà thủ ô hay là loại sơn sâm già tuổi có giá trị không vật gì sánh được, nhưng nhìn gần mười cái hòm gỗ to lớn thì vật đựng trong ấy không thể là những bảo ngọc trân quý mà toàn là những hàng tầm thường giá trị không lớn, việc gì tổng tiêu đầu phải xuất mã? Còn nếu là hàng “Ám tiêu” thì không thể dẫn theo quá đông người, không thể giương cả kỳ hiệu đi trước được, “ám tiêu” là để đối xứng với “minh tiêu” chỉ cần một người một ngựa là đủ rồi.

Xem tình hình hiện tại rõ ràng không phải là “ám tiêu” nhưng gọi là “minh tiêu” thì vẫn còn có gì thiếu thiếu vì “minh tiêu” sao lại chỉ có vị tổng tiêu đầu và một người tiêu sư với bốn con lừa tải hàng chứ không phải là một đoàn người rầm rộ? Đoàn người Chấn Viễn tiêu cục đã qua mặt Dương Hoa tiến vào khu rừng Hắc Hồ Huyết một bên là núi đá cao sừng sững, một bên là hồ sâu thăm thẳm.

Mấy con lừa chở nặng đến đây gần như kiệt sức đi muốn không nổi.

Lúc ấy vàng thái dương đã nghiêng về phương tây, từng trận gió lạnh từ eo núi thổi rít đến khiến mọi người vừa lạnh vừa sợ vì đường núi hiểm trở kinh hồn. Thiên sắc bỗng nhiên biến đổi, từng đám mây đen không biết xuất hiện từ lúc nào che khuất cả ánh nắng cuối cùng, gió càng lúc càng thổi dữ dội hơn, cát bay đá chạy như sắp sửa chuẩn bị nổi trận cuồng phong. Dương Hoa là người võ công cao cường mà giữa những cơn gió quất mạnh vào da thịt, chàng chỉ dám dọ dẫm bước từng bước vì sợ trong lúc gió cát mịt mù, chỉ sẩy chân một chút là rơi xuống vực thăm liền.

Đang lúc ấy, bỗng nhiên chàng nghe có tiếng người la rất lớn, chàng hoảng kinh nghĩ thầm: “Khí hậu thế này thật nguy hiểm, không biết bọn bảo tiêu có gặp tai nạn gì không?” Lòng vừa nghĩ xong, trước mắt mờ mờ vì gió bụi thấy thấp thoáng bóng Hàn Uy Vô vừa la lớn:

- Tiểu huynh đệ, chạy mau lên vùng cao mà ẩn thân đi, chúng ta đã gặp tuyết băng rồi! Xưa nay Dương Hoa chưa bao giờ biết “Tuyết băng” là cái gì, nhưng nghe giọng nói Hàn Uy Vô kinh hoảng quá, chàng cũng đâm hoang mang.

Dương Hoa vừa vội vàng chạy được mấy bước bỗng thấy nơi sườn núi trước mặt vô số các tảng băng như những tảng đá vĩ đại lăn ầm ầm từ trên đỉnh núi xuống.

Chàng có cảm giác toàn bộ rừng núi rung động như sắp sụp đổ, vì sức vận chuyển kinh khủng của những tảng băng lớn từ trên độ cao áp xuống. Với lực lao mạnh như vậy, nó dễ dàng nghiền nát bất cứ vật gì cản trở đường đi của nó.

Tiếng băng đổ mỗi lúc một dồn dập tạo thành những tiếng kinh khủng như tiếng muôn ngàn ánh chớp cùng nổ một lúc. Đang lăn còn cuốn theo đá trên sườn núi đổ xuống theo tạo thành cảnh mù mịt đá chạy cát bay lẫn lộn cả cành cây ngọn cỏ cũng bị cuốn theo ném tất cả xuống vực núi thăm thẳm dưới chân.

Dương Hoa may mắn đã mau chân ẩn thân vào một mỏm núi nhô ra giữa chừng nên chưa bị đám băng tuyết cuốn xuống vực sâu. Chính lúc chàng đang kinh dị nhìn đám cuồng phong loạn thạch ấy, bỗng nghe có tiếng gào lên:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với! Tiếng kêu vô cùng thảm thiết khiến Dương Hoa bất chấp nguy hiểm nhô người ra mỏm núi nhìn cho rõ. Tiếng kêu vô vọng làm cho Dương Hoa vị khích động lòng nghĩa hiệp nên dù đang sợ hãi chàng cũng muốn nhảy ra cứu kẻ nạn nhân đau khổ kia ấy, quên cả sự nguy hiểm cho bản thân.

Chàng nhìn thấy có một tên phu dẫn lừa bị trượt chân rơi xuống sườn núi kéo theo cả con lừa mang nặng hàng hóa trên lưng. Tay y còn níu được một nhánh cây mọc vươn ra sườn núi, nhưng chỉ cần bị một tảng băng tiếp theo đập trúng thôi là sẽ mang y rơi luôn xuống đáy vực và chắc chắn thân thể xẻ nát ra từng mảnh vụn, vả chăng dù không bị trúng tảng tuyết nào cả, tên phu dẫn lừa cũng không thể bám vào cành cây quá lâu được.

Từ chỗ Dương Hoa đến chỗ tên phu dẫn lừa tội nghiệp ấy cách xa có hơn trăm bước, Dương Hoa có muốn đến cứu y sợ cũng không kịp.

Bỗng nhiên giữa lúc cực kỳ nguy hiểm ấy có bóng người phi thân đến bên vực sâu, đó chính là tổng tiêu đầu Hàn Uy Võ, ông vươn trảo pháp ra chop trúng bắp đùi tên phu lừa rồi vận công nhắc hẳn nên ném lên cao đồng thời với tiếng hô:

- Thạch huynh, cẩn thận đỡ lấy.

Người họ Thạch vươn hai tay ra, đỡ lấy tên phu lừa vừa rơi xuống.

Dương Hoa thấy hành động mau lẹ của Hàn Uy Võ quả nhiên danh bất hư truyền.

“Công phu của người, sợ còn lâu ta mới theo kịp”.

Nên biết Hàn Uy Võ cứu người phu lừa ấy là hoàn toàn dựa vào sức mạnh của trảo pháp, bấu lấy y quăng hẳn lên trên miệng vực, tất phải là người thâm hậu trong nội pháp Đại Lực Ứng Trảo Công.

Không ngờ tai họa thứ hai lại tiếp tục xảy đến.

Người họ Thạch nhìn thấy hiểm nguy trước vội vàng gọi Hàn Uy Võ mau trở lại nhưng Hàn Uy Võ không chịu rời chốn nguy hiểm, ông đã cứu thoát tên phu lừa, lại còn muốn cứu cả hàng hóa đang rơi xuống vực sâu.

Hàn Uy Võ chỉ cười gằn, miệng thoát ra hai tiếng: “Đừng sợ”, vừa dứt lời, thân hình đã trượt xuống vực đuổi theo mấy chiếc hòm gỗ. Một tay ông bám lấy cành cây, một tay chop vào nắp hòm vẫn dùng thế Ứng Trảo Công quăng lên cao cho người họ Thạch ở trên đỡ lấy.

Ông đã quăng lên được hai hòm ở tư thế hết sức nguy hiểm, chỉ cần sẩy tay một chút là người ông sẽ bị quăng xuống vực sâu ngay. Cành cây ông nắm chịu sức nặng của ông và chiếc hòm cong hẳn xuống như sắp bật rễ, khiến người họ Thạch phải kêu lên sợ hãi:

- Tổng tiêu đầu, mau bỏ đi thôi, có mất chút đỉnh hàng hóa chắc người ta cũng có thể nguyên lượng cho mình.

Giọng Hàn Uy Võ như trầm xuống:

- Không được, vì người bảo vệ hàng hóa, ta phải vừa bảo toàn mạng sống, vừa bảo toàn hàng người gửi gắm, người không nhớ nguyên tắc của ta ư? Người họ Thạch áp ứng:

- Tôi nhớ, nhưng... nhưng... tổng tiêu đầu...

Hàn Uy Vô ngắt lời:

- Tốt, vậy còn một hòm hàng nữa ta phải lấy lên.

Ông chưa dứt lời, bỗng có một khối băng ở trên lẫn ầm ầm xuống người ông, bất ngờ nhanh như cắt, khối băng vừa sắp trúng người, Hàn Uy Vô giở chưởng lên đập mạnh, khối băng nát ra từng mảnh nhỏ, rơi xuống vực nhưng ông cũng bị văng ra khỏi cành cây rơi nằm giữa vực núi. Băng đá tiếp tục rơi xuống lẫn ầm ầm như có hàng ngàn cỗ xe đang chạy.

Tình hình cực kỳ khẩn cấp. Hàn Uy Vô cố bò lên trên miệng vực nhưng luôn luôn bị những tảng băng ập xuống ngăn cản, còn người họ Thạch đứng bên trên loay hoay lo cho chủ soái nhưng lại không nghĩ ra phương pháp nào cứu giúp.

Hàn Uy Vô mười phần tuyệt vọng hết chín bỗng ông thấy một cành cây chạm vào vai mình rồi một tiếng gọi:

- Tổng tiêu đầu, mau lên, bám lấy...

Thì ra Dương Hoa thấy tình hình nguy cấp quá, không còn lo gì cho bản thân đã chạy đến bẻ một nhánh cây đưa xuống cho Hàn Uy Vô, Hàn Uy Vô mừng rỡ nắm lấy cành cây, Dương Hoa vận hết sức kéo ông lên.

Thời tiết quả là kỳ dị, chỉ trong chớp mắt, những khối băng đang lẫn như lũ lụt xuống bỗng ngưng hẳn lại, biến đâu mất cả.

Hàn Uy Vô đã được chàng kéo lên miệng vực, ông hít dài một Chương chân khí lấy lại tinh thần:

- Tiểu huynh đệ, đa tạ đã cứu tính mạng của ta! Dương Hoa đáp:

- Tổng tiêu đầu, ông chẳng từng nói tứ hải huynh đệ sao? Ông có ý cho tôi áo bông ngự hàn, tôi chưa kịp cảm tạ ông đó thôi! Hàn Uy Vô nhìn chăm chú vào chàng như càng lúc càng phát hiện ra nét kỳ dị của chàng thanh niên, một lúc mới nói:

- Tiểu huynh đệ vừa rồi mạo hiểm cứu ta là đã cứu được sinh mạng nhiều người nữa đó.

- Tổng tiêu đầu, chẳng qua là tôi bắt chước hành vi của ông đó thôi. Ông đã cứu người trước, tôi lại không học được ông ư? Hàn Uy Vô ha hả cười lớn:

- Người nói hay lắm, tiểu huynh đệ, người thật có ý tứ.

Tuyết băng đến thật lẹ mà tắt cũng thật lẹ, bây giờ gió chỉ còn hiu hiu thổi nhẹ, nhìn xuống vực sâu, nơi muôn vạn khối băng vừa lẫn xuống vẫn mù mịt chẳng có dấu vết gì của trận kinh thiên động địa vừa rồi.

Dương Hoa đánh trống lảng:

- May mà chúng ta không bị việc gì, trận tuyết băng này thật đáng sợ! Hàn Uy Vô cười:

- Đây là trận tuyết băng nhỏ đó. Mười năm trước trên ngọn Mã Phong đã xảy ra một trận kinh khủng hơn nhiều, đến độ trong vòng một trăm dặm đều nghe tiếng động như sấm sét của nó và trong vùng mười dặm người vật đều bị chôn sống cả. Đó mới thật là đáng sợ! Bỗng nhiên ông hỏi một câu bất ngờ:

- Tiểu huynh đệ, người có học qua võ công hay chẳng? Dương Hoa đã sớm chuẩn bị trả lời câu hỏi này, nên chàng rất bình thản đáp:

- Tôi đã bao giờ học võ? Chẳng qua từ nhỏ đã theo người lớn đi săn bắt mưu sinh nên cũng có được chút sức khỏe đó thôi.

Nói xong câu lừa dối ấy, lòng chàng lại tự ngượng vì mình dối gạt người, nhưng rồi lại tự an ủi: “Vị tổng tiêu đầu này thực là một người tốt, thực tình ta đâu muốn dối làm gì, chỉ sợ nói thực ra lại bị truy hỏi đến sư phụ, mà sư phụ ta lại là người chống lại triều đình Mãn Thanh, còn Hàn tiêu đầu dù sao cũng là người có tên tuổi ở kinh đô, phải giao hảo với bọn quan quân, sợ rằng có bất tiện cho ta chăng? Vả lại ta nhớ vị thiếu niên bằng hữu trước có dặn ta không nên dễ dàng tin người quá mà mang họa”.

Tự nhiên chàng nhớ tới mỹ thiếu niên gặp ở Tiểu Kim Xuyên, trong lòng tâm niệm: “Không biết y đã trở về với nghĩa quân chưa? Chỉ mong rằng y đừng gặp tuyết băng như ta...” Chàng nghe Hàn Uy Vô hỏi tiếp:

- Tiểu huynh đệ, tên người gọi là gì vậy? Tự nhiên chàng đáp:

- Sồ nhi.

Vì vẫn còn phải đề phòng tiết lộ thân thể mình. Hàn Uy Vô lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ, khí lực của người khá lắm. Thế nhà cửa của người ở đâu? Dương Hoa đáp:

- Tôi ở tại Tiểu Kim Xuyên, từ nhỏ đã không có nhà cửa gì cả.

Vừa nghe qua chữ “Tiểu Kim Xuyên”, Hàn Uy Vô lộ vẻ kinh ngạc:

- Có phải Tiểu Kim Xuyên vừa trải qua một cơn đại loạn khiến quan quân phải đến truy quét đó chăng? Dương Hoa đáp:

- Tôi suốt năm ở trên vùng núi rừng, nên chuyện đời biết rất ít. Nhưng như những người dân ở đó vẫn nói, khi chưa có quan quân đến chẳng ai biết loạn lạc là gì, mọi người đều an cư lạc nghiệp. Khi quan quân đến rồi bắt phu dịch, đặt ra sưu cao thuế nặng mới dẫn đến loạn lạc, chính tôi cũng vì sống không nổi mới phải bỏ đi xứ khác tìm người thân đây.

Câu chuyện ấy là do Dương Hoa bịa đặt ra, một là để chứng tỏ chàng không biết gì về Tiểu Kim Xuyên, hai là để thăm dò thử thái độ của Hàn Uy Vô đối với nghĩa quân ra sao.

Hàn Uy Vô thở dài:

- Tiểu Kim Xuyên là nơi phúc địa, mười năm trước ta cũng đã từng có dịp qua đây. Lúc ấy Lãnh Thiết Tiêu và Tiêu Chí Viễn, hai vị đầu lĩnh còn chưa lập cơ nghiệp ở Tiểu Kim Xuyên nữa cơ đấy. Người có biết tiếng hai vị đầu lĩnh ấy không? Dương Hoa muốn thăm dò ông ta, té ra lại bị ông ta thăm dò ngược lại.

- Tôi có nghe tiếng, tiếc rằng chưa bao giờ được gặp mặt, Hàn tổng tiêu đầu, ông có quen biết họ chăng?

- Ta cũng lấy làm tiếc chưa từng gặp mặt, nhưng đại danh của họ đương nhiên ta có nghe nhiều lần.

- Khi tôi rời Tiểu Kim Xuyên rồi mới nghe người ta đồn rằng họ nổi dậy thành bọn cường đạo, nhưng cũng có người lại bảo không phải. Hàn tổng tiêu đầu, ông là người biết nhiều hiểu rộng, ông coi họ là bọn người thế nào?

- Ta với họ không hề biết nhau nên không dám nói lời vọng ngôn, nhưng cứ theo dư luận trong giang hồ thì họ cũng đáng gọi hai tiếng anh hùng được lắm.

Vừa nói dứt câu, đột ngột ông chuyển sang chuyện khác:

- Người nói người từ bé đã không có nhà cửa, thế người có cha mẹ chăng?

- Từ thuở bé, cha mẹ tôi đã mất, nhờ có người đại thúc ở hàng xóm thương tình nên mới nuôi tôi thành người đó.

Dù đó chỉ là câu nói dối, nhưng đã động đến thân thể bị thương của chàng nên bất giác hai mắt chàng đỏ hoe. Hàn Uy Vô nói:

-Ồ, đáng thương thật. Người có muốn theo chúng ta làm nghề bảo tiêu không? Ta thấy người rất mắn tiếp, nếu được tập luyện võ công trong vài năm, nhất định sẽ dự hàng “tiêu sư” được đấy.

Câu nói rõ ràng Hàn Uy Vô có ý thu nạp Dương Hoa làm đệ tử, nếu là trường hợp người khác thì cơ hội này rất tốt để trở thành một đồ đệ cho một tiêu cục lớn nhất ở Bắc Kinh, tất phải quỳ gối xin nhận liền.

Nhưng Dương Hoa lại khác, chàng đáp:

- Đa tạ tổng tiêu đầu có ý tài bồi, nhưng tôi còn phải đi tìm thân nhân không dám lạm dụng lòng tốt của Tổng tiêu đầu.

Hàn Uy Vô có vẻ thất vọng:

- Người đến Sài Đạt Mộc ư?

- Vâng.

- Tốt, vậy thì cùng đường với chúng ta rồi.

Lúc ấy gió đã lặng hẳn, đoàn bảo tiêu của Chấn Viễn Tiêu Cục bắt đầu lên đường tiếp tục cuộc hành trình.

Trời đã sắp tối, Dương Hoa và đoàn tiêu cục đột nhiên thấy trước mắt hiện ra một ngôi chùa nhỏ gần như đổ nát. Hàn Uy Vô bảo:

- Đây là ngôi cổ tự của phái Bạch Giáo Lạt Ma, chúng ta nên vào nghỉ tối nay! Người họ Thạch mà bây giờ Dương Hoa biết tên là Thạch Kiến Chương hỏi lại:

- Tổng tiêu đầu biết chắc đây Sa Mã pháp sư còn ở đây không? Tiếng lục lạc của mấy con lừa ngân vang động cả một vùng núi. Trước cửa chùa đã xuất hiện một bị tăng Lạt Ma ước chừng gần sáu mươi tuổi và một đệ tử xấp xỉ tuổi Dương Hoa. Hàn Uy Vô cười khê:

- Thạch lão đệ, Sa Mã pháp sư đã ra đón chúng ta kìa! Sa Mã pháp sư là một người Tây Tạng có dáng rất gầy yếu cùng tên đệ tử vừa gầy vừa vàng bệch, nhưng nụ cười thì lại thật tươi:

- Hàn tổng tiêu đầu, không ngờ đệ tử hôm nay lại được tiếp khách quý, mời vào, mời vào.

Đoàn khách đi vào cổng chùa.

Vị trụ trì người Tây Tạng chất miệng có vẻ hết sức bần khoản:

- Lâu ngày được tổng tiêu đầu ghé thăm, rất tiếc chùa tôi nghèo nàn đổ nát, không có chỗ rộng rãi cho khách quan trú ngụ, chỉ có duy nhất một phương trượng, xin mời tổng tiêu đầu.

Hàn Uy Vô cười xòa:

- Đại sư dừng khách khất, bọn này chỉ xin ngụ hết đêm nay nên có thể ngủ cả ở đại điện được rồi.

Gọi là “đại điện” cho đẹp lời, chứ thật ra chính điện cũng không rộng hơn một căn nhà bình thường bao nhiêu.

Sư Sa Mã là người hiếu khách hiếm có nên khi bọn Hàn Uy Vô vừa vào tới chính điện, sư đã ân cần:

- Chẳng hay chư vị đường xa có đói bụng? Thạch Kiến Chung nói thẳng:

- Chúng tôi có lương khô nên chẳng dám phiền đại sư. Tiếc rằng ở đây thiếu rượu.

Sa Mã pháp sư hôn hờ:

- Thí chủ khỏi lo. Bản tự có cất được mẻ bồ đào tửu có lẽ không đến nỗi tệ. Nhân có khách quý xin mang ra mời Hàn tổng tiêu đầu.

Sư quay sang đệ tử:

- Con vào mang rượu ra cho ta.

Tên đệ tử vào chùa trong một lát khiêng ra vò rượu lớn và mấy cái chung. Sa Mã pháp sư vồn vã:

- Hàn tổng tiêu đầu, chùa núi nghèo nàn, lại bị bốn ba bởi bọn Hoàng Giáo, Hồng Giáo phải sang miền Thanh Hải tá túc, xin có chút rượu nhạt đãi tổng tiêu đầu và bằng hữu, xin chớ chê! Hàn Uy Vô đỡ lấy vò rượu, nét mặt khoan hòa:

- Được đại sư đãi hậu thế này ta lấy làm áy náy, tuy Bạch giáo là một giáo phái mới nhưng so với Hoàng, Hồng nhị phái chắc gì uy thế ai hơn ai, đại sư cứ để chúng ta tự nhiên.

Sa Mã pháp sư vẫy đệ tử đi ra.

Qua suốt một ngày mệt mỏi vì đường dài, cả bọn và Dương Hoa chỉ thêm một giấc ngủ ngon.

Chàng vừa trải xong tấm đệm chưa kịp ngã lưng, bỗng nghe dồn dập ngoài cổng chùa có tiếng vó ngựa dừng lại. Hàn Uy Vô vừa qua vừa ngạc nhiên:

- Ai đến đây muộn thế? Thì ra đó là hai người mặc quần áo quân quan mà mới thoát nhìn Dương Hoa đã nhận ra là hai người chàng gặp ở trên đường núi.

Hàn Uy Vô vồn vã:

- Ô, nhị vị anh hùng, ngọn gió nào đã đưa hai vị tới đây? Người đi đầu cười:

- Chính ngọn gió tuyết lạnh trên núi đưa chúng ta tới đây! Ủa, sao có cả Hàn tổng tiêu đầu ở đây nữa? Hàn Uy Vô rất tự nhiên:

- Lần bảo tiêu này toàn hàng quan trọng quý giá mà lại đi qua vùng Sài Đạt Mộc nên ta phải thân hành đó... Mã đại huynh, việc quân ở kinh đô thư thả lắm sao mà huynh lại đến đây? Người được gọi là Mã Huynh tên là Mã Côn cười đáp:

- Việc quân ở kinh đô không thư thả lắm đâu, nhưng biên tái gần đây xảy ra nhiều chuyện không hay nên ta và Chu huynh lần này phải thân hành điều tra...

Thì ra Mã Côn và Chu Xán là hai võ quan cao cấp ở Bắc Kinh.

Tình cờ, trong một thoáng Chu Xán nhìn thấy Dương Hoa, hấn hơi khựng lại một chút rồi hỏi:

- Ôi, tên tiểu quỷ đầu này không phải là người chúng ta đã gặp trên đường núi đó ư? Hàn Uy Vô bênh vực:

- Đây là thằng nhỏ làm hướng đạo cho chúng tôi đó.

Mã Côn vặn:

- Hướng đạo à? Hàn tổng tiêu đầu, ông có biết gì về lai lịch của y không? Hàn Uy Vô đáp:

- Y là người địa phương ở đây, ta cần gì phải biết lai lịch? Chẳng qua vùng núi non này hiểm trở quá nên ta cần một người hướng đạo.

Chu Xán vẫn hậm hực:

- Sáng nay bọn chúng ta đã gặp y trên đường hẻm núi, ta đã quát y nép vô mà y cứ nhón nhón đứng giữa đường, chút xíu nữa thì bị ngựa của ta đá xuống vực rồi đó. Ta định cho y mấy roi nhưng chưa kịp... nay thì...

Hàn Uy Vô phải nói dối giùm Dương Hoa:

- Chu đại nhân, chẳng qua ngày chưa biết đó thôi, tiểu tử này là con nhà nghèo khổ, suốt đời lớn lên nơi vùng rừng núi, đã từng thấy ngựa bao giờ đâu, nên chắc nhìn thấy ngài cưỡi ngựa cứ đứng ngậy ra mà nhìn chứ gì? Ông quay sang, hơi gắt Dương Hoa:

- Tiểu tử, đã ngáng trở lộ trình của nhị vị đại nhân đây, sao không đến mà tạ lỗi.

Dương Hoa không biết làm sao, đành đến gần hai tên quân quan cúi đầu giả vờ như nhận lỗi nhưng trong bụng rửa thầm: “Thế nào rồi cũng có ngày ta bắt bọn này lay trước mặt ta cho coi!” Mã Côn cười vui vẻ:

- Tốt lắm, vị tình với Hàn Tổng tiêu đầu chúng ta tha cho cái tội vô lễ.

Hàn Uy Vô rót ra mấy chung rượu, dâng đến tận tay hai tên quân quan:

- Đây là rượu ngon của trụ trì chùa này, Hàn mỗ xin được mượn hoa cúng phật kính mời nhị vị đại nhân.

Chu Xán uống liền một hớp rất lớn rồi đột nhiên nói lớn:

- Hàn tổng tiêu đầu, không phải chúng tôi đa nghi, nhưng gần đây ở Tiểu Kim Xuyên phát sinh nhiều chuyện đại biến. Trong ấy quan hệ hơn cả là xuất hiện một tên cao thủ trẻ tuổi, ngang dọc thách thức cả đám ngự lâm quân chúng ta.

Hàn Uy Vô kinh ngạc:

- Có chuyện ấy nữa sao?

- Thật đó, bởi vậy hai ta mới phải phụng mạng đến điều tra về hình trạng của tên tiểu quỷ đó, ta chưa tin nổi một tên tiểu tử mà bản lĩnh lại cao cường đến thế...

- Thế đại nhân đã điều tra được điều gì mới không? Mã Côn gật đầu:

- Tên tiểu tử này tự xưng họ Dương nhưng chưa ai biết được lai lịch của nó.

Thạch Kiến Chương tò mò xen vào:

- Thế tên tiểu tử ấy ở Tiểu Kim Xuyên đã làm những gì, chứ vị có thể kể cho chúng tôi nghe được không?
Chu Xán đáp:

- Chúng ta đều là những người quen thuộc, có gì mà ngại? Tên tiểu tử đã gây ra một cuộc đại loạn ở Tiểu Kim Xuyên, mà nói đến ta còn mắc cỡ vì tự nhiên phải ca ngợi địch nhân quá đáng. Một tay tiểu tử đã hạ hết các cao thủ trong Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan thì chứ vị nghĩ sao về võ công của hắn? Hàn Uy Vô kêu lên:

- Ái chà, hạ một lúc Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan thì ắt không phải là tay tầm thường rồi, chắc hắn phải có đồng bọn nữa chứ?

- Nói cho đúng hắn cũng có một tên bạn xấp xỉ như hắn và cũng chưa rõ lai lịch ra sao...

- Có phải đứng đầu Tứ Tăng là Lạt Ma giáo Thiên Thái thượng nhân, đứng đầu Tứ Đạo là Hồn Nguyên Tử chân truyền kiếm pháp Vô Đang và đứng đầu Ngũ Quan là Đặng Trung Ngải phán quan bút võ lâm nhất tuyệt không?

- Chính là toàn bộ ba đệ nhất cao thủ đều bị tên tiểu tử họ Dương đánh bại, thật quả là ngoài sức tưởng tượng...

Hàn Uy Vô chép miệng:

- Hà, đúng là một thiếu niên nguy hiểm như lời người xưa vẫn nói: “sóng sau đè sóng trước, người mới thế người cũ” phải chăng? Trong câu nói này có hàm ý tán dương võ công của thiếu niên họ Dương nên vừa nói ra Hàn Uy Vô e rằng có điều không ổn thỏa nên vội liếc về phía hai tên quân quan, chỉ nghe Mã Côn khẽ thở dài than một tiếng:

- Có lẽ đúng thế thật. Bao nhiêu uy phong của ngự lâm quân chúng ta coi như tiêu tán vì tay tên tiểu tử! Dương Hoa cố nén cười thâm, chàng nhìn thấy Hàn Uy Vô sau khi nghe câu nói của Mã Côn hình như chăm chú ngó chàng như có ẩn ý gì đó...

Lúc ấy Mã Côn vẫn kể lể:

- Chúng ta theo lệnh trên đến Tiểu Kim Xuyên điều tra hư thực mới hay hai tên tiểu tử đã đi xa rồi, liền đó lại nhận được liên công văn phải đến Lạp Tát...

Hắn chỉ nói đến đó rồi bỏ lửng quay sang nói với Chu Xán:

- Lão Chu, hình như ta đã uống hơi nhiều rượu thì phải, không nên để say quá...

Dường như hắn sợ uống nhiều rượu rồi nói năng không được bình tĩnh, tiết lộ điều gì đó cơ mật của bọn ngự lâm quân, nên có ý nhắc nhở mình và Chu Xán.

Hàn Uy Vô là người lịch thiệp giang hồ, chỉ liếc qua là đã đoán biết một phần nội tình nên giục ngay:

- Nhị vị đại nhân, có lẽ chúng ta nên đi nghỉ, ngày mai sẽ tiếp tục câu chuyện.

Sa Mã pháp sư lúc ấy xuất hiện với vẻ bối rối:

- Thỉnh thoảng mới được nhị vị đại nhân quang lâm, tiếc rằng chùa nhỏ quá không có chỗ rộng rãi thù tiếp đại nhân, xin mời nghỉ tạm trong phòng của tiểu tăng...

Mã Côn đỡ lời:

- Đại sư bất tất phải khách sáo, chúng ta ngủ ngay tại đây cũng có làm sao? Tất cả hấp tấp dọn dẹp đại điện làm chỗ nghỉ cho tất cả mọi người.

Trong không khí tĩnh mịch giữa đêm khuya ở nơi ngôi chùa núi bỗng nhiên có mấy tiếng tù và nổi lên, rồi tiếng vó ngựa phi dồn dập, dừng lại trước cổng chùa.

Hàn Uy Vô, Mã Côn, Chu Xán và mọi người thức dậy liền. Có tiếng la rất lớn đình tại nhưc ọc:

- Chúng ta đến cướp tiêu đây, không liên quan dừng đứng vào.

Nghe âm thanh, Dương Hoa là người kinh động nhất vì chàng nhận ra tiếng người rất quen thuộc, bèn nhìn ra cổng chùa thì thấy một trung niên mặt mũi rất xấu xí và một người nữa ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, đầu trọc lóc đang tiến vào chùa.

Dương Hoa bụng bảo dạ: “Lạ thật, tên xấu xí này hình như ta đã có gặp ở đâu rồi?” nhưng cố nhớ mà vẫn không sao nhớ ra.

Tên mặt mũi xấu xí tiến vào trước, cước bộ nửa hình chữ “đinh” nửa hình chữ “bát”, song chưởng đặt trên đầu gối, chưởng tâm hướng ra ngoài chính là thế hộ vệ theo Lục Dương Kim Cương Thủ của Dương gia để phòng bị địch nhân đột kích bất ngờ. Tên xấu xí ngừng ngay trước cửa đại điện, ha hả cười lớn:

- Hàn tổng tiêu đầu, chắc ngươi không ngờ hôm nay gặp Mẫn mỗ phải không? Nhờ y xưng hô, Dương Hoa mới sực nhớ ra: “Thì ra tên này là đại sư ca của ta!” Nguyên lai tên mặt xấu xí không phải là người nào xa lạ, chính y là đại đệ tử của Dương Mục, tên gọi là Mẫn Thành Long.

Từ khi đó chàng chưa hề gặp lại Mẫn Thành Long và cũng không ngờ rằng y biến thành người có bộ mặt xấu xí đến thế.

Trước sự xuất hiện đột ngột của Mẫn Thành Long, Hàn Uy Vô cũng có chấn động, vội vàng ra cửa cười nói:

- Tưởng là ai té ra là Mẫn đại ca, Mẫn đại ca chắc chỉ muốn nói đùa thôi chứ gì? Mẫn Thành Long lạnh lùng:

- Ai đâu có thì giờ đùa chơi? Ta nói thật nếu ngươi đồng ý bỏ tất cả hàng hóa tại đây thì ta sẵn lòng nể tình chủ nhà này cho tất cả lên đường. Trái lại, ha ha, thì đành tiên lễ hậu binh vậy.

Thạch Kiến Chương cũng vừa theo ra, lão nóng nảy quát:

- Mẫn Thành Long, ngươi thực muốn cướp tiêu phải không? Mẫn Thành Long đáp:

- Không lẽ lại giả? Người không thấy ta đem sẵn bọn phu khiêng hàng đó sao.

Bọn chúng đang đợi ở bên ngoài chuẩn bị vận chuyển được liệu của Chấn Viễn tiêu cục.

Hàn Uy Vô nghe đến hai chữ “được liệu” thì thất kinh vì không hiểu tại sao tên họ Mẫn lại biết được hàng hóa đựng trong các hòm gỗ là được liệu? Về bản lãnh võ công của Mẫn Thành Long, Hàn Uy Vô không có gì đáng ngại vì ông biết rõ, nhưng còn người trọc đầu đi sau, y thì hoàn toàn xa lạ, vả lại nhìn ánh mắt sáng ngời của y, huyết đạo thái dương nổi gồ lên chứng tỏ nội công võ học của y khác thường khiến ông phải cảnh giới.

Hàn Uy Vô đang bận chú ý đến tên trọc, còn Dương Hoa cứ quanh quẩn ý nghĩ về tên Mẫn Thành Long vì xưa kia có lần chàng nghe đồn y đã về dưới trướng Chấn Viễn tiêu cục làm tiêu sư rồi, không ngờ hôm nay lại khác hẳn. Cứ nghe những lời y hôm nay nói ra thì y cũng mới lìa bỏ Chấn Viễn tiêu cục đây thôi, chẳng lẽ không còn chút ân nghĩa nào với Hàn tổng tiêu đầu nữa? Đang nghĩ ngợi vẩn vơ, bỗng chàng nghe Thạch Kiến Chương nói với Mẫn Thành Long:

- Mẫn Thành Long, ngày trước ngươi cũng đã từng là môn hạ của Chấn Viễn Tiêu cục nhiều năm, bất luận ngươi có ân oán gì với Hàn tổng tiêu đầu, tiêu cục cũng không xử tệ với ngươi bao giờ, hôm nay ngươi thấy Hàn tổng tiêu đầu tự thân phải đi bảo tiêu là chuyện hết sức nghiêm trọng. Hà, ta không sợ người cướp hàng hóa đâu, ta chỉ buồn vì ngươi là loại táng tận lương tâm thôi.

Mẫn Thành Long buông ba tiếng cười ha hả rất ghê rợn:

- Thạch Kiến Chương, ngươi bảo Chấn Viễn tiêu cục đối xử với ta không tệ, đúng đấy, nhưng đó là chuyện ngày xưa kia, chính ta đối xử với Chấn Viễn tiêu cục cũng có gì tệ đâu.

Nhưng xin hỏi tổng tiêu đầu, ta đã phạm vào lỗi gì mà lại bị đuổi ra khỏi tiêu cục? Bây giờ Dương Hoa mới hiểu rõ, té ra y bị Hàn Uy Vô đuổi đi nên hôm nay đến cướp tiêu thì đúng là vì lòng tư oán vậy.

Hàn Uy Vô nghe Mẫn Thành Long nói với Thạch Kiến Chương như vậy liền cười nhạt:

- Chấn Viễn tiêu cục là nơi nước cạn đâu dung nổi cá lớn. Người là người hùng tài đại lược, ta đâu dám giữ người ở chốn thô lậu? Chuyện này có nguyên nhân vì khi Mẫn Thành Long còn ở Chấn Viễn tiêu cục đã thông đồng với Dương Mục khi ấy làm tay sai cho bọn ngự lâm quân mưu đồ với nhau tiếm đoạt tiêu cục quy về triều đình, nhưng âm mưu bị bại lộ và y bị Hàn Uy Võ đuổi khỏi cửa.

Mẫn Thành Long cũng cười nhạt:

- Hàn tổng tiêu đầu nói câu ấy không có mĩa mai đấy chứ? Hay là xem ta không đủ bản lĩnh làm tiêu sư cho Chấn Viễn tiêu cục?

- Ta hoàn toàn không có ý ấy, đó là do người tự nghĩ đó thôi.

Mẫn Thành Long cả giận:

- Tốt lắm, nếu người cho rằng ta không đủ bản lĩnh làm tiêu sư thì hôm nay ta thử cướp tiêu xem sao! Thạch Kiến Chương đại nộ:

- Tên họ Mẫn kia, bản lĩnh người có bao nhiêu mà định ăn nói càn rỡ với Hàn tổng tiêu đầu, hãy đến đây ta xin tiếp người một chiêu!

- Được lắm, Mẫn mỗ bản lĩnh tới đâu mỗ tự biết, ta không dám động thủ cùng Hàn tổng tiêu đầu, nhưng nên nhớ núi cao thì có núi khác cao hơn. Bọn người có hai người, bọn ta cũng có hai người, ta không dám so tài với tổng tiêu đầu nhưng với người thì xin bồi tiếp thử chơi còn người bạn hữu của ta đây sẽ tiếp Hàn tổng tiêu đầu.

Thạch Kiến Chương nói:

- Tốt, tất cả các người khác hãy lùi ra cho ta tiếp chiêu Mẫn Thành Long.

Hàn Uy Võ vẫy tay áo:

- Chậm đã. Vị bằng hữu đây này giờ ta chưa biết cao danh quý tánh, xin được biết cho đủ lễ.

Tên trọc đầu chậm rãi đáp:

- Tại hạ Thượng Thiết Hoảng! Chưa bao giờ nghe cái tên xa lạ ấy nhưng cũng thi lễ:

- Thượng đà chủ xưa nay ẩn tích nơi nào chẳng hay Hàn mỗ có tội tình gì với người, xin được cho nghe! Thượng Thiết Hoảng đáp:

- Người không biết ta, cần gì nói tới giao tình? Câu nói này y có ý bảo rằng: ta muốn cướp tiêu là cướp tiêu, không cần có lý do gì cả.

Hàn Uy Võ trong bụng đã giận lắm nhưng không lộ ra ngoài mặt, ông nói:

- Thượng đà chủ đã có ý muốn hỏi tội Chấn Viễn tiêu cục, Hàn mỗ xin liệu mình bồi tiếp quân tử một phen. Thượng đà chủ muốn ra tay trước hay vị Mẫn đại gia đây ra tay trước? Thượng Thiết Hoảng lạnh lẽo:

- Chậm đã.

- Thượng đà chủ muốn dạy bảo điều gì?

- Ta muốn nói với hai vị quan quân đây ít lời.

Nãy giờ Mã Côn và Chu Xán tuy đã ra tới ngoài sân chùa nhưng chưa nói câu nào, chỉ đứng tụ thủ bàng quan xem diễn tiến câu chuyện, lúc ấy Mã Côn mới lên tiếng:

- Thượng đà chủ, tuy chúng ta mới sơ ngộ nhưng vị Mẫn lão đệ đây ta có quen biết từ lâu, nay hai bên có hiềm khích xin cứ tự giải quyết. Hàn tổng tiêu đầu, Chấn Viễn tiêu cục thanh danh rất lớn, nếu chúng tôi nhúng tay vào e thương tổn đến đại danh của tiêu cục! Hàn Uy Võ gật đầu:

- Thâm tâm tôi cũng không muốn làm kinh động đến hai vị! Thượng Thiết Hoảng hướng về phía Mã Côn thi lễ rất trân trọng:

- Đa tạ đại nhân thông tình đạt lý không xem chúng tôi là kẻ đạo tặc tầm thường. Sự việc hôm nay, chúng tôi xin vì đại nhân mà bấm báo mình bạch.

Mã Côn trước sau không muốn vướng vào chuyện rắc rối này nên nói:

- Ta đã nói rồi, việc của hai bên cứ tự nhau giải quyết, chúng ta không can dự vào bên nào mà! Thượng Thiết Hoảng nói:

- Lòng bao dung của đại nhân khiến tại hạ lại càng phải nói rõ sự thật. Tại hạ đã từng ăn lộc triều đình nên lần này muốn cướp tiêu không phải tầm thường mà vì lý do hết sức trọng yếu, muốn có chút lễ vật dâng lên triều đình đó! Y cho rằng hành động “cướp tiêu” hôm nay là để dâng lên triều đình lễ vật thì quả là nghịch nhĩ, chẳng khác nào nói triều đình với lũ cướp của là cùng một phe cánh.

Mã Côn mặt hơi biến sắc vội hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì? Thượng Thiết Hoảng cười đáp:

- Đại nhân vẫn chưa biết vị Hàn tổng tiêu đầu đây lần này bảo tiêu những gì thật ư? Mã Côn hơi chấn động nhưng vẫn cố thản nhiên:

- Chỉ cần hàng bảo tiêu không phạm đến vương pháp, còn ta đâu cần biết chuyện khác của người? Thượng Thiết Hoảng từ từ gần từng chữ một:

- Nhưng chuyện này của người đại nhân không thể không biết được, vì hàng bảo tiêu lần này chính là phạm tới vương pháp! Hàn Uy Vô hoảng kinh la lên:

- Đừng nói hồ đồ, Chấn Viễn tiêu cục đóng tại đất của thiên tử, công cuộc làm ăn hơn mười năm nay ai mà không hay biết. Chúng ta bảo tiêu toàn những hàng quang minh chính đại, phạm vào vương pháp ở chỗ nào? Mã Côn háng giọng:

- Công cuộc làm ăn của Chấn Viễn tiêu cục sáng như ban ngày, điều đó ta có thể tin được nhưng vàng thật sợ gì lửa lò? Hãy để cho đà chủ đây nói rõ chứ có sợ gì? Hàn Uy Vô biết rằng Mã Côn nói vậy là đã có động lòng nghi ngờ, không tiện ngăn trở nữa chỉ nói:

- Được, người cứ nói rõ đi. Ta không sợ bị vu hãm đâu! Thượng Thiết Hoảng dương dương:

- Nếu người nói là người ngay thì hãy báo thật thà với hai vị đại nhân đây ai là người thuê người bảo tiêu hàng hóa lần này? Và bảo tiêu những gì? Hàn Uy Vô cười nhạt:

- Ta đã báo với hai vị đại nhân rồi, không cần phải nói lại với người nữa! Thượng Thiết Hoảng gạt liền:

- Nhưng những lời người báo không phải là chân thật.

Mã Côn xen vào:

- Hàn tổng tiêu đầu, xin ông cứ yên tâm, chúng tôi không dễ tin lời vu khống đâu, nhưng cứ nên để vị đà chủ đây nói rõ xem sao! Thượng Thiết Hoảng dương dương tự đắc:

- Xin hỏi người bảo tiêu những hàng hóa gì? Có phải mang đến Sài Đạt Mộc không? Hàn Uy Vô hỏi lại:

- Mang đến Sài Đạt Mộc thì sao?

- Bọn giặc ở Tiểu Kim Xuyên hiện nay đã rút về rừng núi Sài Đạt Mộc, người bảo tiêu toàn là những dược liệu thuốc men, chính là để tiếp tế cho họ, ta nói có đúng không? Lời nói vừa dứt tất cả đều kinh dị, Mã Côn gượng cười:

- Thượng đà chủ có bằng cứ gì, lời này không thể là lời nói vu vơ được! Thượng Thiết Hoảng:

- Đại nhân minh giám, tổng tiêu đầu giao thiệp với bọn phản nghịch triều đình làm sao dám khinh xuất để lọt bằng cứ vào tay người khác? Nhưng đại nhân thử nghĩ kỹ mà xem, nếu họ tổng hàng hóa không có gì bí mật việc gì tổng tiêu đầu phải thân hành lên đường cho gian khổ? Rồi hắn cười to:

- Hà hà, ta đã biết Hàn tổng tiêu đầu là bạn rất thân của tên thủ lĩnh nghịch đồ Mạnh Nguyên Siêu! Hàn Uy Vô nghe Thượng Thiết Hoảng tố cáo mình, không biết làm sao cãi lại trong khi Mã Côn hỏi lại:

- Làm sao các người biết việc này? Mẫn Thành Long đáp:

- Việc này có ta làm chứng. Mười năm trước đây, Mạnh Nguyên Siêu đã từng cải trang xuất hiện ở Chấn Viễn tiêu cục, sau này ta mới biết chính người cải trang ấy là y.

Hàn Uy Vô đã kịp lấy lại bình tĩnh, ông trả lời:

- Ta đuổi người ra khỏi tiêu cục, thảo nào hôm nay người vu khống cho ta. Nếu việc ấy đã xảy ra mười năm trước tại sao hôm nay người mới nói?

- Sự việc đã qua rồi ta mới lìa khỏi tiêu cục, ở kinh đô lúc ấy ta đâu có uy tín gì mà nói? Vả chăng ta cũng không bắt được quả tang Mạnh Nguyên Siêu, lời nói vô bằng, người khác vị tất đã tin ta! Hàn Uy Vô cười gằn:

- Người bảo lời nói vô bằng là đúng đấy! Thượng Thiết Hoảng ho nhẹ một tiếng:

- Hàn tổng tiêu đầu đừng đánh trống lảng. Mẫn Thành Long nói chuyện cũ mười năm, ta nói chuyện trước mắt đây. Có phải người bảo tiêu cho bọn Lãnh Thiết Tiêu, Mạnh Nguyên Siêu không? Hàn Uy Vô cười ha hả liên mấy tiếng:

- Thật hay không may thay ta cũng có một nhân chứng đây.

- Ai vậy?

- Chính là Sa Mã pháp sư.

Sa Mã pháp sư bước vào ngay lúc ấy, tay đang cầm tràng hạt, miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà phật, thật là các vị ngờ oan cho cư sĩ Hàn tổng tiêu đầu. Tất cả dược liệu là do tể giáo pháp vương chúng tôi thuê Hàn tổng tiêu đầu bảo tiêu, vì vùng đất chúng tôi chẳng may mới bị một trận ôn dịch quá nặng, bệnh nhân quá nhiều nên rất cần dược liệu thuốc men chữa chạy.

Ai cũng biết Bạch giáo pháp vương đóng đô ở đất Ngọc Khắc Chiêu Minh rất gần với Sài Đạt Mộc, nên lời chứng nhận của Sa Mã pháp sư là hoàn toàn có lý. Những Mẫn Thành Long ương ngạnh lên tiếng:

- Ai biết được khi Hàn tổng tiêu đầu vận chuyển thuốc men dược liệu ngang qua Sài Đạt Mộc không chia ra phần lớn, lén giao cho bọn cường đạo trong rừng núi? Thạch Kiến Chương nghe Mẫn Thành Long ăn nói hồ đồ, mặt biến sắc quát lớn:

- Họ Mẫn kia, cầm miệng lại không ta cho một chiêu mất mạng đó! Mẫn Thành Long quay sang họ Thạch:

- Được lắm, ta cũng đang đợi tiêu sư đây.

Trước đây khi còn ở trong tiêu cục, Mẫn Thành Long và Thạch Kiến Chương vốn đã không ưa gì nhau, nên vừa nghe Mẫn Thành Long khiêu khích, Thạch Kiến Chương nhảy đến liền hữu chưởng búng ra lách tách xuất độc chiêu định đánh chết Mẫn Thành Long.

Chỉ thấy Mẫn Thành Long xoay một vòng thi triển Kim Cương Đại Dương Thủ chung quanh gian điện chật hẹp chỗ nào cũng có chưởng ảnh của y.

Kim Cương Đại Dương Thủ của Mẫn Thành Long tuy chưa thể so với bản lãnh của Dương Mục nhưng vẫn biến ảo rất linh hoạt, trong chiêu ẩn thâm chiêu, trong thế tàng thế, xét về mặt chiêu số thì hơn hẳn lão Thạch, nhưng về hỏa hầu thì lại chưa bằng.

Mọi người đứng chung quanh đều dạt ra sát vách tường để dành khoảng trống cho hai người tỷ thí, vì chính điện của chùa rất chật hẹp, so với phòng khách của một nhà bình thường chưa chắc đã lớn hơn bao nhiêu, nên chưởng công của Mẫn Thành Long và Thạch Kiến Chương bị hạn chế rất nhiều, nhất là đối với lão Thạch sử dụng Cẩm Chướng cần một khoảng không gian càng rộng càng tốt thì ở trong phòng này thật là bất lợi.

Đánh trên hơn mười chiêu, Mẫn Thành Long đã có vẻ nóng nảy lắm, bỗng y gừ lên một tiếng như tiếng hổ báo gầm, chưởng pháp biến đổi quét ngang người Thạch Kiến Chương dồn lão vào một góc tường sát với Dương Hoa đang đứng.

Chân lão Thạch loạng choạng đập nhằm một chiếc ly uống rượu còn vút ngổn ngang dưới đất. Chiếc ly vỡ nát ra từng mảnh nhỏ dưới chân lão Thạch khiến lão càng loạng choạng hơn. Thời cơ thật thuận tiện cho Mẫn Thành Long, người y đảo vút theo đối thủ, tả chưởng giơ thẳng lên chuẩn bị đánh đòn sát thủ.

Dương Hoa cũng cúi xuống nhặt một mảnh vỡ của chiếc ly bằng sứ. Một tiếng động rất nhỏ xen kẽ lọt vào giữa lúc ấy.

Nói thì chậm nhưng sự việc mau không thể tả, Mẫn Thành Long kêu ối lên một tiếng, chân khập khiễng bước lui buông chưởng xuống. Y lùi lại ba bước liền nhăn nhó:

- Ta trúng ám khí mất rồi, không biết tên nào trong bọn tiêu cục ám toán ta đây...

Thượng Thiết Hoàng vội vàng bước lại đỡ lấy Mẫn Thành Long, y đặt chưởng tâm đỡ sau lưng đồng bọn đề phòng lỡ Thạch Kiến Chương nhân cơ hội đánh tiếp. Nhưng hành động của họ Thượng chậm hơn lão Thạch nửa bước, Cầm Chưởng của lão không một giây dừng lại đã quét ngang mặt Mẫn Thành Long, may Thượng Thiết Hoàng đã có ý đỡ đòn từ trước nên hữu chưởng vừa đỡ bạn, tả chưởng đã xoay lên đánh bạt cầm chưởng của đối phương ra.

Mẫn Thành Long đã tránh được trọng thương nhưng chưởng thế còn dư lực đập vào cạnh má y khiến y khạc ra một bụm máu nhỏ mang theo hai chiếc răng.

Thượng Thiết Hoàng tức giận:

- Hàn Uy Võ, bọn tiêu cục người chuyên đánh lén phải không? Hàn Uy Võ hừ một tiếng:

- Thượng đà chủ sai rồi!

- Sai ở chỗ nào? Rõ ràng có người trong tiêu cục ám toán bằng hữu của ta đây.

- Căn cứ vào đâu người nói người của tiêu cục ám toán?

- Không phải tên tiểu tử kia vừa ném mảnh ly vỡ ám toán Mẫn Thành Long chút nữa mang thương tật ở chân sao? Hàn Uy Võ cười lớn:

- Té ra cái mà người gọi là “ám toán” là như vậy. Nhưng vị tiểu huynh đệ đây không phải là người của tiêu cục Chấn Viễn đâu. Vả chăng y cũng đâu biết võ công gì mà đánh trúng huyết Dũng Tuyền của họ Mẫn kín đáo thế? Mẫn hương chủ nổi danh đệ nhất đệ tử của Dương Mục lẽ nào lại bị một tên trẻ tuổi cầm mảnh ly vỡ đùa chơi được? Không sợ làm trò cười cho thiên hạ sao? Thượng Thiết Hoàng mặt ửng đỏ vì lời châm chọc mỉa mai của Hàn Uy Võ, y giận đến run giọng:

- Hàn tổng tiêu đầu, xin mời ra ngoài sân kia cho ta lãnh giáo vài chiêu thế! Ngoài sân y đã có sẵn bọn cao thủ cùng phe với y sẵn sàng giúp y một tay, hay ít ra cũng giám sát được đám thủ hạ của Chấn Viễn tiêu cục.

Hàn Uy Võ ôn hòa:

- Được, chủ tùy khách ý, Hàn mỗ xin bồi tiếp đà chủ.

Thế rồi tất cả kéo ra ngoài sân, đứng vây thành một vòng tròn xem Hàn Uy Võ và Thượng Thiết Hoàng tỷ võ. Tất cả mọi người trong tiêu cục để tránh hiềm nghi đều bỏ ly uống rượu của mình trong chính điện, tránh lập lại sự “ám toán” như vừa xảy ra với Mẫn Thành Long.

Thượng Thiết Hoàng lớn tiếng:

- Hàn tổng tiêu đầu, tỷ thí quyền cước rất khó phân thắng bại, chúng ta hãy tự chọn vũ khí cho mình.

Hàn Uy Võ rút liền cạnh sườn một đoản đao:

- Tốt lắm, mời đà chủ cầm vũ khí xuất chiêu trước.

Có một tên thiếu niên thấp bé bước tới, hai tay dâng lên trước mặt Thượng Thiết Hoàng một cái hộp hình vuông:

- Đà chủ, xin nhận binh khí.

Thượng Thiết Hoảng không thèm giơ tay đỡ lấy, y cong ngón giữa búng một cái, chỉ nghe cốp tiếng nhỏ, nắp hộp bật tung. Nên biết hộp này được chế tạo bằng thứ gỗ đàn mộc rất cứng, vậy mà Thượng Thiết Hoảng chỉ dùng chỉ pháp đã búng tung nắp hộp chứng tỏ nội lực phi thường của y.

Hàn Uy Vô cũng vừa ngạc nhiên nhưng không phải vì nội công của đối phương mà là vì vũ khí y vừa nhấc ra khỏi hộp.

Đó là một chiếc đàn tỳ bà bằng sắt. Y giơ thiết tỳ bà lên cười lạnh lùng:

- Khách không tiếm quyền chủ, Hàn tổng tiêu đầu, mời ra chiêu trước! Hàn Uy Vô biến sắc mặt:
- Té ra Thượng đà chủ là truyền nhân của môn phái Thiết Tỳ Bà ư? Hàn mỗi hôm nay mới thấy được võ lâm tuyệt học thất truyền đã trên ba trăm năm. Thực là vạn hạnh! Thượng Thiết Hoảng ha hả cười lớn:
- Bốn chữ “võ lâm tuyệt học” khiến ta thêm thẹn. Hàn tổng tiêu đầu, kể ra người cũng thấy nhiều biết rộng đấy, ta xin bồi phục! Nguyên môn phái Thiết Tỳ Bà được sáng lập vào đầu nhà Minh do một võ lâm cao thủ tên là Thượng Hòa Dương. Hòa Dương là người nửa chính nửa tà dùng Thiết Tỳ Bà làm một vũ khí độc đáo hoành hành trên chốn giang hồ, bình sinh chưa lần nào gặp tay đối thủ, đến tuổi về già Hòa Dương mới bị bại về Thiên hạ đệ nhất kiếm đương thời là Trương Đan Phong, từ đó y mai danh ẩn tích không ai biết chung cuộc ra sao và tuyệt kỹ Thiết Tỳ Bà cũng từ đó thất truyền.

Hôm nay, Thượng Thiết Hoảng sử dụng Thiết Tỳ Bà, y lại cùng có họ Thượng, Hàn Uy Vô dự đoán rằng có lẽ y phải là con cháu gì đây của Thượng Hòa Dương. Vì môn phái Thiết Tỳ Bà từ lâu đã thất truyền nên sở kiến về vũ khí này họ Hàn không mấy am tường, ông nhớ lại: “Cứ theo lời các cổ lão thì Thiết Tỳ Bà lợi hại nhất ở chỗ trong lòng nó rỗng chứa đầy ám khí, ta phải cẩn thận đề phòng mới được”.

Thượng Thiết Hoảng vẫn giơ cao Thiết Tỳ Bà:

- Chúng ta đã đủ lễ với nhau rồi. Hàn tổng tiêu đầu, xin mời xuất chiêu.

Hàn Uy Vô vừa hô “Xin mạn phép” vừa múa một đường đao tấn công. Đao pháp đi rất chậm từ từ gần chạm đến người Thượng Thiết Hoảng mới hốt nhiên biến thành hư thế. Đó là Hàn Uy Vô bảo trì thân phận lãnh tụ tiêu cực của mình, không muốn mang tiếng lợi dụng xuất chiêu trước.

Thượng Thiết Hoảng hô lớn:

- Đao kiếm vô tình, xin lưu tâm tiếp chiêu đây.

Thiết Tỳ Bà quay một vòng trên không, đánh tới kinh lực rất dữ dội, khiến mọi người đứng xem bị kinh lực quá mạnh đẩy lùi lại tới mấy bước.

Chỉ nghe một tiếng choang rất lớn, ánh quang bay ra tứ diện, Hàn Uy Vô phân chuyển lưng đao, liền thi triển thành nội công chém một đao, thiết tỳ bà dội qua một bên. Hàn Uy Vô tán thán:

- Hảo công phu! Rồi trầm vai xuống tránh thiết tỳ bà vừa đập tới hóa giải đao thế chém xuống vừa qua chiêu thứ hai.

Người xem bây giờ chỉ còn thấy đao ảnh quay vùn vụt, mũi đao khi xẹt qua đông khi xẹt qua tây, khi chuyển lên cao khi hạ xuống thấp thành muôn hình vạn trạng. Bọn đệ tử Chấn Viễn tiêu cực nhìn thấy đao pháp của tổng tiêu đầu biến diệu khôn lường đều lấy làm mừng rỡ, thỉnh thoảng lại reo hò vì những tuyệt chiêu của vị chủ nhân, chỉ có một mình Dương Hoa là lo lắng: “Công lực của hai bên không thể nói được ai hơn ai kém, nhưng dĩ nhiên thiết tỳ bà diệu dụng hơn nhiều, chỉ sợ Hàn tổng tiêu đầu có một chút sơ suất là bị bại liền”.

Nên biết bản lãnh của Thượng Thiết Hoảng so với Mẫn Thành Long cao hơn mấy bậc nên Dương Hoa có muốn ám trợ Hàn Uy Vô cũng không dễ dàng tìm ra phương cách, huống gì bọn Mã Côn, Chu Xán qua sự việc Mẫn Thành Long đã đem lòng nghi kỵ chàng, quan sát chàng rất kỹ.

Thượng Thiết Hoảng cười rằng:

- Võ công của Hàn tổng tiêu đầu thật quá ta tưởng tượng, trận thư hùng hôm nay có thể làm mẫu mực cho đời sau được lắm! Dứt lời, y ra một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân tấn công phần hạ thân của Hàn Uy Vô.

Hàn Uy Vô thu đao nhảy vệt ra, định dùng chiến thuật “dĩ dật đãi lao” nhưng thế thiết tỳ bà của Thượng Thiết Hoảng chỉ đánh đến nửa chừng rồi ngừng lại, xoay ngược lưng tỳ bà ra, đột nhiên tay trái ngũ chỉ vuốt mạnh bật ra một tiếng lạnh lạnh như sắp chọc thủng màng nhĩ mọi người. Có vài tên phu trong tiêu cục vừa nghe tiếng lạnh lạnh ấy, chịu không nổi phải vội vàng bịt kín tai lại.

Hàn Uy Vô cười nhạt:

- Người định dùng tiếng đàn tỳ bà để nhiễu loạn tâm thần người nghe nhưng với ta chỉ là trò đùa! Lúc ấy thiết tỳ bà lại vừa đánh tới, đao cũng giương lên định hất ra nhưng bỗng nhiên năm sợi dây đàn bung hẳn ra nhắm ngay mạch môn của Hàn Uy Vô quất vào.

Hàn Uy Vô không ngờ thiết tỳ bà lại có diệu dụng đến thế, cả năm sợi dây đàn cũng biến thành vũ khí tấn công. Nhưng Hàn Uy Vô biến chiêu thực là cực kỳ chớp nhoáng, ông cong hẳn người theo thế đao rồi nghe hai tiếng “tranh, tranh” lạnh lót, hai sợi dây đàn đã bị chém đứt và mạch môn của ông được giải thoát khỏi áp lực của đối phương.

Mã Côn đứng bên ngoài nhìn tình hình lấy làm thất vọng, bụng bảo dạ: “Gọi thiết tỳ bà là võ lâm tuyệt học thực là quá lời chẳng như lời đồn đãi”.

Thượng Thiết Hoảng thấy đàn đã bị đứt hai dây, giận dữ đỏ bừng mặt:

- Người đã phá hoại bảo bối gia truyền của ta, không đền không thể được! Hàn Uy Vô đáp:

- Thượng đà chủ nói buồn cười thật, Hàn mỗ tìm ở đâu ra thiết tỳ bà đền được? Thượng Thiết Hoảng trầm sắc mặt nghiêm giọng:

- Ta muốn người đền bằng tính mạng! Vừa nói y vừa nâng hai dây đàn bị đứt lên.

Tay y vừa buông ra, hai dây đàn chưa kịp rơi xuống thì chiếc thiết tỳ bà đã vọt nhấc lên cao, hai sợi dây đứt vươn lên thẳng như hai giảo bút nhắm thẳng vào hai mắt của Hàn Uy Vô, rõ ràng y đã vận dụng nội công đánh hai dây đàn định chọc mù mắt đối phương.

Hàn Uy Vô vẫn bình tĩnh, ông còn kịp trả lời:

- Người cứ việc đoạt lấy tính mạng của Hàn mỗ, chỉ e rằng có hơi khó đó thôi.

Lúc ấy hai đầu dây đàn đứt đã gần chạm tới mặt ông. Bỗng có một luồng gió thổi tạt qua đẩy hai dây đàn rơi xuống. Thì ra Hàn Uy Vô đã vận chân khí thổi bật hai sợi dây đàn qua một bên.

Ta nên biết vận nội công thổi vật nhỏ như hai sợi dây đàn đã là chuyện rất khó, càng khó hơn nữa vì hai sợi dây đàn đã bị Thượng Thiết Hoảng truyền huyền công thành hai vật cứng đảm thẳng tới. Thế mà Hàn Uy Vô vẫn thổi bật đi được, rõ ràng công phu nội công của ông hơn hẳn Thượng Thiết Hoảng.

Thượng Thiết Hoảng giận dữ:

- Người đừng mừng vội, ta còn nhiều món lạ cho người nếm thử.

Đầu thiết tỳ bà điểm vào huyệt Hoàn Khiêu của Hàn Uy Vô giống như biến thành phán quan bút.

Hàn Uy Vô bước lùi một bước, quay đao thành thế Thiết Lê Canh Địa che kín huyệt đạo. Nói thì chậm nhưng sự việc rất mau, Thượng Thiết Hoảng xoay ngang thiết tỳ bà đánh vào đùi ông biến vũ khí thành một loại bóng, biến chiêu Thái Tổ Côn Pháp.

Mỗi một chiêu, y đều biến thiết tỳ bà thành một loại vũ khí khác nhau, khi thì từ giảo pháp biến thành bút pháp, khi thì từ bút pháp biến thành côn pháp, đúng là chỉ trong chớp mắt đã biến chuyển khôn lường khiến đối phương không sao suy đoán được. May mà võ công của Hàn Uy Vô hết sức cao cường mà cũng không dám khinh suất một chút nào.

Hai sợi dây đứt trên thân thiết tỳ bà cũng vô cùng lợi hại, tùy theo sự xoay chuyển của thiết tỳ bà, nó biến thành hai con độc xà quấy lộn đánh vào các huyệt đạo của đối phương.

Hai sợi dây đàn bị Hàn Uy Vô thổi tạt xuống liền nhắm ngay huyệt đạo trên bụng và phần hạ thân ông. Hàn Uy Vô hữu thủ múa đao lỏng lẻo cự với thiết tỳ bà, tả thủ vươn ra cong các ngón tay lại thành chỉ búng liên tiếp vào hai sợi dây đàn liên tục tấn công nguy hiểm không kém. Hàn Uy Vô triển khai thi thổ Đàn

Chỉ Thần Công hể hai sợi dây đàn tấn công chỗ nào là búng vào chỗ đó, chỉ nghe những tiếng “đinh, đinh” bất tuyệt chẳng khác nào tiếng đánh đàn, người ngoài không thể nào nhìn thấy hết các chiêu thế được.

Đang đánh nhau kịch liệt, bỗng nghe choang một tiếng lớn, Thượng Thiết Hoàng đã giựt đứt hết năm sợi dây đàn, hai dây đã đứt sẵn và ba dây còn lại biến mỗi dây đàn thành một thứ vũ khí khác cùng lúc tấn công ráo riết hơn.

Hàn Uy Vô chiêu thế càng cẩn mật, bỗng ông nhảy hẳn ra khỏi ngoài vòng chiến.

Thượng Thiết Hoàng hỏi:

- Thắng bại chưa phân, người định chạy ư? Hàn Uy Vô hét lên một tiếng dữ dội như tiếng sấm, lật tay thành chưởng đập lại:

- Người chớ ngông cuồng, để xem ai là người chạy trước? Chưởng lực dừng mãnh như muốn di sơn đảo hải đánh ập tới, Thượng Thiết Hoàng phiên thân tránh không để chưởng đánh trúng nhưng đã hơi chậm một phút, chưởng thế hơi vệt trúng búi tóc của y, khiến tóc xoả tung ra. Thạch Kiến Chương cổ vũ:

- Tuyệt chiêu, chưởng pháp của tổng tiêu đầu thực là lợi hại.

Thượng Thiết Hoàng mặt tái không còn một giọt máu, nhưng cổ cười gượng:

- Không ngờ võ công của Hàn tổng tiêu đầu lợi hại thật! Lờn vừa dứt thân ảnh của y tung lên hướng vào Hàn Uy Vô đánh mạnh tới. Tất cả những kẻ đứng xem đều kinh dị: “Chưởng lực của Hàn Uy Vô rất hùng hậu, Thượng Thiết Hoàng không tránh thì thôi sao dám đâm thẳng vào tim cái chết?” Yù nghĩ ấy chưa dứt bỗng nghe liên tiếp mấy tiếng “xoẹt, xoẹt”, ám khí trong lòng chiếc đàn tỳ bà bắn ra vun vút. Thì ra Thượng Thiết Hoàng đã sử dụng đến đòn sát thủ tối hậu, bắn hàng loạt ám khí ra.

Khoảng cách giữa y và Hàn Uy Vô rất gần, ám khí lại bay ra đột ngột, nếu ở trường hợp người khác chắc hẳn đã bị ám khí ghim đầy người nhưng Hàn Uy Vô đã phòng bị ngay từ đầu nên vừa nghe tiếng động lạ ông liền xuất thế Khổng Tước Khai Bình áp dụng tuyệt chiêu Hàn gia đao pháp xoay đao ảnh bọc chung quanh người đánh bật các ám khí rơi xuống đất.

Mấy tiếng đinh đinh vừa dứt, nhìn xuống đất mọi người thấy hàng loạt ám khí của Thượng Thiết Hoàng: ba chiếc Thấu Cốt Đinh, hai chiếc Hồ Điệp Tiêu, và bốn mũi tên ngắn.

Vẫn chưa hết, tay áo Hàn Uy Vô phát lên ghim gọn một số Mai Hoa Châm, nguyên vì loại châm này rất nhỏ, đao ảnh không đánh trúng được nên Hàn Uy Vô phải dùng ống tay áo rộng căng ra cho đâm mai hoa châm ghim vào.

Thượng Thiết Hoàng kêu lên:

- Tuyệt công phu, chỉ sợ người không đủ sức đỡ được hết thôi! Trong lúc nói thiết tỳ bà lại đánh tới nữa. Lần này Hàn Uy Vô càng cẩn thận đề phòng ám khí hơn, không còn rảnh chút nào đánh tiếp phách không chưởng nữa thế là tự nhiên bị biến thành thế bị động. Quả nhiên ám khí lần này bắn ra còn nhiều hơn lần trước, dường như trong bụng thiết tỳ bà có một cái hộp không đáy chứa đủ mọi chủng loại ám khí, càng bắn ra càng nhiều không biết bao giờ mới hết.

Võ công của Hàn Uy Vô quả là siêu việt, trong tình hình bị ám khí trong thiết tỳ bà bắn tới liên tục như vậy mà cước bộ của ông vẫn hoàn toàn không bị nhiễu loạn.

Bọn thủ hạ tiêu cục Chấn Viễn đứng xem người nào người nấy xuất hạn dầm dề vì sợ hãi cho tổng tiêu đầu của mình lâm vào thế cực kỳ nguy hiểm.

Khi đao quang tiêu ảnh lập lòe qua lại, bỗng nghe xoẹt một tiếng xé vải, thì ra một chiếc Hồ Điệp Tiêu bay xước bên vai của Hàn Uy Vô xé rách một mảnh áo rồi mới rơi xuống để lộ ra một bên xương vai chút nữa thì đã ghim vào xương tỳ bà của ông.

Thượng Thiết Hoàng ha hả cười đắc ý:

- Người đã biết sợ chưa? Nếu không mau mau nhận thua, chớ trách ám khí độc tiêu của ta...

Tiếng chưa dứt đột nhiên y ngừng hẳn lại, hai chân hình như đứng không vững, lão đảo mấy bước rồi gục hẳn xuống đất.

Đó chính là lúc Hàn Uy Vô vừa bị ám tiêu xé rách áo, khí giận bốc lên giờ phách không chường chưa kịp hạ bỗng thấy họ Thượng đã ngã hẳn xuống đất rồi. Ông kinh ngạc đến ngây người ra một lúc bụng bảo dạ: “Không lẽ có ai đang ám trợ ta? Sa Mã pháp sư tuy là một trong tám đại đệ tử của bạch giáo Lạt Ma nhưng công phu chưa chắc gì hơn Thượng Thiết Hoàng làm sao đánh ngã y được?”.

Trong lòng Hàn Uy Vô rõ ràng biết rõ chắc Thượng Thiết Hoàng không phải do ông đánh ngã, nhưng những người đứng xem lại không biết cứ tưởng Thượng Thiết Hoàng trúng phách không chường, Thạch Kiến Chương đắc ý cười lớn:

- Người đã biết oai lực của Hàn tổng tiêu đầu chưa? Võ công của Mã Côn hơn hẳn Thạch Kiến Chương, tuy không biết tại sao Thượng Thiết Hoàng bỗng nhiên ngã xuống nhưng chắc chắn không phải do Hàn Uy Vô, hẳn hoang mang trong bụng: “Hoặc là họ Hàn đến tối hậu mới biểu lộ công phu kinh người đến thế? Chiêu phát xuất mà không ai thấy cả!” Trong bụng hẳn vừa sợ vừa nghi ngờ không sao định được nhưng sợ nhất Hàn Uy Vô lợi dụng cơ hội truy kích Thượng Thiết Hoàng nên hẳn vội gượng tay kiểm ra giữa:

- Oan gia nên cớ chứ không nên kết, hai bên đã cùng nhau ấn chứng võ công thế là đủ rồi, Hàn tổng tiêu đầu nghĩ sao? Hẳn bước hẳn ra thật tình thâm ý là muốn ngăn cản một phần nhưng phần chính là muốn thử thách nội công Hàn Uy Vô xem đến đâu vì lúc ấy phách không chường của ông sắp đánh xuống.

Kinh lực của Hàn Uy Vô vừa đẩy ra quả nhiên hùng hồn khiến Mã Côn hơi lão đảo nhưng cũng không đến nỗi trầm trọng lắm, hẳn nhủ thầm: “Hàn Uy Vô tuy bản lãnh có cao thực nhưng chường lực cũng chưa đủ đốn ngã Thượng Thiết Hoàng, thế thì nguyên nhân ra sao? Nếu nói có người bí mật ám trợ y thì bản lãnh của người này phải kinh thiên. Hiện nay ai có bản lãnh ấy? Trừ phi là chường môn nhân Thiên Sơn phái Đường Kinh Thiên, chường môn nhân Võ Đang phái Lôi Chấn Tử và hòa thượng phương trượng chùa Thiếu Lâm Đại Bi thiên sư!” Hàn Uy Vô chậm rãi cất tiếng:

- Mã đại nhân đã nói tới nghĩa tình, Hàn mỗ đâu dám không vâng? Kỳ thực thì võ công của Thượng đà chủ không kém tôi đâu. Chẳng qua tôi có chút may mắn hơn thôi. Chỉ mong từ đây Thượng đà chủ đừng làm phiền chúng tôi, còn chuyện hôm nay chỉ xin cười một tiếng là xong. Thượng đà chủ cứ tự nhiên lên đường xin miễn cho tôi phải đưa tiễn! Thượng Thiết Hoàng đã ngồi dậy, trên thân hoàn toàn không có một vết thương nào cả. Nguyên lúc này y ngã vì ở huyệt Hoàn Khiêu đột nhiên như bị trúng thương nhưng nhờ nội công y cực thâm diệu nên chỉ ngã xuống liền vận chân khí đả thông huyệt đạo liền.

Nhưng cũng như Mẫn Thành Long, y rất tự ái, trong lòng dù có hoang mang nghi ngờ nhưng không dám nói ra miệng là bị người ta ám hại sợ bị cười chê, vả chẳng rõ ràng người ám toán so võ công hơn y hẳn mấy bậc, có nói ra tức là phải ở thế đối đầu càng bất lợi chứ không tốt đẹp gì.

Hàn Uy Vô nói câu vừa rồi rất khôn khéo, một mặt vừa gỡ thế diện cho đối thủ, một mặt vừa đuổi khéo y đi.

Thượng Thiết Hoàng phần uất lắm nhưng ở thế không thể không đi.

Trước khi bước ra khỏi cổng chùa, y quét ánh mắt sáng quắc khắp lượt bỗng nhìn thấy Sa Mã pháp sư đang cúi tìm một hạt châu từ chuỗi tràng hạt.

Lòng y rung động: “Chẳng lẽ lão pháp sư này ám toán ta bằng hạt châu ư?” Lúc ấy Mã Côn cũng vừa lên tiếng:

- Sa Mã pháp sư, lão tìm gì vậy? Sa Mã pháp sư đáp:

- Lão vừa rơi mất hai viên hạt châu trong chuỗi đây.

Mã Côn hỏi:

- Tràng hạt đeo ở cổ lão, làm sao rơi mất hai hạt châu được? Sa Mã pháp sư cười như mếu:

- Lão coi các ông đánh nhau dữ dội quá... không biết... tràng hạt đứt ra lúc nào...

- Là thực, lão hòa thượng, để ta giúp lão tìm hạt châu cho.

Một tiểu sa di bỗng reo lên:

- A, sư phụ, con tìm được rồi! Nó ở dưới chân thầy kia kìa! Mã Côn nhìn về hướng reo, thì ra tên tiểu sa di đã nhặt được hạt châu ở dưới chân Sa Mã pháp sư, y cũng nhìn thấy luôn hạt châu thứ hai nằm đằng sau lưng pháp sư, cách hạt châu thứ nhất không xa. Cứ theo lý mà nói, nếu hai hạt châu này đích thực do Sa Mã pháp sư bắn ra nhằm ám toán Thượng Thiết Hoảng thì không đời nào lại quay trở về rơi gần nơi xuất phát đến như vậy được.

Sa Mã pháp sư cười đau khổ:

- Đúng là mắt ta lừa hử rồi, vật ở bên cạnh ta mà lại đi tìm đâu đâu, hà... khổ thật! Mã Côn bụng bảo dạ: “Cứ theo ta biết Lạt Ma Bạch giáo tuy võ công cũng có phần kỳ dị nhưng không có lẽ nào lại ám toán Thượng Thiết Hoảng, ta không thể nào tin chuyện đó được”. Âm thầm suy nghĩ như thế nên khi tay trao viên hạt châu vào tay Sa Mã pháp sư, y giả vờ vô tình cố ý vươn chỉ pháp mỗ vào Lao Cung huyết của pháp sư, huyết Lao Cung tuy không phải là tử huyết nhưng nó nằm trong thiếu dương kinh mạch, nếu bị đánh trúng huyết này ắt bị tổn thương nguyên khí, tuy không chết hử nhưng thế nào cũng lâm trọng bệnh.

Sa Mã pháp sư xòe rộng bàn tay mặt tươi cười nhận lấy hạt châu, hoàn toàn không có ý đề phòng chi cả, miệng còn mở rộng:

- Đa tạ cư sĩ! Nếu là tay võ công thượng thừa thì trong bất cứ hoàn cảnh nào, bảo vệ tính mạng mình cũng trở thành phản ứng tự nhiên khi bị đe dọa. Hiện nay rõ ràng Mã Côn có ý ngầm đả thương Sa Mã pháp sư mà lão không hề biết, không hề định né tránh đòn và cũng không có dấu hiệu vận nội công kháng cự lại. Sự tinh táo của pháp sư khiến Mã Côn càng hoảng: “Đúng là lão pháp sư võ công chưa thể gọi là đạt tới cảnh giới thượng thừa, cứ kiểu này trong lòng bàn tay lão chắc cũng không biết có huyết Lao Cung nữa”...

Y vội vàng thu kinh lực lại không để phạm vào huyết Lao Cung trong bàn tay pháp sư và toát mồ hôi vì mừng chưa kịp đánh trúng và sợ nhớ ra Bạch giáo Lạt Ma vốn đang được triều đình trọng nể, nếu gây xích mích tổn thương tới pháp sư chắc chắn y sẽ bị trừng phạt.

Trong lòng nghi ngờ bất định nên khi Thượng Thiết Hoảng từ già lên đường, Mã Côn chỉ ậm ừ chiếu lệ mặc cho hử tự mình ra ngựa phóng mất dạng.

Thượng Thiết Hoảng lòng đầy thù hận nghi hoặc đi xa rồi, Dương Hoa vẫn còn nực cười trong bụng vì chính chàng đứng lẫn lộn trong đám thủ hạ Chấn Viễn tiêu cực mới là thủ phạm ám toán họ Thượng.

Nguyên từ lúc Thượng Thiết Hoảng mới bấm nút cho Thiết tỷ bà bắn ra loạt ám khí đầu tiên, chàng đã nhặt một viên đất rồi thấm nước miếng âm thầm vo lại đợi cơ hội cho họ Thượng một bài học. Và sau đó chính chàng búng viên đất ra đúng vào huyết Hoàn Khiêu của y khi Hàn Uy Võ chưa kịp hạ chưởng, ám khí chỉ là một viên đất nên khi trúng mục tiêu nó liền vỡ nát ra thành cám, không để lại một chút dấu vết nào cả. Vả chăng lúc ấy tất cả đều chú tâm theo dõi trận ác đấu, cát bụi mịt mù gia dĩ ám khí của Thượng Thiết Hoảng bắn ra vùn vụt làm sao ai có thể phân biệt đâu là ám khí của ai?

-oOo-

6. Tìm Thù Phương Bắc

Tưởng mọi việc đã yên, Mã Côn giục Chu Xán:

- Chu lão đệ, thử ra xem ngựa của ta đã no chưa còn lên đường? Chu Xán ra ngoài, chớp nhoáng đã trở vào mặt tái mét:

- Mã huynh, nó biến mất rồi, cỗ xe ngựa của ta... không thấy đâu cả! Mã Côn trợn trừng mắt:

- Nghĩa là sao? Lão đệ có bị quáng mắt hay không? Y chưa kịp nổi giận bỗng ngoài cổng chùa có mấy tiếng vó ngựa gõ lóc cóc. Vươn cổ nhìn ra, y thấy một thiếu niên cười ngựa tay còn dắt theo con ngựa khác kéo cỗ xe của bọn y.

Mã Côn và Chu Xán không ai bảo ai, cùng một lúc vọt ra ngay cổng chùa. Mã Côn thân thủ cao hơn Chu Xán đã đến gần thiếu niên quát to:

- Tiểu tặc ở đâu đến đây trộm ngựa thế này? Không biết đó là ngựa của quan quân Ngự lâm quân ư? Rồi không cần biết thiếu niên trả lời ra sao, y tiện tay đang cầm chiếc cương tiêu đâm luôn vào người thiếu niên. Thiếu niên cũng đang phe phẩy chiếc nhuyển tiên đợi cho cương tiêu tiến gần khê động cổ tay, nhuyển tiên bắn lên quăn chặt lấy cương tiêu quất ngựa trở lại. Mã Côn thất kinh đảo người tránh cương tiêu đập ngược về miệng khen:

- Tiểu tặc cũng khá đấy! Thiếu niên cười lớn:

- Nói đúng đấy, ta chính là tiểu tặc, còn bọn bây là đại tặc. Tiểu tặc đâu dám âm mưu cướp tiêu cục? Chỉ dám cướp ngựa của bọn đại tặc thôi! Con ngựa kéo chiếc xe vốn đã quen với tiếng chủ cũ, nghe tiếng hô hoán của Mã Côn liền hí vang lên, quay phóng trở lại. Con ngựa này vốn là loại danh cầu được cấp trên thưởng cho Mã Côn nên rất khôn. Hai tên Mã Côn và Chu Xán cùng một lúc thấy ngựa chạy về liền nhảy lên lưng ngựa đuổi theo thiếu niên liền, trong lúc tay bắn ra ám khí nhắm vào thiếu niên, tuy ám khí không trúng mục đích nhưng cũng làm cho thiếu niên không chạy mau được.

Lúc ấy Dương Hoa nghe huyền não cùng chạy ra ngoài cổng chùa, chàng đã nhìn thấy thiếu niên trộm ngựa không là ai khác, chính là mỹ thiếu niên chàng đã gặp ở Tiểu Kim Xuyên và đã hỗ trợ chàng hạ gục bọn Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan.

Chàng kịp nói với Hàn Uy Vũ:

- Hàn tổng tiêu đầu, tôi có việc phải đi một lát. Nếu chẳng may, ngài đừng đợi tôi trở về nữa, xin tha thứ cho tội đường đột.

Nói xong thân ảnh đã xa.

Dương Hoa triển khai tuyệt đỉnh khinh công vun vút lao trên mặt đất đóng đầy những tuyết, may trời có tuyết nên những vết chân ngựa còn in hằn trên đó giúp chàng cứ theo vết ngựa đuổi theo.

Mã Côn và Chu Xán cùng cười trên một lưng ngựa đuổi theo thiếu niên vừa chạy vừa phóng ám khí, nhưng y lại sợ ám khí trúng ngựa ắt chết con ngựa quý của y nên lại thôi. Còn thiếu niên chỉ một mình một ngựa nên chạy mau hơn rất nhiều. Mã Côn giận đỏ phừng cả mặt la to khiêu khích:

- Tiểu tặc, có giỏi hãy cho biết họ tên đi! Y hỏi câu ấy thực ra để cứu vãn danh dự vì y biết bản lãnh của tên trộm ngựa này không phải tầm thường. Hỏi tên tuổi chẳng qua để bớt giận, không ngờ thiếu niên lại gò cương cho ngựa chậm lại quay đầu cười nhạt:

- Có gan sao không đuổi nữa? Các người đâu phải là bằng hữu của ta, việc gì cần biết tên tuổi? Mã Côn quát:

- Giỏi lắm! Hãy chờ đấy cùng chúng ta thư hùng! Thiếu niên vẫn cười:

- Chỗ này đánh nhau không tiện. Có gan hãy theo ta, đợi khi nào ta cao hứng dùng các ngươi làm trò tiêu khiển cái đã. Đi thôi! Mã Côn đã giận điên người, không cần nghe thiếu niên nói thật hay giả, giục ngựa phóng lên liền.

Thiếu niên đúng là có ý khiêu khích, khi thì phóng ngựa rất mau, khi thì lại gò cương chậm lại nhưng lúc nào cũng giữ khoảng cách độ hơn mười bước.

Thoảng chốc cả ba đến một vùng núi non hết sức hiểm trở, hai bên đá dựng cao quá tầm nhìn, trước mặt thì tuyết băng đóng thành vách tường lấp kín cả lối đi, bên dưới có một hang núi sâu thăm thẳm không nhìn thấy đáy, Mã Côn vui mừng đến phát thành tiếng:

- Ngươi tự dẫn mình đến tuyệt lộ, trước không còn lối chạy thì làm sao thoát khỏi tay ta? Chưa kịp nói dứt đã thấy thiếu niên nhảy xuống lưng ngựa tươi cười:

- Chỗ này đánh nhau thật mới thú. Các ngươi cùng tiến lên đi.

Chu Xán nói:

- Giết gà cần gì dao mổ trâu? Mã đại ca, để đệ tóm cổ tên tiểu tặc này cho! So với Mã Côn, Chu Xán võ công còn thấp hơn nhiều bậc, kể cả kiếm văn cũng không bằng. Mã Côn nói giọng kẻ trên:

- Được, nhưng phải cẩn thận lắm đó.

Mã Côn vốn biết chưa chắc Chu Xán đã thủ thắng được thiếu niên nên có lời cảnh giác nhưng Chu Xán là lão ruột để ngoài da không giận vì Mã Côn có vẻ xem thường mình, rút mạnh cây đao bên hông phóng người xuống:

- Mã đại ca yên tâm, tên tiểu tặc này, mình đệ đối phó được rồi! Mỹ thiếu niên cười cợt:

- Một mình chắc không đủ đâu, cả hai đến đánh cùng một lúc tốt hơn để ta đỡ tốn công phu! Chu Xán nổi giận:

- Tiểu tặc cuồng vọng nói vậy! Ta không giết được ngươi, thế không làm ngươi! Y ra chiêu đầu tiên là chiêu sát thủ Liên Hoàn Tam Đao. Chiêu này chính là chiêu giúp y nổi tiếng với chiêu thức biến ảo, một chiêu ba thức khác có thể khi lâm địch tùy cơ ứng biến rất linh động. Y chắc trong bụng thiếu niên không thể nào đỡ nổi chiêu thức của y.

Mỹ thiếu niên vẫn cười ha hả:

- Chiêu pháp gì mà như mèo quào vậy? Lời vừa dứt, nhuyễn tiên đã tà tà quét tới.

Chu Xán hoành đao đầy rơi ra, từ hư chiêu biến thành thực chiêu chém xuống huyết Dũ Khí bên lưng đối phương. Chiêu này có ẩn tàng ba thức, hư hư thực thực, biến hóa khôn lường. Nhưng tiên pháp của thiếu niên so với đao pháp của y còn kỳ dị hơn, không biết đầu rơi di chuyển từ bao giờ cong trĩu xuống rồi lại cất đầu lên như con rồng thần, cuốn gió mổ liên ba, bốn thế vào đầu vai y hóa giải đao thế của y liền.

Chu Xán phải thu đao về rất gấp bảo vệ bên vai, bấy giờ mới hoảng kinh vì thiếu niên trẻ tuổi mà kinh lực nhuyễn tiên phát ra rất trầm trọng, nhưng y là kẻ từng có nhiều kinh nghiệm song đấu nên tuy kinh khủng vẫn bình ổn mau lẹ, đao pháp lập tức từ chiêu Vân Ma Tam Vũ biến thành Cử Hỏa Liên Thiêu ánh đao vun vút như vây hãm đối phương vào giữa khiến nhuyễn tiên không sao có chỗ vậy vùng được.

Mỹ thiếu niên thân ảnh cực kỳ mau lẹ, tiên ảnh bay liệng đang bước thế Đảo Thái Thất Linh Bộ thân hình như cơn gió cuốn lấy nhuyễn tiên, đột nhiên chuyển thân đến sau lưng Chu Xán. Mã Côn hoảng hốt la to:

- Chu lão đệ, coi chừng sau lưng! May mà có Mã Côn cảnh giác kịp, Chu Xán chỉ nghe có luồng gió sau lưng, y liền gập thân xuống theo thế Ngọa Địa Long, cúi gập sát đất mới tránh được nhuyễn tiên nhưng trong bụng đã mười phần hoảng hốt.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, mỹ thiếu niên tiên đã đi qua liền chuyển thân theo đánh ngược thế Vân Long Trắc Thủ rồi biến thành Kim Bổng Triển Xí cực kỳ mau lẹ, thân pháp đã chuyển mau, tiên pháp liên hoàn còn mau hơn phối hợp động tác rất đẹp mắt đánh luôn vào ba nơi: đỉnh đầu, ngang lưng và bắp chân, chiêu nào cũng thần tốc khiến Chu Xán bước chân hỗn loạn không còn bình tĩnh được nữa.

Mã Côn thấy Chu Xán không phải là đối thủ của thiếu niên, kêu to:

- Chu lão đệ tạm lui ra để đó cho ta bắt tên...

Hai chữ “tiểu tử” chưa thoát ra khỏi miệng chỉ nghe “vút” một tiếng, cột xương sống của Chu Xán đã trúng một nhuyễn tiên rách bụng lưng áo bày ra lằn roi rướm máu, may mà Chu Xán da lưng dày như da trâu chưa bị lột đến tận xương.

Mỹ thiếu niên hét to:

- Ngã xuống mau đi! Thế đi của nhuyễn tiên vòng xuống hạ thân của Chu Xán định quật y ngã hẳn xuống đất. Bỗng nghe một tiếng “tranh” rất lớn, Mã Côn đã dùng khí chỉ công búng trúng đầu nhuyễn tiên đẩy nó ra. Thân pháp của Mã Côn rất mau, chuyển một cái đã đến bên mỹ thiếu niên:

- Chu lão đệ, ngươi nghỉ đi, nhường cho ta đối phó! Y đã thấy bản lĩnh của thiếu niên quá ư kỳ tuyệt nên thay vì câu “bắt tên tiểu tử” y chuyển lại thành “cho ta đối phó” vì trong lòng cũng có phần e ngại, sợ không thủ thắng được ngay.

Mỹ thiếu niên vẫn cười nói:

- Ta đã sớm bảo phải đánh cùng lúc với hai tên, ai bảo không nghe? Bây giờ đánh luôn cười không muộn đâu, đánh luôn đi! Mã Côn giận đến tái mặt, y lấp bấp lúu cả lưỡi:

- Tiểu tử... tiểu tử này... mi... mi... đỡ được Song Nhục Chương của ta không mà đòi sớm với muộn? Rồi dùng tay không xuất chiêu liền.

Quả nhiên bản lãnh của Mã Côn, Phó Thống lãnh Ngự lâm quân, vượt trội hơn Chu Xán rất nhiều.

Thân ảnh của mỹ thiếu niên vượt ra ngoài rồi dùng một chiêu Thần Long Nhập Hải đầu rơi thẳng đứng rồi cong lại thành vòng tròn mở xuống cùng lúc ba nơi trên người Mã Côn.

Đầu nhuyễn tiên có thể dùng để điểm huyết, lại có thể tùy thời biến thành dây trói quay lộn trên đầu Mã Côn định đánh vào yết hầu của y.

Y xoay chuyển hữu, lật qua lật lại rất mau lẹ chụp bắt nhuyễn tiên nhưng thiếu niên đã giật nhuyễn tiên bật lên.

Thiếu niên động tác mau lẹ nhưng Mã Côn cũng không chậm hơn chút nào, đầu tiên chưa kịp đụng vào áo y, y động hai vai, cước bộ di chuyển, thân như gió cuốn chạy theo đầu tiên rồi vươn trảo pháp định bấu lấy đoạt luôn nhuyễn tiên nhưng nhuyễn tiên như có mắt, hễ trảo của y vừa tới là nó vọt lên cao khiến trảo y chỉ chụp vào khoảng không.

Mỹ thiếu niên thấy mình đánh đã mấy thế mà chưa trúng được đối thủ, lập tức di hình hoán vị, thân quay tít theo thế Chương Phong Tảo Liễu tuyệt kỹ. “Loát, loét, loét” nhuyễn tiên lấp lánh như cái vòng vây chụp Mã Côn vào giữa.

Chiêu thế cực kỳ hiểm độc, Mã Côn biết không thể nào đoạt nhuyễn tiên được nữa, liền vội vàng thẳng lưng theo thế Yến Tử Toản Vân vọt thẳng lên không trung rồi hạ xuống sau lưng mỹ thiếu niên, hữu thủ đánh liền vào cạnh người đối phương.

Mỹ thiếu niên thấy nhuyễn tiên mình không trúng, lại có cảm giác như gió cuốn sau lưng, biết ý đồ của họ Mã, nhuyễn tiên quay ngược lại ngay tức thời. Tiên đi mau như điện, trong một nháy mắt, nhuyễn tiên thì dài mà tay Mã Côn lại ngắn nên y không thể biến chiêu, đành phải lùi một bước, mỹ thiếu niên bước theo đánh dồn, không biết được y là người bản lãnh hơn người, kinh nghiệm lâm chiến cũng hơn người, trong lúc nguy cấp ấy, y thì triển ảo diệu công phu Thiết Bản Kiều lưng cong lại như con tôm mặt gần sát đất để đầu nhuyễn tiên đánh vọt qua lưng y phát ra những tiếng “vút vút” mà không hề chạm được vào áo y được.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau lẹ. Mã Côn nhân cơ hội thiếu niên chưa kịp thu nhuyễn tiên về, thân đang cong mà y vẫn tiến thẳng, lưng chuyển đánh nhẹ vào nhuyễn tiên, chuyển phong tà tà nghiêng về phía đầu nhuyễn tiên nhanh như cuồng phong đại lãng triển khai luôn chiêu số tấn công.

Đúng là kỳ phùng địch thủ, bên tám lạng bên nửa cân, Mã Côn triển khai song thủ áp sát đối phương mong cướp nhuyễn tiên, mỹ thiếu niên cũng không kém, nhuyễn tiên sử dụng không khác gì cánh tay nối dài, thu xuất tùy ý, lui một bước, tiến một bước triển khai liên tục những chiêu số kỳ dị nhất của tiên pháp cùng Mã Côn đánh qua đánh lại một chiêu một thức đều không kịp ép thế chút nào.

Ác đấu dữ dội với nhau có hơn một trăm chiêu mà chưa phân thắng bại khiến cả hai đều kinh ngạc về võ công của nhau.

Mỹ thiếu niên nghĩ thầm: “Ta không nên quá khinh địch. Cứ tưởng là khi Bắc Cung Vọng chết rồi, bọn Ngự lâm quân Mãn Thanh không còn ai cao thủ nữa. Ai ngờ tình hình hôm nay thế này, không thì ta phải tìm thêm người đến hỗ trợ ta mới được.” Còn Mã Côn lại càng gấp thẳng, càng kinh dị hơn, trong lòng hoảng hốt: “Ta đường đường là một Phó Thống lãnh Ngự lâm quân mà không thể thắng tên tiểu tặc này, người ngoài biết được chắc cười cho thối mũi? May mà chung quanh đây vắng vẻ...” Chu Xán đứng ngoài đường thân đã có vẻ tỉnh táo trở lại, y vội xách đao chạy đến, miệng nói:

- Thời gian đã muộn lắm rồi, chúng ta thanh toán tiểu tử mau đi thôi! Mã Côn cay đắng đành ngậm im miệng.

Mỹ thiếu niên ha hả cười:

- Ta đã sớm nói cứ cùng đánh một lúc, ai bảo sĩ diện làm chi? Miệng tuy nói vậy nhưng trong lòng đã thầm kêu khổ vì biết Chu Xán võ công tuy không bằng Mã Côn nhưng vẫn là tay hảo thủ, chỉ với một mình Mã Côn may ra thiếu niên còn có thể tạm đương đầu, nay đối phương thêm một tay hảo thủ nữa thì thắng bại về ai không cần phải đoán nữa.

Mã Côn cũng biết mình lấy đông áp đảo một thiếu niên thật chẳng vinh dự gì nên hơi đỏ mặt vì ngượng, cố nói:

- Tiểu tặc, chết đến nơi rồi còn cố nói cứng! Y vận công lực vào chưởng càng đáng càng hăng, Chu Xán trợ lực tấn công trắc diện, đao vun vút múa tới nhắm vào chỗ trống của địch thủ. Đấu thêm một lúc nữa quả nhiên thiếu niên khí lực suy dần, nhuễn tiên sử dụng đã kém phần linh hoạt! Chính đang lúc nguy khốn ấy, bỗng nghe tiếng cười lạnh leo:

- Hai tên đánh một, không biết thẹn à? Thế mà cũng còn xưng là Ngự lâm quân được! Mã Côn quay đầu ngó lại, nhận ra ngay là tên hướng đạo quần áo lam lũ của Chấn Viễn tiêu cực. Bên lưng Dương Hoa vác một chiếc vò da đang ở sườn núi vùn vụt đi tới.

Mã Côn kinh hoảng: “Ta vốn sớm nghi ngờ tên tiểu tử này không phải thường nhân nhưng không ngờ nó lại cao cường đến vậy, thực là hối không kịp!” Chu Xán giận tràn hông quát ầm lên:

- Xú tiểu tử, ngươi không khôn hồn thì cứ lại đây.

Dương Hoa cười ha hả:

- Ta không tìm bọn này đánh đòn, thì ta đến đây làm gì? Nhưng ta cũng chẳng cần chiếm tiện nghi của bọn này làm chi. Đây là vị bằng hữu của ta, xin nhường cho ta ra tay, ta với hai tay sai này có chút việc riêng, hai vị đã có lúc muốn đánh ta chết đó, ta cần tính sổ với hai vị! Lời vừa dứt, tay búng ra liền hai viên đá nhỏ.

Hai tên Mã và Chu đang bận đối phó với mỹ thiếu niên kịp ra tay chỉ đủ thời gian nghiêng mình né tránh. Mỹ thiếu niên thu vội nhuễn tiên đứng tránh sang một bên.

Nói thì chậm, sự thực mau chóng hơn nhiều. Dương Hoa vừa bắn hụt hai viên đá, mặt đã đối diện với hai tên quân quan.

Mã Côn hậm hực:

- Ngươi muốn đánh với hai chúng ta ư? Xét về thân phận tiền bối của y, y không muốn bị Dương Hoa khinh thị nhưng chàng nghiêm nhiên đáp:

- Xin vâng, chỉ một mình ta cũng đủ quãng hai vị xuống vực sâu kia rồi! Mã Côn nghe lời ấy giận đã hầu tím mặt nhưng trong bụng lại sợ thiếu niên đứng ngoài bất ngờ tập kích, vả chăng y nghĩ Dương Hoa võ công chưa chắc đã cao hơn thiếu niên, chỉ bằng để cho Chu Xán đấu với thiếu niên còn y đấu với Dương Hoa, lấy một chọi một để coi và đỡ mang tiếng hơn. Tuy võ công Chu Xán có thấp hơn thiếu niên nhưng thiếu niên bây giờ đã mỏi mệt, Chu Xán chắc đủ sức để cầm cự. Y cứ nghĩ ngợi suy tính mãi chưa dám quyết định ra sao.

Dương Hoa đặt vò da xuống đất rồi gọi thiếu niên:

- Hảo bằng hữu, đây là vò đựng rượu Bồ Đào ta mang đến tặng bạn đây! Mỹ thiếu niên chụp lấy vò đáp liền:

- Chưa cần, đợi người đánh bại hai tên tay sai này rồi, chúng ta hãy uống chung mừng công! Hiên nhiên câu nói ấy mỹ thiếu niên nhất định Mã, Chu sẽ bị đại bại không còn ngờ gì nữa.

Dương Hoa cả cười: Các người thấy chưa, vị bằng hữu của ta không chịu uống rượu khi có mặt các người.

Nhị vị đại nhân, hôm qua trên đường núi có phải nhị vị định đánh chết ta không? Hôm nay vẫn chưa muộn, mời nhị vị đến đây mà đánh! Mã Côn gằn giọng:

- Được lắm, ấy là ngươi tự tìm cái chết đó nhé.

Tức thì xuất chiêu, hữu chưởng hộ thân, tả thủ quặp ngón tay lại đánh vào huyệt đạo Dương Hoa.

Dương Hoa cong chân hơi nhích qua rồi đánh chưởng tới. Song chưởng đụng nhau “bùng” một tiếng lớn. Dương Hoa thân hình hơi rung động còn Mã Côn lui lại hai bước nhưng tay trái vẫn đánh tới, tuy không trúng huyết đạo của Dương Hoa nhưng vẫn quệt rách áo của chàng.

Thực ra về công lực, y và chàng chưa chắc [thiếu từ trang ### tới trang ###] Triển khai Phấn Long Dao Pháp để tự bảo vệ thân mình thôi chứ không tấn công được nữa. Bị dồn vào thế hoàn toàn thụ động, y phải xoay song chiêu Tam Chuyển Pháp Luân rất nổi tiếng của y dùng đao bọc quanh thân mình hy vọng chờ Mã Côn đủ thời gian đến tiếp viện.

Dương Hoa quát:

- Ngã xuống mau! Kiếm vút tới danh vệt đao ra, kiếm thế cực kỳ đột ngột nên dù Tam Chuyển Pháp Luân là một chiêu thế hết sức kín đáo cũng bị chàng phá giải. “Choeng” một tiếng lớn, đao của Chu Xán văng cao lên không cùng lúc Dương Hoa đá tới một cước trúng ngay đầu gối Chu Xán, thân hình mập mạp của y đổ lặn như một trái cầu thịt xuống sườn núi. Lúc ấy Mã Côn đã đến sau lưng chàng, chàng phản thủ xoay kiếm lại nhẹ nhàng như xoay một vật nhỏ trong tay.

Lần này kiếm thế của chàng thay đổi, chậm hẳn lại, tà tà đi tới nhìn rất tầm thường dễ dàng đối phó nói thực ra trong chiêu thức có vẻ tầm thường ấy ẩn tàng rất nhiều nguy hiểm vì đó là chàng đã thâm đắc võ học thượng thừa Cẩm Lý Tàng Châm.

Sao gọi là Cẩm Lý Tàng Châm? Nói đơn giản, đó là thuật dùng nhu thắng cương tỷ như tấm vải bằng tơ lụa mềm mại nhưng bên trong lại giấu mũi nhọn. Nếu đối phương càng dùng sức mạnh bao nhiêu, ắt sẽ thụ thương bấy nhiêu. Mã Côn là một tay võ học cao cường nên nhận biết điều đó ngay tức khắc, vội vã y thu chưởng lại biến chiêu.

Nói thì chậm nhưng việc thì mau, Dương Hoa đã chuyển thân rồi “vút, vút, vút”, chớp nhoáng đánh ra ba chiêu liên tiếp. Tuy ba chiêu nhưng cùng một khí tạo thành, dùng hết sức dương cương, kiếm thế bay lượn buộc Mã Côn phải liên tục lui lại.

Chàng cười nói:

- Chắc ngươi đã biết tên tiểu tử này lợi hại thế nào rồi? Đến nước này nếu ngươi chịu nhận mình thua đập đầu lạy ta ba cái, ta sẽ tha cho đi! Mã Côn giận sùi bọt mồm:

- Tiểu tặc, ta sống chết cùng ngươi! Lập tức biến đổi chưởng pháp. Hữu chưởng hoành ngang như cầm đao, tả chưởng cong ngón tay cái lại như cầm kích. Chưởng phong kiếm ảnh quấn lại vào nhau, y tập trung chú ý tìm chỗ hở của Dương Hoa để đánh vào tử huyết. Hai tay không cầm binh khí của y biến thành giống như sử dụng binh khí vô cùng lợi hại vì mỗi tay ra chiêu đều khác nhau hoàn toàn, biến dị rất linh hoạt.

Thấy đánh đã lâu chưa khuất phục được đối thủ, Dương Hoa thay đổi kiếm pháp, kiếm phong đột chuyển điểm liên tiếp vào những nơi Mã Côn không tưởng trước được. Kiếm của chàng bây giờ như con rắn thần lỏng lẻo không biết đâu mà lường. Bỗng Mã Côn có cảm giác đỉnh đầu mình lạnh toát, nửa mái tóc bên đầu đã bị kiếm Dương Hoa gạt nhẵn, tóc bay lả tả như đám cỏ bật gốc. Mỹ thiếu niên vỗ tay reo:

- A, kiếm độc qua, biến tên quân quan thành lão hòa thượng rồi! Sao không gạt luôn lông mày hấn đi? Dương Hoa cười:

- Phải đó, tên này có mắt như không trông, ta sẽ cạo sạch lông mày cho hấn nhìn rõ, chắc hấn không nỡ phản đối.

Mã Côn hoảng hốt đưa song chưởng lên che kín mặt nhưng không biết do đâu, y chỉ thấy kiếm quang lóe lên, mắt y chưa kịp chớp, y vội hoa chưởng nhảy vọt ra sau hơn một trượng, đưa tay sờ lên lông mày thì đã thấy bị cạo sạch, trong tay y không dính một chút máu lại càng kinh dị về kiếm pháp của chàng ảo diệu đến nỗi hoàn toàn không đụng đến da thịt của y.

Mã Côn bây giờ mới giác ngộ võ công mình còn thua đối phương khá xa, y liền hít một luồng chân khí hồi:

- Cuối cùng ngươi là người nào? Ta và ngươi không oán không thù sao ngươi lại khinh miệt ta đến thế? Dương Hoa cười lạnh leo:

- Thế nhân dân Hán tộc với người có oán thù gì không, mà người khinh miệt họ? Người làm tay sai cho bọn Mãn Thanh đàn áp dân Hán như chó như heo thì sao? Ha ha, người muốn hỏi lai lịch của ta ư? Không có gì khó đâu, để ta nói cho nghe.

Chàng xoay một vòng kiếm đẩy Mã Côn ra xa hơn nữa rồi chậm rãi tiếp:

- Người cứ về lại Tiểu Kim Xuyên mà tra cứu, cứ hỏi thủ lãnh Ngũ Quan Đẳng Trung Ngải, hoặc hỏi thủ lãnh Tứ Tăng Hồn Nguyên Tử, hoặc hỏi thủ lãnh Tứ Đạo Thiên Thất Thượng Nhân, mô tả lại hình dạng của ta, bọn họ sẽ cho người biết lai lịch của ta liền.

Mã Côn hoảng nhiên tỉnh ngộ, thất thanh kêu lên:

- Người... người... thì ra người gây loạn ở Tiểu Kim Xuyên?

- Vâng, người cũng thông minh lắm đó. Ha ha, người định lừa Hàn Uy Vũ không ngờ lần này bị ta lừa lại. Ha ha...

Mã Côn là một tay già đời gian xảo, nghe sơ qua câu nói của Dương Hoa, y nghĩ thầm trong bụng: “Tiểu tử muốn giết ta bây giờ thật dễ như trở tay, nhưng gã chỉ cố ý cạo đầu tóc của ta là để ta nhục nhã không dám trở về Chấn Viễn tiêu cục nữa. A, như vậy rõ ràng là bọn Hàn Uy Vũ có âm mưu gì bất chính rồi, ta ngờ mọi chuyện hôm nay cũng là do Hàn Uy Vũ sắp đặt cả, chứ nhỏ tuổi như tiểu tử này sao lại có kế độc đến vậy?” Mã Côn xoay người nhìn xuống chân núi thấy Chu Xán vẫn đứng ở đó như có ý chờ mình, y ướm thử ý Dương Hoa:

- Hôm nay đã muộn, xin hẹn tái kiến.

Chàng đáp cùng lúc với tay tra kiếm vào vỏ:

-Ồ, khi nào Mã đại nhân cần hót tóc cứ gặp tại hạ! Chàng cười lớn sau câu nói ấy, Mã Côn tức lắm nhưng không dám nói gì, lững thững bước đi. Mỹ thiếu niên hấp tấp ngăn lại:

- O... ơ... sao người tha chết cho hần à? Chàng đưa tay kéo thiếu niên:

- Tha cho hần cũng chẳng sao, hảo bằng hữu, ta còn nguyên vò mỹ tửu đây, tội gì không uống cùng nhau cho vui trọn hôm nay? Chàng đưa tay ra vò rượu Bò Đào lúc này:

- Mừng huynh đài thắng lợi.

Mỹ thiếu niên mặt hoa ửng đỏ, đáp ứng:

- Ta... ta... chưa bao giờ uống rượu...

Dương Hoa cười lớn:

- Làm thân tu mi nam tử ở trên đời mà không biết uống rượu có uống lắm chăng? Vả lại huynh đài yên tâm, loại rượu Bò Đào này rất nhẹ. Nam tử như chúng ta...

Mỹ thiếu niên nghe Dương Hoa cứ lập đi lập lại hai chữ “nam tử” có vẻ hơi thất ý, từ chối:

- Ta... ta... đã bảo... là... sợ say lắm.

Một bên vô tâm, một bên hữu ý, Dương Hoa đã kê miệng vò lên miệng uống ực một hơi rượu rồi trao lại cho thiếu niên. Thiếu niên miễn cưỡng cầm lấy đành phải uống một ngụm nhỏ. Rượu vừa vào người mặt thiếu niên đã ửng đỏ hây hây như cánh đào khiến Dương Hoa phải bảo thầm trong bụng: “Trong thiên hạ sao lại có người đẹp thế này, nếu như có giả làm mỹ nữ, đồ ai biết được!” Chàng say đắm nhìn thiếu niên chăm chăm, thiếu niên càng lúng túng:

- Người... người... say rượu rồi hay sao vậy?

- Tiểu đệ uống thế đã thấm thía gì, huynh đài, hôm nay chúng ta quên chuyện cũ ở Tiểu Kim Xuyên đi, huynh đài có thuận kết bằng hữu với tiểu đệ chăng?

- Kết hay không kết có gì quan trọng vì ta với người vẫn là hai người có lý tưởng khác biệt.

Dương Hoa rất tha thiết:

- Huynh đài ơi, tiểu đệ từ bé đã là đứa trẻ lạc loài, không cha mẹ, không anh em, không bằng hữu, may mà bình thủy tương phùng được gặp huynh đài, chỉ ao ước được làm bạn của huynh đài để đỡ cô đơn, nếu...

Mỹ thiếu niên nghe giọng nói thành thực khẩn thiết của chàng cũng có hơi xúc động đáp:

- Ta hiểu rồi, kết bằng hữu cũng có khó gì? Dương Hoa mừng rỡ:

- Đa tạ lòng tốt của huynh đài, bây giờ ta đã là bằng hữu, huynh đài có thể cho tiểu đệ biết tên họ được chăng?

- Ta họ Kim, xấu lắm phải không? Dương Hoa cười nhẹ:

- Tính danh chỉ là cái ký hiệu, họ Kim có gì mà xấu, huống hồ hiện thời Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách cũng họ Kim là Kim Trục Lưu đó thôi, phụ thân của Kim Trục Lưu là Kim Thế Di, một thời là võ học tông sư. Huynh đài họ Kim, thế còn tên là gì?

- Tên gọi Bích Y. Nghe người nói hình như người ngưỡng mộ cha con Kim Trục Lưu lắm thì phải?

- Bất cứ ai đã theo nghiệp võ trong thiên hạ đều bái phục cha con họ Kim, nếu có duyên may được gặp họ thì thật mãn ý một đời.

- Ta thấy kiếm pháp của người đã cực kỳ cao minh rồi, chỉ sợ Kim Trục Lưu khó hơn được đâu!

- Kim đại hiệp là Thiên Hạ Đệ Nhất Khách, tiểu đệ đâu dám so sánh? Cứ như lời huynh đài, phải chăng huynh đài cũng đã thấy qua kiếm pháp Kim đại hiệp?

- Ta tuy kiếm pháp chỉ tầm thường nhưng cũng đủ trình độ thẳm định bản lãnh người khác. Chương này thấy người xuất kiếm với Mã Côn ta cho rằng trên đời khó có ai kiếm pháp tinh diệu hơn được, kể cả Kim đại hiệp cũng chưa chắc hơn được.

Dương Hoa hỏi:

- Họ Kim của huynh đài có liên quan gì với họ Kim của Kim đại hiệp? Thiếu niên chưa kịp trả lời, chàng liền nghĩ: “Chắc ta đoán sai rồi, Kim đại hiệp là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, nếu có liên hệ với Kim Bích Y sao lại không dạy kiếm pháp mà lại dạy nhuệm tiên?” Nghĩ vậy chàng càng nghi ngờ phân vân trong bụng: “Mỹ thiếu niên này mặt đã giống nữ nhân lắm rồi mà sao tên Bích Y cũng là tên nữ nhân?” Hình như đoán được nỗi phân vân của Dương Hoa, thiếu niên chuyển đề tài:

- Thôi, ta đừng nói chuyện Kim đại hiệp nữa, hãy trở về chuyện của ta đi. Bây giờ người định làm sao đây? Người đã hạ nhục hai tên quan quân, làm sao còn đường trở về với Hàn Uy Vũ nữa? Dương Hoa thở dài:

- Chính tiểu đệ cũng không biết sao, hay là nhờ huynh đài tính giùm đệ...

Chàng vừa nói vừa nhặt một cành cây gãy viết xuống đất hai chữ Bích Y rất lớn.

Kim Bích Y mặt lại đỏ ửng:

- Tính giùm làm sao được? Chàng xuống giọng:

- Huynh đài biết đó, tiểu đệ bơ vơ từ thuở nhỏ, hôm nay được kết bạn với huynh đài là người thứ nhất trên đời, tiểu đệ chỉ xin được đi cùng với huynh đài...

Kim Bích Y nghe giọng nói thành khẩn của chàng bất giác bụng bảo dạ: “Tính khí của y thực giống hệt như cha ta, bản lãnh cực cao, lòng lại cực yếu đuối, chính má ta thương yêu cũng vì vậy...” Nghĩ đến đó, thiếu niên có cảm giác trong người nóng bừng, hai má cũng nóng bừng.

Dương Hoa hỏi:

- Tiểu đệ nói lời ấy rất thực, huynh đài không tin ư?

- Nhưng người đã biết ta đi đến đâu?

- Bất cứ huynh đài đến đâu, tiểu đệ cũng xin theo đến đó.

- Thế lỡ ta mang người bán cho kẻ thù thì sao? Chàng đáp liêu:

- Nếu phải chết vì huynh đài, tiểu đệ cũng không ân hận.

Kim Bích Y hơi trừng hai mắt:

- Ai bảo người chết vì ta bao giờ? Nhưng nếu muốn đi theo ta phải thuận một điều kiện.

- Điều kiện gì? Hối rồi chàng hơi giật mình: “Nhỡ y bắt ta không được thù oán Mạnh Nguyên Siêu nữa thì sao?” Nhưng Kim Bích Y đã đáp:

- Trên đường đi, bất luận gặp việc lớn nhỏ gì, hễ ta nói gì người cũng phải hoàn toàn nghe theo, có chịu không? Dương Hoa như trút được gánh nặng liền đáp:

- Tiểu đệ từ bé không có ai thân thích, nay được huynh đài chỉ điểm chính là quá ước nguyện, sao lại không chịu?

- Người đừng khinh suất. Thế lỡ ta yêu cầu người vào chỗ hiểm nguy thì sao?

- Tiểu đệ đã nói rồi, dù có chết tiểu đệ cũng cam...

- Thế người biết ta đang đi đến đâu không?

- Đệ đã nói...

Bích Y cắt lời:

- Ta đang trên đường đến Sài Đạt Mộc đó! Chàng reo lên:

- Thế thì còn gì bằng, đệ cũng đang cần đến đó đây! Bích Y giục:

- Vậy ta mau lên đường, sắp muộn rồi đấy.

Dưới chân núi vẫn còn hai con ngựa trắng của bọn Mã, Chu bỏ lại, Dương Hoa và Kim Bích Y cùng nhảy lên ngựa ra rồi.

Xuống núi là đã ra khỏi Ngọc Thụ Sơn, ngựa sai càng mau hơn, đến khi trời vừa sắp tối cả hai đã đến một thị trấn nhỏ.

Hai người tìm một khách điểm.

Chủ nhân là một người cao gầy có dáng khắc khổ nhưng mặt mũi khá nhân hậu, y vui vẻ quá đáng khi có hai người khách đến thuê phòng:

- Nhị vị đến thật đúng lúc, chúng tôi có ba căn phòng hướng nam vừa trống, xin tùy khách quan chọn một gian.

Miền này là miền cực bắc, mùa đông đến rất sớm mà mùa đông là mùa rất ít khách thuê phòng và khách điểm này đến nửa tháng nay là lần đầu có khách đến.

Kim Bích Y nói:

- Chúng tôi thuê hai phòng.

Chủ nhân tuy mừng trong bụng nhưng vẫn vờ hỏi:

- Nhị vị không phải cùng đi với nhau ư? Kim Bích Y cười đáp:

- Cùng đi, nhưng ta thích thuê hai phòng không được sao? Trong bụng chủ nhân muốn đáp: “Mười phòng cũng càng tốt!” Nhưng ngoài miệng vẫn cười chiều khách:

- Đương nhiên là được, hai phòng sát cạnh nhau được chứ? Dương Hoa thấy thuê hai phòng quá rộng vào phí phạm, hai người ở một phòng cũng vừa lại tiết kiệm được một số tiền, muốn mở lời khuyên Kim Bích Y nhưng sợ y không bằng lòng nên đành cứ ngậm miệng, mặc cho Kim Bích Y xếp đặt sao cũng được.

Trong lúc ăn cơm chiều, có lẽ e Dương Hoa nãy ý tò mò về chuyện mượn phòng, Bích Y hạ giọng nói trước:

- Ta từ bé đã quen ngủ một mình, không thích ở chung với ai một phòng và lại thích ngủ sớm lắm.

Dương Hoa miễn cưỡng phụ họa:

- Mỗi người có thói quen riêng, đâu có gì là lạ! Nhưng trong bụng cười thầm: “Không lẽ mai kia có vợ rồi vẫn không chịu ngủ chung sao?” Kim Bích Y ăn xong cơm chiều rất mau rồi vội vàng về phòng riêng khóa cửa cẩn thận lên giường ngủ liền không hỏi han Dương Hoa câu nào cả.

Dương Hoa muốn sang phòng của Kim Bích Y nói chuyện đỡ buồn nhưng thấy Bích Y không có ý gì muốn cả nên lại thôi.

-oOo-

7. Thực Giả Khó Phân

Tuy tuổi Bích Y còn nhỏ, nhưng hầu như tất cả việc xảy ra trong giới giang hồ đều thông thạo, chẳng những thế còn am tường đến thần thế hầu hết các nhân vật thành danh trong giới võ lâm duy chưa bao giờ Bích Y đề cập nửa lời đến gia thế cha mẹ của mình và cũng không hề hỏi Dương Hoa về phụ mẫu của chàng.

Dương Hoa hết sức kinh ngạc về sự hiểu biết của Bích Y về những chuyện kỳ nhân dị sử, về những điều cấm kỵ của giới giang hồ võ lâm. Chàng khen ngợi:

- Không ngờ huynh đài lại lịch lãm đến thế. Thực là như người xưa thường nói: “dữ quân nhất dạ thoại, thắng độc thập niên thư” (cùng nói chuyện với nhau một đêm còn hơn bỏ ra mười năm đọc sách). Bích Y nhún vai:

- Những chuyện ấy chẳng qua chỉ là những điều thường thức phổ thông, sự phụ của người chưa bao giờ nói cho người nghe ư? Dương Hoa đáp:

- Tiểu đệ tuy có ba sự phụ nhưng từ lúc tám tuổi chỉ sống với tam sự phụ, người ẩn cư trong vùng thạch lâm, không quan tâm gì đến việc người đời nữa.

Kim Bích Y nghe đến hai chữ “thạch lâm” trong lòng chấn động ngập ngừng như muốn hỏi Dương Hoa điều gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Nhưng chỉ được một lát dường như cố nhịn không nổi, Kim Bích Y đành hỏi:

- Nghe nói thạch lâm là nơi võ học đại tông sư triều Minh là Trương Đan Phong cuối đời về ẩn cư, không biết người có để lại dấu tích gì ở đó không? Dương Hoa kể:

- Trong thạch lâm có nơi gọi là Kiếm Phong, dưới Kiếm Phong có ao nước gọi là Kiếm Trì phong cảnh u nhã phi thường, nghe nói hai chữ “Kiếm Phong” là thủ bút của Trương Đan Phong và Kiếm Trì là nơi người thường ra đó rửa kiếm.

Mặt Kim Bích Y tươi hơn hờ như hoa:

- Ta còn nhớ có một hôm tổng đà chủ của Hồng Anh Hội là Lệ Nam Tinh nói chuyện cùng cha ta về kiếm pháp trong thiên hạ có than một câu rằng: “Tiếc rằng chúng ta ra đời chậm đến ba trăm năm nên không được thọ giáo với Trương Đan Phong”. Họ bội phục Trương Đan Phong không khác gì người bội phục Kim đại hiệp vậy, chỉ khác là một người là cố nhân, một người là kim nhân cho nên nguyện vọng của người may ra còn có ngày thực hiện chứ nguyện vọng của họ vĩnh viễn chỉ là nguyện vọng mà thôi! Ngừng lại một chút, Bích Y nói tiếp:

- Truyền thuyết trong giới võ lâm vẫn nói rằng kiếm thuật của Trương Đan Phong rất là thần kỳ nhưng ta chưa hề thấy qua bao giờ nên sự kỳ diệu thế nào không biết có như lời đồn không? Dương Hoa cười thầm: “Kiếm thuật của ta hôm qua chính là Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong”. Cơ hồ chàng muốn thú thật với Kim Bích Y chính chàng là đệ tử xa đời của Trương Đan Phong nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu điều bí mật này bị tiết lộ ắt sẽ mang nhiều phiền toái vào người, vả lại chàng đã có lời thề sẽ mang Vô Danh Kiếm Pháp trả lại cho đệ tử của Trương Đan Phong là Tiêu Thiên Đô, người sáng lập ra Thiên Sơn Phái rồi truyền cho mấy đời nữa mãi đến nay là chương môn nhân Đường Kính Thiên.

Cái tên Đường Kính Thiên này hình như chàng đã nghe qua miệng của Mậu Trường Phong ngày họ Mậu đến trước mộ của mẹ chàng khăn vải và cũng chính do miệng họ Mậu chàng còn biết chàng có thêm một người em cùng mẹ hiện đang ở trên núi Thiên Sơn. Nhưng trong mọi sự việc rối rắm này vẫn còn có gì chưa minh bạch, phải gặp Đường Kính Thiên may ra mới giúp chàng hiểu được rõ ràng.

Cứ theo lời nói của Kim Bích Y rõ ràng đã có phần tiết lộ lai lịch thân thế của y vì Lịch Nam Tinh vốn là một tên tuổi nổi tiếng như cồn về kiếm thuật, ông ta mà chịu đàm luận với thân phụ Kim Bích Y về kiếm thuật nghĩa là ông này cũng phải là một danh gia kiếm thuật, tài nghệ tương đương với nhau. Dương Hoa hỏi một cách khá đột ngột:

- Lệnh tôn là ai vậy? Xin cho tiểu đệ được thỉnh giáo.

Bích Y đáp:

- Chúng ta mỗi người một đường đi, người cần gì biết thân phụ của ta? Không phải gia đình ta có chuyện khó nói, nhưng người kết bằng hữu với ta chứ có phải kết bằng hữu với thân phụ ta đâu mà cần tra vấn kỹ thế? Chàng đành im lặng tuy thấy rằng lý lẽ của Bích Y là hoàn toàn vô lý. Trong lòng càng hoài nghi thêm, duy có điều chàng chắc chắn thân phụ của Bích Y nhất định phải là một vị kiếm thuật đại danh gia, nhưng nếu thật vậy tại sao Bích Y lại không học kiếm? Càng nghĩ về gia thế của Bích Y chàng càng phân vân nhưng lại không dám hỏi.

Mặt trời đã xế xuống hẳn phía tây, Kim Bích Y ngửa mặt lên nhìn trời hấp tấp nói:

- Không may rồi, có lẽ hôm nay chúng ta không kịp tìm chỗ trọ, đành phải tạm trú ở núi cao rừng rậm vậy.

Dương Hoa đáp:

- Nhìn sắc trời chắc rằng hôm nay không thể có tuyết rơi. Trước mặt chúng ta là khi rừng tùng, chúng ta đến đó tạm ngủ đêm nay, có gì mà ngại? Xưa nay những nhân vật giang hồ ăn sương nằm tuyết là chuyện rất tầm thường như Dương Hoa chẳng hạn, hơn thảng nay đa phần chàng đều ngủ dưới sương tuyết, hoặc như Kim Bích Y chắc cũng không khác gì, nhưng quái lạ là Bích Y lấy việc ngủ giữa đường là nghiêm trọng lắm, cứ tắc lưỡi than thở hoài.

Bích Y than vãn:

- Ta đâu có quen ngủ giữa đường xá rừng núi thế này, thực là tính toán sai cả...

Nhưng vì hoàn cảnh không sao khác hơn được, hai người đành lững thững giục ngựa vào rừng tùng.

Rừng tùng này cây cối rậm rạp, đá núi dựng thành những hình thù rất kỳ quái. Dương Hoa mừng rỡ:

- Rừng núi sâu kín thế này càng giúp chúng ta ngủ yên đêm nay.

Chàng gỡ ít lương khô đeo bên người rồi đem cả vỏ bồ đào tửu còn sót lại ít nhiều ta, vừa uống vừa nói với Kim Bích Y:

- Kim huynh, huynh chỉ ăn lương khô thôi khát nước chịu sao được, hãy uống chút rượu này cho thêm ngon.

Bích Y xua tay:

- Ta uống nước lạnh được rồi. Gần đây có mạch nước trong uống sợ còn ngon hơn rượu nữa!

- Không ngon hơn đâu, uống rượu có thể trừ được hàn khí không hơn uống nước ư? Bích Y lắc đầu:

- Nhưng ra đâu có thấy lạnh mà phải trừ hàn khí? Dương Hoa cố ép thêm một câu nữa nhưng Kim Bích Y vùng vằng có vẻ giận:

- Trước khi ngủ ta không bao giờ uống rượu cả. Người thích uống thì cứ uống, đừng mời mọc mất công! Nói xong không thèm nhìn Dương Hoa, lúi húi gỡ hành lý soạn ra đủ loại chăn, mền, mùng không thiếu thứ gì như đã chuẩn bị từ trước rồi vậy. Bích Y chẳng mọi thứ lên thành một giường ngủ cực kỳ hoàn hảo rồi tươi cười:

- Mùng này dệt bằng loại tơ tằm ở Thiên Sơn đó, cuốn lại thì nhỏ xíu nhưng gỡ ra thì tiện lợi không gì bằng, tuyết sương không thể nào vào được.

Đêm ấy Bích Y ngủ trong chăn êm nệm ấm còn chàng nằm co trong một góc hang cách đó không xa.

Có một chút rượu vào người mà không hiểu sao chàng không tài nào chớp mắt được, lòng ngổn ngang đủ mọi thứ chuyện, từ chuyện của chàng đến chuyện của Kim Bích Y.

Vàng trắng đầu tháng như một nét mi cong treo lơ lửng trên đầu. Trần trọc một lúc đã gần đến canh hai bỗng bên tai chàng loáng thoáng nghe có tiếng người từ xa.

Dương Hoa đã qua một năm luyện nội công tâm pháp của Trương Đan Phong nên tai chàng cực kỳ thính khác hẳn người thường. Chàng nằm rạp kê tai xuống đất cố nghe những tiếng thì thầm còn ở đằng xa.

Dường như có tiếng nói của ba người, trong đó có một giọng nói chàng nghe rất quen thuộc, chàng tính toán thầm: “Nơi này mà chọn làm nơi cướp bảo tiêu thì thật thuận lợi, tên Thượng Thiết Hoảng chọn nơi chùa Lạt Ma Bạch giáo cướp tiêu quả là đại!” Nghĩ tới đây ba giọng nói đã dần dần đến gần nơi chàng ẩn thân, thì ra giọng nói quen thuộc không ai khác, chính là người đã cùng chàng giao đấu tại Tiểu Kim Xuyên đứng đầu bọn Ngũ Quan tên là Đặng Trung Ngải.

Dương Hoa cả kinh: “Nghe khẩu khí của bọn này thì rõ ràng chúng đến đây cướp tiêu.

Hà, hần vừa làm quan vừa làm cường đạo thì thật không ai tưởng tượng nổi. Ta phải làm gì đây?” Chàng bèn lập hẳn chủ ý, sẽ giúp Hàn Uy Vũ phá tan bọn nửa quan nửa cướp này, nhưng sự việc cũng chưa có gì cần kíp nên chàng cứ ẩn thân xem chúng bàn định những gì.

Tiếng một người hỏi:

- Đặng lão huynh, ta muốn hỏi huynh, cái lần Thượng Thiết Hoảng đến cướp tiêu y đã nắm chắc phần thành công, tại sao cuối cùng lại thất bại? Đặng Trung Ngải đáp:

- Cứ theo họ Thượng nói với ta thì bản lãnh Hàn Uy Vũ không có gì đáng kể với y, nhưng y cũng không hiểu sao, cuối cùng y lại bị một tên ẩn mặt ám toán.

- Thế y có biết tên ám toán là ai không? Đặng Trung Ngải đáp:

- Ngay lúc đó thì không nhưng sau này nhớ lại có hoài nghi hai người.

- Là những ai vậy?

- Người thứ nhất là vị trụ trì chùa Lạt Ma Sa Mã pháp sư, nhưng rồi xét thật kỹ mới biết chưa chắc đúng. Lưu đại ca, đối với võ công của Lạt Ma Bạch giáo, y hiểu rõ hơn ai hết...

Tên gọi là “Lưu đại ca” nói:

- Bạch giáo Lạt Ma chỉ có độc nhất vị pháp vương đáng gọi là cao thủ có thể hơn Thượng Thiết Hoảng thôi, còn Sa Mã pháp sư chỉ là hàng đệ tử của môn hạ pháp vương thì...

Rõ ràng ý nghĩa câu này ám chỉ Sa Mã pháp sư không đủ bản lãnh ám hại Thượng Thiết Hoảng.

Đặng Trung Ngải tiếp lời:

- Đúng vậy, họ Thượng suy đi nghĩ lại, mới đầu có hơi nghi Sa Mã pháp sư nhưng cuối cùng không tin pháp sư là thủ phạm.

Lưu đại ca hỏi:

- Thế còn người thứ hai?

- Là một tên tiểu tử chỉ độ mười bảy, mười tám tuổi xưng là hướng đạo của Chấn Viễn tiêu cục.

- Ô, chỉ là một tên tiểu tử thôi ư? Họ Thượng nghi ngờ y ở điểm nào mới được chứ? Đặng Trung Ngải đem chuyện Thượng Thiết Hoảng kể lại đầu đuôi. Lưu đại ca trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tên tiểu tử theo như câu chuyện cũng có điểm khả nghi, nhưng đủ bản lãnh để ám toán Thượng Thiết Hoảng thì thật khó tin, Diệp huynh, huynh nghĩ sao? Tên gọi là “Diệp huynh” đáp liền:

- Riêng ta thì tin! Đặng Trung Ngải phụ họa:

- Ta cũng tin vì so với Sa Mã pháp sư, tên tiểu tử ấy khả nghi hơn.

Lưu đại ca ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Lão Đặng, nghe nói bọn các người Ngũ Quan, Tứ Tăng, Tứ Đạo ở Tiểu Kim Xuyên bị tên tiểu tử nào đó đánh bại phải không? Đặng Trung Ngải hơi đỏ mặt:

- Hờ... Tên tiểu tử ấy kiếm thuật thần xuất qui một, bình sinh ta chưa từng thấy ai cao cường đến thế. Vả lại, y còn có một trợ thủ cũng là một thiếu niên sử dụng nhuyễn tiên, tuy bản lĩnh không bằng tiểu tử nhưng cũng vô cùng lợi hại. Nói ra thêm thẹn, bọn ta mười ba người mà chịu bại dưới tay hai đứa trẻ ranh! Lưu đại ca:

- Mới nghe chuyện ấy ta cứ tưởng người ta bịa đặt thêm, ai ngờ là sự thật. Nghe nói Hải thống lãnh đã sai bọn Mã Côn, Chu Xán đến Tiểu Kim Xuyên điều tra việc này, không biết có tìm ra manh mối gì chăng?

- Chẳng ra chút manh mối nào cả, vì bọn nhãi ranh ấy đã rời khỏi Tiểu Kim Xuyên rồi còn đâu!

- Lại nghe nói chuyện ở Tiểu Kim Xuyên còn rắc rối lắm, vì Mã, Chu đến đó chỉ là cái cớ nhỏ, nguyên nhân chính còn là muốn tra cứu tình hình thổ phỉ chống lại triều đình đã rút về vùng Thanh Hải, Sài Đạt Mộc chi đó...

Tên họ Diệp ngắt lời:

- Chuyện của hai tên Mã, Chu cứ để đó, hãy trở về với chuyện của ta. Đặng lão, ta ngờ rằng tiểu tử đánh bại “ngũ quan, tứ tăng, tứ đạo” chính là tiểu tử ám toán Thượng Thiết Hoàng, người có biết tên họ y là gì không? Đặng Trung Ngải đáp:

- Lúc ở Tiểu Kim Xuyên ta nghe hình như họ của y là Dương còn tên là gì thì chưa biết, nhưng có chắc gì đó là họ thật? Lưu đại ca xen vào:

- Họ Dương à? Ta chắc là họ giả vì với tuổi ấy, kiếm thuật bản lĩnh ấy trên đời này chỉ có một người họ Kim thôi.

Đặng Trung Ngải và tên họ Diệp hỏi cùng lúc:

- Họ Kim? Có phải con của Kim Trục Lưu không?

- Chính phải. Kim Trục Lưu hiện là thiên hạ đệ nhất kiếm thì chỉ có con của y mới đạt được kiếm thuật đến độ cao như vậy.

Họ Diệp ngắt ngang:

- Nhưng chớ vị nên nhớ Kim Trục Lưu chỉ có một đứa con duy nhất mà trước đây ta đã gặp một trường hợp...

- Kỳ lạ lắm, trước khi ta lìa kinh đô ta có gặp Chu bang chủ của Hoàng Hà Thiết Phiến Bang kể lại cho ta nghe y bị con của Kim Trục Lưu dùng nhuyễn tiên đoạt thiết phiến của y và đánh bại cả Hoàng Hà Tam Bá cũng bằng nhuyễn tiên chứ có dùng kiếm bao giờ? Đặng Trung Ngải hốt hoảng:

- Con của Kim Trục Lưu sử dụng nhuyễn tiên? Rồi như thất thần, lão lẩm bẩm:

- Kim Trục Lưu là đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ, con của y sao lại sử dụng nhuyễn tiên? Hay là... hay... có kẻ mạo danh chăng?

- Hoàn toàn không có chuyện mạo danh vì chính Chu Bang Chủ kể cho ta nghe, y lừa ta làm chi.

Lưu đại ca gặt đi:

- Thôi, mọi chuyện rắc rối ấy ngay bây giờ ta không thể giải quyết, tạm xếp lại đó đã.

Hiện thời hãy trở về với nhiệm vụ của ta là truy tìm tên tiểu tặc ở Lạt Ma Tự, sáng nay ta đã tra cứu tất cả khách điểm ở vùng này không có ai trợ cã. Thêm nữa theo ta biết, tiểu tặc trên đường đến Sài Đạt Mộc thể nào cũng phải đi qua khu rừng này...

Đặng Trung Ngải than:

- Nhưng rừng núi bao la thế này, biết y chui rúc vào cái xó nào? Lưu đại ca giọng chắc nịch:
- Ta đã có biện pháp tìm ra y dễ dàng, nhưng ta hỏi thật lão Đặng, lão còn sợ y như lúc ở Tiểu Kim Xuyên chẳng? Họ Đặng đỏ mặt tía tai:
- Lúc ở Tiểu Kim Xuyên, ta vì chưa biết trình độ của tên tiểu tặc nên bị lừa, hôm nay thì khác. Vả chăng đã có hai cao thủ cạnh bên, ta còn sợ gì? Chẳng hay Lưu đại ca có biện pháp gì tìm ra y? Họ Lưu đáp:
- Người nghe đây! Đột nhiên y hú lên một tiếng cực kỳ kinh dị không khác gì tiếng cộp rỗng giữa rừng khuya.

Tiếng rỗng chấn động cả núi rừng, rền rĩ như tiếng cộp dói rỗng lên tìm mồi, Dương Hoa tuy đã biết rõ là tiếng người chứ không phải tiếng cộp thể mà còn kinh tâm đáng tửm nghĩ thầm: “Tên này nội công cực kỳ thâm hậu, ta phải cẩn thận”.

Trong rừng cộp là chúa sơn lâm, khi nó gầm lên muôn thú đều kinh sợ vì vậy sau tiếng rỗng của họ Lưu tiếp theo là một loạt tiếng vượn hú, tiếng hươu nai hoảng hốt gọi nhau chạy, tất cả muôn thú trong rừng đều hỗn loạn kêu gào rất kinh dị.

Lưu đại ca cười gằn:

- Các người nghe kỹ xem, trong các thứ tiếng thú rừng hốt hoảng có cả tiếng ngựa hí ở cách đây không xa lắm đây.

Họ Đặng khen:

- Biện pháp của đại ca thật là kỳ diệu vì có ngựa tức có người.

Họ Lưu đáp, vẻ tự mãn:

- Có đến hai tiếng ngựa hí, mà đều là loại ngựa chiến đã được huấn luyện thành thục cả.
- Sao đại ca biết rõ vậy?
- Vì chiến mã đã qua huấn luyện khi sợ hãi quá chỉ hí lên vài tiếng để báo động với chủ nhân rồi thôi không hí tiếp nữa.

Rồi y tự nói tiếp:

- Ta ngờ rằng hai con chiến mã này là của Chu Xán và Mã Côn đó.

Họ Diệp thất kinh:

- Ngựa họ ở đây, chẳng lẽ họ bị trúng độc thủ rồi ư?
- Trước mắt chưa thể chắc được như thế, nhưng nếu quả thật họ đã bị hạ độc thủ thì thủ phạm vẫn đang ở đây. Cứ đợi một chút, thủ phạm sẽ tự xuất hiện cho mà xem! Dương Hoa nghe tới đó, đang ở chỗ ẩn nấp phi thân ra ngoài liền, đứng trước mặt ba người, chàng hô lớn:
- Khỏi cần đợi lâu nữa, ta ở đây rồi! Đặng Trung Ngải giật mình:
- Đúng là tên tiểu tặc rồi! Họ Lưu ho khục khặc:
- Tiểu tặc gan liều thật.

Y rút đao khỏi vỏ chém liên tót, tiếng đao phát ra những thanh âm rất kỳ dị như tiếng đàn ong kêu “ong, ong”. Y muốn một mình biểu diễn trước đồng bọn nên ngấm vận nội công khiến đao vừa ra khỏi vỏ đã thoát hết tiềm lực mong chiếm được tiện nghi.

Dương Hoa tuy trong lòng bội phục nội công y thâm hậu nhưng sắc mặt vẫn không đổi, cười nhạt:

- Người định dùng quỷ thuật áp đảo ta ư? Đao của đối phương cũng vừa chém tới, đao thể tuy không có gì là kỳ quặc nhưng đao quang nghiêm nhiên như một vầng cầu vồng bắc ngang qua trời, uy lực rất lớn. Dương Hoa khẽ nghiêng người tránh đao, đồng thời xuất kiếm, kiếm thể ra chiêu không phương hướng nửa như chiêu Chúc Nữ Đầu Thoa nửa như chiêu Lý Quảng Xạ Thạch. Chúc Nữ Đầu Thoa trong kiếm pháp thuộc về “âm nhu” nhưng Lý Quảng Xạ Thạch lại thuộc chiêu số “dương cương”. Lưu đại ca không biết đó

là Vô Danh Kiếm Pháp nên thấy chiêu số của chàng trong lòng hơi kinh dị vì y biết “cương nhu phối hợp” là đã đạt được tới thượng thừa của võ học rồi.

Nhưng họ Lưu vốn đã quen thuộc với chiến trận nên tuy có hơi kinh dị nhưng không hoảng loạn, trong bụng tính sẵn: “Trong mười chiêu đầu, ta chưa cần thắng hẳn, đợi cho hắn lộ hết chiêu thức, ta sẽ hạ sát thủ cũng không muộn”.

Liên chém ba đao liên hoàn. Dương Hoa từ khi giác ngộ diệu lý của Vô Danh Kiếm Pháp có thể nói là tuyệt đỉnh kiếm thuật nên chỉ đánh sơ qua mấy chiêu là chàng đã biết đối phương là tay cao thủ khó có thể thủ thắng được ngay.

Chàng đâm tới một kiếm rồi đột ngột đâm ngay kiếm vào chỗ khác, kiếm chiêu không theo một chiêu số nhất định nào cả mục đích để ba địch thủ đều không thể đoán ra ý định của chàng. Mũi kiếm đang nhắm vào họ Lưu đâm tới nhanh như điện đột nhiên cũng nhanh như điện đổi hướng chọc thẳng tới tên họ Diệp.

Kiểm thế tưởng không có chiêu pháp nào kỳ thực chàng phối hợp quán thông giữa Mạnh Gia Khoái Đao với Vô Danh Kiếm Pháp biến hóa ra những chiêu số khác lạ.

Kiểm xét tới họ Diệp, tưởng rằng y nếu không chết cũng bị thương, ai ngờ họ Diệp võ công cũng là hạng cao cường đệ nhất, trong một chớp mắt, y đã rập thân tránh được rồi xuất chiêu phản kích liền.

Tả chiêu y hơi nghiêng đánh lên còn hữu thủ cong lại như trảo mổ xuống, chiêu thế từ hư chuyển sang thực đánh vào bả huyệt đạo trên thượng thân chàng rồi đột ngột biến thành Cẩm Nã Thủ nhanh như chớp. Chàng rút kiếm về hộ thân rồi quét một đường Ngọc Đới Vi Yêu kiếm quang tỏa ra bốn bên khiến họ Diệp hoảng hốt vội dừng lại không dám đánh bức theo.

Tên họ Diệp ho khục khặc vài tiếng:

- Tiểu tử quả thực là cao thủ, ta không muốn mang tiếng lấy lớn hiếp nhỏ, lấy nhiều đoạt ít, ngươi có muốn song đấu với ta không? Y phải hỏi câu này vì thân phận danh dự của y trong giới giang hồ cao hơn chàng nhiều. Y vốn tên là Diệp Cốc Hồn nổi tiếng khắp vùng Quan Đông nhờ bảy mươi hai thế Đại Cẩm Nã Thủ Pháp, còn họ Lưu chính là Lưu Đĩnh Chi trong Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao là sư đệ của chủ môn nhân Lao Siêu Bá.

So với bản lãnh của Dương Hoa thì chỉ cần một tên họ Diệp hoặc họ Lưu cũng đủ cầm cự tương đương, huống gì hai tay liên thủ thì phần thắng không cần nói cũng biết thuộc về ai. Huống gì bên cạnh còn có Đặng Trung Ngải cũng không phải là tay tầm thường chút nào, Đặng Trung Ngải thấy tình hình phe mình có phần lấn lướt, nghe họ Diệp nói liền phần chấn phát cường lực nhảy vào:

- Nhị vị đại ca, ta và tiểu tử này tại Tiểu Kim Xuyên, có chút hận riêng, tiểu đệ không dám tranh công cùng nhị vị nhưng mối hận riêng ấy không báo không thể được! Y muốn một mình đánh với Dương Hoa để tránh tiếng thắng vì đông hơn. Chàng khiêu khích thêm:

- Ở Tiểu Kim Xuyên ta đã đối đầu với Ngũ Quan, Tứ Tăng, Tứ Đạo còn được hưởng hồ chỉ ít như ngày hôm nay? Bọn các người vốn đã quen lấy đông áp đảo người còn biết xấu hổ là gì nữa? Đặng Trung Ngải vừa tức vừa thẹn, át giọng:

- Tiểu tặc, chết đã đến nơi còn cố ngông cuồng! Song bút liền tẽ ra làm hai, bên trái đập vào Kỳ Môn Huyệt bên phải điểm vào Bách Hội huyệt. Y là tay cao thủ về môn điểm huyệt, lại đã biết uy lực của Dương Hoa từ trước nên so với đao pháp của Lưu Đĩnh Chi lúc này, ra tay lần này y đánh liền sát thủ.

Dương Hoa ra kiếm chuyển động liền, tuy phát xuất sau nhưng lại tới mục tiêu trước, bức họ Đặng phải thu Chương thế công, xem thế kiếm này của chàng hình như là thế Diệp Thụy Phù Thanh của phái Tung Sơn mà lại hình như không giống vì Diệp Thụy Phù Thanh kiếm thế phải nhanh rất phiêu hốt nhưng kiếm của chàng chỉ nhanh mà lại trầm trọng.

Đặng Trung Ngải đã từng có kinh nghiệm đấu kiếm với chàng mà đoán vẫn không ra vì thế nửa giống Diệp Thụy Phù Thanh của Tung Sơn, nửa giống Cổ Bách Sâm Sâm của phái Thái Sơn nhưng hai kiếm phái này hoàn toàn khác nhau không hiểu sau chàng lại phối hợp tấn kích y được? Y vừa thu phần quan bút về vừa định đánh trả tiếp thì mắt chớp lên vì kiếm ảnh, đầu y bỗng nhiên lạnh toát, một mảng tóc lớn của y đã

bị phạt rung bay lá tả theo gió, cùng lúc đao và chương của họ Lưu và họ Diệp đánh tới giải nguy cho họ Đặng.

Dương Hoa lật kiếm về múa một đường hộ thân hơi lùi lại nửa bước, cười to:

- Vận dụng đến chỗ kỳ diệu thì kiếm pháp của môn phái nào cũng vậy thôi, người đừng suy đoán mãi chỉ tổ làm trò cười cho người khác! Bị gọt mất tóc là điều nhục với Đặng Trung Ngải lại bị chàng đùa cợt khiến y vừa giận đến tím mặt vừa kinh hoảng không biết nói sao, đành rống lên:

- Tiểu tử, hôm nay người không chết thì ta chết! Lưu Đĩnh Chi nhìn cái đầu mất tóc của Đặng Trung Ngải vừa đáng giận vừa buồn cười liền tới triển khai Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao Pháp bên trái chém ba đao, bên phải chém ba đao giải vây cho họ Đặng đồng thời nói:

- Đặng huynh bất tất quá giận, tiểu tử này như cá trong lưới, hôm nay không thoát khỏi tay chúng ta đâu, chút nữa tóm được y, huynh muốn xử trí sao cũng được! Dương Hoa nghe họ đối đáp, cười khi một tiếng, kiếm quang phiêu hốt, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, chợt đánh trước mặt, chợt đâm sau lưng. Lưu, Đặng, Diệp ba tên liên thủ với nhau tuy có chiếm được thế thượng phong nhưng trước kiếm thể thần diệu khôn lường của chàng cũng không thể không kinh hãi thâm. Đặng Trung Ngải than trong bụng: “Nếu có thêm sự trợ lực của tiểu tử cầm nhuễn tiên nữa chưa chắc bọn ta đã thủ thắng được”.

Đặng Trung Ngải nhớ đến Kim Bích Y chính là lúc Dương Hoa cũng sức nhớ y như vậy.

Thực là kỳ lạ, Kim Bích Y ở đâu mà hoàn toàn không thấy tăm dạng? Cứ theo lý lẽ thì Bích Y là một người võ công cao minh, thính giác đương nhiên nhạy bén hơn thường nhân rất nhiều, thế mà này giờ hết tiếng “hồ gầm” đến tiếng ngựa hí, tiếng chim kêu vượn hú, tiếng binh khí chạm nhau chan chát dù cho người bình thường đi nữa cũng kinh động đến giấc ngủ hà huống Kim Bích Y? Kim Bích Y ngủ cách đây chỉ một sườn núi, tại sao lại không thấy động tĩnh gì? Trong lòng Dương Hoa hỗn loạn khi nghĩ tới Kim Bích Y, chàng liền dùng thuật Truyền Âm Nhập Mật hú lên một Chương dài, bốn bên sườn núi dội lại thanh âm, người ở xa đến ba dặm cũng phải nghe tiếng. Nhưng đợi một lúc nữa vẫn không thấy bóng dáng Kim Bích Y đâu.

Đặng Trung Ngải cười ruồi:

- Tiểu tử muốn gọi trợ thủ phải không? Chúng ta mau mau thanh toán đi.

Lưu Đĩnh Chi gần tiếng:

- Xú tiểu tử, trợ thủ có muốn đến cũng không kịp đâu.

Đao quang lập lánh quét lại chặn đường tiến lùi của chàng. Diệp Cốc Hồn cũng phong tỏa chướng phong vây chàng vào giữa, còn song bút của Đặng Trung Ngải giao thoa xuyên qua xuyên lại nhắm vào các huyệt đạo của chàng. Dương Hoa bị ba tay cao thủ vây chặt công kích rất khẩn cấp, càng đánh càng thấy nguy khốn.

Đánh thêm mười chiêu nữa, Kim Bích Y vẫn bất vô âm tín. Đặng Trung Ngải khiêu khích:

- Tên tiểu tử bạn của người chắc vỡ mặt chạy mất rồi! Lưu Đĩnh Chi phụ họa:

- Ta nghĩ tiểu tử ấy sợ hãi chúng ta quá, không cần biết bạn bè là ai vội vàng chạy thoát thân một mình! Bích Y nhất quyết không phải loại người như vậy, nếu tham sinh úy tử thì khi ở Tiểu Kim Xuyên đời nào lại bỏ trợ chàng đánh bọn Ngũ Quan, Tứ Tăng, Tứ Đạo so với ba tên này còn nguy hiểm hơn nhiều? Không lẽ Bích Y lại sợ bọn này thực? Nhưng sự thực vẫn là sự thực, vầng trăng đã mọc lên quá bầu trời, Dương Hoa càng ngày càng bị tấn công rất mà vẫn không thấy Kim Bích Y đến.

Tâm trạng Dương Hoa rối loạn chỉ muốn mau mau kết thúc trận đấu, chàng đột nhiên đâm một thế gần giống như thế Diệp Thúy Phù Thanh vào hướng Đặng Trung Ngải, y đã biết thế này không phải của phái Tung Sơn, nhưng thế kiếm mau quá buộc y phải nghiêng mình tránh để lộ ra một khoảng trống. Dương Hoa tiếp tục động kiếm, biến Mạnh Gia Khoái Đao thành kiếm pháp, chớp nhoáng đánh luôn một loạt hư chiêu. Trong nháy mắt Lưu Đĩnh Chi, Diệp Cốc Hồn đều thấy kiếm quang lập lòe giống như mũi kiếm đồng thời đâm tới yết hầu cả ba người. Lưu Đĩnh Chi kéo đao về hộ thân, Diệp Cốc Hồn xuất chưởng phá kiếm chiêu đồng thời lùi lại hai bước. Không ngờ tất cả chỉ là hư chiêu của Dương Hoa, chớp nhoáng chàng đã

phá được vòng vây. Chàng biết thắng được ba tên này là việc rất khó nên lợi dụng cơ hội vòng vây bị nói ra đôi chút phi thân chạy liền.

Dương Hoa đã ở trong thạch lâm tám năm hơn. Địa thế thạch lâm còn kỳ lạ hơn ở đây nữa mà chàng còn quen thuộc hướng gì nơi khu rừng tùng này nên chàng vận dụng khinh công chạy rất mau.

Về khinh công, Lưu Đĩnh Chi và Đặng Trung Ngải không kém chàng bao nhiêu, nhưng Diệp Cốc Hồn thì khinh công rất yếu nên cứ lết đệt sau lưng khiến đồng bọn phải dừng lại đợi hoài. Khoảng cách giữa Dương Hoa và bọn ba tên đã khá xa.

Chàng nhớ rõ chỗ Kim Bích Y giảng mừng màn ngủ tối qua chạy ngay đến.

Chiếc màn lay động nhẹ nhàng trong gió đêm, chàng cất tiếng gọi lớn:

- Kim huynh! Kim huynh! Không có tiếng trả lời, chàng rất sợ, Kim Bích Y giận hờn là mắng chàng nhưng đang lo sợ quá không ngần ngại gì nữa chàng lật tung chiếc màn ra. Rõ ràng là không có Kim Bích Y trong đó, Nhìn ra chỗ cột ngựa, chàng thấy chỉ còn một con của chàng thôi, đương nhiên Kim Bích Y đã chạy mất từ lúc nào rồi.

Chàng đứng ngây ra một lúc. Không biết có tai biến gì xảy ra đột ngột đến độ Kim Bích Y vội vàng chạy mà không kịp thu dọn mừng màn rất quý mà y đã từng nói với chàng là “làm toàn bằng tơ tằm núi Thiên Sơn” như thế này? Quái lạ, không lẽ Bích Y lại sợ bọn kia thật chẳng? Mà nếu chạy sao không gọi chàng một tiếng? Giữa lúc đang hoang mang chàng bỗng nghe một tiếng hú vừa rùng rợn vừa lỏng lẻo như tiếng ma kêu quỷ oán. Dương Hoa giật mình kinh hoảng: “Tiếng hú này không phải của Kim Bích Y nhưng nội lực thâm hậu cũng không kém gì ta”.

Tiếng hú từ xa vọng đến gần, chàng ngưng thần nghe cho rõ, thấp thoáng hình như có tiếng mắng chửi, nhưng mắng chửi cái gì thì lại nghe không rõ, cuối cùng chàng chỉ nghe được hai tiếng “chạy mau” rồi lại có tiếng đáp “vâng, vâng” rồi tiếp theo đó tiếng chân quay trở lại của ba tên lúc nãy hấp tấp kéo nhau xuống núi.

Dương Hoa cực kỳ kinh dị, không biết người cất tiếng hú là ai mà có đủ uy quyền gọi một lúc hai tên cao thủ và một tên quân quan của bọn Thanh triều! Đang hoang mang bỗng chàng nghe cảm giác lạnh lạnh sau gáy, quay đầu lại nhìn trên phiến đá sau lưng chàng đã thấy một người đã ngồi trên đó từ bao giờ. Người này ước độ trên dưới hai mươi tuổi chút ít là cùng, mặt mày rất thanh tú, mày như kiếm, mắt như mắt hổ, khí độ ngang tàng nhưng mắt có sắc giận trừng trừng nhìn Dương Hoa.

Chàng vội vàng thi lễ:

- Đa tạ huynh đài đã đuổi giùm ba tên tay sai...

Nói chưa hết lời, người lạ nộ khí xung thiên quát mắng:

- Người là thằng nào? Chàng cố ôn hòa:

- Tiểu đệ tên gọi Dương Hoa, dám hỏi cao danh quý tánh của huynh đài? Người lạ “hừ” một tiếng:

- Người tên Dương Hoa à? Y chỉ hỏi vậy thôi chứ không xưng tên tuổi gì cả rồi lại hỏi tiếp:

- Kim Bích Y có phải đến đây cùng người không? Dương Hoa đáp:

- Vâng, huynh đài và y chắc quen nhau? Như vậy chúng ta coi như cùng một nhà cả.

Dường như ba chữ “cùng một nhà” khiến người lạ chối tai, gằn giọng:

- Ai cùng nhà với người? Dương Hoa:

- Đêm qua y ngủ tại đây, không hiểu bây giờ đi đâu mất rồi.

- Người không biết nhưng ta biết, y không muốn gặp người nữa đâu nên đi mất rồi. Hừ, người thực không biết xấu hổ.

Dương Hoa không nhịn được nữa, đáp liền:

- Ta không biết người với y là cái gì cũng không cần biết người là ai. Chẳng qua ta với Bích Y là bằng hữu, người không được ăn nói hồ đồ.

Người lạ vẫn thản nhiên:

- Ta cứ mắng người đấy, bọn người hai người đều không biết xấu hổ! Dương Hoa cả giận:

- Ta làm gì mà phải xấu hổ? Người vô cớ mắng người, không nói cho rõ ràng nguyên ủy, ta... ta...

- Nói nguyên ủy càng thêm bần miệng ta, ta hỏi người đấy, người cần cái gì? Dương Hoa giận quá nên chỉ nói được hai tiếng “ta... ta...” mà cũng không biết mình muốn gì nữa, tuy vậy trong bụng vẫn nghĩ: “Dù người này có ngộ nhận về ta, nhưng y cũng đã đuổi ba tên địch thủ giùm ta, chắc không phải là người xấu”, bèn hỏi:

- Ta không cần gì cả chỉ cần biết Kim Bích Y ở đâu? Không ngờ câu hỏi ấy làm người lạ cả giận, y rút liền kiếm ra khỏi bao, quát:

- Người là một tên tiểu tử khinh bạc vô hạnh, lại còn hỏi ta về Kim Bích Y à? Mau rút kiếm lại đây! Dương Hoa bị y mắng chửi hoài cũng quát:

- Ta và người chưa từng quen biết, làm sao người biết ta là khinh bạc vô hạnh?

- Ta không nói nhiều nữa, mau rút kiếm lại đây!

- Rút kiếm làm chi?

- Ta cần dạy người một bài học! Dương Hoa chưa kịp nói gì đã nghe kiếm phong vùn vụt đánh tới nhắm gần vào trán và mặt chàng. Kiếm thế rất mau đến độ Dương Hoa không tưởng tượng nổi, không còn đường tránh, chàng chỉ còn cách rút kiếm đỡ kiếm.

Đầu kiếm của người lạ hơi chéch sang bên, đợi cho Dương Hoa rút kiếm xong mới đột nhiên vòng trở lại. song kiếm chạm nhau tóe lửa, “choeng” một tiếng lớn, cả hai đều chấn động hổ khẩu.

Dương Hoa cả kinh, lúc rút kiếm ra đỡ, thực ra so với đối phương chàng đã chậm hơn nửa chiêu, nếu như người lạ cứ đâm kiếm tới không đợi chàng rút kiếm ra, ắt đã đâm trúng mắt chàng rồi.

Bây giờ cả hai mới chính thức tiếp chiêu nhau, rõ ràng dụng ý của y chỉ là bắt buộc chàng tỷ đấu kiếm chớ không có ý giết chàng.

Nói thì chậm, thực sự động tác rất mau, người nọ chém “vút, vút, vút” liên hoàn ba bước, cứ bước lùi một bước lại giải hóa một phần công thế của đối phương, sau ba bước phản công thành bằng nhau.

Thế tấn công của y tựa tựa phái Thiếu Lâm, chợt kiếm pháp triển khai, uyển chuyển như trường giang đại hải âm âm đổ xuống buộc Dương Hoa phải tập trung toàn bộ tinh thần đối phó, không còn thì giờ để giải thích điều ngộ nhận của đối phương.

Đấu qua mười chiêu, trong lòng Dương Hoa kinh hoảng bụng bảo dạ: “Người này trừ ra công phu chưa bằng Mậu Trường Phong, còn kiếm pháp quá cao minh, e rằng còn hơn Mậu Trường Phong nữa”.

Chàng từ khi ra khỏi thạch lâm đến nay, nói về kiếm pháp chưa hề gặp đối thủ, lần chịu thua Mậu Trường Phong cũng không hề thua vì kiếm pháp. Lần gặp người lạ này có thể nói là lần đầu mới có đối thủ.

Y chiếm được thượng phong có ba chiêu đầu, đến chiêu thứ tư chàng thay đổi kiếm thế đoạt lại thượng phong, tấn công tới tấp khiến y có phần lúng túng, y ho khục một tiếng than;

- Tiếc thật! Tiếc thật! Dương Hoa hỏi:

- Cái gì mà tiếc? Y đáp:

- Kiếm pháp của người phải nói là cực kỳ cao minh, chỉ tiếc người lại là tên khinh bạc vô hạnh! Dương Hoa đã hai lần bị y mắng là “khinh bạc vô hạnh” không thể không tức giận, miệng lú cả lại:

- Người hãy nói cho rõ ràng, ta... ta... làm cái gì... mà người... người gọi là...

Bốn chữ “khinh bạc vô hạnh” chưa kịp thoát ra khỏi miệng chàng, người lạ đột nhiên phiên thân đến gần, trường kiếm theo chiêu Thích Phá Thanh Thiên nhắm thẳng vào ngực chàng.

Dương Hoa chuyển động thể đứng xuất liền hai chiêu thể kỳ nguy vô cùng đánh trúng ngay kiếm của y. Tuy y vừa nói nhưng kiếm pháp cũng không chậm một chút nào, đầu kiếm toát ra một luồng cuồng phong vừa đâm hệt qua liền quay ngoắt lại đâm vào sau lưng chàng.

Nhưng Dương Hoa phản công mau như ánh chớp, đột nhiên chàng đã chuyển thân tránh khỏi, nhìn như vụng mà lại vô cùng tinh xảo.

Từ cái chuyển thân đó, chàng đột ngột nhớ lại những lời đàm luận về kiếm thuật của Kim Bích Y và giác ngộ ra liền, từ bỏ hết tạp niệm trong đầu, trước mắt chỉ còn thấy đầu mũi kiếm của đối phương, không còn thấy gì khác, hề chiêu đến thì hóa giải chiêu, thể đến thì hóa giải thể.

Kiểm pháp của thiếu niên lạ mặt lúc thu lúc phát uyển chuyển linh mật như sử dụng binh pháp nghiêm nhiên thành một thể trận không chỗ nào là không nguy hiểm. Dương Hoa đấu với y đã trên trăm chiêu mà chưa tìm ra chỗ hở để khuất phục, trong bụng chàng ngẫm bội phục y lắm, bụng bảo dạ: “Chỗ tối cao của võ học là phải đạt đến trình độ ‘phản phác quy chân’ (trở về chỗ thật thà chân chất), ‘cử trọng nhược khinh’ (xem nặng như nhẹ), kiếm thuật của người này tuy chưa đạt tới chỗ lô hỏa thuần thanh nhưng chính là đi đúng con đường đó, kiếm pháp thượng thừa trong thiên hạ chỉ nằm gọn trong ba yếu quyết đó mà thôi. Xem ra y bản lĩnh cũng không kém gì ta”.

Xét những khi đàm luận kiếm pháp với Kim Bích Y, đối chiếu với kiếm pháp của người này thì rõ ràng cả hai đều xuất phát từ một nguồn gốc, duy chỉ có điều Kim Bích Y không sử dụng kiếm mà thôi.

Người lạ đánh một chiêu bình kiếm, chuyển sang thể Lý Quảng Xạ Thạch tức thời định đẩy mũi kiếm chém rách tay áo của Dương Hoa nhưng chàng đã dùng “du kiếm” tránh khỏi.

Kiểm thể của chàng vừa hợp đã phân, vừa tiến đã thoái nên đối phương khó tìm ra hướng đi của chàng.

Người lạ với chàng quả là hai kỳ phùng địch thủ, có lẽ y cũng lấy làm kinh ngạc nên vừa ra chiêu y vừa nói:

- Quả là cao kiếm! Bội phục, bội phục! Tuy vừa nói nhưng kiếm quang vẫn không chậm chút vào, kiếm khí vẫn tung hoành áp đảo bao vây Dương Hoa kín mít. Nhưng Dương Hoa đã đạt được đến chỗ tinh túy của Vô Danh Kiếm Pháp, đối thủ càng cao bản lĩnh, chiêu pháp ứng phó lại càng linh diệu. Vô Danh Kiếm Pháp tưởng như không có chiêu pháp gì cả thực ra lại ẩn chứa chiêu pháp thâm viển nhất: tùy đối thủ mà sẽ áp dụng chiêu pháp nào. Đấu trên trăm chiêu, mỗi chiêu thiếu niên đều nhận ra chỗ ảo diệu kỳ lạ khác nhau của kiếm pháp Dương Hoa.

Chàng quyết dùng chiêu biến khuất phục kẻ lạ, đột nhiên chuyển qua Mạnh Gia Khoái Dao, kiếm thể xẹt ra những luồng cầu vồng lạnh buốt.

Hai người lại so kiếm thêm một lúc nữa, tập trung tất cả tinh thần vẫn chưa phân thắng bại nhưng xem cước bộ người lạ có vẻ đã hơi khác thường vì nóng ruột. Y chém về trái theo thể Thiên Sơn Tuyết Băng rồi chuyển chém về phải theo thể Ngân Hán Phù Sà chiêu trước rất cương mãnh, chiêu sau vô cùng mau lẹ, kiếm thể lợi hại nhưng giữa hai thể đó lại để hở một khoảng trống. Dương Hoa nhìn thấy trong chớp nhoáng tung liền chiêu Kim Châm Độ Kiếp đâm thẳng kiếm vào, miệng hô:

- Buông kiếm mau! Chiêu này Dương Hoa vừa mau lẹ, vừa trúng vào điểm yếu của đối phương, nếu đối phương không buông kiếm ắt mũi kiếm sẽ đâm trúng huyệt khẩu ngay. Người lạ trước tình hình nguy cấp, biến thể cấp kỳ, thay vì buông tay cho kiếm rơi, y vươn thẳng tay ra như động tác ném kiếm thẳng vào Dương Hoa, chiêu số ném kiếm này chính là chiêu số của Thiên Sơn Phái để che dấu chỗ thua của mình tên là Phi Công Tại Thiên.

Dụng ý của Dương Hoa chỉ buộc đối phương rơi kiếm chứ không cố ý để đả thương nên không ngờ đối phương ném thẳng kiếm vào người chàng.

Khoảng cách rất gần, trường kiếm của đối phương quay lại ném tới rất mau, chàng không có chỗ để tránh nữa bèn nhắc kiếm hoành ngang, thân gấp xuống như sắp chạm mặt đất.

Nói thì chậm nhưng sự việc mau không thể tả, kiếm của đối phương bay vòng qua đầu chàng như một chiếc cầu vồng, khi kiếm vừa ngang đầu, chàng đẩy kiếm trong tay lên theo thế Cử Hỏa Liêu Thiên hất trường kiếm đối phương lên cao rồi rơi chúi xuống một hố sâu.

Dương Hoa thân hình như một con cá chép búng người đứng dậy, lúc ấy chàng mới nghe thanh âm của chiếc kiếm rơi xuống hố vọng lên một tiếng lanh lảnh. Chàng liếc nhìn người lạ, thấy y đã biến mất, thì ra y vội vàng chạy vòng ra sau một khối đá rồi mau lẹ đoạt lấy con ngựa của chàng. Y vừa nhảy lên lưng ngựa, vừa ngoái đầu lại nói lớn:

- Tiểu tử giỏi lắm, ta với ngươi chưa hết nợ đâu, ngươi hãy đợi đấy, cái nhục bị đoạt kiếm ngày hôm nay ta không báo đền thì sẽ không làm người! Trong giới võ lâm, bị đối phương đoạt mất vũ khí người ta cho là cái nhục rất lớn, thảo nào y giận dữ đến thế. Nhưng trong tận thâm tâm, Dương Hoa không hề muốn vậy, chẳng qua ở thế chẳng đành dửng, chàng đành phải đánh rơi kiếm của y mà thôi. Dương Hoa kêu to:

- Xin huynh đài quay lại, ta... ta... xin tạ lỗi! Nhưng tiếng võ ngựa càng lúc càng xa.

Chàng tự than thầm trong bụng: “Chưa biết danh tính y là gì mà đã kết thêm oán thù, thật ngoài sở nguyện của ta”.

Trăng đã tàn ở phương tây, hình như trời cũng sắp sáng rõ đến nơi. Chàng lững thững ra khỏi rừng, hy vọng ở cửa rừng sẽ gặp Kim Bích Y đang đứng đợi chàng, nhưng chỉ là hy vọng hão huyền.

Đã không thấy bóng Kim Bích Y đâu, đến dưới chân núi Dương Hoa lại thấy thấp thoáng trước mặt ba bóng đen vụt qua. Chàng vận khinh công nấp sau đám bụi ven đường đuổi theo liền. Thì ra đó là ba tên đã cùng chàng giao đấu: Lưu Đĩnh Chi. Diệp Cốc Hồn và Đặng Trung Ngải. Đã biết công lực của ba tên này, chàng ẩn thân sau những tảng cây theo dõi hành tung chúng, nghe Diệp Cốc Hồn nói:

- Các huynh có nghe tiếng vó ngựa không? Đặng Trung Ngải đáp:

- Trước sau hai lần, chúng ta đều nghe tiếng vó ngựa, nhưng hình như một đi hướng tây, một đi hướng đông, kỳ lạ thật, sao bọn nó không cùng nhau đi một hướng?

- Đâu có gì kỳ quái, chẳng qua bọn tiểu tử không kịp ước hẹn cùng nhau, tiểu tử kia chạy đi trước rồi mới đến tiểu tử đã cùng chúng ta giao đấu chạy sau. Tiểu tử chạy sau chắc chắn nhắm hướng Ngọc Thụ Sơn? Đặng Trung Ngải tặc lưỡi:

- Tên cười con ngựa trắng không biết đi đâu vậy? Lưu Đĩnh Chi gạt ngang:

- Tên ấy không đáng quan tâm bằng tên đi sau chính là con trai của Kim Trục Lưu đó! Diệp Cốc Hồn gật đầu:

- Chính vì con trai của Kim Trục Lưu mới khiến chúng ta sợ mất vía vội rút lui chứ ai khác thì có hề gì?

- Ủ, nếu con trai của Kim Trục Lưu mà liên kết với tiểu tử họ Dương nợ thì thật nguy khốn cho bọn ta! Dương Hoa nghe đến đó trong lòng vừa mừng vừa sợ, đau khổ cười thầm: “Nếu ta sớm biết y là con trai của Kim Trục Lưu, chắc ta không dám đối đầu cùng y. Đến nay bỗng nhiên ta đã thành kẻ thù của Kim thiếu hiệp rồi!”, rồi lại nghĩ tiếp: “Kim Trục Lưu chỉ có một đứa con duy nhất, vậy Kim Bích Y rõ ràng không phải là con trai của đại hiệp rồi, bất quá y chỉ cùng họ Kim hoặc cùng lắm là anh em chú bác với Kim thiếu hiệp thôi. Như vậy chắc rằng Kim thiếu hiệp vào rừng lùng kiếm Kim Bích Y, không hiểu sao y lại chữ ta là ‘khinh bạc vô hạnh’?” Chàng lại lẩn thẩn đoán rằng chắc y hiểu lầm chàng nên mới ra nông nỗi, trong lòng buồn bực chàng rẽ lối khác đi luôn.

Trên đường bình an vô sự.

Một ngày nợ Dương Hoa đã tiến vào địa giới của sơn khu Sài Đạt Mộc.

Vùng này là vùng biên giới cực bắc giữa Trung Hoa và Tây Tạng, thị trấn ở miền biên viễn này rất nhỏ tên gọi là “Bình An tập” có một ngôi chợ đúng như người địa phương ở đây nói là “bé bằng đầu mút”. Nhưng chính nơi đây là con đường yết hầu mà bất cứ ai muốn sang Tây Tạng hay từ Tây Tạng sang phải đi qua đây.

Ở đây cứ năm ngày một lần dân địa phương trong núi mang thổ sản ra chợ bán hoặc đổi lấy những vật phẩm thường dùng. Chung quanh ngôi chợ nhỏ có khoảng chừng gần trăm ngôi nhà nghèo nàn, phần lớn là hiệu buôn chỉ có một nhà làm khách điểm.

Nếu đi qua khu chợ nhỏ là đã đến vùng rừng núi rất khó tìm được một bóng nhà cửa nên Dương Hoa mua một số lương khô đầy đủ rồi tìm đến khách điểm. Lúc bấy giờ trời đang giữa sáng và tối, bên ngoài khách điểm là chuồng ngựa sửa soạn đóng cửa, một chú bé vừa cho ngựa ăn uống vội vã bước ra, bỗng nhiên Dương Hoa nghe một tiếng hí rất quen thuộc, lòng chàng máy động, liền ngó vào khe cửa, chàng nhìn thoáng thấy một con ngựa sắc trắng tiếc rằng bóng tối lơ mờ nên mắt không nhìn được rõ ràng cho lắm. Kim Bích Y cũng cưỡi con ngựa sắc trắng như con ngựa chàng vừa nhìn thấy nhưng không được quan sát kỹ nên chàng không dám đoán quyết. Nhân chú bé chặn ngựa ở đó, chàng ướm hỏi:

- Khách điểm hôm nay đông chứ? Chú đáp:

- Vùng này dân cứ thưa thớt mấy hôm nay chẳng có ma nào đến trọ, hôm nay may mắn có hai người, khách quan có trọ không?

- Tôi sợ không có phòng trống.

- Hừ, cần mười phòng cũng có nữa. Mời vào.

Dương Hoa hỏi thêm:

- Hai khách nhân già hay trẻ, chắc ở ngoài biên cương qua đây? Chú bé liếc chàng, dăm dăng:

- Tôi không thời giờ, không để ý đến các khách trọ bao nhiêu tuổi và ở đâu tới, nhưng có thoáng thấy có một người có râu, một người không râu, đại khái đều lớn tuổi hơn ngài cả.

Mà ngài hỏi tuổi tác người ta làm chi? Chàng cười gượng:

- Tùy tiện hỏi vậy thôi chứ không có gì quan hệ.

Chàng đã hơi có kinh nghiệm từ khi đến vùng này nên thấy chú bé có vẻ hoài nghi chàng liền thăm tự nhủ “không nên hỏi nhiều quá không có lợi”.

Vừa lúc ấy chủ nhân khách điểm ra tới cửa, y hỏi liền:

- Mời khách quan vào. Xin cho biết quý tánh? Chàng đáp:

- Tiểu sinh họ Dương.

Hỏi tiếp:

- Khách quan đi đâu vậy? Tự nhủ nói thật không có lợi gì, chàng đáp:

- Tiểu sinh đến Ngạc Khắc Chiêu Minh tìm việc độ nhật.

Chủ nhân kinh ngạc:

- Đến Ngạc Khắc Chiêu Minh sao không đi đường bình lộ yên ổn hơn? Biết mình lỡ lời, chàng đành miễn cưỡng đáp:

- Tiểu sinh nghĩ rằng sơn lộ gần hơn chứ?

- Sơn lộ gần đây nguy hiểm lắm, khách quan không biết ư? Chàng cười lớn:

- Tiểu sinh hai bàn tay trắng, có gì mà sợ? Chủ nhân lắc đầu, có vẻ ân cần:

- Tuy vậy cũng cần cẩn thận. Khách quan có dùng cơm tối chăng? Chàng đáp:

- Tiểu sinh có ăn qua ở chợ. Chỉ xin vài chung rượu cho ấm bụng trước khi ngủ.

Chủ nhân trợn mắt:

- Khách quan đang có rượu trong mình còn đòi rượu nữa làm gì? Chàng kinh ngạc:

- Sao điểm chủ biết được? Đáp:

- Ta nghe mùi rượu thơm nồng mũi đây này, phải chăng đó là bồ đào tửu? Thì ra trong người chàng còn vô rượu bồ đào mang theo từ chùa Lạt Ma chưa uống hết hẳn, đúng là nghề nghiệp của một người chủ quán lâu năm.

Dương Hoa đành khen:

- Vâng, vâng, điểm chủ quán là tay có hạng, xin bái phục.

Chủ nhân nhún vai:

- Ở vùng rừng núi này làm gì có loại bồ đào tửu quý giá như của khách quan, chắc khách quan mang ở xa đến?

- Tiểu sinh mua dọc đường.

Tuy miệng y đáp “thì ra như thế” nhưng nhìn mặt, Dương Hoa biết y không tin hẳn vào lời chàng.

Không muốn nói chuyện dây dưa, chàng xin phép nên phòng nghỉ ngơi.

Đêm càng khuya càng yên tĩnh nhưng chàng không sao ngủ được dù thân thể đã rã rời vì đường xa. Con ngựa trắng trong tàu khách điểm có phải là của Kim Bích Y hay không? Trên đời này đâu phải chỉ có một mình Bích Y là cưỡi ngựa trắng? Chắc gì đâu...

Tiếng gõ “cốc, cốc, cốc” ba tiếng từ xa xa vọng lại cho chàng biết đã vào canh ba. Mắt vẫn không sao chợp được một chút, chàng lồm cồm ngồi dậy đem vò bồ đào tửu ra đọc ẩm một mình, cảm thương thân thể, chàng cao ngâm một bài đường thi của Vương Bột: “Thành khuyết phụ tam Tần Phong yên vọng ngũ tân Dữ quân ly biệt ý Đồng thị hoạn du nhân Hải nội tồn tri kỷ Thiên nhai nhược tỷ lân Vô vi tại kỳ lộ Nhi nữ cổng triêm cân” (Đất Tần quen nẻo kinh thành Mịt mù khói tỏa bên gành xa trông Từ chia tay với bạn lòng Trăm năm rồi sẽ phiêu bồng mãi thôi Biết đâu tri kỷ mấy người? Chân trời góc bể xa vời hay đây? Giữa đường ngơ ngác lạc bầy Khiến nhi nữ cũng lệ đầy áo khăn) Hỡi ơi, phải chi giữa nơi khách xa quê người này có Kim Bích Y bên cạnh quả là thú tuyệt, không biết bây giờ này y ở đâu? Đang vẩn vơ suy nghĩ than thở bỗng phòng bên cạnh có tiếng thở dài rất rõ rồi tiếng một người có lẽ lớn tuổi:

- Nửa đêm canh ba làm gì mà ồn thế? Không ngủ thì để người ta ngủ với chứ!

- Lúc ấy Dương Hoa mới biết phòng sát bên cũng có người, tiếc rằng rõ ràng giọng nói không phải của Kim Bích Y mà là của một lão già. Chàng không dám làm động nữa vội vàng lên giường nằm cố dỗ giấc ngủ, trên bàn chỉ còn trơ một chiếc đèn dầu cháy leo lét.

Nằm trên giường rồi chàng vẫn còn thắc mắc:

- Ngoài lão già bên cạnh đây, không biết trong khách điểm có còn ai nữa không? Chàng le lói chút hy vọng may ra Kim Bích Y có mặt tại nơi này chẳng. Nhưng rồi lại thất vọng: “Nếu Bích Y cũng ngụ tại đây lúc này ta ngâm thơ to tiếng như thế chắc là đã nhận ra giọng ta rồi, nhưng sao lúc nào ta cũng nhớ tới y, không biết y có nhớ đến ta không?” Trong đám chăn màn chàng mang theo (chăn màn của Kim Bích Y bỏ lại) chàng nghe như có mùi hương gì kỳ lạ. Đột nhiên phòng bên cạnh có tiếng động lớn, chàng tự bảo: “Lão nhân cũng khó ngủ nữa à? Lão vừa mắng ta làm ồn xong bây giờ chắc tới lão làm ồn?” Mùi hương thêm ngào ngạt nữa như hư nữa như thực khiến chàng hơi buồn ngủ nhưng bỗng giật mình: “Không xong rồi, tại sao tự nhiên lại có mùi lạ? E rằng có kẻ xông mê hồn hương chẳng?” Chàng liền vận nội công để phòng bị trúng độc.

Qua một lúc lâu mùi hương thơm nhạt dần, dường như chỉ còn lưu lại thoang thoảng chút mùi nơi chăn màn như mùi son phấn của đàn bà. Chàng nửa ngờ hư nửa ngờ thực, trong lòng phân vân bước xuống giường khoác áo ra ngồi ngay trước khung cửa sổ. Ngoài song một mảnh trăng tàn đã lên tới giữa trời, bên tai chỉ còn nghe tiếng côn trùng ếch nhái kêu dậy trong đêm.

Trong những tiếng côn trùng hỗn tạp ấy bỗng chàng nghe có tiếng gõ cửa phòng chàng nhẹ nhẹ Dương Hoa hạ giọng rất thấp:

- Ai đó? Bên ngoài hình như có tiếng cười nho nhỏ:

- Người không nhận ra tiếng ai sao? Dương Hoa như muốn nhảy lên vì vui mừng, mở rộng liền cánh cửa, rõ ràng người bước vào là Kim Bích Y.

Chàng thất thanh vì mừng quá:

- Trời ơi, huynh đài ở đây thật sao? Kim Bích Y cười tươi như hoa:

- “Hải nội tồn tri kỷ, thiên nhai nhược tỷ lân.” Ta ở đối diện phòng ngươi đây thôi, ngươi không nhận ra đúng là “tỷ lân” (bên cạnh) ư? Chàng cười:

- Đúng là kẻ bên mà như chân trời vậy! Chợt nhớ phòng bên cạnh còn có lão già, liền hạ giọng nhỏ xuống:

- Chúng ta hãy ra ngoài nói chuyện, đừng làm kinh động giấc ngủ của người khác.

Kim Bích Y cười lạ lùng:

- Người yên tâm, lão bên cạnh sợ rằng đến trời sáng còn chưa dậy nổi đó! Dương Hoa tỉnh ngộ:

- Thảo nào đệ nghĩ thấy mùi thơm, có phải do huynh xông mê hương?

- Mùi hương của ta không phải là loại tầm thường. Chính là An Túc hương của xứ Ba Tư. Mê hương khác rất hại cho cơ thể nhưng An Túc hương lại là loại dược liệu có thể ngủ say mà không hại gì cả.

- Nếu biết trước là An Túc hương, tiểu đệ không thêm vận công kháng độc làm gì.

Kim Bích Y cười xòa:

- Nếu ngươi không vận công bây giờ đã ngủ như chết rồi, làm sao chúng ta có thể gặp người được? Nghe Bích Y nói hai chữ “chúng ta”, Dương Hoa hốt nhiên tỉnh ngộ, tức thời hiểu rõ mọi chuyện, hỏi liền:

- Thế ra điểm chủ cũng là người của huynh đài sao?

- Đúng vậy, y chính là một đầu mục của nghĩa quân, khi ngươi vừa đến đây y đã nghi ngờ, ta phải nói rõ ngươi là bằng hữu của ta, y mới an tâm đó.

- Thật không thể ngờ lại gặp huynh đài ở đây.

Chàng chỉ đám chăn trên giường, hơi ngượng:

- Tiểu đệ mượn chăn của huynh đài một đêm, nay xin trả lại.

Mặt Kim Bích Y ửng đỏ:

- May mà ngươi dùng tạm chứ nếu người khác, ta không thêm nhận lại đâu.

Dương Hoa không hiểu tại sao mặt Kim Bích Y lại đỏ ửng như vậy, chàng hỏi qua chuyện khác:

- Tiểu đệ chỉ kinh ngạc đêm hôm đó tại sao huynh đài lại gấp chạy đến độ bỏ quên cả chăn màn?

- Đêm hôm đó, ta không chạy gấp không được. Nhưng ta cũng biết người đó đã đến là ba tên tay sai kia cũng không thể không chạy, người đó với người có gặp nhau chưa?

- Chẳng những gặp rồi mà còn đánh nhau một trận. Người đó là ai vậy? Kim Bích Y hỏi lại:

- Kiểm pháp của y như thế nào?

- Cực kỳ cao minh. Thực ra đệ chưa đáng là đối thủ của y đâu, chỉ có chút may mắn nên hơn y một chiêu, chính vì vậy mà y giận tiểu đệ bỏ đi mất...

- Như vậy mà ngươi không đoán ra được y là ai sao?

- Ba tên tay sai nói y là con trai của Kim Trục Lưu, không biết là thật hay giả?

- Kiểm pháp là thật thì người làm sao giả được? Y là Kim Bích Sơn, chính là con trai của Kim đại hiệp, học trò của Giang Hải Thiên đại hiệp đó.

Dương Hoa nghe Bích Y xác định trong lòng nửa sợ nửa mừng. Sợ vì chàng rất sùng bái Kim Trục Lưu nay lại hồ đồ kết oán với con trai của chính người mình sùng bái, còn mừng vì chính chàng nghiễm nhiên đánh

hạ được con trai của người gọi là “Thiên hạ đệ nhất kiếm khách” so với lần đánh bại “thái sư thúc” Động Minh Tử, lần này chàng có phần thú vị hơn, chàng tự nghĩ: “Nếu ta biết trước y là con trai của Kim Trục Lưu tất sinh lòng sợ hãi, chưa chắc áp đảo được y”.

Kim Bích Y hỏi tiếp:

- Sao người đứng ngây người ra vậy? Dương Hoa đáp ứng:

- Có một điểm khiến tiểu đệ còn phân vân... Tiểu đệ không hiểu tại sao huynh đài lại sợ y đến như vậy? Y tên Kim Bích Sơn, huynh đài tên Kim Bích Y, tựa hồ... tựa hồ...

Kim Bích Y hạ giọng:

- Đến lúc này ta cũng chẳng cần giấu người làm gì, người đoán không sai đâu, chúng ta chính là anh em cùng một mẹ đây.

Chàng hoảng hốt:

- Anh em ruột ư? Xưa nay chàng chỉ nghĩ họ là anh em chú bác, vì có nghe Kim Trục Lưu chỉ có một đứa con.

Kim Bích Y dường như biết điều thắc mắc của chàng nên cười tươi như hoa:

- Người, người hãy quay mặt vào tường đi...

- Vào tường ư? Để làm gì?

- Cứ nghe lời ta đi rồi biết, đừng hỏi nữa...

Dương Hoa lúng túng đành làm theo lời Kim Bích Y. Một lúc sau khi nghe Bích Y nói: “Quay trở lại”, chàng vội vã xoay thân.

Trước mắt chàng không còn thấy Kim Bích Y đâu nữa mà chỉ thấy một nàng con gái mi thanh mục tú, gương mặt diễm lệ nụ cười như hoa nở, sóng mắt tựa hồ thu, đúng là trang tuyệt sắc giai nhân, dưới chân nàng là bộ quần áo giả trai của Kim Bích Y vừa mặc lúc nãy.

Dương Hoa cứ ngây mặt tròn mắt không biết ăn nói làm sao. Kim Bích Y lúc ấy mới uyển chuyển lại gần chàng, má nàng đỏ ửng:

- Người... người đã rõ chưa? Y chính là ca ca của ta... ta là muội muội của y.

Trong một khoảnh khắc, bao nhiêu chuyện rắc rối Dương Hoa đã hiểu rõ cả.

Tại làm sao nàng lại sợ hãi khi phải ngủ ngoài trời sương giữa rừng với chàng? Tại sao mặt nàng cứ hay ửng đỏ? Tất cả, tất cả chàng đã hiểu rõ: chỉ vì nàng chính là nữ tử chứ không phải là nam nhân. Chàng cũng hiểu luôn tại sao Kim Bích Sơn mới gặp chàng lần đầu đã mắng chàng là “khinh bạc vô hạnh” chỉ vì y là anh trai của Kim Bích Y.

- A! Chết rồi! Chàng hoảng hốt kêu lớn lên vì vừa nghĩ ra một ý: “Kim Bích Sơn nhất định đã hiểu lầm ta và muội muội của y làm chuyện bậy bạ với nhau rồi, vì chính mắt y đang lúc ấy thấy ta ở trong lòng của Kim Bích Y chui ra!” Kim Bích Y hỏi:

- Ca ca ta với người có chuyện gì không? Kim Bích Sơn vừa gặp chàng đã mắng như tát nước vào mặt, có kịp nói câu nào tử tế đâu? Chàng gượng gạo:

- Chẳng nói gì cả, lệnh huynh đuổi bọn ba người kia đi rồi chẳng cần biết lai lịch của tiểu đệ thế nào đã xông vào bắt đầu kiếm, chắc lệnh huynh hiểu lầm tiểu đệ gì chẳng? Kim Bích Y cười bên lên:

- Chắc cũng giống như khi ta ở Tiểu Kim Xuyên hiểu lầm người chứ gì? Thật ra sự hiểu lầm kia với sự hiểu lầm nọ hoàn toàn khác nhau nhưng Dương Hoa không biết giải thích ra sao đành đứng chết trân. Kim Bích Y bảo:

- Chắc thế nào người cũng đụng chạm gì đó tới ca ca ta rồi, có phải không? Chàng đau khổ đáp:

- Tiểu đệ hoàn toàn đâu có dám đụng chạm tới lệnh huynh.

Rồi miễn cưỡng nói tiếp:

- Anh cũng như cha, có lẽ lệnh huynh khó tính lắm? Kim Bích Y cười đáp:

- Người lắm rồi, ca ca ta với gia gia chẳng giống nhau chút nào mà lại giống tính sư phụ, dĩ nhiên đó là ta nói về tâm tánh. Ta cũng không sợ ca ca đâu. Tại người chưa biết đó, tính ca ca rất ưa dạy dỗ người khác.

Dương Hoa khổ thầm trong bụng: “Sao lại không biết, chính ta đã bị y chỉ giáo rồi”.

Kim Bích Y tự nhiên cười nhỏ một mình rồi tiếp tục:

- Nói cho cùng ta với ca ca cũng từ một nguồn gốc, ca ca ta tuy “khó khăn” không đúng nhưng lại rất “cổ hủ” như sư phụ của y vậy. Người biết sư phụ của y là ai không? Dương Hoa cũng có phong phanh biết chuyện Kim Trục Lưu và Giang Hải Thiên đổi con cho nhau để dạy dỗ nhưng không ngờ Kim Bích Y lại mang bí mật gia đình ra kể cho chàng nghe nên chàng không xem lời nào, mặc cho nàng kể:

- Người sư bá ta là Giang Hải Thiên, nổi tiếng trong giới giang hồ trước thân phụ ta từ hơn mười năm trước, người có nghe tên không? Chàng gật đầu:

- Lệnh sư bá nổi tiếng nội công thiên hạ đệ nhất, còn lệnh tôn nổi tiếng kiếm pháp thiên hạ đệ nhất, trong giới võ lâm ai mà không biết tên?

- “Thiên hạ đệ nhất”, chắc gì đúng đâu? Rồi nàng tự tiếp tục:

- Sư tổ của ta mới đáng gọi là “Thiên hạ đệ nhất” nhưng lão nhân gia đã ra hải ngoại rồi, người trong võ lâm có kể cho rằng lão nhân gia đã chết. Kỳ thực lão nhân gia vẫn còn sống. Ta lặp lại, trừ lão sư tổ của ta ra, chính người là “thiên hạ đệ nhất” đó.

Chàng hoảng kinh từ chối:

- Tiểu đệ đâu dám so sánh cùng lệnh tôn và lệnh sư bá? Kim Bích Y vẫn cười rất tươi:

- Dương nhiên hiện nay thì người chưa hơn họ được, chỉ nói riêng về kiếm thôi người cũng chưa hơn phụ thân ta được đâu. Nhưng thôi, ta hãy quay về chuyện của ta đi, ta nói đến chỗ nào rồi nhỉ?

- Nói đến chỗ đại hiệp Giang Hải Thiên.

- Giang sư bá có hai người con, trưởng tên là Giang Thượng Phong, thứ tên là Giang Thượng Vân. Giang đại ca so tuổi với anh em ta lớn hơn nhiều, ước độ trên ba mươi gì đó, đã sớm nổi danh trên giới giang hồ tương đương với người sư huynh trưởng môn nhân là Diệp Mộ Hoa, chính là đồ đệ của sư bá và cũng là lãnh tụ nghĩa quân ở vùng Xuyên Tây, còn Giang nhị ca tuổi cũng bằng ca ca của ta, năm nay vừa hai mươi, hai người từ khi còn nhỏ đã chơi đùa với nhau chẳng khác gì anh em ruột vậy.

Giang sư bá và thân phụ ta bắt chước người xưa đổi con cho nhau để dạy dỗ. Giang nhị ca bái thân phụ ta làm sư phụ còn ca ca ta biến thành đệ tử của sư bá. Giang sư bá có người vợ tên là Cốc Trung Liên trước đây là nghĩa nữ của trưởng môn phái Manh Sơn Cốc Chi Hoa.

Mười năm trước Cốc Chi Hoa chết, các môn nhân đều muốn tôn Cốc Trung Liên lên làm trưởng môn, Cốc Trung Liên không thể chối từ, đành phải nhận lời.

Hai gia đình chúng ta vốn ở sát vách nhà nhau nhưng từ khi Cốc Trung Liên lên làm trưởng môn Manh Sơn Phái, cả nhà phải dời đến Manh Sơn chỉ để lại một mình Giang nhị ca ở lại nhà ta, còn ca ca ta theo sư phụ đến Manh Sơn, có khi cả năm không có dịp về thăm nhà, tính tình từ đó càng lúc càng giống sư phụ, không còn giống gia gia ta nữa.

Dương Hoa cười chen vào:

- Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Tính tình con người bản lai là do trời sinh. Giang đại hiệp tài cao đức rộng, có thể nói là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm. Lệnh huynh giống người thì càng quý chứ sao? Kim Bích Y cười đáp:

- Ca ca chẳng giống ta chút nào, mới có hai mươi tuổi đầu mà tính lại chẳng khác gì ông lão, đến Giang sư bá cũng phải nể nang y đó. Còn ta, ta lại giống tính gia gia ta, má má ta vẫn thường đùa rằng: gia gia ta

chỉ có một con gái thôi, còn ca ca ta đã biến thành con ruột của Giang sư bá mất rồi! Nói đến đây, Bích Y bèn lên cười mà rằng:

- Dương đại ca, đại ca cũng có nhiều điểm giống thân phụ ta lắm! Chàng hơi đỏ mặt:

- Thật thế ư? Gia gia tính tình ra sao?

- Giang sư bá tính người nghiêm cẩn, đến cười cũng không dám còn gia gia ta thì trái lại rất vui vẻ ôn hòa ai cũng thích kết bạn. Người lại còn hay đùa giỡn, chuyện quan trọng đến mấy cũng coi như không và đều cho là chuyện đùa...

Chàng đáp:

- Cười cợt mà điều khiển được tất cả, ta đâu dám có bản lĩnh ấy...

Bích Y vẫn cười như hoa:

- Thì ta đâu nói người giống hoàn toàn đâu, nhưng về điểm đối với người thì ôn hòa, khiến người cảm động dễ gần là giống hệt. Người thích uống rượu, gia gia ta cũng thích.

Không giấu gì người, ta cũng biết uống chút ít nhưng về tửu lượng thì xa gia gia đến vạn dặm.

Dương Hoa giả như giận lắm:

- Thế ra lời nói không biết uống rượu chỉ là lừa ta? Được lắm, bây giờ ta phải bắt nàng chịu phạt bằng cách uống cùng ta!

- Chẳng phải đã mấy ngày nay người uống hết sạch rượu rồi sao?

- Té ra hôm trước miệng nói không biết uống nhưng thèm lắm chứ gì? Ta mà biết trước vậy, ta đã đề ra đồ vào miệng rồi! Kim Bích Y vùng vằng:

- Đừng nói nhảm, làm sao người biết ta thích uống? Thấy nàng có vẻ giận dữ, chàng không dám đùa nữa, vội vàng xuống giọng:

- Không nói nhảm thì nói thực đây: lúc nào ta cũng nhớ đến nàng, không biết nàng có nhớ đến ta chút nào không? Bích Y đỏ gay mặt:

- Vẫn là nói nhảm. Được rồi, lại gần đây.

- Lại gần làm chi?

- Uống rượu chứ làm chi.

Dương Hoa cầm vò rượu đưa cho nàng, đùa rằng:

- Có một câu tục thoại nói rằng: dâng rượu mà không uống hết tất bị uống phạt đó.

- Người định chọc ta chứ gì? Coi chừng ta phạt uống đó.

Nói xong câu ấy, bất giác nàng chợt nhận ra đã tiết lộ bí mật của lòng nàng. Rượu vừa qua môi, mặt nàng đã đỏ bừng lên. Chàng cũng cầm lấy vò rượu:

- Tốt lắm, chúng ta cùng uống chơi với nhau.

Uống qua một tuần rượu cả hai đều thấy thân thể nóng bừng, trong người rất sảng khoái không còn gì hơn nữa, thái độ đối với nhau hết sức tự nhiên. Kim Bích Y mặt hoa bừng bừng, còn Dương Hoa có cảm giác phiêu phiêu hốt hốt, không biết do rượu say hay do lòng say.

Giọng Bích Y nhẹ như hơi thở:

- Ngày trước ta không yên tâm uống rượu cùng người, hiện tại thì rất yên tâm.

- Vì sao vậy?

- Vì ta biết chắc người là một chính nhân quân tử.

- Ca ca của nàng cũng là một chính nhân quân tử, sao nàng lại không thích?

- Cái gì “thái quá” thì “bất cập”, chính nhân quân tử cũng có nhiều loại khác nhau. Như gia gia của ta, tuy ông chỉ thích du hí nhân gian nhưng vẫn là một chính nhân quân tử. Ta không thích ca ca của ta chính vì y là một loại “thái quá chính nhân quân tử”.

Hốt nhiên Dương Hoa hỏi:

- Thế còn Giang sư huynh tính tình giống ai? Lời đã lỡ thốt ra, Dương Ha mới thấy mình hỏi đường đột quá: “Vì sao mình lại quan tâm tới sư huynh của nàng? Kim Bích Y nghĩ một chút rồi nói:

- Thật khó nói, Giang sư huynh tính tình tựa hồ nửa giống gia gia của y, nửa lại giống gia gia của ta. Ta rất kính trọng y, thuở còn trẻ vẫn đùa chơi với y. Theo ta thấy, tính tình y có phần giống ca ca ta!

- Vậy thì lệnh tôn chắc cũng thích y lắm?

- Gia gia ta chỉ truyền kiếm pháp cho Giang sư huynh chứ không truyền cho ta khiến đôi khi ta cũng có phần hơi ganh tỵ.

Dương Hoa nghe nói im lặng không dám đáp lại lời nào. Kim Bích Y khẽ hắng giọng hỏi:

- Người cũng có phần ganh tỵ y nữa sao? Lời thốt ra, nàng đã ửng đỏ mặt, lòng than thầm: “Ta sao lại hỏi hồ đồ như vậy?” rồi vội vã tiếp liền:

- Thực ra thì kiếm pháp của người đã cực kỳ cao minh, trong làng võ học danh gia người không nên ganh tỵ ai cả.

Lời giải thích của nàng để tránh cho chàng khỏi hiểu lầm nhưng thực ra chỉ để lộ rõ thêm tình cảm thật của nàng thôi.

Dương Hoa bình tĩnh đáp:

- Nàng cho ta là người hẹp lượng đến thế sao? Đã là nhân vật hiệp nghĩa thì bản lãnh càng cao càng tốt, hà huống sư huynh của nàng lại là con trai của Giang đại hiệp, kiếm pháp của y càng cao minh, ta càng mừng chứ có sao? Bích Y bĩu môi:

- Người bảo người không hẹp lượng mà ta mới đùa giỡn có một câu mà người đã có vẻ giận rồi! Hừ, nếu biết thế ta không thềm nói nữa.

Thấy nàng phụng phịu, Dương Hoa chỉ sợ nàng giận nhưng nàng vẫn kể như thường:

- Ta không sử dụng được kiếm pháp là vị gia gia không dạy ta, nhưng ta thấy trong các loại vũ khí, học kiếm là khó nhất. Tự xét tư chất và công lực không thể học kiếm đến trình độ thượng thừa nên ta đành theo má má ta học nhuyễn tiên.

Nguyên mẹ của Kim Bích Y là Sử Hồng Anh tinh luyện nhuyễn tiên, xưng là “Thần Tiên Nữ Hiệp”. Hai mươi năm trước người vợ của Quan Đông Đại Hiệp Uất Trì Quỳnh biệt hiệu Thiên Thủ Quan Âm Kỳ Thánh Nhân điều luyện ám khí khinh công, nhuyễn tiên tam tuyệt chiêu danh chấn giang hồ. Lúc ấy Sử Hồng Anh vừa mới xuất đạo đã cùng với Thiên Thủ Quan Âm tỷ thí nhuyễn tiên tương đương chứ không chịu kém. Hai mươi năm sau, võ lâm giới đều phải công nhận về nhuyễn tiên, mẹ của Kim Bích Y là thiên hạ vô địch.

Dương Hoa đỡ lời:

- Luyện võ công đến cảnh giới tối cao thì dù luyện nhuyễn tiên hay luyện kiếm thuật đều như nhau cả.

Kim Bích Y cười mỉm:

- Tiết lộ cho người chút bí mật, kỳ thực nhuyễn tiên pháp ta cũng chưa luyện thành đâu. Gia gia và má má ta đâu có ưng cho ta xuất thế, lần này là lần đầu ta lén trốn ra khỏi nhà đó.

- Thảo nào nương tử lại sợ gặp ca ca.

Tuy nói vậy nhưng trong bụng chàng cũng không tin hẳn vào lời của Bích Y nhưng cũng không muốn hỏi vì sao lại phải trốn đi? Kim Bích Y vẫn hồn nhiên kể:

- Nhưng ta có đi đến đâu mà ngại? Ta chỉ muốn đến chỗ nghĩa quân của thúc thúc và bá bá ta thôi, chắc gia gia cũng không giận ta đâu. Dương đại ca, đại ca đừng lo lắng, đại ca cùng ca ca ta hiểu lầm nhau, ta

sẽ có lúc giải thích cho tỏ tường. Kiểm pháp thuật hảo như đại ca nếu gặp được gia gia ta, người sẽ hứng thú lắm đấy! Đang nói chuyện đến đây bỗng nghe có tiếng cười nhạt “ha, ha, ha” ba tiếng và tiếng nói:

- Đồ gái hư lén lút vào phòng tình nhân! Hừ, con gái của Kim Trục Lưu mà sa đọa đến thế ư? Không ai biết dạy con gái nữa ư? Kim Bích Y mặt mũi đỏ bừng mắng lại:

- Lão đầu! Ăn nói hồ đồ đừng trách ta bất kính! Lão già vẫn cười ha hả

- Nữ yêu, ta nhìn rõ ràng việc mi vào phòng trai, không năn nỉ ta còn đe dọa nữa à? Ta sẽ thay gia gia mi dạy cho mi bài học. Hừ, ta hỏi mi, ta nói sai ở điểm nào? Kim Bích Y vừa giận vừa thẹn gọi Dương Hoa:

- Dương đại ca, người đứng nghe những lời nhăng cuội ấy mà chịu được à? Sao không ra tống cổ lão già ấy đi, hay còn đợi người ta sỉ nhục thêm nữa? Chàng nói nhỏ:

- Cứ nghe khẩu khí vừa rồi, có lẽ lão là bạn của gia gia nàng lắm chứ? Bích Y giãy nảy:

- Sao mà dễ tin người đến vậy? Như quả thật lão là bạn của gia gia, sao ta không biết? Hừ, lão nhất định là một tên láo lếu, nếu người không đuổi lão đi, ta sẽ ra giết chết lão đó.

Dương Hoa vội nói:

- Nàng đừng vội vã, để ta đuổi lão đi cho! Lão già lại cười lớn:

- Một đứa đòi giết lão, một đứa đòi đuổi lão. Ha ha, thật là đồ không biết trời cao đất dày là gì. Xú tiểu tử, mau ra đây cho ta xem có bao nhiêu bản lãnh đòi làm con rể nhà họ Kim có được không? Dương Hoa không thể nhịn được nữa, chàng phóng ra ngoài cửa, chỉ thấy ngoài sân đứng sừng sững một lão già râu mép loăn xoăn mặt mũi đỏ gay, tướng mạo rất thô ráp nhưng nhân thần uy mãnh, ước chừng năm sáu chục tuổi chỉ đó.

Dương Hoa mở lời:

- Lão tiên sinh, xin đừng ăn nói hồ đồ, ta và Kim cô nương quang minh chính đại...

Chưa dứt lời, lão râu quăn đã cười khằng khặc:

- Cái gì là quang minh chính đại? Ta nhìn thấy rõ ràng tiểu tử ôm ấp ve vuốt con gái người ta, té ra là con gái của Kim đại hiệp... không biết người dùng thủ đoạn nào mà dụ dỗ được thế.

Câu nói ấy như một mũi tên tẩm độc khiến lòng tự ái của chàng bị thương tổn không thể không rút kiếm ra liền:

- Người còn ăn nói bậy bạ thì... thì... ta...

Kiểm theo tay phát ra chém rụng mấy cành lá rườm rà của một cây cổ thụ lớn mọc giữa sân, chàng giận muốn ăn tươi nuốt sống lão nhân nhưng chưa vội ra chiêu quyết tử vội, chỉ mong lão chạy cho mau. Nhưng lão dường như không cần biết, vẫn cười cợt khen ngợi:

- Té ra tiểu tử xuất kiếm mau thật. Thế kiếm vừa rồi quả là khác thường đó. Để ta coi bản lãnh của người được bao nhiêu, này tiểu tử, nếu người tiếp được ta ba chiêu, ta sẽ rút lại lời vừa mắng người là “ôm ấp ve vuốt con gái nhà người ta” chịu không? Lão vừa nói đến mấy chữ “ôm ấp ve vuốt” bỗng có ánh kiếm lập lòe về phía Dương Hoa, thì ra lão cũng sử dụng “khoái đao”.

Thế đao vừa mau lẹ vừa cương mãnh so sánh với “khoái đao” của chàng sợ rằng còn mau hơn một chớp mắt, chàng hoảng hốt lập tức biết rằng mình đang đối đầu với một cao thủ bậc nhất.

Chỉ nghe một tiếng “choang” rất lớn rồi sau đó dư thanh của nó cứ ngân lên kéo dài mãi, hổ khẩu của chàng chấn động, trường kiếm cơ hồ như muốn rời khỏi tay, chàng vội di chuyển phương vị, kiếm phong tùy thế chuyển mình triển khai theo chiêu số Diệp Thủy Phù Thanh chuyển thành Vô Danh Kiếm Pháp.

Lão đối thủ là một tay đại hành gia, tuy chưa hề biết Vô Danh Kiếm Pháp có sự ảo diệu đến đâu nhưng nhìn thấy chiêu của chàng trong hư có thực không dám dùng đao đương đầu, chớp nhoáng nghiêng đao xuống chém vệt qua hướng vai trái của chàng. Đao từ chính diện bỗng đổi hướng vệt qua trái, lão định ninh chàng không thể nào tránh kịp. Ai ngờ thân ảnh của chàng còn mau lẹ hơn đao, chớp mắt đao của lão chỉ chém vào khoảng không.

Dương Hoa cấp tốc biến chiêu, xoẹt xoẹt kiếm đâm toàn vào những phương vị lão bất ngờ, lấy tấn công hóa giải các thế tấn công của đối thủ khiến lão phải buột miệng khen “Hảo kiếm pháp!” Trong vòng mười năm trở lại đây, “khoái đao” của lão chưa hề gặp đối thủ đột nhiên hôm nay gặp kỳ phùng địch thủ, hào khí của lão bốc lên ngùn ngụt, lão thích ý liên tiếp triển khai toàn thế tấn công, đao được vận lực vào phát ra mau lẹ như gió, công thế thực như trường giang đại hải cuộn cuộn đổ xuống, bất giác quên cả lời mình vừa thách chàng “chỉ ba chiêu thôi”.

Công lực của lão đã cao, đao pháp lại cực kỳ mau lẹ, nhưng kiếm pháp của Dương Hoa cũng không chịu kém, trong chớp mắt đã biến chiêu trăm lần rất kỳ ảo nhưng cũng chưa thể thắng được đối phương. Cả hai đều e dè lẫn nhau, tuy lão già có hơi chiếm thượng phong hơn một chút nhưng cũng khó mà thắng được Dương Hoa.

Lão đột nhiên xuất chiêu Dạ Chiến Bát Phương đao quang tỏa ra tứ diện buộc Dương Hoa phải lùi lại hai bước, lão thắng thốt kêu lên:

- Người có phải là đồ đệ của Mạnh Nguyên Siêu? Dương Hoa nổi giận:

- Mạnh Nguyên Siêu là cái quái gì mà ta phải gọi là sư phụ? Ta... ta...

Chàng chợt nhớ hà tất phải kê khai rõ ràng về mối thù giữa chàng và Mạnh Nguyên Siêu cho một lão già gặp giữa đường nghe, liền quét kiếm tới liền một lúc ba chiêu.

Lão già quát lớn:

- Tiểu tử này thật là ngông cuồng quá lắm Nhưng trong bụng rất phân vân: "Kiếm pháp của tiểu tử này tuy có vẻ thoát thai từ Mạnh gia đao pháp nhưng Mạnh gia đao pháp đâu cổ quái như thế? Rõ ràng hình như y dùng nhiều môn phái kiếm pháp vào một để tự thành một môn phái khác, đến Mạnh Nguyên Siêu cũng chưa chắc thắng y được huống gì là sư phụ của y? Quái lạ thật, tiểu tử niên kỷ còn nhỏ thế mà võ công sao đã cao đến thế? Kim Bích Y đứng bên ngoài thấy đã quá lâu mà vẫn chưa thể phân thắng bại, liền cười lạnh lùng:

- Thật không biết hổ thẹn, tự xưng là trưởng bối mà ăn nói không biết giữ lời, đã hẹn chỉ cần tiếp đến ba chiêu, hiện tại sợ có đến ba trăm chiêu rồi! Lão râu quăn tự nhiên tỉnh ngộ:

- Hảo tiểu tử, bây giờ hãy tiếp ba chiêu tối hậu đây! Nói chưa hết lời đánh liền liền hoàn ba đao nhanh như điện khiến đứng bên ngoài Kim Bích Y sợ đến toát mồ hôi, chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau ngân lên bất tuyệt những tiếng “ư ư” đinh tai nhức óc rồi không nhìn thấy kiếm ảnh đao quang đâu nữa.

Dương Hoa thi triển thân pháp Hoàng Hạc Xung Tiêu bắn thân hình lên cao, nửa chừng đang lơ lửng chàng xoay mình phiêu thân tà tà hạ xuống, còn lão râu quăn đã bắn mình lên phi lên cao quá bức tường than dài một câu nói rằng:

- Trường giang hậu lãng thôi tiên lãng, thế thượng tân nhân hoán cựu nhân (Trường giang sóng sau xô sóng trước, trên đời người mới thay người cũ) hai câu nói ấy quả không sai. Hà, người không phải chỉ là tên “ôm ấp sờ mó” gì cả, ta đã đoán sai rồi. Ôi tính lại thì đến chén rượu của nhà họ Giang ta cũng không uống được nữa.

Nói xong câu cuối cùng ấy, thanh âm nhỏ dần, nhìn ra lão đã đi xa có đến cả dặm.

Kim Bích Y đỏ gay cả mặt, trong lòng hơi hoang mang vì câu nói của lão: “Sao lại có họ Giang ở đây? Chẳng lẽ lão là người do Giang sư bá sai lại đây do thám ư?” Dương Hoa thấy lão đã đi xa mà vẫn chưa bớt sợ, ngần ngại một lúc mới nói:

- Quả là lợi hại, may mà lão chỉ đánh tối hậu ba chiêu thôi, nếu thêm ba chiêu nữa chỉ sợ ta không thoát nổi tay lão phải chạy trước.

Bỗng nhiên chàng phát giác gót chân của chàng hình như hơi khập khiễng, chàng vội vàng nhấc chân lên coi, thấy gót giày đã bị vệt đi phân nửa từ lúc nào vết đao bén vẫn còn để lại do đó hai bên chân giày một bên cao một bên thấp. Nếu như vết đao chém sâu vào chút nữa thì chàng chắc đã mất bàn chân rồi.

Dương Hoa ngẩng người ra một lúc rồi mới áp ứng than thở:

- Ta cứ tưởng có thể đánh ngang tay với lão, không ngờ lão còn lưu tình! Nguyên vì lúc tiếp lão một chiêu cuối cùng chàng thấy đao đi rất mãnh liệt không còn đường nào khách phải nhảy lên cao, định từ trên không đâm kiếm xuống hóa giải đao thế của lão, cả hai đều xuất chiêu cực kỳ mau lẹ, chàng chỉ biết đao của đối phương hình như lướt qua dưới chân chàng chứ không ngờ đao đã chém vệt được gót giày và cũng không biết kiếm chàng đã đâm trúng áo của lão xuyên thành một lỗ nhỏ. Lão râu quăn cũng kinh sợ không khác gì Dương Hoa nên vội vàng đi ngay.

Kim Bích Y người nóng rần lên, nàng nói hấp tấp:

- Dương đại ca, lão già ăn nói hồ đồ, đừng chấp làm gì! Dương Hoa cười đau khổ:
- Lão giáo huấn ta cũng phải đó, ta thực không biết tự lượng.

Rồi tiếp:

- Vị lão tiền bối ấy bản lĩnh cực kỳ cao cường, lão nói là cùng bằng hữu với lệnh tôn ta sợ rằng không sai đâu, chỉ tiếc không biết lão là ai? Chủ nhân của khách điểm nhận thấy ồn ào lúp xúp chạy đến nơi liền nói với Kim Bích Y:
- Kim cô nương, ta... ta... nhìn dáng mạo và đao pháp của lão râu quăn, sợ rằng lão chính là Úy Trì Quỳnh đó! Dương Hoa hỏi
- Úy Trì Quỳnh là ai? Điểm chủ trừng mắt:
- Quan Đông đại hiệp Úy Trì Quỳnh mà người không biết ư? Kim Bích Y xen vào:
- Lý đại thúc, để từ từ ta nói cho Dương đại ca nghe.

Trở lại trong phòng, Dương Hoa hỏi trước:

- Úy Trì Quỳnh hiện xưng là Quan Đông đại hiệp, tất cũng là người trong giới hiệp nghĩa rồi chứ gì? Kim Bích Y kể:
 - Xưa kia Úy Trì Quỳnh xuất thân từ đạo tặc, khi còn trẻ tung hoành giang hồ, chuyên môn cướp đoạt của cải của bọn tham quan ô lại, sau đó kết bằng hữu với Giang sư bá mới từ bỏ con đường hắc đạo trở thành ra xưng là “đại hiệp”, thân phụ của ta và Mạnh Nguyên Siêu so niên kỷ với lão còn kém xa và thành danh cũng sau lão rất lâu. họ đã từng liên thủ đánh với lão một trận kịch chiến sau mới kết thành bạn vong niên.
- Mười năm trước đây chính bọn họ đại náo kinh thành, cướp của cải nhà quan nội tổng quản Tát Phúc Đỉnh và đánh bại Thanh Đình đệ nhất cao thủ kiêm thống lĩnh vệ lâm quân Bắc Cung Vọng, sự việc này chấn động làm uy thế của họ càng lên cao, tiếc rằng lúc ấy ta mới chỉ là cô bé năm sáu tuổi nên chỉ tưởng tượng được qua lời kể của gia gia. Nhưng sau sự việc kinh thiên động địa đó, Úy Trì Quỳnh phải trở về Quan Đông, mười năm nay không quay trở lại Trung Nguyên nên ta chưa một lần gặp mặt người mà ở nhà vẫn gọi là “Úy Trì Quỳnh bá bá”.

Người vợ của Úy Trì Quỳnh cũng hết sức nổi tiếng trên giới giang hồ tên là Kỳ Thánh Nhân ngoại hiệu Thiên Thủ Quan Âm cứ theo lời truyền lại thì độc chiếm công phu ám khí và riêng về nhuễn tiên pháp cũng là tay đệ nhất phi thường đến mẫu thân ta cũng phải học hỏi, công phu nhuễn tiên pháp mà mẫu thân truyền lại cho ta kỳ thực ít nhiều cũng có nhiều chiêu số của Kỳ Thánh Nhân.

Nói đến đó, nàng thở dài:

- Nói một cách công bằng, đối với hai vị tiền bối này, ta cũng phải coi họ như sư phụ vậy, tiếc rằng chưa được một lần bái kiến.

Dương Hoa than thở:

- Trước đây ta đã vì không biết ắt gặp gì đụng độ với ca ca của nàng, hôm nay lại cũng vì không biết ắt gặp gì đụng độ với lão tiền bối, đều bị hai người mắng chửi cả! Kim Bích Y cúi đầu, nói thật nhỏ:
- Chẳng qua đều là vì ta mà người bị liên lụy!
- Sợ rằng lão tiền bối đem chuyện này kể lại với lệnh tôn e còn rầy rà to! Kim Bích Y đỏ gay mặt, giọng nói có vẻ tuyệt vọng:

- Vì chuyện này có lẽ ta chưa thể dẫn người về gặp gia gia được nữa...

Rồi quay sát vào chàng, nàng hỏi:

- Dương đại ca, người có giận ta không? Chàng cười miễn cưỡng:

- Ta nào dám giận nàng. Nàng đã coi ta là bằng hữu, kể cho ta ít nhiều chuyện của nàng, ta rất lấy làm cảm kích. Thôi để ta đi một mình cũng được.

- Người thấy đao pháp của Ủy Trì Quỳnh như thế nào?

- Đao pháp của Ủy Trì Quỳnh đáng xưng là thiên hạ đệ nhất, nếu lão không hạ thủ lưu tình, e rằng ta đã thành tên què rồi!

- Cứ theo ta thấy, kiếm pháp của người cũng chẳng kém gì đao pháp họ Ủy, bất quá công lực của lão có cao hơn nên lão mới thắng người, nói vậy có công bình không?

- Hoàn toàn không công bình, nàng có thiên vị với ta đó, ta khó thắng họ Ủy được, nếu tái đấu lần nữa, chắc chắn ta sẽ thất bại.

Kim Bích Y chậm rãi nói:

- Vậy thì ta cũng báo cho người biết sự tình như sau: hai mươi năm trước “khoái đao” của Ủy Trì Quỳnh có thể xưng là thiên hạ vô địch, nhưng hiện nay khi đã có “khoái đao” của Mạnh Nguyên Siêu tất cả giới giang hồ và cả họ Ủy cũng đều phải công nhận thiên hạ vô địch không ai khác hơn họ Mạnh vậy, mà hiện nay Ủy Trì Quỳnh đã lục tuần còn Mạnh Nguyên Siêu nhỏ hơn đến mười tuổi đang ở tuổi trung niên. Đao của Mạnh Nguyên Siêu đã hơn Ủy Trì Quỳnh, khí lực lại hơn hẳn. Thân phụ của ta có lần luận về anh hùng trong thiên hạ với Lịch bang chủ đều nhận rằng họ Mạnh xứng đáng là “đao vương” ở đời nay. Người đã vừa thấy qua đao pháp của Ủy Trì Quỳnh vậy mà chưa so kịp với Mạnh Nguyên Siêu, không biết người còn giữ ý định tìm giết Mạnh Nguyên Siêu nữa chăng? Dương Hoa nghiêm giọng:

- Ta với Mạnh Nguyên Siêu có một món nợ với nhau không có cách gì hóa giải được, dù không đánh lại họ Mạnh ta vẫn phải tìm y để tính nợ cho xong.

Kim Bích Y rũ mắt xuống:

- Người với Mạnh Nguyên Siêu chưa hề biết nhau, vì có gì lại kết oán cừu đến như thế?

- Xin lượng thứ cho ta không thể nói nguyên nhân cùng nàng. Ngày sau hỷ vọng sẽ có dịp bày tỏ. Nếu ta không giết được y thì y cũng phải nói rõ sự tình chuyện gần hai mươi năm trước, bằng không ta sẽ chết dưới đao của y.

Bích Y thấy chàng quá kiên quyết không dám vặn hỏi nữa, buồn bã mà rằng:

- Được rồi, ta sẽ không dám ngăn cản người nữa, ta sẽ đi trước đây.

Dương Hoa đáp nhỏ:

- Vâng, nương tử đi.

Bích Y cười miễn cưỡng:

- Thôi đừng buồn nữa, ta tặng người vật này.

Bèn rút trong túi ra một bức địa đồ, nói tiếp:

- Dương đại ca, người đã làm hướng đạo cho ta một đoạn đường, ta không thể không trả ơn được, chỉ có tấm địa đồ này sẽ thay ta hướng đạo cho người. Người cứ theo chỉ dẫn trong tấm địa đồ này mà tìm nghĩa quân.

Dương Hoa nhận lấy địa đồ, té ra nàng đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ bao giờ? Tuy đã nói lời từ giã nhưng Bích Y dường như lưu luyến không nỡ ra đi, dùng dằng một lát nàng nói:

- Ta có con bạch mã tặng người, hãy bảo Lý thúc thúc dẫn ra cho.

“Lý đại thúc” chính là chủ nhân khách điếm.

Dương Hoa từ chối:

- Ta không cần cưới ngựa, vả chăng ngựa này do ta và nàng cùng nhau đoạt được.

Nàng cứ sử dụng.

Kim Bích Y nửa đi nửa dừng, đã ra đến cửa còn quay lại:

- Dương đại ca, không giận ta chứ?

- Người ta biết nhau là quý ở tấm lòng, ta biết nàng đã coi ta như là bạn bè chân chính, ta làm sao giận nàng được? Ta chỉ mong ước chỉ vài ngày tới nữa chúng ta lại có cơ hội gặp nhau.

Nàng buồn bã:

- Ta không mong gặp Úy Trì Quýnh. Sau sự việc ở Tiểu Kim Xuyên, ta cũng không mong gặp Lãnh bá bá tuy vậy ta cũng rất mong chúng ta còn gặp nhau.

Dương Hoa vội hỏi theo:

- Nàng quay về nhà chứ?

- Ta chưa biết đi đâu. Chắc chắn sẽ trở về nhà nhưng chưa phải bây giờ.

Chàng đau khổ:

- Vậy thì bao giờ chúng ta mới gặp lại? Nàng cười nhẹ nhàng:

- Người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có lúc tròn khuyết, xưa nay có việc gì toàn vẹn được, hà cớ phải hèn hò? Đáng về cố làm ra vẻ khoáng đạt, thực ra lòng nàng rất đau đớn chẳng khác gì Dương Hoa.

Ngựa đã hí vang ngoài cổng khách điểm, vó đạp dồn dập và chỉ trong thoáng chốc còn tro lại một mình chàng phân vân lưỡng lự: “Ồ, người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có lúc tròn khuyết” hai câu ấy đã qua biết bao nhiêu đời rồi mà sao vẫn còn giá trị của nó.

Chàng tự nhiên tỉnh táo trở lại, thở dài một tiếng:

- Thôi ta cũng phải lên đường thôi chứ!

-oOo-

8. Trên Đường Tìm Bước Dao Vương

Rừng núi trùng điệp yên tĩnh quá khiến chàng lấy làm kỳ lạ, không hiểu tại sao đã hai ngày vào đến địa giới Sài Đạt Mộc mà chàng chưa gặp một nghĩa quân nào cả.

Xem lại địa đồ do Kim Bích Y trao tặng, rõ ràng chàng đã đi đúng đường, không xa bản doanh của nghĩa quân bao nhiêu, đáng lẽ ra chàng phải gặp những toán nghĩa quân đi tuần tiểu mới hợp lý chứ? Nhìn bản đồ, chàng lại nhớ tới Kim Bích Y, nhớ tới cả Úy Trì Quýnh, trong bụng cồn cào như có kiến bò vì câu nói của lão già: “Ồi! Tính lại thì chén rượu của nhà họ Giang ta cũng không uống được nữa!” Sao lại có họ Giang vào đây? Phải chăng lão rình mò ở khách điểm là do sự nhờ cậy của nhà họ Giang? Tuy Úy Trì Quýnh không nói rõ ràng nhưng theo như ý hiển nhiên đã biểu lộ, lão đã theo lời ủy thác của Giang Hải Thiên có lẽ tìm hiểu Kim Bích Y để làm mai cho con trai của mình là đệ nhị công tử Giang sư huynh của Bích Y. Trong bụng chàng có phần đau khổ khi so sánh thân phận mình với Giang sư huynh: “Hai nhà họ Kim và họ Giang môn đăng hộ đối, con trai của Giang đại hiệp phối hợp với con gái Kim đại hiệp thì trên đời này còn gì đẹp bằng? Còn ta là cái gì? Chẳng qua giống như lời của ca ca nàng mắng ta ‘kính bạc vô hạnh’ mà thôi”.

Chàng ảo não nhìn ra núi rừng trùng điệp không biết đâu là bờ bến, hốt nhiên lại nhớ đến câu nói của Kim Bích Y: “Trời đất vô cùng rộng rãi, cần gì để ý đến một chút ân oán không liên quan gì đến đại cục?” Đúng vậy, trời đất vô cùng rộng rãi, bây giờ nàng đang ở đâu, trước cảnh trời đất rộng rãi như thế này mà đem chút tình riêng vụn vặt ra so kể, chẳng là đáng cười đáng chê lắm ư? Bên tai chàng bỗng nhiên có tiếng nước đổ ầm ầm như thiên binh vạn mã, tiếng kêu chấn động cả một góc rừng, đi một đoạn nữa chàng thấy trước mặt có ngọn thác cao từ đỉnh núi muôn trượng đổ xuống, nước trong đục vào những tảng đá hai bên bắn tung lên một làn sương mù mờ mờ. Cảnh thác đổ thật mỹ lệ và hùng vĩ. Chàng lần theo ngọn suối đi xuống tận chân thác cúi xuống uống một ngụm nước mát lạnh và ngọt lịm, thuận tay chàng vốc một vốc nước lên rửa mặt cho tỉnh táo.

Hốt nhiên giữa tiếng thác đổ ầm ào đó xen vào có tiếng tiêu vi vút vọng đến từ trên đỉnh thác, âm thanh dần dần nghe rõ rồi đến gần mới biết nội công của người thổi tiêu là cực kỳ thâm hậu.

Nhưng sự thâm hậu nội công của người thổi sáo chưa làm chàng kinh dị bằng chính khúc tiêu ấy. Vì nó rất nhu hòa thích tai và vì nó đối với chàng rất thân thuộc, đó chính là điệu Giang Nam khúc điệu mà trong tâm khảm chàng vẫn còn nhớ như in đã nghe từ lúc còn năm ba tuổi ở quê nhà. Điệu Giang Nam khúc này do Tống Đăng Tiêu sáng tác và phổ vào ống tiêu tạo thành những âm thanh nhu hòa nhưng tha thiết.

Tiếng tiêu vi vu đến gần chàng, bây giờ chàng mới biết bên cạnh Tống Đăng Tiêu thổi lên còn xen lẫn cả giọng nữ nhân ngâm theo nữa, giọng ngâm và tiếng tiêu hòa vào nhau: “Hoa thuyền đối tửu Tây hồ bảo Cáp quản phiến huyền Ngọc trấn thêu truyền Ấn phẩm bình ba nhậm túy niên Hành vân khước tại hành chu hạ Không thủy trừng tiên Phủ ngưỡng lưu liên Nghi thị hồ trung biệt hữu thiên” (Thuyền hoa cùng với rượu nồng Tiếng huyền tiếng quản nào nùng bấy thay Chén ngọc sẵn đã dọn bày Sóng xao nhẹ giắc say mơ màng Hành vân thuyền lướt một xoang Khiến ai luống những bàng hoàng vì ai Mênh mông một cõi đất trời) Lời thơ hòa vào tiếng tiêu khiến người nghe cảm thấy lòng buồn tiêu sất.

Dương Hoa tuy không am tường âm nhạc và ca từ nhưng vẫn cảm được khí vị ảo não trong những lời du dương ấy, chàng thầm nghĩ: “Đúng là khúc tiêu năm xưa của Tống Đăng Tiêu, nhưng năm xưa là còn ở tại Giang Nam, có Tây Hồ đại biểu cho sự mỹ lệ còn bây giờ ở đây phong quang cảnh khí khác hẳn Giang Nam, Tống thúc thúc vì sao lại thổi khúc này?” Tiếng tiêu đột nhiên ngừng hẳn. Giọng người nữ rằng:

- Tiêu ca, ca ca vẫn chưa quên được Tây Hồ ư? Dương Hoa ẩn thân sau một tảng đá nhìn lên trên cao chỉ thấy một nam một nữ bên thác nước cùng ngồi song song bên nhau, trung niên nam tử quả nhiên là Tống Đăng Tiêu, còn người nữ nhân có lẽ là ái thiếp của họ Tống? Thì ra chàng nghĩ không sai, đó đúng là vợ của Tống Đăng Tiêu, tên gọi là Lã Tư Mỹ.

Tống Đăng Tiêu than dài một tiếng:

- Đúng đó, tính đốt ngón tay, đã hai mươi năm trời ta không có dịp quay về, không biết quê nhà có gì thay đổi không? Lã Tư Mỹ cười đáp:

- Đại ca, thiếp nghĩ chàng không chỉ nhớ nhà mà thôi đâu, chàng còn nhớ người nữa đó!

- Cũng không sai, mỗi lần nhớ quê hương, ta lại nhớ cả Mạnh Nguyên Siêu, Vân Tử La đồng du Tây Hồ thuở nọ, nàng không bằng lòng sao? Lời ấy làm Dương Hoa động tâm, Vân Tử La? Có phải là mẫu thân của chàng chăng? Lã Tư Mỹ cười rất tươi:

- Thiếp cũng mười phần nhớ đến Vân thư thư. Ôi! Không biết mộ phần của thư thư ở Tiểu Kim Xuyên có được ai chăm sóc chăng? Năm nay có lẽ chúng ta cũng nên đến thăm mộ của thư thư mới được!

- Nàng khỏi phải bận tâm, Nguyên Siêu đã nhờ người đến chăm sóc mộ phần ấy rồi, vả lại Tiểu Kim Xuyên nằm nơi xa xôi, người thường ít ai tới đó phá quấy được đâu!

- Nhắc tới Mạnh sư ca, thiếp lấy làm thương cảm quá, khi Vân thư thư đã mất cả năm rồi mà Mạnh sư ca vẫn còn đau khổ như bản thân mình đã chết!

- Mạnh sư ca thương tâm là phải, nàng không biết rằng y với Tử La ngày xưa yêu nhau đến độ...

- Sao thiếp lại không biết? Thiếp đã từng vì Mạnh Nguyên Siêu đến thăm Vân thư... Ôi, đúng là tạo hóa đùa người...

- Lẽ ra hai người đã trở thành phu phụ nhưng không hiểu sao sau đó Tử La lại một mình đến ở Tiểu Kim Xuyên mà không cho Nguyên Siêu hay biết.

- Bởi vì lúc ấy Mạnh sư ca đã có người vợ đầu là Vô Song muội rồi, theo thiệp biết, Tử La không muốn phá vỡ hạnh phúc của Vô Song muội nên đành hy sinh mối tình của nàng, tự ý bỏ đi...

Lã Tư Mỹ thở dài:

- Mong rằng hạnh phúc bên Vô Song muội sẽ làm Mạnh sư ca nguôi dần đau khổ, dần dần bình yên trở lại.

Tống Đăng Tiêu không đáp gì, nhắc ống tiêu lên thổi tiếp một khúc nhạc nữa.

Lã Tư Mỹ nói tiếp:

- Tiếc rằng không có Mạnh sư ca ở đây. Còn nhớ lúc cùng nhau ở Tiểu Kim Xuyên, sư ca rất ưa thích tiếng tiêu của đại ca.

Dương Hoa vẫn ẩn thân sau tảng đá nghe trộm những lời qua lại của họ, bất giác bụng bảo dạ: “Té ra chuyện tình của mẹ ta và Mạnh Nguyên Siêu là có thật? Hừ, có lẽ hoàn toàn do họ Mạnh lừa gạt mẹ ta”. Trong sự việc này, chàng không có chút nào oán ghét thân mẫu của chàng mà càng thêm hận thù Mạnh Nguyên Siêu rồi từ Mạnh Nguyên Siêu đâm ghét lây cả Tống Đăng Tiêu.

Trong lòng tức tối không biết tự lúc nào Dương Hoa đã gây ra tiếng động, Tống Đăng Tiêu hỏi vọng xuống:

- Ai ở dưới đó? Dương Hoa nhảy ra khỏi chỗ nấp, đi vòng qua thác nước leo lên trên sườn núi.

Đã qua mười hai năm, Tống Đăng Tiêu từ một thanh niên đã biến thành trung niên nhưng dung mạo không thay đổi nhiều lắm, còn Dương Hoa từ một cậu bé bảy tuổi trở thành một thanh niên mười tám, mười chín tuổi khiến Tống Đăng Tiêu không thể nào nhận ra được.

Tống Đăng Tiêu nhìn qua dáng cách của chàng biết ngay không phải thổ dân ở vùng đất này mà là từ ngoại địa đến liền sinh nghi tâm hỏi:

- Người là ai, đến đây làm gì? Lúc ấy tâm tình của Dương Hoa cực kỳ phức tạp, từ thuở nhỏ Tống Đăng Tiêu đã bảo bọc chàng, đối với chàng rất tốt, chàng rất cảm kích nhưng từ khi Dương Mục gieo vào trong lòng chàng những lời ác độc rằng Tống Đăng Tiêu hoàn toàn làm theo lời ủy thác của Mạnh Nguyên Siêu. Đối với những lời của Dương Mục tuy chàng vẫn bán tín bán nghi nhưng cũng không thể khiến chàng sinh ác cảm với Tống Đăng Tiêu nên hôm nay gặp họ Tống, mắt chàng rực lên tia lửa giận dữ. Tống Đăng Tiêu kinh ngạc:

- Ta hỏi người, người không trả lời, sao còn trừng mắt nhìn ta thế? Dương Hoa lặp lại đúng câu hỏi Đăng Tiêu hỏi chàng:

- Người là ai? Đến đây làm gì? Tống Đăng Tiêu càng kinh ngạc hơn khi thấy vẻ hằn thù trọng giọng nói của Dương Hoa, bèn nói:

- Sao người lại hỏi ta câu hỏi ta hỏi người? Dương Hoa lạnh lùng gằn giọng:

- Thế ra chỉ một mình người mới có quyền hỏi hay sao? Lã Tư Mỹ can thiệp:

- Đại ca không nên nóng nảy.

Rồi quay nhìn Dương Hoa, âm thanh hết sức ôn hòa:

- Chúng ta là phu phụ ở đây đã lâu, tiểu ca, hình như tiểu ca mới ở xa đến đây, vì ở đây rất ít khi có khách đến nên phu quân ta mới phải hỏi đó.

Giọng nói của nàng đã rất nhu hòa dịu ngọt nhưng vẫn không làm Dương Hoa đổi thái độ, chàng hỏi lại, vẫn lạnh lùng:

- Vợ chồng người ở đây lâu là từ bao giờ? Tống Đăng Tiêu không còn nhịn được cơn giận, quát to:

- Người hỏi điều ấy làm chi?

- Có phải trước khi đến đây ở, các người cũng từ ngoại địa đến không?

- Nếu phải thì sao? Chàng cười nhạt:

- Không sao cả, chúng ta đều là những người ngoại địa đến đây. Người đến được sao ta không đến được? Nói xong câu ấy, chàng bước tới vài bước nhưng Tống Đăng Tiêu đã ngăn lại:

- Không được đi tới.

Dương Hoa trừng mắt:

- Người làm gì ta? Tống Đăng Tiêu nổi giận:

- Nếu không nói rõ tên tuổi lý do, ta không dung cho người đâu! Chàng cười nhạt:

- Đường đi chung mà người cũng cấm? Người có khinh người quá không?

- Không nói nhiều, người đến đây với ý định gì, nói mau!

- Hà, ta chưa bao giờ thấy ai ngang ngược như người, nếu muốn thử sức nhau cứ việc ra tay.

Tống Đăng Tiêu nửa giận nửa buồn cười:

- Tiểu tử định tìm đến đây để đánh nhau à? Thật là không biết trời cao đất dày, coi ta đây.

Thân ảnh lướt qua đứng chặn ngang trước mặt Dương Hoa, trảo thế đập vào người chàng liền. Lã Tư Mỹ vội vàng chạy lại:

- Chưa biết tiểu tử là người thế nào, đại ca, xin đừng dă thương y.

Tống Đăng Tiêu vừa trả lời “Ta biết rồi” ngũ chỉ đã như năm cái móc câu chớp nhoáng chụp xuống xương tỳ bà của Dương Hoa. Chàng vừa nghiêng vai trầm mình xuống đỡ đòn vừa kịp nói:

- Người tưởng đánh trúng ta là dễ ư? Rồi cũng vờn trảo công đánh trả lại.

Tống Đăng Tiêu không thể ngờ chàng lại ra chiêu mau đến thế, vội vàng thu trảo lại biến chiêu thành chưởng sử dụng cầm nã thủ pháp đánh vào huyệt khẩu của chàng. Dương Hoa hoành ngang chưởng thành đao thuận thế chém xuống, thế này rất ác liệt tên là Hoành Ván Đoạn Phong.

Song chưởng hai bên chạm nhau phát ra một tiếng “bùng”, Tống Đăng Tiêu phải lùi tới ba bước trong khi Dương Hoa chỉ hơi chấn động. Xét về công lực, thực ra chàng chưa bằng họ Tống được nhưng vì y quá bất ngờ mới chỉ sử dụng nửa phần công lực, sợ Dương Hoa bị dă thương, không ngờ lại bị chưởng lực của chàng áp đảo. Lã Tư Mỹ hoảng kinh vội vàng la lên:

- Đại ca, đại ca không sao chứ? Tiểu tử này đáng nghi thật, đại ca hạ thủ nên lưu tình! Tống Đăng Tiêu hậm hực:

- Có thể nói đến chín phần mười tiểu tử này là tay sai của bọn nhà Thanh, nàng yên tâm, ta có đủ bản lĩnh để đối phó.

Nói xong xuất chiêu liền, lần này Tống Đăng Tiêu không dám khinh suất, đánh liền một lúc mười tám chiêu tấn công.

Dương Hoa vờn chỉ để thay kiếm còn tay kia lấy chưởng làm đao đánh ngang chém dọc, chiêu số vô cùng kỳ ảo. Tống Đăng Tiêu là một tay võ học đại gia mà cũng không thể đoán ra chiêu số của chàng, trong bụng càng lấy làm kinh lạ.

Tống Đăng Tiêu đã đánh đến chiêu thứ mười bảy mà vẫn chưa chiếm được chút ưu thế nào, y hoảng hốt bụng bảo dạ: “Ta không thủ thắng nổi một đứa nhỏ chưa ráo máu đầu sẽ khiến người ta cười cho đến mất mặt”. Nên biết họ Tống là người tâm cao khí ngạo, tuy ở đây không có ai khác ngoài người vợ của y nhưng y vẫn lấy làm tự thẹn, trong lòng đâm ra nóng nảy muốn sử dụng độc chiêu mau kết thúc trận đấu.

Song chưởng của y như bay lượn trên không đột ngột quành trở lại hạ một chiêu rất nổi tiếng Tam Hoàn Lộng Nguyệt, trong chiêu lồng thêm chiêu, trong thế ẩn thêm thế, buộc Dương Hoa không thể tiếp chiêu.

Trong đạo võ học, thiên về công hay thủ đều có sự lợi và sự hại của nó, Tống Đăng Tiêu kể về công pháp chỉ là sở đoản nên không thể ngờ dự tính của y sai cả, y không buộc được Dương Hoa tránh chưởng, trái lại, chàng đối chưởng liền.

Một tiếng “bùng” dữ dội hơn lần trước, lần này Dương Hoa phải thối lui ba bước, Tống Đăng Tiêu vẫn đứng yên chỗ cũ, nhưng trong chớp mắt đầu gối y bỗng gập xuống, thân hình y đổ xuống phía trước, nhưng phản ứng của y cực kỳ mau lẹ, thân hình vừa đổ xuống, tay y đã chống đất búng một cái bật người lên.

Nguyên vì trong một sát na chớp mắt giao chưởng cùng nhau, Dương Hoa đã điểm trúng huyệt Hoàn Khiêu của y sau đó mới bị chưởng lực bước lùi lại.

Dương Hoa thấy đối phương mau lẹ đứng dậy như thường, trong lòng nảy sinh cảm phục: “Thảo nào Tống Đăng Tiêu có thể cùng ngang danh với Mạnh Nguyên Siêu, công phu quả nhiên viên mãn!” Lúc ấy Tống Đăng Tiêu đã tự vận nội công giải huyệt, Dương Hoa sau khi lùi lại, ổn định thế đứng liền rồi nói:

- Tay không ta không thể hơn ngươi được, nhưng nếu sử dụng vũ khí thì khác! Chính bụng chàng muốn khiêu khích Tống Đăng Tiêu để dùng kiếm pháp. Do vì Tống và Mạnh công phu cũng gần như nhau nên hôm nay chàng muốn thử kiếm với Tống Đăng Tiêu, nhân đó đo lường đao pháp của Mạnh Nguyên Siêu.

Quả nhiên Tống Đăng Tiêu đại nộ, y rút kiếm quát to:

- Tiểu tử thật là cuồng vọng, tiếp chiêu đây! Thực ra đối chưởng với Tống Đăng Tiêu, chàng cũng có thể nói là ngang tay chứ chưa chắc đã thua, nhưng y là một nhân vật đã thành danh nên không thêm tranh biện với Dương Hoa, chàng đã muốn y chiêu liền, kiếm thế phát ra rất mau lẹ lợi hại.

Dương Hoa chờ cho mũi kiếm của đối phương đến gần tới mặt mới đột nhiên phản kích.

Chiêu đầu tiên của chàng tung ra nửa giống nửa không giống chiêu Xuân Vân Sạ Triển tuy xuất chiêu sau mà lại đến đích trước, tránh chiêu tiếp liền chiêu mau lẹ đã lên tới cực điểm.

Tống Đăng Tiêu không thể không kinh dị kêu lên:

- Cái này là kiếm pháp gì thế? Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Dương Hoa đã biến qua chiêu Điệp Thụy Phù Thanh của phái Tung Sơn liền hoàn tám chiêu rồi chuyển liền qua chiêu Truy Hồn Đoạt Mạng của phái Võ Đang, chàng còn hợp kích thêm các chiêu thế của Thiên Sơn phái, Nga Mi phái, Thanh Thành phái, Thiếu Lâm phái mỗi chiêu kia khiến Tống Đăng Tiêu không sao đoán trước được phương vị kiếm đánh tới.

Tống Đăng Tiêu không hổ danh là võ học đại gia, tuy không biết đó là Vô Danh Kiếm Pháp nhưng y vẫn không hề hoảng loạn, song y cũng phải thu kiếm lại phòng thân thối lui liên tiếp tám bước, mỗi một bước thối lui liền hóa giải một chiêu của Dương Hoa, giảm sức công kích của kiếm thế của chàng. Nhưng dù sao Tống Đăng Tiêu cũng là một trong những danh gia về kiếm thuật, đã xuất kiếm tấn công trước chàng mà bây giờ lại bị đẩy vào thế chỉ biết thủ cũng khiến y lấy làm tự thẹn lắm rồi.

Tống Đăng Tiêu tự thẹn, còn Dương Hoa không kém phần sợ hãi, bụng bảo dạ: “Thế thủ của y vô cùng cẩn mật, ta không thể phá vỡ được. Mà đánh lâu nhất định ta không phải là đối thủ của y, chi bằng tìm cách tạm hoãn chiến?” Đột nhiên Tống Đăng Tiêu nhảy nghiêng về sau mấy bước, miệng la to:

- Người nào đến đây? Dương Hoa quay đầu nhìn lại, thấy liền trên sườn núi xuất hiện một hán tử không xa lạ, chính là đại cừu gia của tam sư phụ Đan Khâu Sinh từng qua hai lần ác đấu tại thạch lâm là tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh.

Chưa kịp trấn tĩnh, sau lưng Dương Kế Mạnh lại xuất hiện một người nữa, đó là một phụ nữ khoảng ngũ tuần, khiến chàng càng kinh hãi hơn vì đó chính là em ruột của Dương Mục hiện là Lạt Thủ Quan Âm Dương Đại Cô. Dương Đại Cô chồng chết đã lâu, suốt đời làm quả phụ, từ nhỏ Dương Hoa đã rất sợ bà cô này.

Dương Kế Mạnh ha hả cười lớn:

- Ta tưởng Tống Đăng Tiêu lợi hại ngang với Mạnh Nguyên Siêu, không ngờ đánh mãi mà không hơn được tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch.

Dương Đại Cô tiến lên quát vào mặt họ Tống:

- Tống Đăng Tiêu, người cướp của ta mất đứa cháu, bao giờ mới trả lại đây? Lúc ấy Dương Hoa đã lúi lại một gốc cây lớn dựa lưng vào điều tiết khí công, giả như cực kỳ mệt mỏi đến không nói nổi lời nào. Kỳ thực bây giờ mặt mũi chàng nhợt nhạt và cũng vì xa cách đã quá lâu nên Dương Đại Cô không thể nhận ra chàng chính là đứa cháu mà bà đang đi tìm.

Riêng Dương Kế Mạnh cách đây hai năm cũng đã gặp chàng trong thạch lâm là có thể nhận ra chàng thôi, nhưng y không tưởng tượng nổi chỉ trong hai năm mà võ công chàng đã thay đổi ghê gớm đến thế nên cũng không dám nhận là chàng.

Một thiếu niên chưa đến tuổi hai mươi mà đã đánh ngang sức với Tống Đăng Tiêu là sự việc khiến ai nấy đều kinh dị nhưng thấy Dương Hoa tựa như kiệt sức dựa vào cây, ai nấy đều cho là kết quả tất nhiên chẳng có gì đáng bàn.

Chỉ riêng một mình Tống Đăng Tiêu là hiểu rõ không phải thiếu niên đánh thua mình mà tự động lùi về gốc cây, y càng phân vân không hiểu lai lịch của chàng ra sao.

Nghe lời nói của Dương Đại Cô, Tống Đăng Tiêu cười nhạt:

- Dương Hoa có phải là cháu của người đâu? Dương Đại Cô nổi giận:

- Đừng nói bậy bạ! Tuy Vân Tử La là một tiện nhân nhưng đã có thời làm con dâu nhà họ Dương thì đứa bé do y đẻ ra chính là máu thịt của nhà họ Dương. Tuy ta không nhận Tử La là chị dâu nữa nhưng Dương Hoa vẫn là cháu ta! Tống Đăng Tiêu không muốn nói rõ sự thực với Dương Đại Cô, liền ho một tiếng, nói:

- Chuyện này chưa nói được, nhưng Dương Hoa đã theo Điểm Thương song liệt Ân Cừu Thế làm đệ tử rồi! Dương Đại Cô chỉ mặt họ Tống:

- Ân oán có đầu có đuôi, ta chỉ biết chính người cướp cháu ta nên ta chỉ hỏi người thôi! Tống Đăng Tiêu cười lạnh lùng:

- Đáng lẽ ta phải hỏi các người mới đúng. Đứa bé đó bây giờ lưu lạc ở đâu hãy đến Thạch Lâm tìm Ân Cừu Thế mà hỏi.

Dương Đại Cô quát lên:

- Không thèm nói chuyện dây dưa với người nữa, cháu ta lạc đi đâu ta không cần biết, chỉ biết là do người gây ra là đủ! Tống Đăng Tiêu nghe câu ấy mới biết bà ta hỏi về người cháu chỉ là cái cớ, chính yếu là bà ta muốn đến đây sinh sự nên giận dữ:

- Ác bà, người thích đến đây gây sự cứ nói quách ra, việc gì phải mượn chuyện đứa cháu? Dương Đại Cô sắc giọng:

- Ở đây, ta đến đây tính sổ với người.

Cả hai rút kiếm một lượt chuẩn bị giao đấu, Dương Kế Mạnh hốt nhiên bước lại giữa hai người:

- Dương Đại Cô, người muốn tính sổ cũ với Tống Đăng Tiêu, sổ cũ từ từ tính cũng được, Tống đại hiệp với ta có mối cừu thù, xin nhường cho ta tính trước.

Mười năm trước Dương Đại Cô đã bị Tống Đăng Tiêu đánh bại, hiện nay bà mới luyện thành công phu Kim Cương Lục Dương Thủ, trong lòng vẫn còn e ngại chưa đủ tất thắng đối phương nên vui vẻ nói:

- Sổ mới cần tính toán, nợ cũ cũng cần tính toán, rất may chúng ta có hai người, bọn nó cũng có hai vợ chồng, mỗi người đối đầu một người thật công bình! Lã Tư Mỹ không chịu kém, đáp liền:

- Tốt lắm, vậy nam hãy đánh với nhau, nữ đánh với nữ. để rồi ta coi Lạt Thủ Quan Âm có gì đánh ngại gọi là lợi hại? Dương Đại Cô cười khinh bạc:

- Hà, người chính là sư muội của Mạnh Nguyên Siêu đấy ư? Vậy thì võ công chắc cũng chẳng thua gì ai, chúng ta tỷ thí thử xem.

Tổng Đăng Tiêu chớp nhoáng đã đánh chưởng tới Dương Kế Mạnh. Tu La Âm Kiệt Công của họ Dương đã luyện tới “đệ nhất trùng” chưởng lực vừa đưa lên đối đầu đã phát ra một luồng hàn khí cuốn đất ập đến. Tổng Đăng Tiêu nội lực tuy rất thâm hậu mà vẫn cảm thấy buốt cả người.

Dương Kế Mạnh mừng thầm trong bụng: “Té ra công lực của Tổng Đăng Tiêu bấy lâu chỉ là hư danh!” chưởng phong của y càng phần chân, song chưởng cùng lúc đánh ra ào ạt. Tổng Đăng Tiêu kêu lên:

- Xin đừng trách ta vô lễ, xem kiếm đây! Kiếm quang như sắc cầu vồng bắc ngang qua trời xẹt tới nhưng so với chưởng của Dương Kế Mạnh còn chậm hơn. Mới đánh song chưởng, họ Tổng trả lại ba chiêu kiếm, trong công có thủ, mỗi chiêu đều ẩn tàng chiêu khác tiếp theo rất lợi hại, lập tức bức Dương Kế Mạnh phải lùi lại một trượng tránh kiếm, toàn thân toát mồ hôi hột, bấy giờ mới biết Tổng Đăng Tiêu không chỉ có hư danh. Đó là Tổng Đăng Tiêu vừa qua một trận ác đấu với Dương Hoa, đã có tiêu hao một phần lực nên chưa thể đánh chiêu sát thủ.

Dương Hoa vẫn đứng dựa gốc cây cách xa đấu trường mười bước, lòng tự nghĩ: “Cứ xem bọn họ đối phó với nhau như thế nào rồi hãy hay”.

Chàng quan sát qua vài chiêu đầu, thầm tiếc cho Tổng Đăng Tiêu: “Tiếc thay họ Tổng không chiếm ngay tiện nghi từ chiêu đầu tiên, kiếm xuất chưa thể gọi là mau lẹ, e rằng không phá được Tu La Âm Kiệt Công của họ Dương mất.” Nguyên vì Tu La Âm Kiệt Công rất tiêu hao nguyên khí, nếu Tổng Đăng Tiêu xuất chiêu mau hơn rất dễ chiếm thượng phong, và chẳng vừa qua trận ác đấu với Dương Hoa nên công lực họ Tổng có sút giảm nhiều rồi.

Lúc ấy hàn khí của Tu La Âm Kiệt Công tỏa ra bốn bên, Tổng Đăng Tiêu một mặt phải vận công chống lại hàn khí, một mặt phải ứng phó với những thế tấn công của đối thủ, quả nhiên chỉ được không bao lâu y đã lâm vào thế hạ phong.

Ồ gần đó Lã Tư Mỹ đối đầu với Dương Đại Cô cũng lâm vào thế bất lợi.

Kim Cương Lực Dương Thủ là tuyệt kỹ của nhà họ Dương, chưởng lực rất cương mãnh, mỗi chưởng đánh ra đều ẩn tàng sáu loại thế bất đồng biến hóa rất kỳ diệu. Vả lại đây là pháp môn thuần túy dương cương, không thích nghi với nữ giới nhưng trường hợp Dương Đại Cô đúng là ngoại lệ, bà ta dù biết vậy vẫn quyết tâm luyện cho được Kim Cương Lực Dương Thủ và đã biến hóa, giảm bớt phần dương cương, tăng thêm phần âm như tự nhiên biến nên một pháp môn mới cương, nhu đầy đủ, có thể nói còn lợi hại hơn nguyên gốc nữa.

Mười hai năm trước, Dương Đại Cô đã dùng Kim Cương Lực Dương Thủ đánh ngang tay với Vân Tử La nhưng với Tổng Đăng Tiêu vẫn chưa hơn được, nhưng nay công phu Kim Cương Lực Dương Thủ đã đại thành, so với trước uy lực tăng hơn rất nhiều.

Lã Tư Mỹ sử dụng hai tay hai cây đao, một dài một ngắn. Trường đao dùng để tấn công, đoản đao dùng để phòng thủ, trong giới võ lâm tự lập thành một môn phái đao pháp.

Xưa kia nàng đã được phụ thân chỉ giáo, sau lại được sư huynh là Mạnh Nguyên Siêu truyền thụ khoái đao tuyệt kỹ, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhân, so với sư huynh còn kém rất xa, không sử dụng khoái đao được nên đành phải sử dụng cặp song đao một ngắn một dài, chiêu số vì thế cũng rất phức tạp kỳ ảo, nếu lấy sự phòng thủ mà xét lại thì đoản đao của nàng phòng thủ vô cùng nghiêm mật.

Tuy vậy nhưng so với Dương Đại Cô mười năm khổ luyện Kim Cương Lực Dương Thủ, công lực của nàng không bằng, chỉ may nhờ song đao có công, có thủ nên mới cầm cự nổi Dương Đại Cô mấy chục hiệp đầu.

Dương Hoa ở ngoài quan sát trận thế, nhìn Dương Kế Mạnh bất giác nhớ tới nhị vị sư phụ — Ân Cửu Thế và Đan Khâu Sinh — ngày trước tại Thạch Lâm ác đấu cùng họ Dương và Động Huyền Tử, tất cả đều thọ trọng thương, thế mà họ Dương vẫn còn sống đến bây giờ có gì hai sư phụ của chàng không thể không sống được? Chỉ hận không biết tông tích minh bạch của nhị vị ra sao.

Nhớ đến trận huyết đấu tại Thạch Lâm, chàng nghe máu nóng sôi lên sùng sục, chỉ muốn thay sư phụ giết chết cừu nhân đang ở trước mặt, và cũng vì vậy, nổi ghét giận Tổng Đăng Tiêu với đi rất nhiều.

Lúc ấy Tổng Đăng Tiêu bị hàn khí của Tu La Âm Kiệt Công xâm nhập càng lúc càng thấy lạnh, đến độ hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Dương Kế Mạnh dương dương đắc ý, ha hả cười lớn:

- Tổng đại kiếm khách, người hãy thú nhận thua ta đi! Tổng Đăng Tiêu là người tâm cao khí ngạo, tuy biết mình đã ở thế thua nhưng cần rằng thu kiếm lui lại giữ thế thủ quyết đấu chứ không chịu hé lời.

Đột nhiên Dương Hoa vươn người nhảy vào giữa vòng chiến đứng trước mặt Dương Kế Mạnh:

- Đáng cười người không biết tự lượng! Dương Kế Mạnh vừa kinh ngạc vừa nóng nảy:

- Ta không biết tự lượng ở chỗ nào? Dương Hoa khiêu khích:

- Cứ như công phu của người, nếu song đấu công bình với Tổng đại hiệp thì người không thể thắng được! Y cười rộ:

- Ta với họ Tổng song đấu, có gì gọi là không công bình? Không đợi chàng đáp, y liền phát tam chưởng vận Tu La Âm Kiệt Công đánh tới Tổng Đăng Tiêu. Tổng Đăng Tiêu phải liên tiếp thoái lui về sau, cước bộ đã có chiều hỗn loạn.

Dương Hoa la lớn:

- Người thấy Tổng Đăng Tiêu vừa ác đấu với ta một trận, khí lực tiêu hao gần hết nên mới dám thách đấu, vậy là công bình ư? Hà hà, ta còn không đánh thắng được Tổng đại hiệp, huống chi là người? Nếu Tổng đại hiệp chưa bị tiêu hao khí lực, người chỉ cầm cự được đến chiêu thứ năm mươi là cùng! Dương Kế Mạnh nghe Dương Hoa nói có phần hợp lý, không biết trả lời làm sao đâm ra giận dữ, y quát:

- Hảo tiểu tử, cứ như lời người thì người có thể thắng ta chăng?

- Không dám, nhưng ta vừa đường khí xong, dư sức để bắt phân cao thấp với người.

Y nổi giận:

- Tốt lắm, té ra người đến đây là để bang trợ cho họ Tổng? Chàng vẫn cười:

- Ta chỉ đến đùa chơi thì đúng hơn, nhưng nếu người muốn, ta cũng xin chịu khó phí chút khí lực.

- Nếu người tiếp ta được mười chiêu, ta xin bội phục!

- Tổng đại hiệp, xin phép nhường Dương Kế Mạnh cho ta thử chơi một chút.

Tổng Đăng Tiêu nửa ngờ nửa ngạc nhiên, đứng tránh ra một bên.

Dương Hoa xuất kiếm liền, kiếm thế khinh khinh phiến động biến hóa kỳ quái, nhưng Dương Kế Mạnh là người có kiến thức về võ học hơn người, thấy kiếm thế của chàng bất định không hiểu tấn công vào hướng nào, y phát rộng tay áo hộ thân, đơn chưởng đánh ra liền đệ thất trùng Tu La Âm Kiệt Công.

Trong khoảng chưởng phong kiếm ảnh chỉ nghe một tiếng “xoẹt” lớn, tay áo của Dương Kế Mạnh đã bị kiếm rạch nát thành những mảnh vụn. Nhìn những mảnh vải tay áo của đối thủ rơi tới tấp, Dương Hoa cười nói:

- Xưa kia Mạnh Thần Thông luyện tới đệ cửu trùng Tu La Âm Kiệt Công, nay người mới luyện tới đệ thất trùng Tu La Âm Kiệt Công thì làm sao đụng tới ta được? Không ngờ câu nói của chàng đụng tới lại lịch võ công của Dương Kế Mạnh khiến y kinh hoảng, bụng bảo dạ: “Trên đời này chỉ có một mình ta được Mạnh sư tổ chân truyền, tiểu tử này nhỏ tuổi, làm sao biết được bí mật Tu La Âm Kiệt Công? Thực là kỳ lạ!” Tổng Đăng Tiêu ở ngoài quan sát trận đấu còn kinh dị hơn nữa, bảo thầm: “Kiếm pháp của tiểu tử này có thể còn hơn ta nhưng công lực rõ ràng không bằng ta, thế mà ta không chế ngự nổi hàn khí của Tu La Âm Kiệt Công, còn y thần sắc vẫn tự nhiên như vậy? Hay là khi đấu cùng ta, y chưa vận hết công lực?” Nguyên vì Tu La Âm Kiệt Công ra đời từ triều Minh do một quái kiệt võ lâm là Kiều Bắc Minh, Kiều Bắc Minh vốn là kẻ nửa tà nửa chính, sau cùng theo hắc tà phái làm thủ lãnh. Trương Đan Phong và Kiều Bắc Minh cũng sống một thời đại nhưng một chính một tà.

Kiều Bắc Minh là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu còn Trương Đan Phong là thiên hạ đệ nhất đại kiếm khách. Hai người đã đụng độ với nhau nhiều lần. Lần cuối cùng Kiều Bắc Minh bị Trương Đan Phong đánh trọng thương phải trốn ra hải ngoại sống chết ra sao không ai biết. Đến cuối đời Trương Đan Phong mới viết nên Huyền Công Yếu Quyết mục đích để hòa giải Tu La Âm Kiệt Công. Bộ Huyền Công Yếu Quyết và bộ Vô Danh Kiếm Pháp đều dấu ở Kiếm Phong trong vùng Thạch Lâm và sau đó hai trăm năm tình cờ mới được Dương Hoa phát hiện. So với Kiều Bắc Minh, công phu của Mạnh Thần Thông còn kém xa về môn Tu La

Âm Kiệt Công huống gì Dương Kế Mạnh chỉ là học trò của Mạnh Thần Thông? Công lực của Dương Hoa hiện nay tuy chưa phải là tuyệt cao về Huyền Công Yếu Quyết nhưng để đối phó với đệ thất trùng Tu La Âm Kiệt Công thì lại dư sức. Dương Kế Mạnh đã hai lần cùng tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng giao thủ tại Thạch Lâm nên công lực của y tới đâu, chàng đều biết rõ.

Do đó ở chiều đầu, Dương Hoa đã đoạt thể thượng phong, đẩy y vào trong hoang mang khiếp sợ. Chàng lập tức vận kiếm bay vùn vụt như gió, tấn công tới tấp, trong lúc lúng túng, mà kiếm thể của đối phương lại quá mau, y không kịp thi triển Tu La Âm Kiệt Công trong lúc Dương Hoa đếm từng chiêu rất lớn:

- Nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, bát...

Mới tới đó đột nhiên có tiếng hô lớn, chàng thu kiếm ngưng thân, hỏi:

- Đúng là chưa tới mười chiêu phải không? Chỉ nhìn thấy mũi kiếm của chàng điểm mấy giọt máu đỏ rơi từng giọt xuống mặt tuyết. Thì ra chiêu cuối cùng của Dương Hoa đã chém đứt lia một ngón tay Dương Kế Mạnh nhưng vì kiếm chàng đi quá mau, Tổng Đăng Tiêu không nhìn thấy chiêu số ra sao nữa.

Tổng Đăng Tiêu tán thán:

- Tuyệt diệu! Mới tới chiêu thứ chín! Lúc này họ Tổng đã tin chắc Dương Hoa đến đây là thực tâm muốn giúp vợ chồng y, trong bụng y lấy làm mừng: “May mà thiếu niên này trong lúc đầu với ta chưa dùng hết công lực, nếu không chắc ta cũng bị bại dưới kiếm của y rồi, chỉ lạ là không biết sao y vẫn có vẻ ghét ta?” Dương Kế Mạnh bị chém đứt một ngón tay thì phách tán hồn phi, vết thương tuy không lớn lắm nhưng nếu y không thu chưởng về kịp tất nhiên sẽ bị kiếm của Dương Hoa đâm thẳng vào huyệt Lao Cung hoặc chém đứt luôn bàn tay, Tu La Âm Kiệt Công lúc ấy đâu còn sử dụng được nữa? Bị mất một ngón tay là bất hạnh nhưng trong đó vẫn còn đại hạnh là chưa mất hết cả cánh tay. Dương Kế Mạnh kinh hoàng đến độ không còn thần sắc, vội vàng xoay mình chạy rất lẹ.

Dương Hoa cười lớn, quay đầu lại nhìn cuộc chiến giữa Dương Đại Cô và Lã Tư Mỹ. Lúc ấy Dương Đại Cô vừa dồn Lã Tư Mỹ vào một gốc cây, giờ cao chưởng Kim Cương Lục Dương Thủ tuyệt chiêu định kết liễu trận đấu. Một chiêu có tới sáu cách biến thể, Lã Tư Mỹ tất không thể hóa giải được, quả nhiên chỉ nghe “xoeng” một tiếng, đoản đao bên tay trái của Lã Tư Mỹ đã bị đánh rơi.

Tổng Đăng Tiêu lướt tới, vận kiếm nhanh như gió ra chiêu Lý Quảng Xạ Thạch đâm vào huyệt Phong Phủ sau lưng Dương Đại Cô giải vây cho vợ. Bị kẹt giữa hai đối thủ, Dương Đại Cô biết mình đã ở vào thế khó thắng, bà liền đánh một chưởng buộc Lã Tư Mỹ tránh sang bên rồi nhân đó cũng chạy.

Tổng Đăng Tiêu chưa chịu buông tha:

- Ác bà không ở lại tính sổ với ta ư? Chạy đi đâu? Dương Đại Cô thân ảnh như rắn nước vẫn thoát ra, đến bên cạnh Dương Hoa bà thuận tay giờ chưởng đập vào chàng, miệng mắng:

- Tất cả chỉ vì thằng tiểu tặc này làm hỏng chuyện của ta! Dương Hoa chợt nhớ tới lúc còn nhỏ, mẹ chàng bị Dương Đại Cô khinh khi lăng nhục, có lúc chửi mắng mẹ chàng còn hơn tôi đòi, bất giác nổi nộ khí: “Người chửi mắng ta thì không sao nhưng chửi mắng mẹ ta thì không được!” Vốn chàng không muốn đánh lại cô nhưng không hiểu sao tay chàng không nghe lệnh chàng. Dương Đại Cô có thể dùng Kim Cương Lục Dương Thủ đả thương Lã Tư Mỹ chứ làm sao hơn chàng được, nên chỉ nghe “bốp” một tiếng lớn, Dương Hoa đã tát vào mặt Dương Đại Cô một tát nổ đom đóm mắt.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Tổng Đăng Tiêu đã phi thân đến cạnh bên, miệng hô lớn:

- Tiểu huynh đệ, để ta chém cho ác bà một kiếm! Lời chưa dứt, kiếm đã đâm thẳng vào Dương Đại Cô.

Chung quanh đều toàn là kẻ thù, Dương Đại Cô nghiêng mình định tránh kiếm, bỗng nghe một tiếng: “choeng”, Dương Hoa đã vượt lên hoành kiếm che ngang người Dương Đại Cô thành thế Thiết Tỏa Hoàn Giang đẩy Tổng Đăng Tiêu ra xa Dương Đại Cô rồi chậm rãi nói:

- Tuy ác bà có đáng giận nhưng có chỗ đáng thương, xin Tổng đại hiệp hãy để cho bà đi.

Dương Đại Cô bình sinh xưa nay là người rất ngang ngạnh quái ác, hôm nay bị Dương Hoa tát một tát đả hào quang chính là một nỗi nhục, nhưng chính cái tát đã cứu bà nên bà chỉ biết trừng trừng nhìn chàng rồi nhân không bị vây hãm bà chuyển thân đi mất.

Tổng Đăng Tiêu cười nhạt:

- Đường như lão ác bà không nhận ra lòng tốt của người? Dương Hoa thần nhiên trả lời:

- Chỉ cần tâm mình an ổn, còn người ta có biết hay không có quan hệ gì? Nên biết là từ nhỏ chàng đã sống trong sự uy nghiêm áp đặt của Dương Đại Cô, tuy rất âm ức nhưng chàng chưa bao giờ dám phản kháng, nay tự nhiên đập cho Dương Đại Cô một tát tá hỏa, trong lòng chàng cũng đã có chút thống khoái thỏa mãn.

Tổng Đăng Tiêu hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người đã từng học Mạnh gia đao pháp phải không? Ân Cừu Thế là gì của người? Y hỏi câu đó vì trong mười chiêu hạ thủ Dương Kế Mạnh, Dương Hoa vô tình đã sử dụng vài chiêu trong Mạnh gia đao pháp biến thành kiếm pháp mà xưa kia Mạnh Nguyên Siêu đã đem đao phổ gửi gắm cho Ân Cừu Thế nhờ trao lại cho chàng, Tổng Đăng Tiêu chắc chắn có biết sự tình ấy.

Dương Hoa biết không thể qua mặt được Tổng Đăng Tiêu nữa, bèn đến trước cúi đầu thi lễ:

- Tổng thúc thúc, xin tha thứ cho tiểu diệt dám vô lễ. Vì xa cách đã lâu, tiểu diệt không kịp nhận ra thúc thúc. Đa tạ thúc thúc đã hỏi thăm gia sư.

Tổng Đăng Tiêu mừng hơn hớn:

- Té ra người chính là Dương Hoa đó à? Trong lòng họ Tổng vừa hân hoan vừa có chút buồn bã, hân hoan vì đứa cháu của mình không ngờ võ công lại cao hừng tuyệt thế, buồn bã vì mình đã thất bại dưới tay chính cháu của mình. Y so với Mạnh Nguyên Siêu tính tình khác hẳn nhau. Mạnh Nguyên Siêu thâm trầm cương nghị bao nhiêu thì y lại nóng nảy cao ngạo, hay tự ái sĩ diện bấy nhiêu.

Dương Hoa đáp:

- Vâng, cháu chính là Dương Hoa.

Tổng Đăng Tiêu hỏi:

- Thế nhị sư phụ (Ân Cừu Thế) của người đâu mà người lại đến đây một mình?

- Nhị sư phụ hiện giờ thân thể chưa tường. Tiểu diệt đến đây là để tìm Mạnh Nguyên Siêu đại hiệp.

Tổng Đăng Tiêu vừa mừng vừa sợ:

- A, người cũng đã biết chuyện rồi ư? Dương Hoa lạnh lẽo:

- Vâng, cháu đã biết chuyện.

Thực ra hai người đều hiểu câu chuyện khác hẳn nhau. Tổng Đăng Tiêu hỏi câu ấy là tưởng Dương Hoa đã biết chuyện Mạnh Nguyên Siêu chính là cha ruột của chàng, còn Dương Hoa thì lại nghĩ: “Đúng là Mạnh Nguyên Siêu là tên phá hoại đời mẹ ta nên Tổng thúc thúc mới có vẻ hoảng hốt như vậy... chắc chắn thúc thúc biết ta tìm Mạnh Nguyên Siêu để báo thù? Nhưng ta cũng không sợ!” Nghĩ vậy chàng cứ thần nhiên như đã biết thực mọi chuyện vậy! Chuyện tình duyên ngang trái của Mạnh Nguyên Siêu và Vân Tử La cách đây đã gần hai mươi năm bị dư luận lúc đó nguyên rửa nên tuy biết rõ nhưng Tổng Đăng Tiêu không dám kể cho ai nghe ngoài người vợ Lã Tư Mỹ, đến cả hai vị thủ lĩnh nghĩa quân là Lãnh Thiết Tiêu và Tiêu Chí Viễn cũng không biết rõ chuyện này.

Nghe Dương Hoa trả lời “cháu đã biết chuyện”, Tổng Đăng Tiêu như trút được gánh nặng, mừng rỡ nói:

- Người biết rõ vậy là tốt, thế nên hôm nay đi tìm Mạnh Nguyên Siêu đây ư? Tiếc rằng ta bận rộn nhiều việc quá, nếu như...

Dương Hoa thì lại nghĩ: “Thúc thúc dĩ nhiên nghĩ rằng ta không thể nào đối đầu nổi với Mạnh Nguyên Siêu, chỉ bằng tránh không liên hệ. Hừ, ta chẳng cần ai phải giúp cả” bởi vậy chàng đáp:

- Nếu như sao? Quả thực nếu thúc thúc bận việc riêng, tiểu diệt tự mình đi tìm lấy cũng được, xin thúc thúc đừng bận tâm.

Bất giác Tổng Đẳng Tiêu sụ mặt xuống, bụng bảo dạ: “Tại sao y cứ gọi thẳng tên họ của Mạnh Nguyên Siêu mà không gọi là gia gia?” Bỗng nhiên họ Tổng thở dài:

- Chỉ tiếc người tới đây muộn mất hai ngày. Mạnh đại ca vừa mới rời khỏi đây rồi! Dương Hoa hỏi liền:

- Vậy người đi đâu?

- Ba hôm trước Mạnh đại ca có việc gấp phải đến vùng Lạp Tát. Người nên theo ta đến gặp hai vị đầu lĩnh Lãnh Thiết Tiêu và Tiêu Chí Viễn sẽ được biết tường tận hơn.

Dương Hoa được đưa đến doanh trại của nghĩa quân. Tổng Đẳng Tiêu dẫn chàng vào một căn nhà lớn hoàn toàn bằng vải, cả hai vị thủ lĩnh họ Lãnh và họ Tiêu đang cùng đàm luận với một trung niên hán tử. Vừa thấy chàng, trung niên hán tử reo to:

- Tiểu huynh đệ! Người cũng đến đây ư? Lãnh đại ca, Tiêu đại ca, vị tiểu huynh đệ này ta đã từng kể cho nhị vị nghe về hành động anh hùng của y đó! Trung niên hán tử chính là Hàn Uy Vũ, tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục. Tiêu Chí Viễn vỗ vai Hàn Uy Vũ cười ha hả:

- Hàn tổng tiêu đầu, Dương tiểu huynh đệ đây có làm một việc kinh thiên động địa chắc tiêu đầu chưa biết! Hàn Uy Vũ hỏi:

- Việc gì vậy? Tiêu Chí Viễn ngó Dương Hoa cười hỏi:

- Dương huynh đệ, cách đây vài ngày, người cùng Quan Đông đại hiệp Úy Trì Quýnh có so tài với nhau phải không? Dương Hoa đỏ mặt:

- Văn bối không biết trời cao đất dày, lúc ấy hai bên có hiểu lẫn nhau ít nhiều, văn bối không biết nên mạo muội phạm vào hổ uy của Quan Đông đại hiệp.

Tiêu Chí Viễn càng cười lớn:

- Đúng là tự cổ anh hùng đều ở bọn thiếu niên mà ra cả, Úy Trì đại hiệp có nói với ta rằng, bình sinh cùng giao đấu với người đây là lần đầu tiên được sử dụng khoái đao một cách sừng khoái, không cùng đánh với người làm sao biết được? Y xưng tán người hết lời đó! Theo ngữ khí do Tiêu Chí Viễn kể lại thì dường như Úy Trì Quýnh không đem chuyện chàng và Kim Bích Y ra nói với nhị vị đầu lĩnh này, chàng khiêm nhường:

- Có lẽ Úy Trì đại hiệp muốn tưởng lệ bọn hậu tiến, khiến văn bối lấy làm tự thẹn.

Lãnh Thiết Tiêu xen vào:

- Hiện thời trên đời muốn đầu ngang tay với Úy Trì Quýnh chỉ có một người thôi. Tiếc rằng Mạnh Nguyên Siêu không có mặt ở đây, nếu có y thử tỷ thí với người xem sao vì khoái đao của y không kém gì Úy Trì Quýnh đâu.

Dương Hoa thưa:

- tỷ thí thì không dám, văn bối chỉ mong có cơ hội được thọ giáo Mạnh đại hiệp, không biết hiện Mạnh đại hiệp ở đâu? Lãnh Thiết Tiêu đáp:

- Y đã cùng với Úy Trì Quýnh đi đến Lạp Tát, phải người đến đây sớm hơn hai ngày đã gặp y rồi!

- Không biết bao giờ họ mới trở về?

- Không nói nhất định, nếu mọi việc thuận lợi thì tối thiểu cũng phải đến nửa năm là ít.

Rồi đó, hai vị thủ lĩnh gọi quân dọn đại yến chiêu đãi Hàn Uy Vũ và Dương Hoa, trong lúc uống rượu, Lãnh Thiết Tiêu mới cho chàng biết, Úy Trì Quýnh được nhờ đến Lạp Tát để thuyết phục các tù trưởng ở đó đừng tiếp sức với binh Thanh triều sắp đánh vào vùng này, vì Úy Trì Quýnh ở biên địa đã lâu, có giao tình rất thân mật với đa số tù trưởng ở đây.

Nhân bàn về các nhân vật trên giới giang hồ hiện nay, Lãnh Thiết Tiêu uống một ngụm rượu lớn rồi nói:

- Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng, thế thượng tân nhân hoán cựu nhân (sông dài sóng sau xô sóng trước, trên đời người mới thay người cũ) trong vòng mấy năm nay đều có những hào kiệt anh hùng trẻ tuổi xuất

hiện. Dương huynh đệ, người chính là thiếu niên hào kiệt trong số đó. Ngày mai đây người đã lên đường, hôm nay cần phải uống thật nhiều một bữa với chúng ta! Dương Hoa khiêm tốn:

- Lãnh đầu lĩnh quá tướng lệ, tiểu diệt đầu xứng đáng được gọi là thiếu niên hào kiệt! Lãnh Thiết Tiêu cười bảo:

- Người trẻ tuổi khiêm nhường cố nhiên là tốt, nhưng nếu quá khách khí lại biến thành giả tạo. Nói một cách thành thật, cứ theo ta thấy hiện nay có bốn người xứng đáng gọi là thiếu niên hào kiệt, người quyết không thua một ai cả, ấy là chưa nói về bản lĩnh người còn hơn cả ba người kia nữa, làm sao có ai đánh được tương đương Quan Đông đại hiệp Úy Trì Quýnh? Hàn Uy Vũ nổi tính hiếu kỳ, hỏi:

- Lãnh đại ca, theo đại ca có bốn vị thiếu niên hào kiệt, thế là những ai? Lãnh Thiết Tiêu đỏ ửng mặt vì rượu:

- Người thử đoán xem?

- Trừ Dương huynh đệ đây, anh em nhà họ Kim cũng xứng đáng chứ? Lãnh Thiết Tiêu gật đầu:

- Rất xứng đáng.

Hàn Uy Vũ hỏi tới:

- Thế vẫn còn một người nữa là ai? Hai năm nay ta làm nghề bôn tẩu giang hồ bảo tiêu cho thiên hạ, đâu có thấy ai xứng đáng là thiếu niên hào kiệt? Lãnh Thiết Tiêu cười ha hả:

- Đó chính là nhị công tử của Giang đại hiệp tên gọi Giang Thượng Vân, rất đáng xứng danh thiếu niên hào kiệt, người không biết người này ư? Hàn Uy Vũ kinh ngạc:

- Nhưng vị Giang nhị công tử này đã xuất thế hành hiệp đâu? Ta chỉ biết có trưởng tử của Giang đại hiệp là Giang Thượng Phong, nhưng Giang Thượng Phong đã trên dưới ba mươi tuổi, không thể gọi là “thiếu niên” được nữa! Lãnh Thiết Tiêu nói:

- Nhị công tử Giang Thượng Vân mới xuất thế hành hiệp có chưa đầy ba tháng nay mà đã làm một chuyện chấn động võ lâm rồi đó!

- Việc gì mà chấn động võ lâm?

- Hàn tổng tiêu đầu chắc hẳn biết Đặng lão tiêu đầu của Long Tường tiêu cục ở Phúc Châu chứ?

- Dương nhiên là biết, lão là lãnh tụ của các tiêu cục ở miền Nam, khi ta mới vào chốn giang hồ thì lão đã nổi tiếng rồi. Trước đây nhiều năm, ta có một lần qua Phúc Châu, được lão khoản đãi rất tử tế, chỉ vì Nam Bắc quá xa xôi nên gần đây cũng ít có dịp nghe tin lão.

Nghe rằng năm nay lão đã quá lớn tuổi rồi không kham nổi việc coi sóc tiêu cục nữa!

- Ba tháng trước, lão bảo tiêu qua vùng Xuyên Tây, bị một tên độc hành đại đạo cướp tiêu đó!

- Hà, tên độc hành đại đạo là ai vậy?

- Là một tên phản đồ của Thiếu Lâm phái, khi ở trên Thiếu Lâm Tự y có pháp hiệu là Giám Toàn, khi hoàn tục y lấy tên là Cát Hồng.

Hàn Uy Vũ thất kinh:

- Nghe nói Cát Hồng được chân truyền Phong Ma trượng pháp của phái Thiếu Lâm, Đặng Tường đã già rồi làm sao đối phó nổi? Cứ theo ta biết, lão có bốn vị tiêu sư rất đặc lực, trong ấy có một người chính là đại đệ tử của lão, không biết lần bảo tiêu ấy có ai đi theo chăng?

- Kỳ lạ là lần bảo tiêu này lão chỉ đem theo độc nhất một người con gái yêu. Cứ theo ta biết thì đây là lần đầu vị Đặng cô nương ấy đi bảo tiêu, vì phụ thân nàng muốn tập cho nàng xuất đạo hành hiệp để sau lần này lão Đặng sẽ bế môn phong đạo, mai danh ẩn tích, ai ngờ lần bảo tiêu cuối cùng này lại xảy ra việc bất thường.

- Rồi sau sự việc ra sao?

- Không ngờ chính Cát Hồng cướp tiêu ấy lại gặp ngay Giang nhị công tử và Phong Ma trưởng pháp của Cát Hồng đã bị nhị công tử hạ gục, Đặng lão tiêu đầu chỉ bị thương nhẹ.

Nghe rằng Cát Hồng tỷ thí nội công, vũ khí đều không bằng thiếu niên vừa xuất đạo là nhị công tử Giang Thượng Vân, sự việc này đương nhiên làm chấn động võ lâm.

Lãnh Thiết Tiêu chấm dứt sau một cái chặc lưỡi:

- Nhưng sự việc này tiếc thay lại chưa dừng ở đây.

Hàn Uy Vũ kinh ngạc:

- Sao vậy? Cát Hồng định tìm cách phục thù chăng?

- Hoàn toàn không đúng. Chuyện tiếp theo như thế này: Đặng lão tiêu đầu vì cảm kích hoàn ân sự cứu tiêu của Giang nhị công tử, lại thấy nhân phẩm võ công siêu tuyệt của y, nên có ý muốn gả con gái yêu cho y, cùng kết thân với nhà họ Giang.

Tiêu Chí Viễn tiếp lời:

- Thế rồi Đặng lão tiêu đầu mới tìm đến Diệp Mộ Hoa là đại đệ tử của Giang đại hiệp nhờ họ Diệp làm ông mai xe duyên giúp.

- Như vậy thì thật là một chuyện tốt đẹp, chắc Diệp Mộ Hoa không nỡ chối từ? Lãnh Thiết Tiêu lắc đầu:

- Chuyện tưởng là tốt đẹp, mà kết quả lại không tốt đẹp chút nào? Diệp Mộ Hoa từ chối ư?

- Chính vậy. Y từ chối liền.

- Tại sao vậy?

- Theo lời truyền thuyết thì họ Giang đại hiệp không muốn cho con trai mình lấy con gái nhà không được môn đăng hộ đối, sau vụ việc này, Đặng lão tiêu đầu vừa giận vừa thẹn đến sinh bệnh.

Đột nhiên Lãnh Thiết Tiêu vừa cười vừa nói như reo:

- Ta có biện pháp này vừa cứu thể diện cho Đặng lão tiêu đầu, vừa khiến đôi bên vui vẻ cả.

Hàn Uy Vũ vội hỏi:

- Xin được nghe rõ hơn.

Lãnh Thiết Tiêu hỏi lại:

- Con gái yêu của Đặng lão tiêu đầu có bao giờ Hàn đại ca được nhìn thấy chưa?

- Trước đây mười năm ta có gặp qua, tuy lúc ấy nàng mới bảy, tám tuổi mà dung mạo đã mỹ lệ ra vẻ một mỹ nhân tương lai rồi. Nghe đồn rằng nàng càng lớn càng đẹp, mọi người đều xưng tán là một cảnh hoa quý của ngành bảo tiêu. Không ít bậc anh hùng hào kiệt đến xin cầu hôn, nhưng Đặng lão tiêu đầu quý con như trân ngọc, đều từ chối cả. Vả chăng, xét về bản lãnh nàng được cha truyền võ nghệ, tuy so với Cát Hồng chưa đủ công lực đối đầu, nhưng so với nhiều người khác cũng ít có ai bằng nàng được.

Lãnh Thiết Tiêu cười lớn:

- Tốt lắm, ta sẽ vì Đặng lão tiêu đầu làm mai cho một chỗ thật tốt.

- Ở gần đây thôi.

Hàn Uy Vũ hoảng nhiên tỉnh ngộ cười rằng:

- Ta thật là hồ đồ, Dương huynh đệ ở cạnh đây mà ta nghĩ không ra! Lãnh Thiết Tiêu chậm rãi:

- So về tài nghệ thì Dương huynh đệ quyết không kém Giang nhị công tử, mỗi lương duyên này nếu Hàn đại ca tác thành thì chắc chắn sẽ nên! Hàn Uy Vũ mừng rỡ quay sang Dương Hoa:

- Dương huynh đệ chắc chưa hứa hôn với ai chứ? Ý của người ra sao? Dương Hoa đỏ bừng cả mặt, chàng ấp úng:

- Đa tạ nhị vị tiền bối có lòng yêu, nhưng... nhưng...

Hàn Uy Vũ cắt ngang:

- Nhưng sao? Đặng cô nương tài mạo song toàn, ta nghĩ khó tìm ai hơn được.

Chàng áp ứng tiếp lời:

- Tiểu diệt còn quá trẻ, nhị vị sư phụ sống chết ra sao chưa biết, sao... sao... có tâm trí đâu nói tới việc hôn nhân...

Hàn Uy Vũ xụ mặt:

- Thế lẽ người không tìm được sư phụ thì không bao giờ lấy vợ ư? Chàng đáp:

- Xin Hàn tổng tiêu đầu nguyên lượng, tiểu diệt có phần khó nói... không dám tuân mệnh...

Tổng Đăng Tiêu đoán rằng chàng chưa gặp được thân phụ, chưa dám bàn đến chuyện hôn nhân, nên ha hả cười lớn:

- Nam nhi chí ở bốn phương. Dương huynh đệ chắc sợ mình chưa có nhà cửa nên chưa dám nhận lời. Mạnh Nguyên Siêu là bạn thân thiết của sư phụ y. Ta cho rằng câu chuyện hôn nhân này mai đây sẽ do Mạnh Nguyên Siêu quyết định là tốt hơn hết. Lãnh Thiết Tiêu đang trong cơn vui, gật đầu:

- Phải lắm, vậy là tốt nhất.

Hàn Uy Vũ nhìn Dương Hoa cười cười:

- Ta hỏi thật Dương huynh đệ nhé, chưa có ý trung nhân chứ? Chàng đành gượng gạo đáp:

- Không, vâng... chưa...

Tổng Đăng Tiêu nói

- Dương huynh đệ còn bé lắm, ta từng đùa giỡn với y, ta biết điều khó nói của y rồi, còn ý trung nhân thì làm sao có được? Câu nói ấy của Tổng Đăng Tiêu chấm dứt câu chuyện về hôn nhân của chàng. Tất cả chuyển sang chuyện khác.

Tổng Đăng Tiêu tự tin “biết điều khó nói của y rồi”, nhưng thực ra chẳng biết gì cả, Hàn Uy Vũ cũng vậy, họ đâu thể ngờ được chính là vì chàng đã có ý trung nhân.

Đêm ấy, rượu đã ngà ngà say, nhưng Dương Hoa không thể nào chợp mắt nổi, chàng trằn trọc mãi trên giường. Bên ngoài song cửa vàng trắng sáng vàng vặc vặc như hình ảnh điều động của Kim Bích Y. Trong lòng chàng, Kim Bích Y giống như vàng trắng sáng trên cao ấy, cao đến độ khó mà với tới.

Chàng cứ trằn trọc lan man với ám ảnh bởi chuyện của chàng và Kim Bích Y. Mộ Diệp Hoa cự tuyệt không chịu làm mai cho Giang Thượng Vân vì một lẽ rất giản dị: Y biết Giang nhị công tử đã có ý trung nhân rồi. Mà ý trung nhân của họ Giang là ai nếu không phải chính là sư muội Kim Bích Y?Ồ, Hàn Uy Vũ thật là hồ đồ chẳng biết được chuyện ấy. Mà ta cũng cực hồ đồ không kém, Dương Hoa cười đau khổ, tại sao ta không nghĩ đến sự tình là tuy ta rất ưu ái nàng, nhưng nàng lại ưu ái người khác thì sao? Thân phận ta lấy gì để so sánh được với người ta? Người ta là môn đăng hộ đối, còn nhà ta thế nào? Thân phụ người ta khắp thiên hạ đều biết tiếng là đại hiệp, còn thân phụ ta bị giới võ lâm khinh miệt. Tuy không bằng người ta về bất cứ phương diện nào, nhưng Kim Bích Y đối với ta thật là một phiến nhu tình khiến tâm hồn ta phiêu hốt lãng đãng.Ồ, hai chữ duyên phận thật là khó lý giải. Ai cũng tưởng họ Giang và họ Kim, hai nhà kết duyên với nhau thật là thuận lợi hoàn hảo, nhưng tại sao Bích Y lại không bằng lòng? Hoặc là nàng chỉ ưu ái với ta chăng? Hay là ta chính là người phá hoại mối lương duyên của nàng? Hiện tại nàng còn quá trẻ có thể chưa có ý thức để ưu ái với Giang nhị công tử, mai này ở gần nhau, tâm tình sẽ dần dần biến đổi.

Ồi! Từ nay ta có nên gặp nàng nữa không? Nghĩ ngợi lan man đau khổ suốt đêm, bỗng chẳng mấy chốc mà trời đã sáng.

Theo ý định của hai vị đầu lĩnh họ Lãnh và họ Tiêu, sáng nay Dương Hoa theo Hàn Uy Vũ bảo tiêu qua Ngạc Khắc Chiêu Minh rồi thuận đường tới Lạp Tát tìm Mạnh Nguyên Siêu.

Trước khi đi, Tiêu Chí Viễn dặn Hàn Uy Vũ:

- Hàn đại ca, mấy ngày hôm trước có Kim Bích Sơn, con trai của Kim đại hiệp ghé đây nhờ ta đến Ngọc Khắc Chiêu Minh tìm em gái là Kim Bích Y về nhà theo lệnh Kim đại hiệp, đại ca nhớ tìm giúp ta nhé! Hàn Uy Vũ hỏi:

- Nếu tìm được thì ta sẽ nói ra sao?

- Cứ bảo Kim cô nương về đây vì chỉ vài ngày nữa Kim thiếu hiệp sẽ quay lại đây đợi em gái để cùng về nhà đó.

Hàn Uy Vũ nhận lệnh, cùng Dương Hoa lên đường.

Trên đường đi bình an vô sự và cũng nhờ có Hàn Uy Vũ nói chuyện kể các giai thoại trên cõi giang hồ, nên chàng cũng khuây khỏa được phần nào.

Mấy hôm sau, họ đã đến Chiêu Hóa, thủ phủ của Ngọc Khắc Chiêu Minh.

Ngọc Khắc Chiêu Minh là một địa khu đa số dân du mục sinh sống, chỉ có phủ là đóng tại trên một vùng thảo nguyên, là nơi tụ cư của khá nhiều chủng tộc khác nhau. Hầu hết họ đều ở trong những lều bằng vải bạt nhỏ bé chỉ có một kiến trúc lớn nhất, uy nghi nhất là ngôi chùa Lạt Ma giáo, sau đó đến cung điện của thổ vương. Gọi là cung điện, thật ra đó cũng là một kiến trúc bằng đất và gỗ.

Ngoài chợ, đa số là thương điểm bằng những lều bạt có thể di động dễ dàng.

Hàn Uy Vũ và tiêu đội vừa đến Chiêu Hóa đã được vị thổ vương ở đây tiếp đãi rất long trọng và ngay chiều hôm đó mở đại yến mời cả đoàn bảo tiêu đến. Riêng Dương Hoa chàng lấy cớ đường xa mệt nhọc, xin được từ chối, thăm nghĩ trong bụng, chàng có ý định một mình đi tìm Kim Bích Y.

Chiều hôm ấy, khi mọi người đã đến cung điện của thổ vương, một mình Dương Hoa lững thững ra đường.

Ở vùng này rất ít người biết tiếng Hán, nên chàng rất khó khăn khi hỏi thăm. Thỉnh thoảng chàng gặp được một vài thương nhân biết tiếng Hán thì ai nấy đều trả lời chưa hề thấy người theo mô tả hình dạng của chàng.

Chàng cứ lan man, bất ngờ đã đến một nơi bán ngựa lúc nào không biết. Mấy hôm nay đi nhờ xe của Chấn Viễn tiêu cục, nhưng mai đây chia tay họ, chắc chàng phải tìm riêng một con ngựa để tiện hành trình. Nhân nghĩ vậy chàng quan sát bầy ngựa và nhìn thấy một tuần mã có sắc hung đỏ. So với bạch mã của Kim Bích Y, có lẽ con ngựa này không bằng, nhưng nó cũng đáng là một con ngựa tốt nhất trong bầy ở đây.

Đang dừng dằng giá cả với người chủ ngựa, bỗng thoáng qua ngoài đường có bóng một con bạch mã vụt qua rất mau lẹ về hướng thảo nguyên.

Chàng ngã giá mua ngay con ngựa sắc đỏ ấy. Người bán thấy chàng là người Hán nên đặc biệt ưu ái tặng thêm chàng một roi ngựa đẹp tuyệt.

Dương Hoa lên ngựa ra roi.

Ngựa chạy quả là không ngoài dự định của chàng, thoáng chốc bốn vó của nó đã dẫm lên lớp cỏ mọc như nhung của thảo nguyên mênh mông.

Chàng chạy có đến mười dặm vẫn chưa gặp một nhà, một bóng dân chăn nuôi nào giữa thảo nguyên và cũng không có dấu hiệu nào cho biết có Kim Bích Y lẫn quần trong vùng này. Chàng nghĩ thầm: “Con tuần mã này quả nhiên là rất tốt, chạy đã hơn mười dặm mà vẫn chưa mệt mỏi. Giờ này mặt trời sắp lặn, sợ ta không còn về kịp nữa rồi!” Chàng vẫn nuôi hy vọng ở phía trước mặt sẽ có người và lều để xin nghỉ tạm ngụ qua đêm nên cứ đi tiếp.

Dương Hoa hít sâu một luồng chân khí cao giọng ngâm to: “Hải nội tồn tri kỷ Thiên thai nhược tỷ lân” Đó là hai câu thơ mà ngày trước trong khách điểm nhờ nó chàng đã gặp lại Kim Bích Y, bây giờ giữa thảo nguyên bạt ngàn, chàng vận dụng thuật Truyền Âm Nhập Mật ngâm to lên tưởng đến rất xa cũng có thể nghe tiếng.

Nhưng giữa thảo nguyên mênh mông chỉ nghe dội lại âm thanh của chính chàng. Chàng thất vọng nghĩ thầm: “Chắc là không gặp nàng nữa rồi. Hỡi ôi, chân trời góc bể biết đâu mà tìm?” Chàng giục ngựa đi mau hơn, ước vọng sớm tìm thấy một căn lều của dân du mục nào đó sẽ hỏi thăm, trong bụng chàng lại dùng dằng: “Vô luận là thế nào, ta cũng cần phải gặp nàng lần nữa”. Chàng lại ngâm hết khẩu độ âm thanh: “Hải nội tồn tri kỷ Thiên thai nhược tỷ lân Vô vi tại kỳ lộ Nhi nữ cộng triêu cân” Bất ngờ chàng đã lạc đến một vùng gò đất và bỗng nhiên nghe bên tai có tiếng vó ngựa lộp cộp, tiếng rất nhỏ nhưng đã như viên sỏi ném xuống mặt hồ, khiến chàng mừng rỡ, càng giục ngựa tiến tới.

Ngựa vượt qua vùng gò đất, thoát đã ra tới chốn bằng phẳng, thấp thoáng thấy trước mặt một người một ngựa đang thơ thẩn. Quả nhiên là một con bạch mã và người ngồi trên ngựa là một nữ tử. Dương Hoa thúc ngựa vọt tới vượt vằn, nhìn rõ sau lưng đúng là nữ nhân mặc bộ y trang diễm ảo.

Khi chia tay với chàng, Kim Bích Y cải trang mặc bộ quần áo nam nhân, nhưng bây giờ lại là quần áo của nữ nhân. Chàng suy đoán: “Phong tục ở miền biên tái này, nam cũng như nữ. Nhưng một thân một mình cưỡi ngựa nơi hoang dã thế này rất kỳ chuyện cải trang đặc biệt dễ khiến người ta chú ý, nên Bích Y không dám mặc nam trang là đúng”. Chàng nhất định mỹ nhân này không thể là ai khác ngoài Kim Bích Y. Chàng dừng ngựa sau lưng nữ nhân tiếp tục ngâm to bài thơ: “Hải nội tồn tri kỷ Thiên thai nhược tỷ lân” Nhưng lạ lùng thay, nữ nhân tiếp tục cho ngựa bước đi chậm chậm không hề quay đầu ngựa lại.

Dương Hoa không thể dừng được, gọi to:

- Có nhìn thấy ta không? Ta là Dương Hoa đây. Đợi ta một chút, ta đi tìm nàng đây! Nữ nhân nghe có tiếng người giạt cương cho ngựa đứng lại, chàng vọt ngựa lên, thoáng chốc đã vượt qua mặt nữ nhân.

Nữ nhân hốt nhiên gần tiếng:

- Cuống đồ lớn gan thật, chưa biết sự lợi hại của cô nương hay sao? Một tay kéo dây cương, còn một tay phản thủ phóng ra ba ngọn phi tiêu.

Dương Hoa không ngờ Kim Bích Y lại phóng phi tiêu vào chàng, nên trong chớp mắt ngã người ra.

Cũng may võ công chàng vào hạng thượng thừa, nên dù bị tập kích rất đột ngột, bản năng cũng đã kịp phản ứng. Chàng hơi nghiêng thân, tránh được phi tiêu thứ nhất rồi phát ống tay áo đánh rơi phi tiêu thứ hai, còn phi tiêu thứ ba bị chàng kẹp vào giữa hai ngón tay.

Lúc ấy chàng mới kịp nhìn rõ mặt nữ nhân, chỉ thấy mắt hạnh mày ngài, má hồng môi thắm, vẻ kiều mỹ yếu điệu vẫn không che nổi phong tư hào kiệt của nàng, nhưng nữ nhân rõ ràng không phải là Kim Bích Y.

Phi tiêu phóng ra không trúng, nữ nhân phần nộ giờ cao roi ngựa quát thẳng vào người chàng. Dương Hoa dùng mũi phi tiêu đang cầm đưa thẳng ra vệt hằn roi ngựa của nàng sang một bên, mở lời trước:

- Xin tạ lỗi, ta... ta đã nhận lầm người! Thiếu nữ ho một tiếng nhỏ:

- Người từ Chiêu Hóa xa xôi chạy theo ta đến đây, rồi mới nói là nhận lầm người thôi ư? Mày liễu hơi xụ xuống giận dữ nói:

- Ta thấy ngươi có ý muốn thử công phu ta chứ gì? Có thể ta không đánh hơn ngươi được, nhưng cũng không là trò đùa của ngươi đâu! Dương Hoa nhìn thấy thiếu nữ giận dữ, không muốn làm nàng giận thêm, liền nhún nhường:

- Xin cô nương thứ lỗi cho tôi, thực tình tôi nhìn lầm. Tôi có một vị bằng hữu cũng gần giống cô nương, cưỡi ngựa cũng trắng như cô nương, nên mới có cố sự...

Dường như thiếu nữ nổi tính hiếu kỳ, hỏi liền:

- Cô nương ấy tên gì người có thể nói cho ta biết được không? Chàng đáp ngay:

- Nàng tên Kim Bích Y.

Thiếu nữ giật mình:

- Kim Bích Y? Nàng... nàng là...

Chàng trả lời rất thành thật:

- Nàng là con gái của đại hiệp Kim Trục Lưu. Cô nương, cô nương biết nàng ư? Thiếu nữ ngúng nguẩy:

- Không quen biết.

Nhưng rồi lại hỏi tiếp:

- Người là gì của Kim Trục Lưu? Không đợi chàng trả lời, nàng cười lạnh lẽo:

- Nếu là bằng hữu của con gái người ta, chắc người phải là môn sinh hoặc bạn vong niên? Hừ, Kim đại hiệp, Giang đại hiệp, toàn là những thượng đỉnh võ lâm, thế mà mấy ngày trước bọn môn nhân đệ tử của họ đem người khác ra mà làm trò tiêu khiển! Dương Hoa nghe một tràng dài của thiếu nữ, hình như thiếu nữ vừa khâm phục Kim Trục Lưu vừa giận oán họ Kim, chàng cứ ngây người ra không biết đối đáp ra sao. Thiếu nữ cau có:

- Người tự nhiên đến đây nhận lầm ta, bây giờ lại đứng thộn mặt ra đó làm chi? Chàng tỉnh người quay vội đầu ngựa, nói:

- Xin tạ lỗi đã làm phiền cô nương. Ta sẽ quay về, mời cô nương cứ đi.

Chàng định giục ngựa nhưng thiếu nữ gọi giật:

- Chậm đã.

Chàng gò cương:

- Còn chuyện gì nữa? Thiếu nữ nhỏ giọng:

- Trả cho ta chiếc phi tiêu đã.

Thì ra chàng vẫn còn cầm trên tay một chiếc phi tiêu, chàng cũng chẳng muốn giữ làm chi, nhưng trước khi trả chàng cúi nhìn phi tiêu liền chú ý tới một con rồng nhỏ chạm trên đó và ở cán phi tiêu có khắc hai chữ “Long Tường” rất nhỏ.

Dương Hoa động tâm, chàng bắt giác thất thanh:

- Té ra cô nương là ái nữ của Đặng lão tiêu đầu ở Long Tường tiêu cục đây ư? Thiếu nữ diện mạo thay đổi hỏi lại:

- Nếu đúng thì sao? Dương Hoa đáp:

- Chẳng sao cả. Lệnh tôn đã khỏe chưa? Nghe khẩu khí của chàng, tựa hồ chàng cũng biết phụ thân của nàng đang lâm bệnh, bất giác nàng thác dị nói:

- Người mà cũng biết gia gia ta ư? Sao người quan tâm tới bệnh tình của người thế?

- Ta từng có lần nghe hai vị bằng hữu của ta nói qua sự tình của lệnh tôn, trong ấy có một vị hình như là bằng hữu của lệnh tôn, dĩ nhiên rất quan tâm đến lệnh tôn.

- Họ là ai thế? Thiếu nữ đã đổi thái độ, nàng yếu điệu xuống ngựa mặc cho con bạch mã tự động tìm đi ăn cỏ. Nàng thay đổi thái độ, ôn hòa hơn, cũng phải vì dù sao chàng cũng có bạn đã từng biết phụ thân nàng.

Dương Hoa cũng xuống ngựa, trong lòng cũng nảy sinh nghi vấn: “Quả nhiên đúng là con gái của Đặng lão tiêu đầu, nhưng Long Tường tiêu cục tại đất Phúc Châu xa xôi, nàng việc gì mà phải đến tận đây có một mình?” Thiếu nữ mặt ửng hồng, nói rất nhẹ:

- Lúc này ta dùng phi tiêu đánh người, người đừng giận ta nhé.

Chàng nhũn nhặn đáp:

- Ta quá hấp tấp nên nhận lầm người, cô nương không giận là quý rồi. Xin cho được thỉnh giáo phương danh cô nương. Ta họ Dương tên Hoa.

Thiếu nữ mặt càng đỏ bừng, uyển chuyển đáp:

- Ta gọi là Đặng Minh Châu. Dương đại ca, hãy nói hai vị bằng hữu là ai vậy?

- Lãnh Thiết Tiêu và Hàn Uy Vũ.

Vừa nghe tên hai người đó, Đặng Minh Châu không ngăn nổi kinh ngạc và lộ vẻ nửa tin nửa ngờ:

- Người gặp họ ở đâu? Tại sao họ lại biết tin tức của gia đình ta mau đến như vậy? Nên biết tên của Lãnh Thiết Tiêu và Hàn Uy Vũ nổi tiếng ai cũng biết, còn tên của Dương Hoa nàng chưa nghe qua bao giờ, có nghi ngờ chàng cũng là hợp lẽ. Chàng đáp:

- Ta không dám nhận là bạn bè của các đại danh ấy, bất quá ta có dịp may giúp họ ít việc nhỏ nên được họ coi ta là người nhà.

- Bọn họ có kể việc gia đình ta bị cướp tiêu mấy tháng trước chứ?

- Cũng có.

- Không ngờ tin tức đi mau và xa đến vậy.

- Ấy là do cách đây không lâu có đệ tử của Giang đại hiệp ở Xuyên Tây là Diệp Mộ Hoa sai người đến liên lạc với Thiết Tiêu đúng vào dịp tôi và Hàn Uy Vũ có mặt ở tại Sài Đạt Mộc.

Nghe câu ấy, Đặng Minh Châu đột nhiên có vẻ xấu hổ, mặt mày đỏ ửng lên, trong bụng hoang mang sợ chuyện cha mình nhờ Diệp Mộ Hoa làm mai cho việc hôn nhân của mình đã bị tiết lộ. Nàng vẫn cho chuyện bị từ chối nhân duyên là một chuyện sỉ nhục đối với mình.

Dương Hoa nhìn vẻ biến đổi trong gương mặt nàng, đoán biết được lòng nàng nên đổi câu chuyện:

- Hàn Uy Vũ từ khi biết được tình trạng của lệnh tôn, rất muốn ghé thăm, tiếc vì đường xa, nên chưa có dịp. Không ngờ hôm nay lại gặp cô nương đến đây.

- Thế Hàn tổng tiêu đầu đang ở đâu?

- Đang ở Chiêu Hóa vì tiêu đầu phải mang thuốc men đến Khắc Chiêu Minh. Cô nương muốn gặp tiêu đầu chăng? Nàng phân vân chưa quyết định:

- Rất muốn, tiếc vì ta đang có một việc riêng, chưa tiện, chắc phải đợi dịp khác.

Chàng không tiện hỏi việc riêng là việc gì, đành nói:

- Đáng tiếc thật, tình trạng hiện nay của lệnh tôn ra sao, cô nương cho ta biết để ta nói lại với Hàn tổng tiêu đầu được chăng?

- Đa tạ sự quan tâm của Hàn tổng tiêu đầu, bệnh của gia phụ vẫn chưa thuyên giảm, tiêu cực của chúng ta phải đóng cửa rồi.

Chàng kinh ngạc:

- Vì sao vậy? Nàng thử dài:

- Gia phụ thọ thương uất ức nên bệnh ngày càng nặng. Hà, người muốn phong đao tránh bước giang hồ.

Dương Hoa nghĩ thầm: “Chắc còn tại việc bị nhà họ Giang từ hôn nữa, nhưng đây là việc của nàng, ta không nên hỏi nữa!” Chàng tần ngần định cáo từ nàng, bỗng có tiếng người hô hoán từ xa phóng ngựa như bay đến. Bỗng chốc đã có hai người cưỡi ngựa đến trước mặt chàng. Đó là một người tướng mạo khá dữ tợn, tuổi độ trung niên và một hòa thượng mập béo, hai tai to như hai cánh quạt.

Vừa trông thấy hai người ấy, Đặng Minh Châu tái hân sắc mặt, tay rút liền song đao.

Dương Hoa thẳng thốt hỏi:

- Hai người này là ai? Trung niên mặt dữ tợn nhảy xuống ngựa cười ha hả:

- Đặng gia tiểu thư, ta biết cha con tiểu thư muốn tránh ta, rất tiếc lại gặp ta ở đây.

Té ra đây là tên đã cướp tiêu nhà họ Đặng ở Xuyên Tây, chính là tên Cát Hồng. Đặng Minh Châu không nói không rằng, còn tên hòa thượng béo mập hỏi:

- Còn tên tiểu tử này có phải là Giang Thượng Vân? Cát Hồng cười khinh bạc:

- Ta cũng hy vọng gã là Giang Thượng Vân, rất tiếc không phải. Ha ha, người đời thường nói mười cô con gái thì hết chín cô có tính trăng hoa thật là quá đúng. Ha ha, Đặng gia tiểu thư mới đổi tình nhân nữa à? Mặt Đặng Minh Châu đỏ gay như một cục than hồng, quát;

- Ác tặc, ta quyết liều cùng ngươi! Cát Hồng cười lạnh lùng:

- Đặng tiểu thư, tên tình nhân mới này sợ không bảo vệ nổi tiểu thư như Giang Thượng Vân đâu! Tiểu thư muốn liều cùng ta, e rằng chỉ uống đời hoa thôi! Vừa nói, y vừa giơ cao thiên trượng đập vào một hòn đá lớn vỡ vụn:

- Ôi! Nếu tiểu tử không có can đảm bảo hộ hoa đẹp thì ta sẵn sàng thông cảm cho chạy đi trước đó! Chúng ta hôm nay chỉ cần bắt Đặng gia tiểu thư thôi! Dương Hoa bước tới cúi mình trước Minh Châu như không nhìn thấy bọn Cát Hồng:

- Đặng cô nương, cô nương cứ lên ngựa về trước, để mấy người này cho ta.

Hòa thượng béo mập cười khe khẽ:

- Tiểu tử này có can đảm đấy! Y đòi để bọn ta cho y làm gì? Giọng nói của gã rất cuồng ngạo, hiển nhiên chẳng xem Dương Hoa ra gì.

Dương Hoa cao giọng:

- Ta thấy bọn bay thật vô lý cần rở, tiêu cục người ta đã vì bay đóng cửa rồi, bây giờ còn muốn gì nữa? Cát Hồng liếc qua một cái, giọng cứng rắn:

- Ta đã nói rồi, ta muốn bắt Đặng tiểu thư! Vừa kịp dứt lời, Dương Hoa đã xoay người nhanh như chớp đến gần bên gã, miệng quát: “Cầm lại”, tay vươn ra. Chỉ nghe một tiếng “Bốp”, miệng gã đã bị ăn một cái tát của chàng.

Cùng với lúc đó, tên hòa thượng béo mập xuất thủ chụp lấy Đặng Minh Châu, khi nàng vừa định leo lên ngựa. Nàng chỉ kịp nghe sau lưng mình có tiếng gió, trảo pháp của hòa thượng đã chụp xuống.

Nhưng cũng chính lúc tên hòa thượng chụp vào lưng nàng, thì sau lưng gã cũng vừa nghe tiếng gió. Ba đồng tiền đang vùn vụt bay về phía các huyệt đạo sau lưng gã. Nguyên vì trong chớp mắt, Dương Hoa chưa thể cứu kịp Minh Châu khi chàng đang bận trừu trị Cát Hồng, nên vội vàng bắn ra tiền đồng nhằm vào hòa thượng tập kích.

Gã hòa thượng không phải tầm thường, một tiếng “cạch” đồng tiền thứ nhất bị gã đánh rơi, gã cấp tốc nằm rạp xuống theo thế Lân Lư Dã Khổn tránh đồng tiền thứ hai nhưng đồng tiền thứ ba đánh trúng vai trái gần huyệt Kiên Tĩnh của gã. Tuy không trúng vào huyệt Kiên Tĩnh nhưng bên vai trái của gã cũng đau thốc phải rên lên một tiếng.

Thế là chỉ trong nháy mắt, tên hòa thượng bị đánh trúng, còn Cát Hồng bị tát rụng hai cái răng cửa.

Thực ra công lực của Cát Hồng không phải kém cỏi, chỉ vì gã quá khinh thị chàng là tiểu tử vô danh, nên chưa kịp đề phòng, không ngờ bản lãnh của chàng còn có phần lợi hại hơn cả bọn đệ tử của Giang Hải Thiên nữa.

Khi còn ở Thạch Lâm, Dương Hoa đã tinh luyện khinh công, nên thoáng chốc gã nhìn thấy chàng đang ở trước mặt đã biến ra sau lưng từ lúc nào, đang thấy ở bên trái thoáng đã qua bên phải, lấp loáng qua lại như chong chóng, khiến gã kinh hoàng phải kéo thiên trượng về che kín thân hình, chỉ sợ bị đòn bắt ngờ.

Cát Hồng lùi lại ba bước, hít dài luồng chân khí rồi thủ pháp biến thành mau như điện, rống lên một tiếng cực lớn, thiên trượng đảo lộn nhắm hướng Dương Hoa, chàng đưa kiếm lên đỡ thiên trượng.

Càng giận, Cát Hồng càng phát huy công lực, gã luôn miệng mắng chửi:

- Tiểu tử, ta không nghiền nát xương cốt người được, thề không làm người.

Kiếm và thiên trượng đụng nhau rất dữ dội.

Thiên trượng vốn tròn nên phát ra những tiếng gió rít rất lớn, trong vòng vài trượng cát bay gió chạy vì uy lực của nó. Dương Hoa nhẹ nhàng phát kiếm, nhưng không khống chế được. Chớp mắt hai bên đã đánh trả

đến mười chiêu, cứ mỗi lần kiếm phạt vào thiên tượng lửa xẹt ra bốn phía là thiên tượng bị mẻ một miếng nhỏ, nhưng thiên tượng này của Cát Hồng nặng đến sáu mươi bảy cân, dù bảo kiếm có sắc bén đến đâu cũng khó mà chém gãy được. Mấy lần dụng kiếm vào thiên tượng tuy Dương Hoa có chiếm phần thượng phong, nhưng hổ khẩu cũng chấn động đau ngấm ngấm. Chàng nghĩ thầm: “Phong Ma Trương của Thiếu Lâm Tự quả nhiên là lợi hại, thảo nào con trai của Giang đại hiệp phải để y chạy thoát, không đả thương y được”.

Riêng Cát Hồng càng đấu càng hăng như đã nổi cơn sát tính lên.

Cát Hồng vốn là tay võ công đại gia, Phong Ma Trương của y thoát nhìn tướng không có chương pháp gì nhất định, nhưng kỳ thực chương pháp của nó quá ảo diệu, may nhờ kiếm pháp của Dương Hoa lại càng quá ư biến dị nên dù kiến thức võ học của y có sâu rộng đến mấy, cũng không thể nào hiểu được. Đánh một lúc, trong bụng Cát Hồng đã lấy làm kinh hoảng nghĩ thầm: “Tên tiểu tử này quả là khó chế phục, nhưng chắc chắn Bạch Sơn sư huynh sẽ thắng con bé kia, đợi đến lúc ấy cả hai cùng hợp sức may ra mới hạ được thằng này!” Cát Hồng đoán không sai, tên hòa thượng béo mập tuy bị trúng một đồng tiền của Dương Hoa nhưng vẫn chiếm thế thượng phong so với Đặng Minh Châu. Hòa thượng này vốn tên là Bạch Sơn, tuy không phải là đệ tử của phái Thiếu Lâm, nhưng võ công rất cao cường, so với Cát Hồng còn có phần hơn.

Gã sử dụng một giới đao chém vào người Minh Châu, còn nàng sử dụng song đao một dài một ngắn, trường đao dùng để tấn công, đoản đao dùng để phòng thủ.

Song đao đấu với giới đao của hòa thượng lúc đầu có thể ngang tay, nhưng dần dần yếu hẳn đi. Bỗng Bạch Sơn la lên: “Trúng!” rồi nghe một tiếng “choeng” rất lớn, trường đao của Đặng Minh Châu đã bị giới đao của gã đánh rơi xuống đất.

Gã cười rất nham nhở:

- Ta tuy xuất gia, nhưng vẫn còn thương hương tiếc ngọc, cô nương rất xinh đẹp, nếu ta đả thương cô nương, phá hoại nhan sắc của cô nương thì thật đáng tiếc. Đặng cô nương, ta khuyên cô nương nhận chịu đầu hàng ta, ta sẵn sàng tha cho! Đặng Minh Châu bĩu môi:

- Cứ xem bảo đao cô nương đây đã.

Nàng múa đoản đao còn lại trên tay tấn công liền.

Dương Hoa liếc thấy tình hình nguy cấp của nàng, đang ở thế thượng phong, chàng liền quyết định dùng sát thủ. Lúc ấy Cát Hồng vừa hoành ngang thiên tượng, chàng đột nhiên biến chiêu Tảo Địa Phạt Thông, thân hình nhấc hẳn lên vận dụng công lực đưa ngang kiếm lên đầu tượng bổ xuống, mượn lực của đối phương đánh đối phương, người chàng cong như một cây cung sắp bắn tên ra. Kiếm đưa chớp nhoáng, Cát Hồng chỉ kịp nghe lạnh toát da đầu, hồn phi phách tán. Thì ra Dương Hoa đã dùng kiếm chuyển thế rất mau, phạt rụng nửa mái tóc của y. Cát Hồng nguyên là một hòa thượng mới hoàn tục, nuôi tóc vừa dài ra đã bị chàng biến thành lão trọc.

Chiêu kiếm này Dương Hoa đã đạt tới mức cực kỳ mau lẹ trong Vô Danh kiếm pháp, ra ngoài cả dự liệu của đối phương, vì lúc ấy thân hình của chàng vẫn còn lơ lửng trên không, kiếm hạ xuống tức thì phạt ngang đỉnh đầu của y, y đang hoảng hốt kiếm lại chuyển liền sang chiêu thứ hai, đẩy y vào thế cực kỳ nguy hiểm. Nếu kiếm của chàng hạ thấp xuống chút nữa chắc chắn sẽ lột hết da đầu của y rồi.

Cát Hồng đưa tay lên vuốt cái đầu trọc của mình, trong lòng kinh hoảng không còn chút nhuệ khí nào nữa, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Dương Hoa quay lại chính là lúc gã hòa thượng béo mập đang một tay xuất trảo công định đoạt nốt đoản đao của Đặng Minh Châu còn giới đao của gã chặn đường rút lui của nàng. Trong tình thế rất nguy cấp, đoản đao vẽ một vòng nhỏ quanh người, đoản đao phạt vòng chém rách ống tay áo của hòa thượng, nhưng đoản đao của nàng lập tức bị gã đoạt lấy.

Dương Hoa hét lên:

- Dừng tay lại! Tiếng dứt người cũng đến nơi, đầu kiếm chàng đã đâm tới, nhưng trảo của gã hòa thượng đã chộp trúng Đặng Minh Châu, lập tức xoay vòng biến nàng thành cái khiên đỡ kiếm.

Gã không ngờ kiếm chiêu của chàng lại mau lẹ kỳ dị đến thế, đầu kiếm chàng dường như đã trúng nòng, bỗng nhiên chệch đi đâm xéo qua chỉ cách yết hầu gã độ nửa gang tay, gã tái mặt buông nòng ra, nòng ngã người rơi ngay vào trong lòng Dương Hoa.

Gã hòa thượng thấy đồng bọn đã chạy, lại thấy kiếm chiêu của chàng ảo diệu quá, không dám chần chờ, vội đảo thân một cái đến bên con bạch mã của Đặng Minh Châu, nhảy lên thúc chạy liền, gã còn cố nói một câu vớt vát:

- Không bắt được người thì bắt tạm ngựa vậy.

Đặng Minh Châu gỡ người ra khỏi tay Dương Hoa, mặt hoa đỏ rần lên, ú ớ:

- Tặc hòa thượng đã cướp ngựa của ta rồi.

Con bạch mã của nàng vốn đã được huấn luyện rất kỹ, hình như nó biết hòa thượng béo mập là đối thủ của chủ nhân nó, nên không chịu cất vó. Dương Hoa quát lên:

- Người chạy đi đâu? Thân hình chàng hơi động đã đến bên ngựa.

Gã hòa thượng cuống cuồng giơ liền đoản đao vừa cướp được của Đặng Minh Châu chém nhầu một nhát vào vai ngựa, miếng hét:

- Đồ súc sinh, chạy mau lên! Con ngựa đau quá, lông lên một cái rồi chạy biến, gã vắt lại đoản đao để bắt Dương Hoa phải đỡ lấy không kịp đuổi theo, đành để gã chạy mất.

Dương Hoa cầm đoản đao trao lại cho Đặng Minh Châu. Nàng nhìn vết máu ngựa còn dính ở đầu đao, lòng đau vì thương con vật quý của mình, mắt như có ngấn lệ, chàng phải an ủi:

- Cô nương đừng tiếc làm gì, bạch mã hôm nay tạm giao cho gã giữ, ngày sau ta sẽ đoạt lại. Ha ha, cô nương nhìn tên trọc đầu chạy kia! Cát Hồng vì không có ngựa nên chạy chưa khuất bóng trên thảo nguyên mênh mông, vừa chạy y vừa giơ tay lên xoa cái đầu bóng lưỡng trông rất tức cười.

Đặng Minh Châu bất giác bật cười:

- Dương đại ca, võ công của đại ca quả là tuyệt thế, so với con trai của Giang Hải Thiên và là học trò của đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu còn hơn nhiều. Giang Thượng Vân phải mất gần nửa buổi mới đuổi được Cát Hồng thua chạy, còn đại ca chỉ trong nháy mắt đã gọt đầu được tên ấy rồi! Nghe lời nàng xưng tán mình, Dương Hoa bất giác nhớ đến Lãnh Thiết Tiêu và Hàn Uy Vũ đã từng có ý muốn làm mai cho chàng và {Mất hai trang ###, ###} còn uất ức, hận rằng không thể tự mình đối đầu với địch nhân, không thể sao được, dù có muốn yên thân sợ cũng khó, nên sai ta đến Thiên Sơn cầu cứu một người giúp thân phụ vực dậy bảo tiêu cục.

Chàng hiểu liền. Té ra nàng định đi cầu cứu với Thiên Sơn phái. Nghe nói chưởng môn nhân Thiên Sơn phái là Đường Kính Thiên không kém gì Giang Hải Thiên và Kim Trục Lưu, và cũng có lòng hào hiệp, nhưng trong trung nguyên cũng còn thiếu gì người cao thủ, việc gì phải cầu viện xa xôi nơi biên tái? Hình như đoán được ý nghĩ ấy của chàng, nàng giải thích:

- Gia phụ tuy đã già nhưng tính tình vẫn còn rất cương nghị, tuy rất cần sự giúp đỡ của người khác, nhưng ông không bao giờ muốn nói và thà chết chứ không cầu viện người ngoài. Ông coi sự xin xỏ người ngoài giúp đỡ là một nỗi nhục.

Té ra có lẽ Thiên Sơn phái với nhà họ Đặng có mối thâm tình, chàng hỏi:

- Cô nương quen ai ở Thiên Sơn phái?

- Ta có người tiểu sư thúc là đệ tử của sư tổ rất ham mê võ học, khi sư tổ tạ thế, y xin phép gia phụ ta xuất thể tìm sư phụ mới, do đó đến Thiên Sơn phái cầu học với sư huynh của Đường Kính Thiên.

- Thế lệnh tôn định mời vị sư đệ này về chủ trương tiêu cục ư?

- Vâng, sư thúc vốn có cả cổ phần trong tiêu cục, nên vẫn là người nhà...

- Từ đây đến Thiên Sơn xa có đến vài ngàn dặm, mà bọn Cát Hồng hôm nay bại tẩu chắc gì để yên mãi không? Đặng Minh Châu kiên quyết:

- Ta giống tính gia phụ, đã quyết làm việc gì thì dù có khó khăn cách mấy cũng không bỏ dở.

Dương Hoa nghe nhắc đến địa danh Thiên Sơn, bất giác nhớ đến khi ở trước mộ mẹ chàng ở Tiểu Kim Xuyên, Mậu Trường Phong có nói đến việc chàng còn có một người em trai mẹ chàng gởi lại Thiên Sơn làm môn hạ của Đường Kính Thiên, định nhân dịp này cũng tới Thiên Sơn luôn, nhưng rồi sức nhớ tới chuyện tìm Mạnh Nguyên Siêu trả oán và phải gặp cho được Bích Y nên lại dùng dằng. Đặng Minh Châu không hiểu hết chuyện của chàng, điềm nhiên hỏi:

- Dương đại ca, bây giờ không có ngựa làm sao đến Thiên Sơn cho được... còn đại ca có định về Chiêu Hóa nữa không? Chàng ấp úng:

- Ồ, phải về chứ, nhưng... nhưng...

Nàng cười ngắt lời:

- Đêm nay trăng đẹp quá, thế mà đại ca phải về sớm, vì ở đây làm gì có Kim cô nương? Biết đâu giờ này Kim cô nương lại không ở tại Chiêu Hóa đợi chờ đại ca? Chàng ngơ ngẩn trả lời:

- Đợi một chút trăng lên, ta chia tay cũng không muộn.

Mặt nàng hình như có vẻ gì cay đắng, nàng nói:

- Ta với đại ca bèo nước gặp nhau, đại ca đã ra tay ban ơn cứu ta, thực ta lấy làm thẹn vì mình, nhưng ai biết cho lòng thực của ta? Ta là kẻ nhi nữ trên chốn giang hồ, tuy không lấy làm tị hiềm nhưng biết đâu Kim cô nương khi biết đại ca và ta gặp nhau nơi hoang dã đêm khuya thế này không sinh lòng ghen ghét? Dương Hoa ngơ ngẩn đáp:

- Ồ... ờ... một nam một nữ, dù quang minh chính đại đến mấy cũng bị người hiềm nghi, ấy là ta sợ cho cô nương hơn ta nữa.

Nàng cười buồn bã:

- Vậy chúng ta sớm nên chia tay ở đây.

- Xin tặng cô nương con ngựa của tôi.

- Đại ca không đi ngựa ư?

- Thiên Sơn xa xôi vạn dặm, con ngựa này tuy không bằng con bạch mã cũ, nhưng cũng là loài tuần mã có thể giúp cô nương sớm tới nơi đã định.

Đặng Minh Châu lắc đầu:

- Không, Dương đại ca, ta đâu nỡ nhận ngựa của đại ca? Đang dùng dằng bỗng nhiên có tiếng vó ngựa đập dồn dập phi đến. Dương Hoa kinh sợ:

- Ồ, có người đến đây, chẳng lẽ bọn Cát Hồng quay lại? {Mất hai trang ###, ###}

.....

Bích Y? Không biết hai sư huynh muội đã gặp nhau chưa? Ta sợ rằng y cũng ngờ oan cho ta về mối liên hệ với sư muội của y, thật là tai hại!" Giang Thượng Vân vừa nghe tên Dương Hoa, cũng kinh ngạc cứ nhìn trừng trừng vào chàng, rất lâu mới nói:

- Té ra người chính là Dương Hoa đại ca, từ lâu ta đã nghe tên người rồi! Thấy vẻ đồ kị của Giang Thượng Vân với Dương Hoa, Đặng Minh Châu trong bụng lấy làm đắc ý, nàng liền phóng đại thêm tài năng của chàng chọc giận Giang Thượng Vân:

- Dương đại ca võ công quả là đệ nhất thiên hạ, vừa rồi Cát Hồng và đồng bọn bị đại ca đánh chạy chỉ trong nháy mắt.

Giang Thượng Vân không lộ vẻ gì khâm phục, y nói:

- Nếu vậy thì thật tuyệt, cô nương đã có một vị cao cường võ công bảo vệ, ta hoàn toàn yên tâm.

Dương Hoa vội nói:

- Tôi và Đặng cô nương chỉ là gặp gỡ ngẫu nhiên, rồi bất ngờ gặp việc bọn Cát Hồng, tôi, tôi phải về...

Chưa kịp nói hai chữ “Chiêu Hóa” Đặng Minh Châu ngắt lời:

- Dương đại ca, không phải đại ca đã hứa đưa ta đến Thiên Sơn rồi sao? Giang Thượng Vân cười lớn, tuy có phần gượng gạo:

- Thật là tuyệt, xin chúc nhị vị lên đường thuận lợi.

Dương Hoa không thể dừng được, ấp úng:

- Giang đại ca hãy ở lại, tôi nghĩ, tôi nghĩ...

Đặng Minh Châu sợ chàng nói toạc ra, mặt mũi ửng đỏ, vội vàng cắt ngang:

- Đại ca nghĩ cái gì? Chàng đành đáp:

- Ta nghĩ ta cần trở về Chiêu Hóa. Nhân Giang thiếu hiệp đây so với ta...

Đặng Minh Châu vùng vằng:

- Được, đại ca cứ về đi, khỏi cần phải giải thích gì cả, ta tuy là nữ nhi yếu đuối, cũng không cần ai bảo vệ.

Không ngờ nàng nổi giận, Dương Hoa chần chừ không dám bước đi.

Cả ba đều im lặng, một lúc rồi Minh Châu dần dỗi:

- Ủ, đại ca không đi thì ta đi đây.

Bỗng nhiên Giang Thượng Vân nói:

- Xin Dương huynh lại gần đây, ta muốn nói một câu chuyện.

Nghe câu ấy Minh Châu lại không chịu đi nữa, cứ đứng nguyên đấy vì sợ họ nói chuyện của nàng.

Giang Thượng Vân nói nhỏ với nàng:

- Chúng ta có chút chuyện riêng, cô nương đừng quan tâm.

Tuy không biết chuyện gì, nhưng Dương Hoa vẫn đến gần bên y, Giang Thượng Vân kéo chàng ra xa chỗ Đặng Minh Châu đứng rồi mới hạ thấp giọng:

- Người cuối cùng thích Đặng cô nương hay là thích sư muội của ta? Dương Hoa đã ngờ y hỏi chuyện Kim Bích Y, nhưng vẫn không ngờ y hỏi đột ngột như vậy, mặt chàng ửng đỏ:

- Ta với Đặng cô nương tình cờ gặp gỡ sao gọi là thích hay không thích? Ta với nàng mới biết nhau mới không qua một buổi...

Giang Thượng Vân tỏ vẻ ngờ vực:

- Mới gặp sao đã thân mật đến thế? Nàng cũng là một nữ tử xinh đẹp, có lẽ người nên theo nàng đi! Rồi không đợi Dương Hoa phân giải, y lập tức cao giọng hỏi:

- Còn Bích Y đâu rồi? Dương Hoa mặt càng đỏ bừng, ấp úng:

- Giang đại ca, xin đừng hiểu lầm, ta và Bích Y...

- Như thế nào? “Và Bích Y như thế nào?” Chính chàng cũng không biết chàng và Bích Y như thế nào để trả lời cho y nữa.

Mới gặp Bích Y chàng đã thấy tương đầu ý hợp, tuy chưa bao giờ chàng biểu lộ cảm tình, nhưng cũng không thể nói chàng không hề có chút gì với nàng.

Giang Thượng Vân lạnh lùng nhìn Dương Hoa, gần giọng:

- Ta chẳng cần biết người và Bích Y như thế nào, ta chỉ cần biết nàng đang ở đâu? Chàng đáp nhỏ:

- Ta không biết.

Giang Thượng Vân cười mỉa:

- Người rồi Chiêu Hóa chạy vội vàng đến đây làm chi.

Chàng đáp:

- Chính đúng là ta đi tìm Kim Bích Y, nhưng chẳng thấy đâu cả.

Nghe Dương Hoa xác nhận chàng đi tìm Bích Y, Giang Thượng Vân càng lộ vẻ khó chịu ra mặt.

Chàng hít một hơi dài chậm rãi nói:

- Ta... ta biết rằng đại huynh và Bích Y là sư muội sư huynh, ta không có ý xen vào chuyện ấy, xin... xin... đại huynh hãy tin ta...

Giang Thượng Vân cười “hừ” một tiếng nhỏ:

- Chuyện ta và nàng không cần người phải lưu tâm làm gì, nếu người muốn ta tin người, người phải hứa nghe theo ta hai điều này.

Chàng hoang mang hỏi:

- Hai điều gì vậy? Chậm rãi, Giang Thượng Vân đáp:

- Thứ nhất, từ nay về sau, người không được gặp Kim Bích Y nữa. Thứ hai, chuyện trước đây của người và nàng không được kể lại cho ai nghe biết.

Thực ra xưa nay Dương Hoa chưa bao giờ dám có ý nghĩ đi xa tình bạn với Kim Bích Y.

Trong thâm tâm chàng tuy có chút tự ti khi so sánh thân thể mình với Giang Thượng Vân, nhưng nghe y ra hai điều kiện rất chói tai và nhìn vẻ hui hui tự tôn của y, chàng tức giận đáp:

- Giang thiếu hiệp, ta rất coi trọng người, nhưng người không nên khinh người thái quá! Giang Thượng Vân lạnh lùng:

- Ta nói điều tốt cho người, sao gọi là khinh người? Tà tâm của người, ta biết cả rồi, người có muốn ta nói rõ ra không? Dương Hoa vốn có tính nhẫn nại, nhưng trước câu hỏi đó chàng không thể nhịn được:

- Ta có tà tâm gì, người cứ nói đi!

- Người hãy trả lời, người có bằng lòng hai điều kiện ấy?

- Không bằng lòng! Trong lúc Giang Thượng Vân cười nhạt, chàng tiếp:

- Người đưa ra hai điều kiện vô lý bắt buộc ta phải chấp nhận là vì người hay vì sư muội của người? Nói thí dụ, ta không muốn gặp Bích Y nữa, nhưng nàng cứ tìm gặp ta thì sao? Còn chuyện quen biết giữa ta và nàng có gì xấu mà phải giấu thiên hạ? Giang Thượng Vân rõ ràng đuối lý, y cấu giận:

- Thế ra người muốn gây thù oán với nhà họ Giang và nhà họ Kim, nên không chịu buông tha cho Kim Bích Y chứ gì? Đến đây thì Dương Hoa không thể nào giữ không nổi giận, chàng phẫn khích:

- Giang thiếu hiệp, người là danh môn tử đệ, thân phụ nổi tiếng, sư phụ cũng nổi tiếng.

Dĩ nhiên Dương Hoa ta không thể so sánh được với người, nhưng người cũng không được vì vậy mà coi thường người khác quá lắm, Dương mỗ ta tuy bất tài nhưng cũng có phẩm giá con người, ta và Bích Y có quen biết nhau, sao người nỡ hạ nhục nàng đến thế? Giang Thượng Vân không hề nổi giận, đợi Dương Hoa nói hết câu, liền hạ giọng thật nhỏ:

- Đừng giận, theo mắt ta nhìn thì vị Đặng cô nương kia có cảm tình với người lắm đó, hãy nhân cơ hội này mà chiếm lấy, cần gì phải khách khí?

- Không khách khí thì sao?

- Được, nếu người muốn ta nói rõ ra thì cũng được.

- Cứ nói rõ ra đi.

Bỗng nhiên Giang Thượng Vân hỏi lại:

- Phụ thân của ngươi là ai? Dương Hoa chấn động, mặt hơi tái đi;
- Ta với ngươi chưa phải là thâm giao, việc gì ta phải nói rõ gia thế? Giang Thượng Vân hiu hiu tự đắc, từ từ nói từng tiếng:
- Chẳng cần ngươi phải nói, ta và ca ca của Kim Bích Y đã tra cứu rõ ràng rồi, ngươi là con trai của Dương Mục, không sai chứ? Điều này là điều xưa nay chàng tối kỵ người khác đề cập tới, Giang Thượng Vân vừa đụng tới vết thương trong lòng chàng, trong phút chốc chàng vừa thấy hoảng sợ, vừa buồn khổ, vừa cảm giận, vừa xấu hổ... bất giác tay chân chàng lạnh toát, không biết nói gì nữa.

Nhưng lập tức chàng cũng hiểu Giang Thượng Vân nhân vì hành trạng của thân phụ chàng mà nghi ngờ chàng không phải là người bình thường, thậm chí nghi ngờ chàng kết thân với Kim Bích Y là có ý xấu xa và mục đích đồi bại.

Nhìn sắc mặt biến đổi của Dương Hoa, Giang Thượng Vân liền giả cúi đầu than một câu:

- Tiếc thật, tiếc thật! Dương Hoa cả giận:
- Cái gì mà tiếc? Giang Thượng Vân ngọt ngào:
- Tiếc vì ngươi là tay bản lãnh mà không được giáo dục! Dương Hoa mặt lạnh như sắt, gằn giọng:
- Ngươi và ta vừa mới gặp nhau, căn cứ vào đâu cho ta là vô giáo dục?
- Xưa nay cha vốn là cha, con vốn là con, mỗi người có trách nhiệm của mỗi người. Chỉ tiếc là ngươi và Dương Mục hành vi chẳng khác gì nhau, ta không muốn vợ dũa cả nắm, nhưng rõ ràng hành vi của ngươi đã tố cáo sự đề tiện của ngươi. Ngươi đã dụ dỗ sư muội của ta, nay lại dụ dỗ vị Đẳng cô nương đây, như vậy đáng gọi là chính nhân quân tử ư? Hừ, chỉ vì ngươi là một tên hiếu sắc có truyền thống máu huyết của cha ngươi thôi chứ gì? Rõ ràng trong lời này là y đã mặt sát chàng theo cái gương xấu xa của cha chàng, Dương Hoa cười lạnh lùng:
- Giang thiếu hiệp, ngươi đúng là một tên tiểu nhân ti tiện mượn phần son quân tử! Kỳ thực từ khi biết rõ lai lịch của Dương Hoa, Giang Thượng Vân rất sung sướng, đi tới đâu y cũng rêu rao xuất thân của chàng mà y cho rằng ti tiện đáng bỉ. Bị chàng gọi là “tiểu nhân ti tiện mượn phần son quân tử” y cũng tái mặt vì bị nói trúng tim đen.

Lúc ấy Đẳng Minh Châu đứng cách đây không xa, nhưng không sao nghe rõ những lời của hai người, nàng cứ tưởng họ bàn luận về chuyện của nàng, nhưng khi thấy họ đã có vẻ to tiếng, nàng cất giọng hỏi vọng tới:

- Ô, hai người la mắng nhau gì vậy? Giang Thượng Vân lớn giọng trả lời:
- Chuyện này không liên hệ gì đến cô nương, nhưng ta không bằng lòng những lời hồ đồ của y. Xin lỗi cô nương, có lẽ ta không thể tha thứ cho người bạn của cô nương được đâu! Chàng uất ức hỏi lại:
- Không tha thứ là sao? Giang thiếu hiệp hãy cứ đến đây hỏi tội ta đi! Giang Thượng Vân xuất kiếm tới liền:
- Nghe nói kiếm pháp của ngươi tuyệt hảo, hôm nay ta xin được lãnh giáo! Chàng đáp:
- Sư phụ của ngươi là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, hai chữ “lãnh giáo” ta không dám đảm đương. Có lẽ “phụng bồi” thì đúng hơn! Đẳng Minh Châu la lên “Ồi chà” một tiếng chạy lại:
- Cả hai đều là bằng hữu của ta, sao lại rút kiếm định đánh nhau thế này? Giang Thượng Vân đáp:
- Cô nương đừng can dự vào chuyện này! Trong lúc nói, kiếm chiêu đã xẹt tới Dương Hoa theo thế Xuân Vân Sạ Triển trong nhu có cương rất ư lợi hại. Dương Hoa hoàn toàn không động đậy, chàng cười nhạt một tiếng, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

-oOo-

9. Chim Hồng Không Lưu Vết

Ai ngờ Dương Hoa đứng thẳng vững như núi, người không động đậy đợi kiếm của y gần chạm vào áo đột nhiên chàng khẽ rung vai, cổ tay phải lật nghiêng đẩy kiếm ra sức đi nhanh hơn chớp giật, chiêu này rất nổi tiếng gọi là Kim Bằng Triển Xí, phá giải chiêu thế của Giang Thượng Vân. Nguyên vì kiếm pháp của Thiên Sơn phái do một đại đệ tử của Trương Đan Phong là Tiêu Thiên Đô sáng lập, đương nhiên khi sáng lập một môn phái phần lớn là do trí thông minh của họ Tiêu, nhưng không thể nào không có dấu vết chỉ dạy của sư phụ mình.

Lúc vẫn niên Trương Đan Phong sáng tạo ra Vô Danh Kiếm Pháp là tinh hoa của các tinh hoa kiếm pháp trong thiên hạ, dĩ nhiên có cả tinh hoa của Thiên Sơn Kiếm Pháp. Như vậy trong hai người, Dương Hoa sử dụng Vô Danh Kiếm Pháp, Giang Thượng Vân sử dụng Thiên Sơn Kiếm Pháp phần ưu thắng đã nghiêng về Dương Hoa, nhưng cũng may mặc dù sử dụng Thiên Sơn kiếm pháp”, nhưng lại biến hóa theo sự truyền thụ của Kim Thế Di, Kim Trục Lưu nên độ ảo diệu cũng tăng phần khó đoán định.

Chiêu đầu tiên của Giang Thượng Vân đã cảm thấy mình bị khống chế, biến chiêu cực kỳ khó khăn, nhưng y là đệ tử chân truyền của đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu, nên chỉ trong nháy mắt y lộ xuất bản lãnh phi phàm. Chỉ thấy y xoay cuốn người, đã tránh được kiếm Dương Hoa đâm lướt qua bên sườn trái.

Nói thì chậm, nhưng động tác lướt nhanh không thể tả, y thu kiếm lại đánh tiếp chiêu Long Nữ Xuyên Châm nhắm thẳng vào bụng Dương Hoa. Dương Hoa thấy y ra nhiều chiêu này rất độc địa liền nghĩ bụng: “Chiêu này ta nhường chỉ sợ bị y đả thương”, lập tức thót bụng nhỏ lại khẽ động hai vai, kiếm phong phiêu phiêu lướt tới đâm một thế liên hoàn gồm các chiêu Bạch Viên Khuy Chi, Kim Kê Đoạt Túc, Mãnh Hổ Khiêu Giảo và Tiềm Long Thăng Thiên, kiếm thế rít lên những tiếng rợn người dồn Giang Thượng Vân đang ở thế công phải trở về thế thủ chỉ còn biết xuất chiêu Tu Di Kiếm Thế của Thiên Sơn phái ra thủ thân.

Tu Di Kiếm Thế xuất xứ từ ý nghĩa của đạo Phật qua câu kinh “Tu đã tàng ư giới tử” không thể nào khiến địch nhân bị thương được, nhưng dùng để tự vệ thì không có chiêu thế nào có thể sánh bằng, nhưng khi đã phải sử dụng chiêu này là Giang Thượng Vân đã bị buộc vào thế hạ phong.

Đặng Minh Châu đứng ngoài cuộc nhìn hai thanh niên càng đấu càng kịch liệt, nàng hết sức lo sợ vì cả hai đều là ân nhân của nàng, đối với Giang Thượng Vân, tuy nàng có uất hận vì bị y cự hôn, nhưng cũng không nỡ để y bị thụ thương. Lúc ấy mũi kiếm của Dương Hoa vừa đâm lướt qua vai của Giang Thượng Vân, ở ngoài nhìn vào chẳng khác nào y bị kiếm đâm trúng rồi, nhưng thực ra kiếm chỉ đi lướt qua vai y kéo rách một mảnh áo. Minh Châu rú lên:

- Dương đại ca, dừng... dừng... dừng đánh nhau nữa. Tất cả chúng ta đều là bằng hữu...

sao lại... sao lại... đao kiếm vô tình... Ôi! Không trúng rồi. Dừng lại đi! Kỳ thực tuy Giang Thượng Vân ở thế hạ phong, nhưng với Tu Di Kiếm Thế y cũng có thể tự bảo vệ bản thân được, vả lại Dương Hoa cũng không muốn đả thương y, chỉ dụng ý đẩy y vào thế không thể tấn công thôi.

Nhưng những lời khẩn thiết của Đặng Minh Châu chẳng những không làm hai người dừng kiếm mà còn khiến Giang Thượng Vân thêm phần tức giận.

Y tự hào là một cao thủ đệ nhất kiếm tướng chỉ có thể vài chiêu đầu là có thể đánh gục Dương Hoa, nhưng không ngờ càng đánh càng để lộ thế yếu kém của mình, y tức giận đến nổ đom đóm mắt, nói lại với Minh Châu:

- Dừng quan tâm Đặng cô nương, ta với tiểu tử này mà không phân thắng bại, ta quyết không ngưng tay.

Vì bạn nói với nàng, y bị kiếm của Dương Hoa buộc phải lùi lại mấy bước. vừa giận vừa thẹn, y tức thời đột nhiên thay đổi kiếm pháp mạo hiểm đang từ thủ biến thành công vì nhân dịp lúc Dương Hoa hơi chậm tay kiếm nói với Đặng Minh Châu:

- Đặng cô nương, đa tạ cô nương đã gọi ta là bằng hữu, nhưng ta đâu dám so sánh với Giang thiếu hiệp? Nói rồi chàng nghĩ bụng: “Tại sao ta không nhân cơ hội này thoát khỏi nơi đây để mặc cho y lo cho cô nương họ Đặng này? Vả chăng, có đả thương được y thêm gây oán thù với hai nhà họ Kim, họ Giang chắc chẳng hay gì?” Trong cuộc giao đấu giữa những cao thủ, điều tối kỵ là bị phân tâm, không chú ý vào chiêu thế. Trong lúc Dương Hoa đang nghĩ ngợi, Giang Thượng Vân phản thủ đánh một chiêu Tinh Hoàn Đầu

Chuyển rất hiểm độc, đầu kiếm đâm thẳng vào yết hầu của chàng, chàng xoay chuyển trái đập thẳng vào giữa ngực y, tình thế rất nguy kịch tưởng rằng cả hai đều sẽ bị trọng thương nếu không kịp dừng tay.

Đột nhiên chuyển phong kiếm ảnh quán vào nhau rồi dang ra, Dương Hoa văng ra ngoài trận chiến, miệng kêu lên “Ồi chà” một tiếng rồi nói:

- Giang thiếu hiệp, kiếm pháp của người thực hơn ta rồi, đa tạ người hạ thủ lưu tình không giết chết ta.

Vừa dứt lời, chàng liền đỡ khinh công chạy liền.

Chàng chạy mau quá, ngoài cả sức tưởng tượng của Giang Thượng Vân, y nghĩ bụng: “Hắn chưa hẳn thua ta, tại sao lại vội nói như vậy?” Rồi vội vàng đuổi theo gọi lớn:

- Tiểu tử, quay trở lại mau, chúng ta chưa giải quyết xong đâu! Đặng Minh Châu lại tưởng Dương Hoa đã thụ thương mà Giang Thượng Vân chưa chịu buông tha, sợ hãi gọi theo:

- Giang nhị công tử, hắn đã nhận thua rồi, công tử tha cho hắn đi! Vừa gọi, nàng vừa giơ dao chặt đứt luôn dây buộc ngựa của Dương Hoa để giúp chàng mau chạy trốn. Dương Hoa hiểu ý, nhưng chàng không nhảy lên ngựa mà đáp:

- Đặng cô nương, con ngựa này là tôi đã tặng cho cô nương.

Đặng Minh Châu nói vội:

- Chạy mau đi, ta biết lòng người rồi, Giang nhị công tử, xin ngừng chân lại.

Nàng thấy Giang Thượng Vân vẫn có ý đuổi theo đang định tìm lời để giữ y lại, bỗng nhiên nhìn thấy y đang chạy bỗng ngừng hẳn lại như đột nhiên nhìn thấy vật gì quái dị, người cứ ngây ra.

Thì ra Giang Thượng Vân đuổi theo mới được vài bước mới cảm thấy vai phải mình đau nhói, cúi đầu nhìn xuống mới biết cách huyệt Kiên Tĩnh của y năm tắc có ba vết thương nho nhỏ rõ ràng là do đầu mũi kiếm Dương Hoa đâm trúng.

Giang Thượng Vân là tay kiếm pháp đại gia nên chỉ ngây người ra một lúc là nhớ lại tình hình vừa rồi, rõ ràng kiếm chiêu của Dương Hoa rất ảo diệu, bất giác người y xuất hạn vì sợ. Nếu như Dương Hoa hạ thủ không lưu tình, mũi kiếm chỉ nhích một chút là đã đâm xuyên xương tỳ bà của y và coi như phế bỏ võ công rồi! Giang Thượng Vân cả kinh: “Thiên hạ sao lại có thứ kiếm pháp thần kỳ đến thế? Tại sao hắn lại nương tay với ta? Phải chăng vì muốn lưu tình với ta? Hay là vì Kim Bích Y?” Lúc ấy Dương Hoa đã kịp phóng lên mình ngựa ra rồi.

Dương Hoa cho ngựa chạy chậm lại. Chỉ còn cách Chiêu Hóa không bao xa. Chàng nuôi hy vọng biết đâu Kim Bích Y chẳng quần quanh đâu đó trong vùng Chiêu Hóa và cũng có ý chờ chẳng? Còn nếu không gặp nàng ở Chiêu Hóa, chàng sẽ gặp Hàn Uy Vũ, xin cáo biệt ông.

Đang đi bỗng nhiên chàng nghe có tiếng vó ngựa gõ lóc cóc xuống đường, từ xa trên thảo nguyên xuất hiện một bóng người và ngựa. Nhân lực của chàng hơn người, nên từ xa chàng đã nhận ra đó là con Bạch Mã của Đặng Minh Châu và người ngồi trên yên ngựa là một vị hòa thượng.

Nhưng chỉ có điều khác là vị hòa thượng ngồi trên lưng ngựa lại không phải là tên hòa thượng đã đoạt con bạch mã, tên hòa thượng bạn của Cát Hồng béo mập, tai to mặt lớn, thoạt nhìn đã nhận ra ngay, là người dung tục ham thịt rượu, còn vị hòa thượng này dung mạo rất thanh nhã, có khí tượng tiên phong đạo cốt. Nhưng tại sao y lại cưỡi con bạch mã của Đặng Minh Châu? Phải chăng khi tên hòa thượng pháp danh Bạch Sơn béo mập kia đoạt bạch mã của nàng chạy đi liền treo ngựa cho tên hòa thượng gầy ốm này? Trong khoảnh khắc, Dương Hoa không thể phân biệt được đâu là hòa thượng “vô đạo”, đâu là hòa thượng “hữu đạo”, chỉ cần biết như vậy, hòa thượng gầy ốm này hiển nhiên cũng là đồng bọn của bọn Cát Hồng và chàng không thể không đoạt con bạch mã này trả về cho Đặng Minh Châu.

Thoáng chốc bạch mã đã đến gần bên chàng, đang ngồi trên mình ngựa, người chàng cong như một cây cung bắn vọt lên cao rồi đang lơ lửng trên không, chàng xoay chuyển thân pháp nhắm ngay đầu hòa thượng gầy ốm đánh xuống.

Thủ pháp của chàng là Đại Cầm Nã Thủ trên lưng chừng đánh xuống chiêu thể cực kỳ lợi hại, trảo chắc chắn sẽ đập vào xương tỳ bà của hòa thượng gây ốm. Không ngờ hòa thượng là một người võ công xuất kỳ, giữa lúc chớp nhoáng hiểm nguy ấy, y xuất thể Phụng Điểm Đầu lật ngang tay đánh vào cổ tay chàng theo chiêu thức Tiểu Cầm Nã Thủ Pháp, tuy kinh lực ít hơn nhưng trong lúc đánh tiếp cận lại rất hiệu quả. Dương Hoa hoảng kinh cấp tốc biến chiêu vận dụng khoái đao đao pháp, hoành ngang chưởng thành đao chém vụt xuống.

Hòa thượng khẽ trầm vai thu tay lại tung ra chiêu Phất Vân Thủ rất nhẹ nhàng linh hoạt hóa giải luôn chiêu tấn công của chàng. Tưởng là ra tay trước là đoạt liên thể thượng phong, ai ngờ thất bại, thân hình đang còn trên không, chàng đặt đầu ngón chân xuống ngay yên ngựa búng mình một cái văng lộn lên rơi xuống đất cách hòa thượng gầy ốm không xa.

Hòa thượng buột miệng tán thán:

- Hảo công phu! Rồi cũng nhảy liên xuống ngựa cười nói:

- Phải chăng thí chủ định đoạt bạch mã? Trong lòng Dương Hoa kinh nghi bất định, trả lời:

- Bạch mã này đâu phải của ngươi? Hòa thượng vẫn cười:

- Đúng vậy, chính vì không phải của ta nên ta không ngại gì trả lại cho thí chủ việc gì phải cướp đoạt? Dương Hoa thảng thốt:

- Ngươi... ngươi... cần gì ở ta? Hòa thượng chậm rãi:

- Nghe rằng thí chủ kiếm pháp siêu việt, ta rất muốn tìm gặp, không cần thí chủ phải thắng ta, chỉ cần tiếp được ta một trăm chiêu, ta sẽ vui lòng trao tặng con bạch mã này cho thí chủ liền.

Chàng đáp:

- Được, ngươi khỏi phải nhường ta. Nếu ta không thắng được ngươi, ta sẽ không nhận con bạch mã này đâu. Xin mời rút kiếm.

Hòa thượng cười hà hà:

- Đã từ lâu lắm ta không dùng tới binh khí, ngươi cứ tự nhiên đừng nề hà! Chàng chém vụt một chiêu tới, kiếm lượn một đường chớp nhoáng. Hòa thượng vừa thốt lên “Hảo!” thân mình vừa cất lên ngón tay cái đánh “chỉ” vào trong mắt của chàng theo chiêu Bàn Long Nhiều Bộ, Dương Hoa xoay kiếm một vòng thu về. Hòa thượng cười nói:

- Ta với thí chủ vô thù vô oán, ta nữ nào đánh mù thí chủ? Nhưng nên cẩn thận! Vừa dứt lời, chưởng đã đánh từ trên cao xuống thể mạnh không kém gì có đao kiếm trong tay. Thể này đánh vào thượng thân của chàng chỉ là hư chiêu, còn thực chiêu lại đánh vào phần hạ thân.

Dương Hoa trong bụng kinh sợ: “Chưởng pháp của hòa thượng này thật quái dị, hư hư thực thực, khó mà đoán định được”.

Xưa nay vốn sở học của Dương Hoa rất tạp mà chưởng pháp của hòa thượng so với các môn phái ở Trung nguyên hình như không có gì tương thông khiến chàng hoang mang, trong lúc cấp thời chưa thể tìm ra biện pháp chế thắng.

Hòa thượng đột nhiên đánh một chiêu tay trái thu hút sự chú ý của chàng rồi tay phải ngoài trí tưởng tượng của chàng đánh tiếp một chiêu khác đẩy chàng vào thế lúng túng. Hòa thượng cười ôn hòa:

- Kiếm pháp của thí chủ quả là tuyệt lắm, nhưng nên cẩn thận để ý đến chiêu thể của đối phương mới được. Hiện tại ta đánh chưa quá hai mươi bốn chiêu đấy nhé! Câu nói làm Dương Hoa bật khỏi ngao khí, trong bụng phần uất: “Nếu y xuất kỳ bất ý chế thắng ta thì ta sao không có thể cũng làm như vậy? Hừ, y đánh gì thì ta cứ đánh theo ý của ta. Chẳng lẽ trường kiếm lại không thể thắng được tay không sao?” Do đó không thêm để ý đến sự biến hóa kỳ ảo của chưởng pháp đối phương, chàng xuất chiêu Điện Thụy Phù Thanh phóng kiếm tới, chiêu Điện Thụy Phù Thanh này vốn là chiêu thức của phái Trung Sơn, nhưng trong tay Dương Hoa lại kết hợp với Vô Danh Kiếm Pháp nên so với nguồn gốc của nó, nó biến dị khác hẳn như có ẩn tàng thâm tình hoa chiêu Cổ Bách Sâm Sâm của phái Thiếu Lâm chứa đựng sức mạnh hồn hậu của kiếm

ý rất dễ đẩy đối phương vào thế nguy hiểm. Chiêu kiếm của chàng vừa giống vừa không giống kiếm pháp của phái Trung Sơn, tức là đã lên tới tuyệt đỉnh của kiếm pháp, khiến trong khoảnh khắc đối phương chưa thể nhận ra chiêu thức của chàng.

Hòa thượng hơi có vẻ hoang mang tự như kinh sợ, nhưng kinh mà không loạn, thân hình tránh qua nhanh như điện, kiếm chàng đâm xoẹt cách sườn hòa thượng chưa đầy một gang. Hòa thượng chuyển thân, đột nhiên chưởng biến thành quyền móc ngược vào giữa ngực chàng. Quyền vừa kịp đến định đánh rơi luôn kiếm của chàng.

Thân hình của Dương Hoa cất lên tránh chiêu rồi trả lại chiêu liền, lạnh lùng chàng cảnh giác:

- Cần phải để ý đó! Kiếm hoành ngang lập tức chém phạt “bình kiếm”, hòa thượng tưởng chàng dùng chiêu Hoành Giang Phi Độ của phái Thiếu Lâm tức thì chân đạp lên phương Khảm, rồi chuyển đến phương Ly, lật ngược tay định đoạt kiếm của chàng. Nào ngờ chiêu kiếm chàng đang phóng tới nửa chừng, bỗng nhiên biến thể chém đứng vào phương vị hòa thượng định bước tới. Hòa thượng lần này giật mình cả kinh, may mà là người võ công thâm diệu liền biến chiêu tức tốc, định bước tới phương Ly liền cuộn người tay trái vươn ra dùng ngón trở điểm vào huyệt Phụng Nhân sau vai chàng.

Dương Hoa lấy công chống công, kiếm thể biến chuyển vô chừng bức bách hòa thượng phải rời khỏi phương Ly ngay, cả hai chiêu tấn công của hai bên đều hụt.

Dương Hoa và hòa thượng cũng đều vận dụng chiến thuật “lấy công đối công”, một chiêu một thể không ai dám sơ ý, chỉ trong nháy mắt có khi người này chiếm thượng phong, nhưng phải nhường liền cho người kia, chưởng pháp và kiếm pháp càng lúc càng kỳ ảo.

Hai bên đánh coi như tương đương, nhưng vì Dương Hoa có kiếm trong tay, nên hơi chiếm thế hơn một chút. Đang đánh, bỗng hòa thượng xuất một hư chiêu rồi nhảy vọt ra xa nói:

- Đã hơn năm mươi chiêu rồi đó! Hừ, ta đã từng đụng độ với nhiều danh gia kiếm thuật chưa thấy ai hơn Giang Hải Thiên và Kim Trúc Lưu. Nếu chỉ luận về kiếm, e rằng người mới xứng danh “thiên hạ đệ nhất”. Còn năm mươi chiêu nữa, ta phải dùng binh khí mới đối phó nổi người! Nghe câu nói này, chàng lại thêm kinh nghi, bụng bảo dạ: “Cứ theo ngữ khí tựa hồ hòa thượng có quen biết với Giang Kim nhị vị đại hiệp. Thế y không phải là đồng đẳng của Cát Hồng ư? Nhưng sao lại có con bạch mã này?” Đấu võ công cũng như trong cuộc đấu cờ, càng gặp đối thủ ngang tay, càng khó thắng càng thú vị, Dương Hoa chợt nổi ý hiếu thắng, chàng chống kiếm điềm nhiên đáp:

- Ta không cần người phải nhường nhịn, xin mời dùng vũ khí! Hòa thượng cười khanh khách:

- Tốt lắm! Thiếu niên thật có chí khí. Bất quá vũ khí của ta cũng hơi khác thường chút ít.

Lập tức Dương Hoa đột nhiên chỉ thấy xuất hiện trước mắt một đám mây nhỏ màu hồng thì ra hòa thượng đã cởi áo cà sa từ lúc nào biến thành vũ khí quét chụp lên người chàng.

Dương Hoa chém kiếm tới, hòa thượng tung cà sa lên, lật ngang lật dọc như muốn cuộn lấy kiếm của chàng. Chàng vừa có cảm giác như kiếm của mình sắp xé nát cà sa của hòa thượng, nhưng lạ lùng thay cà sa như mình một con rắn lớn cứ trườn qua trườn lại không sao chém trúng được.

Vô Danh Kiếm Pháp của Dương Hoa gặp đối thủ dùng cương mãnh càng phát huy công lực, luôn tìm ra chỗ trống của đối phương để tấn kích cho nên sức uy hiếp rất lớn.

Cà sa bay lượn, kiếm ảnh dọc ngang giống y như trong đám mây hồng có một luồng bạch quang giữa vùng thảo nguyên chưa thể phân biệt được ai thua ai thắng.

Dương Hoa đảo thân hít một luồng chân khí, trong bụng đã có phần kinh sợ: “Thảo nào tam sư phụ thường dạy ta ngoài trời có trời, cà sa là vật mềm nhẹ nhưng ở trong tay của hòa thượng này lại biến thành vách sắt tường đồng, làm sao ta có thể phá được?” Đến lúc này Dương Hoa không có hy vọng thắng được đối phương mau lẹ, chỉ tận lực chiến đấu, bỏ ngoài ý tưởng thắng bại bụng bảo dạ: “Cũng may y tự hạn định một trăm chiêu, một trăm chiêu thì may ra ta có thể còn đối đầu được!” Từ lúc chàng bỏ ngoài ý tưởng thắng bại, chiêu số lại càng tinh diệu, Vô Danh Kiếm pháp lại càng phát huy uy lực.

Không biết là đã trải qua bao nhiêu lâu, Dương Hoa xuất chiêu Bạch Hồng Quán Nhật vận lực vào kiếm phóng tới. Chỉ nghe một tiếng “xoẹt” mũi kiếm đã đâm thủng cà sa. Dương Hoa đang muốn thu kiếm về, nhưng không thể nào làm theo ý được, rồi tiếp tới một tiếng “choeng”, trường kiếm đã thoát khỏi tay chàng rơi ngay xuống đất.

Dương Hoa thắng thốt lùi lại trong khi hòa thượng cười thật lớn:

- Thiếu niên nhân, thật là tuyệt diệu. Người không đánh ngang tay ta được, người đã thắng ta rồi! Dương Hoa đỏ mặt:

- Bản lãnh của người hơn ta, ta tự nhận không hơn người được, hà tất phải đùa cợt với ta? Hòa thượng vui vẻ:

- Đưng nói hồ đồ, thí chủ có biết đã tiếp ta đến chiêu bao nhiêu rồi không? Chàng ngầy người ra:

- Không biết! Nên biết trong lúc hai bên hỗn chiến, kiếm chiêu như điện xẹt, chưởng thế như cuồng phong làm sao còn tâm trí đâu để đếm từng chiêu số? Chẳng qua hòa thượng ra con số hạn định “một trăm chiêu”, đại khái cũng chỉ hơn hoặc ít chút đỉnh.

Hòa thượng cười khanh khách:

- Đã hơn ba trăm mười hai chiêu rồi đó! Tính toán chuẩn xác đến chiêu số lẽ khiến Dương Hoa không khỏi kinh hoàng bụng bảo dạ: “Dù đã hơn được hạn định của hòa thượng nhưng xét cho cùng ta vẫn là kẻ thua!” Đường như hòa thượng biết suy nghĩ của chàng, liền chậm rãi nói tiếp:

- Tuy ta có đánh rơi kiếm của thí chủ nhưng cà sa của ta cũng bị đâm rách rồi. Nói một cách chân thực, chúng ta kể ra cũng bằng nhau, nhưng xét tuổi tác ta lớn hơn thí chủ rất nhiều, công lực cũng hơn thí chủ chút ít, nhưng thí chủ đã đâm rách cà sa của ta, ta chỉ dùng công lực bản thân mà đoạt được kiếm của thí chủ. Như vậy xét một cách công bình thí chủ vẫn thắng ta. Tốt lắm, vậy là con bạch mã này thuộc về thí chủ, thí chủ cứ dắt đi! Dương Hoa cầm dây cương ngựa chần chừ không quyết định, hòa thượng cười nhỏ:

- Thí chủ còn điều gì muốn nói? Chàng kinh nghi bất định, hỏi:

- Hòa thượng là ai? Đáp:

- Thí chủ không biết ta nhưng ta biết thí chủ, thí chủ là Dương thiếu hiệp đến Chiêu Hóa cùng lúc với Hàn tổng tiêu đầu phải chăng?

- Hai chữ “thiếu hiệp” không dám đảm đương, nhưng lai lịch của ta thì hòa thượng nói đúng. Ta đúng là Dương Hoa, còn hòa thượng? Hòa thượng chậm chạp khoác áo cà sa lên người:

- Chiêu hôm qua, Hàn tổng tiêu đầu đến đây làm khách của ta, thí chủ có thể đoán được ta là ai không? Dương Hoa thất kinh:

- Hòa thượng... hòa thượng là Bạch giáo pháp vương? Thảo nào Hàn tổng tiêu đầu nói rằng pháp vương là một cao thủ võ lâm, quả là danh bất hư truyền! Bạch giáo pháp vương cười tươi:

- Tiểu thí chủ bất tất để tâm, chúng ta lấy võ học kết giao, tất cả đều là bằng hữu, thí chủ đã có ân tề độ chúng ta, lẽ ra ta phải cảm tạ mới phải.

Dương Hoa hỏi lại:

- Không dám, xin hỏi tại sao pháp vương lại một mình đến chốn này? Pháp vương trả lời:

- Ta không hiểu sao thí chủ lại lìa bỏ Chiêu Hóa, phải chăng cho rằng chúng ta không đáng mời thí chủ một bữa tiệc vui hay sao? Dương Hoa ấp úng đáp:

- Không, không phải đâu, chẳng qua ta... ta... phải đi tìm một vị bằng hữu...

Pháp vương không hỏi vị bằng hữu ấy là ai mà lại mỉm cười hỏi:

- Thí chủ không hiểu vì sao ta lại có con bạch mã này phải không?

- Vâng, xin được nghe.

- Chính là ta đoạt được của một hòa thượng khác, hòa thượng này là môn hạ của Cổ Nguyệt thiền sư chùa Thiên Phật ở Đền Hoàng. Y không chịu giữ giới luật, bị thiền sư nhốt ở sau núi, không ngờ y đã thương vị sư coi giữ trốn đến trung nguyên, nghe nói đã cùng với tên phản đồ của Thiếu Lâm Tự là Cát Hồng kết thành phe đảng không việc cần rõ nào là không dám làm. Ta là bạn của Cổ Nguyệt thiền sư, nên hôm trước nghe tên Bạch Sơn cùng Cát Hồng đi qua vùng Chiêu Hóa này ta có lưu ý hành tung của chúng. Tiếc vì ta bận rộn quá nhiều việc để bọn nó đi mất nên hôm nay ta một thân một mình phải đuổi theo, may gặp tên Bạch Sơn, ta khuyên y trở về, y cự tuyệt, bắt buộc ta phải cướp con bạch mã này của y.

Tiếc rằng không thấy Cát Hồng đâu nữa.

Chàng vui mừng nói với Pháp vương:

- Con bạch mã này của Đặng Minh Châu cô nương, ta sẽ trả lại cho nàng? Pháp vương trao dây cương cho chàng, nụ cười vẫn ở trên môi:

- Thí chủ chớ biết tại sao ta phải lặn lội thế này chẳng?

- Không phải là vì tên hòa thượng đồng bọn của Cát Hồng ư?

- Đúng là vì tên hòa thượng ấy, nhưng ta còn giống thí chủ ở chỗ, ta cũng đang cần tìm một người, ấy là thể diện nữ của ta.

Dương Hoa chấn động vội vàng hỏi tới:

- Nếu phụ thân của cô nương ấy là bạn tâm giao của hòa thượng, ắt phải là tay danh khẩu võ lâm?

- Phải lắm, thân phụ của nàng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu! Bỗng nhiên đang trong lúc gần như tuyệt vọng vì không có chút dấu vết của Kim Bích Y, nghe được câu nói của Pháp vương đúng là cảnh “buồn ngủ gặp chiếu manh”, trong chớp lát chàng ngậy người ra. Pháp vương cười ha hả:

- Vị bằng hữu mà thí chủ đang tìm, có phải là cô nương ấy không? Dương Hoa nghe câu hỏi nhưng người cứ ngây ra đến một lúc sau mới trả lời được:

- Xin pháp vương thứ lỗi, hôm trước Hàn tổng tiêu đầu có rủ tiểu tử đến dự yến do Pháp vương mời, nhưng trong lòng tiểu tử vì còn bận chuyện đi tìm bằng hữu, vội vàng từ giả Chiêu Hóa, tình cờ gặp người cười bạch mã giống của Kim cô nương, tiểu tử cấp thời đuổi theo, ai ngờ đó là Đặng cô nương chứ không phải Kim cô nương.

Pháp vương cười nhẹ:

- Lắm vậy là tốt, vì nếu không Đặng cô nương đã bị độc thủ của tên Cát Hồng rồi. Kim đại hiệp nhờ ta đi tìm con gái giùm, vì nghĩ tất nàng phải đi qua vùng này.

- Vâng, khi còn ở Sài Đạt Mộc, tiểu tử cũng đã từng nghe hai vị thủ lĩnh nghĩa quân nói như vậy.

Pháp vương hỏi lại:

- Người với Kim cô nương đã từng gặp nhau chưa? Chàng biết trước chàng đã có Ủy Trì Quýnh đến đây chắc đã có gặp Pháp vương, khó mà giấu chuyện chàng và Bích Y ở khách điểm nên đáp mơ hồ:

- Vâng, đã có gặp một, hai lần gì đó.

Pháp vương vui mừng:

- Vậy thì tiện cho cả ta và người, sau khi giao trả con bạch mã cho Đặng cô nương, ta sẽ nhờ người thay ta đi tìm Kim cô nương nhé!

- Pháp vương có biết Kim cô nương hiện ở đâu?

- Xác thực địa điểm thì chưa biết, nhưng nếu người quyết tìm thì chắc chắn sẽ gặp.

Trong lòng hơi hoang mang ngờ vực, chàng đáp:

- Làm sao nói chắc chắn sẽ gặp được?

- Vì nàng có đi qua chỗ của ta.

Càng lấy làm lạ, chàng hỏi:

- Thế sao pháp vương không giữ nàng lại? Pháp vương cười nhỏ:

- Nàng chỉ đi qua chỗ ta chứ không hề gặp mặt ta vì lúc ấy chính là lúc ta đang bận chiêu tiếp Hàn tổng tiêu đầu. Và ta cũng chưa hề nhìn thấy nàng, nàng chỉ đi qua và nhờ người trao cho ta danh thiếp của phụ thân nàng. Chiêu tiếp Hàn tổng tiêu đầu xong ta trở về phòng riêng, thấy danh thiếp của thân phụ nàng vội vã đi tìm nàng đây. Chính con trai của Giang đại hiệp cũng đang rất muốn gặp nàng, vậy nếu thí chủ có gặp xin nhớ nhắn luôn là có Giang Thượng Vân...

Dương Hoa nghĩ bụng: “Không biết nghe đến tên Giang Thượng Vân nàng có ưng chịu quay trở lại đây không?” trong lúc pháp vương vẫn tiếp tục:

- Theo ta biết Giang Thượng Vân và Kim Bích Y tuy là sư huynh sư muội, nhưng trong tương lai gần đây sẽ là phu phụ...

Dương Hoa luôn miệng đáp:

- Xin vâng, tiểu tử đã hiểu.

Pháp vương dặn tiếp:

- Phía tây Chiêu Hóa chỉ có hai con đường, người cứ đuổi theo vị Đặng cô nương, nếu đi hơn trăm dặm chưa gặp ai cả thì nhất định Kim cô nương đã đi theo con đường kia...

Dương Hoa nhảy lên lưng ngựa vòng tay thi lễ:

- Xin nhờ pháp vương một chuyện.

- Chuyện gì?

- Nếu tiểu tử gặp Kim cô nương sẽ nhắn cô nương về đây. Còn nếu không gặp thì xin gửi lời chào Pháp vương ở đây và nhờ Pháp vương nhắn với Hàn tổng tiêu đầu là tiểu tử sẽ không trở lại Chiêu Hóa.

- Tại sao vậy?

- Xin Pháp vương thứ lỗi, tiểu tử còn có chút việc riêng, từ trước đã định chỉ tạt ngang qua Chiêu Hóa mà thôi. Bây giờ tiểu tử sẽ đi về hướng tây, hy vọng sẽ gặp Kim cô nương.

Xin cảm tạ thịnh tình của Pháp vương, ngày khác có cơ duyên, sẽ xin được lĩnh giáo.

Pháp vương nghe nói chàng có việc riêng, nên không tiện gạn hỏi, gật đầu:

- Được, người cứ lên đường, khi nào có dịp đi ngang Chiêu Hóa cứ ghé lại với ta.

Hai bên chia tay.

Ngựa quay đầu cất vó phi như bay trên thảo nguyên.

Chính lúc ấy Kim Bích Y cũng đang phi ngựa trên thảo nguyên.

Giữa cảnh mênh mông của đồng cỏ, nhìn chân trời xa tít tắp không có một bóng người, lòng nàng trở nên khoái hoạt. Nàng cũng ước ao oán được gặp Dương Hoa để hỏi câu chuyện về thân thế của chàng. Trước đầu nửa tháng nàng có ghé Sài Đạt Mộc và có gặp ái thiếp của Tổng Đẳng Tiêu là Lã Tư Mỹ.

Lã Tư Mỹ tuy là một thiếu phụ đã hơn tuổi ba mươi nhưng so với Kim Bích Y, tính tình cũng trẻ con không kém gì nàng, khi nàng đến Sài Đạt Mộc, Mạnh Nguyên Siêu và Ủy Trì Quýnh đã ra đi và vì Tổng Đẳng Tiêu là bạn rất thân của Mạnh Nguyên Siêu nên y đưa tiễn một đoạn đường rất xa rồi nhân tiện đi tuần du luôn mấy điểm đóng trại của nghĩa quân. Ở lại nhà chỉ có Lã Tư Mỹ, Kim Bích Y đêm ấy ở chung phòng với Lã Tư Mỹ, Lã Tư Mỹ hỏi thăm chàng về chuyện ở Tiểu Kim Xuyên:

- Nghe rằng Tiểu Kim Xuyên có nhiều việc lạ, diệt nhi có biết gì không? Kim Bích Y thăm dò:

- Việc lạ gì thì diệt nhi không biết nhưng có biết một thiếu niên rất lạ.

Lã Tư Mỹ kinh ngạc hỏi liền:

- Thiếu niên ấy như thế nào mà lạ? Điệt nhi có biết không? Nàng chậm rãi đáp:
 - Thiếu niên ấy tên là Dương Hoa.
 - Dương Hoa? Vốn Lã Tư Mỹ sẵn có cảm tình với Dương Hoa, nên thoáng nghe qua bà đã vui mừng lộ ra nét mặt. Kim Bích Y hỏi liền:
 - Tổng đại cô, đại cô biết thiếu niên này ư?
 - Chưa biết, nhưng ta nghe nói hành trạng của y rất kỳ quái, khiến ta cũng có hiếu kỳ.
- Thực ra tuy chưa gặp Dương Hoa nhưng thân thể của chàng, bà biết rất rõ. Đây có lẽ là lần thứ nhất Lã Tư Mỹ nói dối Kim Bích Y, nên trong lòng có hơi tự ngượng, và vì xưa nay bà là người chân phác nên nhìn nét mặt và âm thanh giọng nói của bà, Kim Bích Y biết liền bà không nói thực. Nàng hạ giọng:
- Tổng đại cô, đại cô nghe hành trạng y kỳ quái như thế nào? Theo điệt nhi được biết khi ở Tiểu Kim Xuyên y đã giúp cho một tên chó săn Thanh triều và là kẻ thù của nghĩa quân chúng ta chạy thoát đó.
 - Thế sao? Tên đó là ai vậy?
 - Đó là Dương Mục.
- Lã Tư Mỹ hoảng hốt:
- Thật ư? Thế thì thiếu niên ấy thật là hồ đồ!
 - Quả có thể thật, không phân biệt được hắc bạch thì đúng là hồ đồ, nhưng cả hai đều là họ Dương, biết đâu Dương Mục lại là người thân của y? Lã Tư Mỹ là người xưa nay bộc trực, rất khó giấu người khác điều mình sẵn biết, bà tuy chưa nói ra nhưng nét mặt đã lấy làm khó chịu lắm rồi, cố nhịn lắm bà vẫn phải thốt một câu hồ đồ:
 - Chắc vì Dương Mục cũng có một người con cỡ tuổi ấy.
- Câu này thốt ra khỏi miệng, Lã Tư Mỹ mới biết mình lỡ lời nhưng muốn rút lại cũng không được nữa.
- Kim Bích Y vốn là một thiếu nữ trong trắng thông minh, vừa nghe qua câu nói lỡ miệng của Lã Tư Mỹ nàng đã nắm được một phần ngoài, và chắc chắn bên trong câu chuyện này còn có ẩn tình chi đây. Nàng bèn đem câu chuyện gặp gỡ với Dương Hoa ở Tiểu Kim Xuyên kể cho Lã Tư Mỹ nghe rồi hỏi một câu đột ngột:
- Tổng đại cô, Mạnh Nguyên Siêu thúc thúc có phải là cừ nhân của Dương Mục? Lã Tư Mỹ sau khi lỡ lời đã thận trọng hơn:
 - Dương Mục là tay sai của Thanh triều, ai làm điều nghĩa hiệp mà không là cừ nhân của hắn?
 - Không, điệt nhi nói đây là tư cừ cơ!
 - Nhưng sao điệt nhi lại nghĩ vậy?
 - Khi ở Tiểu Kim Xuyên, mỗi năm hai lần Mạnh thúc thúc đều đến trước mộ Vân Tử La tế lễ. Nghe nói rằng Vân nữ hiệp là ái thê của Dương Mục mà! Việc Vân Tử La là vợ của Dương Mục trên chốn giang hồ gần như ai cũng biết cả, nên Lã Tư Mỹ đáp:
 - Đúng rồi, chỉ vì Vân Tử La đã có lần cứu mạng Mạnh Nguyên Siêu nên thúc thúc lúc nào cũng ghi ơn ấy.
 - Điệt nhi ngờ rằng ngoài chuyện ấy còn có chuyện gì khác, điệt nhi rất lấy làm lạ.
 - Có gì mà lạ? Kim Bích Y mỉm cười mặt hoa tự nhiên ứng đả kê sát tai Lã Tư Mỹ nói rằng:
 - Điệt nhi nghe thiên hạ đồn rằng Vân Tử La vốn là nhân tình cũ của Mạnh Nguyên Siêu, có phải không? Lã Tư Mỹ giật mình tròn tròn mắt:
 - Ai nói cho điệt nhi biết vậy? Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lã Tư Mỹ, Kim Bích Y biết mình đã nói đúng, bụng cười thầm: “Đại cô lại định nói dối mình thêm lần nữa ư?” Nàng đáp luôn:
 - Chính Mạnh thúc thúc nói đó.

- Chỉ đùa, đời nào Mạnh thúc thúc lại đem chuyện riêng ra nói với diệt nhi? Lỡ đã nói dối, Kim Bích Y nói dối luôn:

- Tết thanh minh năm ngoái, diệt nhi gặp Mạnh thúc thúc khóc than trước mộ của Vân Tử La rất thảm thiết, vừa khóc vừa kể rằng: “Ta đã phụ tình nàng, khiến nàng một đời khổ não.” Hôm ấy diệt nhi du ngoạn gần đó, nhìn thấy Mạnh thúc thúc liên ẩn thân gần phần mộ lắng nghe, không phải thúc thúc gần như nói với cháu ư? Chuyện nàng gặp Mạnh Nguyên Siêu ở bên mộ Vân Tử La là có thật nhưng những lời than khóc là do nàng bịa ra cả, Lã Tư Mỹ làm sao biết được nên cứ tưởng thật, thở dài một hơi:

- Diệt nhi đã biết rồi, ta cũng không ngại gì mà nói thật: Ủ, họ đã từng thề non hẹn biển với nhau, thực ra họ yêu thương nhau từ trước ngày Vân Tử La gặp Dương Mục, do đó kể ra thì chẳng phải Mạnh thúc thúc phá hoại gì gia đình họ Dương cả.

- Đã thề non hẹn biển sao lại chia tay? Lã Tư Mỹ lại thở dài:

- Chỉ tiếc họ đều sinh vào thời loạn, hóa công lại muốn đùa trêu nên sinh ra thế! Rồi đem đầu đuôi câu chuyện tình của Mạnh Nguyên Siêu và Vân Tử La, nguyên nhân sự chia tay của họ ra kể cho Kim Bích Y nghe, duy chỉ có một chi tiết hết sức quan trọng trong cuộc tình ấy bà vẫn giấu, đó là trước khi chia tay với Mạnh Nguyên Siêu, Vân Tử La đang hoài thai trong bụng.

Kim Bích Y nghe xong câu chuyện diễm tình của đôi nghĩa hiệp giang hồ thuở trước trong lòng hết sức cảm động, nàng thần thờ hỏi lại:

- Quả là oan tình rõ ràng, Dương Hoa và Mạnh Nguyên Siêu có liên hệ gì khác thường phải không?

- Cái gì khác thường?

- Chính Dương Hoa đã có lần nói với cháu.

Lã Tư Mỹ bán tín bán nghi hỏi vội:

- Khi y tha Dương Mục rồi có nói chuyện gì với cháu không?

- Không, khi cháu biết y tha Dương Mục cháu giận quá có đánh y một bạt tai, y là người kiếm pháp cực cao mà không có phản ứng gì cả, chỉ thở dài bảo với cháu sau này sẽ rõ.

- Y có bảo gì nữa không?

- Y biết cháu là người của nghĩa quân nên hỏi cháu chỗ đóng quân của nghĩa quân ở đâu, cháu hỏi lại để làm gì, y đáp muốn tìm Mạnh Nguyên Siêu. Cháu hỏi lại Mạnh thúc thúc có quan hệ gì với y?

- Thế y trả lời làm sao?

- Không, y cứ ấp a ấp úng như có ẩn tình gì đó khó nói ra, sau cháu truy vấn dữ quá y mới trả lời hàm hồ rằng y không còn ai là người thân trên đời, chỉ có một Mạnh thúc thúc là bằng hữu của sư phụ y nên coi y như thân nhân nhưng khi kể với cháu mặt y rất đau thương nên cháu tin chắc quan hệ giữa y và Mạnh Nguyên Siêu không chỉ có vậy thôi mà còn có gì khác thường nữa.

Lời kể của Kim Bích Y thật ra nửa thật nửa giả. Thật sự Dương Hoa chỉ nói với nàng tìm Mạnh Nguyên Siêu để báo cừu, nhưng nàng đoán trong sự việc này còn có ẩn tình gì mà Lã Tư Mỹ chưa nói hết nên lái câu chuyện để dò thử phản ứng của bà.

Quả nhiên Lã Tư Mỹ trúng kế, trong bụng suy tính: “Chắc Dương Hoa đã đem thân thế của y ra kể với Bích Y rồi, việc gì ta phải giấu nữa?” Lúc ấy Kim Bích Y nài nỉ:

- Tổng đại cô, sao đại cô lại im lặng vậy? Đại cô là sư muội của Mạnh thúc thúc, chắc chắn đại cô phải rõ mọi ẩn tình của thúc thúc chứ? Theo đại cô thì Dương Hoa là thân nhân của Mạnh thúc thúc hay của Dương Mục? Lã Tư Mỹ hỏi lại:

- Tại sao cháu lại quá quan tâm đến Dương Hoa vậy? Bất giác Kim Bích Y đỏ bừng mặt:

- Nếu là thân nhân của Mạnh thúc thúc thì chúng ta phải hết sức giúp đỡ y, còn nếu y là thân nhân của Dương Mục, lần gặp y cháu quyết sẽ không tha mạng cho y đâu!

- Ta chưa gặp qua Dương Hoa bao giờ, nhưng nghe qua tất cả câu chuyện ta đã có thể đoán ra rồi.
- Đại cô đoán thế nào? Lã Tư Mỹ chậm rãi đáp:
- Y chính là con trai của Mạnh Nguyên Siêu!
- oOo-

10. C 10

Mặt trời chiếu những tia nắng dọi xuống thảo nguyên, mặt đất mênh mông không một bóng người. Không biết Dương Hoa đi nẻo nào mà con bạch mã của nàng nổi tiếng là tuần mã chạy đã nguyên ngày nay vẫn không đuổi kịp.

Kim Bích Y chán nản muốn quay lại vì sợ Dương Hoa đã đi đường khác. Nếu đi đường khác làm sao chàng tìm ra Mạnh Nguyên Siêu đang ở Tây Tạng? Mà Tây Tạng chỉ có một con đường độc nhất là tiến về phía trước thôi.

Nàng gò cương ngựa lại dùng dằng nửa muốn tiến lên nửa muốn quay trở lại con đường rẽ lúc này.

Bỗng bên tai nàng có tiếng vó ngựa rồi thoáng chốc đã xuất hiện một người đuổi theo.

Phải chăng là Dương Hoa? Nàng gò cương đứng hẳn lại chờ đợi.

Kỵ mã đã đến gần nàng giật mình nhưng đã không thể tránh kịp. Đó là sư huynh Giang Thượng Vân của nàng. Giang Thượng Vân gọi lớn:

- Sư muội! Sư muội! Kim Bích Y vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, nàng cứ ngây người ngồi trên mình ngựa.

Kim Bích Y chỉ nghe tin người anh ruột của nàng là Kim Bích Sơn đang đi tìm nàng chứ không ngờ cả sư huynh cũng tìm nàng nữa. Đột nhiên giáp mặt giữa đường, muốn ẩn thân cũng không kịp. Tuy từ nhỏ đến lớn nàng ở chung với vị sư huynh này nhưng hiện giờ nàng không muốn gặp y chút nào. Nàng đứng đưng không thềm xuống ngựa.

- Sư huynh, vì đâu sư huynh cũng đến đây? Giang Thượng Vân mừng rỡ đáp:
- Tiểu muội đi đã lâu, sư phụ không yên tâm nên sai ta đi tìm tiểu muội về. Tiểu muội gặp Lãnh Thiết Tiêu không nghe nhắc gì sao? Mà tại sao tiểu muội lại ở đây? Kim Bích Y không trả lời câu hỏi của Giang Thượng Vân, một lúc sau mới nói không vào câu hỏi của y:
- Sư huynh đã gặp Lãnh Thiết Tiêu chưa?
- Chưa, ta không gặp Lãnh Thiết Tiêu nhưng khi qua Sài Đạt Mộc ta có nghe về tin tức của tiểu muội.
- Đã nghe về tin tức của ta sao sư huynh không về nhà đợi ta mà lại chạy mãi tới đây?
- Ta nghe sư muội trên đường đi Tây Tạng chứ không về nhà.

Thực ra câu này Giang Thượng Vân có ý mỉa mai trào lộng Kim Bích Y vì y cũng biết Dương Hoa đang trên đường tới Tây Tạng tìm Mạnh Nguyên Siêu.

Kim Bích Y nhún nhảy đôi vai:

- Ta thích đến đó du ngoạn, về nhà chậm một chút, bộ không được sao?
- Không phải không được, nhưng...
- Nhưng cái gì? Cứ nói ra đi.

Giang Thượng Vân trầm ngâm:

- Người trên côi giang hồ đa phần đều gian trá hiểm độc, sư phụ sư nương sợ tuổi tác sư muội còn trẻ, làm sao đương đầu với họ được?
 - Có lẽ không phải gia nương ta sợ mà chính là sư huynh sợ thì có! Hừ, sư huynh sao không dám nói thật mà mượn tiếng gia nương định áp đảo ta chăng? Giang Thượng Vân cười đau khổ:
 - Ta là sư huynh của tiểu muội, đương nhiên cũng có thể lo lắng cho sư muội, sao sư muội lại nói vậy?
 - Ta không phải là trẻ nít, không cần sư huynh phải quan tâm! Giang Thượng Vân vốn đã nghi ngờ mối quan hệ giữa nàng và Dương Hoa, y muốn nhân dịp này nói huých toẹt với nàng nên nói liền:
 - Sư muội, ta không phải gặp sư muội để cãi nhau. Ta chỉ muốn hỏi sư muội một chuyện: Sư muội có quen biết giao hảo gì với một tên gọi là Dương Hoa không?
 - Quen biết thì sao? Không quen biết thì sao?
 - Không quen biết thì rất tốt, còn nếu quen biết thì sư muội phải biết rõ thân thế và cẩn thận với tên đó, y là con trai của Dương Mục đó! Dương Mục là người như thế nào sư muội đã biết rồi! Kim Bích Y xụ mặt xuống:
 - Y có là con trai của ai với ta đâu có can hệ gì?
 - Thực ra là không can hệ nếu sư muội không quen biết gì với y.
- Kim Bích Y vùng vằng, mặt đã hơi có sắc giận:
- Sư huynh, làm gì mà như lấy khẩu cung ta vậy? Ta nói thực với sư huynh đây: ta và Dương Hoa chẳng những quen biết mà ta còn hiểu rõ lai lịch của y so với sư huynh là rõ ràng hơn nhiều!
 - Thế sao sư muội còn kết bằng hữu với y?
 - Ta kết bằng hữu hay không kết bằng hữu với ai, việc gì đến sư huynh?
 - Sư muội đã nói biết rõ lai lịch của y thế không biết y là con trai của Dương Mục sao?
 - Đó là chuyện riêng của người ta, ta không thể nói cho sư huynh biết được.
- Giang Thượng Vân nửa tin nửa ngờ, bụng bảo dạ: “Chẳng lẽ sư muội uống phải thuốc mê của tên họ Dương rồi chăng? Đã nói biết rõ lai lịch của y còn cố biện hộ cho y nữa?” Y bèn nói:
- Sư muội, đây là việc trọng đại, ta không thể không lưu tâm, nếu vô tình ta giúp một tên vô lại lọt vào hàng ngũ nghĩa hiệp có phải gây nên bao nhiêu tai họa không? Dương Hoa là con của Dương Mục, ta và đại huynh của sư muội đã điều tra kỹ càng quyết không thể sai được. Đại huynh của sư muội hiện đang ở Sài Đạt Mộc để nói rõ chuyện này cho hai vị đầu mục Lãnh, Tiêu biết rõ, e cũng sắp đi tìm sư muội đó! Kim Bích Y lạnh lùng:
 - Đa tạ sự quan tâm của sư huynh, nhưng việc này ta đã nói ta biết rõ hơn bất cứ ai: y không phải là con của Dương Mục. Mà nói cho cùng, dù y là con của ai có liên quan gì đến y.
- Ta chỉ biết chắc một điều: y là người rất tốt! Giang Thượng Vân không ngờ nàng dám nói rõ ràng đến vậy, y nãy tính ghen ghét:
- Sư muội đã tin đến như vậy ta cũng không còn gì để nói. Phải chăng sư muội đến Chiêu Hóa là để tìm y? Nàng lạnh lùng đáp:
 - Đúng vậy thì sao? Giang Thượng Vân chậm rãi:
 - Chẳng sao cả. Nếu như thế thật, ta bảo giúp tiểu muội điều này: tìm trên con đường này ta e rằng tiểu muội đã lầm đường rồi! Nàng hỏi:
 - Thế ra sư huynh biết tin tức của y à?
 - Chiêu hôm qua ta đã gặp vị bằng hữu ấy của sư muội rồi.
 - Đã gặp à? Thế... thế...

Nàng định hỏi: “Thế có đánh nhau không?” nhưng lại ấp úng vì thấy không tiện chút nào.

Giang Thượng Vân cắt lời:

- Rất là vui vẻ, ta và bằng hữu của sư muội không có gì xảy ra cả. Mà nếu có gì, sư muội cũng đừng hiểu lầm là vì sư muội!
- Ta vẫn biết sư huynh có lòng đại hiệp, nhưng dưới mắt sư huynh Dương Hoa vẫn là con Dương Mục đương nhiên là đáng giận rồi!
- Sư muội đừng khen nịnh ta, thực ra ta với y cũng có động thủ rồi.
- Vì sao sư huynh lại động thủ với y? Giang Thượng Vân từ đáp:
- Nhân vì chính mắt ta thấy y có hành vi càn rỡ, đúng là con trai của Dương Mục, ta không thể không ngăn cản hành vi xấu của y nên chẳngặng đừng phải động thủ.

Kim Bích Y hoảng hốt:

- Y làm gì mà càn rỡ?
- Đặng lão tiêu đầu ở Phúc Châu Long Tường tiêu cục có một người con gái, sư muội biết chứ?
- Có nghe người ta nói cô nương ấy tên Đặng Minh Châu, tài mạo song toàn...
- Chính đó, giữa đường ta chứng kiến một việc bất bình phải rút đao tương trợ, không ngờ Dương Hoa lại quá ư kiêu căng gây ra mọi chuyện xấu hổ.

Khi còn ở Sài Đạt Mộc, Lã Tư Mỹ đã đem chuyện Giang Thượng Vân cự lộn với nhà họ Đặng ra kể làm chuyện mua vui, nên nàng cũng có biết qua sự tình. Nàng hỏi:

- Đặng cô nương có liên quan gì đến Dương Hoa? Giang Thượng Vân nửa như cười nửa như không cười đáp:
- Ta cũng chẳng hiểu ta thấy bọn họ cùng ở một nơi, tình ý rất là thân cận.

Kim Bích Y dù trong bụng quyết rằng: “Dương Hoa nhất định không phải là người thiếu niên bạc hạnh” nhưng ngoài mặt vẫn lộ sắc giận. Giang Thượng Vân càng đắc ý nói tiếp:

- Xét ra thì vị bằng hữu của tiểu muội có lẽ không như muội nghĩ đâu. Tâm thuật y không được chính đáng, ta vì thấy bất bình nên có lời can ngăn y không nên xúc phạm tới Đặng cô nương, y đã không nghe còn động thủ trước buộc ta phải ra tay.

Kim Bích Y vùng vằng với y:

- Sư huynh làm vậy rồi tiểu muội đến phải xin lỗi y đấy!
- Việc gì tiểu muội phải xin lỗi? Bích Y giương cặp lông mày:
- Ai sai ai đúng, ngày sau sẽ biết, nhưng y chưa đủ thương sư huynh là tốt lắm rồi.

Trong câu nói của nàng, rõ ràng nàng tin chắc nếu có đụng độ, Dương Hoa không đủ thương Giang Thượng Vân vì đã hạ thủ lưu tình.

Giang Thượng Vân đương nhiên hiểu được ý của nàng, y tức tối lắm, lái sang chuyện khác:

- Ồ, không nói chuyện đúng sai nữa. Chuyện đã qua rồi bây giờ thì hỏi chuyện hiện tại, chúng ta cùng trở về chứ?
- Trở về chưa được vì tiểu muội chưa gặp y...
- Thế tiểu muội biết y đang ở đâu không? Kim Bích Y cúi đầu không đáp giống như mặc nhận mình có biết. Giang Thượng Vân gần từng giọng:
- Tên tiểu tử ấy kiếm pháp tuy cao minh nhưng bắt quá cũng chỉ ngang ta là cùng, hôm trước hình như trong lòng y có gì không an ổn nên đánh lén ta một chiêu rồi vội vàng bỏ chạy.

Nói câu ngoa ngôn ấy, bất giác y cũng đỏ mặt vì ngượng.

Kim Bích Y hỏi:

- Còn vị Đặng cô nương thì sao?
- Cô nương họ Đặng vì chuyện riêng của tiêu cục đã đến Thiên Sơn tìm sư thúc rồi.
- Đi một mình à? Giang Thượng Vân mĩa mai:
- Sư muội an tâm, vị bằng hữu của tiểu muội không đi theo Đặng cô nương đâu nhưng ta không dám bảo là y chạy rồi có quay trở lại với Đặng cô nương nữa hay không.

Bích Y cũng trả đũa:

- Sư huynh có vẻ quan tâm tới cô nương họ Đặng đấy nhỉ. Sao sư huynh không theo nàng đến Thiên Sơn? Giang Thượng Vân cười đau khổ:
- Sư muội, ta và sư muội cùng ở một nhà, lẽ nào sư muội không biết tâm ý của ta? Kim Bích Y nhướn mắt:
- Sao lại không biết? Ta biết rằng sư huynh lúc nào cũng coi ta như một cô nàng muội muội bé bỏng.

Trong lòng Giang Thượng Vân rất đau khổ, y muốn cười mà cười không nổi:

- Đúng vậy, tiểu muội biết vậy là tốt lắm. Chúng ta là huynh muội, nay phụ thân của muội muội sai ta tìm về, chúng ta cùng về Chiêu Hóa chứ? Giang Thượng Vân tưởng dùng lời êm dịu để dụ hoặc nàng, y không ngờ vừa nói ra lời, Kim Bích Y đã vọt lên lưng con bạch mã vội vàng ra roi. Y chỉ kịp kêu lên:
- Tiểu muội! Ồ...

Chỉ trong nháy mắt con tuấn mã đã phi khá xa, chỉ nghe tiếng nàng hét lớn vọng lại:

- Sư huynh, xin tha thứ cho tiểu muội chưa thể trở về, sư huynh bắt tất phải hỏi ta đi đâu, ta không phải là con nít nữa, không cần ai phải quan tâm nữa đâu! Mặt trời đã nghiêng về hướng tây, sương đã bắt đầu rơi giữa vùng thảo nguyên lạnh lẽ. Giang Thượng Vân đứng người nhìn theo bóng sư muội dần dần xa khuất. Rất lâu y mới thở dài náo ruột:
- Thế là trong lòng sư muội tên tiểu tử họ Dương đã chiếm một vị trí lớn hơn ta rồi! Quả là kỳ quái, so với người đại huynh cùng một mẹ là Kim Bích Sơn, tính tình Kim Bích Y thật khác xa. Không biết tên tiểu tử Dương Hoa dùng thủ pháp quỷ quái gì mà chiếm đoạt được lòng nàng như vậy.

Giang Thượng Vân ngổn ngang đau khổ, vừa cất bước vừa ngẫm ngẫm oán hận Dương Hoa. Một ngọn gió lạnh lùng thối tạt vào người y, y bất giác tỉnh táo, trong bụng càng đau đớn hơn: “Trong nhà ai cũng tưởng ta và sư muội sắp thành phu phụ, ai cũng tưởng đó là mối lương duyên xứng đôi vừa lứa, đến ta xưa nay cũng tưởng vậy. Hỡi ôi, có phải thật là lương duyên mỹ mãn chăng? Không, ta với nàng chỉ là sư huynh sư muội suốt đời thôi!” Trên thảo nguyên bỗng có tiếng vó ngựa lóc cóc, Giang Thượng Vân quay đầu nhìn theo hướng ấy. Chưa thấy rõ mặt người ngồi trên ngựa nhưng Giang Thượng Vân đã nhận ra con bạch mã quen thuộc giống y như con bạch mã của Kim Bích Y. Tưởng sư muội Chương tâm quay lại, y mừng rỡ kêu to:

- Sư muội, sư muội... lại...

Câu nói chưa hết y đã kịp nhìn rõ mặt người ngồi trên ngựa. Không phải là sư muội của y mà là người bạn của phụ thân y Bạch giáo pháp vương.

Bạch giáo pháp vương cười ha hả xuống ngựa đến gần y:

- Thượng Vân, người lớn mau quá, ta cơ hồ không còn nhận ra người nữa. Người có nhớ lão già này không? Thử nhỏ y đã có lần cùng cha được gặp qua Pháp vương, chuyện ấy cách đây đã hơn mười năm.

Giang Thượng Vân vội vàng thi lễ:

- Vãn bối đi qua quý địa lòng vốn muốn đến bái yết pháp vương lắm, hiềm vì còn đang bận một việc nhỏ...

Chưa nói hết câu, Bạch giáo pháp vương đã chặn lại:

- Bắt tất phải khách khí đến thế, ta biết người đến đây là để tìm sư muội, có phải không?

- Thừa vâng.

Bạch giáo pháp vương bỗng hỏi đột ngột:

- Người có biết tiểu tử tên Dương Hoa chứ? Chính y cũng vì làm con bạch mã mà vừa cùng ta giao đấu một trận kịch liệt đấy. Không ngờ trẻ tuổi mà võ công y lại cao cường đến vậy.

Sau đó pháp vương đem câu chuyện đùng độ với Dương Hoa ra kể cho Giang Thượng Vân nghe và hết lời ca ngợi võ lực của chàng. Pháp vương kết luận:

- Theo ta biết Dương thiếu hiệp quả là một anh hùng cái thế trên đời, bản tính lại vô cùng khả ái. Ta cho rằng người và Dương Hoa mà kết làm bằng hữu thì thật may cho giới giang hồ võ lâm...

Giang Thượng Vân hết sức áy náy nhột nhột khi nghe pháp vương tán tụng Dương Hoa nhưng không lẽ y lại nhục mạ kẻ vắng mặt nên chỉ biết ậm ừ cho xong chuyện:

- Vâng, tiểu bối đã có gặp Dương Hoa, quả có như lời Pháp vương nói... nhưng...

Thực ra y định nói: “Nhưng y chỉ là con của một tên chó săn dê tiện của triều Thanh” nhưng rồi lại ngập ngừng e ngại không dám nói trong lúc Pháp vương vẫn hồn nhiên thao thao:

- Ta nhờ người một chuyện: hãy đi tìm Dương Hoa và sư muội người về Chiêu Hóa giùm ta, người thấy có tiện không? Giang Thượng Vân đau khổ gật gù không đáp. Pháp vương đã vội leo lên ngựa ra roi:

- Thế nhé. Gặp y người cứ nói do ta nhấn hy vọng huynh đệ người sẽ có thêm một bằng hữu tốt.

Giang Thượng Vân nghe đắng nuốt cay quay ngựa đi. Thật là ngang trái. Hừ, lại phải đi tìm tên tiểu tử đáng ghét ư? Có lẽ Pháp vương chưa biết gì về thân thế của Dương Hoa nên mới tán tụng quá lời đến thế? Tại sao ta lại phải đi tìm y? Nhưng bây giờ ta nên đi đâu? Mục đích tìm sư muội rõ ràng đã hỏng rồi, chi bằng ta quay trở lại tìm cô nương họ Đặng vậy.

Giang Thượng Vân giục ngựa nhắm hướng Thiên Sơn.

Cùng lúc ấy Kim Bích Y đang gặp rắc rối giữa thảo nguyên.

Nàng đang giục ngựa đi bỗng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa. Chưa kịp quay đầu lại nàng chợt nghe tiếng xé gió ở sau lưng. Biết có ám khí nàng hơi nhích vai cho ám khí lướt qua. Mũi nhọn thứ hai bay đến nàng phát tay áo ngược lại đánh cho nó rơi xuống đất, và mũi thứ ba bị nàng nắm gọn trong tay.

Quay người lại nàng mắng liền:

- Chưa biết ai sao nỡ đã ra tay hạ độc thủ? Nếu không phải là bản cô nương thì sao? Sau lưng nàng vọt lên hai người chính là hai tên quân quan mà hơn tháng trước bị Dương Hoa đả thương phải chạy xuống núi bỏ lại con bạch mã nàng đang cưỡi. Đó là Mã Côn phó thống lãnh ngự lâm quân và tỳ tướng Chu Xán.

Mã Côn thấy ba mũi tên ám toán của mình đều vô hiệu, tức giận hét lên:

- Hảo tiểu tử, đã dám ăn cắp ngựa của ta, có gan đừng chạy! Chu Xán hòa theo:

- Tiểu tử họ Dương trốn đâu rồi? Kim Bích Y dù chưa biết mình có hơn được hai tên này không nhưng vẫn cười thản nhiên:

- Bọn bay dám đuổi tới đây là cũng có gan đấy! Ta có hẹn với Dương đại ca ở gần đây, bay muốn gặp cũng dễ thôi! Dứt lời nhuyển tiên của nàng đánh liền một hư chiêu, con bạch mã hí vang phóng bốn vó tới trước, chớp mắt đã bỏ hai tên quân quan lại đằng sau.

Chu Xán và Mã Côn nghe nói Dương Hoa ở gần đây trong bụng đã hơi kinh hoảng, Chu Xán hạ thấp giọng:

- Nếu chỉ một tên này chắc chắn chúng ta thủ thắng, nhưng thêm tiểu tử họ Dương nữa, đệ e rằng cũng... hơi khó xử. Chi bằng ta mặc kệ cho y đi...

Thân phận Mã Côn là một phó thống lãnh ngự lâm quân quan không thể biểu lộ sự yếu kém nhất sợ, hần trăm ngâm một chút rồi mới nói:

- Cũng được. Y cưới con tuấn mã của ta kể cũng khó đuổi kịp nhưng chắc y cũng chỉ đến Lạp Tát là phải nghỉ lại thôi. Ta sẽ đến Lạp Tát tính sổ cùng y cũng chẳng muộn.

Lúc này Kim Bích Y chạy đã rất xa, Mã Côn mới nói với Chu Xán:

- Người biết chân tướng của tiểu tử ấy chưa, không phải là “tiểu tử” đâu mà là “cô nương” đó! Chu Xán ngần ngừ:

- Đệ cũng có ngờ. Vì cảm thấy là hình như là nữ nhi cải dạng nam trang vậy. Chỉ tiếc không biết là ai?

- Ta đã điều tra ra rồi. Chính là con gái của Kim Trục Lưu đó, thật là phiền...

Kim Bích Y chạy thêm một đoạn xa nữa, đến một ngã rẽ thoát ra khỏi vùng thảo nguyên. Ở giữa ngã rẽ này có một quán trà nho nhỏ. Tin tưởng hai tên quan quân không thể nào đuổi kịp con bạch mã của nàng và có thể chúng còn không dám đuổi theo nữa, nàng xuống ngựa vào trà điểm mua một tách trà và nhân dịp thử hỏi thăm tung tích Dương Hoa.

Nàng cột ngựa trước cửa quán, bước vào. Vừa uống trà nàng vừa hỏi thăm lão già bán trà:

- Văn bối muốn đến Lạp Tát, không biết nên đi đường nào cho tiện? Lão hán vui vẻ chỉ bảo:

- Hai con đường này đều có thể đến đó. Duy đường bên trái là đường thẳng, còn đường bên phải là đường vòng phải đi qua các địa điểm Gia Lê, Lỗ Cống rồi mới đến Lạp Tát, chậm thêm đến hai hôm so với đường thẳng.

Nàng dò hỏi:

- Thế có ai đi đường vòng không?

- Có chứ vì các khu vực kia là nơi buôn bán súc vật, bọn chăn nuôi thường đi đường vòng để qua đó buôn bán. Tiểu ca, ta nhìn tiểu ca không phải là người buôn bán?

- Văn bối đến Lạp Tát tìm bằng hữu.

- Thế thì đương nhiên nên đi đường bên trái.

Nàng dẫn thêm:

- Văn bối có một người bạn đã lên đường trước đây hai ngày, không biết có qua đây không? Sau đó bèn kể cho lão chủ trà điểm biết hình dạng của Dương Hoa. Lão gật đầu:

- Đúng rồi, có một thiếu niên hình dạng như vậy giữa trưa hôm qua có vào đây uống trà!

- Thế y cũng đi con đường phía trái chứ?

- Không, y đi đường phía mặt.

- Con đường vòng ấy ư?

- Đúng đường vòng, mà... mà...

- Mà sao nữa? Lão bán quán ngập ngừng nói tiếp:

- Hôm qua ta chứng kiến một việc kỳ quái, bằng hữu của tiểu ca...

Kim Bích Y kinh sợ vội vàng hỏi:

- Y làm sao?

- Hôm qua y ở đây uống trà, y cũng giống như tiểu ca cứ hỏi thăm tìm một người...

- Ô! Y tìm ai vậy? Hỏi vậy là nàng chờ đợi lão chủ đáp là tìm một người nữ nhân chính là nàng nhưng lão lại đáp:

- Y hỏi ta có thấy một người tuổi độ bốn mươi đầu bù tóc rối đi qua đây hay không? Kim Bích Y xụ mặt:

- Một người trung niên đầu xù tóc rối? Lại thật, đó là người nào vậy?

- Còn có việc kỳ quái hơn nữa, thật không thể tưởng tượng được. Khi y hỏi người đó, ta quả là không biết. Nhưng khi y đang tra vấn ta thì nghe có tiếng khập khểnh chân người bước vào. Đó là một tên rách rưới chân đi đôi giày rách xuất hiện từ lúc nào.

Nàng kinh ngạc:

- Họ là bằng hữu ư? Lão chủ quán:

- Hình như không phải. Ta nghe trung niên nói: “Đa tạ người cho tiền, con ngựa của người tốt lắm. Ha ha, ta cần con ngựa màu hung ấy đấy!” Vị thiếu niên kia đột nhiên phi thân ra ngoài, chưa bao giờ ta thấy có người thân pháp mau đến vậy, chỉ thấy thân ảnh vụt một cái đã ra tới ngoài cửa rồi, y chỉ đáp: “Đừng động đến ngựa của ta, hãy trả hết đồ vật cho ta đi!” Ta đoán rằng trung niên đã ăn trộm của thiếu niên vật gì đó chứ hai người hoàn toàn không quen biết nhau! Kim Bích Y càng nghe càng lấy làm kỳ quái. Một tên ăn trộm tầm thường làm sao trộm được vật gì của Dương Hoa được? Mà phải là vật quan trọng lắm chàng mới phải tìm đòi lại chứ? Nàng hỏi tiếp:

- Rồi sau thế nào?

- Đến đây mới là kỳ quái. Bằng hữu của tiểu ca vừa nhảy lên ngựa, tên trung niên rách rưới đã chạy đến cười ha hả: “Người không chạy kịp ta đâu. Con ngựa của người tuy cũng hay đấy nhưng vị tất đã chạy hơn ta. Không tin người cứ thử đi nếu người đuổi kịp ta, ta sẽ trả vật đó cho người”.

Kim Bích Y nóng ruột quá, nàng vội hỏi:

- Kết quả ra sao?

- Kết quả ra sao, ta đâu có biết. Lúc ấy ta chỉ con ngựa của vị thiếu niên tung chạy rất mau mà vẫn không sao đuổi kịp trung niên kia. Trong vài chớp mắt, người và ngựa đều không nhìn thấy gì nữa. Sau này có đuổi kịp hay không thì ta không biết. Ái chà, từ bé đến ngần này tuổi, ta chưa hề nhìn thấy người chạy nhanh đến thế nhưng vị thiếu niên bằng hữu của tiểu ca là người rất tế nhị, khi y chạy mất rồi ta mới để ý trên bàn y ngồi vẫn còn mấy đồng tiền y để trả lại tiền trà.

Kim Bích Y hỏi liền:

- Trung niên ấy chạy về hướng đường phải à?

- Chính vậy, muốn tìm vị bằng hữu, tiểu ca bắt buộc phải đi về hướng đường vòng ấy.

- Đa tạ lão trượng chỉ điểm.

Nàng quay trở ra, trong bụng rửa thầm tên trung niên: “Tên trộm vật này không biết đã lấy gì của Dương đại ca hại ta phải đi con đường ác nghiệt này!” Lòng nghĩ chưa dứt đã nghe lão trượng bán trà rú lên:

- Ối chà! Rồi ú ớ tiếp:

- Ối chà, hần... hần... trở lại kìa! Lờn lão vừa dứt bỗng có một bóng thoáng qua, một người đã vào tới quán ngồi tại bàn trà. Hần đúng là khoảng hơn bốn mươi tuổi đi đôi giày rách, tay phe phẩy một chiếc quạt cũng rách rưới như bộ quần áo hần đang mặc.

Nàng mặc kệ hần đi ra mở dây cương. Nhưng thoáng chớp đã thấy bóng hần đứng trước mặt nàng và con bạch mã.

Hần cười lớn:

- Hôm qua đã mất con ngựa hung, hôm nay lại được con ngựa trắng. Ha ha. Thật là may mắn cho ta! Tay trái hần vụt ra nắm lấy dây cương nhưng Kim Bích Y đã mau lẹ bắn ra liên tiếp ba đồng tiền vào các huyết đạo của hần. Xưa nay nàng vốn không bao giờ sử dụng ám khí, nay ở tình trạng gấp rút quá nên phải dùng tiền làm ám khí áp đảo người nọ. Người nọ cười rằng:

- Tiền này để trả tiền trà chứ sao lại đưa cho ta? Quạt trong tay hần xòe hần ra, hần hơi nghiêng tay, ba đồng tiền rơi gọn vào trong quạt. Kim Bích Y đã nhiều lần nghe phụ thân giảng về các loại ám khí trong thiên hạ, nhưng dùng quạt thu gọn các ám khí thì thủ pháp này nàng mới thấy lần đầu.

Người nọ biểu diễn thủ pháp ám khí siêu tuyệt của hần, hần phát nhẹ các nan quạt. Ba đồng tiền nhanh như chớp điện bay ngược trở lại. Theo bản năng, Kim Bích Y nghiêng người tránh ám khí, không ngờ ba đồng tiền ấy không nhắm đánh vào nàng. Chỉ nghe mấy tiếng “cạch, cạch”, ba đồng tiền bay qua đầu nàng rơi đúng vào quầy tính tiền của quán trà.

Hần ta cười to:

- Người với bằng hữu của người thật có khác nhau. Hôm qua y đã trả tiền trà rồi, hôm nay người nữ không trả tiền vừa uống sao? Ha ha, người buôn bán nhỏ nChương, nữ nào quyết tiền? Ta thay người trả cho chủ quán đó.

Kim Bích Y tuy võ công cũng cao cường nhưng nhìn thủ pháp của hần biết mình chưa phải là đối thủ, nàng nói lớn:

- Người là cao nhân tiền bối nào vậy? Xin đừng đùa giỡn, gia gia của ta là Kim Trục Lưu đó! Nàng vốn xuất thân trong một gia đình võ học thế gia, kiến thức của nàng cũng hơn người, ước định rằng người nọ nhất định phải biết tới tên của phụ thân nàng hoặc có thể quen biết với phụ thân nàng nữa, không ngờ hần cười ha hả mà rằng:

- Tiền bối là cái quái gì? Nghề gia truyền nhà ta là ăn cắp, có gì gọi là đùa giỡn đâu? Kim Bích Y đáp:

-Ồ, người thật là đồ ăn cắp. Người muốn bao nhiêu tiền cứ nói đừng lấy con ngựa này của ta!

- Người thật hồ đồ, ta có bảo cần tiền của người bao giờ? Ta chỉ cần con ngựa thôi.

Đáng lý người phải cảm ơn ta mới phải.

Kim Bích Y nổi giận cười nhạt:

- Người đòi ăn cắp của ta con muốn cảm ơn cái gì?

- Người ăn nói ngửi không nổi. Con bạch mã này là loại ngựa trong nội cung triều nhà Thanh, đó là thứ ngựa mã, người cười đến Lạp Tát chỉ mang họa thêm, ta lấy của người là nhận cái họa cho người, không phải cảm ơn còn gì nữa? Nói tới đó hần vọt lên yên ngựa, mặc nàng đồng ý hay không đồng ý, chớp mắt đã chạy như bay đi mất.

Kim Bích Y bắt lực nhìn theo lòng hoang mang ngờ vực không hiểu hần là người thuộc chính đạo hay tà đạo, là bạn hay là thù? Nghe khẩu khí của hần không hiểu hần có quen biết gì với phụ thân nàng không? Nàng cứ theo con đường mà chủ quán trà đã chỉ cho nàng dẫn đến Lạp Tát. Giữa đường Lạp Tát thế nào cũng có tin tức của chàng. Có lẽ trung niên hần tử nói cũng đúng. Con bạch mã là loại “ngựa mã” của triều đình nhà Thanh, ta chẳng cần tới nó làm gì.

Cứ thế nàng đi bộ trên đường đến Lạp Tát.

Kim Bích Y bị mất ngựa, Dương Hoa tuy không mất ngựa như nàng nhưng tình hình còn đỡ khốc đở cười hơn nữa. Vì chàng còn mất cái quan trọng hơn nhiều.

Mấy hôm trước liên tiếp suốt mấy ngày trời, chàng toàn phải ăn lương khô, cổ họng nóng rã và cháy bỏng vì thêm rượu và đồ ăn tươi. Chính ngay lúc ấy chàng đã gặp trên đường một tửu điểm đang lúc náo nhiệt.

Chàng bước vào tửu điểm vừa lúc có bảy, tám khách thương người Hán đang vây lấy một người rách rưới tuổi độ trung niên mà chửi mắng thóa mạ. Chàng hỏi nguyên nhân thì ra trung niên hần tử kia sau khi ăn uống no say không có tiền trả chủ nhân tửu quán.

Trung niên hần tử luôn miệng phân bày:

- Bao nhiêu đồ ăn thức uống đều vào trong bụng ta cả rồi, ta không thể nào ói ra được nữa, chỉ còn cách các người đánh ta một trận để bù vậy! Chủ nhân tửu quán là một người Tây Tạng có vẻ tốt, bảo rằng:

- Thôi, chúng ta chỉ cần dạy người một lời, lần sau đừng có liều lĩnh thôi chứ đánh có ích lợi gì? Nhưng tên thủ lĩnh đám khách thương người Hán lại phản đối:

- Không được, không thể tha thứ cho nó được! Dương Hoa đến trước mặt cả bọn khuyên giải:

- Người này ăn hết bao nhiêu tiền xin cứ tha cho y, tôi có thể trả tiền thế cho y được.

Tên người Hán khẳng khái:

- Tiểu ca không cần tốt đến vậy. Nó là tên độc ác, nếu nó đói bụng, cứ nói trước với bọn ta, ta đâu có tiếc gì bữa cơm. Nhưng nó cứ cái trò ăn uống no say rồi kêu không có tiền tái diễn đã nhiều lần, chúng ta đều thấy ghét không thể tha thứ được! Bổng trung niên rách rưới hỏi ngang:

- Ối chà, nghe giọng nói chắc là người đến từ Bắc Kinh? Tên người Hán hơi giật mình:

- Ta đến từ đâu việc gì người hỏi.

Trung niên đáp:

- Ở Bắc Kinh bọn ăn cắp vặt cũng có quy củ nguyên tắc lắm, hề không có tiền trả chủ nhân quán chỉ cần đả cho một trận, người ngoài chẳng việc gì mà lý vào. Như ta vậy, cứ kêu chủ quán đả ta một trận là xong! Tên người Hán nổi giận:

- Ai thêm nói đến quy củ của bọn ăn cắp vặt các người? Chủ quán ở đây có lòng tốt không muốn đả người một trận. Chính chúng ta “đả” giùm đây! Nói xong hắn liền đánh một chưởng tới, Trung niên áo rách rưới hơi di động thân hình, chưởng hắn vượt qua mặt đánh trúng bụng đối phương.

Tên rách rưới ôm bụng la lối:

- Ối ời! Đau chết ta rồi! Tên người Hán chửi:

- Cẩu tặc, ta định đánh mặt người mà có trúng đầu? Hắn vung tay định dùng quyền đánh nữa. Dương Hoa vọt đến tước quyền của hắn, miệng nói:

- Khoan đã, ta đã nhận trả tiền cho hắn, việc gì còn bắt hắn chịu đòn? Nhìn thân pháp và cách tiếp đòn của chàng, tên người Hán biết ngay chàng là người võ công thượng thừa, kinh hãi vội thu quyền lại, ôn tồn:

- Tiểu ca quá thương người, cần gì can dự tốn tiền vì loại người như thế này? Chỉ cần đụng nhẹ vào quyền của đối phương, chàng cũng đã biết hắn là người có võ công, nhưng điều ấy không điều gì lạ và làm nghề buôn bán xuôi nam ngược bắc mà không có võ công để tự vệ thì cũng dễ bị ăn hiếp. Chàng đáp:

- Làm người ai chẳng có lòng tự sĩ, ta cứ đối đãi tốt với y, hy vọng y biết phải trái mà tự cải càng tốt.

Hán nhân xuôi tai:

- Được, nể lòng tiểu ca ta tha cho y đó, Tiểu ca tên họ là gì?

- Ta họ Dương.

Vừa nói chàng vừa rút một nén tiền cúc cung đưa cho tên trung niên rách rưới.

Y đỡ lấy nén tiền quá nhiều cảm tạ:

- Tiểu tử không muốn cho ta đi ăn lừa cả năm nữa sao mà cho nhiều tiền vậy? Hán nhân cười nhạt:

- Tiểu ca nghe y nói gì không, tiểu ca đối tốt với y nhưng biết đâu y chỉ lừa dối tiểu ca thôi.

Dương Hoa bình thản:

- Chuyện ấy không đáng quan tâm. Chỉ cần giúp y chút vốn để y có thể tự sống được là ta vui rồi.

Trung niên cẩn thận cất tiền vào túi, chấp tay:

- Dương công tử, xin đa tạ công tử nói lời dạy bảo, ngày khác tiểu nhân xin báo đáp ân sâu.

Chàng đáp:

- Giúp người mà cầu báo đầu phải là trượng phu, người đừng quan tâm chút việc mọn.

Trung niên rách rưới chấp tay quỳ mọp xuống:

- Thanh sơn lục thủy, hậu hội hữu kỳ, tiểu nhân xin cáo biệt.

Chàng vội vã đỡ y dậy:

- Không dám.

Tên Hán nhân thủ lãnh đám khách thương mại mai:

- Người cảm tạ Dương huynh mà không cảm tạ ta ư? Trung niên rách rưới vừa đứng dậy liền quét tay áo như có ý vãi tạ Hán nhân, tay áo chạm cả vai hắn:

- Tiểu nhân xin đa tạ lão nhân hạ thủ lưu tình.

Hán nhân bị chạm vào vai giật mình lùi lại:

- Làm cái gì vậy? Trung niên đáp:

- Lão nhân y thường dính bụi, tiểu nhân phải giùm vậy mà.

Hán nhân quát:

- Ai cần người phủi bụi? Cút, cút đi mau! Trung niên vâng dạ luôn miệng:

- Vâng, vâng, tiểu nhân tuân lệnh lập tức đi liền. Xin lão trưởng đừng giận.

Hán nhân đợi y đi khỏi quay sang Dương Hoa:

- Dương huynh, huynh tốt với người khiến ta bội phục lắm, nhân tình cờ gặp gỡ, xin mời huynh chén rượu! Chàng vui vẻ:

- Đa tạ, xin hỏi quý tánh? Ta họ Đinh, bọn ta đến vùng Lê, Cống bán ngựa, Dương Huynh, huynh đi đến đâu vậy? Giữa lúc họ Đinh và Dương Hoa đang tiếp rượu bỗng có một đồng bọn của y la lên:

- Ối chà! Tên ăn cắp chạy nhanh hơn ngựa, chỉ cần chớp mắt không còn nhìn thấy đâu nữa! Họ Đinh động tâm sinh nghi vội vàng thò tay vào túi kiểm tra lại tiền bạc, lập tức nhảy lên thất thanh la lớn:

- Chết cha, tiền của ta, y... y... ăn cắp hết sạch rồi! Nghe bọn ấy bọn khách thương hoảng hốt, ai nấy đều vội kiểm tra lại túi tiền của mình, có đến mấy tiếng đồng thanh la lớn:

- Ối chà, tiền bạc của ta cũng mất sạch cả! Đó là mấy người cùng hùa với họ Đinh mạt sát trung niên rách rưới lúc nãy.

Họ Đinh hét lên:

- Đuổi theo! Cả bọn vội vàng kéo dốc ra cửa quán, gấp rút quên cả thanh toán tiền rượu cho chủ quán. Tên tửu bảo vội vàng chạy theo van nài:

- Quý khách quan không lẽ không ai còn đồng nào sao? Nhưng bọn họ không ai quay lại, đều ra roi cho ngựa chạy thẳng.

Tửu bảo than thở:

- Tưởng chỉ có một tên ăn quýt, ai ngờ cả bọn đều ăn quýt.

Dương Hoa đáp thay:

- Để đó ta trả hết cho.

Chủ quán người Tạng ái ngại:

- Tiểu ca, chắc gì tiểu ca không bị ăn trộm hết tiền?

- Y đã lấy hết tiền bạc của bọn kia rồi, chắc đâu thềm lấy gì của ta nữa? Nói vậy nhưng chàng vẫn thử đưa tay vào túi, quơ tay một Chương chàng bỗng sờ người ra hai mắt trợn trừng mặt ngây ra đến một lúc. Chủ quán hỏi:

- Tiểu ca, mất hết tiền rồi chứ gì? Chàng toát mồ hôi ấp úng:

- Tiền thì không quan trọng lắm, y... y... còn... lấy luôn của ta một bảo vật! Nguyên bảo vật của chàng mất là vật do tam sư phụ chàng trao lại, đó là Mạnh gia đao phổ! Bản đao phổ này bây giờ chàng mới biết là

của kẻ thù họ Mạnh. Chàng đã định trong bụng sẽ dùng Mạnh gia đao pháp đánh bại Mạnh Nguyên Siêu rồi trả lại cho y. Bây giờ đao phổ đã không cánh mà bay nghĩa là tự nhiên chàng bị mang ân kẻ thù, biết lấy gì trả lại cho y? Giữa lúc Dương Hoa đang kinh sợ ngây người ra như vậy bỗng tên tửu bảo la lên một tiếng nửa mừng nửa sợ.

Chủ nhân quát hỏi:

- Có chuyện gì đấy? Tửu bảo ú ớ chỉ vào cái hộp gỗ, chủ nhân nhìn thấy trên nắp hộp là một nén tiền sáng lấp lánh.

- Nén bạc ở đâu đến vậy? Tửu bảo mặt mày xanh lét:

- Lúc tiểu nhân nhắc cái khăn vắt lên vai lên chùi mồ hôi không biết nén bạc ở đâu rơi xuống nắp hộp. Kỳ quái thật, không lẽ tiền từ trên trời rơi xuống ư? Chủ quán phì cười:

- Ông trời không thèm để ý đến chuyện vặt này đâu. Ta chắc có lẽ do tên ăn cắp để lại đó. Tiểu ca, nếu tiểu ca mất sạch tiền thì nén bạc này cũng còn thừa số rượu thịt của ta rồi, chắc y có ý để lại cho tiểu ca đó! Không đợi cho chủ quán hết lời, chàng đã vọt ra khỏi cửa. Lúc ấy món thịt dê nấu cho chàng vừa chín tới, gã tửu bảo mang đến chạy theo gọi với:

- Khách quan không kịp dùng thì cứ mang theo mà ăn dọc đường.

Dương Hoa đã lên tới mình ngựa, chàng rút ngọn roi, quán lấy đĩa thịt kéo về mình, chàng cho khối thịt dê vào túi vừa kịp bốn vó ngựa cất lên phi thẳng.

Chàng không hiểu nổi từ lúc nào và làm sao mà trung niên rách rưới lại có thể ăn cắp được “đao phổ” mà chàng không tí ti hay biết.

Chàng sức nhớ đến có lần tam sư phụ có nói đến trên giang hồ có tên gọi là “Thiên hạ đệ nhất thần thủ” (tên ăn trộm thần kỳ nhất thiên hạ): người xưng là Thiên hạ đệ nhất thần thủ vốn là người họ Trương tên là Tiêu Diêu. Tên cũng như người vì bình sinh y chỉ thích ngao du thiên hạ, du hí phong tuần, tiêu dao tự tại cho bằng hữu trong giang hồ gọi y là “Khoái Hoạt Trương”. Cứ theo lời kể của tam sư phụ thì tên Khoái Hoạt Trương này có lần dám đột nhập vào nội cung triều đình Thanh ăn cắp bảo vật, vào cả vườn ngự uyển ăn cắp ngựa quý, quả là tay diệu thủ về... ăn trộm. Có lần y còn “chôm” luôn Thánh Dược Tục Đoạn Cao là thần dược của Không Động phái chưởng môn nhân Lao Thiên Hộ và Dị Chung Tuyết Liên vô cùng quý giá của người vợ Thiên Sơn phái chưởng môn nhân Đường Kính Thiên. Cả hai đều là tuyệt thế võ lâm mà y nghiêm nhiên đến ăn trộm đào thoát. Đối với Thiên Sơn phái, vợ chồng Đường Kính Thiên là người rộng lượng chỉ cho là chuyện đùa nhưng Không Động phái chưởng môn nhân Lao Thiên Hộ bị mất linh dược, thù y đến tận xương mà không biết làm sao.

Sư phụ còn nói, ngoài Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thủ còn có một người nữa tự xưng “Thiên Hạ Đệ Nhị Thần Thủ” (tên ăn trộm hạng nhì trong thiên hạ).

Tên Thiên Hạ Đệ Nhị Thần Thủ này chỉ biết họ Lý, không biết tên là gì, giới giang hồ gọi y là Lý Mã Tử.

Cũng theo lời đồn đại thì cả hai Trương Khoái Hoạt và Lý Mã Tử luôn luôn làm những điều trái ngược nhau như khi Lý Mã Tử có lần dùng Phách Không Chưởng đánh gãy chân Lao Thiên Hộ thì chính Trương Khoái Hoạt đã dùng Tục Đoạn Cao ăn trộm của Không Động phái đem ra chữa trị cho họ Lao.

Nói tóm lại, về nghề “ăn trộm”, bản lĩnh của Lý Mã Tử thấp hơn Trương Khoái Hoạt.

Người bản lĩnh hơn người ấy, Trương Khoái Hoạt còn điều luyện về thuật Cải Dung Dịch Mạo tức là nghề hóa trang biến thành nhân vật khác một cách thần diệu.

Lý Mã Tử không chịu kém Trương Khoái Hoạt về bản lĩnh “cải dung” này, có một cơ sự về y như sau: có lần họ Lý dùng thuật “cải dung” biến mình thành thống lĩnh ngự lâm quân Bắc Cung Vọng xuất hiện giữa hoàng cung trước mắt vô số bọn quân quan ngự lâm quân mà không ai phát hiện ra y là người giả.

Sau một thời gian biết nhau, Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thủ và Thiên Hạ Đệ Nhị Thần Thủ không còn ganh ghét đố kỵ nhau nữa, kết thành cặp bằng hữu rất ư thân thiết, luôn luôn giúp đỡ nhau trong mọi chuyện hí lộng đất trời.

Thuở nhỏ nghe câu chuyện về “đệ nhất” và “đệ nhị thần châu” ấy, Dương Hoa chỉ lấy làm câu chuyện lý thú tuy có phần kỳ kỳ cổ quái, không ngờ rằng hôm nay mình phải làm trò cổ quái ấy của họ.

Xét về hình dạng rách rưới hôi thối của trung niên lúc này có lẽ không phải là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Châu thì cũng là Thiên Hạ Đệ Nhị Thần Châu chứ không thể ai khác. Với bản lĩnh thủ pháp của một trong hai người này bao nhiêu đồ vật trong túi chàng mất hết cũng là điều không có gì lạ. Nhưng tại sao họ không lấy cái gì trong túi chàng mà chỉ lấy Mạnh gia đao phổ là vật mà chàng quý nhất? Xưa nay hành vi của họ tuy gọi là “trộm cắp” nhưng cũng có quy luật của nó. Đối với những vật tầm thường như tài vật, tiền bạc họ chỉ trộm của kẻ giàu cho kẻ nghèo, còn đối với các thứ trân quý bảo vật của giới giang hồ họ đều phân biệt đâu là hắc đạo đâu là bạch đạo. Đối với những nhân vật bạch đạo chính phái bất quá họ chỉ đùa giỡn mua cười chứ tuyệt không bao giờ có ý chống đối hoặc gây thù chuốc oán.

Không hiểu do đâu tên trung niên rách rưới lại biết trong cái túi chàng có Mạnh gia đao pháp là điều chỉ có chàng và tam sư phụ của chàng biết thôi, hoặc cùng lắm thêm một người biết nữa là Mạnh Nguyên Siêu vì bản Đao Phổ này chính là do họ Mạnh mượn tay tam sư phụ trao lại cho chàng. Đây là điều bí mật chắc chắn họ Mạnh không đại gì thổ lộ với bất cứ ai khác.

Trong lòng chất chứa đầy nghi hoặc, Dương Hoa thúc cho con ngựa chạy như cuốn gió, trong chốc lát đã đuổi kịp bọn khách thương.

Tên họ Đinh nhìn thấy chàng reo lên.

- Ôi chà, Dương huynh đệ, tên đầu trộm đuôi cướp ấy lấy của huynh đệ cái gì vậy? Chúng ta nên hợp sức với nhau truy tìm ra hắn chứ một mình huynh đệ coi bộ sợ khó đối phó lắm đó! Chàng đáp:

- Tôi chỉ mất chút ít tiền, không lấy gì làm quan trọng, xin thứ lỗi vì tôi còn việc gấp không thể đi cùng chư vị được.

Chàng nói dối như vậy vì thứ nhất không thể nói thật mình mất Mạnh gia đao phổ, thứ hai vì chàng không mấy có hảo cảm với tên họ Đinh này.

Vượt qua đoàn khách thương, chàng ra roi cho con ngựa chạy mau hơn, tên họ Đinh cố gọi theo:

- Huynh đệ đi tới đâu vậy? Nhưng ngựa chàng đã đi xa lắm.

Ngày thứ nhất chàng rong ruổi trên đường mà hoàn toàn không thấy bóng tên trung niên rách rưới. Ngày thứ hai chàng đến một ngã rẽ bên vệ đường, có một quán trà, có chút ít trong túi đã bị ăn trộm cả, muốn ghé vào uống trà lắm nhưng chưa biết làm sao thì trung niên rách rưới xuất hiện.

Chàng vốn rất muốn gặp hắn để hỏi cho ra lẽ hắn là Trương Khoái Hoạt hay là Lý Ma Tử nhưng vừa gặp chưa kịp hỏi gì hắn đã đòi cướp ngựa của chàng và thách đố chàng chạy thi với hắn. Kết quả chàng chạy kịp hắn (Hoặc nếu chạy lâu hơn nữa hy vọng hắn mệt may ra kịp chăng?) Hắn tấp vào một rừng cây có ý đợi chàng đuổi vào rừng cây.

Dương Hoa nóng ruột về Đao Phổ nên giục ngựa phóng vào rừng luôn. Chàng rất hy vọng hắn là một trong hai Thần Châu vì nếu là kẻ cắp bình thường thì hắn đã cao bay xa chạy rồi chứ còn xuất hiện trở lại làm chi? Hy vọng hắn chỉ cố ý đùa giỡn hí lộng chơi thôi chứ không có ý đoạt luôn Đao Phổ. Đột nhiên chàng nảy ra ý tưởng: “Tại sao ta không nghĩ rằng hắn cố ý dẫn dụ ta vào chốn này?” Chàng cứ giục ngựa bước tới.

Con đường này tuyệt đối không thấy một bóng nhà, một bóng người nào cho nên đi đã hai ngày liên tiếp chàng phải ăn toàn lương khô, may mà đang là mùa đông, chỗ nào cũng có tuyết đọng nên chàng không lo bị chết khát.

Ngày thứ ba, con đường mở ra một khoảng bằng phẳng mới dần dần nhìn thấy lác đác có mái nhà. Nhưng trong túi chàng không có một đồng bạc, đâu dám ghé lại đâu để kiếm món tươi? Vả chăng, lương khô trong túi chàng chỉ trong một ngày nữa là cũng hết, nếu chưa gặp được tên trung niên rách rưới nợ chàng thật chưa biết sẽ ra sao.

Đến giữa ngọ chàng phát hiện bên vệ đường có một trà quán, giống như trà quán chàng đã từng đi qua cách mấy hôm trước. Trà quán này chuyên bán cho khách đi đường xa, do đó có bán cả rượu thịt nữa.

Lương khô trong túi chàng có hạn, mấy hôm nay sợ chảy hết, chàng chưa bao giờ dám ăn một bữa no nên khi đi qua quán ngửi thấy mùi thịt dê nướng tỏa ra mùi thơm nức mũi, không thể không nuốt nước miếng thêm thường. Hận trong túi không tiền, chàng đành đứng bên ngoài quán ngó vào miếng thịt dê ngon lành nằm trên lò rồi giục ngựa đi qua.

Bất ngờ khi đi chưa hết cửa quán trong ấy có một lão người Tạng đuổi theo, dùng thử giọng Hán giọng nghịu gọi lớn:

- Ô... ô... khách quan ơi, có phải là họ Dương? Dương Hoa kinh ngạc trả lời:

- Vâng, ta họ Dương, tại sao huynh biết vậy? Lão người Tạng đáp:

- Ô, ta chờ tiểu ca đã lâu, xin mời xuống ngựa vào quán dùng tạm chút gì rồi ta nói chuyện.

Dương Hoa theo vào mờ mịt chưa hiểu chuyện gì, chàng nói:

- Xưa nay tiểu đệ chưa hề đi qua địa phương này, làm sao lão huynh biết mà đợi? Lão người Tạng cười nhỏ:

- Ta biết tiểu ca chưa hề đi qua đây nhưng bằng hữu của tiểu ca mới hôm qua đi ngang đây có nhờ ta trao cho tiểu ca vật này! Dương Hoa kinh ngạc:

- Bằng hữu của tiểu đệ ư? Có phải chăng là một hán tử quần áo rách rưới hôi hám?

- Chính thị. Bằng hữu tiểu ca quần áo tuy không được đẹp đẽ nhưng tấm lòng thì thật đẹp. Phong tục của Tây Tạng chúng ta khác với phong tục người Hán nhiều lắm. Người Hán lấy y phục lụa là mà kính trọng người, còn chúng ta không cần điều ấy.

Dương Hoa vội hỏi vào chuyện chính:

- Thế hẳn ta gửi cho tiểu đệ vật gì?

- Hãy uống chút Hoa du trà”tuyệt hảo này đã, ta sẽ tức thời trao cho tiểu ca liền mà! Qua mấy tuần trà, lão người Tạng mới ôm ra một vật gói trong một tấm khăn, lão ân cần:

- Ta không dám mở ra đâu, nhưng hình như trong ấy là tiền.

Chàng gỡ khăn ra liền, quả nhiên là khá nhiều tiền, ngoài mười lượng vàng nguyên còn có khối bạc vụn dưới mấy lượng vàng là một tờ giấy viết mấy chữ: “Mượn mười lượng vàng, muôn vạn ân nghĩa”.

Thực ra chàng chỉ hy vọng trong khăn có gói Dao Phổ, nhưng chỉ toàn là tiền, chàng không khỏi thất vọng. tuy số tiền này dư dả để chàng sống một thời gian khá lâu nhưng đối với chàng không quan trọng bằng Mạnh gia đao phổ.

Lão người Tạng vô cùng ân cần gọi to một đĩa lớn thịt dê và mì đặc biệt rồi giục chàng uống hết Hoa du trà còn lại trong chén:

- Trong quán này không còn gì khác, Món mì đặc biệt này tuy không quen với người Hán nhưng cũng xin mời tiểu ca thử xem.

Chàng đang đói bụng, uống một chén Hoa du trà đầu tiên nghe mùi hơi là lạ, uống tiếp chén nữa mới ngấm mùi vị kỳ diệu của nó, uống luôn chén thứ ba tinh thần lập tức thư sướng. Lão người Tạng vui vẻ bảo:

- Xem ra tiểu ca cũng quen uống loại trà này? Uống được Hoa du trà và Thanh quả tửu mới thực là biết món uống của người tây Tạng chúng ta đó! Chàng không lý gì đến câu chuyện trà rượu ấy, hỏi vào chuyện thắc mắc cả chàng:

- Bằng hữu của tiểu đệ có nói ghé vào đâu không?

- Có chứ! Y nói y ở lại Lạp Tát chờ tiểu ca, tiểu ca cứ đến đó ắt gặp ngay. Y lại dặn rằng trên đường đi tiểu ca chớ có kết bạn với bất kỳ ai. Nếu không nghe lời y, tất nhiên tiểu ca sẽ mang họa vào người đó! Không biết y là ai mà lại dặn dò chàng kỹ lưỡng đến thế? Y sợ chàng kết bạn với đám khách thương chăng? Y gặp chàng ở Lạp Tát rồi có trả cho chàng Dao phổ hay chăng? Y chỉ đùa cợt với chàng hay là còn có dụng ý gì nữa? Lão người Tạng hỏi chàng:

- Vị bằng hữu của tiểu ca là người mà ta ngưỡng mộ đã lâu tiếc rằng hôm qua chưa kịp hỏi tên tuổi, tiểu ca có thể cho ta biết được không?

- Lão huynh ngưỡng mộ đã lâu, sao không hỏi thẳng y? Y là người như thế nào? Mai đây lão huynh khác biết không cần tiểu đệ phải nói.

Lão tán thán:

- Ô! Y là một ăn cắp tuyệt vời! Chính y là đại ân nhân của bọn người nghèo chúng ta đó! Nhưng ta cũng nghe nhiều người nói rằng y rất ghét ai biết rõ tên tuổi hành vi của y, sợ dĩ như vậy nên ta đâu dám tùy tiện hỏi thẳng y?

- Y là ân nhân của người nghèo khổ ra sao?

- Ô! Tiểu ca là bằng hữu của y mà không biết thật sao?

- Thực không dám nói dối, tiểu đệ cũng mới quen biết y trước đây có ít ngày, y đâu có nói cho tiểu đệ nghe đầu đuôi gì đâu, thậm chí đến tên của y tiểu đệ cũng chưa biết nữa là.

Lão người Tạng vui vẻ:

- Nguyên là thế này, vị bằng hữu của tiểu ca hành vi quái dị lắm, việc gì không quái dị y quyết không thêm nhúng tay. Nếu tiểu ca không nói rõ việc cần nhờ đến y, ta nhất định không thêm nói với tiểu ca nữa.

Dương Hoa đành cười đau khổ:

- Ô... ô... tiểu đệ vốn bị y lấy mất Dao Phổ như quả y có ý giúp tiểu đệ sao lại làm chuyện kỳ cục ấy?

- Y mới xuất hiện ở xứ Tây Tạng chúng ta trong vòng hai năm nay thôi thế mà không lâu sau chỗ nào cũng có tin đồn Thần Thâu (ẩn trốn như thần) xuất hiện. Rất nhiều các gia đình vương công hoặc chủ nông trường giàu có bỗng nhiên mất hết tiền của nhưng rất nhiều gia đình nghèo khổ ngủ dậy mỗi phát giác cạnh giường là một đồng tiền.

Dương Hoa đã ăn một bụng no, chàng xin cáo từ lão chủ nhân người Tạng. Lão tặng chàng một túi đầy thực phẩm:

- Trước mặt là sắp đến Niệm Thanh Đường Cổ Lạp Sơn, nơi đây rừng núi hoang vắng, nếu không gặp quán xá nào tiểu ca cứ tạm ăn các món trong túi này.

Dương Hoa chối từ nhưng lão cứ nài ép, lại không chịu lấy tiền. Cuối cùng chàng đành nhận lấy cảm tạ lên đường.

Hôm sau chàng bắt đầu vào Cổ Lạp Sơn, trời bỗng đổ một trận đại tuyết. Khí hậu miền sơn khu lạnh thấu xương, nội công của chàng thâm hậu tuy không đến nỗi không chịu nổi nhưng vẫn cảm thấy khí lạnh tê tê.

Đi qua một đoạn nữa bỗng nhiên cảm thấy ấm dần dần và bên tai nghe mơ hồ có tiếng ào ào, chàng kinh ngạc đi về phía phát ra tiếng ấy và đến một con suối nước nóng phun lên rất đẹp khiến chàng phải dừng lại chiêm ngưỡng.

Con suối này là một kỳ quan của Tây Tạng giữa vùng sơn khu đầy núi non bỗng vọt lên một loạt tia nước nóng trải rộng có đến hơn dặm tạo thành những lớp sương mù ẩm áp, nhìn xa xa các cảnh tượng các cột nước có hình dạng như con chim đại bàng đang xòe cánh nên có tên gọi là “Bạch Ưng Tuyên” (. Suối chim ưng trắng) và cũng vì vùng này có rất nhiều chim ưng đảo lộn suốt đêm ngày trên bầu trời.

Dương Hoa nằm ngả người trên bãi cỏ mặc cho con ngựa thơ thẩn nhai đám cỏ mơn mớn bên bờ suối. Một con chim ưng đảo lộn trên cao tưởng chàng là xác chết đang rộng đôi cánh lao xuống như một mũi tên. Chàng nghĩ thầm trong bụng “Để coi mày bắt ta hay ta bắt mày!” đợi con chim ưng liệng xuống gần chàng bắn liền một hòn sỏi vào bụng nó, Nó kêu lên một tiếng “quác” kinh hoàng vọt lên cao đánh một vòng tròn lớn rồi quay trở lại chứ không chịu bay thẳng vì vẫn chưa tin chàng là người còn sống.

Chàng bật cười, lần này nằm thật bất động đợi nó đáp xuống thật gần rồi thình lình xuất kiếm. Lần này con chim ưng không tránh được, nó bị xé một đường dọc theo ức đẩy ấp thịt của nó rồi ngã xuống bãi cỏ liền.

Chàng gom một ít củi khô tạo thành một cái bếp thiên nhiên rồi tìm đá đánh lửa. Hôm ấy chàng được bữa thịt chim ưng nướng ngon cực kỳ.

Ăn đã no bụng, chàng định đánh một giấc ngủ bỗng loáng thoáng bên tai có tiếng người.

Chàng nằm sát xuống đất lắng nghe, chỉ nghe tiếng nói:

- Hà, tự nhiên lại có vùng đất ấm quá.

Chàng hơi kinh hoàng vì âm thanh nghe rất quen thuộc.

Tiếng người khác đáp:

- Lão Đinh, vác giúp giùm ta một chút.

Tiếng nói này càng quen thuộc hơn nữa, vừa nghe dứt chàng đã nhận rõ ra đó là tiếng của người đã cùng chàng giao đấu ở Tiểu Kim Xuyên là thủ lĩnh của tất cả bọn Ngũ Quan tên Đặng Trung Ngải.

Tên gọi là “lão Đinh” hỏi lại:

- Chỗ này là chỗ nào? Đặng Trung Ngải cười nhe nhò:

- Hình như lão thiên gia biết chúng ta không chịu được lạnh, nên xui bầy chúng ta đến Bạch Ứng Tuyền ấm áp này. Người hãy nhìn đám sương mù mịt giữa trời kia, đó là nước suối ấm vọt lên từ lòng đất ngưng kết thành đó, có giống như con chim ưng đang xòe cánh hay không? Vừa qua khỏi vùng núi chúng ta đã đến suối phun nổi tiếng nhất Tây Tạng rồi.

“Lão Đinh” vui vẻ nói:

- Lúc này ta lạnh gần muốn chết, bây giờ đến suối nước nóng này ta phải tắm một trận cho bớt tức.

Đặng Trung Ngải đáp:

- Nói đến tức giận thì ta với người cũng cùng một loại. Lăn ra đi này ta thật là không vừa ý. Ta thì tìm mãi không ra tên tiểu tử, còn người xui xẻo đụng độ tên ăn trộm dị hợm, tổn thất không phải là ít.

- Chỉ phải là tổn thất đâu sao? Ta còn mất cả công văn cơ mật. Người nói cho ta biết phải chăng tên trộm này là cao thủ trong bọn hắc đạo?

- Cứ theo lời kể của người, ta đoán thủ phạm không ai khác ngoài Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu Trương Khoát Hoạt.

Nghe đối đáp của bọn họ tới đó, Dương Hoa đã biết “lão Đinh” này là ai: cách đây ba hôm chàng đã gặp hắn trong tửu quán, hắn chính là thủ lĩnh của bọn khách thương. Thảo nào Thần Thâu khuyến cáo ta nên đề phòng bọn này. Quả nhiên không phải là người tử tế, hắn cùng bọn với Đặng Trung Ngải thì cũng là loại nanh vuốt tay chân của triều đình nhà Thanh, không hiểu bọn thủ hạ của hắn đi đâu mà không có ở đây? Lúc ấy tên họ Đinh nói tiếp:

- Nếu đúng là do tên Trương Khoát Hoạt lấy thì ta chắc khó đòi lại? Đặng đại ca, đại ca chỉ giận vì thua một tên tiểu tử chứ còn ta mất mớ công văn trọng yếu này thực mới tai hại! Đặng Trung Ngải trấn an:

- Người chớ lo thái quá, ta có thói quen Trường chủ Giang Bó ở gần đây thế nào y cũng giúp người lấy lại công văn từ tay Trương Khoát Hoạt mà. Chúng ta hãy cùng đến Lạp Tát rồi ta sẽ nói cho người nghe câu chuyện này.

Tên họ Đinh hình như chợt nhớ ra chuyện gì:

- Đặng đại ca này, tên tiểu tử võ công cao cường hôm trước tên tuổi là gì đại ca có biết không?

- Tiểu tử ấy họ Dương, tên Hoa, người cũng biết y nữa sao?

- Hôm trước ta cũng có gặp một tiểu tử họ Dương, không biết có phải cùng người ấy không? Rồi liền đem dung mạo hình dáng thật rõ cho Đặng Trung Ngải nghe, hắn la lên:

- Đúng tiểu tử ấy rồi, thế Thần Thâu đối với y như thế nào? Tên họ Đinh thuật lại chuyện trong tửu quán, Đặng Trung Ngải trầm ngâm một lúc rồi chép miệng:

- Chuyện này có chỗ kỳ lạ thực! Họ Đinh hỏi:

- Kỳ lạ ra sao?

- Nếu tên ăn trộm đúng là Thần Thâu Trương Khoái Hoạt tất phải cùng một phe với tiểu tử, tại sao lại ăn trộm luôn đồ vật của tiểu tử ấy, hay là y đùa giỡn trí lộng chơi?

- Tiểu tử có vẻ tức giận gấp rút đuổi theo chắc không phải đùa giỡn đâu!

- Thế tiểu tử bị mất cái gì?

- Không biết. Có lẽ ta phải nhờ bọn thủ hạ báo tin gấp cho trưởng chủ Giang Bồ, nếu gặp hai tên “Thần Thâu” hoặc “tiểu tử” chúng ta cần phải hợp lực lại đối phó.

Đặng Trung Ngải gật đầu:

- Giang Bồ trưởng chủ võ học tuyệt luân chắc chắn dư sức đối phó với tiểu tử kia nhưng còn Trương Khoái Hoạt tuy không bằng tiểu tử nhưng hẳn là người có khinh công đệ nhất thiên hạ, sợ rằng Giang Bồ không thể bắt kịp! Họ Đinh đáp:

- Đặng đại ca, vậy là có điều này đại ca chưa biết: Giang Bồ trưởng chủ vừa mời đến hai vị mật tông cao thủ, nghe nói bản lãnh của hai vị này không kém gì Thiên Thái thượng nhân.

Thiên Thái thượng nhân thì Đặng Trung Ngải đã quá rõ vì khi ở Tiểu Kim Xuyên lão và mấy đệ tử đã từng bị Dương Hoa đánh cho tơi tả, nếu hai cao tăng mật tông mới này bản lãnh chỉ bằng với Thiên Thái thượng nhân chắc gì đã thắng được Dương Hoa? Họ Đinh tiếp tục nói:

- Đại ca nên biết vị trưởng chủ họ Giang này xưa nay chỉ mê thích ba điều: bảo đao, gái đẹp và ngựa quý. Năm vừa rồi đây y mới mua được ngựa tên là Ô Vân Cối Tuyết cực kỳ trong thiên hạ, dù Thần Thâu có khinh công đến bậc nào đi nữa cũng không thể hơn.

Hai tên đã đến bên bờ suối, tên họ Đinh la lớn:

- Đại ca chờ ta tắm một chút! Bỗng hắt hơi khịt mũi rồi hỏi:

- Đại ca có nghe mùi gì như mùi thịt nướng không? Đặng Trung Ngải ngậy mặt:

- Mùi thịt nướng! Không... à... mà có đúng là mùi thịt nướng thật! Hẳn chưa nói dứt câu Dương Hoa đã đột ngột xuất hiện trước mặt hắn.

Tên họ Đinh hoảng hốt nhảy lùi lại, ú ớ la lên:

- O... đúng... đúng là tiểu tử ấy rồi! Dương Hoa nhần mặt bịt mũi:

- Thảo nào ta ngửi có mùi hôi thối thoang thoảng đâu đây thì ra là có hai tên xú tặc! Đặng Trung Ngải không nói không rằng, song phán quan bút trong tay hắn bắt đầu dao động.

- Hảo tiểu tử ta đang đi tìm người đây! Chàng cả cười:

- Ta cũng sợ không gặp người đây chứ.

Kiểm trong người rút ra thành chiêu Long Môn Cổ Lăng truy xuất sau mà đến trước bắt buộc song phán quan bút phải tách ra... kiểm thế lao vút tới khi xuất chiêu khiến tên họ Đinh lo thẩn cho đồng bạn: “Thủ lãnh Ngũ Quan họ Đặng hôm nay mới ra chiêu đầu mà đã sơ hở như thế thảo nào không bị bại dưới tay tiểu tử”.

Dương Hoa là tay võ học đại gia biết ngay sơ hở này là do hắn cố ý đánh chiêu quái dị nên không vội tấn công vào bấy cửa hấn. Quả nhiên để lộ bộ ngực chỉ là hư chiêu, song bút của Đặng Trung Ngải như con chim đại bàng xòe cánh, cùng song song đánh tới, bút tay phải của hắn bung ra như dải lụa, bút tay trái điểm liên tiếp các huyệt đạo trên đốc mạch của chàng là các huyệt Phong Thủ, Ngọc Trụ và Khuyết Bồn đồng thời bút tay phải cũng chúc xuống điểm luôn vào ba huyệt trên đối mạch là Kim Hoàn, Thạch Thất và Quy Tàng. Sáu huyệt đạo này nằm ở các phương vị xa nhau đối với một tay danh gia điểm huyệt muốn đánh cùng lúc vào hai huyệt là khó, vậy mà với song bút trên tay, họ Đặng đánh cùng lúc tới sáu huyệt đạo.

Khi giao đấu với hấn ở Tiểu Kim Xuyên chàng chưa thấy hấn dùng chiêu pháp này. Đây là loại bút pháp điểm huyết rất phiền phức tinh kỳ.

Nguyên vì từ lần đầu bại dưới tay Dương Hoa, Đặng Trung Ngải uất ức tìm một tay điểm huyết cao cường nhất ở Sơn Tây tên là Liêu Cam Sâm xin thụ giáo và học được pháp môn công phu Song Bút Điểm Tứ Mạch.

Họ Liêu này mấy đời liên tiếp được xưng tôn là Thiên Hạ Đệ Nhất Điểm Huyết Danh Gia có công phu gia truyền Tứ Bút Điểm Bát Mạch. Ba mươi năm trước, phụ thân của Kim Trục Lưu là Kim Thế Di đã gần bị đánh bại bởi Tứ Bút Điểm Bát Mạch, môn này phải có hai người cùng liên hợp với nhau mới thi triển được, còn nếu có một người chỉ có thể thi triển công phu Song Bút Điểm Tứ Mạch mà thôi. Đặng Trung Ngải tìm đến Liêu Cam Sâm cùng nhau trao đổi về bản lãnh điểm huyết nhưng cả hai đều không nói đến các bí quyết riêng của mình. Mỗi người đều còn giấu lại sở trường tối hậu nên Đặng Trung Ngải chỉ có thể dùng song bút điểm được sáu huyết đạo trên hai mạch đạo thay vì tứ mạch như họ Liêu.

Tuy vậy bản lãnh thủ pháp điểm huyết của hấn so với trước cũng đã tiến bộ trông thấy khiến Dương Hoa không thể không kinh hoàng.

Đặng Trung Ngải nhìn thấy Dương Hoa hình như không biết gì về thủ pháp điểm huyết của mình lấy làm mừng khắp khối mừng thâm trong bụng, hy vọng phen này có thể rửa được cái nhục lần trước. Ai ngờ sự việc biến hóa ngoài cả tưởng tượng của hấn.

Trong vòng kiếm quang bút ảnh cuộn lấy nhau chỉ nghe những tiếng va chạm như tiếng ngọc đá đụng nhau, đột nhiên cả hai người dờ nhau ra, Đặng Trung Ngải tuy bản thân không bị vết thương nào nhưng phản quan bút bên tay trái đã chém vệt đi một miếng nhỏ.

Nguyên nhân Long Môn Cổ Lãng có tới ba lần sức công phá. Khi kiếm của chàng vừa xuất ra sức mạnh chưa phát huy hết nên chàng tương kế tựu kế đợi song bút đánh gần mới triển khai nội lực, kiếm hạ xuống như nước thác cuộn đổ lập tức hóa giải song bút của đối phương.

Chàng cũng không cần biết bút quan như thế nào vì chàng vốn đã quá quen thuộc ứng phó với phương pháp tùy cơ ứng biến của Vô Danh Kiếm Pháp. Cũng như lần giao đấu ở Tiểu Kim Xuyên, tha hồ cho đối phương biến hóa ra sao Dương Hoa cứ nghiêm nhiên hễ chiêu đến thì dùng thế phá, nên dần dần chiếm được phần thượng phong.

Tuy có chiếm thế thượng phong nhưng trong cấp thời chàng chưa thể thắng đối phương được. Vừa lúc ấy có tiếng la của tên họ Đinh:

- Đặng đại ca đừng lo, có ta hỗ trợ đây! Thực ra hấn chỉ la hét để trấn áp chàng chứ vẫn đứng bất động nhìn hai người giao đấu, nguyên nhân vì võ công của hấn ngoài môn phóng ám khí thì chẳng có gì đáng kể.

Hấn chờ đợi một lúc, cảm thấy cơ hội thuận tiện bèn rút ra ba mũi phi tiêu dài độ năm thốn rồi liên tiếp phóng ra.

Dương Hoa nghe tiếng gió lạ liền di hình hoán vị tránh được phi tiêu thứ nhất, kiếm chàng hoa lên đánh bật phi tiêu thứ hai và trở vút kiếm lại đánh rơi luôn phi tiêu thứ ba. Phi tiêu thứ ba này bay mau hơn hấn hai phi tiêu trước, gần như đã chạm vào da thịt chàng, chàng tức giận đánh kiếm thật mạnh chuyển hướng phi tiêu về phía Đặng Trung Ngải khiến hấn vất vả lắm mới tránh được vì cự ly quá gần.

Đặng Trung Ngải hô hoán:

- Lão Đinh, sao không sử dụng Âm Thanh Tử! Hấn biết họ Đinh có biệt hiệu về ám khí nhưng hiện nay đối thủ quá cao cường, sử dụng ám khí bình thường e chẳng những không đủ thương được đối phương mà còn có thể đánh ngược lại không biết chừng nên phải dùng tới ám khí đặc biệt.

Tên họ Đinh bất giác đỏ bừng mặt, không dám chậm trễ vội vàng liên tiếp vung tay tung ra một loạt ám khí khác nhau như Thấu Cốt Đinh, Cương Tiêu, Truy Thủ... bay vùn vụt nhắm hướng Dương Hoa.

Trong lúc Dương Hoa phải tập trung đối phó với ám khí, song bút của Đặng Trung Ngải vẫn không ngừng áp đảo buộc chàng lâm vào thế hạ phong.

Chàng tức giận hét lớn:

- Hôm nay Dương mỗ quyết mỗ mắt các ngươi! Kiếm quang của chàng đột nhiên tỏa rộng rít lên những tiếng “u, u” nghe rất kinh người quét trợn các loại ám khí quăng xuống đất. Đặng Trung Ngải giao thoa song bút tấn công một chiêu rồi lùi lại.

Vừa lúc Dương Hoa đã dùng chiêu Phá Ám Khí Thức trong Vô Danh Kiếm Pháp là một chiêu thể rất đặc biệt do chính Trương Đang Phong năm xưa đã tự mình sáng tạo mà đây là lần đầu tiên chàng sử dụng đến.

Cùng lúc chàng đang phá ám khí, đầu bút của Đặng Trung Ngải đột nhập đến gần, kéo một đường chớp nhoáng xé rách vai áo và để lại một vết thương nhỏ trên vai chàng.

Tuy vết thương rất nhỏ nhưng chàng cũng cảm thấy hơi rát, máu nóng nhân đó xông lên, chàng hoa kiếm bạt một mũi phi tiêu về phía Đặng Trung Ngải, hắn đang lâm chiến không kịp thu về đã bị ám khí sượt qua sườn trái kéo một đường dài trước khi lực bay hết rơi xuống đất. Vết thương của hắn có nặng hơn của chàng một chút vì có chảy ra ít giọt máu.

Nhìn thấy kiếm pháp của đối phương quá ảo diệu, thêm nữa lão họ Đinh đã hết ám khí không thể nào trợ chiến được nữa nhuệ khí của Đặng Trung Ngải lung lay dữ dội, gần như không có ý chí giao chiến nữa.

Dương Hoa quát:

- Có gan thì đừng chạy, ta muốn xem kỳ hết các trò khỉ của bọn bay! Chàng phi thân sát đến, dùng khoai đao đao pháp biến thành kiếm pháp xuất hơn mười chiêu liên hoàn vây Đặng Trung Ngải vào giữa lưới kiếm quang.

Đặng Trung Ngải tình thế rất nguy nan nhưng lão họ Đinh kinh sợ đến cắt không còn giọt máu vì không có phương thể giúp đồng bọn, lão thầm nghĩ: “Tam thập lục kế chỉ có chạy là hơn cả. Chạy càng sớm càng tốt!” Lúc ấy lão liếc thấy con ngựa màu hung của Dương Hoa đang bình thản gặm cỏ bên bờ suối. Lão vọt qua hai người đang giao đấu chớp nhoáng vươn tay định nắm lấy dây cương.

Nhưng chàng cực kỳ tinh mắt quát lớn:

- Định làm gì thế? Lão đã đến cạnh con ngựa cười ha ha:

- Tiểu tử họ Dương, có gan đến Lạp Tát chờ ta, ta sẽ phụng bồi tiếp.

Lão không biết con ngựa này theo chàng chưa đến nửa tháng mà đã quen thuộc với chủ nhân, nó nghe tiếng Dương Hoa quát lớn hình như hiểu được người đứng gần là đối thủ của chủ mình nên tránh thân qua rồi dơ hai vó trước muốn đá.

Lão họ Đinh rút liền cương đao, giận dữ quát mắng:

- Súc sinh! Không nghe lời ta giết chết bây giờ! Dương Hoa sợ lão chém ngựa của chàng nên có phân tâm chút ít, Đặng Trung Ngải lợi dụng cơ hội, tấn công một chiêu rồi nhảy thoát ra vòng khống chế của kiếm chàng rồi không quay đầu lại hắn phóng luôn xuống núi. Ở sườn núi này tuyết đóng băng thành một lớp dày nên rất trơn, hắn buông người tuột ào ào rất mau.

Dương Hoa mặc cho Đặng Trung Ngải chạy thoát, chàng quay lại lão họ Đinh:

- Giỏi lắm, có gan thì cứ động thủ đi! Lão giết chết được con ngựa của ta thì ta cũng giết lão! Chàng dùng phương pháp nội công Truyền Âm Nhập Mật cho nên thanh âm tuy nhỏ nhưng tựa như những mũi nhọn đâm chọc vào tai người nghe. Lão họ Đinh kinh sợ quay lại nhìn mới biết Đặng Trung Ngải đã chạy xuống dưới sườn núi.

Dương Hoa giống như một con chim ưng sà xuống chộp mỗi, lão hồn phi phách tán, tức thời chạy chốn cũng không xong mà giết hại ngựa cũng không dám đành cứ chần chừ loay hoay trông rất khổ sở, lão quyết định phải liều, chộp mắt lão vệt đao một đường rồi co chân phóng chạy.

Khinh công của lão ra còn kém Đặng Trung Ngải nên vừa cất chân mấy bước, Dương Hoa đã búng ra một đồng tiền nhanh như sao xẹt.

Buồn cười cho lão họ Đinh, hắn ra biết bao ám khí không trúng được cái nào, đến lúc chàng chỉ búng ra một đồng tiền liền trúng ngay huyệt Địa Tạng đằng sau gót chân lão.

Dương Hoa tóm lấy áo lôi lại, cười nói:

- Ta nghe nói lão muốn tắm một cái cho mát mà, xin mời lão tùy tiện.

Bạch Ứng Tuyên vốn xuất phát từ ruột của một hỏa diệm sơn tuy đã tắt từ lâu nhưng tận dưới lòng nham thạch của nó vẫn rất nóng nên nước tuy phun lên tới mặt đất vẫn còn nóng, nếu ngâm người lâu trong ấy ắt cũng không chịu nổi.

Dương Hoa ném lão xuống bên cạnh suối nước nóng, lão đã run cầm cập và co rúm người lại nên khi chàng tra vấn lão, lão không thể không nói sự thực.

Thì ra tên lão là Đinh Thiệu Đông, làm chức đội trưởng trong đội vệ sĩ của triều đình giả làm khách thương để thăm dò thực lực sĩ quân vùng biên giới này. Lão vâng mệnh triều đình đến Lạp Tát Tuyên phủ sứ trao một công văn rất quan trọng. Lạp Tát vốn là đất của Tây Tạng do một vị “Hoạt Phật” (người Tây Tạng rất tin vào vị Phật sống này và luôn coi Phật sống là người lãnh đạo tối cao của họ về tinh thần) làm thủ lãnh đạo hiệu là Di La Giác Tô.

Di La Giác Tô là tên tiếng Phạn được người Hán dịch ra gọi là Quảng Huệ pháp vương được triều đình nhà Thanh có chiếu thư chính thức ban phong.

Sau khi hỏi qua về tình hình Lạp Tát, Dương Hoa đã nắm được phần nào diễn tiến ở nơi ấy, chàng hỏi tiếp:

- Bây giờ mới đúng là câu hỏi quan yếu, công văn mà triều đình sai lão mang đến Lạp Tát có nội dung gì? Đinh Thiệu Đông biết trước sau gì chàng cũng hỏi câu này nên lão đã có sẵn câu trả lời.

- Đây là loại công văn trọng yếu, ta đâu dám mở ra đọc? Chàng cười nhạt:

- Lão và họ Đặng lúc này bàn soạn gì với nhau ta đều nghe cả, xét về khẩu khí ta chắc chắn lão có biết nội dung của công văn. Cứ nói thực đi, vì lão không nói ta cũng dư biết rồi, có điều ta muốn khảo sát lần nữa xem lão có thành thực không.

Đinh Thiệu Đông bụng bảo dạ: “Tên này cùng bọn với lão Thần Thâu biết đâu lão chẳng đọc công văn rồi báo cho nhau? Chi bằng nói thật để bảo toàn tình mạng.”

- Lão xin nói thật, công văn lão không dám tự tiện mở ra đọc nhưng nội dung của nó lão cũng có biết đại khái trong ấy có ba chuyện quan trọng.

- Ba chuyện gì quan trọng?

- Chuyện thứ nhất là yêu cầu Quảng Huệ pháp vương cho xuất binh đến Thanh Hải chinh phạt bọn bạch giáo Lạt Ma vì lão pháp vương ở Chiêu Hóa theo tin tức nhận được gần đây ngày càng nỗ lực giúp đỡ bọn nghĩa quân.

- Chuyện thứ hai?

- Chuyện thứ hai dường như cũng liên quan đến bọn nghĩa quân và mấy bộ lạc ở biên cương, lão thực chỉ biết đại ý thế thôi.

- Còn chuyện thứ ba?

- Chuyện thứ ba là cần phải gấp rút truy nã tên Mạnh Nguyên Siêu! Dương Hoa kinh ngạc nghe câu trả lời của lão họ Đinh, chàng vội vàng hỏi lại:

- Thế bọn các người có biết Mạnh Nguyên Siêu hiện ẩn trú tại nơi nào chứ? Đinh Thiệu Đông đáp:

- Trước đây Mạnh Nguyên Siêu đến hoạt động ở Lạp Tát. Khi đi qua Chiêu Hóa chúng ta có điều tra cẩn thận mới biết tên họ Mạnh vốn là cánh tay mặt của Lãnh Thiết Tiêu có một địa vị cực kỳ trọng yếu và võ công cực kỳ cao minh. Triều đình đã phái tới đây trước sau rất nhiều cao thủ mà vẫn chưa bắt được y, lần thứ nhất là bọn đại nội vệ sĩ Lưu Đình Chi và Diệp Cốc Hồn, lần thứ hai là bọn phó thống lãnh ngự lâm quân Mã Côn và tùy tướng Chu Xán...

Chàng ngắt lời, cười mỉa mai:

- Và lần thứ ba là bọn lão hiện nay chứ gì? Đinh Thiệu Đông vừa ngượng vừa buồn bã, lão hơi đỏ mặt:

- Ta đâu dám so mình với các cao thủ trên kia, chẳng qua ta được lệnh đến Lạp Tát gặp Vệ Thác Bình là Tuyên phủ sứ để y sai khiến và dụ dỗ uy hiếp Quảng Huệ Pháp vương về với triều đình... Dương thiếu hiệp, lão đã nói rõ hết mọi điều mình biết, thiếu hiệp tha cho lão chứ? Dương Hoa cười nhạt:

- Lão gấp thế làm gì? Cứ đợi chút xíu...

Sở dĩ chàng nói thế vì chàng nghe xa xa có tiếng người đang đi đến gần.

Thính lực chàng cực kỳ tinh nhạy, từ xa chàng đã biết có hai người cưỡi ngựa đang chạy đến đây.

Đợi thêm chút nữa, quả là loáng thoáng nghe tiếng nói, một người quả quyết:

- Nhất định bọn họ ở gần đâu đây thôi.

Một tiếng khác:

- Người có phán đoán được gì không? Có hai con ngựa, một con bị thương còn một con đã chết rồi hoặc bị người khác đoạt mất? Người đi trước cười đáp:

- Lão huynh có thấy trường chủ đã mấy năm nay đối với các loại ngựa ở nơi khác sản sinh dường như chưa am tường mấy không?

- Ta đâu dám so với lão huynh về tài xem ngựa, xin cho nghe.

- Trong hai con ngựa này có một con gầy nhỏ là sản vật của Tiểu Kim Xuyên, huynh không biết Đặng đại nhân ở Tiểu Kim Xuyên đến sao?

- Còn con ngựa kia?

- Đó là ngựa do nhà họ Trương thuần dưỡng tên gọi là Khẩu mã, cứ theo ta biết loại này đầu cao thân lớn thường dùng làm chiến mã.

- Như vậy có thể nói con ngựa bị mất của vị họ Đặng hay vị họ Đinh?

- Chắc là họ Đinh, cứ thử coi! Dương Hoa ghé sát vào tai Đinh Thiệu Đông hỏi nhỏ:

- Có phải con ngựa của lão khi đi trên núi bị chết thật ư? Lão đáp:

- Thiếu hiệp không biết sao? Khi chúng ta đi qua núi gặp lúc tuyết băng, ấy là may gặp trận tuyết nhỏ nên hai con ngựa chỉ bị chết mất một, con còn lại bị thương, người không sao cả.

Lão vẫn hoàn toàn chưa biết có hai người sắp đến.

Hai người đã đến gần lắm vì tiếng nói nghe rất rõ ràng:

- Hai vị họ Đặng họ Đinh này công lao không phải là nhỏ.

- Nếu hôm qua trường chủ của chúng ta không được vị giai nhân tuyệt sắc kia thì chắc chúng ta chẳng có công lao gì.

- Lão huynh này, nữ tử ấy là ai vậy lão huynh có biết không?

- Nghe nói đó là con gái của Kim Trục Lưu!

- Có phải là thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu?

- Đúng đó, bởi vậy sau khi biết rõ lai lịch của nữ nhân, trường chủ ở vào thế lỡ cười lên lưng cộp không biết làm sao cho nên! Dương Hoa nghe nói mấy lời ấy không thể không kinh hoảng, muốn nhảy xổ ra để hỏi cho tường tận.

Lúc ấy Đinh Triệu Đông mới vừa nghe được mấy tiếng vó ngựa lộp cộp, mặt lão lộ vẻ vui mừng. Dương Hoa đề chưởng tâm ngay yết hầu lão:

- Lão đừng mong bọn nó tới cứu viện, chút nữa nếu bị phát hiện lão cứ nhận ta là bạn nếu không chưởng ta đủ thời giờ để đánh vỡ cổ họng lão đó.

Hai tên nọ vừa chuyển qua sườn núi liền nghe tiếng ngựa hí vội vàng nhìn lên trước tiên nhìn thấy Dương Hoa và con ngựa hung của chàng vui mừng gọi nhau:

- A! Ở đây rồi!

- Ồ! Có phải là Đặng đại nhân và Đinh đại nhân chăng? Dương Hoa đứng che khuất Đinh Thiệu Đông, nói rất nhỏ vào tai lão:

- Cứ giữ thái độ tự nhiên, lão mà để lộ một chút ngờ vực, ta sẽ bẻ gãy xương tỳ bà liền! Đinh Thiệu Đông bước ra kêu vội:

- Vâng... vâng... ta là Đinh Thiệu Đông đây.

Hai tên kia xuống ngựa thi lễ, ngó thấy Dương Hoa tuổi còn trẻ không giống gì với tên họ Đặng là một võ lâm nhân vật thủ lãnh Ngũ Quan bất giác hơi kinh ngạc chỉ chàng:

- Còn vị này là...

Dương Hoa rất thản nhiên:

- Ta là tùy tùng của Đinh đại nhân chúng ta gặp hôm tuyết băng, Đặng đại nhân và ngựa đều bị vùi lấp, chỉ còn lại ngựa Đinh đại nhân. Bị khốn đốn trong vùng mưa tuyết mịt mù may mới tìm được sườn núi nóng này sưởi cho đỡ lạnh! Một người hỏi:

- Đặng đại nhân đâu rồi? Đinh Thiệu Đông ấp úng:

- Y... y...

Chàng vội vàng tiếp lời:

- Đặng đại nhân tính tình nóng nảy, ngài cứ gấp gáp đi gọi viện binh, Đinh đại nhân khuyên can mãi không được, trước đây hai giờ ngài ấy đơn thân độc mã hạ san tìm chực vị đó! Vừa nói chàng vừa liếc nhìn Đinh Thiệu Đông.

Đinh Thiệu Đông ba năm trước đã làm khách của trường chủ Giang Bố nên biết rõ hai tên hán tử này tuy là thủ hạ thân tín của Giang Bố nhưng bản lãnh rất hạn chế nên lấy làm thất vọng nghĩ bụng: “Hai thằng này võ công còn kém cả một mình ta, so với tiểu tử họ Dương thực sự một trời một vực, chẳng trông mong gì được bọn nó!” Lúc ấy Dương Hoa giải thích tiếp:

- Đặng đại nhân tự thị võ công cao cường, chúng ta cố khuyên ngài không nên mạo hiểm, ngài cứ khẳng khái không chịu nghe. Chúng ta ở đây chờ đã một ngày may mà mới bắt được một con chim ưng nướng ăn cho đỡ đói.

Cả hai cùng reo:

- A! Thế là chúng ta có thịt ăn rồi ư? Dương Hoa nhân còn nửa con chim ưng chưa ăn hết liền đem ra cho hai tên nọ. Bọn chúng biết võ công của Đinh Thiệu Đông cũng bình bình còn Dương Hoa chúng không thèm để ý đến, nhận lấy con chim vui vẻ cùng nhau ăn liền.

Đinh Thiệu Đông trong bụng vừa muốn nói thật tình hình như kẻ bị cầm tù của lão, vừa sợ Dương Hoa võ công kỳ diệu khó có thể thoát được tay chàng, lão cố gượng chuyện:

- Lão xem hai vị hình như có hơi quen quen...

Tên gầy ôm quẹt miệng đầy thịt chim trả lời:

- Đinh đại nhân, đại nhân mau quên quá, ba năm trước đại nhân có đến tệ trường chúng ta đã từng gặp đại nhân. Ta tên Tạng Nạp còn đây là Lê Lý đây mà.

- À phải, ta nhớ lại rồi, các vị là hai tay nuôi ngựa rất giỏi cho trường chủ, ngày ấy con ngựa của chúng ta cũng là do hai vị lo liệu cho cả, xin cho ta hỏi thăm, trường chủ có khỏe không? Lê Lý đáp:

- Vâng, tệ trường chủ có ý muốn đến để gặp quý vị, ai ngờ gặp chuyện rắc rối nên xin cáo lỗi.

Vì Đinh Thiệu Đông không hề nghe mấy lời bàn tính của hai người nên vội vàng hỏi:

- Chuyện gì mà rắc rối?

- Đỉnh đại nhân, chắc đại nhân đã biết cái tật của tệtrang chúng tôi, mấy hôm trước người có bắt được mỹ nhân mà hận thay không dám động tới. Miếng ngon trước mắt mà không được ăn, đại nhân nghĩ có tức không?

- Mỹ nhân đó là ai? Tạng Nạp đáp:

- Là con gái của thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu.

Dương Hoa đã biết trước nên không có gì kinh ngạc nhưng Đỉnh Thiệu Đông nghe xong câu ấy mà há hốc mồm ra:

- Làm sao mà con gái Kim Trục Lưu rơi vào tay trang chủ được? Đó chính là câu hỏi mà Dương Hoa rất cần biết. Lê Lý trả lời:

- Thoạt đầu chúng tôi cũng không biết đó là con gái của Kim Trục Lưu nên khi phát hiện nàng đơn thân độc mã trên đường chúng tôi tưởng có thể bắt dễ dàng về dâng nạp cho trường chủ. Thật là không hổ con gái Kim Trục Lưu, nàng hết sức lợi hại đã thương cả đám bọn chúng ta.

Dương Hoa xen vào:

- Lợi hại như thế tại sao sau này lại bắt được? Tạng Nạp đắc ý dương dương ba hoa:

- Không dùng sức được thì dùng mưu chứ có khó gì? Bọn ta cứ đuổi theo nàng vì cách đó mấy dặm có một trà điểm do thủ hạ của trường chủ dựng lên, thế nào nàng ta cũng phải vào nghỉ ngơi. Thật quả như rằng và nhân đó chúng ta cố lén bỏ thuốc mê vào trà cho cô nàng uống thế là tóm về một cách dễ dàng.

- Sau đó biết nó là con gái Kim Trục Lưu? Lê Lý đáp:

- Chính miệng cô nàng nói ra như vậy.

Tạng Nạp tiếp lời:

- Cô nàng tuổi còn nhỏ nhưng nội lực thực là khác thường. Mông Hãn được của chúng ta người khác uống vào bình thường phải mê man ít nhất hơn một ngày, thế là cô nàng có nửa buổi đã tỉnh dậy và dọa nạt ai đụng đến cô nàng thì thân phụ cô nàng sẽ đến nhổ đến một ngọn cỏ không còn! Trường chủ mới thoát đầu không tin tưởng cô nàng chỉ khoa trương thêm, vừa lúc ấy có hai vị khách từ Chiêu Hóa tới, một vì vừa nhìn thấy nàng xác nhận liền đúng là con gái của thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu! Trường chủ bấy giờ kinh hoảng nhưng nhưng đã lỡ cười trên lưng cọp nên bắt nàng nhốt vào một nơi không dám động tới nữa! Dương Hoa hỏi liền:

- Hai vị khách ấy là ai vậy? Tạng Nạp đã định trả lời bỗng nhìn thấy Lê Lý lườm một cái bèn nói trở đi:

- Trường chủ giao du rộng rãi, hai vị khách ấy lại mới đến lần đầu, chúng tôi không biết là ai.

Dương Hoa vốn sẵn lưu tâm, nhìn thấy cái lườm của Lê Lý biết chúng đã có bụng nghi ngờ nên không dám hỏi thêm nữa.

Tạng Nạp quả có nghi ngờ thật, y tìm cách thăm dò:

- Nói đến Chiêu Hóa, ta thấy con ngựa hung này giống như con ngựa của Chiêu Hóa không biết có đúng không? Chàng đáp:

- Thật là nhãn lực như thần, đúng là con ngựa này Đỉnh đại nhân đã mua khi đi qua Chiêu Hóa.

Tạng Nạp hỏi tiếp:

- Đỉnh đại nhân mua hết bao nhiêu tiền vậy? Lão Đỉnh đáp mơ hồ:

- Hình như khoảng ba mươi lượng tiền.

Lão đáp rất mau, Dương Hoa định đáp thay lão mà không kịp. Tạng Nạp nửa như cười nửa như không:

- Ba mươi lượng tiền mà mua được con ngựa này? Ha ha, Đỉnh đại nhân không đùa đấy chứ! ? Dương Hoa tìm cách chữa:

- Người chủ ngựa biết người mua ngựa là Đinh đại nhân nên có nể tình quân quản bán với giá rẻ.

Lê Lý cười gằn:

- Ô! Đinh đại nhân lại để lộ thân phận của mình ư? Dương Hoa biết mình lỡ lời nên vội vàng đáp:

- Không không, đó là do tôi muốn mua ngựa rẻ nên khoe về thân thế Đinh đại nhân, xin đại nhân thứ tội. Từ nay xin thề không bao giờ nói với ai nữa.

Thực ra Đinh Thiệu Đông có ẩn ý muốn cho bọn kia biết mình đang bị Dương Hoa khống chế nên cố ý làm cho bọn kia nảy ý nghi ngờ. Tạng Nạp đã nhận ra ấy nhưng chưa có dịp ra tay thì Lê Lý đã kêu rêu:

- Trời không còn sớm, chúng ta lên đường đi thôi... nhưng bọn ta bốn người mà có ba con ngựa biết làm sao đây? Tạng Nạp đề nghị liền:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta cùng cưỡi chung một con nhé! Vừa dứt lời tay vươn ra nắm lấy Dương Hoa, thân hình y hốt nhiên cong xuống chộp lấy đầu vai chàng nhấc lên. Chiêu thế này của y là Kiên Xa Thức cũng có phần lợi hại.

Đinh Thiệu Đông kinh hoàng thất thanh la lên:

- Không, không thể...

Nguyên lão rất muốn hai tên nọ biết ý kín đáo của mình nhưng chỉ muốn khi đến trang trại của Giang Bồ mới nói rõ vì không hy vọng hai tên này chế phục nổi Dương Hoa vì lão biết bản lĩnh của chàng cao hơn xa hai tên xạ thủ tầm thường này.

Nhưng lão thật không ngờ Tạng Nạp lại xuất chiêu Kiên Xa Thức quá mau lẹ, lão vội vàng rút liền cương đao hy vọng trợ chiến giết chết chàng.

Nhưng không ngờ tay Tạng Nạp vừa mới động tình thế đã biến đổi. Chỉ nghe chàng lạnh lùng nói:

- Cần gì đến bốn ngựa? Ba ngựa e rằng cũng đã quá nhiều rồi. Chỉ thoáng một nháy mắt không thấy thân ảnh của chàng đâu nữa chỉ trơ lại một mình Tạng Nạp đứng đó, thì ra trong một sát na chàng đã xuất chiêu, thủ điểm vào huyệt Khúc Trì của Tạng Nạp khiến y không thể cử động được nữa.

Lê Lý vội đến trước mặt chàng, tay cầm nhuyễn tiên đánh vụt tới, Dương Hoa cười gằn:

- Buông ra! Tiếng chàng quát vừa dứt nhuyễn tiên cũng vừa bị mũi kiếm của chàng quán vào dứt ra khỏi tay Lê Lý. Nhìn tình hình ấy Đinh Thiệu Đông tuyệt vọng dứt luôn đao vào vỏ không dám động thủ nữa, lão cắt đao xong tìm lời chối tội:

- Dương Hoa thiếu hiệp, vừa rồi ta có ý rút đao giúp thiếu hiệp trị tội hai tên côn đồ này, thiếu hiệp chớ hiểu lầm ta.

Dương Hoa lạnh lùng:

- Đa tạ, hãy đứng im ở đó.

Vừa nói chàng vừa xách hai tay tên Tạng và Lê như xách hai con gà đi về bờ suối.

- Bọn này thâm tâm đều bẩn thỉu lắm rồi, ta mời chư vị tắm một trận cho sạch.

Hai tên đều kêu van lên một lúc:

- Xin tha mạng! Xin tha mạng! Chàng vốn là người có tâm địa lương thiện, lại chưa hề có ý muốn giết ai, chỉ cố ý dọa cho bọn chúng kinh hồn táng đờm nên lại xách chúng quay trở lại cười hỏi sau khi đã điểm vào ma huyệt khiến chúng hoàn toàn bất động.

- Muốn sống dễ lắm cứ ta hỏi gì nói thực là được.

Cả hai âm ừ trong miệng. Chàng hỏi câu đầu tiên.

- Vị Kim cô nương bị nhốt ở đâu? Tạng Nạp đáp:

- Ở Hùng Ưng Các.

Chàng bẻ một cành cây đưa cho y bắt y phải vẽ cho chàng thấy từng chi tiết trong trại của Giang Bó để chàng thuộc lòng các cung điện miếu vũ và đường đi nước bước. Bọn chúng biết không thể lừa được chàng vì nếu có điểm nào sai với sự thật chắc chắn chàng không để chúng yên thân.

Tạng Nạp là tên khôn lanh hơn cả, y mừng khấp khởi trong bụng: “Chỉ cần hiện tại người đừng giết chết ta chứ khi người đi vào trang trại trở về biết còn gặp chúng ta ở đây hay không? Vả chăng trong vài ngày tới bộ chúng ta không biết chạy hay sao? Hà huống người một mình một ngựa vào tìm Hùng Ưng Các chắc gì bình an trở về?”, nghĩ rồi y giả làm như sợ hãi nói:

- Thừa ân cho sống sót, tiểu nhân đâu dám dùng lời dối trá? Chàng lạnh lùng đáp:

- Nếu biết vậy thì tốt lắm, ta sẽ dùng từng thủ pháp điểm huyết, trong vòng ba ngày bọn người sẽ không thể cử động được, cứ ở đây đợi ta trở về. Nếu quả thật thà ba ngày sau ta sẽ về giải huyết đạo nhưng nên nhớ đã uống thuốc này rồi nửa năm sau mới có phát tác nguy đến tính mạng đó.

Nói đến đó chàng chụp xuống bóp đúng vào má hai tên buộc chúng phải há miệng ra và chớp mắt chúng có cảm giác trong miệng đang ngậm một vật gì nửa đắng nửa mặn, muốn ới ra cũng không ới được vì miệng chúng đã bọ bóp cứng, đành phải nuốt xuống. Cả hai đều cảm chắc đây là độc dược nhưng Dương Hoa nói:

- Bọn bay vừa nuốt viên thuốc ấy độc tính rất kinh khủng nhưng đến nửa năm sau nó mới phát tác. Khi thuốc phát tác rồi bọn người sẽ bị bảy bảy bốn chín ngày đau khổ vì ruột gan đều nóng như có lửa đốt rồi chết. Do đó trong vòng nửa năm mà không có thuốc giải độc của ta là coi như không thể sống lâu được.

Hai tên đều có vẻ không tin nhưng trong bụng rửa xả thầm: “Tiểu tử này thủ đoạn thật độc ác, ta cầu trời cho ta thoát chết phen này quyết sẽ tìm cách giết chết nó mới nghe!” Dương Hoa giải khai các huyết trên thiếu dương kinh mạch của Tạng Nạp, y vội vã dùng cành cây vẽ tường tận họa đồ trang trại của Giang Bó.

Thì ra Giang Bó trường chủ là một tay cực kỳ giàu có, nơi ở của y được kiến trúc không khác gì cung điện của vua chúa, trong đó hoa viên đình đài lầu các mô phỏng theo kiến trúc của các vườn hoa nổi tiếng nhất đất Giang Nam, trong vườn hoa các giả sơn quanh co chập chùng bằng loại đá chở về từ nơi đại hồ đất Giang Nam. Hùng Ưng Các nằm kín sau những hòn giả sơn vĩ đại ấy, nếu không thật thuộc địa thế không thể nào tìm ra được.

Tạng Nạp nói:

- Hảo hán, bản đồ ta đã vẽ rất tường tận tìm ra Hùng Ưng Các cứ theo bản đồ này không phải chuyện khó, nhưng ta khuyên hảo hán không nên mạo hiểm vào nơi ấy.

Chàng hỏi:

- Vì sao thế?

- Vì trong Hùng Ưng Các có bố trí rất nhiều cơ quan.

- Cơ quan là cái gì?

- Đây là sự bí mật nhất của trường chủ, tiểu nhân thực không biết rõ.

- Người biết bao nhiêu cứ nói cho ta nghe bấy nhiêu.

- Nghe nói cơ quan là gồm các loại độc tiễn, người đồng giấu kín trong các vách tường.

Hùng Ưng Các là nơi cấm địa, trừ trường chủ không ai được đến đó. Tuy bản lãnh của hảo hán cao cường nhưng không thể nào biết được sự bố trí bí mật của các cơ quan. Chỉ sợ... chỉ sợ...

Dương Hoa ngắt lời:

- Đó là chuyện của ta, không cần người phải lo sợ giùm ta, chỉ cần cứ nói thật những gì người biết là được.

Hai tên Tạng và Lê có một nỗi khổ không thể nói ra được, vừa muốn trừ ẻo chàng chết nhưng lại sợ nếu chàng chết, ai sẽ cho chúng thuốc giải độc? Chúng đâu biết rằng viên thuốc mà chúng nuốt xuống bụng chỉ là hai viên ghét trong người chàng.

Chàng tiếp:

- Ta còn mấy điều cần hỏi các người, khách nhận ra được con gái của Kim đại hiệp là ai? Lê Lý đáp:
- Họ là bọn quân quan ở Chiêu Hóa đến.
- Thân phận chức vụ ra sao?
- Trường chủ gọi họ là Mã đại nhân và Chu đại nhân, đối với họ rất ư là cung kính, dường như bọn họ là quan rất cao.
- Một kẻ họ Mã, một kẻ họ Chu, nếu không phải là phó thống lĩnh ngự lâm quân Mã Côn và thủ hạ Chu Xán thì còn là ai nữa? Hai tên này bản lĩnh cũng chỉ bình bình không có đáng sợ nhưng ta đã có lần giao đấu cùng bọn họ, chỉ sợ vừa gặp đã nhận ra ta ngay thôi.

Lê Lý hỏi:

- Hảo hán cần gì hỏi chúng tôi nữa không?
- Tạm đủ rồi.

Nói xong xuất thủ chớp nhoáng điểm vào hai huyệt Dương Kiều và Âm Dục khiến bọn chúng bán thân bất toại chỉ có cánh tay phải là còn hoạt động được. Dương Hoa để lại cho chúng một túi lương khô đủ ăn trong ba ngày. Chàng vui vẻ nói:

- Thời tiết ở đây thực ôn hòa, các bạn cứ việc thư giãn nghỉ ngơi, coi như ngủ luôn một giấc dài ba ngày càng khỏe.

Sau khi đã xử trí hai tên thủ hạ nhà họ Giang xong, chàng suy tính cách đột nhập vào trang trại: “Nghe Tạng Nạp nói như vậy Hùng Ưng Các quả là nguy hiểm, nếu không cẩn thận suy đoán cho kỹ chẳng những không cứu được Bích Y mà còn bị sa vào bẫy của bọn chúng nữa...” Tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng là người học được đủ mọi các môn phái hỗn tạp, ám tường cả thuật Cẩn Dung Dịch Mạo và truyền cho chàng, tuy chàng chưa lần nào có dịp thi thố. Lần này chàng bèn hóa trang thành một trung niên hán tử theo họ Đinh Thiệu Đông tùy tùng lão vào trường trang của Giang Bồ.

Hai người ra khỏi vùng suối nước nóng, lại đến thảo nguyên, đi thêm hai ngày nữa, gần đến tối mới nhìn thấy gần đó dưới chân ngọn núi là một dãy mái nhà lúp xúp mái đỏ tường xanh từng bách xum xuê.

Đinh Thiệu Đông nói:

- Đã đến trang trại của Giang Bồ trường chủ rồi. Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp...

Lão định kiếm cách chia tay với Dương Hoa ở đây nhưng Dương Hoa đáp:

- Chúng ta chưa thể rời xa nhau được, xuống ngựa đi! Đinh Thiệu Đông hoảng hốt lập cập vừa xuống ngựa vừa nói:
- Lão đã đến đây một lần rồi, ai cũng biết lão làm gì có tùy tùng? Vả chăng, thiếu hiệp cũng đã biết vị trí của Hùng Ưng Các rồi.

Dương Hoa bắt lão cùng lên ngựa với mình còn con ngựa của lão thả về thảo nguyên.

Ngựa lững thững bước vào trang viên, Đinh Thiệu Đông bị chàng bắt buộc phải nhận là giữa đường núi bất ngờ gặp băng tuyết chỉ có lão và người tùy tùng của Đặng Trung Ngải sống sót chạy về đây còn Đặng Trung Ngải sống chết ra sao chưa rõ.

Nhưng có điều mạo xưng như vậy rất nguy hiểm vì chỉ cần bất thành linh Đặng Trung Ngải đi qua đây là biết bao nhiêu bí mật đổ bể hết.

Tên giữ cửa đại diện với Đinh Thiệu Đông vốn có quen biết nên vui vẻ mở rộng cánh cửa, chẳng một chút hoài nghi.

Hai người tiến lên khách sảnh, Giang Bồ được thông báo, tự thân ra nghênh tiếp. Trước khách sảnh là một bậc thang dẫn lên chính điện dài rộng, bậc thang có đến hơn hai ba chục nấc đều bằng đá tảng đẽo thành. Giang Bồ ra tận bậc thang reo vui:

- Đinh đại nhân đã qua cơn kinh sợ vì bão tuyết chưa, xin mời vào uống chén rượu áp kinh! Đinh Thiệu Đông cười ảo não:

- Trời có lúc gió mưa, người có lúc họa phúc. Còn may là mới kinh sợ chứ chưa gọi là quá nguy hiểm, xin trường chủ chớ khách sáo.

Vừa nói vừa bước lên bậc cấp.

Bỗng nhiên có hai người vượt từ sau lưng Giang Bố đến, Dương Hoa nhận ra liền đó là ngự lâm quân phó thống lĩnh Mã Côn và tùy tướng Chu Xán.

-oOo-

11. Đơn Kiếm Vào Hang Cọp

- Ô! Lão Đinh, nghe nói lão bị một trận băng tuyết, Đặng Trung Ngải ra sao rồi? Chu Xán nhìn Dương Hoa hơi ngây mặt ra một chút rồi hỏi:

- Lão Đinh, tên tùy tùng này hình như hơi quen quen... thì phải? Giang Bố là người rất thông minh nhanh nhạy, y lập tức quát thủ hạ:

- Chúng ta sửa soạn mau mau cho Đinh đại nhân tắm rửa rồi cùng ta nhập tiệc.

Giang Bố nói câu ấy không phải là câu nói bình thường vì y đã nảy ra ý ngờ vực người tùy tùng của Đinh Triệu Đông. Phản ứng của y thật mau nhưng Dương Hoa còn mau hơn dự liệu của y, chàng vọt tới chớp nhoáng cước phải đá liền Đinh Triệu Đông lăn xuống bậc thang rồi phóng mình lên không chàng xoay mình nhắm vào Giang Bố đánh trào xuống.

Giang Bố vốn là tay võ công cao thủ, dù bị tấn công khá bất ngờ từ trên xuống, y cũng kịp dùng thế Phụng Điểm Đầu song chưởng quật lên đánh vào cổ tay chàng.

Đứng cạnh Giang Bố một tên thủ hạ tuốt liền đao không đợi chàng chân chạm đất chém ngay vào hậu thân chàng, còn Mã Côn và Chu Xán đồng thời cũng rút binh khí.

Dương Hoa từ khi còn ở thạch lâm đã luyện kiếm pháp đến độ cực tinh, tuy nội pháp công phu chàng chưa đủ thì giờ để tập tinh luyện như Trương Đan Phong nhưng cũng đủ để đối phó với tình hình.

Một tiếng “bùng” rất lớn, chưởng phong của chàng ở trên không đánh bật đao tên thủ hạ qua một bên rồi vừa chạm chân xuống đất, chàng xuất chiêu Triêm Y Thập Bát Trật thượng thừa ra đợi đao của hắn đánh tới là đập vào liền. Hắn chém đao càng mạnh sức dội lại càng dữ dội, khiến hắn văng xuống tận cuối bậc thang người choáng váng bất tỉnh.

Lúc ấy Giang Bố đã xoay tay xuất chiêu Cầm Nã Thủ, hai cổ tay của Dương Hoa lật qua lật lại như chong chóng khiến y không sao đánh trúng huyết đạo nhưng cuối cùng một chiêu cũng trúng vào cổ tay chàng.

Vừa đánh trúng cổ tay đối phương, Giang Bố giật mình vì kinh hoảng. Trảo của y đánh trúng cổ tay Dương Hoa nhưng không có cảm giác trúng xương thịt mà lại có cảm giác như đánh trúng một khối sắt lạnh lẽo, mấy đầu ngón tay của y đau không thể tả. Giang Bố kinh hoảng vội vàng rút tay về. Chàng cười dọa nạt:

- Đó là lẽ ra mất. Hãy nhìn chiêu pháp đây.

Lời vừa dứt chiêu đã nhanh như điện dùng Cầm Nã Thủ chộp vào huyết đạo của Giang Bố trúng liền ngay chỗ xương Tỳ Bà Cốt.

Khi ấy Mã Côn, Chu Xán đã nhảy xuống bậc cấp, Dương Hoa không truy kích theo vì còn lo đối phó với Giang Bố, chàng nói to:

- Tính mệnh Giang Bó đang nguy khốn, bọn bây không lại cứu ư? Mã Côn và Chu Xán lúc ấy mới nhận ra được chân tướng của Dương Hoa, chúng đại nộ quát lớn:

- Hừ! Thì ra là tiểu tử à? Dương Hoa cười lớn:

- Đúng vậy, ta là sát tinh của lũ tay sai bọn bây đây! Giang Bó hỏi một tiếng:

- Tất cả hãy tạm ngừng tay, ta có điều muốn nói! Chu Xán, Mã Côn tức muốn lời mất, nhưng lúc ấy chủ nhân đã bị Cầm Nã Thủ của chàng khống chế, cả bọn thủ hạ của Giang Bó cũng đều đứng ngây ra không ai dám động thủ.

Bấy giờ trời đã tối, có người mang đèn lại, thấy tình hình như vậy cũng đành đứng ngây ra nhìn.

Dương Hoa cười nói:

- Được lắm, bây giờ ta có thể nói chuyện công bình được rồi đấy! Giang Bó hỏi:

- Thế nào là công bình? Dương Hoa đáp:

- Người thả con gái Kim đại hiệp ra, ta sẽ thả người ra liền, một đổi một không công bình hay sao? Giang Bó thoáng chớp một suy nghĩ đáp lời:

- Được lắm, nhưng muốn thả Kim cô nương, ngoài ta ra không ai có thể làm được.

Dương Hoa đã biết Hùng Ưng Các bố trí rất nhiều cơ quan bí mật, muốn hóa giải các cơ quan này ngoài Giang Bó không ai có khả năng, y nói như vậy là đúng. Chàng gật đầu:

- Được, ta sẽ cùng người đến chỗ ấy, chờ đại đột qua mặt ta đấy nhé! Một tay chàng vẫn giữ xương Tỳ Bà Cốt của y, còn một chưởng đặt sau lưng y chỉ cần y hơi có thái độ khác là chàng phát chưởng ngay đủ để chấn thương nội tạng của y.

Chàng lạnh lùng ra lệnh:

- Hãy bảo tất cả ai nấy đứng im tại chỗ không được vọng động.

Giang Bó đành tuân lệnh rồi cúi đầu đi trước dẫn chàng tới Hùng Ưng Các. Mã, Chu hai người và cả bọn thủ hạ tuy trong bụng rất nóng nảy nhưng đều đứng ngây người nhìn theo.

Dương Hoa đưa Giang Bó xuống bậc thềm quanh một vòng qua các hòn giả sơn, hốt nhiên dưới một gốc cây thấy xuất hiện một bộ càn sa đỏ rực đứng im như hai thầy ma trên mặt không hề biểu lộ một cảm giác gì. Dương Hoa vào Giang Bó đi tới gần mà hai bộ càn sa vẫn bất động chỉ có cặp mắt trắng dã là chăm chăm trừng trừng nhìn chàng.

Có lẽ đây là hai tên Mật Tông cao thủ mới được Giang Bó mời đến như lời Tạng Nạp tiết lộ hôm trước? Không biết bọn họ luyện được nội công tà khí gì nhưng chắc chắn là không phải bình thường. Mật hai Lạt Ma tăng đều có sắc vàng như nghệ, hai bên thái dương nhô cao chứng tỏ đã luyện nội công đến mức lư hỏa thuần thanh. Chỉ vì Dương Hoa đang khống chế Giang Bó và đi sát cạnh người y nên hai vị tăng chưa biết phải động thủ ra sao.

Khi chàng vừa đi qua vị tăng đứng bên trái, thân hình y bỗng nghiêng qua giống như nhường đường rồi thỉnh linh đánh ra một chưởng nhắm vào giữa người Giang Bó.

Dương Hoa cảm thấy đôi chân chấn động bất giác lùi lại hai bước, chàng đặt sau lưng Giang Bó bắt buộc phải rời ra. Thực là kỳ quái, chưởng tuy trúng Giang Bó nhưng y hoàn toàn không bị thương tổn gì, chỉ hơi rung động hơi chúm về phía tăng Lạt Ma.

Nguyên do vì đây là võ công của Tây Tạng Mật Tông truyền đến từ Tây Trúc (ngày nay là Ấn Độ) so với võ công của Trung Thổ có phần khác rất lớn, và quái dị hơn. Hai tên Lạt Ma tăng này lại là Mật Tông cao thủ, một tên pháp hiệu Thích Trạng, còn một tên pháp hiệu Thích Đà. Tên đánh chưởng vào người Giang Bó chính là để cứu Giang Bó là Thích Trạng.

Lực chưởng của Thích Trạng tuy trúng Giang Bó nhưng lại truyền qua Dương Hoa là một môn công phu tuyệt học có tên là Cách Vật Truyền Công người bị đánh trực tiếp hoàn toàn không bị thương tổn gì cả nhưng truyền đến Dương Hoa mới phát lực.

Thích Trạng vừa sử dụng Cách Vật Truyền Công giải thoát kềm tỏa của chàng. Thích Đà xuất thủ liền, cước bộ của y chuyển động, cởi luôn chiếc cà sa màu hồng đang mặc trên người nghiêm nhiên biến thành một bức tường hết sức kiên cố chụp xuống đầu chàng. Chàng rút kiếm hoa lên một vòng, chỉ nghe những tiếng “xoẹt, xoẹt” liên tiếp, cà sa đã bị đâm thủng hơn mười lỗ nhỏ nhưng vẫn bay lượn trên đầu chàng không ngớt như không hề sợ bảo kiếm của chàng. Hai bên xuất thủ đều mau lẹ như điện chớp, quện chặt vào nhau như giữa đám đông màu hồng lấp lánh một đạo bạch quang.

Thích Trạng sau khi giải cứu Giang Bồ liền đẩy y về phía sau rồi xuất chưởng trợ chiến với Thích Đà. Công lực của Thích Trạng có phần còn hơn cả Thích Đà nên chưởng công của y vừa phát ra đã nghe có tiếng gió vi vu, trong vòng mấy trượng cuốn cát bay đá chạy. Công lực của Dương Hoa so với hai tên tăng Lạt Ma này có phần không bằng, huống hồ một đấu với hai tình thế thực khó đối phó.

Lúc ấy Giang Bồ đã nấp hẳn vào một gốc cây quan sát trận đấu nhưng chưa dám nhảy vào, vừa lúc Mã Côn chạy đến vừa quát mắng vừa vùng nhuyển tiên:

- Tiểu tử hôi hám, ta cần tìm người tính sổ đây! Chu Xán cũng xách đao chạy lại hòa theo:

- Tiểu tử rõ là đường lên thiên đường không chịu đi, lại xuống địa ngục! Dương Hoa bốn bề đều có kẻ địch, tất nhiên là đã ở vào thế hạ phong nhưng chàng vẫn ngạc nhiên không tỏ vẻ gì sợ sệt cười to lên một tiếng:

- Nếu sợ chết ta đã không vào đây. Ta đã đến tức là muốn phá cái địa ngục của bọn bây đây! Kiếm thế của chàng đột chuyển xuất chiêu Thất Tinh Tụ Hội đánh từ dưới gót lên, đầu kiếm như tỏa ra một luồng hào quang ánh lên những ngôi sao lấp lánh. Chiêu này chỉ trong một thế đánh vào bốn mặt đối phương.

Mã Côn là thân phận một Phó Thống lãnh Ngự lâm quân nên tuy bản lãnh không bằng một tên cao thủ Lạt Ma nhưng không dám tỏ ra nhu nhược quăng nhuyển tiên đánh tới liền với một đường roi cuốn như vũ bão. Dương Hoa búng thân hình lên, chân vừa hạ xuống đạp trúng này đầu nhuyển tiên rồi trường kiếm thu về đánh bạt đao của Chu Xán qua bên, kiếm chạm đao kêu một tiếng “choang” rất lớn, đao đã mẻ một miếng lớn.

Thích Trạng gầm lên:

- Hảo tiểu tử! Chết đã đến bên người mà còn ngông cuồng! Lời vừa dứt chưởng thế Bài Sơn Vân Chưởng đánh ra liền, sức chưởng như dùi non lấp bể ập tới. Dương Hoa tránh qua một bên đánh trả liền hoàn ba chiêu kiếm cùng lúc với cà sa của Thích Đà vẫn lơ lửng trên đầu chỉ chực ụp xuống bắt sống chàng.

Lúc ấy chưởng phong của Thích Trạng vẫn sừng sững áp đảo, chàng phải thi triển hết công phu bình sinh, gỡ đủ cả mọi tiểu xảo tránh né đỡ gạt, tùy chiêu tiến chiêu để ứng phó, thân hình chàng luôn luôn di động nên nhuyển tiên của Mã Côn đã được hấn kéo về. Tuy đó chỉ là một thất bại nhỏ nhưng với thân phận của Phó Thống lãnh Ngự lâm Quân, Mã Côn cũng đỏ mặt vì ngượng vội vàng huy động nhuyển tiên vùn vụt như con linh xà, Dương Hoa muốn đoạt trước nhuyển tiên của y để thị uy nhưng không sao đoạt được.

Tình hình nguy khốn này cho chàng thấy cứu Bích Y là cực kỳ khó khăn, đến nỗi bây giờ chỉ còn thoát thân cũng đủ gian nan rồi. Đối phương có bốn người thì Chu Xán là kẻ yếu nhất. Chàng quyết định phải đột phá.

Tay tả chàng dùng chỉ búng vào nhuyển tiên của Mã Côn, tay phải dùng kiếm đâm liên tiếp vào cà sa của Thích Đà đang bay lượn trên đầu rồi vừa nghiêng người tránh chưởng của Thích Trạng vừa thu kiếm nhanh như chớp đâm tới Chu Xán.

Chu Xán vừa bị mẻ một miếng bảo đao lớn, trong lòng đang kinh sợ quả nhiên không dám đưa đao lên đỡ vội vàng nhảy qua bên tránh kiếm để lộ ra một khoảng trống. Dương Hoa mau chóng lợi dụng cơ hội phi thân ra ngoài liền.

Ai ngờ chàng đã mau nhưng hai tên tăng Lạt Ma cũng không chậm hơn chút nào, chỉ thấy một vầng hồng thấp thoáng chiếc cà sa của Thích Đà đã vây bọc lấy chàng đồng thời với Phách Không Chưởng của Thích Trạng ở đằng sau đánh tới. Chàng mấy lần chuyển thân vẫn không sao thoát được vòng vây, trong lòng quyết định chỉ còn cách thi triển Lương Bại Câu Vong (hai bên cùng chết) kiếm pháp.

Lúc ấy Đinh Triệu Đông vừa chạy tới sau khi bị ăn một cái đá của Dương Hoa. Giang Bồ nấp sau thân cây chặn Đinh Triệu Đông lại hỏi: Họ Đinh hồn xiêu phách lạc, ú ớ đáp:

- Đừng để y chạy thoát, y đã biết... y đã biết...

Sở dĩ hần không thể trả lời được câu hỏi “y là ai?” vì chính hần cũng chưa rõ lai lịch của Dương Hoa, chỉ biết chính chàng là người đã đánh bại bọn Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan ở Tiểu Kim Xuyên, ngoài ra hần còn biết thêm chàng họ Dương do chàng nói, không biết thật giả ra sao. Hơn nữa hần còn biết Dương Hoa đã hiểu rõ đường đi nước bước tới Hùng Ứng Các và các bí mật của nó, hần đáp:

-... Biết rõ hết cả bí mật của Hùng Ứng Các rồi! Giang Bồ giật mình:

- Y biết hết bí mật những gì? Đinh Triệu Đông chưa kịp trả lời bỗng nhiên hai mắt hần trợn trừng, mặt biến sắc trắng như tờ giấy rồi thân thể đổ ập xuống đất.

Đứng cạnh Đinh Triệu Đông là một võ sĩ thủ hạ của Giang Bồ vội vàng đưa tay đỡ hần và sờ vào mũi hần rồi thất thanh kêu lớn:

- Trời ơi, Đinh đại nhân chết rồi! Tên võ sĩ này vốn xuất thân từ bọn hắc đạo có am tường chút ít về các trò lén lút giết người nên vội vàng lật áo của họ Đinh lên, rõ ràng nơi giữa ngực của họ Đinh có một mũi Mai Hoa Châm rất nhỏ. Hần hoảng hốt gào lên:

- Có gian tể, có gian tể, hãy cẩn thận...

Hần chưa kịp nói hết chữ “ám khí” bỗng cảm thấy đau nhói, một mũi Thấu Cốt Đinh nữa đã xuyên qua yết hầu của hần.

Bọn thủ hạ của Giang Bồ lập tức hỗn loạn trước hai cái chết bất ngờ mau chóng rồi nhiều âm thanh vùn vụt xé gió bay đến, ám khí bắn đến liên tiếp tưởng có thể giết chết hết đám người còn lại. Nhưng ám khí lần này không nhằm dả thương người mà trúng vào các ngọn nến chung quanh.

Trời hôm nay không có trăng, bỗng nhiên tất cả đều chìm vào đêm tối mịt mù, cách năm bước không thấy ai với ai nữa.

Dương Hoa vừa kinh sợ vừa mừng rỡ bụng bảo dạ: “Không biết cao nhân nào ám trợ ta đây?” Nên biết tình trạng của chàng phải đối đầu với quá đông người, chỉ có biện pháp tắt hết đèn lửa mới có thể mau chóng giúp chàng thoát thân được.

Chung quanh là màn đêm dày đặc nên không ai dám động thủ. Thích Đà thấy có một bóng đen mờ mờ lướt qua người, tưởng là Dương Hoa, y chụp cà sa xuống. Bóng đen kêu lên:

- Ta đây mà! Rồi ngã lộn xuống đất. Té ra là Chu Xán.

Mã Côn nghiêm giọng:

- Tất cả đứng yên tại vị trí, gọi mang lửa lại đây! Y là Phó Thống lãnh Ngự lâm quân đã lâu nên có biệt tài về chỉ huy. Giang Bồ gân cổ hét lên:

- Mang đèn lại mau! Y vừa lên tiếng, ám khí liền nhắm hướng có tiếng y bay vút tới. May mà Giang Bồ đứng sau lưng Thích Trảm, tăng Lạt Ma này nghe tiếng gió búng chỉ ra đánh liên tiếp rụng ba mũi Thấu Cốt Đinh.

Lúc này vì Mã Côn lên tiếng nên cũng lộ vị trí, ám khí bay tới y liên tiếp, y phải múa nhuyễn tiên vẩy bọc lấy thân mình rồi cười khẩy:

- Dùng ám khí hại người đâu phải là tay hảo hán? Hừ, có giỏi cứ xuất đầu lộ diện! Lời chưa kịp dứt, tai y nghe có tiếng gió vi vu nhỏ, một mũi ám khí đã bay gần tới mặt y, nhuyễn tiên không kịp nhắc lên để đánh bật, y đành dùng thế Phụng Đỉnh Đầu định né tránh ám tiêu nhưng không kịp, cương tiêu đã bay xẹt qua gò má y để lại mấy giọt máu bắt đầu nhỏ xuống.

Mã Côn hoảng hốt kêu lên “ôi chà” hai tiếng vội vàng nhảy vọt qua chỗ khác, đó là may cho y vì liên tiếp sau đó mấy mũi ám khí nữa bay đến đều hụt.

Người nào phóng ám khí quả là nội công cao minh cho nên ám khí của y sau này không phát ra tiếng gió nữa, chỉ khi ám khí đã tới gần lắm đối phương mới phát hiện hơi có tiếng “vu vu” nho nhỏ.

Bọn thủ hạ của Giang Bồ biết trong đêm tối Mã Côn đã trúng ám khí, ai nấy đều sợ nếu mình cất tiếng ắt lộ vị trí và bị ám khí đánh tới liền nên đều im bật.

Trong lúc ấy Dương Hoa muốn chạy lắm nhưng chàng lại chần chừ vì có người ám trợ, chàng muốn ở lại để bắt cho được Giang Bồ dẫn mình đến Hùng Ưng Các.

Nên biết ám khí chỉ có thể áp dụng trong một thời gian ngắn ngủi chứ đâu có thể dùng nó để đối phó lâu dài với đối phương? Huống gì toàn bộ cao thủ như hai vị Lạt Ma tăng, Mã Côn, Chu Xán v. v... đều chưa bị ám khí đánh trọng thương, nếu như thủ hạ của Giang Bồ kéo đến mang theo đèn không lẽ có thể cùng lúc đánh hết được tất cả? Dương Hoa chần chừ một lúc rồi biết mình chỉ có thời cơ duy nhất là lúc này, chàng vội vàng phóng mình nhắm hướng Hùng Ưng Các.

Họa đồ do Tang Nạp vẽ chàng đã thuộc lòng nhưng phải biết rằng phương hướng trong họa đồ với ngoài thực tế tuy đại khái giống nhau nhưng giữa lúc tối đen thế này tìm được không phải là dễ dàng gì.

Chỉ một lúc sau đèn đã mang ra, Giang Bồ vội vàng hô thủ hạ đuổi theo.

Giữa lúc ấy bỗng có tiếng người thất thanh:

- Trường chủ! Chuồng ngựa bị cháy! Lờn chưa dứt nơi góc trang viên lửa đã bốc lên cao ngàn ngút. Giang Bồ là người bình sinh chỉ yêu thích ba điều: bảo đao, gái đẹp và tuần mã nên khi y nghe tin chuồng ngựa quý của y bị cháy y liền la hoảng loạn la lối:

- Bọn bây còn đứng đó làm gì? Mau mau chạy lại cứu bầy ngựa của ta! Lúc ấy vì lo sợ có số phận của bầy ngựa quý, y không còn lý gì đến ám khí phi tiêu gì nữa, cũng chẳng thêm quan tâm đến Hùng Ưng Các, vì y tin nơi đây có cơ quan bí mật, ngoài y ra không ai có thể biết được nên y vội vàng gọi bọn thủ hạ quay sang chuồng ngựa.

Giang Bồ chỉ quan tâm đến ngựa quý, nhưng Mã Côn lại quan tâm hơn đến con gái của Kim Trục Lưu, y tiến đến gần Giang Bồ gọi giật lại:

- Trường chủ, chuyện ở Hùng Ưng Các nên cẩn hơn! Giang Bồ vừa chạy vừa nói lại:

- Không cần lo chuyện ấy, chỗ ấy đầy cơ quan bí mật, người lạ không thể nào vào được đâu! Mã Côn nghiêm giọng:

- Ta cũng biết Hùng Ưng Các bí hiểm, nhưng kẻ dối đầu lần này rất lợi hại, ta nên dự phòng là hơn. Chúng ta đâu phải dễ dàng bắt được con gái Kim Trục Lưu, nếu để cô nương ấy thoát thân, Trường chủ chắc khó thoát khỏi sự trừng phạt của Tát Tổng quản và Hải Thống lãnh đó! Nguyên do vì Kim Trục Lưu xưa nay đã ám trợ bọn nghĩa sĩ chống lại triều đình nhà Thanh, Tổng quản của đại nội vệ sĩ là Tát Tổng quản và Hải Thống lãnh Ngự lâm quân rất sợ Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách nhưng không có cách nào chế phục được nên lần này nghe tin Giang Bồ tình cờ bắt được con gái của ông nên vội sai Mã Côn và Chu Xán đến để điều đình mang Kim Bích Y về kinh đô làm con tin và áp lực với Kim Trục Lưu.

Giang Bồ thừa biết bọn Mã Côn rất cần mình nhưng y lại cũng cần đến sự giúp đỡ của triều đình nên đành chịu theo ý của Mã Côn:

- Cẩn thận như thế cũng phải, Mã đại nhân, Chu đại nhân và Thích Đà đại sư hãy đến Hùng Ưng Các bắt tên tiểu tử nọ. Ta đã báo cho Thích Đà đại sư các cơ quan bí mật ở đó rồi.

Chỉ cần nhớ nơi ấy chỉ có phòng giam tù nhân là phải cẩn thận.

Nói rồi y gọi Thích Trạc theo bảo vệ y còn sai Thích Đà đi với Mã Côn, Chu Xán đến Hùng Ưng Các.

Giang Bồ tin rằng không một ai có thể đột nhập Hùng Ưng Các, y đâu có ngờ lúc ấy Dương Hoa đã đặt chân lên Hùng Ưng Các rồi.

- o O o -

Chuồng ngựa đang bị cháy dữ dội nằm ở một góc tây bắc của trang viên, còn Hùng Ưng Các lại nằm phía đông nam nhưng ngọn lửa to bốc lên tận mây soi sáng cả đường dẫn đến nơi giam giữ Kim Bích Y.

Cứ theo họa đồ do Tạng Nạp vẽ ghi sâu vào trí nhớ, Dương Hoa tìm đến hai hòn giả sơn to như hai hòn núi thật. Hùng Ưng Các nằm lọt vào giữa hai hòn giả sơn này. Hai ngọn núi cao vút song song che chở một tòa lầu gác bắc ngang qua như cái cầu có mái vĩ đại.

Đường vượt lên tầng gác khiến Dương Hoa kinh nghi bất định. Trước tiên chàng phát hiện một hố rất sâu, bên cạnh hố có một khối đá rất lớn và trên khối đá ấy một dòng nước đục như bùn chảy xuống. Dương Hoa động tâm không hiểu cái hố này có chứa đựng cơ quan bí mật gì bên trong hay không? Lúc ấy ngọn lửa cháy bên chuồng ngựa dần dần hạ xuống, chàng chỉ kịp nhìn thấy hình như khối đá hình như có dấu vết mới bị di chuyển, chàng càng tin có cao nhân ám trợ chàng vừa đi qua đây.

Hít một luồng chân khí chàng sử dụng Bích Hồ Du Tường phi thân lên Hùng Ưng Các.

Không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con? Chân vừa đạp lên mặt gỗ của sàn gác, chàng phát hiện mình đứng cách một miệng hầm không xa lắm. Toàn thân toát mồ hôi, quả là chàng còn may mắn lắm mới không rơi xuống miệng hầm này.

Ngọn lửa bên chuồng ngựa đã tắt hẳn trả lại cho đêm cảnh đen tối âm u, chàng đành lẩn mò trong đêm tiến tới.

Hành lang tối mịt mù, chàng đã đến trước cánh cửa một gian phòng mà vẫn chưa thấy có gì khác lạ. Đưa tay lên nắm lấy cái nắm cửa chàng mới biết mình đụng tới cơ quan bí mật, một loạt tên ngấm, Thấu Cốt Đinh, cương tiêu từ dưới sàn bắn vọt lên. Chàng kinh dị định phi thân ra sau nhưng cánh cửa mở ra liền vì bên trong không khóa.

Tại sao Kim Bích Y lại không khóa cửa? Chàng không biết rằng phòng này không phải là phòng giam, cũng không biết phòng giam nằm ở đâu và có ai canh giữ hay không? Chàng không dám lên tiếng hỏi, áp tai sát vô tường, ngưng thần nghe ngóng động tĩnh.

Hoàn toàn không có một tiếng động nào cả. Hình như chung quanh đây không có bóng người? Chàng định quay trở ra cửa nhưng lại sợ các loại ám khí bố trí từ ngoài cửa chưa chắc đã bắn hết nên cứ chần chừ như bị lọt vào hang tối. Tay chàng đặt sẵn lên đốc kiếm rút ra quơ một vòng trước mặt. Bỗng một tiếng động vang lên thánh thót, thì ra chàng vừa đụng vào một thanh sắt.

Tại sao trước mặt lại có thanh sắt? Phải chăng là khóa chốt Kim Bích Y. Tại sao nàng không lên tiếng? Hoặc là nàng đã thoát khỏi nơi đây chăng? Chàng phân vân sững người trong đêm với hàng chục câu hỏi không có lời giải đáp vì chẳng trông thấy gì trong đêm tối.

Hốt nhiên chàng nghe có tiếng gió rồi trong đêm lóe lên ánh thép của vũ khí chém vào người chàng.

Chàng ứng biến mau lẹ, người cong vòng tránh đao rồi tức thì phản chiêu Thôi Đoan Vọng Nguyệt kiếm trong tay đang ở dưới cát lên cao hóa giải thế đao của đối phương.

Người nọ kêu lên một tiếng “ôi chà” nho nhỏ tựa như kinh dị vì thấy kiếm chiêu lạ lùng của chàng, không dám cho đao chạm kiếm biến thế rất mau lẹ lúc đánh trước ra sau, lúc chuyển trên xuống dưới chớp mắt đã đánh tới ba mươi sáu thế đao.

Đao pháp của người nào đó trong đêm tối tỏ ra còn mau lẹ hơn kiếm pháp của chàng nữa.

Từ khi giác ngộ Vô Danh Kiếm Pháp, Dương Hoa không cần nhìn biết chiêu thế của đối phương cũng có thể tùy ý đối đầu, cho nên trong đêm tối đối với chàng cũng không khó khăn gì khi điều động chiêu thế.

Nhưng từ khi ra khỏi khu Thạch Lâm, đây là lần đầu tiên chàng đụng đầu với đao pháp cực kỳ mau lẹ của đối phương trước mặt và đối phương dường như cũng chưa bao giờ đụng độ với kiếm pháp ảo diệu của chàng. Hai bên đều lấy làm kinh dị, do đó không dám phân tâm, tập trung hết ý vào trận ác đấu.

Chẳng bao lâu, hai bên đã giao đấu đến hơn năm mươi chiêu, mỗi lần đao kiếm chạm nhau Dương Hoa đều thấy hồ khẩu ngấm ngấm đau. Hai bên đã biết bản lĩnh của nhau, bắt đầu sử dụng toàn là tuyệt chiêu, mỗi chiêu đều ẩn tàng sự nguy hiểm rất lớn, ai không cẩn thận một chút ắt bị trọng thương liền.

Kiểm pháp của Dương Hoa càng đánh càng tinh diệu, nhưng đao pháp của đối phương hoàn toàn không chịu kém, công lực của đối phương lại chứng tỏ có phần sung mãn hơn chàng. Đột nhiên chàng đánh ra

một chiêu tưởng rằng không thể đỡ được, ai ngờ người nọ vận đao như gió cuốn, xuất thủ cực kỳ mau khiến chàng chưa kịp thu kiếm về đầu đao đã tới trước.

May mà chàng ứng biến chớp nhoáng, vừa nghe có tiếng gió nhẹ lập tức ngã thân xuống sát nền gác tung ra chiêu Cử Hỏa Liêu Thiên bật người lên thoát khỏi đường đao của đối phương.

Đêm tối lặt bàn tay không thấy, Dương Hoa may mắn lẩn một vòng đến chân chiếc cột rất lớn, chàng nép thân sau đó.

Người nọ sợ rằng chàng tập kích bất ngờ nên cũng không dám lên tiếng. Cả một im lặng chờ đợi trong đêm tối như cảnh mèo đợi chuột.

Trong đêm tối đang ngưng thần bẻ khí, chàng chợt phát hiện một chi tiết “Người này đao pháp rất quen thuộc, không biết y là ai?” Trong khi loạn đấu không có thì giờ để nhận xét đối phương cứ thấy chiêu là đỡ chiêu, thấy thế à phản thế, nên chưa nhận ra đối phương thuộc môn phái nào. Hiện nay nhân lúc tạm nghỉ, chàng càng nhớ lại càng sinh nghi, trong bụng cảm thấy bất an.

Đang lúc hai người cùng tĩnh khí đợi nhau, bỗng dưới chân gác có tiếng người nói:

- Nguy rồi, cơ quan bí mật ở đây hình như có ai phá mất rồi? Dương Hoa nhận ra đó là âm thanh của Thích Đà, rồi tiếp liền là giọng nói của Mã Côn:

- Hùng Ưng Các không có ai canh giữ ư? Thích Đà đáp:

- Không có! Mã Côn than:

- Bỏ mẹ, thế thì con gái Kim Trục Lưu được tiểu tử nọ cứu thoát rồi cũng nên. Chúng ta lên thử xem! Thích Đà trầm ngâm một chút:

- Chỉ có một mình tiểu tử thì không có gì phải sợ, nhưng nếu thêm tay cao thủ bắn ám khí lúc này nữa thì ta phải cẩn thận đấy, theo ta nên gọi thêm người tới.

Mã Côn đáp:

- Cứ lên gác rồi sẽ tính! Bọn họ bàn soạn với nhau tuy rất nhỏ nhưng chàng và cả người nọ đều là những người có nội công thượng thừa nên đều nghe rất rõ. Nghe đến đó chàng đã biết chắc chắn người vừa ác đấu với chàng không phải là thủ hạ của Giang Bố.

Người nọ hạ giọng:

- Kim cô nương đã thoát khỏi đây rồi. Chúng ta chạy mau đi.

Lúc ấy Mã Côn đã bắn trước lên một mũi tên lửa, đột nhiên có một bóng mờ mờ bay vọt lên, người nọ đã xuất đao đánh bật mũi tên lửa rơi trở xuống rồi y phóng luôn xuống gác. Dương Hoa tức thì lia cột gỗ, búng mình rơi xuống theo. Không ngờ chàng rơi gần chỗ Thích Đà đứng, tăng Lạt Ma mừng rỡ reo lên:

- A! Tên tiểu tử quả nhiên ở đây rồi! Y phất cà sa liền chụp xuống, một mặt tấn công chàng, một mặt đề phòng ám khí Chàng không nói gì kiếm thế múa lên thành chiêu Tam Chuyển Pháp Luân, đồng thời đâm vào người Thích Đà thượng, trung, hạ liên tiếp ba chiêu kiếm, không ngờ cà sa rất lợi hại, tuy không đoạt được kiếm của chàng nhưng nó cuốn lại khiến chàng hết sức lúng túng.

Mã Côn và Chu Xán đã biết ngoài chàng ra, còn có một người bắn ám khí chưa ra mặt nên cẩn thận quan sát tình hình. Mã Côn quát nhuyển tiên tới trước:

- Đề phòng ám khí của y đó! Nhuyển tiên hấn bọc quanh mình thành bức tường kín. Người hán tử vừa đấu với Dương Hoa nghe Mã Côn nói câu ấy liền đáp:

- Ta bình sinh không hề dùng ám khí đánh người, việc gì ngươi phải sợ? Tiếng vừa đến người đã đến, khoái đao nhanh hơn điện gạt phăng nhuyển tiên, sống đao vuốt lên giữa chừng rồi lật lưỡi lại, Mã Côn chưa hề gặp đao pháp nhanh nhẹn lợi hại như vậy vội vàng cong thân ra sau thu nhuyển tiên lại nhưng không kịp nữa, một tiếng “xoẹt” vang lên, nhuyển tiên đã bị người kia cắt mất một đoạn, riêng Mã Côn đã kịp bật người lên văng ra xa ngay người nhìn vũ khí của mình run run cánh tay.

Chu Xán thấy chủ tướng lâm nguy vội vàng dùng đao ngăn hán tử lại.

Nhờ ánh sáng của mấy chiếc đèn lồng mới thấp, mọi người đều nhìn thấy hán tử thân hình cao lớn ước độ trên năm mươi tuổi, râu xoắn lại mọc đầy dưới cằm.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau. Dao của hán tử râu quăn hoành ngang chém vào sống dao của Chu Xán.

Hồ khẩu Chu Xán chấn động mạnh đến nỗi y đành buông dao rơi xuống đất đau đớn đến tận não, vội xoay người chạy đi.

Hán tử râu quăn gọi lớn:

- Tiểu huynh đệ, xin để nhường ta thọ giáo công phu Mật Tông của vị tặc Lạt Ma này! Dương Hoa vừa lùi lại, hán tử đã phi thân đến chỗ chàng “vút, vút, vút” liên hoàn tam đao xé gió tới liền.

Thích Đà tung cà sa tới một bên tay chụp xuống còn một bên tay kéo về bỗng nhiên cảm thấy một tay nhẹ hẫng đi, thì ra chiếc hồng cà sa đã bị tam đao của hán tử xẻ ra làm sáu đoạn bay phấp phới trong gió, trong tay y chỉ còn một mảnh cà sa nhỏ.

Hán tử ha hả cười đáp:

- Để lại một chút cho người che thân đó! Sao chưa chạy đi? Thích Đà mặt xanh như tàu lá vội vã xoay mình chạy liền. Hán tử không buồn đuổi theo, kéo tay Dương Hoa chạy về hướng khác.

-oOo-

12. Oan Khốc Vì Đâu

Hán tử quay nhìn chàng:

- Tiểu huynh đệ, người còn bạn bè gì ở trong ấy chẳng? Chàng đáp:

- Ta vào đó một mình thôi.

Hán tử cả kinh:

- Thế thì người phóng lửa đốt chuồng ngựa là ai? Chàng cũng kinh dị:

- Ta định hỏi huynh đài câu ấy, thế không phải do huynh đài sao? Hán tử lắc đầu:

- Ta với tiểu huynh đệ cũng như nhau, chỉ một mình một đao vào đó, không lẽ có phép phân thân? Dương Hoa cũng hoang mang, thăm dò một câu:

- Đa tạ huynh đài có ân cứu mạng.

Hán tử càng lộ vẻ kỳ quái hỏi lại:

- Ta làm gì có cơ hội nào cứu tính mạng tiểu huynh đệ? Chàng đáp:

- Phóng ám khí tắt đèn, giết Đình Triệu Đông không phải là huynh đài ư? Hán tử cười nhỏ:

- Ta bình sinh đối địch chỉ bằng một cây đao này, xưa nay đâu có bao giờ dùng ám khí.

Tiểu huynh đệ hãy mau mau kể ta nghe! Dương Hoa bèn đem câu chuyện ác đấu với bọn thủ hạ của Giang Bồ kể lại đầu đuôi.

Hán tử nói:

- Thế là cao thủ dùng ám khí xuất hiện rồi. Thiên hạ mang mang nhưng thủ pháp ấy đến chín phần mười là của Thiên Thủ Quan Âm!

- Thiên Thủ Quan Âm là ai?

- Người có biết Quan Đông đại hiệp Ủy Trì Quýnh chăng?

- Có nghe nói qua.

- Thiên Thủ Quan Âm Kỳ Thánh Nhân chính là vợ Ủy Trì Quýnh. Không biết sao bà ta lại đến đây? Ối chà, đúng rồi, chắc bà ta không biết chồng bà ta đi đâu nên tìm ta để hỏi thăm chắc? Nghe câu ấy Dương Hoa đã đoán được phần nào thân phận của hán tử vì như vừa nói hán tử phải là bạn rất thân thiết của Ủy Trì Quýnh và Thiên Thủ Quan Âm.

Nếu quả thật hán tử là người đó thì ta phải đối phó ra sao? Chàng hỏi:

- Vậy các cơ quan bí mật trong Hùng Ưng Các có phải do huynh đài phá không? Hán tử đáp:

- Cũng không phải. Hoặc là do vị bằng hữu nào của tiểu huynh đệ chăng? Hán tử không nói rõ “vị bằng hữu” đó là ai, Dương Hoa cũng không hỏi tiếp, chàng trừng trừng nhìn hán tử, gằn giọng:

- Hãy nói thật đi, người là ai? Hán tử cười bình thản:

- Ta là ai, nói với tiểu huynh đệ cũng chẳng hại gì: ta là phạm nhân của triều đình nhà Thanh và trong mắt bọn quan phủ ta là một tên cường đạo nguy hiểm. Ta họ Mạnh, tên Nguyên Siêu! Tuy Dương Hoa đã phần nào đoán được hán tử chính là Mạnh Nguyên Siêu nhưng nghe chính miệng y thừa nhận tên tuổi, chàng không khỏi choáng váng đầu óc, sắc mặt nhợt nhạt trắng bạch như tờ giấy.

Mạnh Nguyên Siêu nhìn thấy chàng biến sắc lo lắng:

- Tiểu huynh đệ, người làm sao thế? Dương Hoa cố định thần, gượng cười:

- Không sao cả, thì ra là Mạnh đại hiệp, thật là thất kính.

Mạnh Nguyên Siêu nói:

- Tiểu huynh đệ, kiếm pháp của người quả thật cao minh. Lệnh sư chắc phải là một cao nhân, không biết là ai vậy? Và cả tính danh của người nữa, ta cũng chưa biết đấy! Khi giao đấu với Mạnh Nguyên Siêu ở Hùng Ưng Các Dương Hoa sử dụng toàn bộ Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong, Mạnh Nguyên Siêu chưa hề biết qua kiếm pháp này nên không thể đoán định lai lịch của chàng. Kiến văn của Mạnh Nguyên Siêu rất sâu rộng, chỉ cần chàng lộ xuất một chiêu do Ân Cừ Thế hoặc Đan Khâu Sinh truyền thụ, họ Mạnh hoài nghi liền.

Tuy vậy Mạnh Nguyên Siêu cũng nghi ngờ kinh dị, Chương tưởng lại kiếm pháp của chàng: “Thiếu niên này trẻ tuổi mà sao kiếm pháp lại tinh kỳ bình sinh ta ít thấy. Trừ ta công phu có hơn y chút ít còn có lẽ chỉ có Kim Trục Lưu và Lệ Nam Tinh hiện nay may ra là ngang tay với y được. Kim Trục Lưu đã được xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm khách, chẳng lẽ lệnh sư của y lại là một cao thủ mai danh ẩn tích ư? Kiếm pháp của y chẳng lẽ lại còn cao hơn Kim Trục Lưu ư? Nếu không vậy thì ai là sư phụ của thiếu niên này?” Mạnh Nguyên Siêu trong lòng nghi nghi hoặc hoặc, im lặng chờ đợi lời đáp của chàng.

Chàng cười khỏ, chậm rãi nói rằng:

- Ta chỉ là một tên học trò bất tài làm nhục đến sư môn, tên tuổi của sư phụ ta vì thế không thể nói được. Đến như tên của ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, Mạnh đại hiệp cần gì phải quan tâm đến? Mạnh Nguyên Siêu xụ mặt cúi đầu:

- Lão đệ, người hà tất phải tự khiêm nhường quá đáng như thế?Ồ, có phải lệnh sư của người đã dặn không được tiết lộ hành trạng phải không? Nên biết đây là thời loạn nên có nhiều cao nhân dị sĩ, võ công rất cao cường nhưng lại không muốn cho người khác biết tên tuổi nên Mạnh Nguyên Siêu mới nói thế. Không tiết lộ tên tuổi của sư phụ là điều có thể hiểu được, nhưng việc gì phải giấu đến cả tên của mình? Do đó đối với Dương Hoa, Mạnh Nguyên Siêu càng thêm ngờ vực.

Riêng chàng, lòng chàng vô cùng rối loạn, ngoài miệng thì ứng đối với Mạnh Nguyên Siêu nhưng nhiều câu chàng nghe chứ không hiểu gì cả vì đang bận nghĩ lan man, chỉ có hai mắt là trừng trừng nhìn Mạnh Nguyên Siêu, sắc mặt luôn thay đổi, lúc thì xanh mét lúc thì trắng bạch.

Mạnh Nguyên Siêu nhìn sắc mặt của chàng, hoảng sợ phải hỏi vội:

- Tiểu huynh đệ, hãy nói thật trong người có sao không, hay là vì quá mệt cần phải nghỉ ngơi? Dương Hoa ngồi xếp bằng xuống theo thế kiết già. Mạnh Nguyên Siêu vòng về phía sau chàng đặt chưởng lên hậu tâm chàng, chàng hỏi:

- Làm gì vậy? Mạnh Nguyên Siêu đã đặt tay vào hậu bối của chàng:

- Cứ ngồi im, để ta truyền công cho mau khôi phục tinh lực.

Chàng nhăn nhó:

- Không, không cần sự giúp đỡ ấy, một mình ta lo được rồi.

Mạnh Nguyên Siêu miễn cưỡng rút tay về vì thấy thái độ của chàng quá quyết liệt, trong lòng hoang mang tự nghĩ: “Thiếu niên này thật kỳ quái, tại sao lại không chịu cho ta truyền tinh lực? Hay là nội công của môn phái y khác thường? Nhưng ít nhất cũng phải từ chối một cách nào hòa nhã hơn chứ?” Qua một thời gian ngắn bỗng thấy trên đầu Dương Hoa có một luồng khí trắng bốc lên, sắc mặt của chàng đã dần tươi nhuận. Mạnh Nguyên Siêu vốn là tay võ học đại hành gia, thoát nhìn thấy biết ngay Dương Hoa đã được chân truyền nội công chính tông, bất giác lấy làm mừng thầm trong bụng: “Thiếu niên này đã gặp được minh sư truyền thụ nội công, tuy chưa đạt đến mức lô hỏa thuần thanh nhưng công lực cũng là đã thâm diệu lắm, riêng kiếm pháp của y tinh diệu như thế nội công hỏa hầu như thế, tiền đồ không thể nào lường được.

Chỉ cần khoảng thời gian mười năm trở lại, y có thể còn hơn cả Thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu. Ôi! Hoa nhi của ta theo học Ân Cửu Thế và Đan Khâu Sinh không biết có bằng được thiếu niên này hay không? Xem ra tuổi Hoa nhi và tuổi của y cũng gần bằng nhau!” Nhìn thấy thiếu niên, nhớ tới Hoa nhi, không thể không sinh lòng thương người thiếu niên trước mặt: “Chỉ mong Hoa nhi của ta được giống như thiếu niên này!” Ông không thể nào ngờ được rằng thiếu niên chính là Hoa nhi.

Đang khi Mạnh Nguyên Siêu nghĩ ngợi tưởng nhớ lan man thì Dương Hoa đã khôi phục hẳn sinh lực, hốt nhiên vươn mình đứng dậy cười gằn:

- Mạnh Nguyên Siêu, mọi người đều nói ông là “Khoái đao thiên hạ vô song”, ta rất muốn thụ giáo đao pháp của ông! Đột nhiên chàng gọi thẳng tên và đòi tỷ thí với ông khiến Mạnh Nguyên Siêu kinh ngạc hoài nghi: “Hoặc là y vận công sai lạc, tâm hồn mê loạn rồi chăng? Sao lại đòi tỷ thí với ta?” Nhưng nhìn mắt chàng vẫn sáng rực chiếu thẳng vào mặt ông không hề có dấu hiệu gì là mê sảng, Mạnh Nguyên Siêu thêm phần kinh hoàng, lạnh lùng trả lời:

- Lời ấy là lời tôn xưng hơi quá đáng của các bằng hữu giang hồ, ta vẫn lấy làm thẹn.

Tiểu huynh đệ, kiếm pháp của ngươi cực kỳ cao minh, ta xin nhận không bằng.

Dương Hoa khẽ “hừ” một tiếng:

- Ngươi đừng nói lừa mị, ở Hùng Ưng Các ta đã thua ngươi một chiêu, việc gì phải nhận không bằng ta? Mạnh Nguyên Siêu miễn cưỡng nói:

- Chúng ta đã giao đấu qua một lần với nhau rồi, hà tất phải giao đấu thêm nữa? Chàng quả quyết:

- Trận giao đấu ở Hùng Ưng Các chưa kể là xong, chúng ta không thể không giao đấu tiếp.

Gương mặt Mạnh Nguyên Siêu nửa có vẻ giận, nửa lại như cười gượng:

- Thiếu niên, ngươi thật là hiếu thắng, ngươi đã thua ta một chiêu, ta lại không thể áp đảo được ngươi sao? Hừ, không phải vì ta lớn tuổi hơn ngươi mà ta nói cuồng ngôn, xưa nay rất nhiều kẻ thành danh trong thiên hạ đã quy phục dưới đao của ta rồi, bọn họ còn chưa tiếp nổi ta đến mười chiêu mà ngươi đã đầu ngang tay với ta là đã giỏi lắm rồi đó. Ta nói “xin nhận không bằng” ngươi là vì so tuổi tác với ngươi, bất quá ngươi chỉ đáng tuổi con cháu của ta thôi. Nếu ngươi nhất định tỷ võ với ta, chẳng qua chỉ có hai mục đích thôi chứ gì?

- Thế nào là hai mục đích?

- Thứ nhất, ngươi hy vọng áp đảo ta để dương danh thiên hạ. Thứ hai, vì cuồng vọng tuổi trẻ muốn thắng ta. Cả hai mục đích đó ta sẵn sàng nhượng bộ ngươi.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Ta không cần ai nhượng bộ cả, nhất là người lại càng không cần.
- Người có ý gì khi nói câu ấy?
- Chẳng có ý gì cả, ta chỉ nói cho người biết ta không bao giờ nhượng bộ người đâu nên người đừng nhượng bộ ta làm gì. Đao kiếm không có mắt, nếu chỉ vì nhượng bộ ta mà mất mạng sau này có hối cũng muộn rồi, đừng trách ta không nói trước! Mạnh Nguyên Siêu cười ha hả:
- Đúng là đao kiếm không có mắt ta cạn lời rồi đó! Nói xong ông gạt đầu nhìn chàng, chàng quát lên:
- Nếu người không chết thì ta mất mạng. Đó là ý nguyện của ta.

Mạnh Nguyên Siêu giật mình kinh sợ vì câu nói liều lĩnh của chàng. Tại sao chàng lại thù hận ông đến thế? Ông thêm nghi hoặc:

- Nói cho đúng, người muốn tử võ với ta hay muốn liều tính mạng? Chàng vẫn khẳng khái:
- Nếu ta không thắng được người, nhất định ta sẽ vui lòng chết dưới đao người! Mạnh Nguyên Siêu càng kinh sợ tự nghĩ: “Thiếu niên này không có vẻ muốn cầu danh, cũng không có vẻ cuồng vọng, không hiểu tại sao lại muốn sinh tử cùng ta?” Ông hỏi thêm để kéo dài thời gian trận đấu:
- Ta với người vô thù vô oán, tại sao lại cần sống chết với ta như thế? Dương Hoa ngậy người hỏi lại:
- Tại sao người biết ta với người vô oán vô thù? Chàng không thể đem hết nguyên nhân kể với ông, khiến ông càng thêm hoang mang:
- Chuyện này ra sao ta chưa hiểu được.

Trong lòng Dương Hoa hỗn loạn, chàng nghiêng răng hét lớn:

- Cần gì phải có oán thù? Ta muốn giết chết người vì người là tên vô lại trong giới võ lâm! Mạnh Nguyên Siêu nghe câu hét của chàng đâm vào tai nhưng không tin nổi đó là câu thật lòng chàng, “vô lâm vô lại” bốn chữ ấy đây là lần đầu tiên trong đời ông bị chữ nặng đến thế:
- Người căn cứ vào đâu mà mắng ta là “vô lâm vô lại”? Dương Hoa hơi ngậy người một chút rồi hồ đồ đáp:
- Người hãy tự biết lấy! Mạnh Nguyên Siêu ngăn ngó nghĩ thầm: “Chỉ có bọn tay sai triều nhà Thanh mới cho ta là loại ‘vô lâm vô lại’ mà thôi, không lẽ thiếu niên này lại là tay sai của triều đình?” Ông gằn giọng:
- Nếu người là tay sai của triều đình tại sao lại đến cứu con gái của Kim Trục Lưu? Không lẽ người lại hành động giả dối? Dương Hoa không biết trả lời ra sao, chàng đành chấm dứt:
- Thôi đừng nói lời thôi nữa. Động thủ đi! Mạnh Nguyên Siêu cười khở:
- Lão đệ, người muốn giết ta nhưng ta lại không muốn giết người, ta nhượng cho người chiêu đầu đó! Chàng quát lên:
- Tiếp chiêu này! Chiêu đầu tiên chàng đã muốn cho đôi bên cùng chết nên xuất chiêu rất hiểm độc, kiếm phong như cuộn đất phóng tới nhắm ngay vào trung đường của họ Mạnh.

Mạnh Nguyên Siêu ngưng thần chờ kiếm tới gần, nói to:

- Kiếm pháp độc địa thật! Lời chưa dứt “khoái đao” đã vươn ra, tuy xuất chiêu sau nhưng lại đến trước đâm vào vai phải của chàng ngay chỗ xương tỳ bà. Chiêu thế như không thể tránh được, Dương Hoa tuy có ý cùng chết với đối phương nhưng do phản ứng tự nhiên của các bậc võ lâm cao thủ, bản năng đương nhiên tự phòng ngự, bất tri bất giác biến chiêu liên, thân thu lại một bộ, kiếm phong đột nhiên chém từ trên cao xuống như muốn đâm vào đùi Mạnh Nguyên Siêu.

Tuy trong đời giao đấu đã nhiều, Mạnh Nguyên Siêu cũng phải kinh hoàng vì kiếm thế biến ảo quá hiểm hóc, bụng bảo dạ: “Không biết thiếu niên này có thâm cừu đại hận gì với ta mà mới ra chiêu đã dùng kiếm pháp độc hiểm đến thế?” Khi ấy Dương Hoa tiếp tục đánh liên tiếp mấy chiêu nữa, chiêu nào cũng nhắm vào nơi yếu hại đâm tới. Mạnh Nguyên Siêu vừa đánh vừa đỡ nghi hoặc ngổn ngang trong lòng nhưng phải tập trung vào trận đấu không thể hỏi Dương Hoa được.

Nên biết về đạo pháp của Mạnh Nguyên Siêu đã mau hơn chàng mà về công lực họ Mạnh cũng thâm hậu hơn chàng, Dương Hoa biết rõ như thế nên muốn thắng Mạnh Nguyên Siêu không còn cách nào khác là phải xuất chiêu thật độc hiểm để hai bên cùng bị trọng thương chứ khó có thể hơn đối phương được. Chàng đau đớn tự nghĩ: “Ta nguyện chết dưới đao của Mạnh Nguyên Siêu để kết liễu luôn oan nghiệp của ta.” Khoái đao của Mạnh Nguyên Siêu quả không thẹn với lời xưng tụng “thiên hạ vô song”, Dương Hoa dù có ra nhiều chiêu độc hiểm mau lẹ đến đâu cũng vẫn dưới tay ông một bực nên dù cho chàng đã lập tâm liều lĩnh cả hai cùng tổn thương nhưng cũng không sao thi hành được.

Bản lĩnh của Mạnh Nguyên Siêu quả là cao cường, nhưng ông cũng chỉ đủ để không cho Dương Hoa đả thương mình chứ muốn đả thương Dương Hoa cũng không phải dễ dàng gì. Luận về chiêu số, kiếm pháp của Dương Hoa có phần tinh diệu hơn đạo pháp của ông nên có nhiều chiêu ông phải tận dụng hết sức bình sinh võ học mới hóa giải được nhưng luận về kinh nghiệm giao đấu thì Dương Hoa còn cách xa ông nhiều lắm, nếu trận thế kéo dài không biết điều gì sẽ xảy ra.

Mạnh Nguyên Siêu trong tình trạng nan giải lúc này bụng bảo dạ: “Nếu còn càng đánh thì ắt hoặc ta đả thương y, hoặc y đả thương ta, biết làm sao khác được? Thiếu niên này tuổi trẻ mà bản lĩnh đã cao thế này, ta biết trong bọn hậu bối anh kiệt không có ai bằng. Đừng nói tới ‘hậu bối anh kiệt’, đến bọn ‘tiền bối anh kiệt’ so với y cũng chẳng có mấy người. Chỉ cần mười năm nữa khi bọn Kim Trục Lưu, Giang Hải Thiên, Lệ Nam Tinh đã già lão, chắc y sẽ là thiên hạ đệ nhất. Ta mà đả thương y trầm trọng không là đáng tiếc lắm ư?” Trong lòng chỉ muốn đả thương nhẹ Dương Hoa nên ông cứ trù trừ không quyết nên đạo pháp có hơi chậm lại.

Bất tri bất giác mà đã qua gần trăm chiêu, bỗng nhiên chiêu số của Mạnh Nguyên Siêu có vẻ mệt mỏi, ông hét lên một tiếng lớn đánh vội cùng lúc một chiêu ẩn tàng ba mươi sáu thế.

Dương Hoa như thấy chớp lóe hoa mắt không biết chiêu thế tấn công vào chỗ nào chỉ thấy đao ảnh loang loáng lảng không rít lên những tiếng “u... u...” nhức óc khiến chàng phải vội lùi lại liền sáu bước khi đứng vững được mới thấy hổ khẩu đau nhói. Đao của Mạnh Nguyên Siêu uy lực vẫn không giảm sút duy có điều chưa thể đoạt được kiếm của chàng mà thôi.

Nguyên vì từ khi Dương Hoa luyện được Vô Danh Kiếm Pháp đã tới chỗ ảo diệu vô cùng, nếu gặp đối thủ tầm thường thì kiếm pháp chàng không phát huy được gì đặc biệt, nhưng nếu đối thủ càng uy mãnh, kiếm pháp của chàng lại càng tinh diệu, do đó khi Mạnh Nguyên Siêu cứ đánh tới một chiêu, kiếm của chàng lại theo đó phát huy. Trong một chiêu kiếm của chàng thường ẩn chứa tinh hoa của mấy môn phái nên Mạnh Nguyên Siêu khó biết lai lịch môn phái xuất thân của chàng được.

Có chiêu, Mạnh Nguyên Siêu tưởng là Điệp Thụy Phù Thanh của phái Tung Sơn, nhưng lại giống chiêu Cổ Bách Sâm Sâm của phái Thanh Thành, rồi lại có phần cũng giống với chiêu Đạt Ma Diện Bích của phái Thiếu Lâm khiến Mạnh Nguyên Siêu đôi lúc lúng túng không biết làm sao để hóa giải.

Trong lòng Mạnh Nguyên Siêu chỉ muốn đánh rơi kiếm của chàng chứ không muốn đả thương chàng, lại không muốn giết chết chàng.

Do đó đao có hơi chậm lại những lúc cảm thấy Dương Hoa bị đẩy vào thế hạ phong.

Do vì song phương đều xuất thủ mau như chớp và Mạnh Nguyên Siêu có mau hơn nữa chớp mắt cho nên đánh đã lâu mà chàng không sao đụng vào đao của đối phương được.

Mạnh Nguyên Siêu tuy rõ ràng chiếm được thế thượng phong nhưng vì không có chủ ý thắng nên cứ xuất đao vờn qua vờn lại chỉ muốn chàng phải tự nhận thua cho xong cuộc đấu. Chiêu tối hậu của Mạnh Nguyên Siêu hết sức lạ lùng, đao của ông như biếm mất không thấy hình ảnh đâu chỉ vì trong chớp mắt đã đập vào đốc kiếm của chàng, ông vui vẻ hô lớn:

- Tiểu tử, ta không muốn đả thương ngươi, sao không buông kiếm chịu thua cho rồi? Dương Hoa càng oán giận:
- Chết ta còn không sợ, việc gì sợ thụ thương? Nếu có giỏi cứ giết chết ta đi! Ta không chịu thua đâu? Mạnh Nguyên Siêu lắc đầu giận dữ:
- Hảo tiểu tử, muốn chết thật ư? Đao quang xoẹt tới, lần này còn mau lẹ hơn nữa. Trong một chiêu chứa

đến bốn mươi chín thế biến ảo ghê gớm. Dương Hoa bị đẩy lùi lại liên tiếp bảy bước hổ khẩu đau đớn, bảo kiếm cơ hồ muốn rời khỏi tay nhưng chàng ngoan cường cố gượng lại. Sau khi chờ cho bốn mươi chín thế đao chấm dứt, chàng tiếp tục huy kiếm tấn công tiếp. Kiếm rít lên những tiếng “đinh đinh đang đang” bất tuyệt, nhưng đao của Mạnh Nguyên Siêu quả là ảo diệu, bao tỏa khắp người chàng khiến kiếm phong bị kiếm tỏa không sao tiến công được chỉ còn ở thế phòng ngự.

Lần này Mạnh Nguyên Siêu xuất chiêu sáu mươi bốn thế, đẩy Dương Hoa lùi lại thêm năm bước nữa. Chàng lùi lại năm bước mới hết có hai mươi năm thế đao, chàng kinh hoảng vì tình hình rất khó bảo toàn thân thể, rằng chàng nghiêng lại đột nhiên bảo kiếm vẽ một vòng lớn trên không biến thành đại đao vì chàng quyết định thi triển Mạnh gia đao pháp Mạnh Nguyên Siêu tuy trong lúc đang kịch đấu nhưng vẫn nghe thấy rõ tiếng động xung quanh, chính lúc Dương Hoa đang biến kiếm thành đao, ông hốt nhiên bỗng nghe trong khu rừng hình như có tiếng người đi đến. Mạnh Nguyên Siêu hét lên:

- Ai đó? Trong chớp mắt, ông nghĩ rằng tiếng chân ấy là của đồng bọn Dương Hoa đến tiếp cứu nên một mặt ông thi triển đao pháp chế ngự Dương Hoa nhưng ông không ngờ một mặt Dương Hoa tỏ ra lúng túng thì kiếm thế đã biến đổi thành Mạnh gia đao pháp khi ông đang bận chú ý kẻ mới đến là ai.

Mạnh Nguyên Siêu không thể nào tưởng tượng nổi trước mắt mình chàng đang sử dụng Mạnh gia đao pháp, kiếm pháp biến thành đao pháp thực ngoài dự định của ông.

Dương Hoa đã có căn bản Vô Danh Kiếm Pháp nên khi biến kiếm thành đao đã đạt được tinh túy của khoái đao họ Mạnh. Nhưng bất cứ vô luận ra sao, chàng cũng không thể hơn Mạnh Nguyên Siêu được.

Kiếm pháp căn bản là nhẹ nhàng linh hoạt, đao pháp căn bản là mạnh mẽ chớp nhoáng, chàng biến kiếm thành đao, về mau lẹ chưa bằng Mạnh Nguyên Siêu mà về đao ý lại chưa so với ông được cho nên nếu ông muốn phá “khoái đao” của chàng bất quá chỉ đánh trong vòng vài chiêu thế là đủ.

Thế nhưng bỗng nhiên thấy chàng sử dụng đao pháp mà bình sinh ông đã bỏ cả đời ra nghiên cứu, ông không khỏi chấn động rồi sau đó ngạc nhiên thất thanh la lên:

- Người... người là ai vậy? Dương Hoa không trả lời, kiếm “vút” một tiếng đã lướt qua vai ông.

Lúc ấy trong rừng chạy ra tới ba người, chính lúc Dương Hoa vừa xuất chiêu chớp nhoáng cả ba đã tới nơi.

Một âm thanh nữ nhân trong trẻo vang lên:

- Dương đại ca, mau dừng tay lại, người ấy là gia gia của đại ca đó! Nữ nhân không ai khác, chính là người chàng ngày đêm tưởng nhớ và mới đột nhập Hùng Ưng Các để tìm kiếm, đó là Kim Bích Y.

Tiếp theo là một âm thanh cực kỳ kinh hoảng:

- Hoa nhi! Con đã quên lời ta dặn rồi sao? Sao lại đánh gia gia của con? Dương Hoa nghe được tiếng nói của Kim Bích Y đã kinh ngạc ngây người, lại thêm tiếng nói của người này càng thêm chấn động vì người ấy là nhị sư phụ Ân Cửu Thế của chàng! Trong vòng ba năm nay, chàng nghi hoặc không biết ân sư còn sống hay chết, nay đột nhiên hiển hiện ngay trước mắt.

Mạnh gia đao pháp mà chàng vừa sử dụng chính là do nhị sư phụ Ân Cửu Thế truyền thụ cho chàng. Chàng nhớ rõ lời nhị sư phụ dặn dò không được đem Mạnh gia đao pháp đánh bại Mạnh Nguyên Siêu trước khi truyền thụ pháp môn ấy, thế mà hôm nay chính chàng đã đem Mạnh gia đao pháp đánh trúng Mạnh Nguyên Siêu.

Một trung niên hán tử cất giọng:

- Mạnh đại hiệp, đó là con của người đó! Người này cước bộ rất linh hoạt mà chàng đã gặp qua rồi chính là bằng hữu của Mạnh Nguyên Siêu tên gọi là Trương Khoái Hoạt, hai mươi năm trước họ Mạnh đã nhờ y đem tin tới Vân Tử La và chờ đợi Vân Tử La đem con trả về cho ông.

Mạnh Nguyên Siêu từ lúc thấy Dương Hoa sử dụng Mạnh gia đao pháp đã hơi ngờ chàng là Hoa nhi của ông, nay lại nghe Trương Khoái Hoạt nói rõ chân tướng, ông ngây người không có cảm giác gì nữa.

Chấn động trong lòng ghê gớm mà vẫn không bằng Dương Hoa hiện thời, lúc ấy nếu có bị đao kiếm chém trúng chàng cũng không biết đau đớn là gì nữa.

“Người ấy là gia gia của đại ca đó!” Câu xác định ấy đồng thời được ân sư và Kim Bích Y cùng nói như một tiếng sét đánh trúng đầu chàng.

Chàng hoàn toàn không hiểu sự tình ra sao nhưng chỉ biết ân sư và người chàng hằng tưởng nhớ không khi nào lừa dối chàng.

Trong một nháy mắt, chàng có cảm giác linh hồn chàng bay thoát ra khỏi thể xác, đầu óc chàng rỗng toác không còn gì ở trong và hơi lạnh từ đầu toát ra, tư tưởng và máu huyết như cùng lúc ngưng kết lại chỉ còn nhìn thấy như trời rung đất lở, chàng cứ đứng ngây ra như người gỗ rồi đột nhiên ngã bổ xuống.

Chàng đi vào cõi hôn mê hoảng loạn, bên tai mơ màng dường như có tiếng kêu thất thanh của Kim Bích Y và ân sư nhưng chỉ thoáng qua thôi vì chỉ còn tiếng mà người biến mất.

Sở dĩ chàng ngã đổ xuống chính vì trước đó đã bị đao của Mạnh Nguyên Siêu đâm trúng, chỉ vì đao đi quá mau nên chàng chưa kịp nhận biết. Đao trúng ngay tim chàng ngọt đến độ chàng chưa kịp có cảm giác thì đã xảy ra những việc kinh khủng vừa rồi.

Sự việc biến hóa quá ư mau lẹ nên khi kiếm chàng vừa lướt qua vai Mạnh Nguyên Siêu đã bị đao ông thọc vào tim.

Đao vừa thọc vào người Dương Hoa liền nghe tiếng la của Kim Bích Y, ông như người tỉnh mộng, “A! Hoa nhi!” Đao rút ra liền tức thì, ông cũng không có cảm giác đau vì kiếm lướt qua vai nữa, miệng cứ há hốc ra nhìn Ân Cửu Thế và Trương Khoái Hoạt.

Ân Cửu Thế kêu lên:

- Đừng động đây, đừng động...

Kim Bích Y tiến lại gần, vai Mạnh Nguyên Siêu máu đã chảy xuống ướt sũng một tay áo còn Dương Hoa hai mắt nhắm nghiền không còn sắc máu.

Mạnh Nguyên Siêu tay phải chống đao loạn choạng bước tới. Kim Bích Y chạy đến đỡ vai ông giúp dứt đao vào bao không dám hỏi gì vì thấy vẻ mặt ông cực kỳ thê thảm.

Ân Cửu Thế vội vàng điểm mấy huyết đạo trên thân Dương Hoa để cầm máu. Trương Khoái Hoạt liền đưa mấy viên Kim Sang Dược cho Ân Cửu Thế.

Trương Khoái Hoạt chính là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu và Kim Sang Dược do họ Trương trộm được của Không Động phái.

Ân Cửu Thế nhét viên thuốc vào miệng Dương Hoa bấm liên tiếp mấy huyết đạo trên người chàng nữa, nét mặt ông vô cùng trầm trọng.

- o O o -

Kim Bích Y cất tiếng hỏi nhỏ:

- Thúc thúc, y có sao không, có sống được không? Ân Cửu Thế đáp:

- Tuy y bị thương rất nặng, nhưng nhờ đang tuổi cường tráng, lại thêm có linh dược của Trương huynh, may ra tính mạng không đến nỗi nào.

Bích Y hơi yên tâm nhưng rồi nhìn thương thế của chàng, nàng không khỏi hoang mang, chắc phải mất một thời gian dài để trị liệu. Nhìn vết thương giữa ngực chàng rồi nhìn gương mặt chàng, nàng thấy tướng pháp rất tốt, không lẽ lại yếu tử được? Mạnh Nguyên Siêu đang đứng ngây ra như gỗ gần đó, bỗng nhiên hét thật lớn:

- Bỏ ra, bỏ ra cho ta nhìn Hoa nhi! Trương Khoái Hoạt đang giữ cánh tay ông, trấn an:

- Mạnh đại hiệp, tuy vết thương của người nhẹ nhưng người không nên kích động quá, này hãy uống viên thuốc này đi! Mạnh Nguyên Siêu vẫn la hét:

- Ta hối hận tại sao lại không ở gần Tử La, trách nhiệm đối với Hoa nhi không lo được đầy đủ. Hôm nay đúng là ta bị báo ứng, sống làm gì nữa? Sao Hoa nhi không giết chết ta cho rồi mà để ta giết chết Hoa nhi? Trương Khoái Hoạt nói:

- Mạnh đại hiệp, không phải lỗi của ngươi đâu. Ngươi và Hoa nhi không ai chết cả! Khi Mạnh Nguyên Siêu ngậy người ra thì chẳng nghe Ân Cừ Thế và Kim Bích Y đối đáp những gì nên bây giờ ông nghi ngờ cả lời Trương Khoái Hoạt.

- Thật không chết ư? Hãy cho ta nhìn Hoa nhi, hãy cho ta nhìn! Nhưng ông không còn sức bước tới gần Dương Hoa, khi vừa vùng ra khỏi tay Trương Khoái Hoạt, đầu ông choáng váng té gục xuống.

Ân Cừ Thế than dài:

- Chỉ giận ta đến trễ một bước, thương thế Mạnh đại hiệp ra sao? Trương Khoái Hoạt cũng thở dài:

- Thương thế của y nhẹ thôi nhưng chỉ sợ tâm tình của y bị trọng thương ảnh hưởng đến thân thể. Chỉ cần y an tâm một chút là khỏi nhưng sợ y chưa biết con trai sinh tử thế nào đâm ra lo lắng vô ích! Ân Cừ Thế đáp:

- Chuyện sau này hãy để sau sẽ nói. Cần nhất là bây giờ hãy chạy chữa cho cha con họ! Kim Bích Y nghe Trương Khoái Hoạt nói mấy câu “chưa biết sinh tử thế nào” khiến tâm tình nàng thêm trầm trọng.

- o O o -

Không biết thời gian đã qua bao lâu, Dương Hoa có cảm tưởng thân thể của chàng đã nằm dưới huyệt mộ bỗng nhiên dần dần có tri giác nhưng trước mắt vẫn là một màu đen tối.

Trong đêm tối ấy bỗng chàng thấy có bóng Dương Mục chạy đến bên chàng hét lớn từng tiếng:

- Chính Mạnh Nguyên Siêu đã phá hoại gia đình chúng ta, không vì hấn mẹ con đã không chết. Hãy báo thù cho mẹ, hãy báo thù cho mẹ! Sau đó hình bóng Mạnh Nguyên Siêu chập chờn hiện đến gọi to:

- Hải tử! Hải tử! Ân Cừ Thế và Kim Bích Y cũng hốt nhiên xuất hiện cùng cất tiếng nói:

- Người ấy là gia gia! Người ấy là gia gia! Dương Mục mặt nhuộm đầy máu cào vào người họ Mạnh la hét:

- Đừng tin lời bọn ấy! Ta mới là thân phụ của con, ta là thân phụ của con! Trong cơn hôn mê hốt nhiên chàng nghe có tiếng nói của chàng:

- Ngươi không phải là phụ thân của ta, không phải là phụ thân của ta.

Hôn trầm đang mê mải âm âm như vậy bỗng chàng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng xông vào mũi, hình như có người đang ngồi bên cạnh chàng, nhẹ nhàng vuốt mắt chàng rồi cất giọng ôn nhu:

- May quá, Hoa ca ôi! Ca ca tỉnh lại rồi, hãy nhìn xem ta là ai đây? Tiếng người nghe quen thuộc rồi một tiếng nói nữa vừa nghiêm túc vừa từ ái bên tai chàng:

- Hoa nhi! Con đừng nói hồ đồ! Mạnh đại hiệp chính là phụ thân của con đó! Dương Hoa mở bừng hai mắt như vừa tỉnh cơn ác mộng, trong lòng tự nhiên thẹn thùng, chàng phát giác ngồi bên giường chàng là Kim Bích Y và nhị sư phụ chàng Ân Cừ Thế.

Nhưng lại không có Mạnh Nguyên Siêu.

Ác mộng tuy đã hết nhưng chàng vẫn lấy làm thẹn vì ác mộng này chính là phản ánh tâm trạng thực của chàng, sở nguyện của chàng, tâm tình của chàng.

Từ khi biết Dương Mục là tên tay sai của triều đình nhà Thanh, chàng lấy làm sỉ nhục nên chỉ mong cuộc ác đấu với Mạnh Nguyên Siêu càng chậm càng tốt, vả lại chàng vẫn biết thắng Mạnh Nguyên Siêu không phải là việc dễ dàng gì.

Hiện nay đột nhiên có người đến nói với chàng Mạnh Nguyên Siêu chính là phụ thân chàng. Nếu quả thật vậy đây đúng là hợp với ý nguyện giống như trận gió quét sạch mây mù.

Chuyện này không thể là chuyện giả được vì những người cho chàng biết, một người là hồng nhan tri kỷ, một người là bạch phát ân sư, không lẽ cả hai lại âm mưu đối gạt chàng? Trong cơn thần trí hỗn loạn chàng

cũng còn đủ bình tĩnh để cố xua đi bóng ma của Dương Mục cứ ám ảnh chàng, không muốn coi hắn là cha nữa vì Ân Cừ Thế và Kim Bích Y đều xác định như vậy.

Chàng tin chắc Ân Cừ Thế và Kim Bích Y không bao giờ lừa gạt chàng, chàng cũng muốn tin Mạnh Nguyên Siêu là cha chàng nhưng sao lại không có Mạnh Nguyên Siêu ở đây? Chàng gượng gạo ngồi dậy. Ồ, một kiếm, một kiếm, kiếm chàng đã đâm trúng Mạnh Nguyên Siêu? Phải chăng chàng đã đâm chết phụ thân chàng? Chàng hoảng hốt hỏi qua hơi thở:

- Mạnh đại hiệp đâu? Ân Cừ Thế biết chàng vẫn còn hoài nghi, trịnh trọng đáp:

- Hoa nhi, con phải tin ta, từ nay trở về sau con phải gọi Mạnh đại hiệp là gia gia. Từ nay trở về sau con không phải Dương Hoa nữa mà là Mạnh Hoa. Hoa nhi, con có biết đâu cha con đã đau khổ vì con đến độ nào, Mạnh đại hiệp có một hộp Lão sơn sâm do Quan Đông đại hiệp Úy Trì Quýnh tặng nhưng không dám uống đã cho con hết cả rồi.

Nghe xong lời của sư phụ, chàng Chương tưởng lại những việc đã xảy ra với chàng. Té ra những lời Dương Mục nói khi còn ở Tiểu Kim Xuyên là toàn những lời dối trá? Xưa nay chàng vẫn lấy chuyện Dương Mục làm cha chàng làm chuyện đáng thẹn và chẳng bao giờ dám nhận là con của hắn nhưng nếu hắn có nói đúng một phần nào đi nữa thì chàng nhận Mạnh Nguyên Siêu cũng đáng thẹn lắm! Cứ theo như ngữ khí của sư phụ thì chính Mạnh Nguyên Siêu đã hy sinh vì tính mạng của chàng, nhường cho chàng Lão sơn sâm thì ắt phải là... phải là...

Nhưng nếu Mạnh Nguyên Siêu là phụ thân của chàng thế còn Vân Tử La? Hay là cha mẹ chàng không hòa hợp với nhau chăng? Ôi! Không lẽ chàng lại nhận một người giết mẹ làm cha? Kim Bích Y dường như nhìn thấu được ruột gan của chàng, cất tiếng nhu thuật:

- Ca ca đừng lo lắng, lệnh tôn thụ thương rất nhẹ chỉ mong ca ca tịnh tâm dưỡng bệnh cho mau khỏi nên không có mặt ở đây.

Kim Bích Y có lẽ không dám lừa gạt chàng nhưng chàng vẫn ngờ nàng còn giấu giếm điều gì chưa chịu nói. Mạnh Nguyên Siêu thụ thương rất nhẹ việc gì phải lánh mặt? Ân Cừ Thế nhìn mắt Mạnh Hoa biết chàng định hỏi điều gì, bèn thẳng thắn nói:

- Hoa nhi, con không cần phải hỏi, ta kể chuyện cha mẹ con cho con nghe. Từ thuở nhỏ cha mẹ của con đã là một đôi hiệp khách rất thương yêu nhau, rất muốn được thành thân với nhau. Chỉ hận vì sinh phải thời loạn khiến nhân duyên phải chia lìa.

Thì ra thuở xưa mẹ chàng là nữ hiệp Vân Tử La và Mạnh Nguyên Siêu yêu nhau tha thiết, Vân Tử La không hề có ý định kết hôn cùng Dương Mục nhưng vì lúc ấy quân Thanh tiến vào biên giới, khắp nơi loạn lạc, cha chàng vì chiến trận xa xôi không có tin tức về nhà, mẹ chàng cứ đinh ninh cha chàng đã chết (tám năm sau mới biết tin đó là ngoa truyền), bắt buộc phải thành thân với Dương Mục, lúc ấy Dương Mục khéo lừa thiên hạ, đóng vai anh hùng hiệp nghĩa hiệp được khá đông võ lâm tiền bối công nhận, bịp luôn cả mẫu thân của chàng.

Ân Cừ Thế kể xong câu chuyện về thân thế của cha mẹ chàng rồi thở dài:

- Hiên tại mọi sự đã minh bạch, đây mới chính là thân phụ của con. Chuyện xảy ra như thế không phải do lỗi của cha con cũng không phải do lỗi của mẹ con, chính là chúng ta phải căm hận bọn Mãn Châu triều đình của nhà Thanh, và hận kẻ đã lừa dối thân mẫu con.

Mạnh Hoa nức nở khóc:

- Mẹ ôi! Suốt đời mẹ lận đận cơ cực, con thật là đứa con bất hiếu, mấy năm liền nhận giặc làm cha, chút nữa giết nhầm phụ thân của con! Kim Bích Y khẽ nâng tay áo lau nước mắt cho chàng, an ủi:

- Hãy để quá khứ ngủ yên với quá khứ, ngày nay cha con đã nhận được nhau, cốt nhục đoàn viên, chúng ta phải vui mừng mới phải chứ sao ca ca phải khóc? Ân Cừ Thế nói:

- Vài ngày nữa may ra cha con khỏi hằn vết thương, lúc ấy chúng ta phải làm một bữa tiệc vui mừng sự trùng viên.

Mạnh Hoa sức nhớ ra một chuyện, chàng hỏi sư phụ:

- Nhị sư phụ, con rất muốn biết ngày ấy sư phụ và tam sư phụ đều bị trọng thương, con chỉ e... con chỉ e...
- Con chỉ e chúng ta đều chết cả rồi chứ gì?

- Vâng lúc ấy con bị ngắt đi khá lâu, nên chuyện sau đó không biết ra sao. Nhị sư phụ, nguyên do như thế nào mà thoát hiểm được? Còn tam sư phụ hiện ra sao? Người vẫn bình an kháng kiện chứ? Ân Cừ Thế cười độ lượng:

- Tam sư phụ của con vẫn rất kháng kiện vì vết thương ngày đó của y so với ta còn nhẹ. Tiếc rằng hiện nay y đang gặp một chuyện khác phiền phức chưa tiện xuất đầu lộ diện cho nên không thể cùng ta đến đây được.

Đã mấy năm nay trong lòng Mạnh Hoa luôn canh cánh vì không biết được tin tức sống chết của hai vị sư phụ nay cùng lúc điều canh cánh ấy được giải thoát, chàng vui mừng khôn xiết:

- Xin sư phụ cho nghe về gốc gác ngày hôm đó...

Ân Cừ Thế chưa kịp trả lời bỗng có tiếng đẩy cửa rồi một người bước vào cười ha hả:

- Mạnh lão đệ Chương tĩnh rồi ư? Ha ha, hôm trước đó đòi cướp con ngựa của tiểu đệ, tiểu đệ có còn giận chứ? Người đó là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu Trương Khoái Hoạt, Kim Bích Y vội hỏi:

- Trương đại thúc, Mạnh đại hiệp còn đau nhiều không? Trương Khoái Hoạt và Mạnh Nguyên Siêu vốn là hai người bạn rất thân, mấy hôm nay Trương Khoái Hoạt luôn luôn ở bên cạnh chăm sóc cho họ Mạnh.

Họ Trương đáp:

- Cũng có thuyên giảm ít nhiều, nhưng lúc nào y cũng nhắc tới Hoa nhi, cứ đòi ta phải đỡ y đến nhìn mặt Hoa nhi nhưng ta không dám...

Ân Cừ Thế cười vui vẻ:

- Hoa nhi đang hỏi ta về chuyện ngày trước ở Thạch Lâm, có huynh đài đến đây, huynh đài giúp ta trả lời...

Rồi quay lại Mạnh Hoa, ông tiếp:

- Hoa nhi, ngày đó chúng ta đều sống được nhờ vị Trương đại ca đây cứu thoát đó.

Thì ra hôm đó trong trận quyết đấu giữa Ân Cừ Thế, Đan Khâu Sinh với bọn ma đầu Dương Kế Mạnh, Âu Dương Nghiệp hai bên đều tổn thương trầm trọng. Dương Kế Mạnh có một trợ thủ lại là sư thúc của Đan Khâu Sinh là trưởng lão Không Động phái Động Huyền Tử chết ngay trong Thạch Lâm, Ân Cừ Thế, Đan Khâu Sinh đều thọ thương tưởng đã chết và chính Dương Hoa cũng đình ninh họ chết rồi. Kỳ thực họ lại không chết. Khi Dương Hoa chấn thương hôn mê, Trương Khoái Hoạt vừa lúc đến Thạch Lâm.

Trương Khoái Hoạt cười vui vẻ:

- Hôm đó nhằm tiết xuân thiên, ta theo lời dặn của Mạnh Nguyên Siêu tìm đến Thạch Lâm thăm tam sư phụ của tiểu đệ và tìm hiểu tình hình của tất cả thầy trò xem ra sao để báo lại với Mạnh Nguyên Siêu.

Hôm ấy vừa vào đến Thạch Lâm ta bỗng thấy Dương Kế Mạnh và Âu Dương Nghiệp dìu nhau chạy ra, ta không biết bọn họ đang bị trọng thương nên sợ không phải là đối thủ của họ, ta bèn lấp vào một gốc cây. Hừ, thật tiếc, nếu ta ra tay giết quách có phải hơn không? Ân Cừ Thế ngắt lời:

- May mà huynh đài hôm đó không giết chết bọn họ đó.

Trương Khoái Hoạt ngạc nhiên:

- Tại sao lại may?

- Vì nếu huynh đài đã giết chết bọn họ, ta lấy ai để báo thù? Mạnh Hoa cướp lời:

- Tên Âu Dương Nghiệp đã đánh con một chưởng. Sư phụ, xin nhường tên ấy cho con trả hấn cái oán ấy! Kim Bích Y cười bảo:

- Ca ca sẽ phải thay sư phụ báo thù, nhưng trước hết hãy phải dưỡng thương đi đã.

Trương Khoái Hoạt tiếp tục kể chuyện:

- Ta thấy hai tên ma đầu dẫn nhau ra khỏi Thạch Lâm, trong bụng không khỏi nghi ngờ nhưng lại sợ bọn chúng đi rồi còn quay trở lại nên vội vàng vào trong Thạch Lâm dò xét xem sao, ở ngay bên Kiếm Trì trước tiên ta nhìn thấy thi hài của lão đạo sĩ, nhìn mặt ta nhận ra là đại trưởng lão của Không Động phái Động Huyền Tử, đoán kiếm này chắc là của Ân huynh? Ân Cừu Thế đáp:

- Lúc ấy ta và lão đạo sĩ đánh chiêu tối hậu, kiếm ta bị gãy làm hai đoạn, ta dùng thanh kiếm gãy ấy phóng tới không ngờ lại trúng vào ngay ngực y, sau may có nhờ Trương đại huynh đến cứu ta tỉnh dậy sau bảy ngày bảy đêm hôn mê...

Trương Khoái Hoạt kể:

- Sau đó ta phát hiện ra hai vị sư phụ của Mạnh Hoa tiểu đệ cũng ở cạnh Kiếm Trì, vết thương của tam sư phụ xem ra còn nặng hơn của nhị sư phụ nữa. Lúc ta tìm thấy thì hơi thở cả hai như muốn ngưng rồi, nhưng không hiểu sao lúc ấy chẳng thấy tiểu đệ đâu cả! Mạnh Hoa nhớ lại tình hình ngày hôm đó cười đáp:

- Lúc ấy tiểu đệ hôn mê nằm lăn trong đám rừng đá bốn bên đều là những tảng đá cao vượt đầu người, thảo nào Trương huynh tìm không ra, cũng may thương thế của tiểu đệ không lấy gì là trầm trọng, chắc Trương huynh nghĩ là tiểu đệ đã chết rồi? Trương Khoái Hoạt cười ha hả:

- Lúc ấy ta có nghĩ thế thật. Đến võ công cao cường như hai vị sư phụ của tiểu đệ mà còn hấp hối thế kia, làm sao ta tin tiểu đệ còn sống được? Ta bấn loạn trong lòng vì chỉ sợ hai tên ma đầu quay trở lại nên vội cứu hai vị sư phụ của tiểu đệ mang ra khỏi Thạch Lâm rồi sẽ tính sau. Hai vị ấy thương thế nặng, ta phải cố tìm một xe ngựa vội vàng ra đi tức thì, ngày đêm chạy không nghỉ. May mà cả hai đều có công lực thâm hậu ngủ li bì một giấc bảy ngày bảy đêm trên xe rồi dần dần Chương phục.

Ân Cừu Thế mỉm cười:

- Ôn cứu sống chúng ta của Trương sư huynh thật không sao đền đáp được. Nhưng nếu không nhờ huynh đài diệu thủ trộm linh dược ta e cũng khó có ngày hôm nay? Mạnh Hoa nghe sư phụ nói còn đang hoang mang chưa biết ông nói đến linh dược gì thì ông nói tiếp:

- Con có nhớ ta có lần nói đến một câu chuyện rất đặc ý của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu chăng? Mạnh Hoa tỉnh ngộ, chàng đáp:

- Con có nhớ sư phụ kể chuyện Trương lão tiên bối ăn trộm được một đoá dị chủng tuyết liên của chủng môn Thiên Sơn phái phu nhân phải chăng?

- Đúng đó, ta và tam sư phụ của con đều nhờ đoá hoa Thiên Sơn tuyết liên này mà mới còn sống đến ngày hôm nay.

Trương Khoái Hoạt xen vào:

- Ân huynh, xin đừng quá khiêm nhượng, nếu không có công lực thâm hậu thì dù có linh đan thần diệu đến mấy cũng khó mà cứu được! Rồi quay sang Mạnh Hoa, ông tiếp:

- Trước đây độ hơn năm, ta lại thêm một lần trở về Thạch Lâm, chắc tiểu đệ không biết?

- Vâng, đại huynh về lúc nào mà tiểu đệ không hay?

- Khi bệnh tình của nhị vị sư phụ tiểu đệ đã có phần thuyên giảm, đối với tiểu đệ mười phần lo lắng, không biết tiểu đệ còn ở lại Thạch Lâm chăng nên nhờ ta về lại đó xem xét thử tin của tiểu đệ.

Chiều tối hôm ấy ta đến Thạch Lâm và gặp tiểu đệ đang luyện kiếm ở dưới ngọn Kiếm Phong. Kiếm pháp của tiểu đệ thật là xuất thần nhập hóa, ta nhìn kỹ thì ra không phải là kiếm pháp do nhị vị sư phụ truyền thụ, có phải không? Mạnh Hoa trả lời:

- Nhị sư phụ, con chưa có dịp nói với sư phụ ở trên ngọn Kiếm Phong có một cái hang đá, con tìm thấy trong ấy có di vật bí kíp Vô Danh Kiếm Pháp của đại hiệp đời Minh là Trương Đan Phong.

Ân Cừu Thế đáp:

- Ta đã biết rồi, chính vì vậy ta mới nhờ Trương đại huynh đây đến tìm con đó!

- Để làm gì thưa sư phụ?

- Để con an tâm luyện tập, vì ta biết con thiên tính rất thuần hậu, nếu con chưa biết chúng ta sống chết ra sao, ắt con sẽ nóng lòng tìm kiếm không sao học tập được! Mạnh Hoa cảm kích khi nghe sư phụ nói câu ấy và thấy lòng mình lo cho sư phụ thực không bằng lòng sư phụ lo lắng cho mình.

Trương Khoái Hoạt nói:

- Khi hai vị sư phụ của tiểu đệ chưa bình phục điều ta lo sợ nhất là bọn đối thủ tìm đến nên phải kiếm một nơi thật kín đáo không ai biết. Bởi vậy ta mới đem họ đến đất Chương Cương.

Thoáng chốc mà đã gần ba năm rồi. Ở vùng Chương Cương, Tây Tạng ta có không ít bạn bè quen thuộc.

Mạnh Hoa tiếp lời:

- Thảo nào trên đường đi tiểu đệ nghe người ta nói về đại huynh nhiều lắm, Trương đại hiệp, đa số nhân dân ở đây có vẻ khâm phục đại huynh lắm đấy.

Trương Khoái Hoạt cười vui vẻ:

- Ta làm gì mà đáng gọi là “đại hiệp”? Mọi người yêu mến ta vì ta chuyên ăn cướp của nhà giàu. Tiểu đệ đừng gọi ta là “đại hiệp” nữa, gọi là “đại thúc” được rồi.

Ân Cừu Thế:

- Trương đại thúc là người rất tự ái, không muốn bị người gọi tên quá sự thực chỉ thích suốt đời được du hí nhân gian, tuy không nhận mình là “hiệp” nhưng đương nhiên vẫn là “hiệp”...

Mạnh Hoa nói tiếp:

- Trương đại thúc, rồi sau chuyện thế nào? Trương Khoái Hoạt nói:

- Chuyện sau xin nhường cho sư phụ của tiểu đệ thuật rõ.

Ân Cừu Thế tiếp lời:

- Thương thế của ta tuy nhẹ hơn Đan Khâu Sinh nhưng đến bây giờ mới dám xuất hiện vì một chuyện rất éo le...

Mạnh Hoa vội hỏi:

- Chuyện gì mà éo le?

- Động Huyền Tử nguyên thực chết vì tay ta nhưng người của Không Động phải cứ đổ riết cho tam sư phụ Đan Khâu Sinh của người.

Mạnh Hoa vốn biết Đan Khâu Sinh là môn hạ của Không Động phái và như thế Động Huyền Tử chính là sư thúc của ông.

Mạnh Hoa hỏi:

- Tam sư phụ đã bị Không Động phái đuổi ra khỏi cửa không nhận là đệ tử nữa. Mỗi lần tam sư phụ nhắc đến chuyện này đều rất ư phần khích nên suốt ngày phải uống rượu để quên đi, ngày ấy con chưa biết nguyên nhân rõ ràng nhưng vẫn nghĩ rằng tất cả đều do mấy đạo sĩ của phái Không Động gây ra. Hôm ấy lão đạo sĩ Động Huyền Tử đến Thạch Lâm với mục đích giết chết tam sư phụ nhưng đao kiếm vô tình, không ngờ lão lại chết trước đó chứ có lỗi tại ai đâu? Ân Cừu Thế thở dài:

- Hoa nhi, ấy là con chưa rõ đó thôi, quy củ của giới võ lâm rất nghiêm khắc. Một người tuy đã bị đuổi ra khỏi môn phái rồi nhưng suốt cuộc đời y không bao giờ được mạo phạm tới các bậc tôn trưởng trong môn phái cũ. Người ngoài đều chỉ biết tam sư phụ của con phạm tội giết chết sư thúc chứ có ai biết cho lỗi của ai đâu? Con vốn không xuất thân ở môn phái nào, con hãy tìm chương môn Không Động phái để nói rõ chuyện này! Kim Bích Y trả lời thay cho Mạnh Hoa:

- Ân lão tiên bối hãy yên tâm, chuyện này để con yêu cầu thân phụ của con tường giải với chương môn nhân Không Động phái có lẽ hay hơn.

Được lời của Bích Y, Ân Cừ Thế rất hoan hỉ:

- Nếu có lệnh tôn đảm đương cho thì còn gì tốt bằng? Tuy Đan Khâu Sinh không muốn nói về thân thể của mình khi còn ở Không Động phái, nhưng đối với lệnh tôn chắc y không dám giấu giếm đâu! Nói xong câu ấy ông đang vui vẻ bỗng sa sầm nét mặt:

- Trong vòng hai năm nay Không Động phái đã sai phái các cao thủ đi tìm kiếm khắp nơi tung tích tam sư phụ của con, may mà họ chưa ngờ chúng ta lại đến tận miền Chương Cương xa xôi.

Kim Bích Y chợt bảo:

- Chuyện trò như vậy đủ rồi, Mạnh đại ca mấy bữa nay không ăn uống gì cả, hôm nay phải ăn một chút gì chứ. Tiểu muội đã có chuẩn bị rồi đây.

Ân Cừ Thế cười đùa:

- Con có thấy Kim cô nương quan tâm quá đến con không? Trong lúc con hôn mê mấy ngày, ngày nào Kim cô nương cũng chuẩn bị đầy đủ thức ăn cho con. Thôi để ta và Trương đại ca qua thăm cha của con. Kim cô nương, cô nương chịu khó lo cho học trò của ta vậy nhé! Nói rồi kéo Trương Khoái Hoạt đi ra để tạo cơ hội cho hai thiếu niên có dịp ở gần nhau.

Mạnh Hoa ăn một chút thức ăn, khen ngợi:

- Cô nương nấu ăn thật khéo, ta chưa bao giờ được ăn ngon thế này.

Kim Bích Y ngượng đỏ cả mặt, nằng nhỏ nhẹ:

- Chắc đại ca chỉ nói cho tiểu muội vui lòng. Không biết từ bao giờ đại ca học được những lời hoa mỹ thế? Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong bụng nàng thích thú lắm, không hiểu từ bao giờ bàn tay nàng nằm trong bàn tay chàng. Chàng thở dài:

- Ta chưa lần nào giúp đỡ được nàng tí gì, nay lại bắt nàng mệt nhọc vì ta, thật đáng thẹn lắm.

Kim Bích Y giọng nhẹ như hơi thở:

- Đại ca nói thế mà nghe được à? Thế cái lần đại ca liều thân cứu tiểu muội đối đầu với bọn Ma Côn, Chư Xán thì sao? Tiểu muội đã nhất định rồi, nếu đại ca mà có thay lòng đổi dạ, tiểu muội sẽ... sẽ...

- Tiểu muội sẽ làm sao? Kim Bích Y đỏ bừng đôi má, nằng định nói: “Thì tiểu muội sẽ quyết cắt tóc đi tu” nhưng không hiểu sao nàng ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Tiểu muội không thêm nói đâu. Đại ca đối với tiểu muội rất tốt, tiểu muội cũng phải tốt với đại ca chứ? Thương thế của đại ca rất nặng khiến mấy hôm trước tiểu muội hết sức lo lắng, may mà đã thuyền giảm...

- Khi ta nghe nàng bị bọn Giang Bối bắt giam ở Hùng Ứng Các ta cũng lo lắng lắm. Y muội, làm sao nàng thoát được vậy?

- Tiểu muội nhờ có Trương Khoái Hoạt và Thiên Thủ Quan Âm Kỳ Thánh Nhân cứu thoát. Kỳ Thánh Nhân là hiền đệ của Quan Đông đại hiệp Ủy Trì Quỳnh đó, đại ca biết không?

- Hôm trước gia gia ta cũng đoán là Kỳ Thánh Nhân, bà ta là cao thủ thiên hạ đệ nhất ám khí phải không? Nhưng Hùng Ứng Các bố trí đầy cơ quan bí mật, họ làm sao biết cách phá hết được?

- Đại ca quên rằng Trương Khoái Hoạt là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu ư? Ông ta đã ăn trộm được bản đồ bí mật cách bố trí cơ quan ở Hùng Ứng Các trước rồi.

Mạnh Hoa cười lớn:

- Nhưng sao Giang Bối lại hơ hổng đến thế? Y không phát hiện được ư?

- Trương Khoái Hoạt là người thông minh tuyệt đỉnh, ông ta chỉ trộm coi có mấy khắc là thuộc lòng cả, bèn trả lại chỗ cũ chứ có lấy luôn theo đâu?

- Thế còn Thiên Thủ Quan Âm đâu?

- Bà ta rất tiếc có nhiều việc cấp bách nên đã trở về Chương Cương rồi.

- Thế còn nơi đây là đâu?

- Căn nhà này ở ngoại vi thành Lạp Tát vốn là của một người bằng hữu Trương Khoái Hoạt. Người này là trường chủ của một tiểu mục trường. Trong thành Lạp Tát y cũng có nhà cửa ở đó nên giao hẳn căn nhà này cho chúng ta tùy nghi sử dụng.

Mạnh Hoa chợt nhớ đến một chuyện, chàng nói:

- Khi ta còn ở Chiêu Hóa đã có gặp Giang huynh của muội, y đang đi tìm tiểu muội đó.

- Tiểu muội gặp y rồi.

- Thế y không bắt tiểu muội về nhà ư?

- Đại ca lại còn hỏi nữa. Hừ, nếu không vì đại ca, tiểu muội đã cự nự y một trận cho ra trò! Chàng vừa sợ vừa mừng hỏi liền:

- Tiểu muội có dám cự nự Giang Thượng Vân ư?

- Y trách tiểu muội, đương nhiên tiểu muội phải cự lại chứ!

- Thảo nào y rất ghét ta, mới gặp ta lần đầu y đã mắng chửi ta không tiếc lời rồi!

- Tiểu muội đã nói rõ với y là tiểu muội có việc cần lo giúp nghĩa quân nhưng y cứ nghi nghi ngờ ngờ rồi nghi ngờ luôn lai lịch của đại ca. Nhưng tiểu muội hỏi thật, đại ca có giận y không? Đến bây giờ càng đã biết sơ dĩ trước đây Giang Thượng Vân nghi ngờ chàng vì chàng là con trai Dương Mục mà lúc ấy thực ra chàng cũng rất mặc cảm vì điều này. Nhưng hiện nay trong lòng chàng rất thư sướng không còn để ý gì chuyện cũ nữa, chàng chậm rãi đáp:

- Việc gì ta phải giận y? Đâu đúng đâu sai, sự tình bây giờ đã rõ ràng rồi.

Kim Bích Y cũng cười tươi nét mặt:

- Ô, để rồi xem y khi biết đại ca là con trai của Mạnh đại hiệp, y có mắc cỡ không? Chàng trả lời:

- Một người sinh ra đời làm sao tự mình chọn nơi xuất thân được? Tiểu muội, ta chỉ biết chọn cho ta một thái độ sống cho đàng hoàng còn cha mẹ có phải do ta chọn đâu? Ta cũng vậy, ta chọn cho ta con đường ta đi, nào cứ phải dựa vào thanh danh của cha mẹ? Vừa nói ra lời ấy, chàng sực nhớ thân phụ của Kim Bích Y tiếng nổi như cồn, không biết nàng có hiểu lắm ý chàng chăng? Kim Bích Y đáp:

- Đại ca nói rất đúng. Chính tiểu muội cũng rất ghét ai cứ mở miệng ra chỉ bảo tiểu muội là con của Kim đại hiệp.

- Y muội, ta cũng giống như tiểu muội vậy.

Kim Bích Y cười:

- Nhưng đại ca tự nhiên nói ra như vậy hay vì tiểu muội có gì không phải?

- Tiểu muội với ta có gì khác nhau đâu, khi tiểu muội mới gặp ta lần đầu, ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, thêm lai lịch khả nghi tiểu muội có vì thế mà khinh ghét ta đâu? Tuy so với Giang sư huynh và tiểu muội ta không thân thiết bằng nhưng chắc tiểu muội cũng không coi ta hèn kém hơn y? Kim Bích Y cười đùa:

- A, đại ca lại có lúc nghĩ ngợi lắm cảm thế ư? Tiểu muội xưa nay tưởng đại ca là người chân phác chứ có biết đại ca lại so sánh lung tung như thế? Đã thế thì tiểu muội nói cho biết, tiểu tử ngu độn ă! Trong lòng tiểu muội bây giờ đại ca quan trọng hơn bất cứ người nào! Mạnh Hoa mừng đến độ không còn biết nói sao nữa, chàng nắm chặt bàn tay của nàng, lâu lắm mới nói được:

- Y muội, nàng rất tốt! Kim Bích Y bỗng ho một tiếng ngắn, cười nói:

- Mạnh đại ca, đại ca khen tiểu muội tốt, nhưng có một chuyện, tiểu muội chẳng tốt chút nào.

- Chuyện gì mà không tốt?

- Có phải đại ca kết thân với một cô nương họ Đặng không? Giang sư huynh kể với tiểu muội là đại ca rất thân mật với cô nương đó, phải không? Chàng đau khổ trả lời:

- Thật tình ta có biết cô nương ấy duyên cớ cũng vì tiểu muội mà ra cả.
 - Tại sao vậy?
 - Tiểu muội cỡi một con ngựa trắng, với con của Đặng cô nương giống y hệt. ngày ấy ta ở Chiêu Hoa nhìn thấy bóng ngựa trắng chạy qua trước mặt, nhất thời chưa rõ là ai...
 - Bởi vậy đại ca vội vàng đuổi theo chứ gì?
 - Ồ, ta nhận lầm người đứng vào lúc nàng bị bọn địch nhân tìm đến, ta có giúp nàng một tay...
 - Và nàng đương nhiên rất cảm kích?
 - Ta thực thà chỉ giúp nàng việc nhỏ chứ chẳng có quan tâm gì, sau đó...
 - Chuyện sau đó muội biết rồi. Giang sư huynh bắt gặp đại ca và nàng rồi đại ca nhờ sư huynh đưa nàng đi Thiên Sơn chứ gì?
 - Đúng đó, chuyện đó chỉ có như thế chứ chẳng có gì mà gọi là “rất thân mật”? Tiểu muội chắc nghe lời thuật lại của Giang Thượng Vân? Nàng cười:
 - Đại ca biết tại sao tiểu muội trách đại ca không? Chàng chưa nói gì nàng đã tự trả lời:
 - Tiểu muội trách đại ca là tại sao đã cứu người ta lại không cứu đến nơi đến chốn? Đáng lẽ đại ca phải hộ tống nàng đến Thiên Sơn chứ sao lại giao cho người khác?
 - Vì ta nghĩ rằng đã có Giang sư huynh rồi...
 - Như vậy có phải đại ca đã làm chuyện chưa được hoàn hảo lắm phải không. Lỡ ra Giang sư huynh không như đại ca tin tưởng thì sao? Mạnh Hoa đành gật đầu:
 - Ồ, có lẽ ta chưa được hoàn hảo thật, ta quá tin người.
- Nàng cười tinh ranh:
- Tiểu muội nói trước, mai mốt đại ca chớ nên tin ở tiểu muội nhiều lắm nhé, nhờ tiểu muội không xứng được như đại ca tin thì đại ca sẽ buồn lắm đó! Nàng nói đến chữ “sẽ buồn lắm đó” liền hơi đỏ mặt, khẽ đằng hắng một tiếng.
- Mạnh Hoa nghe câu ấy mừng như hoa nở vì rõ ràng đây là lời ước hẹn với chàng, chàng ân cần nhắc đi nhắc lại:
- Y muội, nàng thật là người tốt, thật là người tốt.
- Kim Bích Y khẽ “hừ” một tiếng:
- Trương đại hiệp và sư phụ đại ca trở về kìa.
- Ngoài cửa có tiếng đằng hắng rồi tiếng Trương Khoái Hoạt cười hi hi:
- Hai tiểu tử tâm tình xong chưa. Mạnh lão đệ, hãy xem ai đến thăm ngươi đây! Cửa mở ra, ba người cùng vào một lúc, Ân Cừu Thế và Trương Khoái Hoạt đi hai bên dìu Mạnh Nguyên Siêu đến bên giường chàng.
- Cha con gặp nhau tuy trong cảnh hai người đều bị thương tổn nhưng vẫn không kém vui mừng, trong ấy có phần bi thương đến nỗi không ai thốt lên lời.
- Ân Cừu Thế trách yêu:
- Hoa nhi, sao chưa gọi “gia gia” đi? Mạnh Hoa mắt rướm rướm lệ, Kim Bích Y đỡ chàng ngồi dậy cười bảo:
 - Hôm nay phụ tử đoàn viên vui vẻ lên chứ sao đại ca khóc? Mạnh Nguyên Siêu ngồi xuống cạnh chàng:
 - Hoa nhi, ta đối với con có điều không phải...
- Chàng nức giọng:
- Cha, hài nhi bất hiếu không biết tại sao có thân thể này, cơ hồ phạm một tội nặng tày trời làm thương tổn đến gia gia...

Ân Cừu Thế nói:

- Đó không phải là lỗi của con. Có lỗi chẳng là do ta không sớm nói cho con biết rõ.

Mạnh Nguyên Siêu nuốt lệ cười xòa:

- Con đã thương ta, ta cực kỳ vui sướng! Mạnh Hoa chưa hiểu ý rất kinh ngạc vì câu nói ấy, Mạnh Nguyên Siêu nói tiếp:

- Mạnh gia đạo pháp, thế là từ nay có truyền nhân rồi ta không vui sao được? Hoa nhi, ta không ngờ con học được đạo pháp mau lẹ như vậy. Chỉ vài năm nữa là con có thể vượt qua cả ta nữa! Chàng sức hiểu ý thân phụ, đáp:

- Điều là nhờ công lao của sư phụ con.

Ân Cừu Thế nói:

- Mạnh đại ca, ta phải nói thật xin đại ca tha thứ cho, đó là do ta có ý giận đại ca đánh bại ta năm xưa nên ta quyết dạy đồ đệ ta thật giỏi để báo thù đấy! Mạnh Nguyên Siêu vui vẻ:

- Đa tạ huynh đài đã cho ta một đứa con như thế! Ân Cừu Thế cũng cười:

- Đa tạ đại ca cho ta một đồ đệ như thế! Mạnh Nguyên Siêu quay lại chàng:

- Hoa nhi, ta có một việc vẫn chưa tường.

- Xin gia gia cứ dạy.

- Đạo pháp của con tuy chưa đến chỗ tuyệt hảo nhưng xem ra có nhiều chiêu biến hóa rất tinh diệu còn hơn cả nguyên gốc nữa, ấy là do con tự sáng tạo ra hay sao?

- Còn khi con ở Thạch Lâm tình cờ phát hiện được di bảo bí kíp Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong đại hiệp nên trong lúc bất tri bất giác thường đem kiếm pháp biến thành đạo pháp.

Mạnh Nguyên Siêu càng vui vẻ:

- Hoa nhi, không thể ngờ con gặp đại duyên kỳ ngộ như thế, thật là do lòng trời xếp đặt vậy! Ân Cừu Thế lo sợ Mạnh Nguyên Siêu quá hưng phấn sẽ làm tổn hại đến sức khỏe vội nói:

- Mạnh đại ca, hôm nay phụ tử tương phùng, ngày vui sẽ còn dài, đại ca nên về nghỉ ngơi.

Nhờ gặp toàn những chuyện vui vẻ nên sức khỏe của Mạnh Hoa rất mau Chương phục.

Chưa đầy nửa tháng sau, trừ công lực chưa hoàn toàn bằng trước còn cử động đi đứng đã như thường. Riêng Mạnh Nguyên Siêu cũng đã thuyên giảm nhiều tuy vì tuổi già sức yếu không mau lẹ bằng chàng.

Ân Cừu Thế thấy chàng ngày càng khỏe mạnh, một ngày nọ bèn nói với chàng:

- Hiện nay tam sư phụ của con đang bị bọn Không Động phái truy tìm rất gắt, ta không thể ở lại đây lâu được. Từ sau sự biến ở Thạch Lâm tam sư phụ lúc nào cũng nhớ tưởng đến con, dặn ta về đem tình hình hôm nay báo lại cho người an tâm.

Chàng buồn bã:

- Nhị vị sư phụ đối với con ân nặng bằng non, đệ tử không biết lấy gì báo đáp. Đệ tử muốn cùng gia gia đến vấn an tam sư phụ, tiếc rằng hiện nay phải đợi cho gia gia hoàn toàn khỏe mạnh đã.

- Chúng ta chỉ mong muốn cho con thành tài nên người chứ có cần gì báo đáp? Nay con đã đạt đến chỗ quá sức mong ước của chúng ta còn gì báo đáp nữa? Con khỏi cần nghĩ đến ta và tam sư phụ. Cứ yên tâm đợi cha con khỏe mạnh, chắc người còn cần đến con hơn chúng ta nữa.

Hai hôm sau Ân Cừu Thế từ biệt lên đường hôm sau nữa Trương Khoái Hoạt cũng ra đi vì nhiệm vụ do nghĩa quân giao phó.

Ngày qua ngày nhanh như chớp mắt, chưa chi đã thêm nửa tháng nữa Mạnh Hoa đã hoàn toàn bình phục có lẽ vì chàng đang tuổi tráng niên, sinh lực sung mãn và cũng nhờ có “lão nhân sâm” ngàn năm nên vết thương rất mau lành, công lực cũng khôi phục được đến bảy tám phần.

Ân Cừu Thế và Trương Khoái Hoạt đi rồi chỉ còn lại một mình Kim Bích Y ở lại hết sức giúp đỡ Mạnh Hoa và Mạnh Nguyên Siêu. Nàng lo lắng chu đáo không khác gì con cái trong nhà khiến Mạnh Nguyên Siêu nảy ra ý nghĩ muốn chàng kết hợp với Bích Y mà không biết rằng nàng đã được Giang Hải Thiên dặn hỏi cho con trai của mình.

Một buổi sáng Mạnh Hoa theo thường lệ sang phòng thăm tình trạng sức khỏe của cha.

Sợ cha chưa thức dậy, chàng đi thật nhẹ bước, đến trước cửa phòng Mạnh Nguyên Siêu, chàng nghe có tiếng cha than thở:

- Rất hận vì ta sức khỏe chưa khôi phục hẳn, Trương Khoái Hoạt lại không có ở đây, ta biết phải làm sao bây giờ? Chàng đẩy cửa bước vào hỏi liền:

- Cha có gì mà buồn bã đến vậy? Mạnh Nguyên Siêu đáp:

- Ta vốn phụng mệnh thủ lãnh Lãnh Thiết Tiều có chút việc liên quan đến nghĩa quân phải đến ngay Lạp Tát, không ngờ phải ở lại đây cả tháng trời rồi, chỉ sợ làm lỡ việc lớn thì ân hận suốt đời.

Chàng hỏi:

- Có phải Lãnh Thiết Tiều nhờ cha đến Lạp Tát thuyết phục đức Đạt La Lạt Ma đừng đem quân đi đánh Thanh Hải của Bạch giáo pháp vương chăng?

- A! Con cũng biết việc này à?

- Khi con còn ở Sài Đạt Mộc có nghe qua hai vị lãnh nghĩa quân nói qua chuyện này, họ bảo nghĩa quân và Bạch giáo pháp vương đã hội thể liên kết với nhau chống lại triều đình nhà Thanh, nay chắc Thanh đình âm mưu dụ dỗ đức Đạt La Lạt Ma đem quân đánh Bạch giáo pháp vương để phá vỡ thể liên kết của nghĩa quân chứ gì? Bạch giáo tan thì đương nhiên nghĩa quân cũng tan, Thanh đình đúng là tính kế “tọa hưởng kỳ thành” đó.

Mạnh Nguyên Siêu thở dài:

- Đúng vậy, Thanh đình đã liên tiếp phái người đến Lạp Tát, ta sợ Đạt La Lạt Ma bị áp lực vừa uy hiếp vừa dụ dỗ sẽ nghe theo mưu của nhà Thanh mà ta lại chôn chân ở đây thì sao chịu được? Mạnh Hoa hỏi lại:

- Không lẽ chỉ mình cha mới làm được việc này?

- Ấy là vì ta có một người bạn hiện là thủ hộ của Đạt Lạt Lạt Ma tên gọi Lộng Tán pháp sư trước đây mười năm có nhờ ta cứu mạng. Hiện nay Đạt Lạt Lạt Ma còn quá nhỏ quyền bính đều ở trong tay Lộng Tán pháp sư. Lãnh đại ca sai ta đi là vì biết ta có ân lớn với pháp sư, không lẽ pháp sư lại cự tuyệt ta sao? Vừa lúc ấy Kim Bích Y vào phòng, nghe Mạnh Nguyên Siêu nói thế, nàng góp ý:

- Mạnh bá bá, tuy đây là việc lớn nhưng diệt nữ nhi bá bá vẫn có thể nhờ người khác đi thay được, chỉ cần bá bá viết một bức thư tay nhờ người đó trao cho Lộng Tán pháp sư, không lẽ pháp sư lại không tin bá bá hay sao?

- Ta chưa nghĩ đến chuyện này... Ờ... mà ai có thể thay cho ta được? Nàng đáp:

- Nếu bá bá không sợ diệt nữ nhi người non dạ, diệt nữ xin vui lòng đi thay thế cho bá bá. Mạnh đại ca bệnh trạng cũng đã gần khỏi có thể ở lại giúp đỡ bá bá được rồi.

Mạnh Nguyên Siêu ngần ngại:

- Diệt nữ, ta e rằng diệt nữ là phận gái khó có thể...

Mạnh Hoa cướp lời:

- Gia gia! Xin để cho con đi cho! Mạnh Nguyên Siêu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tiếc rằng con bệnh vừa hơi khỏi, tình hình ở Lạp Tát lại chưa quen thuộc, kinh nghiệm giang hồ lại chưa có, làm công việc này ta e nhiều nguy hiểm lắm! Mạnh Hoa quả quyết:

- Gia gia, bệnh của con đã khỏi hẳn, gia gia không tin con thử cho xem! Chàng móc ra một đồng tiền kẹp vào hai ngón tay rồi dùng công lực bóp mạnh, đồng tiền đã vỡ vụn.

Mạnh Nguyên Siêu vẫn lo lắng:

- Việc này quan trọng lắm ta xem một mình con khó lòng thu xếp cho ổn thỏa.

Chàng quả quyết:

- Hải nhi tự biết mình tuổi trẻ kiến thức ít, khó đảm đương trọng trách, nhưng nay không còn ai nữa cả, gia gia lại không thể đi được. Hải nhi không giúp gì được gia gia thì còn làm người được ư? Nhìn nét mặt cha thấy vẫn lộ vẻ chưa quyết, chàng nài tiếp:

- Vì đại sự của nghĩa quân, gia gia đã không sợ vào hang cọp, chẳng lẽ hải nhi lại sợ nguy hiểm sao? Mạnh Nguyên Siêu thay đổi nét mặt, vui vẻ:

- Tốt lắm, con thật không thẹn là con ta, ta không cho con đi thì té ra là có tư tâm sao? Chàng vui mừng:

- Vậy con sẽ lên đường ngay ngày hôm sau. Kim Bích Y, xin nhờ tiểu muội chịu khó giúp đỡ cho gia gia ta ở nhà nhé.

Kim Bích Y đáp:

- Đại ca cứ yên tâm, tiểu muội sẽ lo cho Mạnh bá bá như lúc đại ca vẫn còn ở đây vậy, tiếc rằng tiểu muội cũng chỉ là một nữ nhân, không cùng đại ca lên đường được.

Mạnh Nguyên Siêu dặn dò:

- Con đi lần này phải rất cẩn thận vì đây là việc gấp, nhớ tìm đến người bạn thân của Trương đại thúc trong thành Lạp Tát là Cư Đình chủ nhân, y sẽ giúp con được nhiều việc lắm đấy!

- Cư Đình chủ nhân là ai?

- Là chủ nhân của ngôi nhà chúng ta đang tạm ở đây. Có một tín vật của Trương Khoái Hoạt, con cứ đưa cho Cư Đình chủ nhân khi gặp y, y sẽ hiểu liền.

-oOo-

13. Đất Phạt Ba Đào

Thực ra Trương Khoái Hoạt chủ ý cảnh giới y thôi nhưng đêm hôm đó Giang Bồ ngủ tại “Hùng Ưng Các” nên họ Trương không sao đột nhập vào nơi ấy được bèn bắt con trai Giang Bồ đi luôn.

Giang Bồ sợ hãi đành phải thả con Cát Lý về nhưng qua hai ngày ở tại nhà Giang Bồ đứa nhỏ ngày đã bị y tra vấn hành hình rất tàn nhẫn đến độ lúc về nhà máu vẫn còn ướt đầm chiếc áo. Cát Lý lấy chiếc áo đầm máu ấy trao cho Trương Khoái Hoạt ân cần dặn:

- Khi nào huynh đài gặp bất cứ việc gì khó khăn, cứ cầm chiếc áo này lại đây, đệ xin tận lực giúp đỡ, dù có phải nhảy vào lửa, đệ cũng xin vâng.

Trương Khoái Hoạt khi biết Mạnh Nguyên Siêu sắp sửa đến Lạp Tát liền đem cái áo đầm máu ấy trao tặng lại cho ông, nay ông lại trao cho Mạnh Hoa kèm theo địa chỉ của Cát Lý và thư riêng gửi cho Lạp ma thủ tịch hộ pháp Lộng Tán pháp sư.

Mạnh Hoa nhận các tín vật của cha, nghẹn ngào:

- Gia gia, xin bảo trọng thân thể, hải nhi sau khi gặp Lộng Tán pháp vương xin gấp rút trở về.

Mạnh Nguyên Siêu đáp:

- Con không cần phải gấp trở về. Việc quan trọng là lo xong việc lớn do nghĩa quân giao phó. Ở nhà đây đã có Kim cô nương thì cũng không khác gì có con.

Kim Bích Y đưa tiễn Mạnh Hoa một dặm đường dài ân cần dặn dò rồi quay trở lại.

Một mình chàng nhắm hướng Lạp Tát.

Hai ngày sau chàng bình an đến nơi.

Lạp Tát là một tòa thành xây dựng trên vùng núi non chập chùng nhưng vô cùng tráng lệ đông đúc và điều đầu tiên chàng nhận thấy là đô thị này rất nhiều chùa chiền miếu vũ. Nổi bật nhất ở Lạp Tát có hai công trình kiến trúc vĩ đại là Đại Chiêu Tự và dinh cơ của Lộng Tán pháp sư tên gọi là Bồ Đạt Lạp Cung xây trên đỉnh núi Phổ Đà Lạp sơn.

Theo truyền thuyết Bồ Đạt Lạp Cung được Văn Thành công chúa nhà Đường yêu cầu chồng là quốc vương Tây Tạng Tùng Tán Can Bố xây nên. Văn Thành công chúa vốn là con gái của Đường Thái Tông Lý Thế Dân năm Trinh Quán thứ mười lăm (Tây lịch ###) được gả cho quốc vương Tây Tạng Tùng Tán Can Bố lúc mới có mười sáu tuổi. Từ khi lấy được Văn Thành công chúa, quốc vương Tùng Tán Can Bố đắm ra rất tín ngưỡng Phật giáo, suốt ngày thắp hương niệm Phật trên núi Phổ Đà Lạp sơn. Công chúa sợ chồng cứ chạy tụng mãi ở chùa e bị ngoại nhân phiền nhiễu nên cho xây dựng ngay trên núi một tòa miếu mang tên là Bồ Đạt Lạp Cung.

Theo sách sử Tây Tạng còn chép lại Bồ Đạt Lạp Cung được xây vào thế kỷ thứ bảy quy mô vô cùng to lớn, trên đỉnh núi có một tòa cung điện, dưới lưng chừng núi xây thêm chín trăm chín mươi chín lầu đài vây quanh được bao bọc bởi ba lớp tường thành. Toàn bộ khu kiến trúc này thật là thế gian hi hữu vì cung điện đều được trạm trổ rất tinh xảo từng cột từng kèo, sơn son thếp vàng rực rỡ không sao tả xiết. Tiếc rằng trải qua nhiều cuộc chiến tranh, đa số công trình kiến trúc mỹ lệ ấy đều bị tàn phá. Hiện nay bộ phận chủ yếu của Bồ Đạt Lạp Cung chỉ còn lại Hồng cung và Bạch cung được tu bổ lại từ thời Minh Sùng Trinh bởi vị Đạt Lai Lạt Ma đời thứ năm, tuy có nhỏ bé hơn với quy mô ban đầu nhưng vẫn là một kiến trúc tráng lệ ít có.

Trước mắt là những chùa chiền cung điện rất đẹp nhưng Mạnh Hoa không có thì giờ chiêm ngưỡng lắm vì khi đến Lạp Tát trời đã gần tối, chàng vội vàng tìm địa chỉ nhà Cát Lý.

Cát Lý ở trong một con đường nhỏ. Khi chàng đến Cát Lý và con đang bàn chuyện nhà.

Chàng đưa ra chiếc áo nhuộm máu:

- Gia gia tiểu sinh và Trương Khoái Hoạt là bằng hữu...

Chưa kịp hết lời, Cát Lý đã lộ vẻ vui mừng:

- Lệnh tôn có phải là Mạnh đại hiệp không? Chúng tôi ngưỡng vọng đại hiệp đã lâu, nghe nói đại hiệp mới bị thụ thương, không biết nặng nhẹ thế nào? Chàng đáp:

- Cũng không đến nỗi nào. Tại sao lão ông lại biết chúng ta đến đây? Cát Lý vui vẻ:

- Cách đây ba ngày Thần thảo Trương Khoái Hoạt có ghé qua đây ngủ một đêm rồi lên đường.

- Té ra Trương đại thúc có đi ngang qua đây ư? Bao giờ người trở lại nữa?

- Y đã về Chương Cương rồi, ít ra cũng phải mười ngày nữa tháng mới có thể trở lại.

Cát Lý cầm chiếc áo đẫm máu giơ lên trước mặt con trai, nét mặt căng thẳng:

- Hải như, con đã ghi nhớ cừu hận trong đầu thì cũng không được quên ân huệ của người khác.

Người con trai Cát Lý ước độ mười lăm tuổi, thân thể gầy ốm, trên mặt còn in hằn dấu vết bị nhuyển tiên đánh vào vệt “vàng” một tiếng, ôm lấy chiếc áo dính máu mình quỳ xuống trước mặt Mạnh Hoa lạy mấy lạy.

Chàng vội vàng đỡ y lên:

- Ta không dám nhận đâu, xin đừng làm vậy, ta đang cần cha con tiên sinh đây.

Cát Lý nói:

- Chuyện cha con thiếu hiệp đại náo Hùng Ưng Các, Trương Khoái Hoạt có kể cho chúng ta nghe, như vậy là thiếu hiệp đã là ân nhân của chúng ta rồi.

Chàng nói đến việc chính:

- Gia phụ có nhờ tiểu sinh đem đến cho Lộng Tấn pháp sư một phong thư, không biết có cách nào tìm gặp pháp sư? Lão Cát Lý lộ vẻ khó nghĩ, Mạnh Hoa hỏi:

- Chắc là khó lắm? Lão Cát Lý đáp:

- Bồ Đạt Lạp Cung là nơi nghiêm mật không dễ ra vào. Lộng Tấn pháp sư là thủ tịch hộ pháp Lạt Ma, trong Bồ Đạt Lạp Cung địa vị chỉ dưới đức Hoạt Phật. Nếu muốn gặp pháp sư quả thật thiên nan vạn nan, bất quá chúng ta chỉ là những kẻ tầm thường làm sao vào đó được? Chàng ướm thử:

- Hay là đợi lúc trời tối, tiểu sinh đột nhập Bồ Đạt Lạp Cung hy vọng gặp được pháp sư chẳng? Lão Cát Lý xua tay:

- Không thể được đâu, Bồ Đạt Lạp Cung là nơi thánh địa, trừ phi thiếu hiệp được lệnh mời đến, ngoài ra sẽ phạm vào tội trọng. Ta không hiểu thiếu hiệp cần gì ở Lộng Tấn pháp sư nhưng làm như thiếu hiệp nói, ta sợ thiếu hiệp sẽ tự biến thành kẻ thù của pháp sư đó!

- Tiểu sinh còn nhỏ tuổi, đa tạ lão bá chỉ giáo nhưng lá thư này tiểu sinh không thể không đưa đến tận tay pháp sư, chẳng lẽ không còn cách nào nữa? Lão Cát Lý mỉm cười:

- Thiếu niên nhân, đừng nóng vội, ta chưa nói hết câu mà.

Lão hít một hơi thuốc, nói tiếp:

- Cũng may thiếu hiệp đến đây là vừa đúng dịp. Bồ Đạt Lạp Cung mỗi năm có một ngày mở cửa cho tất cả chúng sinh vào chiêm bái. Ngày ấy là ngày mồng bốn tháng bốn.

Chàng thất vọng:

- Bây giờ mới là tháng hai, tiểu sinh phải đợi lâu thế sao được? Lão Cát Lý cười lớn:

- Tại thiếu hiệp không biết, lịch Tây Tạng và lịch Hán tộc khác nhau xa. Hôm nay theo Tạng lịch đã là ngày mồng hai tháng bốn rồi! Chàng cả mừng:

- Thảo nào ngoài đường phố tiểu sinh vào gặp khá đông tín đồ đã vào thành chắc chờ ngày vào quan chiêm Bồ Đạt Lạp Cung? Tiểu sinh có thể vào được không?

- Đương nhiên là được, thiếu hiệp cứ đóng một tín đồ Phật giáo. Ngày mai ta sẽ cho thiếu hiệp mượn quần áo dân bản địa, tiếc rằng thiếu hiệp chưa biết qua ít câu Tạng ngữ để đối phó.

- Tiểu sinh trên đường tới đây cũng cố học được vài câu Tạng ngữ thông thường khả dĩ cũng có thể xoay sở được. Đa tạ lão bá chỉ giáo.

- Ngày kia thiếu hiệp và ta sẽ đến Bồ Đạt Lạp Cung, tất cả mọi chuyện cần ứng phó thiếu hiệp cứ để mặc ta lo liệu, mong sao thiếu hiệp gặp được Lộng Tấn pháp sư là ta yên lòng.

Ngày hôm sau rảnh rang, Tiểu Cát Lý dẫn Mạnh Hoa du lãm thành Lạp Tát trước là vì hôm nay mọi người đều rảnh rang, sau nữa để giúp chàng quen thuộc với tình hình ở đây.

Danh thắng ở Lạp Tát rất nhiều nhưng đầu tiên phải kể đến là Đại Chiêu Tự.

Đại Chiêu Tự trung tâm thành Lạp Tát giữa nơi đô hội phồn hoa nhất nên lúc nào cũng đông đảo thiện nam tín nữ dâng hương cầu phúc.

Giữa cổng vào Đại Chiêu Tự có hai cây liễu cực kỳ lớn, theo truyền thuyết đều do Văn Thành công chúa trông từ mấy trăm năm trước và những cành liễu thướt tha được nhân dân ở đây cho rằng do mái tóc của Văn Thành công chúa biến thành và hai cây đại liễu này được gọi tên là “Công chúa liễu”.

Tiểu Cát Lý dẫn Mạnh Hoa vào chánh điện nơi có bức tượng Thích Ca Mâu Ni ngồi trên cao, theo đôn đai thì bức tượng vĩ đại này vẫn do Văn Thành công chúa mang từ Trường An đến Tây Tạng.

Trong chánh điện thiện nam tín nữ đông như nêm cối, nhất là ngày mai là ngày Bồ Đạt Lạp Cung mở cửa nên thập phương tín đồ đến vùng ngày đông không thể tả. Chen chúc trong chánh điện đa số là người Tây Tạng, cũng có một ít người Hán đều quỳ cung kính trước tòa sen lẫm rẫm khăn vải. Tiếng khăn vải cầu xin tuy chỉ nhỏ thôi nhưng vì quá nhiều tiếng hòa lẫn vào nhau tạo thành tạp âm rất hỗn loạn.

Lẫn lộn trong những tiếng khăn khứa đó đột nhiên Mạnh Hoa nghe như có hai âm Bắc Kinh tựa như âm “giác ngộ”. Chàng kinh ngạc hỏi thăm tiểu Cát Lý:

- “Giác ngộ” có nghĩa là gì? Tiểu Cát Lý giảng giải:

- Hai tiếng ấy là tiếng thề của người Tây Tạng, ở đây khi có chuyện gì cần phải thề bồi với nhau người ta thường dẫn nhau tới đây và hai tiếng “giác ngộ” gần có nghĩa như khi người Hán nói “Xin đức Thích Ca Mâu Ni chứng giám” vậy.

Chàng thấy trong lòng đầy mùi hương khói và mùi mồ hôi người xông lên nồng nặc định kéo tiểu Cát Lý quay ra bỗng nghe lọt tai một câu Hán ngữ “giác ngộ” rất ư quen thuộc. Chàng nhìn về phía phát ra âm thanh ấy, phát hiện ra hai người, chàng giật mình vì hai người ấy một là ca ca của Kim Bích Y là Kim Bích Phong và một là sư huynh nàng Giang Thượng Vân. Hai tiếng “giác ngộ” chính là do Giang Thượng Vân vừa nói ra. Chàng kinh ngạc nghĩ thầm: “Lạ thật, hai người này giao tình không khác gì anh em ruột, tại sao lại đem nhau tới đây cãi cọ và phải theo tập quán Tây Tạng mà đem nhau đến trước mặt Phật Mâu Ni mà thề thốt?” Chàng cố nghe thêm một lúc nữa mới biết hai người đang cãi nhau, Kim Bích Phong nói một câu như than thở:

- Nếu nói vậy thì đúng là muội muội rất thú vị tên tiểu tử ấy rồi. Hừ! Chuyện này xảy ra thực ngoài tính toán của ta, ta không thể nào tin được tiểu tử ấy là người tốt! Mạnh Hoa kinh ngạc khi nghe họ đang tranh cãi về mình.

Kim Bích Phong và Giang Thượng Vân dùng tiếng Hán nói với nhau rất nhỏ giữa những tiếng khăn khứa rì rầm nên không có ai chú ý, chỉ có một mình chàng tập trung thính giác là nghe rõ.

Chàng mặc quần áo người Tạng chen chúc giữa đám người đông đúc, khi thấy hai người chàng vội xoay người lại nên hai người không thể nào phát hiện ra chàng.

Tiếp đó lại nghe tiếng Giang Thượng Vân:

- Đệ cũng không tin tiểu tử ấy là người tốt nhưng sư muội đã quá tin tưởng ở y nên cứ khẳng khái...

Kim Bích Phong “hừ” một tiếng:

- Dù sao đi nữa ta cũng quyết không bằng lòng cho muội muội ta lấy tên tiểu tử lai lịch bất minh ấy.

Tiếng Giang Thượng Vân:

- Tính tình lệnh muội rất quật cường, chỉ sợ nàng không cần đến ca ca nữa thôi.

Kim Bích Phong có vẻ giận:

- Nàng không nghe lời ta, ta sẽ buộc nàng phải quay về nhà. Lần này mà gặp tên tiểu tử, chắc chắn ta phải đánh cho y một trận.

Thoạt đầu phát hiện ra hai người, Mạnh Hoa có ý mừng vì bất luận thế nào, họ vẫn là những người thân của Kim Bích Y, chàng nghĩ mình phải có bốn phần giải thích những điểm ngộ nhận của họ đồng thời báo cho họ biết về tin tức của Kim Bích Y nhưng nghe lời quả quyết vừa rồi của Kim Bích Phong bụng bảo dạ: “Giả như ta xuất hiện trước mặt họ bây giờ chỉ sợ họ không cho ta nói một câu giải thích nào, ta có muốn cùng họ tiêu trừ ngộ nhận cũng không thể được”.

Chàng rủ Tiểu Cát Lý trở về, y dùng dằng dề nghị:

- Tiểu Chiêu Tự cũng gần đây đây may ra không đông đúc như ở đây. Ở đó có tòa kim điện cũng đáng quan chiêm lắm, hay là thiếu hiệp ghé đó một lát? Chàng đã chán văn cảnh, uể oải đáp:

- Trời cũng chiều rồi. Tiểu đệ không nhớ ngày mai ta phải có việc cần ứng phó ư? Tiểu Cát Lý không dám cãi lời:

- Vâng, vâng, ngày mai thiếu hiệp phải đến Bồ Đạt Lạp Cung, cẩn thận cũng vẫn là hơn.

Giang Thượng Vân và Kim Bích Phong xuất hiện gieo vào lòng chàng ám ảnh day dứt không nguôi. Câu nói của ca ca Kim Bích Y vẫn in sâu vào trí nhớ chàng: “Dù sao đi nữa ta cũng quyết không bằng lòng cho muội muội ta lấy tên tiểu tử lai lịch bất minh ấy!” Câu nói ấy Kim Bích Phong nói dưới tượng Thích Ca Mâu Ni giống như một câu thề với Giang Thượng Vân. Mạnh Hoa tuy đã dự liệu mọi chuyện nhưng không khỏi buồn bã, chàng nghĩ đến chuyện mai hậu giữa chàng và Kim Bích Y chắc sẽ không khỏi sóng gió ít nhiều.

Nhưng bọn họ có biết đâu Mạnh Hoa bây giờ với Dương Hoa hai tháng trước đây đã khác nhau xa. Trước đây hai tháng, chàng còn tự lấy làm hổ thẹn tự ti vì mặc cảm xuất thân, nhưng hiện tại đã khác, chàng rất tự tin vào thân thể của mình. Chàng tự nhủ: “Chỉ cần nàng còn nghĩ đến ta, ta còn yêu thương nàng thì thế giới này không có động lực nào có thể chia ra được tình đôi ta. Ta không nên để tạp niệm làm rối loạn tinh thần. Ngày mai đang có phận sự trọng yếu đang chờ ta đó.” Chàng lập tức loại bỏ hết mọi sự phiền não trong bụng, đêm ấy ngủ một giấc thật ngon không hề vương vấn chút mộng mị. Ngày hôm sau, trong người sáng khoái chàng theo lão Cát Lý đến Bồ Đạt Lạp Cung.

Trước đây tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng rất giỏi về thuật cải dung, chàng cũng có học được chút ít bản lãnh ấy nên hôm nay chàng mặc một bộ quần áo người Tạng. Qua một lúc hóa trang, chàng đã biến thành một chú nhỏ người bản địa.

Bồ Đạt Lạp Cung là một tòa kiến trúc cao mười ba tầng, theo truyền thuyết có tới chín ngàn chín trăm chín mươi chín căn phòng, thực ra đây là con số truyền thuyết tượng trưng cho rất nhiều phòng ốc trong tòa cung điện này chứ không phải có số chính xác. Tòa lạc ở phía Tây Bắc của Lạp Tát trên ngọn Bồ Đạt Lạp sơn nên đường dẫn tới đa phần là đường núi hiểm trở.

Giữa lưng chừng dãy Bồ Đạt Lạp sơn chập chùng có một vùng bình nguyên và Bồ Đạt Lạp Cung được xây dựng ở đó cao vượt lên đến tận mây không khác gì cảnh Tây Thiên Phật địa.

Lão Cát Lý hướng dẫn cho chàng:

- Ba mươi năm trước lão đã một lần đến Bồ Đạt Lạp Cung, nay tuổi ta sắp về với Phật Tổ lại có dịp đến đây một lần nữa thật có chết cũng không còn gì phải tiếc. Thật là phúc đức của lão, hãy nhìn những bức tường kia.

Lão cứ sợ Mạnh Hoa không lưu tâm đến công trình xuất chúng này nên hết lời tán thán:

- Những bức tường này xây vòng theo chân núi, công trình thật là vĩ đại. Thiếu hiệp hãy để ý trên tường chỗ nào cũng chạm trổ điêu khắc cực kỳ tinh mỹ. Cảnh chư thiên Phật tượng la liệt không sao đếm hết. Tương truyền rằng khi xây dựng phải tập trung rất nhiều thợ giỏi của Tây Tạng và cả thợ của Trung Nguyên nữa, ba năm vất hết mồ hôi sức lực mới hoàn thành đó.

Chàng nhìn quanh một lượt, quả là la liệt những hình chạm trổ tinh mỹ sắc sỡ đủ màu sắc, tuy không phải là tín đồ Phật giáo tự nhiên chàng cũng sinh lòng kính ngưỡng.

Đến gần chân tường Bồ Đạt Lạp Cung cảnh tượng lại càng thêm tráng lệ.

Bồ Đạt Lạp Cung chập chùng có gần mười vạn gian phòng, trùng trùng điệp điệp toàn được dát vàng khối nên phản chiếu ánh sáng mặt trời thành một cảnh sắc vô cùng huy hoàng.

Lão Cát Lý vừa đi vừa chỉ chỉ trỏ trỏ giảng giải:

- Từ bậc thang đến tầng thứ sáu toàn một màu trắng bạch bích nên gọi là Bạch Trại do Đạt Lại Thiên Huệ đời thứ năm trùng tu, từ tầng thứ bảy đến tầng thứ mười ba là chính điện toàn màu hồng gọi là Hồng Trại. Hồng Trại lại chia ra bốn sắc đỏ, vàng, đen và tím. Phòng màu đỏ tím chính là chính điện.

Khi hai người leo lên thang cấp của Bồ Đạt Lạp Cung mặt trời mới mọc lên chiếu những tia nắng rực rỡ, tưởng là còn sớm ai ngờ trên các bậc thang dẫn lên cung điện thiện nam tín nữ đã đông đúc xếp thành hàng

lối chờ giờ cửa mở. Trước cánh cửa vĩ đại lớp người chen chúc tìm một chỗ đứng huyền não tranh giành dinh tai nhứt óc.

Lão Cát Lý kéo Mạnh Hoa sang cổng bên cạnh ít người hơn để vào Bồ Đạt Lạp Cung.

Vừa bước vào cánh cổng chàng nhìn thấy bốn bức tường bốn võ sĩ tay cầm vũ khí sát khí đằng đằng cực kỳ to lớn sinh động không kém gì người thật. Lão Cát Lý cho chàng biết bốn võ sĩ này có tên Tây Tạng là “Cát Khâm Nhật Dịch” là thần thủ hộ của Hoàng giáo Lạt Ma.

Đi xuyên qua một loạt các gian phòng, các hành lang, lão Cát Lý dẫn chàng tới một tòa Phật điện cổ kính nhất trong Bồ Đạt Lạp Cung có tên gọi là Bạc Ba Lỗ Khố Học Nhiệt Phật điện. Trong trùng trùng lớp lớp phòng ốc của Bồ Đạt Lạp Cung thì gian Phật điện này chính là di tích duy nhất còn sót lại từ thời mới xây dựng dưới triều đại của quốc vương Tùng Tán Can Bố.

Trong gian phòng này còn thấy cả di tượng của Tùng Tán Can Bố và Văn Thành công chúa ngồi song song bên nhau. Cả hai chen chúc theo dòng người tham lãm hết phòng nọ sang phòng kia, trời giữa trưa mới đến trung tâm của Bồ Đạt Lạp Cung. Đây là nơi cao nhất trong tòa cung điện này, màu sắc vàng chói xán lạn những kim cương châu ngọc. Chính nơi này có một loạt các linh tháp của nhiều đời Đại Lạt Ma.

Dòng người ở nơi này cực kỳ đông đảo, hình như có bao nhiêu người vào cung điện đều tập trung ở đây. Mạnh Hoa chen chúc theo dòng người đưa đẩy lúc sang phòng này khi sang phòng nọ, quanh co vòng lên vòng xuống một lúc bỗng nhìn lại không còn thấy lão Cát Lý đâu nữa, thì ra trong sóng người xô bồ kia, lão đã lạc mất từ lúc nào.

Chàng vừa đi vừa cố ngoái đầu lại tìm lão Cát Lý. Lúc ấy đã là giờ Thân quá Ngọ rồi mà thiện nam tín nữ vẫn còn tuôn vào cung điện hết lớp này đến lớp khác nhưng cũng có nhiều tín đồ mệt mỏi quá phải lui trở ra ngoài. Phần đông mọi người đang kéo ra khoảng đất trống ở giữa cung điện gỡ cơm khô ra ăn uống vui vẻ cùng nhau. Mạnh Hoa than thầm trong bụng: “Giữa đám đông ồn ào náo nhiệt thế này không biết làm sao gặp được Lộng Tán pháp sư đây?” Lúc ấy trước mặt chàng có hai ông cháu người Tây Tạng đang đi qua, người con kêu gào:

- Gia gia, con đói bụng quá rồi.

Người ông đã già lắm vỗ vỗ vào đầu cháu:

- Hải tử, cố nhẫn nại chút nữa, để ta vào tòa cung Bạc Ba Lỗ Khố lạy Xá Lợi Phật một chút xong ra ta dẫn con về.

Nhưng tòa điện ấy là nơi đang chen chúc đông nhất không có chỗ mà đặt chân nữa, cậu bé giãy nảy:

- Gia gia, trong ấy đông đến chết ngạt làm sao mà vào cho nổi? Sao gia gia không đến cái phòng vắng người kia dâng hương có được không? Ông lão đáp:

- Ta phải vào vì đây chính là phòng trụ trì của đức Đại Lạt Ma, ngày thường không ai được vào đâu.

Qua một lúc bỗng cậu bé la lên:

- Ủa! Gia gia xem kia, sao người ta vào được kia?

-Ồ! Hôm nay đức Đại Lạt Ma thay mặt đức “Hoạt Phật” ra chúc phúc cho chúng sinh đó.

Hai ông cháu chen chân cố len vào gian phòng của Đại Lạt Ma để nhận lãnh cái gọi là “pháp thủy” do Đức Lạt Ma chúc phúc.

Giữa lúc ấy có tiếng chuông đồng ngân nga vang lên kèm theo tiếng sênh tiếng phách rất rộn ràng, vị lão ông kêu lên với cháu:

- Đó là tiếng chuông báo hiệu có khách quý đến, không biết là ai thế? Qua một lúc đám người đông đảo bỗng như vệt hắc ra rồi tin tức lao xao truyền từ miệng này sang miệng kia, vị lão ông hình như nói trống không:

- À! Thì ra đây là khách quý do triều đình phái lại Lạp Tát là Tuyên phủ sứ Triều Đình Lộc đại nhân. Nghe nói đại nhân ấy đến đây để cầu kiến Quảng Tuệ pháp sư.

Mạnh Hoa vội xen vào hỏi lão:

- Quảng Tuệ pháp sư là ai vậy? So địa vị với Lộng Tán pháp sư có cao hơn không? Vị lão nhân đáp:
- Quảng Tuệ pháp sư và Lộng Tán pháp sư là một người. Quảng Tuệ là danh hiệu triều đình phong cho pháp sư đó.

Mạnh Hoa chợt nhớ Lộng Tán pháp sư còn có tên Tây Tạng là “Di La Giác Tô” dịch nghĩa là ân trạch quảng cập bốn phương thì hiệu phong triều đình là “Quảng Tuệ” cũng là rất hợp lý. Chàng hy vọng sẽ gặp Lộng Tán pháp sư xuất hiện.

Vì quá sốt ruột gặp Lộng Tán pháp sư, chàng chen hẳn lên hàng người đầu tiên để nhìn cho rõ. Lúc ấy Tuyên phủ sứ Triệu Đình Lộc cùng với ba tên quân quan vừa mới bước vào đi xuyên qua đám đông đã vệt ra hai bên. Trong ba tên quân quan tháp tùng Triệu Đình Lộc, chàng nhận ra mặt của hai tên. Hai tên này đã qua một lần đụng độ với chàng ở giữa đường Sài Đạt Mộc một tên gọi là Diệp Cốc Hồn và một tên là Lưu Đình Chi.

Chàng thầm nghĩ: “Ta nghe Đình Triệu Đông nói trong tuyên phủ sứ có tên tham tán võ quan tên là Vệ Thác Bình võ công cực kỳ lợi hại có lẽ là tên thứ ba kia chăng? Diệp Cốc Hồn, Lưu Đình Chi, Vệ Thác Bình xưng là đại nội tam đại cao thủ thì Vệ Thác Bình đứng đầu.

Cả bọn đều đến đây cùng lúc, ta phải cẩn thận lắm mới được”.

Triệu Đình Lộc dẫn bọn tùy tùng hùng hổ lướt qua hai hàng người trong lúc Mạnh Hoa đang tính toán cách nào gặp được Lộng Tán pháp sư, bỗng chàng thấy như có ai nhìn chàng, quay lại chàng nhìn thấy hai mắt Diệp Cốc Hồn đang đảo tới như đang tìm ai đó trong đám đông ồn ào chen chúc trước mặt. Chàng hoảng hốt quay mặt đi chỗ khác vì chưa muốn bị phát giác ra chân tướng. Chàng quay nhìn lại đằng sau thấy lỗ nhỏ trong rừng người thấp thoáng dường như có cả Giang Thượng Vân và Kim Bích Phong cũng lẫn vào trong đám người hỗn độn ở đây. Mạnh Hoa lấy làm kinh lạ nghĩ thầm: “Kim Bích Phong đã cùng hai tên họ Diệp họ Lưu đụng độ nhau một lần, y tại sao dám mạo hiểm vào đây để làm chi? Không lẽ y và Giang Thượng Vân cũng có nhiệm vụ gì do nghĩa quân giao phó ư?” Bỗng nhiên đám đông ồn ào xao động hẳn lên như đàn ong vỡ tổ, có tiếng hô lớn:

- Đức Di La Giác Tô đã xuất hiện.
- Đâu? Đâu? Ở chỗ nào? Xuất hiện ở chỗ nào?
- Ô! Ngài không ra chúc phúc cho tất cả tín đồ chúng ta, ngài bận tiếp khách quý trong cung rồi.

Mạnh Hoa cố kiểng chân lên nhìn, chàng chỉ thấy cánh cửa lớn vừa mở ra, thấp thoáng có bóng cà sa đỏ trong ấy rồi trong chốc lát, cánh cửa lại đóng kín. Tuy chàng chưa có cơ hội tiếp cận Lộng Tán pháp sư nhưng cũng mừng thầm là đã biết được chỗ ở của ngài. Nên biết cung điện Bồ Đạt Lạp cực kỳ rộng lớn, phòng ốc liên tiếp trùng điệp, nếu hôm nay không có bọn Triệu Đình Lộc đến báo kiến thì chàng không có cách nào biết được ngài ở phòng nào.

Không bao lâu mặt trời đã nghiêng về phía tây treo lơ lửng trên nóc tháp chuông tầng thứ mười ba.

Tiếng chuông lại rền rĩ ngân lên, đó là dấu hiệu báo cho biết trời sắp tối và thúc giục thiện nam tín nữ mau mau sửa soạn rời khỏi Bồ Đạt Lạp Cung vì sắp tới giờ đóng cửa. Trong chốc lát khách thập phương đều lục tục kéo ra cổng lớn như nước triều dâng cuốn đi mọi vật.

Bồ Đạt Lạp Cung mỗi năm chỉ mở cửa có một ngày, chưa bao giờ có trường hợp khách thập phương đến chiêm bái ở lại đêm cho nên vị Lạt Ma chấp sự rất yên tâm không cần phải đi tra xét có ai còn sót lại không. Vả chăng tòa ngang dãy dọc, phòng ốc chập chùng muốn đi tra xét cũng không thể nào tra xét hết được. Không ai ngờ hôm nay lại có kẻ cố ý vi phạm giới luật ẩn thân ở lại, người đó chính là Mạnh Hoa.

Đằng sau cung điện là một dãy cây trùng cây bách cổ thụ, Mạnh Hoa đã lén nấp vào một cành cao chót vót nhìn xuyên vào quan sát tình hình bên trong cung điện.

Trong Bồ Đạt Lạp Cung vắng vắng vọng ra tiếng đàn tiếng sáo và giọng người nói ồn ào. Giữa gian khách sảnh đèn đuốc sáng trưng có thể thấy rõ một cuộc yến hội đang đến Chương vui vẻ.

Đêm càng sâu, cảnh hoạt càng yên tĩnh, chỉ còn tiếng huyền não ở cuộc tiệc vọng ra ngoài. Sân điện cũng hết sức vắng lặng chỉ có một chú tiểu Lạt Ma đi qua đi lại trên tay cầm cái chổi quét rác.

Mạnh Hoa nằm im một lúc nữa rồi nghĩ nếu không đột nhập cung điện sẽ không còn cách nào bái kiến Lộng Tán pháp sư để trao thư của cha chàng, chàng đành mạo hiểm, bất kể đến sự có mặt của ba tên cao thủ ở bên trong. Chàng đứng trên một cành cây bách bắn người lên không như một con diều vượt cao quá bức tường cung điện rồi phi thân vào bên trong.

Chàng không dám đến khách sảnh, liền ẩn thân vào một nơi kín đáo với ý định đợi bọn Triệu Đình Lộc trở ra liền theo lối ấy đột nhập vào tìm Lộng Tán pháp sư.

Đại bộ phận các tiểu Lạt Ma lúc ấy đều phải châu chực nơi khách sảnh để tiếp khách quý chỉ có một vài tiểu Lạt Ma đi tuần bên ngoài mà cung điện thì bao la nên chàng dễ dàng ẩn nấp.

Bỗng nhiên chàng nghe có tiếng chân người. Thì ra bữa tiệc đã tan. Lộng Tán pháp sư đang tiễn chân mấy vị khách quý ra ngoài cửa khách sảnh. Chàng dự biết bọn quan quân này đều là võ lâm cao thủ, chỉ cần thở mạnh một tiếng là bị chúng phát hiện liền, chàng nhanh chân quặt vào một gian phòng trống.

Chàng vừa nép thân vào bóng giật mình vì phát hiện một người cao lớn tay cầm vũ khí đang trừng trừng nhìn chàng, chàng dợm lui chân lại nhưng thấy người nọ hoàn toàn không động tĩnh bèn nhìn kỹ vào y, té ra đó chỉ là một tượng Phật bằng đồng lớn như người thật, chàng nhìn xung quanh tường đầy những bích họa vẽ đủ mọi cảnh sinh hoạt của cuộc đời đức Phật, chàng kinh hoàng bụng bảo dạ: “Nguy rồi! Chắc phòng này không phải là phòng bình thường”.

Chưa nghĩ dứt bỗng nghe có tiếng chân người bước đến gần rồi tiếng của Lộng Tán pháp sư:

- Xin mời Triệu đại nhân.

Cửa nhẹ nhàng mở ra.

Té ra chàng đã lầm, vào đúng vào tịnh thất của Lộng Tán pháp sư. Trong lúc gấp rút quá không còn đường thoát ra cửa nữa chàng nép thân vào bức tượng Phật bằng đồng, thu người lại ẩn sau bức tượng.

Bọn Triệu Đình Lộc bước vào phòng nhưng không ai chịu ngồi mà lại đứng ngay trước mặt tượng Phật. Mạnh Hoa đặt tay vào đốc kiếm sẵn sàng nếu bị phát hiện.

Một lúc chẳng thấy động tĩnh gì cả, chàng theo kẽ hở của tòa sen hé mắt nhìn ra, chỉ nhìn thấy Triệu Đình Lộc quỳ trước mặt tượng Phật đang làm lễ.

Lễ xong, Triệu Đình Lộc đứng dậy hỏi:

- Dám hỏi pháp sư, tượng tôn thần này là ai? Lộng Tán pháp sư cung kính:

- Đó chính là đức bộ pháp đại thần Bạc Ba Lỗ Khố Bồ Tát của tộ giác.

Mạnh Hoa nghe tên vị thần này quá quen liền nhớ lại lời giảng giải ban sáng của lão Cát Lý, cứ theo truyền thuyết thì toàn bộ cung điện này đã được trùng tu cải dựng gần hết chỉ có phòng cung này là di tích duy nhất từ thời quốc vương Tùng Tấn Can Bố và Văn Thành công chúa. “Thảo nào ta nghe quen quá”, Mạnh Hoa vừa nghĩ vậy liền nghe bên ngoài Triệu Đình Lộc nói:

- Thảo nào ta nghe quen quá! Vậy thì tượng Bồ Tát này thật là bảo vật vô giá.

Lộng Tán pháp sư hỏi liền:

- Triệu đại nhân hẹn ta vô đây sẽ nói chuyện cơ mật, có sao chưa nhập đề? Triệu Đình Lộc ha hả cười lớn:

- Nếu vô sự việc gì ta phải vào bảo điện? Ha ha, ta chính thị phụng mệnh triều đình đến nhờ pháp sư giúp một việc.

- Xin đại nhân cứ nói.

Triệu Đình Lộc xua tay:

- Không vội, xin pháp sư trước tiên hãy vui lòng nhận chút lễ vật này của Tát tổng đốc đặc biệt xin hoàng thượng xuất ra từ trong nội khố trao tặng cho pháp sư.

Lộng Tán pháp sư xụ lông mày:

- A di đà Phật, kẻ xuất gia coi tứ đại giai không, đâu dám nhận lễ hậu như vậy.

Triệu Đình Lộc cười vui vẻ:

- Mới pháp sư hãy cứ nhìn lễ vật đã rồi hãy nói.

Vệ Thác Bình nâng một hộp bằng gỗ đàn hương đến, cung kính đặt lên bàn. Triệu Đình Lộc vái ba vái rồi mới trịnh trọng mở nắp hộp. Lộng Tán pháp sư là cao tăng xưa nay đã diệt hết lòng ham muốn nên nghĩ thầm: “Trong Bồ Đát Lạp Cung này bảo vật nhiều vô số, người có vật gì hữu trên quý đến đâu mà khiến ta động tâm được?” nhưng thấy vẻ mặt quan trọng của Triệu Đình Lộc không thể không nảy sinh nghi tâm không hiểu trong hộp đựng bảo vật gì.

Nắp hộp mở ra, ánh sáng rực rỡ chiếu lên, Triệu Đình Lộc nhắc lên một tượng Phật bằng ngọc cao độ hơn ba xích.

Màu ngọc sáng ngời rất đẹp, nhìn qua biết ngay đó là bảo vật vô giá khiến Lộng Tán pháp sư vô cùng kinh dị, pháp sư kinh dị không phải kinh dị vì giá trị của nó mà vì bản thân hình tượng của bức tượng.

Tượng tạc hình một tăng nhân trẻ tuổi, điêu khắc sinh động không khác gì người sống, hai con mắt long lanh như có thần khí, tướng mạo cực kỳ uy vũ hoàn toàn khác hẳn với vẻ mặt từ bi của các tượng Phật khác. Quả tượng có vẻ vô sĩ hơn là một tượng tăng nhân vì bên lưng có đeo một thanh bội kiếm.

Lộng Tán pháp sư hơi ngẩn người ra rồi vội vàng thắp một nén hương quỳ mọp trước bức tượng khấu đầu làm lễ.

Thì ra bức tượng này chính là tạc hình đức hộ pháp thần linh của Lạt Ma Hoàng giáo Bạc Ba Lỗ Khố Bồ Tát thời kỳ còn thiếu niên pháp tướng trang nghiêm.

Trong Bồ Đát Lạp Cung cũng có tượng của Bạc Ba Lỗ Khố Bồ Tát nhưng chỉ có tượng ngài thời kỳ trung niên và lão niên, thiếu hẳn tượng thời kỳ thiếu niên.

Đợi Lộng Tán pháp sư lạy xong, Triệu Đình Lộc đỡ pháp sư dậy chậm rãi hỏi:

- Tát tổng đốc tặng pháp sư lễ vật này, không biết có hợp ý pháp sư hay không? Lộng Tán pháp sư đáp:

- Đa tạ đại nhân đã đem thần linh của tể giáo từ Bắc Kinh đến đây, ta không dám đặt trong tư thất. Ngày sau ta sẽ kiến trúc riêng một điện tôn thờ.

Triệu Đình Lộc tươi cười:

- Thế là lễ vật này đã được ở đặt vào nơi thích đáng, thú thật cùng pháp sư, Tát tổng đốc tặng pháp sư lễ vật này là đã suy nghĩ kỹ lắm.

Lộng Tán pháp sư đột nhiên tỉnh táo hỏi lại:

- Vâng, ta cũng muốn hỏi lại đại nhân, vì sao quý tổng quản lại có thể tặng ta một lễ vật quý trọng như thế? Triệu Đình Lộc cười ha hả:

- Tát tổng quản tuy ở xa mãi kinh thành nhưng vẫn biết Bồ Đát Lạp Cung và pháp sư chỉ có # tượng Bồ Tát Phật tượng thôi.

Hai tượng Bồ Tát trân quý này xưa nay chỉ đặt trong tịnh thất riêng của Lộng Tán pháp sư. Tuy một năm Bồ Đát Lạp Cung có mở cửa một ngày nhưng chưa hề một ai được chiêm bái tượng Bồ Tát, tại sao riêng Tát tổng quản lại biết? Thì ra từ lâu bọn họ đã theo dõi và hôm nay đem tượng ngọc Phật tặng ta là có ý bắt buộc ta phải nhận đồng thời ngụ ý uy hiếp ta đây.

Sau khi thụ lễ vật, Lộng Tán pháp sư nói:

- Tát tổng quản dụng tâm thật khéo tặng, cho bản tăng xiết bao cảm kích.

Triệu Đình Lộc lại cười lớn:

- Pháp sư đừng khách khí nữa, chính là Tát tổng quản có việc muốn nhờ pháp sư đó.

Lộng Tán pháp sư hỏi:

- Không dám. Chẳng hay Tát tổng quản muốn nhờ việc gì? Triệu Đình Lộc hạ thấp giọng:
- Tát tổng quản phụng ý hoàng đế muốn liên kết cùng quý giáo và pháp sư.
- Ồ! Bần tăng thật đa tạ nhưng sức lực bần tăng thì giúp được gì cho triều đình?
- Chỉ cần pháp sư hết lòng giúp đỡ, mọi việc sẽ ổn thỏa.

Vừa nói hết câu, Triệu Đình Lộc liếc nhanh ra ngoài cửa sổ, Lộng Tán pháp sư bảo:

- Ta đã dặn dò bọn đệ tử, nếu không có lệnh của ta không ai dám đến đây đâu.

Triệu Đình Lộc yên tâm và tự cho mình đã nghe lầm có tiếng động ngoài cửa sổ: “Có lẽ ta nghe lầm vì quy củ ở Bồ Đạt Lạp Cung rất nghiêm mật, mấy tiểu Lạt Ma đâu dám nghe trộm ở ngoài? ”, thì ra trước đây một chút y chợt nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng động như tiếng gió thổi qua: “Hoặc là tiếng gió đập vào cây lá chẳng?” Y yên tâm với ý nghĩ ấy.

Y càng hạ thấp giọng:

- Gần đây triều đình được tin mật báo ngoài miền Thanh Hải vị Bạch giáo Lạt Ma là Khổng Tước Minh Luân pháp sư liên kết bang trợ với bọn cướp đường, pháp sư nên lưu tâm.

Lộng Tán pháp sư hỏi:

- Liên kết ra sao?
- Bạch giáo Lạt Ma luôn luôn giúp đỡ lương thực, thuốc men, khí giới cho bọn phản nghịch chống lại triều đình. Triều đình có ý muốn nhờ pháp sư xuất binh tiêu diệt Bạch giáo.

Lộng Tán pháp sư niệm liên Phật hiệu “A di đà Phật” rồi nói:

- Triều đình dụng binh thì là danh chính ngôn thuận chứ bọn Phật môn chúng ta làm sao dám vọng động?
- Pháp sư đầy lòng từ bi thật là đáng kính. Nhưng xin nhắc pháp sư là việc này có liên quan tới sự hưng vong của quý giáo, pháp sư nên suy nghĩ kỹ.

- Xin đại nhân chỉ giáo.

- Bạch giáo vẫn là một mối lo của chư vị. Khi xưa đức tổ khai sáng quý giáo là Hoạt Phật tẩy trừ tà ma ngoại đạo đem chính giáo về một mối thì Hoàng giáo quy phục ngay, chỉ có Bạch giáo là không chịu quy thuận còn đuổi Hoàng giáo của chư vị ra ngoài đất Tây Tạng đến nay đã hơn trăm năm mà quý giáo vẫn chưa thống nhất được. Nay thế lực của Bạch giáo đã suy lụi rồi không thể so được với Hoàng giáo, ta nghĩ đây là thời cơ thích hợp để Hoàng giáo thôn tính Bạch giáo.

Lộng Tán pháp sư chau mày:

- Chúng ta và Bạch giáo tùy về giáo nghĩa cũng có đôi khi phải tranh chấp nhưng vẫn là từ một gốc mà ra...

Triệu Đình Lộc ngắt lời:

- Pháp sư nói vậy nghĩa là không đồng ý giúp triều đình? Lộng Tán pháp sư ú ớ:
- Không... ta không có ý chống cự lại triều đình... nhưng... ta đem quân đi với danh nghĩa gì?
- Bạch giáo pháp vương tư thông với phản nghịch, pháp sư vâng lệnh thánh chỉ xuất binh như vậy không đủ danh nghĩa hay sao?
- Không, nếu Bạch giáo phạm vào vương pháp, triều đình cứ việc xuất binh chinh phạt chứ sao lại là chúng ta? Mặt mũi Triệu Đình Lộc nhăn nhó thực khó coi, nửa như gượng cười nửa như không cười rồi đột nhiên y phá lên cười ha hả thật lớn:
- Pháp sư, chúng ta đã hết lời rồi, nếu triều đình xuất binh thuận lợi thì việc gì chúng ta phải có hậu lễ đến đây? Chẳng qua vì Thanh Hải là đất biên viễn xa xôi chúng ta khó động binh đến và nhất là vì Bạch giáo pháp vương rất được lòng dân Thanh Hải. Triều đình không phải sợ y nhưng muốn tránh tiếng đàn áp tôn

giáo nên mới nhờ tới pháp sư mong danh hai giáo phái tranh chấp tiêu diệt nhau và coi như đó là việc nội bộ của Lạt Ma giáo.

Hừ! Ta đã mang hết bí mật quân cơ ra nói cho pháp sư nghe mà pháp sư không đáp ứng thì không thể được đâu. Ha ha! Pháp sư phải nể nang ta một chút chứ? Hừ! Nếu không...

Lộng Tấn pháp sư vẫn bình tĩnh:

- Nếu không thì sao? Triệu Đình Lộc cười nhạt:

- Pháp sư là người thông minh, cần gì ta phải nói toạc ra? Lộng Tấn pháp sư nghe âm thanh của y rất giận dữ đành tìm kế hoãn binh:

- Truyện này trọng đại, ta không dám tự quyết, cứ như lời đại nhân nói chúng ta mượn danh nghĩa Hoạt Phật để hỏi tội Bạch giáo thì phải thỉnh ý Hoạt Phật xem sao.

Triệu Đình Lộc đáp liền:

- Đức Hoạt Phật hiện nay chỉ là một hài tử đâu có biết cái gì, tất cả mọi chuyện đều do pháp sư quyết định, hà tất phải hỏi? Pháp sư nghiêm mặt:

- Tệ giáo có pháp quy của tệ giáo, Hoạt Phật là đáng thần thánh, ngài đừng xúc phạm.

Triệu Đình Lộc định nói nặng lời nhưng Vệ Thác Bình đã nhã nhặn bước tới:

- Triệu đại nhân, pháp sư đã nói vậy việc này vẫn có thể thương lượng lại.

Triệu Đình Lộc hiểu ý ôn tồn hơn:

- Cũng được, lúc này ta có hơi nóng, xin pháp sư đừng giận. Nhờ pháp sư nói hộ với đức Hoạt Phật giúp chúng ta được chăng? Lộng Tấn pháp sư đáp:

- Ta chỉ biết làm hết sức mình, còn chấp nhận hay không vẫn là quyết định của đức Hoạt Phật.

Lời của pháp sư tuy mềm mỏng nhưng lại hàm ý ương ngạnh khiến Triệu Đình Lộc không vừa ý.

- Nghe nói Phật gia có thập giới trong đó có cấm giới vọng ngữ, không biết có phải không?

- Đệ tử Phật gia đương nhiên không được vọng ngữ, đại nhân hỏi vậy là có ý gì? Triệu Đình Lộc cười lớn:

- Xin đại sư yên lòng, cảm tạ đại sư đã đáp ứng vì chúng ta mà tận tâm, tiểu quan ta lấy làm cảm kích lắm. Xin cáo từ! Lộng Tấn pháp sư không ngờ đó là quỷ kế của bọn Triệu Đình Lộc nên khi bọn chúng đứng dậy cáo lui pháp sư ôn tồn nói:

- Xin tha thứ cho ta không thể tiễn khách! Vừa ngay lúc ấy Vệ Thác Bình bỗng sấn lại gần pháp sư vỗ nhẹ vào vai:

- Đại pháp sư không cần khách sáo Hành động của y rất mau lẹ tựa như một cử chỉ vô lễ vì dám vỗ vào vai pháp sư. Chỉ qua một lúc, Lộng Tấn pháp sư bỗng nghe đau ngấm ngấm ở chỗ bả vai. Vết đau cơ hồ càng lúc càng lan rộng làm pháp sư vô cùng khó chịu. Pháp sư nửa cười nửa nghiêm mặt hỏi:

- Người làm gì vậy? Vệ Thác Bình giả ra vẻ kinh ngạc:

- Ta xin cáo từ pháp sư, đại sư có gì dạy bảo thêm? Lộng Tấn pháp sư cả giận:

- Bần tăng với người không oán thù gì mà người nữ hạ độc thủ? Vệ Thác Bình cười nhạt:

- Đại pháp sư tha lỗi, nếu pháp sư không giúp bọn ta xong chuyện này, chúng ta đành tiễn pháp sư về Tây Thiên thôi.

Triệu Đình Lộc nét mặt nhăn nhó độc ác cười gằn:

- Ta xin nói rõ cho pháp sư biết, pháp sư đã trúng độc chưởng của Vệ huynh đây, nhưng độc chưởng này không thể khiến pháp sư chết ngay được đâu, nó cứ ở trong phủ tạng của ngài mỗi ngày thêm trầm trọng, nửa năm sau mới hoàn toàn phát tác và giết chết pháp sư. Thuốc giải chỉ có mình Vệ huynh là có. Đại sư có muốn có thuốc giải hay không là hoàn toàn do đại sư đó.

Pháp sư ngơ ngẩn:

- Ta phải làm sao? Triệu Đình Lộc nói:

- Đức Hoạt Phật chuyện gì mà không nghe lời pháp sư? Chỉ cần pháp sư và ta phát thệ trước bàn thờ Phật sẽ động binh với danh nghĩa đức Hoạt Phật tiêu diệt Bạch giáo là được! Lộng Tấn pháp sư cảm thấy khí độc chạy rần rần trong cơ thể, hoảng hốt la lên:

- Bọn người... người... giết chết ta rồi! Triệu Đình Lộc cười nhạt:

- Chưa sao đâu, rồi pháp sư sẽ còn thấy chín tầng địa ngục nữa kia! Bỗng nhiên Vệ Thác Bình hô lớn.

- Cút đi ngay! Y vung tay phát ra hai tiếng vù vù, hai mũi thấu cốt dính theo tay y bắn ra ngoài cửa sổ. Diệp Cốc Hồn và Lưu Đình Chi lập tức như hai mũi tên bắn vọt người ra cửa sổ đuổi theo liền.

Triệu Đình Lộc hoảng kinh vì sợ Lộng Tấn pháp sư đã cho người ngấm nấp sau cửa sổ nghe biết câu chuyện trong phòng, y sợ chuyện uy hiếp Lộng Tấn pháp sư lộ ra ngoài hỏng mất đại sự triều đình giao phó.

Một lúc sau hai tên họ Diệp và Lưu quay về thở hổn hển.

- Bên ngoài không có một ai, Vệ huynh, e rằng huynh nghe lầm chăng? Vệ Thác Bình nói:

- Ta không thể nghe lầm được! Từ nhỏ y đã tinh luyện công phu ám khí, thính giác so với người khác cực kỳ mẫn nhuệ. Lần thứ nhất nghe tiếng động ngoài cửa y còn ngỡ là tiếng gió động, nhưng lần này rõ ràng không phải là tiếng gió.

Triệu Đình Lộc bảo:

- Việc này nên cẩn thận, các người hãy ra ngoài coi xét thật kỹ lại và truyền mệnh lệnh của pháp sư cấm ngặt bất cứ ai không được đến gần đây, ai không vâng lệnh, ta cho quyền cứ giết.

Y quét mắt thăm dò phản ứng của Lộng Tấn pháp sư. Pháp sư không để lộ phản ứng nào nhưng trong lòng hết sức cay đắng vì đang nằm trong tay đối phương mà không có hy vọng các Lạt Ma khác biết được vì lệnh cấm không một ai được đến gần: Triệu Đình Lộc cười nhạt truyền lệnh:

- Đại pháp sư, hãy quỳ tại đây mà thề! Pháp sư không nói một lời chậm rãi tiến tới trước tượng Bồ tát.

Đột nhiên khi đến cạnh bức tượng pháp sư dùng đầu đập mạnh vào, trong lúc đi tới lòng pháp sư đã nghĩ: “Tương lai ta muốn sống không được muốn chết không xong. Ấu là bây giờ chết ngay dưới chân đức hộ giáo đại thần, xin Bồ tát độ ta về đất Phật!” Triệu Đình Lộc đứng gần pháp sư, y nhanh chóng xuất thủ kéo pháp sư lại.

Cùng lúc ấy chuyện kỳ dị xảy ra.

Đằng sau tượng Phật bỗng có một chưởng đánh vào Triệu Đình Lộc và một chưởng khác kéo pháp sư lùi về phía sau tấm bình phong.

Trong lúc bất ngờ Triệu Đình Lộc cứ tưởng Bồ tát hiển linh nên sợ đến toát mồ hôi.

Nói thì chậm, nhưng sự thực mau không thể tả, Mạnh Hoa vươn thân vọt ra ngoài, Triệu Đình Lộc thân thủ không được nhanh lắm, một tiếng “xoẹt” kéo dài, vai áo của y đã trúng trảo kéo rách toạc.

Vệ Thác Bình nhanh như chớp nhảy lại, đánh một chưởng xuống, Mạnh Hoa la lên:

- Thủ pháp giỏi lắm! Chàng rút nhanh trường kiếm xia thẳng vào trung tâm chưởng của y đúng vào Lao Cung huyết. Nếu bị đánh trúng Lao Cung huyết thì công phu độc chưởng mười năm khổ luyện của Vệ Thác Bình coi như ném xuống nước.

Quả không hổ danh là đại nội đệ nhất cao thủ, Vệ Thác Bình trong lúc cực kỳ nguy cấp ấy, y vội vàng “đại loạn yêu, tà thấp liễu” cong rạp mình xuống tránh kiếm rồi bật người lên liền dùng cước đá vào tay cầm kiếm của chàng. Đây là một chiêu biến ảo rất mau, đang từ thế phòng thủ chuyển thành công kích hết sức lợi hại.

Không ngờ công phu của Vệ Thác Bình đã lão luyện, nhưng Vô Danh Kiếm Pháp của Mạnh Hoa còn kỳ diệu hơn, đầu kiếm nghiêng tới rồi đột nhiên thay đổi phương hướng khác hẳn ý đoán của đối phương, cước

bộ của y giờ lên cao không thể thay đổi phương hướng như bị kiếm của chàng chém đứt tới nơi. Vệ Thác Bình ứng biến cực kỳ mau lẹ thân hình y đang nghiêng đá lên như hình con đại bàng xòe cánh bỗng xoay một vòng vọt thẳng lên không dùng trảo đánh xuống.

Chiêu thế ra nhanh như chớp giật, cả hai đều thi thố toàn những công phu thượng thừa, chỉ cần không cẩn thận một chút lập tức bị đẩy vào thế nguy hiểm. Vệ Thác Bình chưa kịp đặt chân xuống đất, Mạnh Hoa đã chuyển thân đến sát Triệu Đình Lộc.

Vệ Thác Bình không thể tưởng tượng kiếm pháp của thiếu niên này lại tinh diệu đến như vậy, liền vội kêu lên:

- Triệu đại nhân, mau ra ngoài đi! Y biết rằng bên ngoài còn có Lưu Đình Chi và Diệp Cốc Hồn, nếu Triệu Đình Lộc chạy kịp ra ngoài sẽ có hai tên này bảo vệ để y rảnh tay yên tâm đối phó với Mạnh Hoa.

Nhưng thực kỳ quái Triệu Đình Lộc cứ đứng ngây ra không chịu chạy đi mà lại dựa vào một bên cửa, thân thể phát run lên. Mạnh Hoa nhanh như chớp đã dùng trảo chụp vào bên vai gầy cổ y.

Thực ra Triệu Đình Lộc xuất thân từ một tướng quân trải qua nhiều cuộc chiến đấu có sợ gì nguy hiểm tuy nhiên lần này y bị chàng đánh trúng vào Kiên Tĩnh huyết nên không thể động đây.

Đầu kiếm của chàng đặt ngay vào cổ y, chàng cười lớn:

- Người không sợ tính mạng của Triệu đại nhân thì bước lại đây! Triệu Đình Lộc run rẩy:

- Muốn gì cứ nói đừng động thủ! Chàng truyền lệnh:

- Trước tiên hãy bảo Vệ Thác Bình đem thuốc giải lại đây! Vệ Thác Bình quờ tay vào trong túi rồi hoảng hốt kêu:

- Ồi chào! Ta quên mang thuốc giải mất rồi. Để ta về lấy rồi lập tức mang tới cho người. Vả lại tuy Lộng Tấn pháp sư trúng độc nhưng chưa phát tác ngay bây giờ, còn cả nửa năm nữa lận! Chàng cười nhạt.

- Người coi ta là đứa con nít à? Không đưa thuốc giải ra đây ta đẩy mũi kiếm tới thì Triệu đại nhân không còn thủ cấp để sống đó! Triệu Đình Lộc gằn giọng:

- Ta được triều đình phái tới Lạp Tát làm tuyên sứ, người giết ta sợ rằng đến Bồ Đạt Lạp Cung cũng không chứa nổi người.

Mạnh Hoa cười ha hả nói to vào tai y:

- Người biết ta là ai không? Ta ở Sài Đạt Mộc đến đây đó! Ta không cần biết Bồ Đạt Lạp Cung có chứa nổi cái gì hay không chỉ cần biết nghĩa quân của ta cần lấy luôn cả thủ cấp của hoàng đế bọn bay nữa.

Đầu kiếm lay động nhẹ nhẹ, khí lạnh xông vào yết hầu khiến Triệu Đình Lộc hồn phi phách tán.

Lộng Tấn pháp sư từ sau tấm bình phong đi ra:

- Triệu đại nhân! Vô quýt dày có móng tay nhọn! Đời người ai mà không chết phải không? Triệu Đình Lộc vội đáp:

- Đại sư yên tâm, thuốc giải độc nhất định chúng ta sẽ trao cho đại sư, xin đại sư bảo vệ này hãy thả ta ra đi.

Chàng lừ mắt:

- Đại sư đừng nghe xảo ngôn hoa ngữ của tên này. Ta là người Hán chỉ biết nói thật, bắt hổ thì dễ chứ thả hổ không bao giờ đâu! Lộng Tấn pháp sư nói:

- Lời ấy đúng, Triệu đại nhân, ta thả người không khó, chỉ sợ người lại hại ta nữa.

Triệu Đình Lộc mau miệng đáp liền:

- Tiểu quan nhất định không dám, đại sư không tin, ta sẽ thề trước tượng Bồ tát cho coi! Ta thành tâm hối lỗi! Nên biết lúc bấy giờ nhà Thanh rất sợ tình hình biên giới với Tây Tạng đang ra sức mua chuộc đức Hoạt Phật để khống chế vùng Tây Tạng mà Lộng Tấn pháp sư là người thay Hoạt Phật nắm cả binh quyền.

Tổng quản Tắt Phúc Đỉnh ở kinh đô đã mật lệnh cho Triệu Đình Lộc phải dùng lợi mà chiêu dụ tuyệt đối không được uy hiếp. Triệu Đình Lộc tưởng nhờ Vệ Thác Bình ra tay hạ độc thủ trong phòng kín là có thể khuất phục được pháp sư nhưng không ngờ sự việc lại ngoài dự tính. Hiện nay y không biết sao hơn là cầu trời phật gia hộ cho Lộng Tán pháp sư sống trăm tuổi vì nếu pháp sư chết bất tử vì độc thủ của y tất bản cung khai sẽ được công bố, Hoàng giáo Lạt Ma tất nhiên sẽ trở thành thế lực đối đầu Thanh triều, nếu hoàng đế vẫn tội thì Triệu Đình Lộc y biết tránh vào đâu? Lộng Tán pháp sư cười nhìn Vệ Thác Bình.

- Vệ đại nhân, hãy xem kỹ lại xem có đúng quên cầm thuốc giải không hay đăng trí nhớ lầm? Vệ Thác Bình nhìn Triệu Đình Lộc, họ Triệu nói:

-Ồ ta nhớ người có mang thuốc theo mà, người hãy xem cẩn thận lại lần nữa đi! Vệ Thác Bình lại thò tay vào túi lục lợi một lúc rồi giả vờ reo:

-Tìm thấy rồi, thì ra cất mãi ở đây! Lộng Tán pháp sư đã lấy mấy viên thuốc giải độc, tin rằng y không dám dùng thuốc giả lừa pháp sư nên uống ngay. Quả nhiên qua một lúc cảm thấy khí huyết thông suốt, tinh thần sảng khoái.

Đột nhiên có tiếng huyền náo dưới tầng lầu, có tiếng người gọi to pháp danh của Lộng Tán bằng tiếng Tạng:

-Di La Giác Tô! Di La Giác Tô! Ngài không sao chứ? Cùng lúc ấy Diệp Cốc Hồn và Lưu Đỉnh Chi vọt thân vào cửa sổ, chúng phát hiện một thiếu niên lạ mặt bên cạnh Lộng Tán pháp sư, bất giác cả kinh.

Triệu Đình Lộc nói:

-Ta và pháp sư đã thương lượng ổn thỏa, chúng bay làm gì mà ồn ào vậy? Diệp Cốc Hồn nhỏ giọng:

-Chúng tôi phát hiện ba kẻ dạ hành trong đó có hai người một là con trai của Kim Trục Lưu tên Kim Bích Phong, một là con trai của Giang Hải Thiên tên Giang Thượng Vân còn một tên nữa thân pháp cực mau lẹ chưa kịp nhìn rõ thì chúng tăng Lạt Ma đi tuần ban đêm phát hiện ra chúng tôi bèn đuổi chúng tôi chạy về đây.

Lộng Tán pháp sư bảo:

-Được rồi để ta giải thích cho họ biết.

Pháp sư trao tờ cung khai cho Mạnh Hoa giữ.

-Tiểu nghĩa sĩ, chờ ta trở vào sẽ cùng nhau đàm luận.

Mạnh Hoa biết chắc trong tình hình này bọn Triệu Đình Lộc nhất định không dám thi hành độc thủ với Lộng Tán pháp sư nên yên tâm ở lại trong phòng.

Hai tên Diệp Lưu liếc Mạnh Hoa một cái trong lòng nghi ngại nhưng không dám mở lời.

Ra khỏi cửa phòng Diệp Cốc Hồn hạ giọng nói nhỏ hỏi Triệu Đình Lộc:

-Tên tiểu tử này tôi có cảm giác đã gặp ở đâu rồi, y là ai vậy? Triệu Đình Lộc bụng đang buồn phiền, gất gỏng:

-Đừng nhiều chuyện, chúng ta mau mau tìm cách rời khỏi nơi đây cho rồi! Lộng Tán pháp sư ra bên ngoài nhìn đám đệ tử đang đứng lơ nhố trước cửa tịnh thất:

-Các người làm gì náo động thế? Vị Lạt Ma phụ trách thủ hộ là đệ tử của Lộng Tán pháp sư tên gọi là Gia Vệ Tích trả lời:

-Chúng con phát hiện có hai tên đạo tặc hình như chạy vào trong phòng của sư phụ: Pháp sư vui vẻ:

-Không phải đạo tặc đâu, là Diệp đại nhân và Lưu đại nhân đó! Gia Vệ Tích không nói gì nữa nhưng một Lạt Ma khác lên tiếng:

-Hai vị quan đó sao lại không ra vào bằng lối cửa chính mà lại nhảy qua cửa sổ.

Diệp Cốc Hồn vội nói:

-Chúng tôi cũng ngờ có đạo tặc nên vội đuổi theo đó mà Lại một Lạt Ma khác:

- Tôi cũng thấy hình như có người chạy theo hướng khác, không biết là đạo tặc hay là quan quân? Lộng Tấn bảo:

- Các người khỏi kinh mang nữa, ta đã hỏi rõ, Diệp Lưu hai vị đều nói đã nhìn rõ chim bay ngoài cửa sổ chứ không phải đạo tặc nào đâu.

Vị Lạt Ma ấy không lấy làm tin ở lời nói của sư phụ nhưng không có chứng cứ gì nên không dám hỏi gì nữa.

Lộng Tấn pháp sư truyền:

- Các người hãy tiến Triệu đại nhân về phủ! Quay lại Triệu Đình Lộc, pháp sư cúi mình:

- Triệu đại nhân, xin tha cho bản tăng khỏi đưa tiễn.

Bọn Triệu Đình Lộc đi rồi, Lộng Tấn pháp sư trở vào tịnh thất nói với Mạnh Hoa:

- Tiểu nghĩa sĩ, tối nay hoàn toàn nhờ tiểu nghĩa sĩ bạt đao tương cứu, xin hỏi tên tuổi là gì? Chàng cung kính đáp:

- Gia phụ có một phong thư gửi pháp sư, pháp sư xem xong sẽ hiểu minh bạch.

Lộng Tấn pháp sư đọc xong lá thư của Mạnh Nguyên Siêu vui vẻ nói:

- Té ra người là con trai của Mạnh đại hiệp. Lệnh tôn đã là đại ân nhân của ta nay người cũng là đại ân nhân của ta nữa. Ta thọ ân của cha con người thật nhiều rồi đó!

- Xin đại sư tha tội cho vãn bối đường đột vào cung cấm! Lộng Tấn pháp sư rũ lông mày xuống:

- Sao người lại nói những lời khách khí ấy. Người là con trai của cố nhân ta, nếu không có chuyện đêm nay, ta cũng vẫn coi người như khách.

Chàng cẩn trọng:

- Gia phụ có việc cầu với đại sư...

Lộng Tấn đại sư không đợi chàng nói hết câu liền mỉm cười:

- Sự việc lệnh tôn đề cập tới ta đã sớm đáp ứng rồi, chẳng phải người tự thân nghe rồi sao? Cần gì phải hỏi nữa? Mạnh Hoa tỉnh ngộ liền bụng bảo dạ: “Đúng rồi, việc chúng ta cầu pháp sư là đừng giúp Thanh đình, hưng binh đánh Bạch giáo. Pháp vương, pháp sư vừa mới cự tuyệt bọn Triệu Đình Lộc xong, đâu cần nhờ chúng ta yêu cầu.” Lộng Tấn pháp sư tiếp tục nói:

- Còn chuyện lệnh tôn hy vọng chúng ta Hoàng giáo và Bạch giáo quên hiềm khích cũ hợp nhất làm một, đó cũng là ý muốn xưa nay của bản tăng nhưng muốn giải trừ oán hết cả năm nay đâu phải chuyện một sớm một chiều? Phải có thời gian để thành kiến đôi bên vơi bớt, bỏ đi biệt thành đồng nhất. Mạnh thiếu hiệp xin hãy đem ý kiến này của ta về bẩm báo với lệnh tôn, thứ cho lão khỏi phải viết thư.

- Đại sư cao kiến, kẻ sách chu toàn, vãn bối xin thay gia phụ cảm tạ.

- Nếu nói đa tạ thì chính ta cần đa tạ hơn mới phải. Ân nghĩa của cha con thiếu hiệp với riêng ta kể không xiết, nội việc nghĩa quân của thiếu hiệp kháng cự với Thanh triều tại Sài Đạt Mộc đối với Tây Tạng cũng là tự nhiên bảo vệ chúng ta rồi.

Mạnh Hoa không ngờ nhiệm vụ của mình lại thành đạt một cách quá dễ dàng như vậy, liền vui mừng xin cáo từ.

Lộng Tấn pháp sư lưu lại:

- Thiếu hiệp mỗi lần đến Bồ Đạt Lạp Cung một khó, xin lưu lại vài hôm để ta nhờ Gia Vệ Tích tiếp đãi và dẫn thiếu hiệp tham quan cung điện.

- Gia phụ có lệnh, Lãnh đầu lĩnh cũng đang đứng chờ, ngày khác vãn bối xin đến để thỉnh giáo đại sư.

- Nếu đã quyết như vậy ta không dám cố cưỡng. Xin đợi ta một lát.

Lúc ấy Gia Vệ Tích vừa đưa khách trở về, Lộng Tấn pháp sư gọi y vào phòng. Vừa bước vào phòng Gia Vệ Tích nhìn thấy có một thiếu niên lạ mặt không khỏi lạ lùng: Lộng Tấn pháp sư hỏi:

- Mấy vị quan quân ấy ra sao? Gia Vệ Tích đáp:
- Bọn họ chẳng nói chẳng rằng gì cả. Hình như có gì không vừa ý? Pháp sư cười:
- Họ định hại ta nhưng không được, đương nhiên là chẳng vui vẻ chút nào.
- Bọn họ dám hại sư phụ ư?
- Nếu không có vị tiểu nghia sĩ này thì ta đã chết vì độc thủ của Vệ Thác Bình rồi.

Lộng Tấn pháp sư đem chuyện xảy ra kể lại cho người đồ đệ thân tín nghe, Gia Vệ Tích nổi giận:

- Nếu đồ đệ biết sớm việc này quyết không để cho bọn họ ra khỏi Bồ Đạt Lạp Cung, Sư phụ, người đã quá nhân từ đó.

Lộng Tấn pháp sư ôn tồn:

- Chúng ta chưa tiện chống đối triều đình nhà Thanh nhưng kể từ nay về sau Triệu Đình Lộc không dám đụng tới ta nữa đâu! Pháp sư chậm rãi rút ra một lệnh phù bằng gỗ đeo rất khéo đưa cho Mạnh Hoa:
- Ta tặng Mạnh hiền diệt lệnh phù này có thể vào Bồ Đạt Lạp Cung bất cứ lúc nào mà khỏi cần báo trước.

Chàng kính cẩn đón lấy lệnh phù:

- Đa tạ đại sư ban cho ân sủng, tiểu diệt khôn xiết cảm kích.
- Chớ có khách khí, cha con hiền diệt thi ân lớn với ta, ta còn chưa đáp được một vài.

Xin về thay ta có lời vãn an lệnh tôn và chúc lệnh tôn mau bình phục.

Gia Vệ Tích đưa chàng ra khỏi phòng.

Khi ra khỏi cổng Bồ Đạt Lạp Cung cũng vừa lúc canh ba. Trên đường vắng lặng không một bóng người. Chàng thi triển khinh công vào trong thành.

Về đến nhà Cát Lý mặt trời mới le lói chiếu những tia đầu tiên, chàng vượt thân lên bức tường nhà tiến vào đình viện nhìn thấy liền lão Cát Lý đang đợi chàng về. Chàng liền nói:

- Phiền lão tiên bối phải chờ tiểu diệt suốt đêm, thực là có lỗi.

Lão Cát Lý vẫn cười tươi:

- Ta đợi ngươi một đêm ăn nhằm gì, ba đêm không ngủ ta vẫn cứ đợi được miễn là có tin vui.
- Lão bá, làm sao người biết là có tin vui?
- Có một vị bằng hữu của ngươi cũng đợi ngươi, biết là ai không? Lão chưa dứt lời bỗng một người xuất hiện, trước mặt chàng chính là Thiên hạ đệ nhất thần sầu Trương Khoái Hoạt.

Mạnh Hoa vừa mừng vừa lạ, chàng hỏi:

- Trương đại hiệp đến từ bao giờ? Trương Khoái Hoạt cười đùa:
- Cậu bé mau quên quá sao lại gọi ta là đại hiệp? Ta cũng mới đến đây thôi, trước đây không lâu ta đã gặp ngươi mà, ngươi không biết ư? Mạnh Hoa chợt hiểu liền đáp:
- Thì ra cái bóng người thứ ba trong Bồ Đạt Lạp Cung là đại thúc chứ gì? Thảo nào Cát Lý bá bá biết tiểu diệt đem tin vui về.

Chàng nhớ rõ lời bẩm báo của Diệp Cốc Hồn với Triệu Đình Lộc khi còn trong Bồ Đạt Lạp Cung khi y chạy ra ngoài thám thính phát hiện ba bóng người, chỉ biết được hai người là Kim Bích Phong và Giang Thượng Vân còn người thứ ba không biết là ai, lúc ấy chàng đã hơi có lòng ngờ là Trương Khoái Hoạt nhưng chưa dám quyết vì không ngờ họ Trương lại về đây mau quá như vậy.

Trương Khoái Hoạt cười vui:

- Tất cả mọi hành vi của tiểu diệt trong Bồ Đạt Lạp Cung ta đều theo dõi biết hết cả.
 - Trương đại thúc, đại thúc đã vào Lạp cung sao không yết kiến Lộng Tán pháp sư?
 - Một mình tiểu diệt là được rồi, cần gì đến ta cho thêm phiền? Vả lại ta còn phải theo bọn Kim Giang nhị công tử xem bọn chúng định làm gì nữa chứ.
 - Thế nhị vị công tử ấy có làm gì không? Họ Trương cười ha hả:
 - Làm quái gì được? Nếu không có tiểu diệt đánh bọn Triệu Đình Lộc hai công tử ấy không thoát khỏi Lạp cung nữa ấy chứ.
 - Không biết bọn họ có biết việc làm của tiểu diệt không?
 - Sao lại không? Hai thằng ngốc ấy cũng là tay lợi hại đó, chúng ngầm theo dõi tiểu diệt, không biết để làm cái giống quái gì? Nghe giọng hình như Trương Khoái Hoạt không có cảm tình gì mấy với Kim Bích Phong và Giang Thượng Vân nên chàng không tiện hỏi thêm nữa. Chàng nói lảng qua chuyện khác:
 - Trương đại thúc định ngày mai đi đâu?
 - Ta định về thăm gia gia của người nhưng nay có người rồi, cho ta gửi lời thăm gia gia, còn ta trở về Chương Cương vì có ước hẹn với Ủy Trì Quýnh.
 - Sự việc đã ổn thỏa, ngày mai tiểu diệt sẽ trở về nhà, chúc đại thúc lên đường bình an.
 - Ồ, nhưng người cũng nên ngủ một giấc cho lại sức. Suốt đêm không ngủ rồi còn gì.
- Chàng bèn lên giường nằm, người cảm thấy mỗi mệt rã rời, vừa hiu hiu nhắm mắt bỗng thấy Kim Bích Y ở đâu xuất hiện đang đi về phía chàng nhưng cùng lúc ấy Giang Thượng Vân cầm kiếm vệt ngang đường chặn nàng lại. Chàng kinh hoảng không kịp rút kiếm đành để Giang Thượng Vân đâm xuyên qua người. Kim Bích Y vừa khóc vừa kêu:
- Sư huynh chó có giết chàng, chó có giết chàng! Thực là kỳ quái, tuy thân hình trúng kiếm mà chàng hoàn toàn không thấy đau đớn gì, cũng không thấy chảy một giọt máu. Chàng muốn gọi tên Bích Y nhưng cổ họng như có gì nhét cứng, cứ ứ ứ không ra tiếng rồi bỗng có người lay chàng và gọi vào tai:
 - Mạnh thiếu hiệp, tỉnh lại mau, tỉnh lại mau! Mạnh Hoa mở choàng mắt, chỉ thấy ảo ảnh của Kim Bích Y biến mất, bên người chỉ có lão Cát Lý. Ngọn đèn nhỏ bé chập chờn trong góc nhà báo cho chàng biết, tất cả những hình ảnh vừa rồi chỉ là một ác mộng. Nhìn ra ngoài song trời sắp gần đứng bóng từ lúc nào.
- Lão Cát Lý hạ giọng nói rất nhỏ:
- Có quan binh kéo đến bên ngoài, lão vừa nhìn qua cửa sổ, chúng nó chính đang kéo đến xóm này, ngõ này có ba căn nhà, xem tình hình chắc chúng đến đây tìm ta đó.
- Chàng liền vội hỏi:
- Tạng binh hay Thanh binh? Lão đáp:
 - Có hai Tạng binh dẫn đường, đằng sau là một lũ quân quan Thanh triều: Chưa dứt lời nghe ngoài cửa đã có tiếng đập cửa rầm rầm. Lão Cát Lý vội vàng nói:
 - Mạnh thiếu hiệp hãy gấp thoát thân, đằng sau nhà có một gian phòng gỗ có đường ngầm thông sang ngõ bên cạnh, thiếu hiệp đi đi! Mạnh Hoa tuy hành tẩu giang hồ chưa đầy một năm nhưng cũng đã có chút ít kiến thức, kinh nghiệm, bụng bảo dạ: “Bọn chó săn này vì ta và không phải là những tay tâm thương, lẽ nào chúng không biết ngõ bên cạnh? Vả lại ta đâu nỡ để liên lụy đến cha con Cát Lý?” Chủ ý đã định chàng lập tức chỉnh đốn lại quần áo, mặc lại bộ đồ người Tạng đã mưa hay hôm trước nói vội với lão Cát Lý:
 - Lão và lệnh lang hãy theo đường ấy mà thoát trước, để tiểu diệt chặn bọn chúng lại.
- Hãy mau đi thôi! Lão Cát Lý lắc đầu:
- Sao được? Thiếu hiệp... để đó...

Chàng cắt lời:

- Tiểu diệt biết võ nghệ còn cha con lão bá thì không, liên lụy đến gia đình lão bá, làm sao tiểu diệt yên tâm được. Mau đi thôi! Ngoài cửa tiếng bọn Tạng binh rầm rộ la hét:

- Mở cửa! Mau mở cửa! Rồi tiếp theo một tiếng “Rầm” rất lớn bọn quan quân không thể chờ lâu hơn đã xông tung cánh cửa ụp vào.

Mạnh Hoa lập tức vọt ra ngoài. Lão Cát Lý chẳng dặng dưng đành kéo đứa con trai trốn vào phòng trong.

Hai tên Tạng binh đi đầu lú lo òn ào nói một tràng tiếng Tây Tạng, chàng nghe câu được câu chẳng nhưng cũng biết chúng đổ cho nhà này chứa vật ăn cắp của đại trưởng chủ gần bên (tức nhà Giang Bồ). Một tên quan quân chỉ mặt Mạnh Hoa:

- Chúng ta đã biết người ở đâu lai rồi. Định tiếp tay với thằng chủ nhà này chống lại đại trưởng chủ sao? Hừ, người bảo nhà này không chứa vật phi pháp ư? Thế người không là vật phi pháp thì là gì? Người nói câu ấy là Vệ Thác Bình.

Chỉ một mình Vệ Thác Bình thì không lấy gì đáng sợ, nhưng đứng sau y còn có ba tên nữa gồm: Lưu Đĩnh Chi, Diệp Cốc Hồn và Đặng Trung Ngải. Nguyên lai, gia đình lão Cát Lý từ lâu đã đối đầu với Giang Bồ, bọn này định kiếm chuyện gây sự lâu rồi, hay ngày trước biết tin có một thiếu niên lạ mặt khẩu âm khác thường đến đây bọn chúng nghi lắm nên đã lén lút điều tra.

Đại nội tam đại cao thủ và thủ lĩnh Ngũ Quan Đặng Trung Ngải xuất hiện cùng lúc khiến Mạnh Hoa không khỏi thất kinh.

Vệ Thác Bình cười lớn:

- Đêm qua ở trong Bồ Đạt Lạp Cung bọn ta không làm gì được người, nay thì người có mọc cánh cũng khó trốn khỏi đây. Tiểu tử nếu muốn sống, hãy mau đầu hàng đi.

Chàng vắng tục:

- Hàng con cóc khô! Thân ảnh nghiêng tới, kiếm bắn ra khỏi bao xuất liền chiêu Bạch Hồng Quán Nhật, đâm tới liền. Chiêu này lấy thoái làm tiến, tỵ chiêu, bạt kiếm, tấn công mấy động tác liền kết thành nhất khí, mau hơn điện xẹt.

Kiểm chiêu của chàng phát ra sau mà đã đến trước khiến Vệ Thác Bình kinh dị quát lên:

- Tiểu tử lợi hại thật! Hừ, lợi hại tới đâu cũng không thoát khỏi chưởng của ta đâu! Mạnh Hoa xuất kiếm nhanh như điện, Vệ Thác Bình cũng vận chưởng lẹ như gió, không chậm hơn chút nào. Chưởng này y dùng sức gió của ống tay áo trái chuẩn bị chụp lấy mũi kiếm của chàng còn hữu chưởng thì chém xuống định đánh gãy cổ tay chàng.

Không ngờ chàng biết trước tâm ý của y, kiếm thế đột nhiên chuyển biến đâm tới các phương hướng mà y không thể ngờ tới, khiến chưởng đầu tiên của y đánh vào khoảng không.

Nói thì chậm, sự thực mau không thể tả, Mạnh Hoa vừa tránh chưởng của Vệ Thác Bình đã rượt đến bên người Lưu Đĩnh Chi, chiêu Bạch Hồng Quán Nhật dư thế chưa hết đầu kiếm chỉ thẳng vào yết hầu họ Lưu.

Khoái đao của Lưu Đĩnh Chi cũng thập phần mau lẹ, y vừa kêu: “Tốt lắm!” đao đã cuốn vào kiếm vang lên một tiếng kim khí chạm nhau. Chàng lay động thân ảnh kiếm chiêu biến thành Huyền Diệu Hoạch Sa vẽ một đường trên không rồi vờn kiếm tới, tay trái xuất trảo chụp xuống đầu Diệp Cốc Hồn. Liên Hoàn Khoái Hoạt Đao của Lưu Đĩnh Chi vốn phải đánh liên tiếp thập bát đao một lúc bỗng nhiên dịch nhân của y biến mất, y không dừng thế đánh tới được, chiêu thứ chín và mười cứ thế chém tới đã trúng ngay phan quan bút của Đặng Trung Ngải đang định tập kích sau lưng Mạnh Hoa.

Diệp Cốc Hồn bị trảo sắp trúng liền xuất Phụng Điểm Đầu, tả chưởng chuyển động quào vào vai trái ngay chỗ xương tỷ bà của chàng. Chiêu này nếu đánh trúng sẽ phế bỏ võ công của đối phương liền.

Mạnh Hoa cười gằn:

- Làm gì mà đánh chiêu quyết định thế. Để ta còn đùa giỡn chơi chứ! Liền di hình hoán kiếm, đầu kiếm đâm thẳng vào huyết phong thủ sau lưng Lưu Đĩnh Chi đánh bật ra chưa kịp thu về trong lúc cấp thiết chưa biết làm sao thì Vệ Thác Bình đã rống lên một tiếng lớn đánh một thể Phách Không Chưởng giải cứu Đặng Trung Ngải.

-oOo-

14. Oán Trước Oán Sau Chồng Chặt

Thân hình chàng chao liền, dựa theo sức của Phách Không Chưởng bắn vọt lên trên cao theo thể Nhất Hạc Xung Thiên nhanh như chớp hạ chân xuống mái nhà, chàng vừa đặt chân xuống mái ngói, bụng tự nghĩ: “Tên này quả nhiên không thẹn với danh xưng Đại Nội Đệ Nhất Cao Thủ, không cần thận ắt trúng độc chưởng của y, xét về công lực, e rằng y còn hơn ta nhiều.” Lúc ấy Vệ Thác Bình rống lên một tiếng lớn, cả bốn tên cùng một lúc cất thân lên khỏi mặt đất cùng phi thân lên mái ngói.

Về khinh công, Mạnh Hoa cao hơn cả bọn kia một bậc nên chàng thi triển chạy vọt đi, chàng định kéo dài thời gian để cha con Cát Lý kịp trốn khỏi và cùng tránh sự tấn công của cả bốn tên cao thủ.

Đặng Trung Ngải, Lưu Đĩnh Chi, Diệp Cốc Hồn vừa phóng lên mái nhà đã chia ra ba bên vây lại để Vệ Thác Bình tiến đến trung ương tấn công đối phương.

Nhiều tiếng “rắc rắc” khô khan vang lên, cước bộ của họ Vệ rất trầm trọng đã đạp vỡ những viên ngói rơi xuống ào ạt để lộ ra một lỗ rất lớn. Y tiến đến gần Mạnh Hoa, song chưởng cũng đánh tới vây chàng vào giữa, chân y vẫn đạp mạnh, chỉ thoáng chốc mái ngói đã vỡ gần nửa, bụi bay mù mịt hòa cùng những tiếng đổ vỡ rất kinh dị.

Không phải vì thân pháp khinh công của y tầm thường mà do y cố ý làm lay động mái nhà đẩy chàng vào thế không sử dụng kiếm thể tinh diệu được như khi đứng trên mặt đất.

Dưới mặt đất cả bốn tên liên kết với nhau, khả dĩ có thể hơn chàng được, chứ trên mái nhà với công lực khinh công bốn tên tự biết khó thắng chàng nên Vệ Thác Bình đạp vỡ hết mái ngói với ý định buộc chàng phải nhảy xuống đất.

Chàng biết thế chưa chạy được, liền hoành kiếm ngang người cười nhạt:

- Trò đùa của loài trâu ngựa làm gì được ai? Vệ Thác Bình nóng mũi:

- Đủ để ngươi lăn xuống đất thôi! Song chưởng đập hết sức bình sinh xuống mái ngói. Một tiếng “bùng” dữ dội lẫn với các tiếng ngói vỡ rãng rắc rứt hẫng xuống, chàng theo loạt ngói vỡ rơi mình xuống đất, Vệ Thác Bình như bóng theo hình rơi xuống theo liền.

Mạnh Hoa giữa lưng chừng khoảng không như con diều phiêu thân, ông tay áo quét gió thật nhanh, đặt chân xuống đồng ngói vỡ vụn như cắm dưới đất.

Chân vừa chạm đất, Vệ Thác Bình đã vươn tay thành trảo chụp xuống đỉnh đầu chàng.

Mạnh Hoa chuyển kiếm thành chiêu Cử Hỏa Liêu Thiên đầu kiếm đánh từ trên chúc thẳng xuống định chém lia cổ tay y, Vệ Thác Bình không thềm thu tay lại, xòe trảo ra thành chưởng đập thẳng tới.

Kiếm và chưởng vừa đụng nhau chỉ nghe một tiếng “rắc” Vệ Thác Bình xòe tay quăng ra một viên ngói vỡ vụn. Thì ra y đã ngầm giấu một viên ngói trong bàn tay ngầm vận nội công định dùng viên ngói phá thể kiếm của chàng, ai ngờ viên ngói bị kiếm đâm vỡ vụn mà tay y chưa bị thương. Y chuyển thân qua thể Bài Hổ Đăng Sơn cong quặp năm ngón tay lại như lưỡi câu móc vào xương tỳ bà của chàng.

Trong khoảnh khắc vì bụi ngói vỡ bay mù mịt, Mạnh Hoa phải nhắm mắt lại vì sợ bụi nhưng thính giác chàng vô cùng nhanh nhạy, nghe chút hơi gió chàng liền quét kiếm tới như có mắt đâm thẳng vào chưởng tâm của Vệ Thác Bình.

Vệ Thác Bình cấp tốc lật cổ tay biến thể móc thành thể võ biến qua chiêu Ngũ Đỉnh Khai Sơn rất lợi hại. Chiêu thể này dùng tay không đánh với vũ khí quả thượng thừa công phu, Mạnh Hoa vừa đưa kiếm lên đỡ, y liền lật tay thành Cầm Nã Thủ Pháp mổ vào tay kiếm chàng.

Nào ngờ Vô Danh Kiếm Pháp của chàng kỳ nguy không thể tả, tay kiếm nghiêng hẳn khiến y đánh không trúng, “vút” một tiếng, kiếm lại chuyển qua phương hướng mà y không ngờ được.

Phách Không Chưởng vốn không thể đánh gần, trong lúc cấp thiết Vệ Thác Bình phải phát huy chưởng lực đánh bật đầu kiếm của chàng sang bên, rồi quét ống tay áo. “Xoẹt” một tiếng, tay áo của y đã bị kiếm chém chỉ còn một khúc ngắn. Cả hai kêu lên cùng lúc:

- Diệu thủ! Nhưng trong lúc ấy Mạnh Hoa vừa nhắm mắt, vừa ra chiêu, rõ ràng đã thắng y một bậc.

Nói thì chậm, sự thực rất mau, Lưu Đĩnh Chi, Diệp Cốc Hồn và Đặng Trung Ngải xáp lại vây lấy chàng. Chàng vừa mở mắt đã thấy đao quang chớp chớp, đao chủ Lưu Đĩnh Chi đã chém xuống chàng cùng lúc với Phán Quan Bút của Đặng Trung Ngải.

Mạnh Hoa ra chiêu Tam Chuyển Pháp Luân trường kiếm bung ra như vẩy lại, đao của Lưu Đĩnh Chi cơ hồ sắp bị kiếm cuộn vào rồi khỏi tay, y vội hoảng hốt thu đao lại đổi chiêu, cùng lúc Phán Quan Bút của Đặng Trung Ngải chặn đường lui của chàng.

Vệ Thác Bình gằn giọng:

- Tiểu tử, ngươi đã bị vây chặt, phỏng còn bao lắm hơi sức nữa? Hai tay như gọng kềm đánh tới liên tiếp mấy chiêu kinh lực rất lớn. Diệp Cốc Hồn cũng thi triển Song Nhục Chưởng công phu một đời luyện tập. So với Phán Quan Bút của Đặng Trung Ngải, Song Nhục Chưởng của hai tay này còn lợi hại hơn nhiều. Bốn bên đều có địch thủ, quả nhiên chỉ trong không lâu chàng như bị vòng tù kín mít. Kiếp pháp của chàng tuy tinh diệu nhưng đánh càng lâu càng lộ sơ hở vì nội công còn thấp không điều khiển được kiếm thể theo ý muốn được.

Giữa lúc thập phần nguy khốn, bỗng nghe Vệ Thác Bình hét lớn:

- Thằng nào đến đó? Lờn chưa dứt liền có hai bóng đen như hai bóng chim vượt qua khỏi đầu tường phi đến.

Một tiếng nói lạnh lùng mà chàng nghe rất quen thuộc:

- Đem qua tại Bồ Đạt Lạp Cung bọn này không đuổi kịp chúng ta, chúng ta lấy làm tiếc nên đến đây cho bọn này biết tay đây! Chàng đã nhận ra đó là Kim Bích Phong và Giang Thượng Vân.

Lưu Đĩnh Chi có biết xuất xứ của Kim và Giang, nói liền:

- Việc đem trước sẽ để tính sau. Chúng ta đã không đuổi kịp bây là tốt cho bây rồi. Lũ phản nghịch triều đình, tội danh không phải nhỏ đâu. Bọn bây còn đến đây làm gì? Diệp Cốc Hồn chen vào:

- Cứ theo ta biết bọn bây với tên tiểu tử này không thân không thích việc gì mang lấy họa vào thân? Giang Thượng Vân mắng:

- Câm đi con rùa đen! Ta đắc tội với triều đình chó chết của bọn bây, nếu bọn bây không dám giao đấu thì cứ mau mau chạy đi cho khuất mắt! Vệ Thác Bình hai mắt đưa đầy lạnh lùng nói:

- Chuyện này không liên quan gì đến Kim đại hiệp và Giang đại hiệp. Tên tiểu tử họ Dương này là chuyện của bọn ta. Các ngươi hãy tiến lên cho hai tên tiểu tử biết tay! Lưu Đĩnh Chi và Diệp Cốc Hồn tuy rất sợ uy thế của Kim Trục Lưu và Giang Hải Thiên nhưng bị Giang Thượng Vân chửi mắng trước mặt đồng người không thể chịu được. Diệp Cốc Hồn nói:

- Ta đã dùng lời tốt khuyên bảo, ngươi tưởng bọn ta phải sợ gia gia của ngươi mãi ư? Lưu Đĩnh Chi cũng cáu tiết lắm rồi:

- Chúng ta hai người sẽ đấu với hai tiểu tử này. Đặng huynh hãy phụ giúp Vệ đại ca một tay! Lời y chưa dứt, Kim Bích Phong đã rút “xoẹt” kiếm ra đâm tới:

- Được lắm! Ta đến đây để biết uy lực khoai đao của ngươi đây! Ở bên cạnh, Giang Thượng Vân cũng cùng Diệp Cốc Hồn xuất chiêu.

Nên biết ở trên đời trong các nhân vật sử dụng khoai đao, trừ Mạnh Nguyên Siêu và Úy Trì Quýnh ra, y tự nhận mình là đệ tam cao thủ. Đao và kiếm đụng nhau phát ra những tiếng “đình đình đang đang” không

dứt, trong thoáng mắt Lưu Đĩnh Chi đã đánh ra sáu sáu ba mươi sáu chiêu đao trong khi Kim Bích Phong mới đánh được bảy chiêu trong Đại Tu Di Kiếm Thức của Thiên Sơn phái kiếm pháp.

Đại Tu Di Kiếm Thức dùng để phòng ngự thì trong thiên hạ không có kiếm pháp nào hơn được. Nó chính là kiếm pháp được Thiên Sơn phái xem là bảo vật trấn sơn, năm xưa khi đến đời Kim Thế Di, Giang Hải Thiên và Kim Trục Lưu thay nhau dụng công nghiên cứu, rút tĩa ra những tinh hoa, truyền đến Kim Bích Phong thì càng thêm phức tạp kỳ dị, kiếm pháp khai triển bọc quanh Lưu Đĩnh Chi nhanh hơn điện khiến y không biết chỗ nào sơ hở để phá thế.

Trong khi ấy Giang Thượng Vân đánh với Diệp Cốc Hồn có vẻ như dưới y một bậc.

Diệp Cốc Hồn xét về chưởng lực không kém Vệ Thác Bình bao nhiêu cho nên dù kiếm pháp Giang Thượng Vân được sư phụ Kim Trục Lưu chân truyền những công lực còn yếu nên chịu dưới thế hạ phong. Song chưởng của Diệp Cốc Hồn đánh tới nghiêm nhiên dữ dội như muôn ngàn sóng lớn đổ về, kiếm của Giang Thượng Vân không có cách nào đâm tới thân y được.

Đấu mới có mười chiêu, thân hình Giang Thượng Vân đã bị chụp vây kín trong chưởng thế của Diệp Cốc Hồn.

Mạnh Hoa không dám khinh thường tuy rằng đối thủ của chàng bây giờ đã bớt được hai tên nhưng chàng vẫn ở thế một chọi hai. Vệ Thác Bình là Đại Nội Đệ Nhất Cao Thủ, xét về công phu còn hơn cả chàng lại thêm có song bút điểm huyết của Đặng Trung Ngải cũng không kém phần lợi hại, làm sao chàng có thể chiếm phần tiện nghi? Bất quá may nhờ kiếm pháp của chàng tinh diệu, đối phương đã có phần kiêng nể, tuy vậy chàng cũng lâm vào thế hạ phong giống như Giang Thượng Vân.

Sau một lúc giao đấu, kiếm chiêu của Giang Thượng Vân dần dần suy yếu không theo ý muốn điều khiển nữa trong khi kể bên, Kim Bích Phong là người có khả năng thắng sớm nhất và như vậy chàng ta có thể quay ra hỗ trợ Giang Thượng Vân một tay mới có cơ văn Chương cục diện, nếu để Giang Thượng Vân phải đánh lâu dài ắt sẽ bị bại bởi tay Diệp Cốc Hồn và y sẽ liên thủ cùng Lưu Đĩnh Chi thì Kim Bích Phong sẽ nguy khốn.

Đến như tình trạng Mạnh Hoa lại càng nan giải nan phân, chưa biết đến bao giờ mới phân thắng bại nên Giang Thượng Vân cũng không có hy vọng ở sự tương trợ của chàng.

Kim Bích Phong biết rõ tình hình ấy nên nóng lòng muốn thắng đối phương, liên tiếp sử dụng những chiêu nguy hiểm. Lưu Đĩnh Chi vừa đánh trái một đao quét rách cả áo Kim Bích Phong nhưng chàng ta không sợ hãi liên tiếp sử dụng Đại Tu Di Kiếm Pháp hóa giải tất cả chiêu tấn công của Lưu Đĩnh Chi và phản kích liền và lại chiếm được thế thượng phong.

Giang Thượng Vân thì trái lại, tình thế đã ở lúc nguy cấp lắm.

Mạnh Hoa đánh qua mười chiêu, kiếm thế dần dần chậm lại, mồ hôi tuôn ra từng giọt lớn như hột đậu rơi xuống từng giọt. Đặng Trung Ngải cả mừng:

- Tiểu tử này đã đuối rồi! Lờ y chưa dứt quả nhiên y phát hiện kiếm pháp của Mạnh Hoa có chỗ sơ hở. Đặng Trung Ngải vốn đã bị thất bại hai lần dưới tay Mạnh Hoa nên bây giờ y rất nóng ruột báo thù, lập tức chuyển thân lại gần, song bút bay vút lên tay bên trái điểm vào huyệt Kỳ Môn, tay phải điểm vào huyệt Trung Tự là hai tử huyệt của chàng.

Vệ Thác Bình la lên:

- Coi chừng nguy hiểm đó! Nhưng không kịp nữa rồi, chỉ nghe Đặng Trung Ngải rú lên một tiếng đầu vai đã bị trúng một kiếm. Vệ Thác Bình đánh một chưởng tới rơi vào khoảng không.

Nói thì chậm, sự thực mau không thể tả, thân hình của Mạnh Hoa trườn tới như con rắn, chớp mắt đã đến bên Giang Thượng Vân.

Thực ra trong tình hình cấp bách không biết cách nào thoát khỏi sự kềm chế của đối phương, Mạnh Hoa cố ý dùng nội lực vận động cho mồ hôi thoát ra, giả như đã quá mệt mỏi để lừa địch thủ đánh một chiêu tới hậu tự giải vây.

Đặng Trung Ngải đã trúng kế của chàng may mà có Vệ Thác Bình kịp thời cảnh tỉnh mới bị thương nhẹ chưa bị gãy xương tỳ bà.

Mạnh Hoa đến bên Giang Thượng Vân vừa kịp lúc Diệp Cốc Hồn sắp đánh một chưởng vào người y. Kiếm của chàng lóe lên, may thay y co tay về kịp chỉ bị kiếm lướt qua tiện đứt một ngón tay, y rú lên một tiếng rồi ngoan cường vươn liền tay tả chưa bị thương nhắm chàng đánh tới. Sau lưng chàng nghe có tiếng gió rít, song bút của Đặng Trung Ngải đang nhắm vào Phong Phủ Huyệt sau lưng chàng.

Giang Thượng Vân lúc ấy vừa buồn vừa giận vì mình bị ở thế hạ phong, nhân dịp được Mạnh Hoa hỗ trợ liền phản chấn hắt đâm tới một chiêu rất hiểm trúng ngay chưởng tâm của Diệp Cốc Hồn, máu tuôn ra xối xả liền. Mạnh Hoa vừa thấy Giang Thượng Vân xuất chiêu ấy biết ngay họ Diệp không thể đỡ được, chàng phản thủ đánh bật Phán Quan Bút của Đặng Trung Ngải ra hô to:

- Tụi bây chắc muốn bị thương nặng hơn nữa ư? Tốt lắm, để chúng ta cho đi chầu tiên tổ! Vết thương của Diệp Cốc Hồn trúng ngay huyệt Lao Cung, bao nhiêu công phu trong chớp mắt tan theo mây khói, nếu muốn tái luyện lại ít nhất cũng phải mất ba năm mới Chương phục nguyên khí, còn ngay bây giờ không thể chiến đấu được nữa. Y cố ngiên răng chịu đau, gằn giọng chửi mắng:

- Được, ta ghi nhớ thù này của hai tên tiểu tử. Ba năm nữa ta sẽ báo thù! Nói xong câu này, y vội vã xoa mình vọt lên đầu tường chạy ra ngoài. Mạnh Hoa nói vọng theo:

- Đừng nói ba năm, mười năm ta cũng sẵn sàng đợi mi.

Chàng đánh ra hai chiêu kiếm, bên tả tấn công Đặng Trung Ngải, bên hữu đâm tới Vệ Thác Bình.

Thấy Diệp Cốc Hồn chạy mất, Lưu Đĩnh Chi hoảng hốt cũng muốn chạy theo, Kim Bích Phong hét lên:

- Muốn chạy không phải dễ đâu! Một tiếng kim khí chạm nhau dữ dội, Kim Bích Phong đánh ra chiêu Tam Chuyển Pháp Luân quán chặt vào đao của Lưu Đĩnh Chi kéo ra khiến đao bị gãy làm ba đoạn.

Vệ Thác Bình thấy tình hình kinh sợ quá, la lên:

- Tiểu tử ngừng lại! Tiếng vừa dứt chưởng đã tới, Kim Bích Phong ngửi thoảng thấy mùi gió tanh biết ngay y đã xuất độc chưởng bèn nghiêng thân vội tránh, kiếm hoành ngang cổ tay. Nói thì chậm nhưng sự việc mau không thể tả. Vệ Thác Bình vì kinh hoảng quá nên dùng sức kéo Lưu Đĩnh Chi lui lại trầm giọng:

- Quân tử báo cừ mười năm cũng chưa muộn! Nguyên y thấy Diệp Cốc Hồn đã thụ thương chạy mất, Lưu Đĩnh Chi bị gãy đao bây giờ chỉ còn ba người chọi với ba chắc chắn không thể thủ thắng, nên trong ba mươi sáu kế, chạy là hơn cả.

Đặng Trung Ngải vốn là bại tướng mấy lần của Mạnh Hoa, lại thấy Vệ Thác Bình lo cứu Lưu Đĩnh Chi trong bụng cũng đã muốn chạy rồi, còn tâm ý đâu mà chống chọi với Mạnh Hoa nữa.

Y kịp quay lại đã thấy Vệ Thác Bình và Lưu Đĩnh Chi chạy tới cửa lớn, Kim Bích Phong mĩa mai:

- Người mà cũng dám tự xưng là quân tử ư? Người là bọn tay sai chó chết thì có! Nói vừa hết câu bóng hai tên họ Vệ và Lưu cũng vừa thoát ra cổng lớn.

Mạnh Hoa tra kiếm vào bao, thi lễ trước mặt Kim Bích Phong và Giang Thượng Vân:

- Đa tạ Kim huynh và Giang huynh tiếp tay tương trợ! Giang Thượng Vân lạnh lùng:

- Đêm qua trong Bồ Đạt Lạp Cung, bọn ta nhờ có người nên chạy thoát, chiều nay bọn ta đến để cứu người. Từ nay về sau không ai còn nợ ai cả! Mạnh Hoa không ngờ Giang Thượng Vân lại nói như vậy, chàng không khỏi ngây ra vì kinh ngạc, Giang Thượng Vân chuyển thân định đi, chàng gọi theo:

- Nhị vị chậm đã! Kim Bích Phong lạnh lùng:

- Người còn muốn gì? Trong chớp mắt, chàng không biết nói gì, tâm tình cực kỳ kích động ấp úng đáp:

- Giang huynh, huynh lầm rồi...

Giang Thượng Vân khê nghiêng mắt:

- Ta có gì là lầm? Xin được thỉnh giáo! Nhưng đừng xưng huynh xưng đệ gì cho thêm phiền! Chàng đáp:

- Đêm qua ta ra tay vì việc của nghĩa quân giao phó đột nhập vào Bồ Đạt Lạp Cung với mục đích cũng y như nhĩ vị vậy! Không phải có ý giúp đỡ nhĩ vị đâu! Giang Thượng Vân cười nhạt:

- Không cần biết mục đích của người ra sao, người ra tay đánh với bọn Vệ Thác Bình là giúp chúng ta rồi! Ta giúp người cũng chẳng phải vì người đâu! Lời của y rõ ràng là không muốn nghe Mạnh Hoa nói nữa, nhưng chàng vẫn cố nhịn:

- Chuyện quá khó, có thể ta đã mạo phạm người chút ít, xin được tha thứ. Bất quá chỉ vì người đã sẵn thành kiến với ta, xin cố gắng ở lại chút nữa để ta được giải thích...

Giang Thượng Vân vẫn lạnh lùng:

- Ta không có thì giờ nghe người nói lấp báp. Ta chưa thử kiếm với người lần thứ hai là đã tha thứ cho người rồi đó. Người khỏi nói nhiều! Chàng vốn là người không có khiếu về ăn nói nên bị Giang Thượng Vân bắt bẻ đành quay sang Kim Bích Phong:

- Kim đại ca, lệnh muội...

Kim Bích Phong mới nghe hai chữ “lệnh muội” đã trừng mắt:

- Muội muội của ta, tự ta biết coi sóc, không cần người phải nói đến! Lời nói của y lạnh lẽo như một tảng băng. Hai người cùng chuyển thân lập tức vượt qua tường mắt dạng.

Chàng vốn muốn nói với Kim Bích Phong về chỗ ở hiện nay của Kim Bích Y nhưng thấy thái độ của y như vậy trong bụng nghĩ thầm: “Chưa chắc Bích Y đã muốn gặp y, ta hà tất phải năn nỉ? Vả chăng bọn y cho chuyện của ta và Bích Y là chuyện trái đạo, ta không biết giải thích ra sao. Có lẽ ta không bao giờ gặp Bích Y nữa là bọn y thích nhất?” Nên biết cả Kim Bích Phong và Giang Thượng Vân đều có mặc cảm tự tôn. Giang Thượng Vân và Kim Bích Y tính tình rõ ràng trái ngược, y cho rằng không thể không lấy Bích Y làm vợ, vì hai gia đình cũng đã bàn đến việc hôn nhân. Đến nay Kim Bích Y không bằng lòng y mà lại thân mật với chàng, y lấy làm hổ thẹn và lại thêm phần tự cao nên bị thương tổn tự ái. Còn Kim Bích Phong tính cảm cũng đại loại như thế, lấy chuyện em gái không nghe lời của y mà lại hướng về “ngoại nhân” khiến y tức giận vì bị chạm đến sự uy nghiêm của một người anh lớn.

Chàng chỉ còn một điều an ủi: may ra khi biết rõ chàng là người thế nào, cả hai sẽ không coi chàng là địch thù nữa.

Chàng tự nhủ thầm: “Chỉ cần bọn họ không coi là địch thủ nữa là tốt lắm rồi! Ồ! Ta không biết cha con Cát Lý ra sao rồi?” Chàng vội vào căn phòng gỗ tối tăm sau nhà, chỉ thấy Tiểu Cát Lý chui ra vòng tay thưa:

- Mạnh đại ca, đại ca thật là vô song, một mình mà đánh bại tới bốn tên hung đồ.

Không biết bao giờ tiểu đệ mới học được võ công như đại ca? Cả người cậu bé lấm lem những đất bùn, chắc vì chui vào đường rãnh thông ra ngoài.

Chàng hỏi:

- Sao người gan lỳ chưa chạy đi? Tiểu Cát Lý đáp:

- Vì gia gia chưa chịu chạy. Mạnh đại ca, lúc này hai người cãi nhau với đại ca là ai vậy?

- Họ đến giúp ta đó!

- Tiểu đệ biết, thoát đầu họ đến giúp đại ca, nhưng sau đó chính đại ca giúp họ. Giúp qua giúp lại tại sao mà cãi nhau? Tiểu Cát Lý nấp trong phòng kín nhìn lên sự tình, cậu không được rành Hán ngữ cho lắm, nghe câu được câu mất nên tưởng Mạnh Hoa vào bọn Kim, Giang cãi nhau.

Chàng miễn cưỡng đáp:

- Người còn nhỏ lắm, ta không biết phải giải thích ra sao. Nhưng việc trước mắt là chúng ta phải đi tìm gia gia người...

- Gia gia đến rồi kìa! Lão Cát Lý đến thật, nét mặt lão vừa vui vẻ vừa kinh ngạc nói với chàng:

- Mạnh thiếu hiệp, chúng ta thật không biết nói gì để cảm tạ thiếu hiệp. Thú thật lúc này lão định liều thân già cùng chết với bọn kia, không ngờ thiếu hiệp đánh cho chúng chạy cả.

Chàng cười:

- Không phải đâu, tiểu diệt phải cảm tạ lão bá mới đúng. Lần này đã phiền phức thế này chắc chúng ta không thể ở đây được nữa.

Lão gật đầu:

- Đúng vậy, bọn quan binh rồi thế nào cũng quay lại. Cha con ta có bằng hữu gần đây, hiện thời có thể đến trú thân, chúng ta cùng đi! Chàng đáp:

- Cha con lão bá cứ đi trước, đến đó ở trọ. Tiểu diệt không dám làm liên lụy thêm người khác nữa.

- Bây giờ đã chiều rồi, thiếu hiệp định đi đâu?

- Tiểu diệt về nơi gia phụ đang dưỡng bệnh!

- Cửa thành đến sáng mới mở, làm sao thiếu hiệp qua được?

- Lúc trước vào thành, tiểu diệt đã nhìn tường thành không lấy gì làm cao, tiểu diệt có thể tự ra được! Tiểu Cát Lý xen vào:

- Gia gia chưa thấy bản lãnh của đại ca có thể nhảy đến tận ngọn cây chứ tường thành thì có ăn thua gì? Lão Cát Lý vui mừng:

- Thế thì được, thiếu hiệp hãy đi mau, ta gửi lời thăm lệnh tôn với nhé! Tiểu Cát Lý cố nói với theo:

- Mạnh đại ca, đại ca đừng quên nhé, hãy xin với gia gia đại ca thu tiểu đệ làm đệ tử với! Chàng cười trấn an:

- Cứ yên tâm, ta không quên đâu, nếu cha ta không nhận, ta cũng có thể nhận tiểu đệ làm đồ đệ được. Mong cha con bình an thoát hiểm, ngày sau ta sẽ gặp lại.

Chia tay với cha con Cát Lý rồi, Mạnh Hoa bèn thi triển thượng thừa khinh công nhắm hướng cổng thành. Đi được một đoạn, chàng phát hiện một đội binh lính tay cầm đuốc lửa đang tiến về nhà của Cát Lý. Chàng đoán định cha con họ đã đủ thì giờ chạy thoát rồi nên yên tâm tăng thêm cước lực đến chân thành. Tuy Lạp Tát là một thủ phủ của Tây Tạng nhưng tường thành không cao lắm, vì sự phòng vệ cũng không nghiêm mật bằng Bồ Đạt Lạp Cung nên chàng dễ dàng vượt qua không một tên quân giữ thành nào hay biết.

Sương sớm xuống ướt đầm vai áo, gió buổi sớm thổi mát rượi, chàng ra ngoài thành thì ánh sáng le lói ban mai bắt đầu tỏa lên ở chân trời phía đông. Chàng cảm thấy trong lòng phấn chấn đến quên cả mệt nhọc cứ tăng thêm cước lực phi hành như bay.

Đến cuối ngày hôm ấy, chàng đã về gần tới nhà. Trong lòng tự nhiên thấy nhớ Kim Bích Y tha thiết. Không biết nàng đang làm gì ở nhà, có lẽ nàng đang ngồi bên gối của gia gia ta và chăm sóc cho người vì nàng luôn luôn muốn lúc nào ta cũng được yên tâm! Nghĩ đến lúc được vui vẻ gặp mặt nàng, chàng tình nghịch tự nghĩ: “Ta phải xuất hiện thật đột ngột cho nàng kinh ngạc chơi mới được! Chắc nàng không thể ngờ được ta ở Lạp Tát đã gặp sư huynh và ca ca của nàng, không biết điều này có làm cho nàng vui thêm chút nào hay không?” Trước khi đi Lạp Tát, chàng cứ ngỡ hết sức gian nan mới gặp được Lộng Tấn pháp sư, không ngờ sự việc biến chuyển chàng đạt được ước vọng mỹ mãn bất ngờ.

Mạnh Hoa đã vào sân trước khu nhà cha chàng ở.

Hình như ở vườn sau có tiếng binh khí va chạm nhau, chàng kinh hoảng phóng ngay vào, bụng lo lắng thầm: “Không lẽ địch nhân tìm được đến đây? Hay là Kim Bích Y đang luyện tập võ nghệ?” Chàng đoán chỉ đúng một nửa. Hậu viên quả có người đang luyện võ nhưng không phải Kim Bích Y mà là phụ thân của chàng Mạnh Nguyên Siêu.

Mạnh Nguyên Siêu đang sử dụng khoái đao đánh trước một chiêu, vung đao từng đường nhanh vun vút. Mạnh Hoa thấy phụ thân đã khỏe mạnh, lòng vừa mừng vừa sợ. Chỉ thấy phụ thân một tay tung ra như đánh chiêu tối hậu, bảo đao như biến thành một móng cầu vòng, rồi nghe một tiếng “phập” thật lớn cảm

lút thân vào một thân cây. Một lát sau, lá cây bị chấn động trút xuống như mưa bão và cán dao vẫn còn rung động. Chàng không thể dừng được, cất tiếng tán thán:

- Gia gia, chiêu thế thật là Thần Long Trác Vĩ.

Nguyên chiêu này quả là chiêu Thần Long Trác Vĩ trong Mạnh gia đao pháp là một tuyệt chiêu, chính chàng cũng đã có tập qua chiêu này, nhưng hôm nay nhìn do tay cha chàng xuất chiêu, uy lực thực hơn hẳn khiến chàng kinh sợ, rõ ràng kinh lực hơn chàng nhiều.

Mạnh Nguyên Siêu rút dao ra khỏi thân cây cười nhẹ:

- Bệnh lâu quá nên chân lực có sút giảm đôi chút. Hoa nhi, sao con trở về mau đến thế? Chàng chạy lại:

- Chúc mừng gia gia khỏe mạnh, hài nhi đi không đến nỗi nhọc mệt, mọi chuyện đều xong xuôi cả.

Đến lượt Mạnh Nguyên Siêu vui mừng:

- Ta cứ lo con gặp chuyện gì nguy khốn phải trở về đây sớm.

Rồi tiếp:

- May mà con về hôm nay. Ta đã định ngày mai đến Lạp Tát xem tin tức của con đó.

Chàng đáp:

- Vận khí của con thật tốt, con đến đúng dịp nên sớm xong chuyện trở về.

Mạnh Nguyên Siêu chợt nhớ ra:

- Đúng rồi, ta nhớ hôm trước là lễ Phật Tổ, Bồ Đạt Lạp Cung đúng ngày mở cửa. Ta quên mất, như vậy con dễ dàng gặp mặt Lộng Tấn pháp sư chứ?

- Cũng không được dễ dàng lắm, nhưng cuối cùng con cũng có gặp.

Rồi sao đó chàng đem mọi chuyện kể lại cho phụ thân nghe, chỉ riêng việc gặp mặt Giang Thượng Vân và Kim Bích Phong chàng không nói tới.

Mạnh Nguyên Siêu nghe xong chuyện của chàng ở Lạp Tát vui mừng khôn xiết:

- Vận khí của con quả là rất tốt, đảm lực của con cũng không nhỏ. Kinh qua những việc vừa rồi ta khả dĩ yên tâm để con bạt thân trong cõi giang hồ rồi.

- Đa tạ gia gia quá khen, kỳ thực công lực của con tự biết cũng còn giới hạn.

Mạnh Nguyên Siêu trầm ngâm một chút rồi đột nhiên hỏi:

- Con về nói chuyện với ta, đã lâu mà có một chuyện ta còn lấy làm lạ quá.

Chàng hoảng hốt:

- Chuyện gì vậy thưa cha?

- Vì sao con không hỏi thăm Kim cô nương câu nào? Chàng đỏ gay cả mặt:

- Con nghĩ chắc nàng đang ở trong bếp, để con thưa lại cha mọi chuyện rồi tìm nàng cũng không muộn.

Tuy nói câu ấy, nhưng trong lòng chàng vẫn có điểm thắc mắc không an: “Vì sao không thấy nàng ra đây?” Mạnh Nguyên Siêu cười nói:

- Với cha con còn ngượng ngùng gì? Ta biết con rất nhớ đến nàng. Con hãy mau tìm nàng về đi! Chàng hoảng hốt vội hỏi:

- Ủa, nàng đi đâu sao mà phải tìm về? Mạnh Nguyên Siêu cười đáp:

- Đừng lo, nàng không đi đâu xa đâu, nàng vòng ra sau núi săn ít con thú về làm thức ăn tươi đó mà!

- Thảo nào con không nhìn thấy nàng đâu cả.

- Trong biệt thự này của Cát Lý gạo thóc đều có đủ cả, nhưng chỉ ăn với rau không thì cũng mau chán, Bích Y thấy cha đã khỏi hẳn nên hôm nay mới lần đầu tiên đi săn, hy vọng mang về ít thịt dã thú thay đổi khẩu vị.

Ông nhìn lên bầu trời, tiếp tục:

- Nàng ăn xong cơm trưa rồi mới đi, lẽ ra phải trở về rồi mới phải? Con nên đi tìm thử xem! Nghe lời phụ thân, Mạnh Hoa vội vàng đi tìm Kim Bích Y, cha chàng trấn an:

- Có lẽ không có chuyện gì đâu. Biết đâu nàng không tham săn bắn quá nên quên cả thì giờ? Vầng thái dương đã gần ngả xuống đỉnh núi trả một màu đỏ rực lên bầu trời. Chàng vội vàng theo con đường mòn vòng ra sau núi cố giương mắt kiếm tìm, không thấy bóng dáng Kim Bích Y.

Chạy qua một vùng sơn yên, bỗng nhiên Mạnh Hoa nhìn thấy trong bụi rậm không có gió mà cây cỏ lại lay động, chàng nghĩ thầm: “À! Lại định chơi trốn tìm à?” Chàng định nhìn Kim Bích Y đã nhìn thấy chàng và muốn đùa giỡn với chàng.

Mạnh Hoa im lặng nhặt một viên đá ném vào bụi rậm, chàng dùng thủ pháp cố ý đánh đúng giữa bụi rậm nơi mà chàng nghĩ Kim Bích Y đang nấp. Một tiếng “cốc” khô khan. Quả nhiên bụi cỏ lay động và chui ra một nữ nhân, không đợi chàng nói gì, nữ nhân bắn ra một đồng tiền làm ám khí. Mạnh Hoa cười hỏi:

- Y muối! Không sợ ta ư? Muội muội chắc mới học được môn ám khí phải không? Thật là hay quá! Nữ nhân chậm rãi quay đầu lại, lạnh lùng:

- Người lại nhận lầm người rồi! Chàng kinh hoàng, thất thanh la lên:

- A! Đặng cô nương, té ra là cô nương! Nữ nhân không phải là ai khác, chính thị là Đặng Minh Châu có vóc dáng khá giống Kim Bích Y.

Đặng Minh Châu cúi đầu nói:

- Không sai, ta là Đặng Minh Châu chứ không phải Y muối của người, ta không hiểu sao ở chỗ này mà ta lại cũng gặp người nữa! Mạnh Hoa bối rối:

- Đặng cô nương, cô nương đến Thiên Sơn rồi ư? Cô nương trở về bao giờ vậy? Đặng Minh Châu lạnh nhạt:

- Đa tạ người quan tâm. Phải chăng người đến đây tìm Y muối của người? Người có muốn nghe ta chỉ cho không? Mạnh Hoa nghe nói càng thêm kinh sợ vội hỏi:

- Như vậy là cô nương đã gặp Kim Bích Y? Nàng... nàng ở đâu vậy? Đặng Minh Châu đáp:

- Nàng ta mới vừa nói chuyện với ta ở đây. Ta vốn đâu có quen biết gì nàng ta không biết tại sao nàng lại biết ta là ai.

Mạnh Hoa nóng ruột ngắt lời:

- Hiện tại nàng đi đâu rồi? Đặng Minh Châu đáp:

- Chạy mất rồi.

Chàng càng kinh hoàng:

- Vì sao phải chạy?

- Vì có người đuổi nàng ta.

Giọng chàng hốt hoảng:

- Ai đuổi nàng mới được chứ?

- Chỉ biết đó là một hán tử mặc áo trắng xem ra ước độ trên bốn mươi, mặt mày thanh tú như thư sinh, còn là ai thì ta cũng không biết.

Nàng chậm rãi nói tiếp:

- Ta và Bích Y đang chuyện trò tại lưng núi, bỗng Bạch y hán tử xuất hiện nơi sườn núi, vừa trông thấy Bích Y đã vội vàng chạy, nàng kêu ta giúp nàng đừng nói nàng ở đâu cả, có thể...

Dừng lại một chút, nàng tiếp:

- Có thể vị Bạch y hán tử võ công cực kỳ cao minh, nên vừa thấy đã bỏ chạy ngay.

- Nàng chạy về hướng nào? Đặng Minh Châu dùng tay chỉ về hướng tây, Mạnh Hoa không kịp hỏi lại lập tức thi triển khinh công chạy liền về hướng đó.

Chạy được một lúc đã qua hai sườn núi quả nhiên nhìn thấy bóng Bạch y hán tử đang thoắt đi một mình, không thấy Kim Bích Y đâu cả.

Bạch y hán tử khoanh tay trước ngực, thoắt như người đi du lãm, chợt nghe tiếng chân của Mạnh Hoa liền quay đầu lại.

Lúc này tuy đang là tiết xuân, nhưng ở miền bắc này vẫn rất lạnh, ai cũng phải mặc áo ấm, nhưng trung niên hán tử chỉ mặc một áo dài mỏng manh bay phấp phật theo gió, hình như không biết tí gì là lạnh lẽo.

- Tiểu tử, ngươi làm gì mà chạy vội vàng thế? Mạnh Hoa chưa kịp hỏi gì đã bị người ấy hỏi câu trước, chàng đáp:

- Ta tìm một vị cô nương trẻ tuổi, không biết nàng...

- Vị cô nương ấy tên gì? Người nói đi may ra ta biết được.

Mạnh Hoa vừa nói tên Kim Bích Y, nét mặt Bạch y hán tử lộ vẻ kỳ lạ, lạnh lẽo nhìn chàng một lúc mới hỏi:

- Ngươi là ai? Người tìm cô nương ấy làm gì? Sau khi nói tên mình, chàng cẩn trọng:

- Ta với Kim cô nương là bằng hữu, xin hỏi nàng ở nơi đâu, nếu biết xin chỉ giùm! Bạch y hán tử đáp:

- Đương nhiên ta biết chứ, nhưng ta không muốn nói! Mạnh Hoa rất gấp, muốn gặp Bích Y nên cao giọng:

- Ngươi không thể không nói được! Bạch y hán tử lạnh lùng hỏi:

- Vì sao? Trong một lúc chàng không biết trả lời ra sao, Bạch y hán tử nói tiếp:

- Ngươi cũng không được đuổi theo cô nương ấy nữa.

Chàng tức giận hỏi lại:

- Ngươi nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ... người là gì của nàng? Chàng chỉ sợ nàng đã trúng độc thủ gì đó của người này.

Bạch y hán tử không buồn để ý gì đến sự lo lắng của chàng, thản nhiên nói tiếp:

- Cô ta bị ta cầm giữ rồi, biết làm sao được? Mạnh Hoa rút kiếm ra khỏi vỏ:

- Mau mau đem nàng tới đây cho ta.

Bạch y hán tử ha hả cười lớn:

- Ngươi định dùng cái gì để giết ta? Dùng kiếm này ư? Hừ, để ta coi kiếm pháp của ngươi tới đâu!

- Ngươi thật không thả nàng ư?

- Ta đã nói rồi, có gan thì cứ xuất chiêu đi! Mạnh Hoa không thể nhịn được nữa:

- Tốt lắm, chúng ta hãy thử so tài cao thấp.

Kiểm chàng vọt ra loáng đâm vọt tới.

Bạch y hán tử không tránh cũng không đỡ, kiếm đầu đã đâm tới trước mặt mà mắt y vẫn không chớp.

Mạnh Hoa tuy rất giận, nhưng không hề có ý muốn giết chết y, đầu kiếm chàng đặt vào yết hầu của y:

- Ngươi nói cùng ta so cao thấp sao không rút kiếm ra? Bạch y hán tử cười ha hả:

- Ai nói ta muốn so cao thấp với ngươi. Phải nói rằng ngươi muốn so cao thấp với ta, ngươi dùng chữ sai rồi đó!

- Sai ở chỗ nào?

- Ta xem ngươi ít nhất cũng phải luyện kiếm thêm ba năm nữa mới đáng để cho ta độ kiếm! Từ khi Mạnh Hoa bôn tẩu giang hồ đến nay, từng nhiều lần bị người khác khinh miệt, chưa lần nào chàng nổi giận như lần này:

- Muốn nói gì thì nói, ngươi không thả nòng, ta không nhượng bộ được nữa! Chàng lại đâm kiếm tới nhưng chủ ý vờ đâm kiếm lên không, chứ không muốn đâm trúng y.

Bạch y hán tử khẽ lay động thân ảnh, theo chiều kiếm tránh về một bên. Chàng vun vút đánh tiếp Liên Hoàn Tam Kiếm, nhưng vẫn không sao chạm vào tay áo của đối phương được. Bạch y hán tử liếc nhìn chàng khẽ bĩu môi:

- Thế nào? Bản lãnh của ngươi chỉ có vậy thôi ư? Chàng hiểu rằng võ công của y cực kỳ tinh diệu, chưa chắc chàng đã là đối thủ của y, như vậy nếu chàng nhượng bộ sẽ ra sao? Nghĩ vậy chàng liền đánh tiếp Liên Hoàn Tam Kiếm theo Mạnh gia đao pháp biến thành, tức thì như sấm sét tấn công.

Thân ảnh của Bạch y hán tử vừa mau lẹ vừa nhẹ nhàng, y phát tay áo song chỉ điểm vệt tới đánh nghiêng đầu kiếm của chàng qua một bên rồi thừa cơ nhập nội. Chiêu thế này của Bạch y hán tử vừa phối hợp giữa nội công thâm hậu và thượng thừa điểm huyết. Ra chiêu sau mà đến trước chứng tỏ đã lĩnh hội được yếu quyết trong chậm có lẽ, trong vụng có khéo của võ học.

Kiếm của Mạnh Hoa bị đánh nghiêng qua bên và bị y điểm trúng hổ khẩu liền, chàng đau đến độ gần muốn đánh rơi kiếm.

Biết đối thủ rất lợi hại, chàng chuyển kiếm phóng liền xuất liền ngay chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa trong thủ có công biến hóa cực kỳ ảo diệu khiến Bạch y hán tử không khỏi kinh ngạc phải kêu lên một tiếng.

Nguyên chiêu này chàng dùng là do Trương Đan Phong truyền thụ trong Vô Danh Kiếm Pháp, Bạch y hán tử tuy tinh thông tất cả các môn phái kiếm pháp trong thiên hạ nhưng Vô Danh Kiếm Pháp thì chắc chắn y chưa từng thấy qua.

Bạch y hán tử kêu nhỏ một tiếng chân nghiêng bước lui ba bước, chậm rãi nói rằng:

- Mấy chiêu kiếm vừa rồi của ngươi quả là tinh diệu. Tiếc rằng chiêu thứ ba ngươi dùng Mạnh gia đao pháp hóa thành kiếm, khí lực còn chưa đủ. Đến chiêu thứ tư Huyền Diệu Hoạch Sa lợi hại hơn có thể chém đứt ngón tay của ta được đấy, nếu chiêu này do Mạnh Nguyên Siêu sử dụng nhất định công hiệu sẽ hơn ngươi nhiều.

Bao nhiêu chiêu kiếm của chàng bị y nói rõ lai lịch ra cả, khiến chàng kinh lạ không ít, vội vàng đáp lễ:

- Đa tạ chỉ giáo, nhưng ngươi tay không chống kiếm dù có cao cường đến đâu cũng khó thắng ta. Ta không cần ngươi nhường, hãy rút kiếm ra đi! Bạch y hán tử cười ha hả vui vẻ:

- Thiếu niên thật kiêu ngạo! Ngươi nói không sai, ta tay không khó thắng ngươi, nhưng ta đối với hậu bối như ngươi quyết không dùng kiếm. Vì ngươi có lòng lo cho ta, ta biết làm sao? Tốt lắm, có rồi...

Y bèn chuyển thân quay đầu lại, trong tay đã có một cành cây tùng trong những cành cây mọc rậm rạp trên đầu y:

- Được, ta sẽ dùng cành cây này so kiếm với ngươi, chỉ cần ngươi đỡ được của ta mười chiêu, là coi như ngươi đã thắng.

Chàng đang lo không hơn được Bạch y hán tử, nghe y nói vậy tuy bị đối phương khinh thị nhưng cũng có phần khâm phục khí độ của y:

- Được, nói thì hãy giữ lời, đừng trách ta đó! Y lại cười lớn:

- Nếu ta thua, lập tức cho người thấy Bích Y liền. Quân tử nhất ngôn, mau ra chiêu đi! Mạnh Hoa lập tâm: “Để ta đánh gãy cành cây của người xem trong mười chiêu người lấy gì chống đỡ.” Kiếm quang xẹt tới, chiêu thứ nhất là Bài Vân Sủ Tuyết, kiếm phong rít lên “u u” thế áp đảo như sấm sét vô cùng mãnh liệt.

Bạch y hán tử tán thán:

- Trong cương có nhu rất tinh diệu! Tiếc rằng luyện chưa thuần thực lắm! Y không di động cước bộ mà kiếm của chàng đâm trượt vào khoảng không. Cành cây trong tay Bạch y hán tử rung động chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, thân cây mềm yếu dựng đứng lên như bảo kiếm vừa rút khỏi vỏ, chỉ chớp qua chớp lại cành cây đã điểm trước mặt chàng.

Mạnh Hoa vừa thấy cành cây đâm tới nghiễm nhiên có thể đâm vào mặt chàng, chàng hoảng sợ khôn xiết vì Bạch y hán tử dùng cành cây thay kiếm chẳng những gồm sự tinh kỳ của kiếm pháp mà còn gồm cả nội công thâm hậu nên khi cành cây đâm tới kinh lực không kém gì kiếm, nếu bị đâm trúng chắc chắn sẽ xuyên qua đầu chàng.

Nhưng chàng may mắn thụ hưởng được Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong rất sở trường tùy cơ ứng biến, liền xuất chiêu Hoàn Lưu Kích Tập trong công có thủ hóa giải liền công thế của Bạch y hán tử. Y khen một tiếng “Hảo”, cành cây phát qua như xẹt tới phải lại như xẹt tới trái, thực hư bất định biến ảo vô phương. Chàng xoay thân pháp liền ba vòng mũi kiếm bật ra sử dụng một chiêu giống như Điệp Thúy Phù Thanh của phái Tung Sơn mà lại giống chiêu Cổ Bách Sâm Sâm của phái Thái Sơn khiến Bạch y hán tử không thể đoán định được phương vị kiếm đâm tới. Y biến chiêu rất lẹ, cành cây khê lay, Mạnh Hoa đã bị vây khốn giữa những vòng cành cây xoắn tít của y.

Nói thì chậm, sự thực mau không thể tả, chiêu thứ ba vừa đánh tới, chàng liền phản thủ nghiễm nhiên hóa giải liền tiếp mấy chiêu tấn công một lượt rồi mới đâm tới được một kiếm thoát khỏi sự khống chế của đối phương. Chàng quyết thắng Bạch y hán tử nên phối hợp Mạnh gia đao pháp và Vô Danh Kiếm Pháp vũ lộng trường kiếm như múa bay lộn trên không khiến Bạch y hán tử cười nho nhỏ như có ý tán thưởng.

Đột nhiên tay y rung mạnh, cành cây vụt đánh tới lưng kiếm của chàng, hổ khẩu của chàng chấn động mạnh xuyết nữa là rơi kiếm. Bạch y hán tử cười lớn:

- Mới có năm chiêu, theo ta thấy ba chiêu liên hoàn của người định đánh là chiêu thứ nhất Phân Hoa Phát Liễu muốn đâm vào huyệt Liên Tinh của ta, chiêu thứ hai Phùng Di Kích Cổ đánh vào đan điền và chiêu thứ ba Bạch Hồng Quán Nhật đâm vào yết hầu của ta phải không? Phàm cao thủ khi xuất chiêu rất kỵ bị đối phương biết trước ý định, Bạch y hán tử đối với Mạnh Hoa như vậy chẳng khác nào sư phụ chỉ dạy cho đồ đệ. Chàng trước sau không hề có ý định giết chết y, nhưng nghe y nói tâm chàng chấn động, tự nghĩ thầm trong bụng: “Lạ thật, xem ra người này đối với ta không có một chút ác ý, sao y lại bắt Y muội?” Chưa kịp nghĩ hết, Bạch y hán tử bỗng quát:

- Cẩn thận tiếp chiêu! Chiêu thứ sáu đây! Cành cây dựng thẳng khi quay qua hữu quả nhiên ra chiêu Phân Hoa Phát Liễu. Mạnh Hoa đã được y chỉ điểm, lập tức lấy hết sức bình sinh dùng chiêu Hư Thức Phân Kim kiếm thuật rất ôn nhu hóa giải thế công của đối phương, chiêu thứ hai hóa thành đao pháp Thiết Môn Thiểu kiếm hoành ngang ngực chống đỡ cành cây tòng, chiêu thứ ba rất khó hóa giải, chàng gắng gượng xuất chiêu Lôi Điện Giao Oanh, trường kiếm vẽ một vòng biến thành đại đao, chớp nhoáng tránh thế.

Bỗng nghe một tiếng “đang”, Bạch y hán tử hô lên:

- Đây là chiêu thứ chín! Cành cây như đánh vào đốc kiếm dính chặt cuốn một vòng, trường kiếm của chàng không còn cách nào khác là thoát khỏi tay rơi xuống đất. Kết quả rõ ràng chàng không thể cầm cự nổi mười chiêu!

-oOo-

15. Thiên Sơn Môn Kiếm

- Gia gia! Gia gia bắt công! Mạnh Hoa chưa kịp quay đầu đã thấy một thiếu nữ đột nhiên xuất hiện trước mắt chàng, đó chính là người chàng đang đi tìm, chính thị Kim Bích Y. Trong một chớp mắt, chàng vừa vui vừa buồn, đồng thời lại sợ đến độ cứ ngây người đứng thộn ra. Kim Bích Y gọi Bạch y hán tử là “gia gia” Mạnh Hoa mới biết ra là chàng vừa giao đấu với thiên hạ đệ nhất kiếm khách, phụ thân của Kim Bích Y, tức là Kim Trục Lưu: “Thảo nào ta không đỡ nổi của ông ta mười chiêu!”

- Ta bắt công ở chỗ nào? Kim Trục Lưu vừa cười vừa hỏi con gái như vậy.

Kim Bích Y hơi chu miệng:

- Chiêu tối hậu gia gia dùng nội công chứ không phải kiếm pháp.

Kim Trục Lưu vẫn cười:

- Nhưng ta có bảo y thua ta lúc nào đâu? Ta đoán không lầm thì con cố bệnh y đó, thật là con gái chỉ lo cho người ngoài thôi! Mạnh Hoa bước tới khoanh tay:

- Xin tha lỗi cho tội ngông cuồng của tiểu diệt, dám mạo phạm tới thế bá.

Kim Trục Lưu vui vẻ:

- Thảo nào Y nhi của ta khen ngợi người hết lời. Kiếm pháp của người quả thực cao minh hơn ta đó!

- Thế bá chỉ dùng một cành cây tùng mà tiểu diệt còn không đỡ nổi đến mười chiêu, thế bá quá khen làm sao tiểu diệt không hổ thẹn? Kim Trục Lưu nghiêm mặt:

- Ta không bao giờ khen ngợi ai quá lời đâu. Nếu nói riêng về kiếm pháp, người chỉ còn thiếu một chút kinh nghiệm khi lâm địch thôi, còn nói về sự biến hóa tinh diệu ở đời này hiện nay sợ không có ai bằng người được. Còn luận về sự chiết chiêu đối chiêu, tối đa ta cũng chỉ bằng người. Ta đánh rơi kiếm của người nhưng người cũng đã chém gãy cành cây của ta rồi! Không tin, người hãy nhìn...

Nói xong ông đưa cành cây gãy lên, đúng là cành cây bị một vết chém gãy là một đoạn. Nguyên lúc Kim Trục Lưu dùng nội lực đánh rơi trường kiếm của Mạnh Hoa, ông phát hiện cành cây trong tay mình cũng đã bị chém gãy.

Kim Bích Y tươi cười xen vào:

- Thôi, đừng nói mãi về kiếm pháp nữa, Mạnh đại ca, đại ca gặp phụ thân chưa? Chàng đáp:

- Có gặp, chính người sai ta đi tìm tiểu muội đây.

Kim Bích Y quay lại cha:

- Gia gia, chúng ta trở về gặp Mạnh bá bá đi! Kim Trục Lưu ôn tồn nói với chàng:

- Mạnh thế huynh, ta chính là muốn đến thăm bệnh tình lệnh tôn, không ngờ gặp người trước. Y nhi, con không trốn tránh ta nữa chứ? Nói câu ấy ông như cười mà không phải cười nhìn con gái.

Kim Bích Y đỏ hồng đôi má:

- Nếu cha không bắt buộc con về nhà, đương nhiên con còn trốn tránh cha làm chi? Kim Trục Lưu cười:

- Ta vẫn rất muốn con về nhà. Không hiểu sao con lại sợ về nhà như thế? Kim Bích Y lại đỏ bừng mặt nũng nịu:

- Gia gia, có phải cha thích đem con ra làm trò đùa chăng? Kim Trục Lưu cười ha hả:

- Chỉ cần con đừng đem ta làm trò đùa đuổi bắt là ta vui rồi. Trời sắp tối, Mạnh bá bá chắc cũng đợi ta lâu rồi đó. Chúng ta về đi thôi! Mạnh Hoa tuy không rõ lắm cha con họ Kim đối đáp với nhau chuyện gì nhưng chàng cũng có thể đoán ra được đại lược Bích Y chưa muốn quay về nhà vì còn có chuyện gì đó chưa hợp ý nàng. Nhìn hai cha con nàng vui vẻ thân mật bên nhau, bất giác chàng tự nghĩ: “Chuyện tình cảm giữa ta và Y muội, không biết có nên thưa rõ với phụ thân nàng hay chưa? Kim đại hiệp là một người cha nhân từ như thế lẽ nào nỡ ép buộc chuyện hôn nhân mà nàng không bằng lòng?” Kim Bích Y cùng Mạnh

Hoa bước lên đường trước, Kim Trục Lưu cố ý đi thụt lùi lại đằng sau, nhường cho hai người sánh vai nhau cùng đi. Kim Bích Y hỏi:

- Việc đại ca đến Lạp Tát xong xuôi chứ?

- Đã xong xuôi cả. Lần này ra đi không ngờ lại thuận lợi hơn ta tưởng. Để về nhà ta sẽ từ từ kể cho muội nghe.

Nàng cười đùa:

- Tiểu muội biết đại ca sẽ lo xong xuôi nên cũng chưa cần biết vội. Tiểu muội chỉ cần biết ngay một việc khác.

- Việc gì?

- Chắc đại ca có gặp Đặng Minh Châu?

- Chính cô nương ấy chỉ cho ta hướng đi của tiểu muội. Nghe nói nàng và tiểu muội có đánh nhau một trận?

- Vâng, thật là không đánh nhau thì không quen nhau. Để về nhà sẽ từ từ kể cho đại ca nghe. Bây giờ đại ca hãy nói nàng ta nói với đại ca những gì?

- Chẳng nói gì cả. Nàng ta biết ta đang vội tìm tiểu muội liền chỉ ngay phương hướng và ta chạy đi liền, đâu có thì giờ nói năng gì!

- Lại thật, sao không thấy nàng đâu nữa, nàng đi đâu rồi?

- Không biết, chắc nàng ra đi rồi. Nàng cũng chỉ đi qua đây thôi, chắc đã về nhà?

-Ồ! Sao đại ca không mời nàng ở lại? Mạnh Hoa có hơi lo lắng:

- Lúc ấy ta chỉ sợ tiểu muội gặp kẻ địch và chỉ nóng lòng muốn gặp tiểu muội ngay, nhất thời cũng quên cả việc mời nàng ở lại.

Bích Y quay đầu lại hỏi cha:

- Gia gia có biết Đặng cô nương là người thế nào không? Kim Trục Lưu đáp:

- Ta biết nàng ta vì giúp con mà lừa cả bằng hữu của ta!

- Có phải nàng ta là con gái của một lão bằng hữu của cha hay không?

- Con nói đó là Thần Châu phân cục của Chấn Viễn tiêu cục tổng tiêu đầu Đặng Tường phải không?

- Vâng, Đặng Minh Châu là con gái của Đặng Tường đó!

- Ta với Đặng lão tiêu đầu đã có lần gặp nhau, tuy chưa thể gọi là bằng hữu, nhưng y là một chính nhân quân tử, ta rất lấy làm khâm phục! Kim Bích Y nói tiếp:

- Nhắc đến Đặng cô nương có một sự kiện, không biết gia gia có biết không?

- Sự kiện gì vậy?

- Đặng lão tiêu đầu có ý muốn đem con gái gả cho Giang sư huynh.

Kim Trục Lưu ngẩn mặt:

- Việc này có nói qua với ta, nghe nói Đặng lão tiêu đầu bị tên phản đồ Thiếu Lâm là Cát Hồng cướp tiêu, Giang Thượng Vân đã tình cờ đến giải cứu, y nhớ ơn ấy nên nhờ Diệp sư bá làm mai mối nhưng bị Diệp sư bá cự tuyệt! Kim Bích Y mỉm cười:

- Vị cô nương họ Đặng tài mạo song toàn, con đã có thấy qua. Không hiểu tại sao Diệp sư bá không chịu tác hợp cho họ? Kim Trục Lưu đương nhiên đoán biết dụng ý của con gái, ông tự bảo thầm trong bụng: “Người đã biết rõ còn vờ hỏi!” liền cười nói:

- Giang Thượng Vân tuy là đệ tử của ta, nhưng hôn nhân là việc lớn, ta không thể thay y quyết định được, ta đã không khiến cưỡng con ta thì cũng chẳng nên cưỡng ép ai khác! Kim Bích Y nghe thân phụ nói câu này trúng tâm ý của nàng, bất giác mặt mày rạng rỡ.

Mạnh Hoa định đem chuyện gặp gỡ Giang Thượng Vân và Kim Bích Phong ở Lạp Tát ra kể cho cha con họ Kim nghe, nhưng thấy sắp tới nhà nên lại thôi.

Kim Trục Lưu bỗng kêu “Ái chà” một tiếng hỏi liền:

- Mạnh hiền đệ, trong nhà ngoài lệnh tôn ra còn có ai khác nữa không? Chàng đáp:

- Không có.

Kim Trục Lưu nói tiếp:

- Thế sao hình như lệnh tôn đang tỷ võ với một cao thủ nào đó? Lúc ấy Mạnh Hoa mới nghe mơ hồ có tiếng vũ khí chạm nhau vang vang lại.

Chàng kinh hoàng chỉ sợ phụ thân mới vừa bệnh khỏi không thể chống cự với địch nhân liền vội vàng bước mau tới. Kim Trục Lưu trấn an:

- Người đừng lo, lệnh tôn đang sử dụng khoải đao, cứ theo âm thanh ta nghe thì lệnh tôn đang chiếm thượng phong và cao thủ này với lệnh tôn hình như cũng không có ác ý.

Người nghe xem, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, họ đã đánh bảy chiêu mà không có chiêu nào là sát thủ cả.

Kim Trục Lưu có thể nói là cao thủ hạng nhất hiện thời, lời của ông nói chàng không thể không tin nên có hơi yên tâm.

Mạnh Hoa tiến vào hậu viện, thấy phụ thân quả nhiên đang cùng một người lạ mặt tỷ võ, nhưng có một người đứng bên cạnh quan sát chàng mà chàng không ngờ đó là Đặng Minh Châu.

Kim Bích Y vui vẻ reo lên:

- Đặng thư thư, chưa đi mất ư? Người lạ dùng kiếm. Đao qua kiếm lại nhưng quả là không có chiêu thế nào quá độc ác.

Đấu đến lúc rất kịch liệt, cả hai đều tụ tinh thần nhằm tập trung vào sự chiết giải chiêu số của nhau nên cha con họ Kim và chàng vào đến lúc nào hai người đều không biết.

Kim Trục Lưu ho nhẹ một tiếng ra hiệu cho con gái đừng nói năng ồn ào. Mạnh Hoa nhìn thần sắc của Kim Trục Lưu hình như ông có biết người lạ mặt là ai rồi. Mạnh Nguyên Siêu đang dùng khoải đao tiến kích, đao quang lấp lánh như chụp xuống thân hình người lạ.

Người ấy bỗng nhiên xuất chiêu liên hoàn ba thế Phân Hoa Phất Liễu, Phùng Di Kích Cổ, Bạch Hồng Quán Nhật, chính là ba chiêu lúc này Kim Trục Lưu đã giảng giải cho Mạnh Hoa nghe. Chàng nhờ ông chỉ điểm nên mới dễ dàng hóa giải.

Mạnh Nguyên Siêu đánh liên bảy đao cũng với cách hóa giải của Mạnh Hoa, tuy có giống nhưng lợi hại hơn bởi công lực của thân phụ chàng sung mãn hơn, khí đao rất dũng mãnh không cho đối phương công vào đâu được. Kim Trục Lưu tán thưởng:

- Tuyệt diệu! Mạnh Hoa lòng vui sướng, thầm nghĩ: “Đạo của võ học quả nhiên là vô cùng vô tận, chỉ với bảy nhiều chiêu đao pháp mà đã biến hóa khôn lường rồi!” lại nghĩ: “Lạ thực, kiếm pháp của người này lại giống y hệt với kiếm pháp của Kim Trục Lưu, ba chiêu lúc này giống nhau như ba giọt nước vậy!” Người nọ đang bị đao của Mạnh Nguyên Siêu bức vào thế hạ phong Mạnh Nguyên Siêu, đột nhiên kiếm pháp biến đổi, càng đánh càng chậm lại, đầu kiếm như có treo vật gì nặng lắm, đồng một chiêu, tây một chiêu vòng qua ngoặt lại rất chậm chạp như sợ đao vậy.

Kim Trục Lưu hạ giọng nói vào tai Mạnh Hoa:

- Đây là Đại Tu Di Kiếm Thức của Thiên Sơn kiếm pháp đó. Dùng nó để phòng ngự thì không có môn pháp nào hơn, dù đối phương có mạnh đến đâu cũng không bại được. Kiếm pháp này yếu chỉ là khéo trong vung,

mau trong chậm, người nên lưu tâm! Mạnh Hoa chợt hiểu, trong lòng nói: “Thì ra người lạ dùng Thiên Sơn kiếm pháp, thảo nào cùng với kiếm pháp của Kim Trục Lưu có đại đồng tiểu dị.” Nguyên kiếm pháp của Kim Thế Di (thân phụ Kim Trục Lưu) tham bác tất cả tinh hoa của các môn phái khác nhau nhưng cơ sở vẫn xuất phát từ Thiên Sơn kiếm pháp. Khi trước chưởng môn nhân Thiên Sơn phái lúc ấy là Đường Hiểu Lan đã cùng Kim Thế Di tham cứu rồi khai sáng môn phái thành một nhà. Kiếm pháp của Kim Thế Di truyền cho con trai Kim Trục Lưu và đệ tử là Giang Hải Thiên, cả hai huynh đệ nghiên cứu lại tăng thêm phần biến hóa.

Mạnh Hoa tập trung hết tinh thần quan sát phụ thân và người lạ mặt tranh hùng, kiếm pháp của người lạ càng lúc càng chậm trong khi đao pháp càng lúc càng mau thế mà cơ hồ không thể phá nổi thế phòng ngự của người ấy.

Chàng càng quan sát càng mê mải, tự nhiên tăng thêm hiểu biết cho mình không ít.

Bất tri bất giác Mạnh Nguyên Siêu và người lạ mặt đã giao đấu với nhau trên ba trăm chiêu.

Mạnh Hoa lo lắng vì thân phụ mới vừa khỏi bệnh chỉ sợ kéo dài trận đánh lâu quá bất lợi. Lòng chàng đang lo lắng hốt nhiên thấy đao và kiếm chạm vào nhau, tựa hồ như dính hẳn làm một không ai có thể kéo vũ khí về được, Mạnh Hoa hoảng sợ nghĩ thầm: “Nguy rồi, thế này hóa ra là đấu nội lực ư?” Đang lúc ấy chỉ thấy Kim Trục Lưu nhảy và, ngón tay giữa búng ra một chỉ kêu “choeng” một tiếng, đao và kiếm rời ra, hai người đều thối lui ba bước, Mạnh Nguyên Siêu nạp đao vào vỏ, người lạ cũng thu kiếm về.

Người lạ nói:

- Hảo công phu, có lẽ các hạ là Kim đại hiệp? Kim Bích Y đứng cạnh Đặng Minh Châu lúc ấy mới nghe nàng nói nhỏ:

- Ông ấy là sư thúc của ta! Mạnh Hoa nhớ lại Đặng Minh Châu đã có lần nói với chàng lên Thiên Sơn tìm sư thúc.

Vị sư thúc này so niên kỷ với cha nàng còn trẻ hơn nhiều. Khi sư phụ cả hai tạ thế, vị sư thúc ấy bèn đến Thiên Sơn học nghệ. Chàng than trong bụng: “Ta thật hồ đồ. Người này dùng Thiên Sơn kiếm pháp, lẽ ra ta phải sớm biết y là ai mới phải!” Chàng nghe Kim Trục Lưu trả lời:

- Không dám, các hạ chắc là một trong Thiên Sơn tứ đại đệ tử Đinh đại hiệp, phải chăng? Người lạ đáp:

- Hai chữ “đại hiệp” ta không dám nhận. Đúng, ra là đệ tử Thiên Sơn phái Đinh Triệu Minh. Kim đại hiệp, người là trưởng bối của ta, xin cho ta thay mặt gia sư chúc mừng vạn an người! Nguyên vì Đinh Triệu Minh là đệ tử của Túc Chung Triển của Thiên Sơn phái. Túc Chung Triển là sư đệ của chưởng môn nhân Đường Kính Thiên, còn thân phụ của Kim Trục Lưu là Kim Thế Di lại cùng vai với sư tổ Thiên Sơn phái là Đường Hiểu Lan cho nên niên kỷ giữa Kim Trục Lưu và Đinh Triệu Minh không sai biệt nhau bao nhiêu nhưng Kim Trục Lưu vẫn có vai vế trên Đinh Triệu Minh. Chưởng môn nhân Thiên Sơn phái hiện thời là Đường Kính Thiên có hai đệ tử yêu là Bạch Kiến Thành và Cam Vô Duy, còn sư đệ Túc Chung Triển cũng có hai đệ tử yêu là Thạch Thiên Hành và Đinh Triệu Minh. Bốn người này tự xưng là “Thiên Sơn tứ đại đệ tử” và trong bốn người ấy, Đinh Triệu Minh đứng ở hàng cuối cùng. Ba người kia Kim Trục Lưu đều có quen biết, hôm nay thấy người xử xuất Đại Tu Di Kiếm Thức ảo diệu của Thiên Sơn phái, ông liền đoán trúng tên ngay! Kim Trục Lưu nói:

- Trong võ lâm, giới chúng ta ai mà chẳng biết nhau? Xin Đinh huynh đừng quá khách khí. Đinh huynh phải chăng đến đây vạn an sức khỏe Mạnh đại ca? Đinh Triệu Minh đáp:

- Chính vậy, ta gặp lúc Mạnh đại hiệp đang luyện võ nên ngựa ngáy tay chân chưa kịp xưng tên họ liền xin đại hiệp chỉ giáo. Thực là vô lễ, xin Mạnh đại hiệp đừng giận.

Mạnh Nguyên Siêu cười lớn:

- Văn nhân dùng bút mực kết bạn, bọn ta là võ phu, không dùng võ để kết bạn thì biết dùng cái gì? Thiên Sơn kiếm pháp của Đinh huynh khiến ta mở thêm tầm mắt được lợi không ít. Ta đa tạ Đinh huynh mới phải chứ! Đinh Triệu Minh nói:

- Câu ấy đáng lẽ để ta nói mới phải. Mạnh huynh khoái đao thiên hạ đệ nhất quả danh bất hư truyền, may mà đại hiệp mới vừa khỏi bệnh, không thì e rằng Đại Tu Di Kiếm Thức của ta vị tất đã chống đỡ nổi khoái đao! Kim Trục Lưu cười xòa:

- Tất cả bất tất khách khí. Ta xin thay chủ nhân mời tất cả vào nhà.

Mạnh Nguyên Siêu hỏi:

- Vì sao Đinh huynh biết nơi ở của ta? Lại còn biết ta vừa khỏi bệnh?

- Ba hôm trước ta có gặp một vị bằng hữu của Mạnh huynh.

Mạnh Nguyên Siêu nghĩ đến một người liền hỏi:

- Có phải Trương Khoái Hoạt?

- Đúng vậy, chính là Thiên hạ đệ nhất thần thủ, hai mươi năm trước đây ta đã gặp sư phụ của y đến Thiên Sơn, khi ấy ta mới đầu nhập làm môn hạ Thiên Sơn, thế mà y mới gặp đã nhận ra ta ngay! Mạnh Hoa sinh lòng hiếu kỳ vội hỏi:

- Sư phụ của Trương Khoái Hoạt là ai vậy? Mạnh Nguyên Siêu đáp:

- Con hãy nhờ Kim bá bá kể cho nghe. Kim bá bá biết rất nhiều chuyện cũ trong giới giang hồ đó.

Kim Trục Lưu kể:

- Ba bốn mươi năm trước có một tên ma đầu hoành hành trong giới giang hồ tên là Mạnh Thần Thông, người có biết tên không? Mạnh Hoa đáp:

- Có biết. Khi còn ở với tam sư phụ ở Thạch Lâm, bọn đồ tôn của Mạnh Thần Thông là Dương Kế Mạnh đã từng ở nơi ấy.

Mạnh Nguyên Siêu giải thích:

- Hải tử của ta có đến ba sư phụ, trước tiên là hai sư phụ thuộc Điểm Thương phái là Bốc Thiên Điều và Ân Cừ Thế, Bốc Thiên Điều bất hạnh mất đi, tối hậu tam sư phụ của y là Đan Khâu Sinh thuộc phái Không Động.

Kim Trục Lưu hỏi lại:

- Nghe nói Đan Khâu Sinh có điều gì đau thương lắm? Mạnh Nguyên Siêu nói:

- Đúng vậy, không biết vì lý do gì, y bị trọng tội với bản phái trưởng lão, trước đây mười năm bị Không Động phái cưỡng môn đuổi khỏi môn phái rồi sau đó các trưởng lão của Không Động phái là Động Huyền Tử, Động Minh Tử cùng với Dương Kế Mạnh liên kết đánh y, hai bên thù oán càng ngày càng sâu, sự việc này nếu có Kim huynh đứng ra hòa giải may mới yên ổn được.

Kim Trục Lưu nói:

- Ta cũng có ý định ấy nhưng chưa biết cưỡng môn Không Động phái có chịu không.

Việc này để sau rồi sẽ tính.

Rồi trở về chuyện cũ, ông nói tiếp:

- Mạnh Thần Thông có một đệ tử là Cơ Hiểu Phong, trước khi bá Mạnh Thần Thông làm sư phụ, y đã có biệt hiệu là “Thiên hạ đệ nhất thần thủ” rồi! Mạnh Hoa chợt hiểu ra, hỏi liền:

- Vậy thì sư phụ của Trương Khoái Hoạt chính là Cơ Hiểu Phong?

- Chính vậy, nhưng có sự tình chắc người không ngờ.

- Sự tình gì không ngờ? Kim Trục Lưu từ tốn:

- Cơ Hiểu Phong tuy là đệ tử của Mạnh Thần Thông nhưng hành sự lại khác hẳn với sư phụ, khi Mạnh Thần Thông chưa chết, y đã cải tà quy chánh.

Đinh Triệu Minh tiếp lời:

- Cơ Hiểu Phong với Thiên Sơn phái của ta đúng là không đánh không quen nhau. Đến tuổi văn niên, họ Cơ đã biến thành bằng hữu thân thiết của sư phụ và sư bá chúng ta. Do đó đồ đệ là Trương Khoái Hoạt vẫn thường đến Thiên Sơn. Ba hôm trước đây ta gặp Trương Khoái Hoạt trên đường, y có nói về Mạnh đại hiệp và khi biết ta trên đường đi qua đây nên nhờ ta đến vấn an đại hiệp. Ta bằng lòng đi ngay, vì khi còn ở Thiên Sơn ta cũng đã nghe một bằng hữu khác nói về Mạnh đại hiệp rồi.

Mạnh Nguyên Siêu hỏi:

- Vị bằng hữu đó phải chăng là Mậ Trường Phong.
- Đúng vậy, mười năm trước y đã đến Thiên Sơn, hiện giờ vẫn còn ở đấy.

Mạnh Nguyên Siêu trầm tư một lúc rồi sực tỉnh:

- Ta thật hồ đồ, khách quý đến nhà mà chẳng có gì khoản đãi cả. Hoa nhi, người...

Chưa nói hết, Kim Bích Y đang hắng hai tiếng, cướp lời:

- Bá bá, không phải bá bá hồ đồ đâu, chính diệt nữ mới hồ đồ, bây giờ đã gần quá bữa chiều, diệt nữ xin sửa soạn cơm nước đãi khách nhé! Mạnh Nguyên Siêu cười:

- Hôm nay có thân phụ con đến chơi, con phục vụ ta nhiều ngày rồi, hôm nay ta cho con làm khách để Hoa nhi lo bếp núc cho.

Kim Bích Y nhăn mũi:

- Đại ca mà lo bếp núc? Chắc không ai ăn nổi đâu. Đại ca chỉ cần giúp con kiếm củi là được thôi. Con quen thừa với bá bá, con bắt được một con gà rừng và hai con thỏ. Chiều nay chúng ta được ăn ngon đây! Mạnh Hoa đùa:

- Được lắm, tiểu muội làm đầu bếp chính, còn ta đun lửa cho! Mạnh Nguyên Siêu lắc đầu:

- Người đứng là chẳng biết chiều ai cả! Kim Trục Lưu cười nói:

- Cứ để chúng vào bếp với nhau là được rồi! Nghe câu nói âu yếm của Kim Trục Lưu, Mạnh Hoa và Kim Bích Y trong lòng vui sướng cùng cực, muốn cười to mà không dám, lặng lẽ đưa mắt cho nhau cùng đi vào nhà sau.

Đặng Minh Châu muốn giúp hai người một tay nhưng thấy họ vui vẻ rủ nhau đi vội, bụng thầm nghĩ: “Ta thực hồ đồ, hai người họ lâu ngày mới gặp, nếu ta xen vào giữa thì còn gì là thú vị?” Mạnh Hoa rất ít khi được gần gũi riêng biệt với Kim Bích Y, nên vừa vào bếp đã hỏi:

- Y muội, gia gia và tiểu muội có chuyện gì không? Nàng vùng vằng:

- Không nói với đại ca đâu!

- Tiểu muội không nói ta cũng đoán biết rồi.

- Tốt lắm, đại ca thông minh như thế cứ nói tiểu muội nghe có đúng không.

- Ta tuy ngu dốt nhưng có gì đâu mà khó đoán. Gia gia của muội không chịu chiều theo ý muội chứ gì?

- Chiều ý cái gì?

- Muội biết rồi còn hỏi. Đương nhiên là về sự tình của chúng ta chứ gì nữa. Ta nghĩ rằng tất cả chắc đều theo sở nguyện của chúng ta rồi.

- Đại ca đừng tưởng bở. Gia gia bắt tiểu muội và đại ca chia tay đó! Mạnh Hoa kinh hoàng vội hỏi:

- Ta không tin đâu, muội nói dối ta! Kim Bích Y nghiêm giọng:

- Ai thêm nói dối đại ca. Ngày mai gia gia bắt muội phải quay về nhà rồi.

- Thực ư? Gia gia bắt ép tiểu muội phải lấy Giang Thượng Vân ư? Kim Bích Y cười:

- Làm gì mà vội thế, muối đã nói xong đâu! Gia gia bắt muối quay về nhà, ai bảo là để lấy người khác? Mạnh Hoa thở phào:

- Thế bắt muối về nhà làm gì? Kim Bích Y liếc nhìn chàng, nhẹ nhàng nói:

- Muối chưa phải là người của nhà họ Mạnh, việc gì phải nói thật với đại ca? Chàng Chương hộp nhưng cố gượng cười:

- Ô, ta thật hồ đồ, không nghĩ cho sâu xa. Chúng ta tuy hành sự quang minh nhưng miệng người đáng sợ, làm sao tránh được sự dị nghị?

- Muối chẳng sợ miệng lưỡi của thiên hạ đâu, nhưng từ khi tự ý bỏ nhà đi khiến cho thân mẫu buồn lắm, tự xét như vậy là có lỗi với mẹ nên về thăm người một chút.

Nàng nhỏ giọng xuống:

- Mới đầu muối không chịu về đâu, nhưng gia gia của đại ca ưng chịu điều kiện của muối, muối mới chịu về đó.

- Gia gia ưng chịu điều gì?

- Đại ca chỉ giả vờ không biết, muối không thêm nói đâu! Thực ra Mạnh Hoa cũng đã biết điều gì rồi, chuyện này khiến chàng an tâm, không hỏi thêm nàng nữa.

Kim Bích Y bỗng hỏi:

- Chuyện đại ca ở Lạp Tát sao không kể cho muối nghe?

- Ta chính muốn nói với muối một việc, ta ở Lạp Tát có gặp ca ca và sư huynh.

Kim Bích Y nghe chàng kể chuyện gặp gỡ ấy xong, bỗng than:

- Tiếc rằng vị Đặng cô nương lại không gặp sư huynh.

- Muối hy vọng Đặng cô nương gặp sư huynh?

- Đặng cô nương tài mạo song toàn, tính tình ôn nhu không ranh mãnh như muối. Nếu sư huynh gặp cô ấy nhiều lần thế nào cũng thích cho mà xem.

Mạnh Hoa đùa:

- Muối vừa gặp người ta sao đã biết tính tình?

- Sao đại ca biết muối vừa mới biết Đặng cô nương?

- Chính muối nói không đánh nhau thì không quen nhau cơ mà?

- Nàng đương nhiên chưa biết muối, nhưng vừa thấy con ngựa trắng là muối đã đoán đúng chủ nhân rồi. Nàng ta lúc ấy thả con bạch mã cho ăn cỏ ngoài mé rừng, muối giả vô ăn cướp ngựa của nàng xem bản lĩnh của nàng ra sao. Quả nhiên nàng giở Đặng gia đao pháp ra liền.

- Như vậy muối chỉ biết bản lĩnh nàng chứ sao biết được tính tình?

- Muối bèn nói cho nàng biết mình là ai, vừa lúc đó gia gia xuất hiện ở sườn núi. Muối sợ quá nên xin nàng nói dối với gia gia để muối bỏ chạy. Tiểu muối đã thử bản lĩnh của nàng ta, nàng tựa hồ có gì bất mãn, muối nhờ nàng nói dối, kết quả là nàng còn chỉ cho đại ca đuổi theo nữa. Như vậy có phải tính tình nàng tốt không? Nàng không bao giờ chịu dối trá.

Mạnh Hoa cười trêu:

- Lần này thì chính muối hồ đồ rồi.

- Muối hồ đồ điểm nào?

- Nàng chỉ điểm cho ta đuổi theo muối là có mục đích của nàng chứ có phải tốt với ta đâu.

- Mục đích gì? Chàng cười:

- Lúc ấy nàng đâu có biết bạch y hán tử đuổi theo muội là gia gia? Vì không biết nên nàng sợ tiểu muội rơi vào tay của người lạ và chuyện nhân duyên của ta và muội bị người ta ngăn trở, nàng chỉ điểm cho ta là hy vọng nhân duyên của ta càng sớm thành công càng tốt.

- Nàng hy vọng vậy làm chi?

- Ta không nói Đặng cô nương là người xấu nhưng nàng giúp ta tìm được nhau vì chính nàng sẽ được tốt hơn nếu nhân duyên chúng ta thành tựu.

Kim Bích Y thốt nhiên hừ một tiếng nhỏ:

- Chỗ đại ca nghĩ đến muội biết rồi, bắt quá muội không thêm nói đó thôi.

- Muội cứ nói ta nghe xem chúng ta có nghĩ giống nhau hay không?

- Nàng chỉ sợ việc hôn nhân của ta không thành, thì nàng cũng không thể nói chuyện hôn nhân với Giang sư huynh của muội được! Nói đến đây bất giác hai má nàng đỏ bừng.

Mạnh Hoa cười nói:

- Đúng rồi, theo ta biết tuy chuyện hôn nhân của nàng với Giang sư huynh bị ngăn trở, nhưng nàng không giận gì Giang sư huynh đâu vì chính miệng Giang sư huynh có bao giờ nói lời cự tuyệt? Do đó nàng vẫn chưa tuyệt vọng, nhưng vì là bản chất của một thiếu nữ không lẽ nàng nói ra điều ấy? Cái hôm gặp Giang sư huynh ở Chiêu Hóa, nàng cố ý lãnh đạm với Giang sư huynh chứ thực trong bụng thì sung sướng lắm rồi! Kim Bích Y cười nhẹ:

- Đại ca làm như mình rành tâm lý phụ nữ lắm vậy, làm sao huynh biết rõ tâm tư khúc mắc của người ta?

- Chứ muội không muốn nàng ta có tâm tư ấy sao?

- Muội rất hy vọng nàng thành sư tẩu của muội, nhưng ví dụ như không thành đại ca cũng đừng lo muội bị người khác đoạt mất.

Nói câu ấy mặt nàng ửng đỏ. Mạnh Hoa đáp:

- Hiện giờ thì ta không lo gì nữa vì ta biết gia gia của muội đã ưng thuận rồi.

- Nếu gia gia không ưng thuận thì sao?

- Ta cũng không lo gì cả vì ta biết lòng muội đã hướng về ta.

Kim Bích Y vừa đỏ bừng mặt vừa giả quát mắng:

- Ai bảo lòng muội hướng về đại ca? Đừng ở đó mà nói ba láp, mau mau mang lửa lại đây! Trong buổi cơm chiều vui vẻ, Mạnh Hoa đem chuyện gặp Giang Thượng Vân và Kim Bích Phong ở Lạp Tát ra kể cho Kim Trục Lưu nghe, Kim Trục Lưu suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được rồi, ngày mai Bích nhi với Đình đại hiệp, Đặng cô nương kết bạn đi trước đến Sài Đại Mộc, ở đó Lãnh bá bá đang đợi. Ta sẽ qua Lạp Tát một chuyến để xem tình hình Thượng Vân và Bích Phong ra sao rồi sẽ mang chúng về luôn thể.

Mạnh Nguyên Siêu hoan hỉ:

- Ta đang buồn vì định đến Lạp Tát một mình, nay có Kim huynh làm bạn đường thì thật quá mong ước. Có một việc này mong nhờ Kim huynh giúp đỡ.

Nên biết Kim Trục Lưu là tay tuyệt thế võ công, với Long Tán pháp sư lại có thâm tình thân thiết, tuy Lạp Tát mấy hôm nay có xao động vì chuyện Mạnh Hoa nhưng nếu có Kim Trục Lưu đi cùng thì mọi chuyện sẽ yên ổn dễ dàng hơn.

Kim Trục Lưu nói:

- Lão huynh đệ, xin đừng khách khí gì cả, cứ nói nhau nghe! Mạnh Nguyên Siêu đáp:

- Có vị bằng hữu người Tạng đã giúp chúng ta một việc lớn tên hiệu là Cư Đình chủ nhân tại Lạp Tát đang bị nạn.

Liền đó đem chuyện cha con Cát Lý bị khốn đốn ở Lạp Tát kể cho Kim Trục Lưu nghe, Kim Trục Lưu nói:

- Được, xin cho ta biết nơi cư trú của họ ở Lạp Tát, ta sẽ dò hỏi tin tức của họ và tìm cách đưa cha con họ về đây.

Mạnh Hoa có ý chờ đợi thân phụ của chàng và thân phụ của Kim Bích Y nói về chuyện hôm qua của chàng nhưng hai người dường như không quan tâm tới, họ say sưa bàn với nhau về chuyện nghĩa quân và các cố sự trong giang hồ võ lâm.

Sáng sớm ngày thứ hai, cha con Kim Trục Lưu chia tay, Kim Trục Lưu một mình nhắm hướng Lạp Tát, Kim Bích Y lên đường cùng với Đinh Triệu Minh và Đặng Minh Châu, tại ngôi biệt thự này chỉ còn cha con Mạnh Nguyên Siêu.

Khách đã đi hết, Mạnh Nguyên Siêu mới gọi con lại:

- Chuyện của con và Kim cô nương, Kim đại hiệp và ta có bàn định.

Chàng vội hỏi:

- Kim bá bá nói sao?

- Người rất thích con và hết lời ca ngợi con nhưng về hôn sự muốn hai năm sau sẽ bàn tới vì con và Kim cô nương còn quá trẻ. Chuyện tình cảm riêng tư của con cha nghĩ như vậy là ổn thỏa rồi. Ta muốn bây giờ con hãy giúp ta một việc quan trọng.

- Việc gì thưa cha?

- Ủy Trì Quýnh vì công vụ của nghĩa quân giao phó trước đây đã tới Chương Cương con có biết không?

- Khi còn ở Sài Đạt Mộc con có nghe Tổng thúc thúc nói về chuyện này rồi.

- Đinh Triệu Minh từ Thiên Sơn đến đây đối với tình hình ở Chương Cương rất thông thuộc.

Cứ theo ý cho biết hiện nay ở Chương Cương có mười ba bộ lạc, trong ấy có hai tù trưởng bộ lạc có ý đón gió theo chiều không có quyết tâm gì mấy, họ giờ đây đã ngầm liên lạc với quân Thanh phá vỡ thế liên kết của các bộ lạc khác.

- Ủy Trì đại hiệp có biết việc ấy không?

- Ba tháng trước Ủy Trì Quýnh từ Quang Đông đến, tất cả chúng ta ở Sài Đạt Mộc đều không biết sự tình như vậy.

- Như vậy thật sự nguy hiểm vì hai tù trưởng bộ lạc kia khi đã theo Thanh triều rồi còn hành vi nào mà không dám làm nữa.

- Đúng vậy, do đó ta muốn con thay ta đến Chương Cương một phen. Ta ở đây vài ngày nữa đợi Kim Trục Lưu trở về xem có thể cứu cha con Cát Lý hay không rồi ta về Sài Đạt Mộc đợi lệnh.

- Chúng ta nghỉ ngơi ở đây cũng đã cả tháng rồi, không biết ở Chương Cương có diễn biến gì mới hay không?

- Hai bộ tộc phản nghịch này nằm về phía cực tây ngay dưới chân núi Thiên Sơn. Ủy Trì Quýnh trước đây đi vận động liên hợp các bộ lạc đến đâu cũng ở lại ba đến năm ngày. Ta nghĩ con sớm lên đường thế nào cũng bắt gặp người.

- Xin vâng, con sẽ lên đường ngay.

- À, còn một việc này nữa, nhân dịp đến Thiên Sơn ở Chương Sơn con cũng nên thu xếp.

- Xin cha cho biết.

Mạnh Nguyên Siêu trầm ngâm Chương lâu, ông có dáng như nửa muốn nói nửa không, một lúc mới quyết định:

- Về chuyện này, lý ra ta phải nói với con từ lâu. Con còn có một đứa em ruột, con biết không?

- Con biết.

Mạnh Nguyên Siêu định ninh chàng sẽ kinh ngạc vì tin ông vừa báo, không ngờ câu chàng đáp lại khiến ông kinh ngạc, ông nói:

- Ô, con đã biết rồi à?

- Bởi vì khi ở Tiểu Kim Xuyên con đã từng gặp Mậu Trường Phong.

- Té ra y đã kể với con?

- Không phải, lúc đó y không biết con là ai, y chỉ đến tảo mộ mẹ con, đúng lúc con đi tìm mộ mẹ, con nấp ở cạnh mộ nghe y than vãn kể lể.

Mạnh Nguyên Siêu ngậm ngùi:

- Từ khi ta rời bỏ Tiểu Kim Xuyên rất ít khi đến thăm mộ mẹ con, không ngờ Mậu Trường Phong còn nhớ ngày chết của mẹ con đến vậy.

- Có phải Mậu thúc thúc là bạn rất thân của cha mẹ? Mạnh Nguyên Siêu Chương tưởng chuyện cũ:

- Khi mẹ con lâm nạn ở Tiểu Kim Xuyên, ta không có mặt ở đó, mẹ con đành phải mang em con ký thác cho Mậu Trường Phong. Ta và họ Mậu đã chia tay nhau hơn mười năm chưa một lần gặp lại nhưng ta biết y là người rất trung tín đã nhận lời là quyết làm cho được. Y đã vì mẹ con mà đem em con lên Thiên Sơn mong gặp được danh sư sau này sẽ nên người.

- Nếu con gặp em con, con sẽ mang về hay sao? Mạnh Nguyên Siêu thở dài:

- Chuyện ấy cứ để sau này khi con gặp lại Mậu thúc thúc và Thiên Sơn phái chương môn nhân Đường Kính Thiên họ sẽ quyết định cho con. Có điều này con nên biết là tuy là em cùng mẹ nhưng em con không phải họ Mạnh, tuy vậy ta cũng yêu thương nó chẳng khác gì con. Năm nay nó có lẽ mười ba mười bốn tuổi thôi, nhưng nghe nói Đinh Triệu Minh nói nó cũng đã luyện được hết phần võ học cơ bản của Thiên Sơn phái rồi.

Sau khi nghe thân phụ dặn dò, Mạnh Hoa sửa soạn hành trình tới Chương Cương xa diệu vợi.

Nửa tháng sau, Mạnh Hoa đã vào đến thảo nguyên của Chương Cương. Cảnh vật ngoài biên ải thay đổi đột ngột khác hẳn với khi còn ở quan nội.

Thảo nguyên mông mênh không nhìn thấy đâu là ranh giới, giữa cảnh thiên nhiên bát ngát kỳ diệu bao nhiêu phiền muộn lo nghĩ đều tan biến hết. Do khí hậu khô ráo, trên thảo nguyên lại rất ít ao hồ nên bầu trời xanh biếc như mặt ngọc không gợn một chút mây, ban đêm trăng sao rực rỡ hơn hẳn những đô thị náo nhiệt. Vì không gian cực kỳ bao la nên đi trên thảo nguyên nhìn vật gì cũng tưởng gần lắm thực ra còn đi lâu lắm mới tới nơi. Ở vùng thảo nguyên này có câu tục ngữ “Vọng sơn bão tử mã” (thấy núi mà ngựa chạy chết chưa đến) để chỉ tình trạng ấy. Rõ ràng mắt đã thấy sừng sững ngọn núi phía trước mặt vội thúc ngựa chạy đến nhưng ngựa chạy gần chết, vị tất đã đến nơi. Mạnh Hoa cưỡi một con tuần mã khá khỏe mạnh, một ngày đi được hai ba trăm dặm, chạy suốt hai ngày đêm trên thảo nguyên, may mà chàng đã chuẩn bị đầy đủ lương khô và nước uống chứ trong hai ngày qua chàng không hề gặp một bóng người hoặc nhà nào cả.

Ngày thứ ba, tuy chàng chưa thấy một con ngựa đã đuổi kịp rồi, chàng ghì cương cho nó bước từng bước, nhân đó chàng quan lãm cảnh sắc như một kẻ du nhân. Con đường tiếp tục thu ngắn lại, cảnh vật rất đơn điệu vì chỉ có một màu cỏ trải ra mênh mông. Bỗng nhiên chàng nhìn thấy một tòa núi nhỏ, lấp lánh dưới chân núi là một cái hồ nhỏ chảy dài theo sườn núi xuống. Mặt nước xanh biếc chiếu ngược những bóng cây bách rất đẹp.

Giữa vùng thảo nguyên này mà gặp được hồ nước thì đúng chẳng khác nào gặp cảnh tiên, chàng vội vàng giục ngựa cho đi mau. Trong lòng phấn chấn hẳn lên, đã ba ngày rồi con ngựa của chàng phải nhịn khát vì dù chàng có mang theo nước nhưng đến người phải uống tiết kiệm huống chi là ngựa? Mạnh Hoa đến bên hồ nước, đến gần mới thấy cảnh vật đúng là cảnh đào nguyên tách hẳn với trần tục.

Đang tho thẩn bên hồ bỗng tai chàng nghe văng vẳng có tiếng hát rất trong trẻo rồi một thiếu nữ xuất hiện ở ngay bờ hồ. Người thiếu nữ ở trong rừng đi ra trong tay cầm một cái túi bằng da thú mà người dân tộc Chương rất ưa dùng đựng nước. Chắc nàng cũng đang đi đến hồ múc nước.

Chàng nhìn sững vì không ngờ giữa nơi hoang vu này lại có người con gái đẹp như thế, da thịt nàng mịn màng như ngọc, má hồng như có bôi phấn, mi mày thanh tú, miệng như hoa anh đào, diễm lệ khác thường. Tuy đứng trước người đẹp hiếm có trên đời nhưng Mạnh Hoa không có chút tà niệm, chàng đứng yên chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng mà không nói gì.

Thiếu nữ nọ hình như đã phát hiện ra sự chăm chú của chàng, nhưng nàng vẫn rất tự nhiên nở một nụ cười diễm lệ, nụ cười chưa tắt ở trên môi bỗng nàng rú lên “Ái chà!” hốt hoảng. Té ra trong rừng rậm vừa nhảy ra một con gấu đen rất lớn vỗ tới nàng. Lúc ấy Mạnh Hoa ở cách xa nàng độ hơn trăm bước làm sao mà có thể đến kịp cứu nàng? Đầu chàng bỗng chớp lên ý nghĩ, không một chút do dự, trường kiếm trong tay chàng bắn ra như một ánh cầu vồng theo chiêu Thần Long Trác Vĩ là tuyệt chiêu của Mạnh gia đao pháp phối hợp giữa sự thâm hậu nội công và sự tinh kỳ của thủ pháp. Kiếm của chàng vừa bung ra thân hình cũng bắn lên như mũi tên rời khỏi cung bay vọt tới. Mũi trường kiếm sắc như nước cấm pháp vào giữa cổ con vật hung dữ. Thiếu nữ kinh sợ đến độ cứ đứng ngây ra.

Lớp da ở cổ con vật dày cả gang tay nhưng dù trúng kiếm nó vẫn chưa chết hẳn mà chỉ lảo đảo lui lại mấy bước phục xuống rồi lại đứng lên. Mạnh Hoa đã đến trước mặt con gấu, nó chồm lên rống to những tiếng hung dữ thê thiết.

Chàng quát to: “Súc sinh!” rồi đập mạnh một chưởng vào giữa đầu nó, nó ngã vật xuống, lần này mới chịu chết hẳn.

Chàng rút thanh trường kiếm ra khỏi xác con vật lau sạch máu dính vào đó rồi dứt trở vào bao quay đầu nhìn lại thiếu nữ.

Nàng tròn mắt nhìn chàng có vẻ như chưa thể tin được chàng vừa giết chết con gấu hung dữ. Chàng áp úng:

- Cô nương, nó chết thật rồi, xin đừng kinh sợ.

Vừa nói ra câu ấy, chàng sực nhớ liền nàng là người Chương, chắc gì nghe hiểu tiếng Hán của chàng? Không ngờ nàng cũng trả lời bằng tiếng Hán:

- Người là... là người Hán ở nơi rất xa... rất xa đến đây ư? Tiếng nàng trong vắt và thánh thót như chim hoàng oanh, ra ngoài cả sự tưởng tượng của chàng. Tiếng Hán của nàng không những rất sôi mà còn rất hay nữa.

Chàng đáp:

- Đúng vậy, ta ở rất xa đến đây, đã đi ròng rã ba ngày trên thảo nguyên này rồi.

- Người.. người không gặp nhà ai cả sao? Đa tạ ân cứu mạng của người, nhà ta ở gần chân núi này, người có muốn làm khách của ta không? Nếu vậy, ta gọi người tên là gì cho phải.

Chàng nói tên họ của mình xong cứ trù trừ mãi không biết có nên đáp ứng lời mời của nàng hay không? Thiếu nữ nhanh nhẩu:

- Ta tên La Man Na, Mạnh đại ca, đại ca đến đây thật đúng dịp, hy vọng đại ca vui vẻ làm khách của tiểu muội.

Chàng hỏi:

- Đúng dịp gì? Thiếu nữ đáp:

- Hôm nay chúng ta mở “Trai tiết” cho nên tối nay sẽ có đại hội Điều dương vui vẻ lắm, rất vui mừng được đại ca đến tham dự cuộc vui.

Điều dương là một trò chơi của dân tộc Cáp Tát Khắc, giống như một cuộc đua ngựa của thanh niên nam nữ ở vùng thảo nguyên đuổi theo một con dê, người nào vừa chạy vừa đuổi vừa cắt được thịt dê là thắng cuộc. Đây là trò chơi vừa vui đùa vừa biểu lộ tinh thần yêu chuộng sức mạnh của dân tộc họ. Trong cuộc đua tài này còn có cả ca vũ, phi ngựa...

nhưng tiết mục hấp dẫn trong cuộc vui có tên là Cô nương truy cho nam nữ đuổi bắt yêu đương nhau công khai, đây cũng là một tập quán phong tục truyền thống của dân tộc Cáp Tát Khắc.

Nhập cảnh vẫn tục, Mạnh Hoa biết dân tộc Cáp Tát Khắc có phong tục này nhưng chỉ biết chứ chưa bao giờ và chỉ biết lễ hội Điều dương chứ chưa biết trò chơi Cô nương truy, chàng reo lên:

- A, té ra cô nương là người dân tộc Cáp Tát Khắc? Vùng Tân Cương có rất nhiều dân tộc thiểu số, Cáp Tát Khắc là một dân tộc đông đảo trong số các dân tộc thiểu số ấy.

La Man Na nói:

- Tộc Cáp Tát Khắc có khá nhiều bộ lạc, chúng ta là bộ lạc tên gọi Ngõa Nạp. Gia gia của tiểu muội là một tộc trưởng nhỏ của bộ lạc Ngõa Nạp, nhân số tuy không nhiều nhưng đêm nay cuộc hội ở đây có rất nhiều người ở các bộ lạc khác đến tham dự náo nhiệt lắm! Nàng tiếp tục:

- Bộ tộc của tiểu muội có tập quán cực kỳ tôn trọng các dũng sĩ. Đại ca có thể một mình giết chết con gấu đen to lớn kia mà phải đến hàng chục thanh niên Ngõa Nạp mới giết nổi rõ ràng đại ca là dũng sĩ vô địch rồi. Nếu đại ca chịu làm khách mời của tiểu muội thì thật vinh hạnh cho cả bộ tộc! Mạnh Hoa sức nhớ đến một chuyện khi nghe hai chữ “Ngõa Nạp” chính là tên bộ lạc mà trước đây Ủy Trì Quýnh đã từng liên kết trong mười ba bộ lạc vùng Chương Cương này.

Chàng vui vẻ:

- Ta rất muốn được làm khách của cô nương, nhưng trước khi nhận lời xin cô nương cho ta hỏi một câu.

- Đại ca muốn hỏi chi?

- Gần đây có người Hán nào đi qua đây không?

- Có. Mới đây có một người Hán đến đây, tuổi y còn nhỏ hơn tuổi của đại ca nữa.

Chàng thất vọng. Nếu nhỏ tuổi hơn chàng thì làm sao là Ủy Trì Quýnh được? La Man Na tưởng chàng có quan hệ gì với thiếu niên ấy, nhưng nhìn vẻ mặt của chàng không có gì mừng rỡ nàng liền hỏi dò:

- Đại ca cần hỏi thăm ai vậy? Chàng đáp:

- Ta muốn hỏi thăm về một hán tử có tướng mạo uy nghiêm râu quăn, lớn tuổi hơn ta nhiều lắm, độ trên bốn mươi.

La Man Na trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Có phải người này bản lĩnh cao cường không kém gì đại ca phải không?

- Còn hơn ta nữa. Khoái đao của người ấy là thiên hạ đệ nhất.

- A! Người sử dụng khoái đao? Phải rồi, nhưng đại ca nói hơi sai chút đỉnh, y chỉ là khoái đao thiên hạ đệ nhị thôi.

Chàng mừng rỡ:

- Cô nương có gặp người như vậy ư? Nàng lắc đầu:

- Tiểu muội không gặp, chỉ có gia gia gặp thôi.

Chàng vội hỏi:

- Gia gia cô nương gặp người ấy ở đâu vậy?

- Ở nhà tù trưởng, cách đây khoảng hơn một trăm dặm.

- Gặp lúc nào?

- Cách đây độ nửa tháng.

Chàng tự nghĩ thầm: “Ngõa Nạp là một trong những bộ lạc Ủy Trì Quýnh cần liên lạc, mỗi bộ lạc chỉ lưu lại khoảng ba ngày, đại hiệp đã qua đây nửa tháng, hy vọng ta có thể đuổi kịp người”. Chàng vẫn còn sợ người mà La Man Na nói đến không phải là Ủy Trì Quýnh nên cẩn thận hỏi lại:

- Tại sao gia gia cô nương biết người ấy là khoái đao thiên hạ đệ nhị? La Man Na nói:

- Cái đó là tiểu muội tự nói đấy chứ! Tiếp đó La Man Na kể cho chàng nghe một việc cũ:

- Tù trưởng Ngõa Nạp là người rất nghiêm khắc, ông ấy ra một luật: hễ ai ăn cắp một con dê bị chặt một ngón tay, ai ăn cắp một con ngựa bị chặt một cánh tay, thế mà tù trưởng coi người ấy như khách quý vì biết người ấy đạo pháp phi thường. Một hôm tù trưởng yêu cầu người ấy biểu diễn đạo pháp để mở rộng tầm mắt. Người ấy liền hỏi: “Nghe nói ngài mới bắt được ba tên ăn cắp ngựa định đem ra chặt tay có phải không?” Tù trưởng đáp: “Đúng, ta chuẩn bị ngày mai sẽ mang ra hành hình.” Người ấy nói: “Tốt lắm, xin tù trưởng hãy cho ba người ấy lại đây, ta sẽ mượn bọn y để biểu diễn đạo pháp”. Tù trưởng nghe vậy rất cao hứng lập tức giải ba tên ăn trộm đến.

Mạnh Hoa kinh ngạc:

- Sao lại mượn người biểu diễn đạo pháp? La Man Na kể tiếp:

- Người ấy đặt ba quả táo lên đầu ba tên tội phạm rồi nói: “Ta sẽ đứng xa ba tên này trăm bước, dùng phi đao bổ đôi ba trái táo trên đầu bọn họ. Nếu chẳng may ta ngộ sát họ, ngài có giận không?” Tù trưởng đáp: “Ta sắp chặt tay của bọn chúng đây. Người có lỗi ngộ sát bọn chúng thì cũng như ta gia thêm hình phạt nặng hơn có gì đâu mà giận?” Người ấy mỉm cười: “Có gia thêm thì cũng phải có giảm thêm hình phạt, nếu ta có thể bổ đôi trái táo mà không chạm gì đến họ thì xin tù trưởng hãy tha tội cho chúng.” Tù trưởng là người ham vui nên chấp nhận liền.

Vừa nói đến đây, Mạnh Hoa hiểu rõ câu chuyện liền mỉm cười:

- Ta đã rõ rồi, người ấy dùng cách đó để cứu ba tên trộm ngựa vì cho rằng hình phạt chặt tay đó quá nhẫn tâm! La Man Na đáp:

- Muội cũng nghĩ vậy. Thực ra cũng có người muốn bỏ hình phạt này, nhân có lời khuyên của người ấy, tù trưởng đồng ý năm nay sẽ triệu tập tất cả trưởng lão trong bộ lạc để sửa đổi luật lệ.

La Man Na quay về chuyện cũ:

- Người ấy vừa vung tay thì cùng một lúc phát xuất ba luồng phi đao, quả nhiên mỗi quả táo đều bị chẻ ra làm đôi mà không hề gây thương tích cho người ở dưới. Sau đó người ấy lại còn dùng bảo đao biểu diễn lần nữa, sáu quả táo tung lên không, chỉ thấy đao quang lấp lánh, tất cả đều bị bổ đôi rơi xuống đất.

- Thủ pháp thật thần kỳ.

Thực ra chàng cũng có thể biểu diễn như vậy, tuy không dám chắc trong sáu quả táo đấy quả nào cũng xẻ làm đôi một cách ngay ngắn.

La Man Na đột nhiên hỏi:

- Đại ca tại sao lại cần hỏi kỹ về người Hán ấy thế?

- Vì người ấy chính là bằng hữu của gia gia ta.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Sau khi người ấy biểu diễn, tù trưởng xưng tán là đạo pháp cái thế vô song, người ấy đáp: “Không, đạo pháp của ta chỉ là thiên hạ đệ nhị, còn thiên hạ đệ nhất là người bằng hữu họ Mạnh của ta.” Mạnh đại ca, có phải vị bằng hữu ấy chính là gia gia của đại ca không?

- Người ấy chính là Quang Đông đại hiệp danh chấn giang hồ Úy Trì Quýnh, người tự xưng đệ nhị, chỉ là một cách tự khiêm thôi. Đến như vị bằng hữu mà người nói là ai, ta thực không biết.

La Man Na nói:

- Phụ thân của muội đã từng nói chuyện với Úy Trì đại hiệp, chúng ta thử về hỏi gia gia xem!

- Được, hôm nay xin làm khách của cô nương và tham gia thịnh hội của tộc Cáp Tát Khắc.

Nàng nghe chàng bằng lòng thì vui vẻ hát lên một bài nữa. Tiếng nàng trong như tiếng ngọc dẫn dụ Mạnh Hoa về với tiết trời mùa xuân của Giang Nam, trên thảo nguyên tựa hồ phẳng phất phong cảnh mùa xuân,

muôn hoa đua nở, chim ong bay lượn như cảnh xuân ở quê chàng vậy. Mạnh Hoa tuy không am tường về ca từ cho lắm nhưng cũng cảm được khí điệu hoan lạc trong điệu ca. Khúc hát vừa dứt, Mạnh Hoa khen ngợi.

- Cô nương hát hay lắm, tiếc là ta nghe không được rõ.

La Man Na cười bên lên:

- A, tiểu muội quên mất đại ca là người Hán, để muội hát thử một bài tiếng Hán cho đại ca nghe nhé! Không đợi chàng trả lời, nàng cao giọng hát: “Lòng em như đoá mai khô! Biết đâu rồi sẽ ai người hái hoa?” Bỗng nàng la lên:

- Ôi cha, khát nước quá, huynh có khát nước không? Ở đây có giống dưa Cáp mật vừa ngọt vừa say người ngon lắm. Dân tộc của muội rất hoan nghênh các khách từ phương xa tới và rất ưa ca hát.

- Miền đất này thật tốt, dân tộc của cô nương cũng thật tốt.

La Man Na cười tí mắt:

- Đại ca thích miền đất này không? Đại ca ăn loại dưa Cáp mật chưa?

- Khi ta ở Tây Tạng có ăn qua loại dưa này. Thực là thơm ngọt không có loại dưa nào bằng. Nhưng vị ngọt của dưa đâu có so sánh với sự thơm ngọt của lòng hiếu khách của dân tộc cô nương? Nàng cười:

- Đại ca nói vậy là coi như chưa ăn dưa Cáp mật ở đây, vì loại dưa này khi vận chuyển đến Tây Tạng ít nhất cũng phải mất mười ngày. Cáp mật là loại dưa có mang theo khí vị của loại rượu vừa thơm, vừa ngọt, dù có ăn no đến mấy vẫn thấy thêm.

Mạnh Hoa vác con gấu đen to lớn cột chặt vào lưng ngựa rồi vừa dẫn đi vừa nói:

- Thảo nguyên này rộng lớn chắc có nhiều sản vật lắm, cô nương kể ta nghe được không?

- Mạnh đại ca, huynh định đi đến đâu?

- Ta đến Thiên Sơn.

-Ồ, nơi ấy còn xa lắm, huynh còn phải đi hết miền Chương Cương mới đến nơi.

Rồi nàng đem các sản vật đặc biệt ở địa phương nàng kể cho Mạnh Hoa nghe, khi kể đến tên của các loại trái cây đặc biệt chỉ ở vùng này mới có, nàng thở dài:

- Loại trái cây này ngon thật đấy, đến nỗi hoàng đế của đại ca cũng rất thèm, năm nào cũng bắt dân chúng ta tiến cống, nghe nói như vậy mà ông ta còn chưa chịu, đang muốn điều quân khiển tướng đến đánh đất nước của tiểu muội nữa đó.

Mạnh Hoa đáp:

- Hiện nay vị hoàng đế ngồi trong Tử Cấm thành ở Bắc Kinh không phải là hoàng đế của người Hán chúng ta. Y chính là người Mãn Châu đã cướp đất nước của người Hán chúng ta cũng cùng số phận với người Chương của cô nương. Người Hán chúng ta rất thống hận. Nửa tháng trước đến đây là Quan Đông đại hiệp Úy Trì Quýnh là một anh hùng trong các anh hùng người Hán quyết chống lại hoàng đế người Mãn Châu đó. Trong tất cả người Hán, người có lòng như đại hiệp không ít đâu.

La Man Na nói:

- Có cả đại ca nữa chứ gì?

- Ta chỉ là tiểu tốt trong số đó thôi.

La Man Na vui vẻ:

- Tiểu muội rất hoan hỉ tiếp đại ca. A! Lúc này tiểu muội đang hát dở dang bài hát... để tiểu muội hát tiếp nhé? Nàng đang chuẩn bị cất cao giọng bỗng nghe có tiếng gọi to:

- La Man Na! La Man Na! Cô ở đâu đó? Nàng thưa:

- Ta ở đây này.

Rồi quay lại nói với chàng:

- Tang Đạt Nhi đến đó. Để sau này tiểu muội sẽ hát cho đại ca nghe. Tang Đạt Nhi là một dũng sĩ trẻ tuổi của bộ tộc tiểu muội đó.

Tang Đạt Nhi từ xa nói to vọng tới:

- Có người ở trong rừng phát hiện một con gấu đen đó. Ta sợ cô nương không biết, cô nương không sao ta mới yên tâm.

Tang Đạt Nhi cũng nói bằng tiếng Hán nhưng giọng nghe không rõ bằng giọng của La Man Na.

Mạnh Hoa hỏi:

- Bộ tộc của cô nương có nhiều người biết tiếng Hán không?

- Đại đa số bộ tộc của tiểu muội đều biết mấy thứ tiếng. Tiểu muội có thể đọc được sách của người Hán nữa. Trước đây tiểu muội có theo học chữ của một sư phụ người Hán.

Tang Đạt Nhi đã đi đến trước mặt nàng, nhìn thấy xác con gấu đen y bất giác đại kinh, hỏi liền:

- Người này là ai? La Man Na cười đáp:

- Đây là vị người Hán vừa đánh chết con gấu đen đó.

Nàng giới thiệu tên họ hai người rồi quay sang Tang Đạt Nhi:

- Tang Đạt Nhi, người có muốn lấy da con gấu đen này may áo không. Mạnh đại ca đã tặng con gấu ấy cho ta, ta tặng lại người đó.

Tang Đạt Nhi cười lạnh lẽo:

- Ta thích tự tay ta săn được da gấu. Đa tạ hảo ý của cô nương.

Sau đó y dùng tiếng Chương Cương nói chuyện với La Man Na, Mạnh Hoa nghe không hiểu gì cả nhưng nhìn thần sắc của y, hình như không có gì vui vẻ. Nguyên y hỏi La Man Na:

- Cô nương, tại sao cô nương có vẻ thích người Hán thế? Mạnh Hoa đáp thay:

- Ta là người ngoại địa, xin tha thứ cho ta không biết rành rẽ phong tục ở đây, có lẽ đại hội Điều dương không tiện cho người ngoài tham gia...

La Man Na cướp lời:

- Không phải vậy đâu, trái lại nữa, chúng ta rất thích thú khi có khách xa đến.

Nói đến chỗ ấy nàng quay ngoắt người lại không cho Mạnh Hoa thấy nét mặt rồi trừng mắt nhìn Tang Đạt Nhi dùng tiếng địa phương nói:

- Tang Đạt Nhi, người làm sao vậy? Sao người hẹp hòi thế? Cáp Tát Khắc dân tộc xưa nay vẫn được tiếng là hiếu khách, người định làm mất danh thơm ấy ư? Tang Đạt Nhi đỏ bừng cả mặt vội vàng dùng tiếng Hán giải thích với Mạnh Hoa:

- Mạnh đại ca, xin đừng lầm tưởng ta không thích đại ca, ta thực đang buồn vì không đủ khả năng giết con gấu lớn kia.

Mạnh Hoa đáp:

- Chẳng qua ta đến đúng lúc gặp con gấu ấy. Nếu người đến vào lúc đó chắc cũng giết được nó rồi, vì ta biết người là một dũng sĩ có hạng của bộ lạc Ngõa Nạp.

- Làm sao đại ca biết?

- Đương nhiên là do La Man Na nói cho ta biết rồi, ngoài ra còn ai nữa bây giờ? Tang Đạt Nhi có vẻ hơi thẹn nhưng rất vui thích, y ngượng ngịu:

- La Man Na hơi khoa trương ta đấy, kỳ thực ta không giỏi như lời ấy đâu.

La Man Na lòng cười thầm: “Kỳ thực lời ấy là của vị Hán nhân đại ca!” nhưng nàng thấy Tang Đạt Nhi có vẻ vui trở lại nên cũng không buồn phủ nhận. Thế là cả bọn mừng rỡ dẫn nhau về nhà.

Cái tin có một thiếu niên lạ mặt người Hán một mình một kiếm giết chết con gấu đen to lớn hung tợn lập tức phao truyền rộng rãi trong bộ tộc nhỏ bé nơi đây.

La Man Na quả dự đoán không sai, tất cả mọi người đều vui vẻ đón tiếp Mạnh Hoa như một người anh hùng, có nhiều thiếu nữ còn nồng nhiệt kết tặng chàng nhiều vòng hoa rất đẹp không cần biết chàng có thích hay không.

La Man Na phải làm ra vẻ quan trọng nói với các bạn gái đến tìm chàng:

- Các người đừng làm phiền khách nhân của ta chứ. Huynh ấy có việc quan trọng cần bàn định với gia gia ta. Thái dương sắp khuất núi rồi, các bạn hãy về sửa soạn cho đại hội Điều dương đi thôi.

May nhờ có La Man Na giải vây, Mạnh Hoa mới có thì giờ tiếp chuyện với tộc trưởng Ngõa Nạp là phụ thân của La Man Na tên là La Hải.

La Hải tiếp Mạnh Hoa trong một cái lều vải, hỏi chàng:

- Thiếu hiệp đã biết Ủy Trì Quýnh chắc cũng từ Sài Đạt Mộc đến đây? Chàng đáp:

- Nửa năm trước tiểu sinh đã ở Sài Đạt Mộc mấy ngày nhưng lần này là từ Lạp Tát đến đây

- Thủ lĩnh nghĩa quân của Sài Đạt Mộc, Lãnh Thiết Tiêu và Tiêu Chí Viễn là hai vị anh hùng mà đại danh ta đã ngưỡng mộ từ lâu. Các vị ấy có bình an không? Tình hình ở Sài Đạt Mộc thế nào? Thanh bình có ý gì tiến phạm không? Thái độ và ngôn ngữ của La Hải khiến chàng vui mừng vì biết ông có cảm tình với nghĩa quân, chàng đáp:

- Nhị vị thủ lĩnh vẫn khỏe mạnh, Sài Đạt Mộc hiện giờ vẫn bằng an, nhưng tiểu sinh nghĩ đó chỉ là sự yên tĩnh trước khi có bão táp vì theo như tiểu sinh được biết, quân Thanh đang chuẩn bị đại quân đánh Sài Đạt Mộc, chính vì thế cho nên hai vị thủ lĩnh mới đặc biệt nhờ Ủy Trì Quýnh đại hiệp đến Chương Cương yêu cầu các bộ lạc trợ giúp.

La Hải nói:

- Việc gì phải nói đến chữ cầu trợ. Đây là việc chúng ta hai bên tương trợ giúp nhau.

Hoàng đế Mãn Châu đã chiếm cứ đất đai Hán nhân các người cũng là người thù của Chương nhân chúng ta. Trước đây sáu bảy chục năm, bọn Mãn Châu cũng đã bắt đi của tộc Chương một đệ nhất mỹ nhân (theo sử cũ chuyện này xảy ra vào thời Càn Long hoàng đế. Càn Long đã phái một đại tướng đi chinh phục Tân Cương và bắt đi một mỹ nhân, sau này được tôn làm Hương phi) nhân dân ta đến nay vẫn còn căm hận đến tận xương tủy. Không cần nói tới Ủy Trì Quýnh đại hiệp vốn đã là bằng hữu của chúng ta, bất cứ ai khác miễn là do từ Sài Đạt Mộc sai đến, chúng ta cũng sẵn sàng ký kết minh ước.

Mạnh Hoa mừng rỡ:

- Không ngờ tộc trưởng xét lý minh bạch như vậy.

La Hải nói:

- Tiếc rằng Ủy Trì Quýnh đại hiệp bận rộn nhiều việc nên vừa ký xong minh ước với tù trưởng của chúng ta đã vội lên đường, không cho chúng ta có thì giờ được tiếp đãi. Thiếu hiệp hiện nay có thể ở đây mấy ngày?

- Văn bối phải sớm lên đường theo Ủy Trì Quýnh đại hiệp, e rằng ngày mai đã ra đi rồi.

La Hải thất vọng:

- Đã đến như thế ta cũng không dám cố cưỡng. Hy vọng tối nay thiếu hiệp tham gia đại hội Điều dương của chúng ta thật vui vẻ.

Bỗng nhiên như nhớ ra một chuyện lão hỏi:

- Có một người Hán tự xưng đến từ Sài Đạt Mộc đang trú ở tại nhà tù trưởng, thiếu hiệp có biết không? Chàng hơi ngạc nhiên:

- Khi vẫn bối còn ở Sài Đạt Mộc, chưa hề được nghe hai vị đầu lĩnh nói về việc này.

Không biết đó là ai?

- Ta cũng chưa gặp người này. Thiếu hiệp nên biết thảo nguyên ở đây bao la, tuy người ấy ở vùng này mà ta vẫn chưa gặp. Nghe nói Ủy Trì Quýnh đại hiệp cũng có ý định tìm gặp y rồi mà không thấy.

Chàng còn đang thắc mắc không biết người ấy thật hay giả, bỗng La Man Na vén lều đi vào. Cha nàng hỏi:

- Hội Điều dương bắt đầu được chưa? Nàng đáp:

- Bọn tiểu hỏa tử đang đợi lệnh cha bắn phát tiễn đầu tiên. Cha ra chuẩn bị đi.

- Hãy gọi Sài Đạt Nhi mang cây cung ra đây cho ta, và con cũng chuẩn bị mang theo nhuyển tiên được rồi.

Nghe câu ấy La Man Na đỏ bừng hai má quay ngoắt lại vén lều đi ra liền. Mạnh Hoa không hiểu trong câu nói của La Hải có ngụ ý gì thì lão quay sang chàng dặn:

- Phong tục ở đây là: nếu thiếu hiệp không thích một người con gái nào thì đừng bao giờ để nàng ấy lấy nhuyển tiên đánh trúng thân mình.

Đêm ấy trùng vào đêm mười lăm của nông lịch, mặt trăng to và sáng như một chiếc nông lớn treo lơ lửng ở góc trời. Gió lồng lộng trên thảo nguyên đưa mùi thơm ngào ngạt của những đóa hoa dại chỉ tỏa hương về đêm.

Một con dê béo đã được treo sẵn trên một cành cây, La Hải đứng cách xa đó hơn trăm thước giương cây cung to lớn, ông nhắm thật kỹ và buông tên. Mũi tên trúng ngay sợi dây treo con dê. Con vật rơi xuống đau đớn cuống cuồng chạy, trước đó bọn thanh niên nam nữ đã đứng khép thành một vòng tròn rộng lớn, bởi vậy con dê không có lối nào thoát ra được. Cùng lúc với con dê rơi xuống, bọn Tiểu Hỏa Nhi vội vàng phóng lên lưng ngựa đuổi theo liền.

Mạnh Hoa đứng lẫn trong đám đông cạnh La Man Na, chàng xưng tán La Hải:

- Thực là tài Bách Bộ Xuyên Dương, gia gia của cô nương có thủ pháp của một tay thần tiễn, không kém gì đao pháp của Ủy Trì Quýnh đại hiệp! La Man Na rất đặc ý vì nghe chàng khen cha mình:

- Cha của muội chẳng những là thần tiễn của bản tộc thôi đâu, người còn nổi tiếng khắp bộ lạc không có ai bắn cung chính xác hơn người. Tang Đạt Nhi đang theo người học bắn cung đó. Ủa, Tang Đạt Nhi sao chưa thấy đuổi theo con dê nhỉ? Cả đại ca nữa, sao không đuổi theo? Chàng cười đáp:

- Ta là khách, đâu hiểu phong tục gì mà dám đuổi bắt dê?

- Ở hội Điều dương này không có phân biệt chủ khách gì hết. Nếu huynh không đuổi theo dê, chút nữa không có thịt mà ăn đâu đó.

- Ta đâu có đói mà cần thịt?

- Cần hay không cần cũng nên đuổi theo dê vui, huynh xem kìa, con ngựa của huynh đã được chuẩn bị yên cương rồi.

Đúng như nàng nói, một thanh niên đã dẫn một con tuần mã đến bên chàng.

- Được, để ta thử tham dự cho vui.

Chàng nhảy lên mình ngựa mới phát hiện trước mặt Tang Đạt Nhi cũng vừa xuất hiện nhảy lên ngựa.

Lòng của La Man Na rối bời, nàng đã theo lời cha mình mang theo nhuyển tiên nhưng nàng chưa biết dùng nó đánh vào người chàng trai nào trong đêm lễ hội này.

Tang Đạt Nhi và Mạnh Hoa quát ngựa chạy vút qua mặt nàng, nàng nhìn theo nhưng trong lòng lại nghĩ đến một hình bóng thứ ba, đó là hình bóng một thiếu niên người Hán.

“Không biết đêm nay y có đến hội vui này không?” Nàng đảo mắt nhìn quanh lúc ấy trên thảo nguyên có đến hơn trăm kỵ mã tranh nhau đuổi theo con dê. Trong đám hỗn độn ấy mà muốn tìm một người nào phải chuyện dễ? La Man Na cố tập trung nhãn lực và tinh thần tìm kiếm người nàng muốn gặp. Quy định của

cuộc chơi Điều dương này là: không được nhảy xuống ngựa, không được dừng ngựa và không được chạy quá chậm. Khi có kỵ mã nào chạy hơi chậm liền bị các thiếu nữ xung quanh la ó phản đối và như thế đâu có chàng trai nào có can đảm chạy chậm? Thanh niên nào trong bọn Tiểu Hỏa Tử chạy đuổi theo con dê đó sớm nhất và cắt được tảng đùi dê khi đang ngồi trên mình ngựa phi như bay, quay về là thắng cuộc.

Cuộc vui Điều dương ấy người thắng cuộc cuối cùng là Tang Đạt Nhi, được coi là “Đệ nhất dũng sĩ” của bộ lạc và được vinh dự bắn mũi tên khai mạc cho cuộc vui Cô nương truy tiếp theo. Tất cả nam thanh nữ tú đêm nay đều giãn ra không còn đứng thành vòng tròn nữa và mỗi người đều có ngựa của mình. La Man Na dắt ngựa lại gần bên Mạnh Hoa

- Mạnh đại ca cũng tham dự cuộc vui tiếp theo chứ? Chàng ngần ngại:

- Cuộc chơi này quả tình ta không biết...

La Man Na ngắt lời:

- Không cần biết, huynh cứ việc phóng ngựa trên thảo nguyên, chỉ cần nhớ kỹ một điều...

- Điều gì? Nàng hạ thấp giọng:

- Gia gia muội đã dặn huynh rồi, cần gì muội nhắc lại nữa? Mạnh Hoa nhớ lại lời La Hải đã dặn: “Nếu thiếu hiệp không thích một người con gái nào thì đừng bao giờ để nàng ấy lấy nhuyển tiên đánh trúng thân mình”. Có phải nàng định nói đến lời dặn ấy không? Chàng định hỏi thì nàng đã lên ngựa phóng lên phía trước và quay đầu nở một nụ cười với chàng.

La Man Na vừa thúc ngựa qua mặt đám đông, mọi người đều chú mục theo dõi, tiếng bàn tán nổi lên xôn xao:

- Vị công chúa này chưa hề tham dự cuộc vui này, không ngờ hôm nay lại ra mặt!

- Không biết ý trung nhân của nàng là ai?

- Cần gì phải nói nữa, trong bộ tộc chúng ta ngoài Tang Đạt Nhi ra còn ai là người xứng đáng với nàng nữa chứ? Bỗng xen vào một giọng thiếu nữ:

- Người Hán có câu rằng “Ngoài trời có trời, ngoài người có người. Tang Đạt Nhi là đệ nhất dũng sĩ của bộ tộc chúng ta nhưng ở đời còn biết bao nhiêu người tài giỏi hơn!” Một giọng khác, cũng là của thiếu nữ:

- Có phải mi định nói tên người Hán một mình giết chết con gấu đen chứ gì?

- Ta không phải La Man Na làm sao biết được lòng cô ta? Hoặc là còn có một đệ tam nhân nào nữa chăng? Lúc ấy La Man Na trong lòng rối loạn, chỉ mong gặp được người mà nàng đang mong muốn, Tang Đạt Nhi đang chạy trước mặt nàng, nàng có nên lấy nhuyển tiên đánh vào người y chăng? Nàng quay đầu nhìn lại, Mạnh Hoa cũng đang phi ngựa đến. Đối với hai thanh niên này nàng đều dành riêng cảm tình nhưng nếu nói là tình yêu thì chưa phải.

Cuộc vui Cô nương truy và cuộc vui Điều dương không giống nhau ở chỗ Điều dương hạn định phạm vi tại trung tâm thảo nguyên còn Cô nương truy không hạn định phạm vi, trong thảo nguyên bao la, bất cứ nơi nào trai gái cũng đều có quyền tự ý chọn lựa nơi để đuổi nhau và đùa giỡn với nhau.

Mạnh Hoa cho ngựa chạy mau trên thảo nguyên, dù chàng không có mục đích đuổi theo một cô nương Ngõa Nạp nào cả.

Bỗng có hai thiếu nữ thúc ngựa chạy qua mặt chàng, một thiếu nữ tay cầm nhuyển tiên tựa như có ý đánh vào người chàng, chàng hoảng sợ vội thúc mạnh chân vào hông ngựa cho nó tiến lên, bên tai còn nghe rõ ràng mấy lời đối đáp của hai thiếu nữ.

Một người nói:

- Mi sao hồ đồ thế, nhuyển tiên của mi có thể đánh vào bất cứ thanh niên Ngõa Nạp nào, sao lại định đánh vào người Hán? Cô kia cãi lại:

- Vì sao vậy? Đâu có quy định nào không cho phép đánh vào người ngoại tộc? Cô trước nhỏ giọng lại:

- Mi thật không biết hay giả vờ không biết?
- Biết cái gì?
- Thanh niên người Hán ấy là của La Man Na đó!
- Nói gì lạ vậy? La Man Na không phải là của Tang Đạt Nhi ư?
- Hừ, ta hỏi mi, tại sao từ trước đến giờ La Man Na chưa hề tham gia cuộc vui Cô nương truy, hôm nay có người Hán đến, nàng ta tham dự liền?
- Ta, ta đâu có biết.
- Mi không biết nhưng ta biết.

Mạnh Hoa tò mò ghìm ngựa đi gần hai thiếu nữ nghe lỏm lời đối thoại của họ.

- Đúng là Tang Đạt Nhi có để ý đến La Man Na, nhưng nàng ta thực sự không thích y đâu.
- Thế La Man Na thích tên người Hán mới tới à.
- Y đã cứu nàng khỏi con gấu hung dữ kia thì thế nào cô nàng chẳng cảm phục? Từ cảm phục đến yêu thích có lâu la gì? Mi chưa nói chuyện với tên đó mà đã có vẻ thích y rồi nữa là! Cô thiếu nữ kia đỏ gay mặt mày:
- Ai bảo ta thích y? Ta định nhắc nhuyển tiên đánh con ngựa đấy chứ! Người đừng có trêu chọc ta...
- Ủ, thì thôi, ta hiểu lầm mi, nhưng ta cũng lưu ý mi, đừng tự chuốc phiền não vào người! Nghe đến đó, chàng giục ngựa vượt lên trên mau hơn, hai thiếu nữ cũng rẽ lối khác mà đi mất, chỉ còn văng lại tiếng cười khúc khích của hai nàng.

Mạnh Hoa nghe loáng thoáng câu chuyện, chàng kinh hãi bụng bảo dạ: “Không biết họ nói với nhau là thật hay giả, riêng ta chỉ biết La Man Na có cảm kích vì ta cứu nàng nên nàng đối xử tốt với ta. Nếu quả như họ nói, ta đã vô tình làm buồn lòng Tang Đạt Nhi, thảo nào hấn đối với ta không được thân thiện gì, có lẽ do y lo ta đoạt mất La Man Na chăng? Nếu sớm biết thế, ta không tham gia cuộc vui này, tự chuốc cho mình phiền não và khiến cho Tang Đạt Nhi không yên dạ.” Đang nghĩ ngợi như vậy, bỗng nhiên chàng phát hiện La Man Na chạy qua đầu ngựa chàng. Chàng định quay đi lối khác thì bỗng có bóng người và ngựa chạy đến đằng sau nàng giờ cao nhuyển tiên phát ra những tiếng gió rít ghê rợn như muốn đánh La Man Na.

Người mới đến chính là Tang Đạt Nhi. Mạnh Hoa trong bụng mừng thầm, chàng chỉ mong cho La Man Na tiếp nhận cái đánh biểu lộ tình yêu theo phong tục của cuộc chơi này.

Theo truyền thống của dân tộc Ngõa Nạp, người nam trước tiên đuổi theo người nữ, khi bắt kịp người nữ liền giơ nhuyển tiên đánh vào nam, nam quay ngựa chạy và nữ đuổi theo đến khi bắt kịp và đánh trúng người nam thì cuộc Cô nương truy chấm dứt. Nam đuổi theo nữ trước biểu lộ tình yêu của nam, đến khi nữ đuổi theo nam là biểu lộ sự đồng ý với tình yêu ấy, khi người nữ đánh trúng người nam thì nghĩa là từ nay hai người sẽ là bạn trăm năm của nhau. Có lẽ đây là một phong tục còn sót lại của thời xã hội mẫu hệ. Tuy là như vậy, nhưng do truyền từ đời này qua đời khác nên có ít nhiều sự thay đổi. Hiện nay nếu người nữ yêu thích người nam nào, không cần người đó đuổi theo mà có quyền ra tay trước, tuy là như vậy dễ bị bạn gái chê cười là quá gấp rút muốn có chồng.

Tình hình của Tang Đạt Nhi là rất đúng với truyền thống, y biểu lộ tình cảm với La Man Na trước, nếu nàng đồng ý tiếp nhận tình cảm ấy thì nàng phải quay lại giơ nhuyển tiên lên giống như đánh đối thủ rồi đợi Tang Đạt Nhi bỏ chạy nàng sẽ đuổi theo.

Mạnh Hoa và Tang Đạt Nhi cùng chú mục nhìn La Man Na xem nàng có giơ nhuyển tiên lên hay không? Giữa lúc ấy bỗng có một con ngựa từ bên trái chạy như bay đến, người ngồi trên lưng ngựa dùng nhuyển tiên vung ra, Mạnh Hoa và Tang Đạt Nhi cùng chú mục vào bọn họ nên khi người nọ chạy đến bên Tang Đạt Nhi, chàng phát hiện ra, vội kêu lên:

- Tang đại ca, hãy lưu tâm! Nhưng không kịp nữa, nhuyển tiên của người nọ đã đánh trúng tay Tang Đạt Nhi khiến y đau thấu xương phải dùng toàn lực mới ngồi vững trên ngựa. Hai con ngựa vừa xấp lại gần liền chạy vụt ra hai bên.

La Man Na nghe tiếng kêu của Mạnh Hoa, nghe cả tiếng gió do nhuyễn tiên đánh tới, nàng không ngờ sự tình lại xảy ra ngoài ý định của nàng. Nàng dừng ngựa lại, lòng hoang mang chưa hiểu chuyện gì nên nhuyễn tiên trong tay nàng buông thông. Trong một khoảnh khắc, Mạnh Hoa đã nhận ra người vừa xuất hiện, đó chính là “Tiểu vương gia” Ân Kiếm Thanh. Chàng Chương tưởng lại chuyện cũ. Khi chàng vừa học xong Vô Danh Kiếm Pháp đang định rời bỏ khu Thạch Lâm, Ân Kiếm Thanh và một vị cô nương tìm đến đường như để tìm kiếm phổ của Trương Đan Phong, vị cô nương ấy sau này chàng mới biết tên là Lãnh Băng Nhi, cháu gái của thủ lĩnh nghĩa quân Lãnh Thiết Tiêu. Ngày hôm đó đồ đệ của Dương Kế Mạnh là Bàn Thạch Sinh đem theo trưởng lão Không Động phái Động Minh Tử đột nhập hạ độc thủ vào Ân Kiếm Thanh và Lãnh Băng Nhi, khi ấy Mạnh Hoa đang ở trên ngọn Kiếm Phong chạy xuống cứu y, và khi xảy ra trận ác đấu với Động Minh Tử, cả hai đã bỏ trốn.

Mạnh Hoa gặp y lần đó và từ lâu không gặp y nữa, không ngờ Ân Kiếm Thanh hôm nay lại cũng có mặt ở vùng Chương Cương này và y mặc trên người một bộ quần áo của người Chương rất lạ lùng. Chàng rất ngờ vực kinh dị vì hôm đó tuy không ra mặt nhưng chàng nghe rõ lời đối đáp giữa y và Lãnh Băng Nhi, biết y chính là cháu của nhị sư phụ chàng Ân Cửu Thế, tổ tiên xa đời của họ Ân đã có thời là quốc vương nước Đại Lý dưới triều Tống. Sau khi bị tiêu diệt tổ quốc mất ngai vàng nhưng vẫn giữ hiệu phong đến đời Minh mới bỏ hẳn, nhưng ở đất cũ người ta vẫn tôn xưng như cũ do đó Ân Kiếm Thanh mới được gọi là “Tiểu vương gia”. Chàng cứ tưởng Ân Kiếm Thanh đã về vùng Đại Lý để hưởng chút hư danh còn sót lại. Dưới triều Minh các tổ tiên họ Ân giao tình rất thâm hậu với Trương Đan Phong và vì Ân Kiếm Thanh là diệt nhi duy nhất của nhị sư phụ nên Mạnh Hoa có lúc muốn đem kiếm pháp của Trương Đan Phong sao ra một bản khác tặng cho y, nhưng rồi chàng biết Ân Kiếm Thanh là người huê dạng chứ không thật thà, chàng bỏ ý định đó, nhưng dù sao chàng đối với y cũng có chút hảo cảm, lại thêm Lãnh Băng Nhi là diệt nữ của Lãnh Thiết Tiêu, chàng càng thêm cảm mến bọn họ. Trước đây chàng rất phục mỗi tình của Ân Kiếm Thanh và Lãnh Băng Nhi, không biết tại sao hôm nay Ân Kiếm Thanh lại đến nơi xa xôi này một mình không đem theo Lãnh Băng Nhi và có ý ngăn trở mối tình của Tang Đạt Nhi đối với La Man Na. Không lẽ y lại yêu La Man Na? Ân Kiếm Thanh nói với La Man Na:

- La Man Na, ta đúng hẹn đến đây đón nàng, hãy đi theo ta, chúng ta hãy đến gặp nhau chỗ cạnh sơn cốc ấy.

La Man Na có vẻ lúng túng, tâm thần bất định khi nghe Ân Kiếm Thanh nói câu ấy. Sự việc hai chàng trai cùng theo đuổi một cô gái trong cuộc vui Cô nương truy xưa nay rất ít xảy ra và sự việc hai chàng ấy phải dùng võ lực giải quyết càng không có. Nhân vì cuộc vui này nhằm cho các thanh niên nam nữ biểu lộ tình cảm của mình, và người đưa ra quyết định tối hậu dù sao cũng là các thiếu nữ. Hành động đánh người của Ân Kiếm Thanh là không tôn trọng sự chọn lựa của La Man Na. Trong trường hợp này nếu La Man Na chọn lựa Ân Kiếm Thanh, Tang Đạt Nhi có quyền yêu cầu quyết đấu với Ân Kiếm Thanh. Nàng biết Tang Đạt Nhi là người bản chất quật cường, nếu quyết đấu với Ân Kiếm Thanh, người chết chắc chắn là Tang Đạt Nhi, đó là điều nàng không muốn chút nào mặc dù nàng không yêu y. Nàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ lạ lùng: sẽ chọn người thứ ba, có như vậy mới tránh được cuộc quyết đấu này. Lúc ấy Tang Đạt Nhi bị một đòn đau thấu xương, mới đầu cũng không quan tâm lắm nhưng càng lúc vết thương càng có vẻ lan rộng thâm nhập vào người, khiến y ngồi trên mình ngựa không vững.

- Mạnh đại ca, huynh hãy đuổi theo La Man Na đi, ta thà để nàng thuộc về huynh chứ không thể để nàng rơi vào tay tên tiểu tử đó! Mạnh Hoa thúc ngựa lên chạy song song với Tang Đạt Nhi, bỗng nhiên chàng ra tay rất nhanh, đánh vào huyệt Kiên tinh của y một cái. Y hốt hoảng la lên:

- Mạnh đại ca, làm gì vậy? Chưa hồi dứt đã thấy một luồng nhiệt khí như đổ vào người y trong chớp mắt đã lưu chuyển toàn thân và cảm thấy rất thoải mái, cơn đau lúc nãy tan biến gần hết, thì ra Mạnh Hoa đã dùng chân khí của bản thân truyền cho y.

Mạnh Hoa hỏi:

- Tang huynh đừng có nghĩ nhầm, La Man Na là của huynh, không ai có thể đoạt được.

- Ủa, thế huynh không thích nàng sao?

- Ta thích chứ, như cũng thích huynh vậy. Huynh và nàng đều là bạn tốt của ta, sao ta lại không thích? Tang Đạt Nhi tươi cười:

- Ta không có ý gì khác... Mạnh huynh hãy gấp rút đuổi theo La Man Na đi, ta sợ rằng...

Mạnh Hoa thúc ngựa lên:

- Được, ta chạy trước nhé, người cứ chạy theo sau, ta cũng không muốn thấy nàng lọt vào tay tên tiểu tử ấy! Được Mạnh Hoa đuổi theo La Man Na, tự nhiên Tang Đạt Nhi thấy tinh thần phấn chấn, khí lực dần Chương phục, tuy vậy y vẫn cho ngựa đi thong thả điều dưỡng chân khí.

Mạnh Hoa đã cho ngựa vọt tới rất mau, một lúc sau đã bắt gặp La Man Na đang phi ngựa phía trước mặt. Chàng gọi lớn:

- La Man Na! La Man Na quay đầu lại reo lên:

- A! Là đại ca đó ư? Nàng dừng ngựa lại rồi tự nhiên nhảy xuống không hiểu nghĩ gì mà như người mất hồn.

Vừa lúc ấy có tiếng người gọi:

- La Man Na, ta đến đây! Một con ngựa chạy vùn vụt theo đường sơn cốc đến, chính là Ân Kiếm Thanh. Nguyên vì Ân Kiếm Thanh đợi không thấy La Man Na đến nơi sơn cốc nên vội vàng đến tìm.

Hai con ngựa của Mạnh Hoa và Ân Kiếm Thanh cơ hồ chạy đến La Man Na cùng một lúc. Ân Kiếm Thanh chạy trước một bước giơ cây nhuyễn tiên như muốn đánh.

La Man Na quay đầu lại, nhuyễn tiên trong tay nàng buông xuống, không biết nàng có ý định đợi Mạnh Hoa hay là muốn biểu lộ tình cảm với Ân Kiếm Thanh.

Mạnh Hoa không muốn nàng dùng nhuyễn tiên đánh Ân Kiếm Thanh nên khi nàng chưa nhắc nhuyễn tiên chàng liền thúc ngựa chạy gấp đến vùng nhuyễn tiên quán lấy nhuyễn tiên của Ân Kiếm Thanh.

Hai sợi nhuyễn tiên quấn chặt vào nhau, hai bên cùng dùng sức kéo về buộc đối phương phải rơi xuống ngựa. Mạnh Hoa hơi kinh ngạc thầm nghĩ: “Mới có hơn một năm mà võ công của y tiến bộ hơn hẳn trước đây, không lẽ y cũng gặp một kỳ ngộ nào ư?” Chàng biết rõ một năm trước Ân Kiếm Thanh không đối đầu được với Bàn Thạch Sinh đồ đệ của Dương Kế Mạnh, còn chàng thì võ công so với Dương Kế Mạnh sai kém không bao nhiêu, nhưng hôm nay không ngờ chàng không thể dùng sức đẩy Ân Kiếm Thanh ngã xuống, chứng tỏ võ công của Ân Kiếm Thanh đã có tinh tiến hơn trước đây nhiều. Dù sao y cũng là diệt tử của nhị sư phụ, nếu chàng tận lực đả thương y, sẽ làm mất lòng nhị sư phụ.

Mạnh Hoa buông nhẹ tay ra để Ân Kiếm Thanh hơi mất đà ngã ra sau, rồi chàng dùng nội lực ấn mạnh tới một cái. Ân Kiếm Thanh người vừa ngã ra liền bị đẩy ngồi không vững ngã hẳn xuống lưng ngựa. Y cũng nhanh lẹ đánh mạnh xuống đất một chưởng đẩy bật người lên và mượn sức tung người lại trên mình ngựa như cũ. Tuy chưa bị ngã hẳn xuống đất nhưng mặt y cũng tái đi, y nổi giận:

- Tiểu tử, ngươi lừa ta, nếu có bản lĩnh hãy đằng hoàng tỷ thí với ta.

- Võ công của ta ngươi đã biết rồi, cần gì phải lừa? Ân Kiếm Thanh biết chàng còn nương tay nếu không cú ngã lúc này y khó mà gượng lên được, nhưng trước mặt La Man Na y không dám nói thẳng vả lại tuy biết võ công đối phương cao cường nhưng y cũng hy vọng có thể đối đầu vì sau này y cũng học thêm được nhiều chưa chắc đã thua đối phương, y gần giọng:

- Tiểu tử giỏi lắm, có can đảm thì trưa ngày mai đến sơn cốc tỷ thí với ta. La Man Na cũng đến với ta đó.

- Việc gì phải hẹn ngày mai? Ngươi muốn đến bất cứ đâu, ta cũng sẽ đi theo.

Ân Kiếm Thanh trong bụng giận dữ nhưng thấy La Man Na không tỏ thái độ gì nên cứ chần chờ chưa quyết. Còn Mạnh Hoa cũng có ý chờ vì chàng đợi Tang Đạt Nhi tới. Bỗng chàng thấy La Man Na thúc ngựa đến bên chàng, tay nàng giơ nhuyễn tiên lên như có ý đánh vào chàng. Chàng kêu khổ thầm: “Cô nương này sao lại đánh vào ta? Chẳng lẽ.. chẳng lẽ.. ta tuyệt không thể để nàng đánh trúng mình!” Còn La Man Na tâm trạng cũng hết sức kỳ quái, nàng vừa muốn đánh vào Mạnh Hoa giục chàng đuổi theo nàng lại vừa chần chờ như có ý chờ đợi chàng phải đuổi theo nàng trước. Trong đầu nàng phân vân bởi hàng loạt ý nghĩ: “Vì sao chàng không đuổi theo ta? Không lẽ chàng không thích ta chút nào? Không biết gia gia đã nói với chàng những gì? Chẳng lẽ gia gia lại không nói rõ quy củ cuộc hội này cho chàng rõ? Hay là chàng thực chưa biết?” Lúc ấy Mạnh Hoa dừng hẳn ngựa lại, chàng lên tiếng:

- La Man Na, ta có chuyện này muốn nói với cô nương.

La Man Na nghĩ thầm: “Hay là phong tục của Hán nhân phải nói rõ trước khi quyết định?” bèn giục ngựa đi lên song song với chàng.

- Mạnh đại ca, muội cũng có chuyện muốn nói với huynh.

Chàng mỉm cười:

- Vậy cô nương nói trước đi.

- Muội không muốn huynh quyết đấu với người kia!

- Vì sao?

- Tuy người kia có hành vi không tốt với huynh, nhưng muội cũng không thích y đánh nhau, lỡ thụ thương thì sao? Cũng như muội không muốn huynh bị thương.

Mạnh Hoa reo lên:

- A! Vậy là cô nương yêu thích y chẳng?

- Không! Muội không có ý nói vậy, nhưng y đối với muội rất tốt.

Chàng kinh ngạc hỏi:

- Y đối với cô nương rất tốt? La Man Na có vẻ như khó nói, chàng vội hỏi:

- Ta thật có lỗi với cô nương, lẽ ra ta không nên hỏi cô nương câu ấy, nếu cô nương không muốn thì khỏi phải trả lời.

Nàng ấp úng một chút, rồi quả quyết:

- Không. Thật ra chẳng có gì cả, muội có thể nói cho huynh nghe.

Chàng cũng muốn hiểu rõ quan hệ của Ân Kiếm Thanh và La Man Na nên im lặng chờ nghe nàng nói.

La Man Na đem chuyện vì đâu nàng quen biết Ân Kiếm Thanh ra kể cho Mạnh Hoa nghe.

Chuyện ấy xảy ra trước đây đúng một năm, vào dịp mùa xuân muôn hoa đua nở. La Man Na theo Tang Đạt Nhi vào rừng đi săn, hôm ấy hai người đi xa hơn thường ngày.

Đến dưới một chân núi, La Man Na phát hiện trên mỏm núi cao có một cảnh hoa rất đẹp to như bàn tay xòe rộng đang lung lay trước gió khoe cái màu nửa trắng, nửa hồng của nó, nàng có cảm tưởng đây là hoa “Mạn đà la” mấy trăm năm mới nở một lần, bất giác nàng khen ngợi:

- Ái chà! Đóa hoa thật đẹp! Lúc ấy đang là mùa xuân, tuyết tuy đã tan nhưng trên núi vẫn còn đọng lại một ít tuyết cuối cùng rất trơn trượt, muốn lên trên ấy có lẽ đến cả loài vượn cũng còn khó leo huống chi là người? Tang Đạt Nhi nói:

- Rất tiếc ta không lên trên ấy hái nó về tặng cô nương được. Hay là ta bắn mũi tên cho nó rụng xuống được không? Tang Đạt Nhi nổi tiếng tiền pháp như thần, chỉ cần bắn gãy cái cành, tự nhiên đóa hoa sẽ rơi xuống chân núi, nhưng như thế đóa hoa không tránh khỏi bị dập nát hết.

Nàng đáp:

- Không được, dù người có bắn rơi hoa cũng làm cho nó dập nát, như vậy có phải làm mất vẻ đẹp ở đây không? Tang Đạt Nhi hạ cung xuống thở dài:

- La Man Na, đây là lần đầu ta thấy cô nương ao ước một vật mà ta không có cách nào đem đến tặng cô nương.

Hốt nhiên, có một thiếu niên không biết xuất hiện từ đâu, đột ngột đi đến:

- Cô nương mỹ lệ, nàng thích đóa hoa ấy lắm ư? Tang Đạt Nhi hơi nóng máu, đáp liền:

- Không lẽ người có cách hái được sao? La Man Na lắc đầu:

- Ta chỉ muốn có đóa hoa ấy hoàn toàn còn hoàn mỹ, nếu có bị thương tổn, ta thà để nó ở chỗ cũ cho mọi người chiêm ngưỡng.

Thiếu niên mỉm cười:

- Ta đã tặng cô nương đương nhiên sẽ tặng khi nó còn hoàn mỹ.

La Man Na hơi kinh ngạc:

- Người không dùng cung tên chứ?

- Chỉ hái một đóa hoa việc gì dùng đến cung tên? Hoa không phải là dã thú, làm sao đem cung tên bắn được? Nói dứt lời y liền phi thân bò lên mỏm núi.

La Man Na sợ đến thất sắc, vội vàng kêu theo:

- Mau xuống đi, người té tan xương ra bây giờ!

- Chỉ cần cô nương vui lòng, dù có tan xương nát thịt ta cũng không màng! Thiếu niên nhẹ nhàng hơn cả loài vượn, chỉ trong chớp lát đã bề xong đóa hoa đem xuống. Y chính là Ân Kiếm Thanh, nhưng lúc ấy La Man Na chưa biết tên y.

Mạnh Hoa hỏi:

- Rồi sau thế nào?

- Về nhà rồi, muội mới nghĩ y đã vì muội mà hái đóa hoa đó, muội cũng nên đáp tạ lại, nên muội có may một tấm áo da hổ, mấy ngày sau quay trở lại chỗ cũ gặp y. Vì sợ Tang Đạt Nhi không thích nên hôm ấy muội đi một mình.

Ngừng một chút, La Man Na tiếp tục:

- Từ đó về sau, muội vẫn thường gặp y, đại khái trong một tháng độ một hai lần, y dạy muội tiếng Hán, ngâm thơ của người Hán. Ô! Thơ của người Hán thật là hay, muội rất thích...

Mạnh Hoa nghĩ thầm: “Y dạy nàng thi ca là việc rất tốt. Tiếc rằng tâm địa của y không trong sạch, khí lượng hẹp hòi.” La Man Na vẫn kể tiếp:

- Bản lĩnh của y cao cường lắm. Thường nhật y đối xử với người cũng rất ư hòa thuận, không ngờ hôm nay y lại nóng nảy đến độ thô lỗ đánh cả Tang Đạt Nhi, không hiểu y nghĩ sao, nhưng muội không muốn huynh và y quyết đấu với nhau chút nào! Chàng đáp:

- Ta sẽ không đấu với y đâu, nhưng... nhưng... y...

- Y làm sao?

- Trong chuyện kia y phải hứa không làm hại người, nếu không y đừng trách ta.

La Man Na ngạc nhiên:

- Chuyện kia là chuyện gì? Mạnh Hoa hỏi lại:

- Có thật y tên Ân Kiếm Thanh?

- Đúng, huynh biết y ư?

- Đúng, ta biết y, mỗi lần cô nương gặp y, y đều đi có một mình thôi ư?

- Vâng, y một thân một mình đến đất này. Đã có lần muội cũng hỏi y tại sao lại đến đây làm chi, y nói y rất thích khí hậu phong tục nơi đây. Ở quê hương không có ai yêu thương y, còn ở đây mọi người rất tốt. Mà huynh có ý gì khi hỏi vậy? Huynh cũng không phải đến đây một mình sao? Chàng đáp:

- Ủ, nhưng mỗi người mỗi khác. Y có một người yêu là cô nương người Hán, có lẽ y không nên tham gia cuộc vui Cô nương truy mới phải.

La Man Na hơi ngây người ra một chút rồi hỏi lại:

- Y, y có người yêu rồi à? Họ yêu nhau thật à?

- Thật chứ, cô nương ấy rất yêu y. Theo ta biết trước đây hai năm, y cũng rất yêu cô nương ấy.

La Man Na cúi đầu, tự nhiên nàng thấy đau lòng, không phải vì y đã có người yêu mà vì y đã lừa dối nàng. Nàng xưa nay vẫn tin Ân Kiếm Thanh là người tốt, không ngờ y đem lòng tin ấy để lừa gạt ái tình của nàng, may mà việc chưa có gì trầm trọng. Mạnh Hoa thở dài:

- La Man Na, cô nương sinh ra ở thảo nguyên, giống như một hạt sương tinh khiết, nhưng cuộc đời không giống như vậy, lòng người hiểm ác, hầu hết đều không có như ý muốn của ta, từ nay về sau cô nương nên cẩn thận.

La Man Na ngẩng đầu lên, trong mắt nàng như có long lanh vài giọt lệ, nàng cố gượng nở nụ cười:

- Đa tạ đại ca đã khen muội, đa tạ đại ca đã chỉ giáo.

Mạnh Hoa xuống giọng:

- Cả ta nữa, kỳ thật ta cũng không nên tham dự cuộc vui Điều dương hôm nay.

- Vì sao vậy? Chàng chậm rãi đáp:

- Vì ta cũng đang yêu một cô nương người Hán rồi.

- Vị thư thư ấy có lẽ phải rất là đẹp? Chàng thành thực:

- La Man Na, cô nương đúng là một mỹ nhân trong các mỹ nhân, từ trước tới nay ta chưa từng gặp một ai đẹp như cô nương. Chẳng qua vị thư thư kia cùng ta trải qua nhiều hoạn nạn trong đời, chúng ta thành thực yêu thương nhau.

La Man Na hơi ngây ra một chút:

- Trên đời thật khó gặp ai yêu thương nhau thành thực, Mạnh đại ca, muội cầu trời bảo vệ hạnh phúc của đại ca.

- Đa tạ cô nương, nhưng La Man Na này, theo ta biết hạnh phúc cũng đang đợi cô nương đó.

Nàng ngơ ngác:

- Muội ư? Muội mà cũng có hạnh phúc ư? Chàng thấp giọng nhưng nói rõ từng tiếng:

- Tang Đạt Nhi yêu cô nương rất thành thực, không lẽ cô nương không biết?

- Muội biết chứ. A! Y đến kìa! Mạnh Hoa gọi to:

- Tang huynh đệ, mau qua đây! La Man Na đang đợi huynh kìa! Tang Đạt Nhi vừa chạy đến vừa hỏi:

- Mạnh huynh định đi đâu vậy?

- Ta còn ở lại đây làm gì? Chúc mọi người vui vẻ, ngày sau hy vọng còn dịp gặp lại.

Ân Kiếm Thanh đang tính toán cách đối phó với Mạnh Hoa thì vừa lúc chàng phi ngựa đến, Y nghiêng rằng:

- Hảo tiểu tử, ngươi muốn gì cứ nói thẳng ra đi! Hai người cùng xuống ngựa. Ân Kiếm Thanh cứ trừng trừng nhìn chàng, y thấy vẻ mặt chàng hết sức hòa nhã tươi vui tựa hồ như không hề có ác ý gì với y cả, y do đó kinh nghi bất định bụng bảo dạ: “Không lẽ tiểu tử này đã chiếm được La Man Na và nàng cấm không cho quyết đấu với ta?” Nhất thời lòng y rối loạn, y cau kính:

- Ngươi cười cái chi? Chàng nghiêm nét mặt:

- Ta muốn gì ngươi có dám đáp ứng hay không? Ân Kiếm Thanh có hơi hoảng, y nói liền:

- Sao lại không? Hôm nay nếu ngươi không chết thì ta chết, có gì mà sợ? Mạnh Hoa cười ha hả:

- Làm gì mà nói đến chết? Ta chỉ hỏi ngươi một câu hỏi thôi, ngươi cũng có quyền hỏi ta một câu hỏi, chúng ta đều phải thành thực trả lời, ngươi có bằng lòng chăng? Ân Kiếm Thanh không ngờ chàng gặp y lại chỉ để hỏi một câu hỏi nên ngờ vực trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Được người hỏi trước đi! Mạnh Hoa chậm rãi hỏi:
- Người hãy cho biết Lãnh cô nương hiện tại ở đâu? Câu hỏi rất bình thường nhưng Ân Kiếm Thanh lại nghe như tiếng sấm sét, y chấn động lúng túng hỏi lại:
- Người... người... là ai? Chàng mỉm cười:
- Người quên mất giao ước rồi ư, người chưa trả lời câu hỏi của ta.
- Người trả lời trước đi!
- Cũng được, tuy người đã bắt ta hỏi trước nhưng thôi, coi như ta nhường người một bước, người muốn biết ta là ai phải không? Ta là người đã cứu người trong Thạch Lâm cùng với Lãnh cô nương một năm trước đây.
- Ân Kiếm Thanh hoảng hốt đến độ ngây người ra một lúc:
- Người... người... là thiếu niên ở trong Thạch Lâm?
- Đây là câu hỏi thứ hai của người, ta cũng có thể trả lời. Một chút nữa người phải trả lời ta hai câu hỏi. Đúng vậy, người hãy cố nhớ lại, ngày hôm đó ta ở trên “Kiếm Phong chạy xuống cứu người. Bất quá hôm ấy ta không thể ngờ lại được người báo đáp như thế này. Ta chỉ muốn biết tại sao người bỏ Lãnh Băng Nhi cô nương? Ân Kiếm Thanh chấn động đầu óc không cất lên lời. Nên biết ngày đó ở trong Thạch Lâm y tìm cách trốn trước không biết sự tình sau đó ra sao, không hiểu sao Mạnh Hoa lại có thể bình an thoát hiểm. Y càng nghĩ càng sợ: ”Trường lão Động Minh Tử của Không Động phái cùng với đồ đệ của Dương Kế Mạnh là Bàn Thạch Sinh vì sao không giết nổi tên tiểu tử này? Như vậy ta làm sao đủ sức đối địch với y?” Mạnh Hoa gằn giọng:
- Quân tử nhất ngôn, người hãy trả lời câu hỏi thứ nhất của ta, Lãnh cô nương ra sao? Ân Kiếm Thanh mặt tái như tàu lá, ngập ngừng rất lâu mà không sao nói được. Mạnh Hoa càng nghi ngờ, chàng hỏi lại:
- Người làm gì Lãnh cô nương rồi? Ân Kiếm Thanh giật mình, y vội vã đáp:
- Người đừng nghĩ bậy, không lẽ ta làm hại Lãnh cô nương hay sao? Chàng hơi yên tâm:
- Thể hiện giờ Lãnh cô nương ở đâu?
- Nàng không chịu theo ta đến Chương Cương hoặc là có thể nàng về lại chỗ thúc thúc của nàng chăng? Chàng cả giận lớn tiếng:
- Đừng bịa đặt, ba tháng trước đây ta có gặp thúc thúc của nàng, ông ta còn không biết tin tức của nàng nữa là.
- Làm gì người giận dữ thế? Ta chỉ ước đoán vậy thôi, nếu nàng không về với thúc thúc chắc nàng đã đến chỗ khác.
- Chỗ khác là chỗ nào? Y cười gượng:
- Ta làm sao biết? Ta quên không nói rõ: chúng ta chia tay nhau rồi.
- Lãnh cô nương đối với người rất tốt, vì sao người chia tay nàng?
- Đó là chuyện riêng của ta đâu có liên quan gì đến người?
- Rất có liên quan. Vì sao người bỏ Lãnh cô nương một mình đến vùng Chương Cương này, người có mưu đồ gì, nói mau? Ân Kiếm Thanh áp ứng:
- Ta không thể trở về nhà của ta ở Đại Lý, người không biết ư?
- Ta biết nhưng trả lời câu hỏi tại sao người đến Chương Cương một mình làm gì đã! Tại sao khi từ bỏ Lãnh cô nương người không đến nơi khác? Y lại gượng cười:
- Người thật là một người lảm chuyện. Đúng người nhất định muốn biết ư? Chàng quả quyết:

- Nhất định! Chuyện này người không nói không được! Câu này có vẻ hăm dọa Ân Kiếm Thanh: “Nếu y không nói sẽ không tránh khỏi trận huyết chiến.” kỳ thật, Mạnh Hoa không muốn phải giao thủ với y chút nào mà chỉ dọa cho y sợ thôi, vả lại chàng cũng lỡ hứa với La Man Na là không đụng võ với y rồi.

Ân Kiếm Thanh cũng rất sợ phải quyết đấu với Mạnh Hoa, y nói:

- Được, nếu người nhất định muốn biết, ta sẽ nói cho nghe, nhưng câu chuyện có hơi dài.

Y vừa nói vừa bước lại gần Mạnh Hoa, chàng nhìn y muốn nói rõ cho chàng nghe nên hoàn toàn không để ý, không ngờ đột nhiên khi đến sát chàng, Ân Kiếm Thanh đánh một chưởng vào huyệt Phong phủ sau lưng chàng.

Chàng không thể nào ngờ được nên không có một chút đề phòng nên bị chưởng đánh trúng May mà nội công của chàng không phải tầm thường, phản ứng tự nhiên của bản năng phát động kháng lực, Ân Kiếm Thanh càng mạnh thì sự phản ứng càng mạnh, chàng phải lui lại mấy bước, thân hình lảo đảo.

Đã có lần chàng cứu tính mạng của Ân Kiếm Thanh, do vậy chàng không thể nào ngờ được y lại đem cái ân đó biến thành cừu hận, đánh chàng một chưởng mà lúc bất ngờ nhất, chàng vừa kinh hoàng vừa giận dữ, người ngậy ra một lúc mới hồi được:

- Người... người... làm gì đó? Ân Kiếm Thanh thấy chưởng của mình đánh trúng huyệt đạo của đối phương, tin chắc nếu chàng không chết cũng bị trọng thương không ngờ nội công của chàng phản ứng ngược lại, y cũng hết sức kinh hoàng, không dám chần chừ, vội vàng phóng lên ngựa ra rồi.

Mạnh Hoa tổn hao trong người, chàng phun ra một búng máu tươi, lúc ấy mới nghe sau lưng ngấm ngấm đau như có ngọn lửa hơ ở đó. Nếu như chàng và y xuất thủ với nhau, chàng có ý đã thương y và y bắt buộc phải chống cự lại thì dù có bị trọng thương chàng đã đuổi theo y rồi. Đằng này chàng không hề có ý định đã thương y, một là vì y là họ hàng của sư phụ chàng, hai là chàng thấy chưa đến lúc cần phải quyết đấu với nhau nên lần này bị y lừa bịp đánh một chưởng khá nặng, không thể không tìm cách dưỡng thương.

Mạnh Hoa may mắn đã được truyền tâm pháp nội công của Trương Đan Phong, chàng ngồi kiết già xuống đất, tự điều chân khí. Qua một lúc lâu, vết đau dần dần có vẻ bớt, chàng ngửa mặt nhìn trời chỉ thấy vầng trăng sáng vàng vạc đã mọc nghiêng một bên: “Tang Đạt Nhi chắc đã đuổi kịp La Man Na và nàng chắc đã lấy nhuyễn tiên đập vào người y. Ta nên trở về tìm gặp bọn họ. Ồ, không ngờ nhị sư phụ lại có một tên diệt nhị như vậy. Lẽn cô nương gặp chuyện gì rồi? Ta phải truy xét cho ra mới được!” Mạnh Hoa là người có tâm địa thuần hậu nên không oán trách gì nhị sư phụ của chàng nhưng chàng không thể nào biết được sở dĩ Ân Kiếm Thanh định đánh chết chàng chỉ vì y nghi ngờ chàng đang cất trong mình kiếm phổ của Trương Đan Phong, dĩ nhiên y không biết Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong chỉ được lưu lại bằng đồ hình trong hang núi trên ngọn Kiếm Phong và hiện nay cũng đã bị phá hủy hết rồi. Đánh chàng một chưởng vào yếu huyệt, y nhìn chàng chết ngay ai ngờ chàng chỉ lùi mấy bước và bề ngoài vẫn tỉnh táo như thường, vì vậy y mới hoảng sợ mà bỏ chạy.

Mạnh Hoa đang muốn tìm Tang Đạt Nhi và La Man Na thì may thay, họ cũng quay lại tìm chàng.

Tang Đạt Nhi thấy sắc mặt chàng trắng bạch, liền hỏi:

- Mạnh huynh bị làm sao thế? Mạnh Hoa cố tươi cười vì không muốn họ lo cho mình, chàng đáp:

- Không sao, ta vừa gặp Ân Kiếm Thanh.

La Man Na biến sắc:

- Huynh và y đánh nhau một trận chứ gì? Chàng mỉm cười:

- Ta vẫn nhớ lời cô nương, đâu dám đánh y.

Tang Đạt Nhi la lên:

- Các người đang nói về tên tiểu tử tới hôm qua đánh ta một nhuyễn tiên đấy ư? La Man Na không sao im lặng được miễn cưỡng gật đầu.

Tang Đạt Nhi vừa chiếm được mỹ nhân, trong lòng mười phần mỹ mãn nên nói với Mạnh Hoa:

- Huynh đừng hiểu lầm là ta ghét người Hán, chỉ vì ta không ưa được tên tiểu tử ấy nên mới chửi mắng hần. Bây giờ ta mới biết trong số người Hán cũng có người tốt người xấu, cũng như dân tộc ta có câu nói: “Ái tình cũng giống như con người trong mắt, không thể nào chịu nổi viên bụi nhỏ xen vào.” La Man Na đỏ mặt, mắng yêu:

- Người cứ hay ngờ vực, không thể đại lượng hơn được sao? Mạnh Hoa cười nói xen vào:

- Tang huynh có chửi mắng tiểu tử ấy cũng không sai, hần đáng bị chửi mắng lắm! La Man Na cười:

- Đại ca nói vậy nghĩa là cũng vừa đánh nhau với y một trận?

- Đúng vậy, ta vừa chửi y một trận, nhưng giờ lại hối hận vì không biết hần đang ở chỗ nào.

La Man Na vui vẻ:

- Muội biết chỗ ở của y, để muội nói cho nghe.

Nàng cầm roi ngựa vạch và đường roi xuống đất:

- Đây này, y ở trong một gian nhà cỏ lừng chừng núi, nhưng ít khi y có ở nhà lắm.

- Đại ca có biết chỗ ở của tù trưởng Ngõa Nạp không? Mạnh Hoa đáp:

- Ta có biết.

- Ân Kiếm Thanh rất thường ghé nhà tù trưởng. Đại ca tới đó không gặp y cứ hỏi thăm tù trưởng, người sẽ chỉ cho.

Lúc đó trời đã chuyển vào canh năm, trăng sao bắt đầu mờ nhạt. Mạnh Hoa cùng hai người trở về vừa lúc La Hải mới tỉnh dậy đang đợi con gái về.

Mạnh Hoa ở lại dưỡng thương hai ngày rồi xin chia tay sau khi ước hẹn với Tang Đạt Nhi sẽ trở về uống rượu mừng lễ thành hôn của y với La Man Na.

Chàng đi tới chiều tối mới tới nơi ở của Ân Kiếm Thanh. Đó là một vùng hoang dã lúp xúp những ngọn đồi trơ trọi, khi chàng ngẩng đầu nhìn lên cao mới phát hiện có một căn nhà cỏ, đúng là chỗ ở của Ân Kiếm Thanh.

Bất giác chàng hoài nghi “Y từng là một Tiểu vương gia, quen cuộc sống sung túc, sao lại chịu ở trong căn nhà tồi tàn như thế này? Không lẽ chỉ vì tham chút nhan sắc của La Man Na thôi ư?” Chàng rất ít hy vọng gặp Ân Kiếm Thanh trong gian nhà xiêu vẹo này, nhưng đã lỡ đến nơi, chàng đành leo lên ngọn đồi.

-oOo-

16. Mưu Ma Chức Quỷ

Đứng ở trước cánh cửa ghép bằng những thanh tre già, chàng cất cao giọng:

- Có người nào ở trong nhà không? Bên trong đưa ra một tiếng rên nho nhỏ. Đợi một chút nữa, chàng lặp lại câu hỏi và có ai ở trong trả lời:

- Ai hỏi đó? Thanh âm rất yếu ớt, chỉ có mấy chữ mà đứt đoạn như không còn hơi sức gì nữa, rõ ràng đó là giọng nói của Ân Kiếm Thanh. Chàng rất bất ngờ vì sự có mặt của y ở nhà trong lúc này, chàng đáp:

- Ta đây! Vừa đáp chàng vừa xô nhẹ cánh cửa. Cánh cửa mở ra liền và chàng nhìn thấy trên một chiếc giường xộc xệch ghép bằng những thân tre, Ân Kiếm Thanh nằm phục trên đó mặt mày tím ngắt vì bệnh nặng. Y ho khục khặc liên mấy tiếng. Vừa nhìn thấy Mạnh Hoa bước vào, y vội ngừng ho kêu lên “ôi chà” một tiếng, người như muốn rướn ngồi dậy nhưng không thể ngồi lên được. Y hơi nghiêng thân, xem ra bệnh tình của y khá nặng. Chàng nói vội cho y yên tâm:

- Ta không tìm đến báo thù đâu! Ân Kiếm Thanh lợt lạt:

- Vậy thì đến làm gì? Chàng mỉm cười:

- Ta nghĩ người vẫn chưa biết ta là ai? Mặt Ân Kiếm Thanh hơi dờ ra, y ấp úng:

- Người... người là ai?

- Ta tên là Mạnh Hoa, là đệ tử của thúc thúc Ân Cừ Thế của người đó.

Về mặt Ân Kiếm Thanh hình như đã hơi yên tâm, y hỏi chậm rãi:

- Hôm nay người đến đây với ý định gì? Chàng ôn tồn:

- Người ta ai cũng có lúc phạm lỗi, biết mình phạm lỗi và biết hối cải là điều rất quý.

Ta đến đây để khuyên bảo người, đương nhiên ta cũng có một việc cần người nói cho biết.

Mấy câu ấy chàng nói rất thành khẩn khiến cho y cũng hơi động lòng. Y đáp:

- Đa tạ người quan tâm. Rất tiếc ta đang bệnh nặng không tiếp người được. Có nước trà đây, người hãy tự rót lấy mà uống.

Trong câu nói “không tiếp người được” dường như có ngầm ý đuổi khéo, nhưng chàng không để ý:

- Đừng ngại gì cả, ta có thể chờ đợi người thuyên giảm rồi nói chuyện cũng được. Ân huynh này, tại sao bị bệnh vậy?

- Hôm ấy gặp người trở về, lòng ta rất ăn năn hối hận, hoặc là vì cả tâm cả lực quá ư mệt mỏi nên liền cảm phong hàn, xương cốt đau nhức đến không rời khỏi giường nổi.

Mạnh Hoa không biết gì về y thuật nên đành bó tay, chàng ân cần:

- Ân huynh này, ta đi gọi hộ huynh một y sư đến đây nhé! Huynh có biết gần đây nhất có thầy lang nào không? Y cười đau khổ:

- Chung quanh đây năm mươi dặm vùng này chỉ có một mình ta duy nhất.

- Ta có con tuần mã có thể đi xa một chút cũng được.

Ân Kiếm Thanh lắc đầu:

- Tộc trưởng Ngõa Nạp là một lương y nhưng ông ta ở cách đây hơn năm trăm dặm, tuần mã có đi cũng mất hai ngày. Vả lại ông ta cũng chỉ biết thảo dược, bản lãnh có hơn gì ta? Mạnh đại ca, ta cảm tạ người nhưng người không cần quan tâm tới ta nữa.

Mạnh Hoa reo lên:

- A! Ân huynh cũng biết y thuật à? Y đáp:

- Từ nhỏ trong gia đình ta bọn y sư có thiếu gì nên các cách điều trị bốc thuốc của họ ta cũng có biết ít nhiều. Hôm qua bệnh ta còn nhẹ ta đã hái được một tí dược thảo. Kìa, người nhìn trong góc còn có một bát thuốc, chính do tự tay ta điều chế đó.

Chàng sốt sắng:

- Vậy càng tốt, ta có thể lưu lại đây phục dịch cho Ân huynh, bát thuốc này cần phải nấu lại nữa hay không? Ân Kiếm Thanh liếc chàng rất sắc:

- Không dám phiền người, để coi lại xem thử sao! Y gượng như muốn ngồi dậy, nhưng mồ hôi xuất ra đầy mặt, người không còn tí khí lực.

Mạnh Hoa vội vàng chạy lại đỡ lấy lưng:

- Không cần ta phải là đệ tử của lệnh thúc. Chẳng cần người quen biết, nếu gặp lúc hoạn nạn thế này ta cũng nên giúp đỡ nhau. Ân huynh, xin đừng ngại...

Ân Kiếm Thanh bảo:

- Bát thuốc này đã nấu được một lúc, có lẽ cũng sắp được. Nhờ người mở nắp nhìn thử xem sao. Thảo dược này mùi vị có hơi khó ngửi nhưng như vậy mới công hiệu, phiền người coi giùm ta chút đỉnh.

Mạnh Hoa nhắc bát thuốc lên nhưng chỉ thấy có xác thuốc chứ không có nước, chàng hỏi:

- Sao cạn hết vậy? Y chỉ vào góc nhà:

- Ở đó có lu nước sạch, người giúp ta múc thêm chút nước đổ vào bát thuốc và tiện pha cho ta ấm trà luôn thể.

Chàng bước mấy bước lại góc nhà, quả nhiên có một lu nước trong vắt, chàng bảo:

- Trên núi mà có lu nước này thật quý.

Y vồn vã:

- Nếu có khát người cứ việc uống đi.

Chàng từ chối:

- Mang nước lên tận đây đâu phải là dễ, để đó cho Ân huynh dùng.

Chàng múc một ngụm nước nhỏ đổ vào bát thuốc, quả thực mùi thuốc có hơi khó ngửi như lời của Ân Kiếm Thanh, y lại yêu cầu:

- Người nếm thử xem thuốc có vị đắng chưa, vì phải có vị đắng thuốc mới công hiệu được.

Chàng ngần ngại đưa bát thuốc lên uống một ngụm nhỏ, nước thuốc vừa thấm qua cổ họng, chàng đã thấy người lão đảo, đầu óc quay cuồng muốn ngã, tay chàng không cầm nổi bát thuốc nữa buông rơi vỡ ra từng mảnh vụn.

Ngay lúc đó, Ân Kiếm Thanh hú lên một tiếng dài đột nhiên vọt ra khỏi giường bệnh, song chưởng đập lại đánh xuống Mạnh Hoa.

Nguyên lại bát thuốc ấy không phải là thuốc trị bệnh mà trái lại là thuốc độc dùng các loại mê dược thảo chế thành. Ý đồ của Ân Kiếm Thanh là lừa cho Mạnh Hoa uống hết bát thuốc, cũng may chàng mới nếm có một ngụm nhỏ, nếu uống hết, chắc chắn gục xuống hôn mê rồi.

Mọi việc xảy ra ngoài ý liệu của Ân Kiếm Thanh, Mạnh Hoa võ công nội công đều cao nên mặc dù đã ngấm chút thuốc độc, chàng vẫn còn tỉnh táo. Bản năng sinh tồn của một cao thủ phản ứng chớp nhoáng chưa biết sự tình ra sao nhưng sau lưng nghe có tiếng gió ập tới, chàng lập tức phản thủ một chưởng dùng hết công lực. Ân Kiếm Thanh không phải là đối thủ của chàng, song chưởng vừa đụng nhau phát ra liên một tiếng “bùng” rất lớn, Ân Kiếm Thanh bật ra sau hơn một trượng, y hoảng hốt định nhảy ra cửa chạy trốn. Mạnh Hoa vừa kinh hoảng vừa giận dữ quát lên:

- Người, người... Té ra người giả bệnh lừa ta! Chàng giờ chưởng lên định đập vào người Ân Kiếm Thanh, bỗng sau lưng có tiếng gió đập đến, chàng vội chuyển thế như con rồng quẫy đuôi quay trở lại biến chiêu cầm nã do tam sư phụ Đan Khâu Sinh truyền thụ, chiêu thế này đánh cận chiến rất lợi hại.

Bất ngờ đối thủ mới võ công hơn hẳn Ân Kiếm Thanh, chỉ nghe một tiếng “xoẹt” trảo công của chàng đã xé rách áo của người lạ, vai tay phải của y cũng bị trảo xước qua vội lùi lại. Lúc ấy bỗng nhiên chàng mới nhận thấy nội tạng âm ỉ đau.

Nói thì chậm, sự thực cực kỳ mau lẹ, Mạnh Hoa cố nhịn đau rút phẳng trường kiếm quát to:

- Bọn bây mai phục ở đâu, còn bao nhiêu đứa ra hết đây.

Người vừa đánh với chàng vài chiêu là một hán tử tuổi ước chừng trên dưới năm mươi tướng mạo không có gì đặc biệt nhưng đầu tóc thì lại rất cổ quái, rối bời như đám cỏ trong gió và có màu hồng chứ không có màu đen như người bình thường.

Tên “Hong phát quái nhân” (quái nhân tóc đỏ) cười ha hả:

- Tiểu tử cuồng ngôn! Người có bao nhiêu bản lãnh mà dám lớn lối? Người đánh được ta hơn mười chiêu, ta phục người rồi đó! Ân Kiếm Thanh vội nói:

- Sự phụ thuộc khinh địch. Tiểu tử này đã học được kiếm pháp của Trương Đan Phong đó! Hồng phát quái nhân sức nhớ chương đầu của y đã bị chàng đánh bật liền hồi một tiếng:

- Kiếm pháp của Trương Đan Phong ra sao? Lời y chưa dứt Mạnh Hoa đã phiêu thân tiến kiếm đến, kiếm thể mau như chớp giật, như bên trái như bên phải rồi lại như đâm vào chính diện ngay yết hầu của y. Hồng phát quái nhân hết sức kinh sợ trong bụng lo thầm: “Tiểu tử này vốn đã thụ thương, sao còn công lực như thế?” Nguyên vì chàng bế huyệt không hô hấp nữa, ngầm vận huyền công tính rằng trước khi hôn mê ít nhất hai bên cũng đều bị thụ thương.

Kiểm phong đi mau quá mức, quái nhân tóc đỏ phải lùi đến mấy bước rồi song chưởng của y đập lại phát ra những tiếng gió rít lồng lộng trên đầu.

Kiểm pháp của Mạnh Hoa, nếu nói về tuổi tác thì còn hạn chế hoặc chưa đạt tới mức lò hỏa thuần thanh, nhưng nói về sự ảo diệu thì ở thời này không có ai hơn chàng được. Quái nhân tóc đỏ khoa trương là “nếu đánh được mười chiêu là đủ khâm phục” nhưng y không ngờ trong chớp mắt qua hơn hai mươi chiêu mà Mạnh Hoa vẫn chưa hề hấn gì, y lo lắng: “May mà tiểu tử mới uống chút thuốc mê, nếu không qua mười chiêu chính ta mới là kẻ thua!” Hồng phát quái nhân run sợ vì bản lãnh đối phương, nhưng tình hình của Mạnh Hoa rất nguy khốn vì chàng biết chàng không thể kéo dài tình trạng giao chiến được, chàng muốn tốc chiến tốc thắng, tiếc rằng lực bất tòng tâm.

Nguyên vì lão quái nhân tóc đỏ luyện một loại tà phái độc chưởng tên gọi là Lôi Thần Chưởng, chưởng phong rít lên rất ghê gớm và tỏa ra hơi nhiệt không kém gì hơi nóng trong lò luyện thép khiến Mạnh Hoa rất khó chịu, chàng vội vàng công kích nhưng qua độ hơn hai mươi chiêu, thân thể chàng nóng ran như bị thiêu đốt.

Cùng lúc ấy chất thuốc mê ngấm vào trong lục phủ ngũ tạng của chàng bắt đầu phát tác, Mạnh Hoa đã bị nóng như lửa thiêu còn bị thêm đầu nặng mắt hoa nên kiếm thể chàng tuy tinh diệu cách mấy mà không có sức điều khiển. Chàng biết giây phút nguy cấp đã đến, vận hết tàn lực vung một kiếm bay lồng lộng trên không rồi bất ngờ đâm liên hoàn tam kiếm. Kiếm đi sai hết phương hướng vì chàng không thể tự chủ được nữa, ngã vật xuống đất bất tỉnh nhân sự. Hồng phát quái nhân mắt trợn trừng, hừ một tiếng lớn:

- Chẳng may tiểu tử này động thủ sớm hơn một chút nữa chắc là ta nguy khốn. Nay thì tốt rồi, ta đã chế phục được y, Ân Kiếm Thanh đâu, lại đây xét mau đi! Ân Kiếm Thanh vừa kinh sợ vừa vui mừng:

- Không ngờ sau khi tiểu tử bị thụ thương mà còn mạnh mẽ đến thế, đã uống phải mê dược mà vẫn còn chống cự được.

Té ra mọi việc ngày hôm nay là đều có giao ước trước. Giữa hai thầy trò, Ân Kiếm Thanh thì giả vờ bệnh nằm trong gian nhà cỏ, còn Hồng phát quái nhân mai phục sẵn sau gian nhà, nếu trường hợp Mạnh Hoa không bị mắc lừa, Hồng phát quái nhân sẽ xông vào cứu y, không ngờ kết quả hơn cả ước muốn của y nữa.

Quái nhân tóc đỏ nói:

- Tiểu tử không tỉnh dậy sớm được đâu. Ta đã đánh chưởng trúng huyệt Lãnh Uyên của y, y có tập võ công từ khi còn ở trong bụng mẹ cũng phải hôn mê ít nhất là ba tiếng mới có thể tỉnh dậy.

Hắn không thể biết rằng, tuy Mạnh Hoa không tập võ công từ trong bụng mẹ nhưng chàng được chân truyền Huyền Công Bí Quyết tức là môn pháp chí cao vô thượng trong nội công tâm pháp, chàng luyện mới có một năm nhưng bằng người khác luyện mười năm.

Trong lúc tên quái nhân tóc đỏ ba hoa về công phu tà phái của mình, Mạnh Hoa đã nghe rõ tất cả, chàng sợ hãi nghĩ thầm trong bụng: “Trên đời này hiện nay, luyện Lôi Thần Chưởng chỉ có nhà họ Âu Dương, vậy thì tên tóc đỏ này tất phải là con cháu gì đó của Âu Dương Kiên, không hiểu đối với Âu Dương Nghiệp hắn có liên hệ như thế nào? Nhưng phải nói công phu Lôi Thần Chưởng của hắn so với Ngự lâm quân Phó Thống lãnh Âu Dương Nghiệp thì hắn hơn rất nhiều. Cứ theo truyền thuyết Âu Dương Nghiệp luyện công phu Lôi Thần Chưởng mới được tới đệ ngũ trùng chứ chẳng chơi. Nên biết Lôi Thần Chưởng là một loại công phu tà phái từ Thiên Trúc truyền qua Trung Nguyên cùng với Tu La Âm Kiệt Công xưng là Lương Đại Thần Công. Hai mươi năm trước tên đại ma đầu Âu Dương Kiên từng sử dụng tà phái công phu này hoành hành thiên hạ, sau đó y gặp Bang chủ Bắc Cối Bang là Trọng Trường Thống, đấu với nhau một trận kịch liệt, hai bên cùng trọng thương mới mai danh ẩn tích từ đó không thấy tái xuất giang hồ. Có người nói thực ra

y không muốn như thế nhưng bị bức bách vào thế chẳng đứng dừng, lúc đó không thể không hứa vâng chịu và đã lỡ đem tính mệnh ra làm điều kiện giao đấu vì lúc ấy tuy cả hai đều bị thụ thương nhưng thương tích của Trọng Trường Thống so với y nhẹ hơn, nếu không vâng lời, y có thể bị Trường Thống giết chết.” Đây không phải lần đầu Mạnh Hoa đụng độ với Lôi Thần Chương. Trước đây trưởng lão Động Huyền Tử của Không Động phái đã mời hai tên trợ thủ cùng đến Thạch Lâm tìm tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng quyết đấu cũng đã sử dụng các môn phái tà ngụy này, đó là Dương Kế Mạnh đã luyện tới đệ bát trùng Tu La Âm Kiệt Công và con trai Âu Dương Kiên là Âu Dương Nghiệp.

Lúc ấy võ công của chàng còn non nớt, chút xíu nữa là bỏ mạng vì Lôi Thần Chương của Âu Dương Nghiệp, may nhờ có Đan Khâu Sinh kịp thời cứu thoát, sau đó chàng mới biết Âu Dương Nghiệp là Ngự lâm quân Phó Thống lãnh nhưng về công phu Lôi Thần Chương hẳn mới luyện được tới đệ ngũ trùng.

Sau khi bị Ân Kiếm Thanh ám toán và trước khi hôn mê vì tay quái nhân tóc đỏ, chàng đã bị chúng đánh Lôi Thần Chương nhưng công phu Lôi Thần Chương của Ân Kiếm Thanh so với Âu Dương Nghiệp còn thua xa, chỉ có lão quái nhân tóc đỏ là hơn hẳn Âu Dương Nghiệp.

Chàng hôn mê có một vài tích tắc là đã dần dần tỉnh lại nhưng vẫn nằm bất động không lên tiếng vội, chàng im nghe hai tên thầy trò nói chuyện với nhau.

Lúc ấy, Hồng phát quái nhân đang ba hoa về công lực ảo diệu của mình, Ân Kiếm Thanh chụp được cơ hội nịnh sư phụ hỏi tới:

- Sư phụ, công phu Lôi Thần Chương của lão nhân gia lợi hại như thế nào xin nói cho con nghe để con hết thắc mắc.

Quái nhân tóc đỏ hỏi:

- Con thắc mắc việc chi? Ân Kiếm Thanh đáp:

- Con thắc mắc sợ tên tiểu tử này không tỉnh dậy được nữa! Quái nhân áo đỏ cười ha hả:

- Con sợ ta đánh chết y không tìm được kiếm pháp của Trương Đan Phong chứ gì? Ân Kiếm Thanh:

- Thưa vâng, chúng ta đã lục tìm khắp người tiểu tử từ quần áo đến giày vớ đều không thấy kiếm phổ đâu. Chỉ còn hy vọng từ miệng y đọc ra thôi.

Sư phụ y đáp:

- Đúng, tiểu tử này rất quật cường, dùng cái chết dọa y, chưa chắc y sợ, chỉ còn nước lừa y để tự y đọc hoặc tự viết ra. Nhưng con đã hai lần dùng mưu ám hại y, y đâu còn tin con nữa? Ân Kiếm Thanh vẫn cười:

- Tiểu tử này rất chân thực, con xem tính cách y rất thích nhu hòa, dễ dụ dỗ lắm. Thúc thúc của con là ân sư của y, con sẽ tìm cách nhân danh thúc thúc khiến y cảm động thế nào chẳng tin được.

Quái nhân tóc đỏ cười:

- Mi thật là trơn miệng, để lần này ta thử coi mi làm nên việc gì không? Lôi Thần Chương của ta tuy rất lợi hại nhưng con bất tất phải lo cho tên tiểu tử này. Y công phu không phải kém cõi đâu, nếu không thì đã chết rồi. Ta ước định chỉ cần một tiếng là y đã có thể tỉnh dậy. Con nên nhớ ta mới có thuốc chữa khỏi được, nếu ta không cho thuốc thì đại khái khoảng tám đến mười ngày là toi mạng! Ân Kiếm Thanh thưa:

- Xin sư phụ cho con thứ thuốc nào có thể khiến cho tiểu tử bớt đau nhưng không hoàn toàn giải hết độc.

- Có chứ, ngươi biết thuốc này dùng làm gì không?

- Chắc là để tiểu tử cảm thấy thoải mái, có thể tin tưởng con, nhưng chỉ thoải mái thôi chứ đừng khôi phục khí lực, con có một mình không đối phó nổi đâu!

- Cái ấy dễ lắm. Ta sẽ cho tiểu tử một liều thuốc ngừng đau nhưng không phục Chương được chút khí lực nào cả, đến muốn bắt một con gà cũng không nổi!

- Nếu được vậy thật là tốt! Bỗng nhiên tên quái nhân tóc đỏ nói:

- Lần con và Lãnh Băng Nhi cùng đến Thạch Lâm ấy có gặp trưởng lão Động Minh Tử của Không Động phái không? Ân Kiếm Thanh đáp:

- Con có gặp một lão đạo sĩ, không biết có phải là trưởng lão Không Động phái hay không? Hồng phát quái nhân:

- Có phải lão đạo sĩ một tay cầm phát trần một tay cầm kiếm?

- Chính phải.

- Thế là đúng Động Minh Tử rồi. Nghe nói hần bị thua dưới tay tên tiểu tử này, con có chính mắt thấy không? Ân Kiếm Thanh đỏ mặt, y ấp úng kể:

- Lúc ấy lão đạo sĩ đến cùng với một lão già khác, lão già gây sự cùng con, con đánh không hơn lão nên phải bỏ chạy, lúc ấy tên tiểu tử mới ở trên Kiếm Phong chạy xuống cùng giao đấu với lão đạo sĩ. Chuyện sau rồi thế nào, con không biết được. Nhưng tên tiểu tử bình an tức là lão đạo sĩ đã thua, không biết có đúng không? Quái nhân tóc đỏ gật đầu ha hả cười rất lớn.

Ân Kiếm Thanh kinh ngạc hỏi:

- Sư phụ vì sao lại cười? Có phải đồ nhi nói sai điểm nào chăng? Quái nhân tóc đỏ trả lời:

- Không phải, chỉ vì thú vị quá. Ta nói cho con biết một chuyện. Trước khi con đến Thạch Lâm, đã có ba người cùng tìm đến đó. Một là quái kiệt võ lâm tiền bối Mạnh Thần Thông, chắc con có nghe tên này?

- Nghe nói bốn mươi năm trước tiền bối ấy nổi tiếng ngang với Kim Thế Di. Đương thời Kim Thế Di là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách, còn Mạnh Thần Thông là Thiên Hạ Đệ Nhất Ma Đầu sau này chết vì tay con gái của Lê Thắng Nam?

- Phải rồi, Dương Kế Mạnh chính là đệ tử đời thứ ba của Mạnh Thần Thông, y là người độc nhất ở đời nay luyện được Tu La Âm Kiệt Công tới đệ bát trùng. Hai là trưởng lão Không Động phái là Động Huyền Tử, Động Huyền Tử cũng là ca ca của Động Minh Tử, nói về nội công thì Động Huyền Tử cao hơn nhưng nói về kiếm pháp thì Động Minh Tử lại giỏi hơn, con gặp lão đạo sĩ ở Thạch Lâm chính là Động Minh Tử. Hai người ấy đều có giao tình với ta nhưng người thứ ba với ta mới có quan hệ mật thiết vì y là đệ đệ của ta tên là Âu Dương Nghiệp.

Lời tiên tri của Mạnh Hoa quả không sai, chàng âm thầm nghĩ: “Hồng phát quái nhân này là ca ca của Âu Dương Nghiệp, thảo nào công phu Lôi Thần Chưởng hơn hẳn Âu Dương Nghiệp.” Quái nhân tóc đỏ nói tiếp:

- Tính khí của đệ đệ ta cao ngạo vô chừng không có kiên nhẫn nên y chỉ luyện Lôi Thần Chưởng đến đệ ngũ trùng đã đòi xuất thế. Không ngờ với công phu ấy y cũng làm được tới Ngự lâm quân Phó Thống lãnh! Ân Kiếm Thanh lại thừa cơ tăng bốc sư phụ:

- Sư phụ, Lôi Thần Chưởng của sư phụ là công phu tuyệt học, sư thúc mới luyện tới đệ ngũ trùng mà đã làm tới Phó Thống lãnh Ngự lâm quân, hơn hẳn biết bao cao thủ trong đại nội, sư phụ đã luyện tới tối cao đệ cửu trùng công phu thì Thống lãnh Ngự lâm quân cũng chỉ đáng làm đồ đệ cho sư phụ, ở đời này con e rằng không ai thắng được sư phụ nữa! Quái nhân tóc đỏ khẽ lắc đầu:

- Không đúng, thứ nhất ta luyện Lôi Thần Chưởng mới tới đệ bát trùng công phu cho nên chưa đến mức hỏa thuần thanh. Thứ nhì, Ngự lâm quân Thống lãnh Hải đại nhân là Quan Ngoại đệ nhất cao thủ có độc môn công phu riêng của y, chưa chắc là ta đã hơn được.

Y đã chọn em ta làm phó cho y là có ý vị ể ta rồi, còn thứ ba...

Nói đến đây, hần dừng lại thở dài.

Ân Kiếm Thanh lấy làm kỳ dị, sư phụ của y lúc thì cười phá lên, lúc thì lại thở dài chẳng hiểu tại sao. Y đang định hỏi, quái nhân tóc đỏ liền tiếp lời:

- Chí nguyện của ta với đệ đệ ta không giống nhau. Đệ đệ ta chỉ muốn thăng quan tiến chức. Còn chí nguyện lớn của ta là được trở thành võ lâm đệ nhất cao thủ. Tiếc thay đến bây giờ vẫn chưa được. Hiện nay ít nhất là có ba người võ công cao hơn ta.

Ân Kiếm Thanh vội hỏi:

- Ba người nào vậy?

- Người thứ nhất là Chương môn nhân Thiên Sơn phái Đường Kính Thiên, người thứ hai là đại đệ tử của Kim Thế Di tức Giang Hải Thiên và người thứ ba là con trai của Kim Thế Di tức Kim Trục Lưu. Bản lãnh của ba người ấy, ta tự nhận là chưa thể hơn họ được. Ấy là chưa kể đến các tên Mậu Trường Phong, Lê Nam Tinh, Lãnh Thiết Tiêu, Tiêu Chí Viễn, Mạnh Nguyên Siêu, ít nhất cũng có thể đấu ngang tay với ta.Ồ, còn có cả tên tiểu tử này, nếu ta không giết chết y, vài năm nữa ta cũng không thể nào hơn được.

Ân Kiếm Thanh nói:

- Tính mệnh tiểu tử này vốn ở trong tay ta, dù có cánh cũng không bay mất được. Chỉ cần vài năm nữa sư phụ luyện thành đệ cửu trùng Lô Thần Chương ta sẽ...

Quái nhân tóc đỏ đã biết đệ tử muốn nói gì, hần hơi mỉm cười cắt đứt lời y:

- Dù có luyện thành đệ cửu trùng chưa chắc đã thắng được ba người vừa kể. Không biết mấy năm nữa ta có đạt được võ lâm đệ nhất cao thủ hay không thì không rõ, nhưng chắc chắn tên tiểu tử này là được.

Ân Kiếm Thanh kinh ngạc:

- Sư phụ nói tên tiểu tử này?

- Con nghĩ trước đây đệ đệ ta đã đánh không hơn. Chỉ một năm sau, kiếm pháp tối cao của Không Động phái là Động Minh Tử cũng thua dưới tay y. Hôm nay nếu y không bị thương vì mưu độc của con thì sợ rằng Lô Thần Chương chưa chắc chế phục được y. Chỉ cần một thời gian ngắn như thế mà võ công tiến bộ như thế, thực xưa nay ta chưa hề thấy. Tiểu tử này ta nghi chẳng những được chân truyền kiếm pháp của Trương Đan Phong mà con được chân truyền cả Huyền Công Yếu Quyết nữa. Ta nghe cố lão nói lại Huyền Công Yếu Quyết là nội công tâm pháp chí cao đó! Đột nhiên lão nói:

- Con đừng ngại ta la rầy, đây còn một chuyện cực trọng đại đối với chúng ta, thậm chí quan hệ đến cả tính mạng chúng ta nữa!

- Sư phụ nói gì quan trọng vậy? Quái nhân tóc đỏ vẻ mặt rất trầm trọng tiếp tục nói:

- Con chưa biết đâu, Lô Thần Chương nếu luyện tới đệ cửu trùng tức thời sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, lúc ấy muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong.

Ân Kiếm Thanh kinh sợ la lên:

- Té ra luyện công phu Lô Thần Chương nguy hiểm như vậy nên sư phụ không dám?

- Ta luyện đến đệ bát trùng mới phát giác ra điều ấy. Đầu tóc ta vốn cũng đen như con, nhân vì luyện tập đến đệ bát trùng đột nhiên phát tóc nên mới biến thành màu đỏ hoe thế này. Công phu của con tuy còn thấp nhưng như vậy là đủ rồi đừng tập đến độ tẩu hỏa nhập ma, lúc ấy chưa biết thế nào là họa hay phúc.

Ân Kiếm Thanh càng kinh hoảng hơn:

- Có biện pháp nào tránh không?

- Con không nên quá sợ, muốn giải trừ tẩu hỏa nhập ma cũng có chút hy vọng, nhưng đều ở tại tên tiểu tử này cả.

Ân Kiếm Thanh nghe thấy liền hiểu liền, y quả quyết:

- Con sẽ tìm một cách để tiểu tử phải tự mình đọc ra yếu quyết của Huyền Công Tâm Pháp cho chúng ta.

Quái nhân tóc đỏ lên:

- Đúng đó, nếu có nội công tâm pháp của Trương Đan Phong, ta sẽ không còn sợ Lô Thần Chương để lại hậu hoạn nữa.

- Vâng, con sẽ cố hết sức mình.

Quái nhân tóc đỏ nói:

- Còn một chuyện này nữa cũng rất khẩn yếu, không biết trong hai ngày có thể làm xong hay không?
- Chuyện gì vậy chứ? Quái nhân tóc đỏ liếc y một cái từ từ nói:
- Con không thích có La Mạn Na hay sao? Ân Kiếm Thanh hậm hực:
- Đáng lẽ con có thể đoạt được nàng rồi, chỉ vì tên tiểu tử này quấy rối, hiện nay thì Tang Đạt Nhi đã chiếm được tiện nghi.

Sư phụ y cười gằn:

- Chuyện chưa đến nỗi muộn lắm đâu. Con nhất định phải lấy La Mạn Na mới được.

Y ngớ ngàng:

- Thế còn Tang Đạt Nhi để đâu? Quái nhân tóc đỏ cười gằn:
- Có khó gì, chính ta sẽ giết y là xong.

Rồi thấp giọng xuống hơn, hắn nói:

- Ta nói cho con biết một tin mới nhất, tù trưởng của bộ tộc Ngõa Nạp đã quá già lão nên định nhường chức cho La Hải đó! Ân Kiếm Thanh đáp:

- Khi con mới đến Chương Cương con đã nghe phong thanh chuyện ấy nhưng con chưa tin vì bất quá La Hải chỉ là một tộc trưởng nhỏ của dân Cáp Tát Khắc, làm sao lại được vinh hạnh kế tục ngôi tù trưởng? Hồng phát quái nhân đáp:

- Con còn có điểm chưa biết, quy củ của tộc Cáp Tát Khắc không giống các dân tộc khác, người kế thừa ngôi vị tù trưởng không phải là cha con mà là do chọn lựa người tài đức vẹn toàn. Người được chọn cũng không thể là quá lớn tuổi. La Hải nổi tiếng là tay thần tiễn, uy vọng rất lớn, tuổi lại chưa quá năm mươi cho nên được nhiều người yêu cầu thế ngôi tù trưởng. Cuối tháng này có một hội nghị của các bộ trưởng để suy tôn La Hải đó! Ân Kiếm Thanh mỉm cười:

- Như vậy ta càng không nên để La Mạn Na lọt vào tay Tang Đạt Nhi!

- Đúng đó! Một bước đã leo ngôi “phò mã” tội gì mà nhường cho kẻ khác! Ân Kiếm Thanh nghiêm trang:

- Thực sự con không có ý định làm phò mã của một tên tù trưởng, nhưng theo ý con, đây là một cơ hội rất tốt có thể nhờ đó con sẽ lập quốc tại Chương Cương và lên ngôi Hoàng đế! Mạnh Hoa nghe đến đó kinh sợ nghĩ thầm: “Té ra y có dã tâm vô cùng to lớn, thảo nào y không bỏ hẳn Lãnh Băng Nhi dùng hết tâm cơ theo đuổi La Mạn Na!” Tiếp tục nghe Ân Kiếm Thanh nói:

- Sư phụ, lão nhân gia đương nhiên đã biết, tổ tiên của con đã từng là quốc vương ở Đại Lý, cho đến hôm nay, bá tính ở Đại Lý vẫn còn tôn xưng con là “tiểu vương gia”, vì chút ân oán mà hiện nay con không thể làm vua ở Đại Lý được nữa.

Quái nhân tóc đỏ cười nhạt:

- Nếu con muốn tiếp tục làm vua ở Đại Lý cũng dễ dàng thôi, chỉ cần ta nói với Hải Thống lãnh một tiếng là xong, con có muốn về nơi ấy không? Ân Kiếm Thanh đáp:

- Con không thể làm vua kiểu hữu danh “vô thực”, nếu con chịu tuân lệnh triều đình để làm vua thì có khác gì tay sai của triều đình, thúc thúc con chắc không thể tha thứ điều ấy.

Sao bằng tìm một nơi xa hẳn Trung Nguyên chỉ cần làm một ông vua nhỏ “hữu thực vô danh” của dân Chương tộc, Cáp Tát Khắc cũng là bộ tộc lớn trong các bộ tộc đấy chứ! Quái nhân tóc đỏ tiếp tục nói:

- Con vốn là người thông minh tài trí, nếu con lấy La Mạn Na làm vợ, ngày kia đâu khó gì nối tiếp ngôi vị tù trưởng? Rồi dần dần toàn bộ đất Chương Cương vào tay con chắc cũng không lâu! Ân Kiếm Thanh chưa chi mà đã có vẻ đắc ý.

- Nếu có ngày ấy, con nhất định bá sư phụ làm quốc sư, hoặc giả tôn xưng sư phụ là Hoạt Phật giống như Đạt Lai Ban Thiền của nước Tây Tạng! Quái nhân tóc đỏ mỉm cười:

- Ta không ham làm hòa thượng đâu! Ân Kiếm Thanh vui vẻ:
- Sư phụ muốn bất cứ điều gì con xin đáp ứng. À! Mà còn điều bí mật này con chưa nói với sư phụ!
- Bí mật gì vậy?
- Trong nhà con có lưu giữ một cuốn sách cổ có nói rằng nơi đất của tộc Ngõa Nạp đang ở ngày xưa đã từng là nơi xuất hiện nhiều mỏ châu ngọc. Có khả năng là do vật đổi sao dời, xã hội biến thiên nên các kho tàng châu ngọc bị chôn vùi ở đâu đó. Nếu con được làm tù trưởng, con sẽ tra cứu các sách cổ, biết đâu lại không tìm ra kho tàng ấy? Quái nhân tóc đỏ mỉm cười:
- Ta không muốn làm quốc sư, cũng không muốn tìm báu vật, ta chỉ muốn một điều...
- Không biết sư phụ muốn điều gì? Quái nhân tóc đỏ chậm rãi đáp:
- Ta có một bí mật nói cho con rõ, trong nhà La Hải có chứa một bản kinh thư bằng chữ Chương, kỳ thực đó là bí kíp võ công.

Ân Kiếm Thanh thắc mắc:

- A! Sư phụ làm sao biết được đó là bí kíp võ công? Trong lòng y nghi ngờ và lấy làm kỳ quái vì vật trong nhà La Hải chính lão còn chưa biết làm sao sư phụ y biết được? Hồng phát quái nhân khẽ gật gù:
- Tục ngữ nói ngoài trời có trời không phải là sai đâu. Xưa nay chúng ta mắt nhìn hạn hẹp, tưởng chỉ có võ công ở Trung Thổ mà thôi, kỳ thực ngoài Trung Thổ cũng còn có hai quốc gia cũng có nghiên cứu về võ thuật không kém gì Trung Thổ, ta không nên không biết.

Hai quốc gia cổ này, một là Thiên Trúc, hai là Ba Tư. Võ công của Thiên Trúc còn có ít nhiều người biết, người sáng lập Thiếu Lâm phái võ công chính là từ Thiên Trúc đến với pháp danh Đạt Ma tăng nhân.

Nhưng người biết võ công Ba Tư thì rất ít, kỳ thực võ công Ba Tư rất độc đáo, không kém gì võ công Thiên Trúc. Bất quá, tuy ít người biết nhưng không phải là hoàn toàn không có. Bốn mươi năm trước có một người đất A Thích Bá tên gọi là Đề Ma Đạt Đa đã đến Chương Cương, y là cao thủ đệ nhất ở A Thích Bá sở học gốc tại võ công Ba Tư.

Ân Kiếm Thanh cắt lời:

- Đề Ma Đạt Đa, cái tên này con nghe quen quá. A! Con nhớ ra rồi! Thúc thúc đã từng nói đến tên này. Cứ theo lời truyền, Đề Ma Đạt Đa đã từng tỷ thí võ công với lão Chương môn nhân Thiên Sơn phái Đường Hiểu Lan.

Hồng phát quái nhân gật đầu:

- Đúng là hai người đã đấu với nhau một trận phi thường ác liệt trên ngọn Châu Mục Lăng Mã ở Hy Mã Lạp Nha sơn. Ai dám lên đỉnh Châu Mục Lăng Mã, ai là kẻ thắng? Ân Kiếm Thanh cực kỳ hứng thú:
- Điều này thúc thúc của con không biết rõ kết quả như thế nào? Hồng phát quái nhân đáp:
- Ngọn Châu Mục Lăng Mã là ngọn núi cao nhất trong thiên hạ, nội công phải cực kỳ cao cường mới dám leo lên đến tận đó để tỷ thí võ công. Chỉ cần leo đến ngọn đó là đã không ai thở nổi, có thể chết ngay. Cứ theo lời kể lại ta cũng không rõ chi tiết, chỉ biết kết quả một thì chết, một thì lui về gần như điên cuồng.

Quái nhân tóc đỏ dừng lại suy nghĩ một chút rồi tiếp:

- Đề Ma Đạt Đa ngày ấy sở dĩ tới Chương Cương là để tìm một cổ thư Ba Tư chép bí kíp võ công bằng ngôn ngữ Ba Tư đó.

Ân Kiếm Thanh càng nghe càng thích, hỏi dồn:

- Đề Ma Đạt Đa võ công cao thủ vậy mà không tiếc công phu hao tổn công lực gian nan vạn dặm đến tận đây tìm bí kíp thì đủ hiểu bí kíp ấy phải chép những điều so với những điều truyền thụ của Trương Đan Phong chắc là không kém, không hiểu tại sao bí kíp lại rơi vào nhà La Hải? Không biết sau này Đề Ma Đạt Đa có tra cứu không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-hai-tham-cuu>